

Say Năng Gia Sư Của Em Trai

Contents

Say Năng Gia Sư Của Em Trai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	21
4. Chương 4	33
5. Chương 5	41
6. Chương 6	53
7. Chương 7	64
8. Chương 8	74
9. Chương 9	86
10. Chương 10	93
11. Chương 11	100
12. Chương 12	106
13. Chương 13	111
14. Chương 14	119
15. Chương 15	124
16. Chương 16	131
17. Chương 17	138
18. Chương 18	146
19. Chương 19	152
20. Chương 20	157
21. Chương 21	164
22. Chương 22	167
23. Chương 23	174
24. Chương 24	180
25. Chương 25	190
26. Chương 26	197
27. Chương 27	207
28. Chương 28	216
29. Chương 29	225
30. Chương 30	229
31. Chương 31	235
32. Chương 32	241
33. Chương 33	246
34. Chương 34: Chương Cuối	250

Say Năng Gia Sư Của Em Trai

Giới thiệu

LƯU Ý: KHI MỌI NGƯỜI ĐỌC CÂU CHUYỆN Ở DƯỚI, NGHĨ ĐƠN GIẢN LÀ 1 CÂU TRUYỆN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nang-gia-su-cua-em-trai>

1. Chương 1

Mình cũng có vài mối tình lãng nhăng, chẳng tới đâu trước đây, hiện tại thì là thành viên của FA, gia đình mình chỉ có ba mẹ với 2 anh em, mình là con cả, với thằng em năm nay lên lớp 6. Ba mẹ mình li dị cách đây 3 năm, khi đó thì mình ở với mẹ, còn thằng em ở với ba, thằng em nhất quyết đòi ở với ba, ko hiểu là lí do gì

Mọi thứ vẫn bình thường, cho tới khi ba mình có người yêu và mẹ thì muốn nuôi cả thằng em, kiểu ko thích con mình ở với mẹ ghẻ, thằng em mình học trường quốc tế từ bé, nó học tốt tiếng anh, nhưng những môn khác thì tệ, thằng này rất ham chơi, mình thì dù là anh nó, và là sinh viên năm 3 đại học, nhưng mình ko thể kèm cho nó học, phần vì nói, nó cứ nhây nhây, phần vì mình cũng ít ở nhà để kèm nó, tối nó mới ở nhà, mà tối thì mình bận đi chơi, ko rảnh ở nhà, nên mẹ mình quyết định mời gia sư dạy kèm cho nó, vừa có ng dạy nó học, vừa có ng chơi với nó, mình chẳng có ý kiến gì, vì thực ra chẳng quan tâm lắm

Gia sư của em mình là con gái

Gia sư đến dạy thằng em mình hằng ngày từ thứ 2 đến thứ 7, ngày 2 tiếng, từ 7h đến 9h tối, theo mẹ mình, thì gia sư dạy hè thì dạy nhiều, đến khi đi học, chỉ dạy ngày 3 buổi, gia sư này là em gái của 1 tổ trưởng làm chung công ty với mẹ mình, mẹ mình làm quản lí, đang học đại học năm thứ 2, sn 92, tên Linh, mình mới biết những thông tin trên hồi tối hôm qua, khi mình về nhà sớm (nghỉ học anh văn và mưa), và gặp gia sư của em mình, đến bây giờ, mình còn hồi hộp, khi nhớ lại cái lúc ấy

Mình và mẹ với thằng em ở chung cư cao cấp, có 2 phòng ngủ, mình 1 phòng, mẹ 1 phòng, thằng em mới dọn về, nên ko có bàn học, nó ngủ thì ngủ với mình, vì ko có bàn học, nên nó học bàn học của mình, ở phòng mình, hôm qua, mình đi về, thì thấy đôi dày cao àu trắng, kiểu teen teen, nên mình đoán là của gia sư, mình đi ngày vào nhà, mở tủ lạnh lấy lon nước ngọt, rồi cứ thế đi về phòng, chẳng để ý gì, mở cửa đi vào thì thấy thằng em đang ngồi nghe cô giáo giảng bài, tóc em gia sư cột cao hết mức, mặc áo đen, quần jean cũng đen, mình nhìn cái balo bên cạnh cũng đen nốt, mình bước vào, em gia sư vẫn giảng say sưa, mình lúc này chưa thấy mặt em, nghe loáng thoáng thế này

-trời, dễ òm mà. Giọng em gia sư nói

- cô là cô giáo, ko dễ mới lạ, thằng em mình trả treo

- hiểu chưa? , em gia sư hỏi

- hiểu nhưng mà...

- làm bài tập, ko nhưng gì hết, em gia sư này có vẻ hiểu tính thằng em mình, chẳng nhìn, lật quyển sách toán, mở ra, đẩy về phía thằng em

- làm đi, làm đúng cô cho kẻo...

Mình nghe đc tới đó, thì thằng em mình nhìn thấy mình, nó la lên,

- anh hai, hn anh hai về sớm

mình đang cười với nó, thì em gia sư quay mặt lại, nhìn mình, em gai sư gật đầu chào mình, mình điếng người, em xinh hết cỡ, theo mắt mình là thế, da em ko trắng, cũng ko đen, môi đỏ do tô son, , nhìn mặt rất duyên, nhìn em xong, mình tiếc sao mấy hôm trước không về nhà sớm.

-mày ko rót nước mời cô Tuấn, mình lia ngay cái bàn, và thấy ko có li nước nào, mình kiếm có nói vài câu, gây ấn tượng với em gia sư

thằng em mình ngớ ngớ, mình nói, ra rót nước mời cô, thằng em đứng dậy, nói

-cô ơi cô, em đi toilet lun nha cô, 15p thôi, em gia sư chau mày, nói, đi nhanh nha, học nữa. Thằng em đi rồi, mình vào chỗ tủ, giả vờ lấy cái đồ, rồi lén liếc em gia sư, em ấy thì đang chăm chú nhìn quyển sách toán

- thằng tuấn lì lăm, em dạy nó chắc mệt, mình giả bộ bắt chuyện, có 15p mà

- cũng bình thường àh ,hihi, em gia sư ngược đầu lên, nhìn mình cười, và nụ cười đó, là thứ hợp hồn mình, nhìn duyên rất duyên, mình nghe tim mình có vấn đề, hình như yêu, nhưng mình xin gọi là say nắng, dù h đang là buổi tối, và hoàn toàn ko có nắng

Đang định nói nhiều lắm, mà em gia sư cười xong, mình im luôn, cứng hết hàm, ko tìm ra được gì để nói, cứ đứng đó, mà tìm quần áo, lật qua lật lại, lóng ngóng như thằng mát, cho tới khi thằng em mình vào, mình vơ đại cái áo xanh, rồi đi ra

21 tuổi, ko trẻ cũng ko già, mình cũng gặp, cũng tán nhiều em, nhưng ít có em nào, mình trở nên như thằng ngờ nghệch như vậy, tim đập liên hồi như chưa giờ được đập, lóng nga lóng ngóng, đó h chẳng tin có tình yêu sét đánh, nhưng tới hôm qua, mình lại tin, cái tình yêu dạng ấy, hình như có tồn tại

Hn mình ở nhà từ chiều, tự dưng muốn gặp em gia sư, chẳng muốn đi đâu nữa, mình đang định nói chuyện làm quen, nhưng ko biết bắt đầu từ đâu, mong các bác tư vấn gấp, h còn mấy tiếng nữa àh, có j mình update tình hình

Người tính ko bằng trời tính, mình nghe lời mấy bác, cứ bình tĩnh, đừng tỏ ra vồ vập, mình ăn cơm, tắm rửa, ngồi nhà chơi game, vừa đợi gia sư của thằng em (hài vãi)

Đợi tới 7h, em gia sư vẫn chưa đến, mình đang hồi hộp thì mẹ về, mẹ nói với thằng em, hôm nay cô giáo cho con nghỉ, thằng em mừng rớt rít, mình thì chưng hửng, mình đợi em gia sư thế mà, thằng em hỏi mẹ

-Sao cô cho nghỉ vậy mẹ?

- cô nt kêu đi dk lớp học anh văn j đó mà. Mẹ mình nói, rồi đi vào phòng, vừa đi vừa than mệt, thằng em thì hí hửng, nó vừa ăn snack vừa nói

-Cô đi chơi với boyfriend đó , hihi.

Mình giật thót người, quay sang hỏi nói

-Sao mày biết? nói tào lao

-Sao em ko biết, hôm bữa em nghe cô giáo nói chuyện điện thoại với bf

-láo lếu, sao mày biết đó là bf ?, mình vừa hỏi vừa run

-thì em hỏi cô, cô kêu uhm.

Vậy là em gia sư có người yêu rồi ăh, theo thằng em mình thì như thế, mình khá bối rối, nói là buồn thì hơi lằng,vì đã là gì đâu, mà ko buồn thì là nói xạo, thật tình mình đã nghĩ là em gia sư có người yêu, em gia sư xinh thế cơ mà, hôm nay lại ko đc gặp em ấy, chẳng biết cái say nắng này có chịu dừng lại, hay là bộc phát, mình chưa thik ai nhiều như thế, hi vọng những thứ thằng em mình nói ko phải sự thật....haizzz

Vì em gia sư ko đến, mình mất hứng , chẳng muốn đi đâu, nên thôi ở nhà nằm vùng,, nằm chán, sinh ra tìm thông tin của em gia sư từ thằng em, chẳng muốn hỏi nhiều từ mẹ, mẹ mình sẽ sinh nghi rồi suy diễn đủ thứ phát mệt, mình rủ thằng em xuống siêu thị dưới nhà, nhân tiện đi chơi, và dẫn nó đi điều tra thông tin

- mày ăn bánh donut thì theo tao, mình nói, thằng em đi theo liền, đó là loại nó thik nhất, toàn xin 7k mua hàng ngày

Hình như đây là lần đầu dẫn thằng em đi mua bánh, thằng em có vẻ vui

-Lần đầu anh hai dẫn đi mua bánh ta, hn chắc mưa quá

Mình im, chẳng nói gì, nghĩ cũng ngại, lần đầu dẫn em đi chơi, mà là để tìm hiểu về gái

Sau khi mua cho nó 3 cái donut hết 21k, mình và nó ra sân bên ngoài siêu thị ngồi, chỗ này ngồi rất mát, nó ăn ngấu nghiến bánh, mình thì

- cô giáo gia sư của mày dạy đc ko, mình hỏi bằng quơ

- đc anh hai, nhưng cô hơi dữ nha

- dữ mới trị được mày chứ, mà cô mày hay nói chuyện điện thoại khi dạy mày hả

- đầu có, vài lúc ai gọi cô, cô nghe, nói, đang dạy, lát về gọi cho, rồi cúp máy àh, nó cứ ngây thơ trả lời

-mày biết số điện thoại cô để hỏi bài khi thắc mắc ko, học vậy mới khá, mày ko học, sau này cho đi bán vé số. Mình đang muốn dò hỏi thằng em, số dt, có j tới nt.

- Biết chứ anh, hôm bữa đầu tiên cô dạy, cô kêu ở đây sống yêu quá, điện thoại cô còn có 1 cây sòng, xong cô mượn điện thoại em, gọi thử vào máy cô, coi đc ko, thế là em biết số cô. Thằng em mình thông mình đột xuất

Rồi mình kêu nó đi ra kia chơi, ỉnh mượn điện thoại chơi game, điện thoại nó lưu có 4 số điện thoại, mẹ ba, mình và cô giáo, thế là mình biết được số điện thoại em gia sư, cũng mừng, nhưng chẳng biết nt thế nào, đợi 1 lâu, mình nảy ý định, lấy ngay điện thoại thằng em, nt cho em gia sư

" sao hn cô nghĩ vậy cô?", đợi 5p sau, thì có tn

" cô bận việc, cô nghĩ là tin mừng còn j nữa, hihi", em gia sư nt với học trò mà teen vãi

"cô ơi, em hỏi cô cái này nha?", mình send tn

" ok baby?", tn trả lời liền

" anh 2 em áh, cô thấy sao, anh 2 em bữa này lạ lắm", mình nt như thằng điên

" anh 2 em thì bt, có sao, lạ là lạ sao?"

" thì em thấy lạ, em nghĩ cô gì cũng biết "

" trời, anh 2 em sao cô biết, mà lo học dùm đi ông tướng, em học đi nha, cô bận việc tí, pp em", em gia sư nt thế, cuối cùng mình chẳng biết nên nói j, nên im luôn

Tình hình rất là tình hình, mình thì rất muốn tìm hiểu em này, thiên thời địa lợi đều thuận tiên, ngày nào cũng gặp đc em ý, mình lại thik em ý, nên cũng phân phân lăm, nếu em ý có ng yêu thì cũng buồn, thôi để mai tính tiếp, anh em nào có cao kiến, cho xin ít để mai bắt chuyện

Sau khi nhắn tin bằng điện thoại của thằng em chẳng tới đâu, mình cũng chẳng biết nhắn tin gì nữa, mình đem số điện thoại của em gia sư lên nhờ bác google tìm, nhờ may tìm được thông tin gì về em ý, thì có 1 sự việc rất nhạc nhiên, mà mình dù nằm mơ cũng ko tưởng tượng nổi, số điện thoại em ý nằm ngay đầu trang của cái tìm kiếm, với link từ voz, với cái tit [có hình] nhờ tư vấn tán em này, mình vừa phấn khích, vừa mừng, click vào đường link thì bài đăng đã bị xóa, nhưng vấn đề mình tò mò là sao số điện thoại em gia sư lại nằm trên đó, và phải chăng có 1 người, từng đăng hình em ấy và muốn tư vấn cách tán em ấy, và tại sao, bài đăng lại bị xóa???

Hình như mọi thứ đang diễn biến ngày càng khó hiểu, mình thì chỉ mới gặp em gia sư 1 lần, cũng chỉ nói 1, 2 câu, em gia sư cũng ko biết tên mình, giờ thì em ấy đã từng được lên voz, mình đang bấn loạn, tò mò hết sức, ngoài cái link từ voz là đáng kể, thì mấy cái link kia đều là link bán sim số đẹp, số điện thoại em gia sư khá đẹp, có mấy cái link từ nước ngoài, ko có cái nào từ face hay yahoo hay bất cứ mạng xã hội nào để có

thể biết thông tin, nếu em gia sư đã lên voz với cái tí tít như thế, chắc là em ấy có vài vệ tinh, và trùng hợp, 1 em mà 2 thằng lên voz nhờ tư vấn ???

Tối nay em ấy tới dạy, mình sẽ bắt đầu trò chuyện, và tìm hiểu thêm....

update

Tối hôm qua, mình tiếp tục ở nhà đợi em ấy, cũng tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi ăn cơm với mẹ thì em gia sư tới, em ấy tới sớm 15p, thằng em mình thì đi học về là ăn liền, nên lúc đó nó đang coi phim hoạt hình mà có con mèo với ba con gián, nó coi trong phòng mình, vì nhà mình ko h khóa cửa ngoài, nên em gia sư ngày nào cũng tự đi vào, đi thẳng vào phòng của mình để dạy thằng em, ngày thường thì mẹ mình với mình ko có ở nhà giờ này, em gia sư đi vào, mình thì vừa nhai xong cục xương, đang nhả ra, em gia sư vào ngay lúc ấy, thế mới què, mình ngậm miệng lại, em gia sư gật đầu,

- em chào chị, em ấy gọi mẹ mình là chị, quay sang mình, em gia sư ngập ngừng, có lẽ ko biết nên chào bằng gì, nên nói nhỏ nhỏ, em chào anh, rồi đi vào phòng, vì em gia sư tới sớm, nên thằng em nói là cô đợi đúng giờ dạy, em coi hết phim đã, ngày nào nó cũng phải coi xong phim mới chịu.

Hôm nay em gia sư mặc áo đen, có chấm bi, cũng quần jean đen, nhưng lại mang túi đẹp màu nâu, vẫn tô son đỏ, kiểu như những bạn gái bây giờ, tóc thì vẫn cột cao hết mức, hôm nay mình nhìn kĩ hơn xiu thì thấy em gia sư đúng là dễ thương, mỗi lần em gia sư nhìn mình, là y như rằng, mình như thằng mát, mát hồn sao đâu.

Mẹ mình ăn xong vào phòng, mình thì dọn dẹp, em gia sư cũng bắt đầu dạy thằng em, mình tự dưng hồi hộp, cửa phòng ko khóa, chẳng biết nên ở ngoài hay vào, suy nghĩ mãi, mình quyết định vào, già vờ ôm cái lap, ngồi trên giường, cũng gần chỗ em gia sư với thằng em, vì sợ em gia sư mất tự nhiên, mình vờ đeo cái headphone vào, nhưng ko bật nhạc, cứ để thế thôi, vẫn nghe rõ giọng em gia sư giảng toán cho thằng em, mình ngồi thế, chẳng làm j, cứ vờ vờ lướt web, vào voz, mà như đứng hình, chẳng làm gì, thỉnh thoảng lắc lắc đầu, như đang nghe nhạc (giống thằng điên), mắt thì luôn liếc nhìn em ấy, em ấy đọc đề toán cho thằng em mình chép, rồi kêu nó làm

-5p, em làm đi, cô bấm h nha

Thằng em phụng phịu, rồi cũng làm

Em gia sư dạy dc nửa tiếng thì có điện thoại, tiếng nhạc chuông bài j mình ko rõ, nghe đại loại là : ngày xa anh, sáng em cũng khóc, tối em cũng khóc, từ khi biết yêu anh, em rửa mặt bằng nước mắt rơi. Nói thật mình chẳng có nghe thể loại ấy nhiều, nên chẳng biết, cứ thấy tiếng chuông nào nề sao ấy, em ấy bắt máy, nói đang đi dạy, hình như người trong điện thoại hỏi có thật ko, thì nghe em gia sư trả lời, thiệt, ko tin thôi, lát về gọi lại, xong em gia sư cúp máy.

Rồi em ấy mở cặp, lôi ra cây kẹo của tui con nít, cái loại kẹo trong hộp nhỏ nhỏ, kẹo sô cô la đủ màu xanh đỏ, kẹo ấy, mình nhớ hồi nhỏ cũng hay ăn, mình nhìn em gia sư cho kẹo thằng em mình, ai ngờ, em ấy mở nắp, lấy 1 viên, bỏ miệng, ngậm, rồi đóng nắp, cất vào cặp

-ai gọi mà cô buồn dợ?, thằng em mình hỏi, mình đang ngạc nhiên sao thằng em hỏi vậy thì

-hả?, em gia sư ngạc nhiên hỏi thằng em

- thì cô kêu, kẹo đó cô ăn khi buồn, khi nào cô cũng để trong cặp, cô nói là kẹo thần kì, ăn hết buồn mà

-ohm, nhớ dữ ta, em gia sư cười, mắt em ấy có vẻ buồn, hay mình tưởng tượng thế, sự tò mò càng dâng cao, chẳng biết ai gọi mà em gia sư buồn thế

- bữa cô cho em , em ko ăn mà, h hỏi j?

- thì em ăn làm gì, em ghét ăn kẹo con nít, với em có buồn đâu

-uhm, tốt, làm tiếp đi, còn 30s nữa

-cô này, thằng em nói, rồi cầm cái lap, em gia sư quay sang nhìn mình, mình vội nhìn vào lap, đầu lại lắc lắc như nghe nhạc, tim thì đập loạn xạ

Đợi 1 lúc, mình gỡ headphone, lấy hết cam đảm, lại chỗ em gia sư, lại điệp khúc sai thằng em đi rót nước, thằng em đi ra, mình cũng đi ra theo, mình nhờ nó đi mua mấy cục pin ở dưới siêu thị, mình rót cho em gia sư li nước ép, rồi bưng vào, nói thằng Tuấn đi toilet,

-thằng Tuấn học được ko em? mình tỏ vẻ nghiêm túc hỏi, tim thì đập liên hồi, cứ sợ em gia sư nghe dc, thì ngại chết

- cũng dc anh, hihi, Em gia sư lại cười, cái nụ cười hóp hờn ấy, mình cố gắng gượng sau nụ cười ấy, chẳng lẽ lại ngơ ngơ như hôm kia, thì tệ quá sức

-hihi, em dạy nhiều người ko? mình cười giả lả

-em dạy có mình Tuấn àh anh., em ấy nói, lại cười

- em học trường nào? ah, mà quê ở đâu?, mình hỏi tiếp, đang rất cố gắng để khỏi bấn loạn bởi nụ cười ấy

- dạ, em học đại học mở , em ở đây với gia đình, quê em thì ở đồng nai . em gia sư trả lời bằng giọng ngọt hơn mía

- em ráng giúp thằng Tuấn nha, nó học dở quá, coi chừng ko lên lớp dc

-dạ, trên mắt anh dính gì kia, em ấy chỉ chỉ, mình ngại quá, quơ tay lên, phui phui, hỏi

- hết chưa?, thì em ấy lắc đầu, rồi như có vẻ thấy mình khổ quá, em gia sư đưa tay lên, gỡ xuống dùm mình, hạt cơm dính trên chỗ gần tóc, thế mà em ấy bảo trên mắt, tay em ấy chạm vào mặt mình, tự dưng mình nóng ran người, cảm giác như xẹt điện, thật khó tả, lần đầu có cảm giác điện khủng như thế

-anh còn để dành cho ng yêu àh, hihi, em gia sư cười, nụ cười thật tươi

-haha, mình cười, tin chắc mặt đang đỏ như gấc, mình nói

-anh đi rửa mặt, quê chết

- dạ, hihi. Em gia sư có vẻ thik cười, em ấy lại cười, lần này nhìn thẳng mắt mình.... Bấn loạn lại thêm bấn loạn, mình lần này hết biết nói gì, mà ko nói thì mặt cứ đỏ, mình sợ em gia sư biết dc mình đang bấn, nên đứng dậy, đi vào toilet em gia sư lại nhìn quyển sách toán. Chắc ấn tượng em ấy với mình ko tốt rồi, mình rửa mặt, nhìn vào gương, 21 năm, chưa bao giờ thấy mình như thằng mất đến mức này.

Sau khúc đó, mình chẳng dám vào phòng nữa, nên đi ra phòng khách, thằng em mua pin về, vô học tiếp

.....

Khoảng 9h5' thì mình thấy em ấy đeo cặp đi ra, em ấy đi ngang qua mình, chào mình, rồi ra cửa, đi về, mình đang định kiếm cớ đi theo, nhưng sợ làm quá, em ấy nghi, nên uhm, rồi coi phim tiếp, tỏ vẻ lạnh lùng, chẳng quan tâm,

Lần thứ 2 mình gặp em gia sư, tình hình cũng chẳng có tiến triển, cũng chẳng biết thêm tẹo thông tin nào, ngoài cái định ninh hình như em ấy có người yêu, và thik ăn kẹo khi buồn, rồi có vẻ em ấy cũng ko phải quá nhút nhát hay quá ngại ngùng, thì mình hoàn toàn mù tịt, nhưng có 1 điều, mình tin chắc là mình rất rất thik em gia sư, và mình quyết định theo vụ này, để cố gắng thử theo đuổi 1 người

Hn mình lại ở nhà, để được gặp em gia sư, hồi nãy mẹ mình mới hỏi, sao nghỉ học hoài, vì mình dk học anh văn buổi tối, mà mấy hn tâm trạng thật chỉ muốn ở nhà, nói dối qua loa vài câu cho qua chuyện rồi mình lên vào phòng, rút kinh nghiệm, mình ăn cơm sớm chung với thằng em, và ngồi ở phòng, đợi em gia sư . Từ chiều, trời đã chuyển mưa, mưa càng lúc càng to, tự dưng thấy thương em gia sư, đi dạy khi trời mưa tầm tã thế này, em gia sư vào đến phòng đúng 7h, mình đang ngồi trên giường, cũng laptop, cũng headphone, tuồng cũ soạn lại, em ấy vào, cười (lại) chào mình, và vào ghế ngồi như mọi lần, mình thấy em gia sư cười, cũng cười lại, và cũng bắt đầu run, thật sự ghét bản thân lắm, ko thể bình tĩnh nổi, dù rất muốn, đó h mình cũng tham gia nhiều hoạt động, từ trên trường lẫn ăn chơi đàn đúm, nên ăn nói cũng ko đến nỗi, cũng chẳng có nhát gái, thế mà, cứ gặp đúng em gia sư, là mình chẳng còn là mình nữa, cứ cứng hàm, run bần bần, và loạn hết cả lên.

Em gia sư hôm nay lại mặc áo đen, em ấy có vẻ thik màu đen, áo sơ mi đen, có cái nơ bên tay áo, nhưng hn đã mặc quần jean xanh, tóc thì vẫn cột cao, và môi thì đỏ, mình để ý, hn em ấy có cài cái kẹp trên mái, nhìn dễ thương lắm, em ấy đang dạy thằng em mình thì hình như có điện thoại, em gia sư tắt chuông, mình thấy em lôi điện thoại ra khỏi túi, và nhấn nút từ chối, có vẻ như có chuyện gì của em, mình quan sát hết mọi chi tiết của anh mắt, em nhìn điện thoại, bỏ lại vào túi, và thở ra, em lại buồn, mình đếm 1, 2, 3, y như rằng em ấy mở cặp, lấy viên kẹo, bỏ miệng, ngậm.

Tự đứng, thấy buồn theo

Em gia sư cho thằng em mình làm bài tập, hn mình nhìn em buồn, quên mất là nên bắt chuyện, quên cả vụ rót nước, cứ ngồi nhìn em dạy, chẳng biết chán, tai vẫn đeo headphone, trời mưa càng lúc càng to...

Em bỏ máy tính vào cặp, bỏ mấy cây bút, rồi đóng cặp, đứng lên, thằng em mình chào em gia sư bằng tiếng anh, rồi chạy mất, qua phòng mẹ, em gia sư chậm rãi, kéo ghế vào, rồi, quay sang mình, nói nhẹ như gió, bỗng dưng mình yếu đuối thấy em mong manh(bó tay- có phải triệu chứng của thằng đang yêu và đa sầu đa cảm???)

- Chào anh em về, em nói và lại cười, nụ cười vẫn tươi, hình như thế

- ohm, hii, mình nhìn em, em quay ra cửa, đi về phía cửa ngoài, mình có cảm giác nuối tiếc gì đấy, mơ hồ, mình nhìn theo em, cho đến khi em đi khuất, mình càng ngày càng ko hiểu, ko hiểu chính bản thân mình, và càng ngày càng tò mò chuyện của em

Mình đứng thẩn thờ ngoài cửa mất 20p, thì nghe tiếng thằng em mình la lên

- Ủa, cô giáo để quên quyển tập, Từ những cánh đồng gió đã đến. Thằng em đọc to, mình giật mình, chạy ngay vào, giật quyển tập trên tay thằng em, chính xác đó là 1 quyển sổ, có bìa kiềng bao ở ngoài quyển sổ màu ngà ngà, chữ màu đen ghi nổi lên, như tựa của quyển sổ

thằng em mình nhìn mình, rồi chạy lại, bật máy chơi game, lúc nó chạy qua phòng mẹ, là để xin chơi game trước khi đi ngủ, nên chắc nó tranh thủ chơi, chẳng để ý mình đang ngẩn ngơ, mất mấy chục giây, mình hồi hộp quay lại giường, đoán đo khi mở quyển sổ, vì xâm phạm quyền riêng tư, nhưng mình tò mò quá, đành hồi hộp mở.....

trang đầu : TYL trang 1(tạm gọi thế) : Tôi viết quyển sách này để dành tặng cho anh, tình yêu đầu của tôi, là những cơn gió tươi mát nhất của tôi, và là cả niềm vui của tôi. Tôi muốn viết, muốn anh biết là tôi rất yêu anh, yêu hơn tình yêu tôi dành cho tôi, hay cho bất kì ai - (đọc tới đây, tự dưng thấy nhoi nhói, nhưng lại hi vọng, quyển sách này đã lâu, và nó là QUÁ KHỨ)...

Mình đọc được nhiều đó, thì nghe tiếng chuông điện thoại của thằng em, nghe nó nói, có, dạ, dạ, chưa, dạ, rồi cúp máy, mình chưa kịp hỏi nó, thì nó nói, cô giáo mới gọi, cô hỏi em có để quên quyển sách không, cô kêu lát cô qua lấy, nhờ em đưa xuống, vì ngại giữ xe với bãi xe sợ muộn đóng cửa, cô kêu 15p nữa cô qua....Mình lại run, nên liều lĩnh quyết định, chụp lại từng trang quyển nhật kí hay sách đó, mình cũng tò mò lắm, muốn hiểu rõ chuyện, dù là vi phạm riêng tư của em gia sư, nhưng mình muốn đọc lắm, muốn hiểu rõ, ngay từ đầu, để mà có quyết định đúng đắn, h thì mình định xuống đưa cho em ấy, nói là thằng em ngủ rồi, và có gì xin số điện thoại trực tiếp từ em gia sư

Mọi chuyện đang ngoài sự suy diễn của mình, mình tự dưng thấy mọi thứ phấn khích, mình tạm update thế, mình thay đồ đây, có tình hình tiếp, mình sẽ update

Update

Khi mình xuống tới thì em gia sư đã đứng đợi sẵn ở trước sảnh block D, nhìn thấy mình, em gia sư cười, mình cũng cười lại bằng nụ cười tươi hết cỡ, cảm giác lúc ấy là phấn chấn, như kiểu mới uống li rượu và có can đảm

-Phiền anh quá, Tuấn ngủ rồi hả anh? Em ấy nói, khi mình vừa lại gần em, em đứng cạnh chiếc xe attila victoria màu đen, mình nghĩ đó là xe của em gia sư

- uhm, phiền thiệt, mình nói kiểu vừa đùa đùa, vừa thật thật (như bác kia chỉ) . Em gia sư mở to mắt nhìn mình, chắc em gia sư ko nghĩ mình nói thế

- thôi, để khi nào em mời anh đi nhậu. Em gia sư nói, cũng lại cười,
- oki, nhớ nha, mà em biết nhậu àh
- dạ, biết chứ anh, bìa ngon mà, nhưng em thik rượu hơn, hihi. Những thứ mình mừng tượng về em gia sư thật ra đủ kiểu, nhưng ko có kiểu này, hơi ngạc nhiên khi em gia sư nói thế
- anh nhớ dai lắm, em mà hứa lèo là ko đc đâu
- trời, em nói là làm, ko hứa lèo đâu, em ấy bật cười,
- àh, em cho anh số điện thoại, để khi nào anh hỏi về việc học thằng Tuấn, có thằng em mà chẳng biết gì học hành của nó, haha . Mình nói
- Không phải anh biết rồi àh, hôm nọ thấy anh nhắn tin giả vờ làm thằng Tuấn đó. Em gia sư nói, nháy mắt, mình giật bắn người, em gia sư thiệt ko đơn giản
- ohm, em tài quá, biết luôn, Mình bắt đầu cứng họng
- hihi, em chưa biết tên anh, họ tên đầy đủ của anh là gì?
- Phải họ tên đầy đủ àh, ĐHT, em tên Linh, thế là gì Linh
- Phạm Quế Linh, tên đẹp ha, hihi, em gia sư cười nụ cười tinh nghịch, nhìn dễ thương lắm
- ohm, tên xinh, sao ng xấu òm,Mình cười, cổ đưa
- Zậy mà hồi mấy ng tương tư, haha em đùa thôi, khuya rồi, em về nha
- Có cần thuê vệ sĩ ko nhok? Mình nói, câu chuyện trở nên gần gũi hơn mình nghĩ
- Thôi, để dành tiền dẫn anh đi nhậu, haha, nhà em ngay đây nak, đi chưa tới 10p.
- uhm, vậy em về đi, về cẩn thận, về tới nt anh nha
- anh nhá số anh qua đi, Mình chợt nhớ, rồi nhá số mình qua số của em ấy,
- rồi đó, mình cười
- anh vào đi, mặt anh đỏ, hình như sốt đó, hihi, em nháy mắt, em đi nha

Thế là em gia sư phóng xe đi, nhìn em kĩ, rất gầy, mình nhìn cho đến khi em đi khuất, mình vào nhà , đợi tn, đang phân phân ko biết có nên đọc cái bản chụp quyền nhật kí ko, và em có vẻ ko đơn giản, hn mình đã biết số điện thoại, em tinh nghịch và có gì đó, ẩn sau con người đó, 1 tổn thương hay 1 sự dối trá nào đó? mình tò mò

kể lại ngày hôm qua

Mình vẫn chưa đọc cái bản chụp quyền nhật kí, ngồi nghe nhạc và đợi tin nhắn, 1 tiếng sau khi em gia sư về mới có tin nhắn, trong khi em ấy kêu nhà đi mất có 10p

- Em về nhà rồi nha. Mình đợi 3p sau mới trả lời, để em gia sư ko biết là mình đợi tn
- ohm, em gặp chuyện gì ko, sao về muộn quá, làm anh lo. Mình rep
- ko có gì, em tắm với ăn cơm luôn, hihi, tn tl liền
- em ăn khuya, ko sợ mập àh, haha
- em sợ đói hơn, hihi, anh ngủ đi, mai ko đi học hả?
- anh nghỉ hè mà, đâu có học, sáng mai em đi học àh?
- ko, đâu có, mai em free
- ohm, h em đang làm gì? mà em học khoa j?
- em đang ngồi ko, em học khoa Ngoại ngữ,

- wa, khi nào em kèm anh học anh văn nhá, anh học dở môn đó quá, rớt wai.

- ờ thôi, nhớ trả tiền, hihi, mà dt em hết tiền rồi, anh qua yh nha, em đang onl, nick em nak : yuriki....

Mình liền add nick em gia sư, lưu với tên Gia sư, số điện thoại em gia sư thì mình lưu từ hôm nt

-buzz, anh nè. Em gia sư để avata là cái hình cô gái che dù,

-anh nào?

-anh mới nt với em đó

-ohm, nick anh đó hả

-àh, em kêu để em dạy thì anh phải trả tiền àh, anh sinh viên nghèo, dạy free đi

- để em suy nghĩ, haha (kèm theo là cái hình cười lẩn lộn)

-suy nghĩ j nữa? (hình cười nhe răng)

- thì phải suy nghĩ chứ, em chán con trai rồi, thik tiền àh, haha (lại mặt cười lẩn lộn, đang định hỏi em từng trải lắm hay sao mà chán, thì thấy đường đột quá, thật là em gia sư ko đơn giản, nhưng mình cũng tò mò, với phần khích, muốn biết em ấy là ng như thế nào)

-em để avata gì mà sầu nào vậy (Tự dưng hết biết nói gì, thì mình thấy avata nên hỏi đại)

- Mưa, đẹp mà, khóc trong mưa, chẳng ai biết (lại hình cười lẩn lộn)

- Em hay khóc lắm àh??

- Đâu, khóc sưng mắt, xấu òm àh, nhưng em thik ngắm mưa rơi, thấy giống em. (hình cười lẩn lộn)

- sao giống em,

- ui da, em lại nói vớ vẩn... Mà anh ko hỏi em , có ng yêu chưa àh? (em gia sư hỏi thế, mình quá ngạc nhiên, em ấy biết mình đang muốn biết chuyện đó, em có vẻ ranh mãnh quá, nhưng mình vẫn thik)

-sao hỏi thế? mình hỏi

- thì đứa con trai nào xin sdt, nt , rồi chat, thì vấn đề là muốn dò em ấy có người yêu chưa, để biết đường tính mà, sợ ăn dưa bỏ, hihi (hình cười nhe răng, tới khúc này thì quá dỗi ranh mãnh, mình rất rất ngạc nhiên, sao em ko giả bộ ngây thơ, thường thì những con cáo già hay thik làm tỏ non, em lại lật mặt, chẳng tỏ ra ngây thơ - tự dưng mình nhớ lại hình ảnh em gia sư mở hộp kẹo ra, bỏ viên kẹo (mà em cho là thần kì) vào miệng, mắt buồn buồn, ở em có quá nhiều mâu thuẫn, ít nhất là mình thấy như thế)

- em ranh quá ha, chắc có người yêu rồi chứ gì , hic

- haha, anh đoán thử đi

- anh đoán dở lắm, em nói đi

-đã từng có, hii, ai cũng vậy mà (mình nghi ngờ lắm, lẩn tẩn lắm, nhưng vẫn hi vọng , có vẻ mù quáng

- thôi, em buồn ngủ rồi, em ngủ nha, anh ngủ ngon, pp

- muhm, ngủ sớm đi, ngủ ngon nha nhok. Mình nt, nhìn nick em out, lòng đầy bất loạn, cũng sợ mình bị em gia sư gạt, cũng sợ làm trò đùa, nhưng mình muốn biết, em là ai, và em là người như thế nào, có mâu thuẫn quá nhiều ko???

Xác định: tình cảm lúc này, vẫn là chưa có tiền lệ, mình thik ai nhiều hơn em gia sư, nên thay vì sợ hãi, mình quyết định tiếp tục, nếu là trò chơi nào đó, với em, mình cũng muốn thử, đầy phần khích

P/s : trở về thực tại hn, mình đã đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, khi em gia sư tới dạy, có 1 chi tiết thú vị, mà mình update ngày mai, và nhân đây, cảm ơn những ai đã ủng hộ mình

Vào mùa, ngày nào cũng cứ chiều là mưa, mưa cứ tầm tã và dai dẳng, mình đứng ở trong phòng, nhìn ra cửa sổ từ tầng 13, thẳng xuống là hồ bơi, nếu ko có em gia sư, giờ này chắc đang ở quán cà phê nào, hay quán nhậu, thẳng em đang coi hoạt hình mèo và gián

Đúng 7h, em gia sư tới, mình đang đứng ở cửa sổ, đang thơ thẩn, ko thấy em bước vào, em cất tiếng chào mình, mình quay lại, em hôm nay em mặc áo sọc đen, kiểu dài dài, quần sắn lên, mà tóc thì hơi ướt, mình đoán mưa to quá, trời ngập nước, ở khu nhà mình cũng hay ngập, mình cười, gật đầu, em quay về bàn, thẳng em mình đang ngồi sẵn, nó đang lấy tập ra, em mở balo, lấy miếng khăn giấy, chấm chấm trên mặt, lau khô, em lại lấy khăn giấy lau tay, rồi chân, mình lúc này ngồi trên giường, ôm lap và quan sát, khi em lau tới chân trái, thì mình thấy có màu đen đen trên chân, ở ngay gần trên mắt cá, mình căng mắt nhìn, thì phát hiện, đó là hình xăm, một cô gái như thế lại có hình xăm, mình đang ngạc nhiên, thì em vội kéo ống quần xuống, dù vẫn đang ướt, mình nhìn ko rõ lắm cái hình xăm ấy, vì nó nho nhỏ àh, nhưng mình nghĩ đó là hình xăm 1 con dao, chính mình, cũng rất thích những hình xăm, nhưng ko dám xăm, em gia sư lại khác, có hẳn 1 hình trên chân, mọi thứ về em, sao nó lung tung và rắc rối. Con gái thường rất cân nhắc khi quyết định xăm, dù là bây giờ, chuyện có 1 hình xăm là bình thường, nhưng xã hội việt nam, chuyện xăm hình, cũng ko quá thoáng, mà mình dù nằm mơ, cũng ko thể tưởng tượng, em gia sư có 1 hình xăm, mà thường thì con gái hay xăm trái tim, con bướm, hoa cỏ, em lại xăm hình con dao, ả ý gì đó, nhưng mình ko nghĩ em là người xấu, từ khi quen em tới h, mới mấy ngày, mình có hoài nghi, nhưng mình tin, ánh mắt đó, là tổn thương nhiều hơn là sự gian xảo, lừa gạt, chợt nhớ tới bài hát Đêm chờ vợ của Lê Hiếu, trong đó có câu thế này

” Anh ước trái tim em đừng tổn thương vì một ai kia

Có thể lúc đó trong em là vị trí anh luôn thầm mong đợi ”

Giọng em gia sư đọc chuyện cho thẳng em nghe, nghe chậm rãi và rõ ràng, chuyện Sợ đùa thì phải, em đọc xong, bắt thẳng em đọc lại, rồi, trả lời câu hỏi, rồi thì học ghi nhớ, rồi em chuyển sang dạy toán, điện thoại em để trên bàn, thỉnh thoảng sáng lên, hình như có tin nhắn, ko thấy em trả lời hay mở xem, cứ để yên, em cho thẳng em mình làm bài, em ngồi yên, cảm giác trong mình là vô định, ko run, ko hồi hộp, bên ngoài thì mưa vẫn cứ rơi, em lấy bút chì, tô vẽ gì đấy trên quyển tập, mình chưa từng bỏ thời gian để quan sát 1 ai đó kĩ như thế, qua mấy ngày quan sát, mình nhận ra, em có hành động lặp đi lặp lại, ngoài cười là đưa tay lên chạm vào mắt, mình chấm dứt cái không gian tĩnh mịch, khó chịu này, mình lập lại tuồng rót nước, tranh thủ ngồi nói chuyện với em, vì nãy mình đã dặn thẳng em là đi rót nước rồi mua mấy cái donut, nên chắc là nó đi hơi lâu

- Mưa quá, em ướt àh? mình cười

- ohm, hihi . Vẫn nụ cười ấy. Vừa lúc ấy thì chiếc điện thoại trên bàn lại sáng

- em có điện thoại kìa

- tin nhắn đó, em thích để nhiều tin nhắn rồi đọc, haha . EM gia sư nói, ánh mắt có gì buồn

- ohm, mà sao hôm đó, em biết anh nt vậy ? Mình hỏi, vừa cười, nhận ra mình ko giỏi ăn nói, hay trước em, dù rất cố, nhưng mình vẫn ngờ nghệch.

- thí thẳng Tuấn nói là nó đâu có thích nt, thích gọi àh, mà kiểu nt, thì đâu phải của con nít anh, hihi

- òa, em tỉnh quá, biết hết luôn

- àh, khi nào em trả anh châu nhậu thế?

- mới hôm qua nay, cuối tuần đi, hn thứ 6, chủ nhật ha, trả cho con ma đói như anh, haha

- ohm, ma đói, muốn ăn thịt em luôn, haha .Mình bắt đầu ngại

- Lựa thịt ngon mà ăn chứ, khờ quá, hihi .Em lại cười, thật sự nụ cười buồn, mình thắc mắc sao em nói thế, mình nghĩ chắc em tự hạ thấp bản thân, khi nói mình ko ngon, theo nghĩa nào đó, mà cũng ko chắc

Mình đang định nói gì đó, thì lại thôi, tự dưng thấy im lặng hay hơn, em quay đầu lại, nhìn quyển sách toán, mình ko thấy rõ ánh mắt em gia sư nữa, mình thấy mình man mác cảm giác gì, buồn?? ko rõ, thật sự, thấy em rất khó hiểu, mình quyết định lát sẽ đọc mấy bản chụp quyển nhật kí, có thể quyển nhật kí do em

cố tình để lại, vì ko trùng hợp thế, nhưng cũng ko chắc, vì theo thằng em mình, ba lô của cô giáo rất lộn xộn, khi cô giáo tìm máy tính cho em, cô giáo thường bối tung lên hết, có khi cô lôi cả cây kẹo, son môi, rồi gương ra bàn, để tìm máy tính, thằng em mình còn kêu là cô hậu đậu lắm, nên mình xét đến khả năng, em gia sư tìm máy tính, bối tung lên rồi để quên quyển nhật kí, mà sao đi dạy lại mang theo nhật kí, cái này thì mình chưa tìm đc lí giải

Em dạy tới 9h, soạn tập, bỏ vào cặp, đúng 9h5, em đứng lên, đẩy ghế, chào mình, rồi bước ra cửa, mình gật đầu, cố gắng tỏ ra ko vô vập, mình nhìn em đi, muốn đi theo, khi em ra khỏi cửa, mình đi ra cửa nhìn, thấy em đứng đợi thang máy, tay cầm điện thoại, bấm liên tục, như trả lời tin nhắn, khi em vào thang máy, mình quay trở về, mình quyết định in mấy bản chụp quyển nhật kí ra, khi đang ngồi đợi in, mình nhắn cho em 1 tin nhắn

- Em ngoan nha, vui lên, mình nt như thế, tự dừng, ko phải cưa cẩm hay tán tỉnh, mình chỉ muốn nói với em thế, mình đợi lâu, ko thấy em trả lời, trên tay mình thì đã cầm xấp giấy, là bản nhật kí của em, chữ em ko phải quá đẹp, nhưng to và rõ ràng, em ít viết tắt, mình để xấp giấy đó, chưa vội đọc, vì còn đắn đo ít nhiều, nếu đó là em cố tình, thì quyển nhật kí chẳng có nghĩa j, nếu đó là vô tình, thì thật sự quyển nhật kí đó sẽ cho biết rõ hơn về em, mình đoán, tip ng như em rất cẩn trọng, em sẽ ko viết những thứ rạch ròi, rõ ràng, mà em sẽ thường viết kiểu tâm trạng, mình cũng có 1 đứa bạn trên face, tâm trạng buồn, thường viết gián tiếp... phần sợ ai biết tâm trạng, phần muốn được nói, mâu thuẫn cực kì

2. Chương 2

Hôm nay trời vẫn mưa tầm mưa tã, từ chiều, trời giăng mây đen kịt, rồi đổ mưa, sáng dậy sớm đưa thằng em đi học rồi về nhà ngủ tới trưa, chẳng làm gì, ngoài có nhắn 1 tin nhắn cho em gia sư hồi sáng sớm, chúc em 1 ngày vui vẻ, và đợi lâu không thấy em trả lời, nên ngủ quên, 11h30, mình dậy do điện thoại reo, nhìn ra thì số điện thoại quen quen, sau nhớ lại là của nhỏ H, nhỏ này mình cũng từng có tình cảm, cũng có ý định quen, nhưng sau 1 thời gian, thấy ko hợp, thực chất là không thích nhiều, nên thôi, nhỏ H thì thật ra ko thích mình, em ấy cứ dừng dừng, ko rõ ràng cũng ko dứt khoát, nên mình thôi, đang mơ màng ko biết nhỏ H gọi làm gì,

-alo

- em nè, lâu quá ko gặp anh, quên em rồi àk

- hihi, quên sao được, hn gọi cho anh có gì ko? Mình trả lời

- có gì đâu, định rủ anh đi cà phê thôi, lâu quá nhớ anh . Mình dừng dừng, nhỏ H vẫn vậy, vẫn cà cưa, dạo này mình nghe nói em ấy có người yêu rồi mà

- ohm, khi nào rảnh, cà phê

- tối nay đc không anh?, tối nay em rảnh, mà đang buồn quá. Nếu tối mình đi, thì có lẽ ko gặp em gia sư, mà mình thì ngày nào cũng muốn gặp em gia sư, mình định trả lời là không, nhưng lại nghĩ, mình nên đi, đi từ 6h, đến khoảng 8h30 thì về, gặp e gia sư, mình muốn cho em 1 khoảng trống, cũng sợ ngày nào cũng gặp, đâm nhàm , ai biết được không gặp mình , em ấy sinh nhớ (ảo tưởng hảo huyền), nên mình quyết định đi

- ohm, vậy tối 6h, mình gặp lại quán cà phê cũ nha

- anh đón em đc ko, xe em hư rồi? Nhỏ H nói, nếu là hồi trước, mình sẽ giành để đón em ấy, nhưng h, là bạn, uống cà phê với danh nghĩa bạn bè.

- ohm, vậy 6h anh qua em ha

- ohm, vậy ha

- uhm, Rồi em ấy cúp máy, Minh nhìn vào điện thoại cầm sẵn trên tay, vẫn chẳng thấy 1 tin nào từ em gia sư, hơi buồn 1 chút, nhưng nghĩ em ấy chắc bận, chán quá, chẳng biết làm gì, mình xuống siêu thị, ăn cơm rồi lên, quyết định đọc tập nhật kí, lòng đầy hồi hộp, 1 chút bồn khoăn, nhưng rồi, cái tò mò chiến thắng

Lần đọc ở bản chính, mình mới đọc đc có 2 trang đầu, trang kế tiếp là hình vẽ, nguệch ngoạc, chẳng rõ hình thù, mình lật tiếp, trong quyển nhật kí, có vài trang trống, em gia sư viết ko liên tục, mình lật tới một trang, có dòng chữ màu xanh (cái này là mình coi trong bản chụp), màu xanh của loại mực nước, mình nghĩ thể : TÌM CHỖN DUNG THÂN, sau dòng đó là hình 1 khung cửa sổ, màu hồng, sau đó là

Trang tiếp : tình yêu sao không thể tồn tại lâu hơn??? Vì em đánh mất những thứ giá trị để anh không còn lí do có thể ở bên em. Ừ, vì em đánh mất, nên bây giờ, em thấy mình thất bại, mình ê chề, và em sợ. Dù em cố nói với em, là em sẽ không sao, em trải qua, và em sẽ ổn. Khó lắm, lòng muốn giữ, nhưng em không thể .Để em đau thế này, anh có vui, có thể bình thản. Người anh nói anh yêu thật nhiều, đang đau, đang vỡ vụn trái tim. Anh có bình thản, có hạnh phúc. Anh để những suy nghĩ, anh cho là ngu ngốc, hành hạ em, em đang mệt, em sợ, em ghét anh nói là anh ko thể, o thể làm gì, tốt hơn cho em ngoài chia tay???

Em vẫn muốn hỏi, tình yêu mình, cái tình yêu đầu, em hi vọng, em trân trọng, em hết mình, sao ko thể là mãi mãi .Thà anh đừng đến, để em yên bình, nhưng em lại sợ, anh ko đến, mâu thuẫn quá anh nhỉ

p/s: hôm nay, em ngu ngốc, chính em cũng thấy chán ghét, cái ngu ngốc trong em, có phải, anh chán em, vì em quá yếu đuối và ngu ngốc

Nguyên văn là thế, mình đọc trong tâm trạng, có gì nhoi nhói, cứ thấy hoảng hốt và nóng, dù đang mở máy lạnh, mình từng nghĩ, em gia sư ranh mãnh, cố ý để lại, nhưng mình hoàn toàn, khi đọc thêm vài trang, mình nghĩ đó ko thể là sự cố tình, vì quyển nhật kí, vạch rõ em, và ko hoàn toàn là tốt,khi để ng khác đọc được, nên mình theo giả thiết, em vô tình để quên nhiều hơn, vẫn thắc mắc sao đi dạy mà mang nhật kí??

Đọc xong trang đó, theo đó, thì em từng yêu say đắm, yêu đến nghẹt thở mỗi tình đầu (ko phải mình), hồi đó, mình cũng từng hi vọng, có tình yêu đầu thật đẹp, nhưng tình đầu của mình, chóng vánh khi cả 2 chưa rõ tình cảm, cứ mông lung làm sao, rồi cũng chia tay, sau đó quen vài người, nhưng ko sâu đậm, và ko đi đến đâu. Trong mình, em gia sư ngày càng bí ẩn, em mơ hồ và mâu thuẫn quá nhiều, em bị tổn thương hay làm tổn thương người khác, và em, sao yếu đuối quá, mong manh quá.... mình thấy thương, thật sự là thương,thật nhiều, dù đọc qua, mình hiểu, em đã cho ng ta, thật nhiều, trong trắng của con gái??? Có thể lắm chứ, nên em dùng từ ê chề, cho hết, trong thẳng con trai luôn có sự ích kỉ, mình cũng thế, nhưng thật tình, cảm giác lúc đó là thương, hoàn toàn ko phải thương hại, mà tự lòng thấy mình thương yêu 1 ai đó, có vẻ nhiều

Mình đọc độ 2 trang nhật kí thì nhận được tin nhắn của em gia sư, vì sẵn vân vân ko biết nên đọc ko, nên mình ko đọc nữa, đọc tin nhắn thì

- em ngủ dậy, nấu cơm, giờ mới nt với anh đc, hihi

- em làm j mà ngủ kinh khủng thế, tối đi ăn trộm àh, haha

- ohm, ăn trộm kiếm tiền, mai rủ anh đi nhậu, tội nghiệp em, hixhix .Em gia sư nt thế

Sau đó là mình với em gia sư nhắn tin liên tục, nhưng ko quá quan trọng, nhắn tới độ 4 h thì em nói em đi tắm, nên thôi, mình cũng chuẩn bị đi gặp nhỏ H, mình ăn cơm rồi đi, mình tới nhà nhỏ H đúng 6h kém 5, nhỏ H dạo này trắng ra, nhỏ mặc cái quần đùi ngắn, áo thun ôm sát người, nhìn dáng rất đẹp, nhưng thiệt mình cũng chẳng có cảm giác gì, nhỏ H ngày xưa mình chở nhiều lần, chẳng bao giờ nó ôm mình, dù hồi đó muốn lắm, lần này thì khác, vừa đi 1 đoạn, nhỏ quàng lên, ôm mình, mình giật cả mình, muốn đẩy ra, nhưng chẳng biết sao, ko biết nhỏ có ý gì, mình cũng sợ rắc rối, nhỏ có ng yêu, thẳng ng yêu mà hiểu lầm thì mệt

- bỏ ra cứng, người yêu em thấy, chết anh, mình nói, đùa đùa

- em ko bỏ, e làm gì có người yêu, nhớ anh quá , haha . Mình im luôn, nhỏ này làm mình sợ, vì quá dễ dãi, mình cách, định đi lần này nữa thôi

Mình tới quán cá phê quen của nhóm bạn mình, hồi xưa nhỏ H cũng đi nhiều lần, gọi nước, nói lung tung, nhỏ H thì cứ nói bóng nói gió gì đó, hồi xưa mình cũng bị kiểu này, giờ thì khác, em ấy nói bóng nói gió

mình cũng kệ, chẳng muốn hiểu, mình canh giờ, định 8h về, về nhà thì khoảng 8h30, nhưng em H cứ nhây ra, mình cũng ngại, mấy lần nói về, mà em ấy cứ nán lại, nói lung tung, nào là, muốn như ngày xưa, nào là ỉn cơ hội, mình cũng cười cười, coi là em nói giỡn, mình nóng ruột quá, muốn về quá, sau thì cũng về, chở em H, em H nhớ mình ghé vô siêu thị Co.op, em ấy muốn mua đồ, mình cũng nản lắm, nhưng ko biết từ chối sao, mua xong, thì cũng 9h kém 10, mình đoán là về giờ này cũng ko kịp gặp em gia sư, nhưng cũng chạy thật nhanh, hi vọng gặp em ngay cửa, biết đâu có dịp nói chuyện hay đưa em về

Chạy hết sức, mình về tới thì khoảng 9h10, đang định quẹo vô bãi giữ xe của dân chung cư vì chỗ này vào cùng đường ra với người đi siêu thị, mình thấy cái dáng quen quen chạy ra, chiếc xe attila của em, mình toan gọi em, nhưng lại xuất hiện ý định đi theo, mình đợi em chạy trước, rồi phóng xe chạy theo, em gia sư phải nói là chạy rất nhanh, như người vội vã, em gia sư chạy mình đuổi theo, nhiều khúc tưởng như mất dấu em, khi mình thấy em rẽ vào 1 con đường, ko có tên, hồi xưa mình cũng đi đường này nhiều, con đường đó còn nhiều cây cối, và có bãi đất trống, nên vắng tanh, em quẹo vào, tự dưng em đuổi 2 chân, thẳng ra ngoài, em tinh nghịch, chạy chậm lại, nhưng vẫn nhanh, sau thì em quẹo hẳn vào con đường hẻm nhỏ, mình ko quẹo theo, vì mình nghĩ hẻm cụt, mình đứng đầu hẻm nhìn vào, thì em dừng lại ở ngôi nhà có cửa màu đen, em chạy vào nhà, mình nhìn em vào khuất, đang định về, thì có chiếc xe chạy vào, người chạy chiếc xe tay ga cũng trạc cỡ mình, vì hẻm vắng, nên chỉ có mình mình đứng đầu ngõ, anh ta chạy vào, mình tự dưng nghĩ biết đâu anh ta vào nhà em gia sư, mình đứng nán lại, ngoái vào, thì y như rằng, anh ta đậu ngay ở nhà em gia sư, nhưng ko dắt xe vào cửa, nếu là anh trai hay ng nhà, thì dắt xe vào, anh ta đậu xe ngoài cửa, mình rất tò mò, nên nán lại, đứng xem, đợi khoảng 15p thì thấy em gia sư đi ra, mình ko chắc lắm, vì lúc này, tóc em gia sư, ko cột mà xõa ra, tóc em ko ngắn như mình nghĩ, nó dài ngang vai, mà còn gọn gọn xoăn ở dưới, nhưng cái dáng vẫn là em ấy, mình nhìn em đội nón bảo hiểm, rồi leo lên xe, khi em và ng con trai đó chạy ra, mình nép vào, quay mặt vô, giả bộ như đang đi tiểu, khi em chạy ngang qua mình, mình bắn loạn, rồi chạy theo, nhìn em đằng sau, mình ko thể nhận ra, em mặc chiếc váy ngắn, ôm sát, tóc em xoăn, nhìn cầu kì, ra tới đường lớn thì mình thấy em, có chút trang điểm, nhìn em vẫn thế, vẫn ánh mắt đó, nhưng lại trên xe, một người khác, tay em vân vẽ điều thuốc, còn 1 tay thì quàng ôm người đàn ông đó, phải nói, mình thất vọng tràn trề, chẳng còn gì nữa, mình vẫn đi theo em, cho tới khi em ghé vào quán cà phê bar trên đường TT, nhìn em vào, hình như có đám bạn, giờ này là gần 10h, em cũng còn ra đường, đi chơi, em gia sư của mình, sao lại thế, em nói không có người yêu, thế người đàn ông đó là ai, hôm nay mình đã có thể nhìn rõ hình xăm của em, nó nổi lên bởi làn da trắng, em mang đôi giày cao gót cao vút, nhọn hoắt, ko giống đôi giày màu trắng em hay mang, nhìn em cũng rất khác hình ảnh em gia sư hằng ngày của mình, mình thấy sự lừa dối, mà nghĩ ra, em cũng có là gì của mình đâu, từ lừa dối ko hợp, mà em cũng có lừa dối đâu, chán quá, mình định đi về, sau khi em đi khuất vào đám bạn, nhưng biết về nhà lại nóng ruột, nên mình cũng đi vào, quán khá đông, quán này mình biết, quán mới mở, có bar, bi-da, cà phê, và mấy em rất xinh, mình chọn 1 góc khá gần chỗ em ngồi, em hòa với đám bạn, mình ngồi nấp sau góc, mình nghĩ em ko đủ sự để ý để thấy mình, mà quán cũng khá tối, em ngồi đối diện mình, chân bắt chéo, nhìn mặt cực lạnh lùng, ko thể nhận ra nổi, em ngậm điều thuốc, chuyên nghiệp và sang trọng, người đàn ông đi cùng đốt thuốc cho em, em rít thuốc, hoàn toàn mất hình ảnh em gia sư ăn kẹo, mình quá ngạc nhiên, cái cách rít thuốc hoàn toàn chuyên nghiệp, ánh mắt em vô hồn, lạnh như băng, mình ko hiểu em đang sống như thế nào, đang cảm giác gì, mình cũng không thể lí giải những rắc rối của em, mình vẫn hi vọng, 1 chút, mơ hồ, mình tự nói, cũng là đi chơi thôi, dù hình ảnh em bây giờ rất khác, em đẹp kiêu kì, nhưng sự ngây thơ trong bộ đồ đen, ba lô đen của em gia sư vẫn làm mình nhớ, tự dưng, em ngồi ngay đó, mà mình lại nhớ em, em chẳng nói gì nhiều, thỉnh thoảng nhấp một ít rượu, thỉnh thoảng cười buồn, miệng thì vẫn rít thuốc, không ngờ có ngày mình bị đẩy vô hoàn cảnh này, buồn vô hạn, mình nt hỏi em, lại hi vọng gì đấy. Cảm giác bây giờ trong mình, vô định và phấn khích

- em đang làm gì đó? hn ko gặp em, buồn. Mình nt

Bên kia mình thấy em lấy điện thoại ra khỏi chiếc túi nhỏ, em nhìn, em lại nhấp rượu, rít điều thuốc, thả khói, em ngáp trong làn khói, nhìn mơ hồ, mong manh, như sương, sau em cầm điện thoại nt, 1 tay điều thuốc, 1 tay nhắn tin

- em đang đi chơi với bạn, hihi. Ít nhất thì em ko nói dối, mình lại có hi vọng,

- giờ này mà còn đi chơi hả em? em ko mệt àh. Mình rep

Em lại rít thuốc, đây là điều thứ 2 rồi, mắt em vẫn mênh mông buồn

- giờ này mới bắt đầu vui mà anh, haha

- trời, em về sớm đi, khuya rồi, hihi. Minh nt, chẳng suy nghĩ đắn đo nhiều

- ko, tn vòn vẹn 1 chữ, đẩy mình về thực tại, em đang ngồi bên người đàn ông, cũng trạc cỡ mình, anh ta ăn mặc rất thời trang, anh ta cười với đám bạn suốt, chỉ em là tách ra, ngồi riêng biệt, trừ việc thỉnh thoảng là nhìn lơ đãng thì chẳng có gì, tay anh ta vẫn quàng ngang eo em, mình quá thất vọng, định đứng lên đi về, thì không hiểu bên bàn em, có chuyện gì, mà thấy cả đám cười ngặt nghẽo, em thì mặt lạnh tanh, có chút gì oán hờn, em rút nốt điều thuốc thứ 2, dập thuốc vào chiếc gạt tàn gần đó, em đứng dậy, bình thần, tát 1 cái vào mặt anh chàng đi cùng, mình hoàn toàn ko hiểu tại sao, đám bạn đang cười cợt, sững lại, im phăng phắc, mọi người trong quán đổ dồn về phía bàn đó, mình vẫn quan sát, rất khó hiểu

Anh chàng đi cùng đứng phắt dậy, ánh mắt có vẻ long lên, e đang đứng, cúi xuống, lại thêm 1 điều thuốc, em nhấp nốt li rượu, đứng lên, nhìn anh ta bằng ánh mắt thách thức, anh ta đưa tay lên, định đánh trả, không gian trong quán bỗng im lạ kì, đám bạn ngồi như tượng, anh ta, bỏ tay xuống, EM GIA SƯ cười, miệng hơi nhếch, xong em bỏ đi, dáng em xiêu vẹo, mình nhìn em bước ra, ngang qua mình, nhìn mặt em, vô hồn, mình nhìn em, dáng em vẫn cái mong manh đó

Thực chất, mình hoàn toàn ko hiểu, và cũng rất muốn hiểu, mình ko hiểu sao em lại thế, mình cũng ko hiểu, sao em lại có nhiều thứ, ko giống 1 cô giáo dạy kèm, hình xăm, thuốc lá, rượu, cả ánh mắt lạnh băng, vô hồn, mình ko hiểu ẩn khuất gì, em ra ngoài, mình tính tiền, định bụng đi theo, em bắt chiếc xe ôm, ngồi lên, anh chàng đi cùng, ko đuổi theo em, mình lại đi theo em, trời này lạnh rồi, cái lạnh sau mưa làm em co ro, trong khi chiếc váy quá ngắn, chẳng thấy giận, mà thấy thương, em quá tội nghiệp, hay mình tội nghiệp, mình đi theo, cho tới khi, em vào nhà, đi khuất vào trong, cánh cửa đen đóng lại, tự dưng chính mình thấy mênh mang, chẳng hiểu là gì

Mình nhắn cho em 1 tin nhắn

-Về sớm, ngủ ngoan đi nhok, em hư quá, anh đánh giờ, ngủ đi, đừng 1 chút mộng mị. Minh nt như thế, biết là ko nên nói nhiều, vì giờ, thứ em cần, là nghỉ ngơi, có lẽ thế

Ngày mai, mình sẽ có châu nhậu với em, mình ko biết, sẽ đối mặt với em như thế nào, khi mình quá lấn tẩn về con người đó, chẳng biết nên cư xử sao

-uhm, anh ngủ đi, nói nhiều quá)), em nhắn tin, mình quay xe về, cả đoạn đường ko dài, mình đi rất chậm, chẳng biết nghĩ gì, và nên nghĩ gì, chuyện này đến với mình quá đối ngạc nhiên, sao em ko thể giống em gia sư, sao em lại vậy, sao em quá nhiều bí ẩn, sao em chông chênh, sao mình lại thấy thương em, dù hình ảnh đó, ko hợp với mình, mình suy nghĩ nhiều, nhưng lại thôi, vì chẳng đi tới đâu

Xác định: tình cảm trong mình vẫn là thik, là thương, ko dám nói là yêu, mình quyết định, ko thể dừng lại, khi mình vẫn chưa hiểu rõ, mình sẽ chuẩn bị kĩ càng cho ngày mai, cho những thứ thuộc về em

Sáng chủ nhật, mình dậy thật sớm, ko phải hẹn giờ, tự dưng mở mắt, chẳng ngủ nữa, tìm điện thoại, mình thường lướt facebook trên điện thoại, vớ đc cái điện thoại, thì thấy tin nhắn của em gia sư, thấy mừng, có chút gì hồi hộp, không biết em làm gì mà dậy sớm thế

- Chiều nay khi em tới siêu thị, em gọi anh nha, khoảng 5h30, em báo cho anh chuẩn bị, hihi . Minh nhìn thời gian nhận tin nhắn là 4h30 sáng, cách đây 1 tiếng rưỡi

- Em làm gì dậy sớm thế? Mà em cho địa chỉ , có gì anh tới đón . Minh muốn đàng hoàng biết nhà em. Minh nt thế, biết là em ko trả lời liền, mình dậy, đánh răng, định nấu mì ăn, thì có điện thoại gọi đến, là số của em gia sư, mình hồi hộp, đây là lần đầu em gọi ình, lúc này là 6h30, mình bắt máy

- Alo, anh nghe nè, mình trả lời, đầy hứng thú

- Ohm, anh cũng dậy sớm quá ha, vậy chiều nay hẹn gặp anh nha, em trả châu nhậu cho xong, để anh đòi hoài, đồ ma đói

- Sáng sớm chửi anh rồi, em làm gì mà dậy sớm thế

- Thì ko muốn ngủ, thì thức, mà giờ em định đi ngủ, haha, hình như anh đang pha cà phê àh? Em hỏi, mình ngạc nhiên, thực chất mình đang nấu nước để nấu mì, đâu có cà phê gì

- Sao hỏi vậy?
- Mà đúng ko? Tại em nghe mùi cà phê, nên em đoán thế
- Sai rồi cô nương, anh đang nấu mì
- Ohm, thôi, anh pha cà phê đi, em qua uống, haha
- Ok ok, anh pha nè, em qua đi, nhanh nhanh. Mình noi
- Thôi, chém gió đủ rồi, em đi ngủ, chiều em tối, gọi anh, piii piii. Chữ pp em kéo dài ra, nghe rất dễ thương, giọng em trầm và nhẹ, có pha chút tình nghịch
- Khoan, để anh qua rước đi, nhà em khu nào
- Muốn điều tra àh, haha, em muốn đi xe riêng, vậy hen, ăn ngon miệng, đồ ma dới
- Uhm, vậy em ngủ đi, ngủ ngon . Mình nói, mình đúng là đồ ko biết nói chuyện, mình đợi em tắt máy, nhưng đợi mấy giây, vẫn chưa thấy tắt, thì nghe giọng em gia sư nói
- Ko tắt máy đi, tốn tiền ng ta. Giọng em nói, giả bộ tức tối
- Sao em ko tắt, anh đợi em tắt mà

- Ohm, vậy để tắt trước thử, piii piii. Em gia sư lại kéo dài chữ pp, mình nghe tiếng títt títt, thấy lòng vui hẳn, phấn chấn, mình quên mất hình ảnh em gia sư trong chiếc váy ngắn, mái tóc xoăn, rít thuốc, rồi nhà khói, mình nhớ em, hay cái cảm giác tựa tựa thế

Mình nấu mì, ăn xong, thì mẹ với thằng em dậy, hôm qua thằng em ngủ với mẹ, mẹ hỏi mình những câu quen thuộc, mình cũng trả lời những câu quen thuộc, vào phòng , đóng cửa thì nhận được tin nhắn rù đi ăn sáng của nhỏ H, mình bỏ qua, ko rep, cứ giả bộ như đang ngủ, mình thật ko còn chút hứng thú với nhỏ H.

Mình ko đọc nhật kí của em nữa, tự dưng mình muốn tự tìm hiểu, ít nhất là mình đang phấn khích với cuộc sống của em, hay về chính em, phần cũng sợ biết quá nhiều, đâm ra lấn tẩn, vì thực chất, những thứ mình thấy, là bề ngoài, mình cũng đã quen em đủ lâu để mà hiểu đầu, mình linh cảm, em mong manh, em sợ, em tổn thương, nên em tỏ ra như con nhím, mình đoán thế, hay vì vọng thế

.....

Từ 3h, mình đi tắm, tâm trạng hoàn toàn thoải mái, cuộc hẹn đầu tiên, mình ủi chiếc áo sơ mi, thật kĩ, thật phẳng, ý định là mặc với cái quần jean màu xanh đậm, mình ko biết em gia sư sẽ mặc gì, hơi tò mò, không biết em sẽ là hình ảnh tối hôm qua hay hình ảnh em gia mặc áo thun đen, quần jean, mang giày àu trắng và balo

Mình định xịt ít nước hoa, nhưng lại thôi, vì có đôi người ghét mùi nước hoa, thà ko có thì hơn, mình cẩn trọng, ko thừa, lần này định gây ấn tượng với em, không thể làm người yêu, thì vẫn thể làm bạn, trong mình xuất hiện suy nghĩ thế. Mình nhai 1 lượt 5 viên sing gum, ăn để tự tin chút, mình có vẻ lép vế quá

5h20, mình đã đứng sẵn ở bãi giữ xe, bắt đầu hồi hộp, nóng nóng

5h25, chuông điện thoại reo, em gia sư báo là đến rồi, kêu mình xuống, mình vội dắt xe ra, cà thẻ, làm mọi thứ nhanh hết mức, sợ em gia sư đợi lâu, mình có cảm giác hơi kiêu linh

Vừa chạy xe ra khỏi bãi giữ xe , đi thêm 1 đoạn, thì thấy em gia sư, đứng gần trước siêu thị, nhìn đằng sau, tóc em vẫn cột, cao hết mức, mình chạy lại, chào em, em cười, hôm nay nhìn em rất tươi tắn, có lẽ những thứ hôm qua là chuyện thường của em, hay em đã quen với nó.

Em mặc 1 chiếc áo dài dài, mặc quần bó và mang giày thể thao, chẳng phải em gia sư hàng ngày, cũng chẳng phải em gia sư rít thuốc ở quán bar:

- giờ mình đi đâu?, anh muốn nhậu gì,?
- Gì cũng đc, anh dễ nuôi lắm, haha.

- Ohm, vậy đi theo em. Em gia sư chạy trước, mình chạy theo, sau thì chạy song song, mình thần khấn trời đừng mưa, vừa khấn xong, mưa rơi lâm râm, em gia sư chạy 1 tay, 1 tay đưa ra, ngửa lên trời,

- Mưa rồi, em chạy nhanh đây, ráng mà theo, haha. Giọng em cười giòn tan, rồi tăng tốc, mình chạy theo, ko tin chiếc ex của mình chạy ko kịp em.

Em rẽ vào 1 con đường, cũng ko quá xa khu nhà mình, chạy thêm 1 đoạn, em dừng lại quán ốc, có lẽ là quán quen, thấy em cười với người giữ xe, mình cũng chạy vào, lấy thẻ giữ xe, em chọn 1 cái bàn ngay góc gần cuối của quán, quán giờ này chưa đông khách, mới vài người, mình và em gọi vài món ăn, em gọi khá nhiều món, em nói thik nhất là càng ghẹ rang muối, khi người phục vụ hỏi

- anh chị dùng nước gì?

- Anh uống gì? Nước ngọt nha, hihi, em quay sang hỏi mình, mình định bụng cho việc uống bia, nhưng mình vẫn muốn em uống nước ngọt, mình muốn có cơ hội nói chuyện với em nhiều hơn

- Uhm, cũng được, em uống gì, kêu thêm bia mà

- Thì anh uống nước ngọt đi, để bụng mà ăn, em uống bia,hihi. Rồi em quay sang người phục vụ

- Cho em 5 chai bia, với..., em đang định gọi nước ngọt ỉnh, mình vội nói

- Lấy tạm vậy đi anh, anh phục vụ bỏ đi, mình nói

- Anh cũng muốn uống bia, tưởng em ko dám uống, nên cho em uống nước ngọt, haha. Mình lại bắt đầu ngại,

Trong khi đợi đồ ăn, bia thì đã mang lên, em khui, rồi rót ỉnh và em, em gia sư nói

-100% ha, em nháy mắt,

-thôi anh chưa ăn, đang đói. Mình uống ko giỏi, cũng sợ hết biết trời trăng, khi chưa nói, chưa biết gì về em, nên khát

- đúng là đồ ma đói, em nói, cười, rồi em cầm li, uống, hoàn toàn ko có chút nhăn mặt, em có vẻ đã từng uống rất nhiều bia, em uống hết nửa li, người phục vụ bưng đồ ăn ra, em vội lấy càng ghẹ ăn, ăn rất ngon lành, mình nhìn em, em đơ ra, nhìn lại mình,

-chưa thấy ng đẹp ăn bao h àh? Em nháy mắt, tiếp tục ăn

- ohm, giờ thì em mới là ma đói đó, haha, mình cũng bắt đầu ăn, em ăn ko hề e dè như những cô gái mình từng gặp, họ thường ăn ít, và ngồi nhìn, thường e thẹn, em thì ăn, ko hề ngại, dù lần đầu mình và em gặp mặt, em làm mình thấy thoải mái, em ăn xong cái càng ghẹ,tốc độ chóng mặt, em than cay, uống tiếp bia, kêu ngon, rồi thì ăn tiếp

- tuần sau đi học rồi, chán quá, em vừa ăn, vừa than

- ủa, em nghỉ hè ít vậy?, mình hỏi

-học kì 3 anh, năm nay trường để ra học kì 3 nữa, hic, em còn chưa kịp đi nha trang, định tuần sau xin mẹ anh nghỉ rồi đi

- cúp học đi, em chắc cúp nhiều rồi, haha, mình nói

- uhm, em định thế, em thèm biển quá, em nói, lại rót thêm bia, em có kiểu lạ là, em khui hết 1 lượt 5 chai bia, mình hỏi, thì em nói là khui vậy để tiếc tiền mà ráng uống hết, mình lại hỏi sao phải vậy, em kêu, thik vậy, rồi cười thành tiếng.

- Khi nào em đi, cho anh đi nhá, mình nói, vẫn đang ăn, mình hơi đói

- em định đi 1 mình mà, theo làm gì, em ko có tiền nuôi ma đói như anh. Lúc này khi càng ghẹ với đi, em chuyển qua món ngêu

- trời, để anh nuôi em luôn, dễ mà . Tự dưng mình buột miệng thế, nói ra lại muốn rút lại, tự dưng sợ đưng chạm gì đó, em lại uống bia, nãy giờ, mình mới nhấp 2 ngụm, em thì rót được 3 li, em hoàn toàn ko ép mình uống, mình có cảm giác, em muốn uống, như kẻ khát lắm
- uhm, tốt quá, mai mốt em đào mả nhà anh, em ăn hết tiền nhà anh, đừng có mà khóc, haha. Mình ngạc nhiên khi em nói thế, hơi sỗ sàng, nhưng giọng điệu mang vẻ bất cần. Mình cũng cười, em lại ăn tiếp, vừa ăn vừa uống liên tục, mình nghi ngờ bao tử em ko có đáy?
- em uống ít thôi, lát còn chạy xe về mà. Mình thấy lo, nên dặn em
- thôi, em đang vui, đừng nói nhiều. Em nói câu ấy, mình tự dưng nổi cáu, có vẻ em coi thường mình, mình im luôn, uống cạn li bia, chẳng nghĩ gì,
- anh thương em àh, em hỏi, mình ngạc nhiên, lúc này thì mặt em đỏ ửng, ko phải do ngại như mình mấy lần trước, mà do bia, nhưng em chưa say, mình nghĩ thế, mình em nãy giờ uống hết 4 chai, từ lượng của em khá quá, mình có cảm giác như bị nắm thóp khi nghe em hỏi thế
- hả? sao hỏi vậy?
- em đoán thế, mà đúng ko, em vừa ăn vừa nói, ngược lên nhìn mình
- đúng, anh thương em mà,haha. Mình nói đại,bắt đầu bấn loạn,
- hahahaha, em biết ngay mà,
- em tự tin quá, anh thương em như em gái mà, mình định nói thế, lại sợ lỡ nói thế, sau này khó nói yêu em, mình đánh bài chuẩn, kêu đi toilet, định vào đó bình tĩnh đã, nói quá, mất khôn, nói loạn lên rồi lung tung thì coi như hết
- anh đi toilet nha , mình đứng lên,
- ok, ok, em nói, mình đi vào, toilet ở đây dơ quá, mình vào, đóng cửa, đứng tần ngần, định đợi 5p thì đi ra, mà hơi quá, nên mình ra luôn, có chút men, hình như thấy bớt lo hơn
- Mình ra tới nơi, thì có ông lão già mời em mua vé số, em lắc đầu, ông lão bỏ đi, em nghĩ sao, gọi lại, em mua 2 tờ, mà đưa 50k, kêu khỏi thôi, ông lão lí nhí cảm ơn, thì mình thấy em mở cặp, em đưa cho ông cả nắm kẹo, thứ kẹo ko phải loại em hay ăn, em nói gì đấy, nhỏ quá mình ko nghe rõ, ông lão cười, cảm ơn, rồi bỏ đi.
- Mình rất bất ngờ về hành động này, mình lại nhìn em đằng sau, em lại uống bia, mình diên diên có cảm giác muốn ôm em, nhưng chắc là ko dám. Mình quay trở lại bàn , cười, li bia của mình, được rót đầy, mình cầm li, uống cạn, lại thấy phấn khích, muốn uống để có can đảm nói chuyện, em đã ngưng ăn, gương mặt em tự lự, em nhìn xa xăm, trên bàn thì thấy đã có 5 chai bia mới , đều đã khai hết, mình cũng ngưng ăn, thì em nói
- ăn đi, bỏ uống, tốn tiền, em ăn nhiều quá, hết ăn nổi rồi,
- em có vẻ sầu đời, mình nhìn 5 chai bia trên bàn, nói, bia đúng hiệu nghiệm, mình nói đại, chẳng chút đắn đo
- ohm , thế àh, đừng tỏ ra hiểu người khác. Em nói, bắt đầu đánh đá, mình nghĩ em say. Đã thế, mình quyết định đánh đá theo, bất cần theo
- ko đúng mới lạ, haha. Mình nói, khiêu khích em, bữa hôm nay, mình định là chỉ nói chuyện qua loa, ai ngờ, bia vào, tự dưng nói đại, lúc ấy ko suy nghĩ
- uhm , đúng, đời có gì vui, toàn hứa lèo, toàn gạt người, gạt mình, anh cũng thế thôi, chả hơn gì, em lại cười, ngật nghèo, nhìn em, mình lại thấy thương, em say rồi, chai bia thứ 8 đã hết
- em biết gì về anh mà nói, mình nói, cũng bắt đầu tức
- sao ko biết, này nhá, thấy hợp mắt, nt, làm quen, cưa cẩm, lên giường, hứa hẹn, xong, nào là chia tay để tốt cho cả hai, nào là anh thương em nên mới vậy, Em nói, dứt dứt li bia vào mình

- ko đúng àh, ko đúng àh, rồi em lại cười, lại thảm hại, mình im lặng, em giờ chẳng giống con cáo già, cũng ko giống em gia sư, em giờ, nhìn lạ, đáng thương , và mình thương,nhiều thật nhiều

- về thôi, em say rồi đó, mình ko muốn em nói nhiều, vì sợ em sẽ ngại, sẽ chẳng dám gặp mình nữa

- giờ này đã về áh,em nói Mình nhìn đồng hồ, khi đó là 9h, thời gian qua nhanh hơn mình nghĩ

- ohm , thôi, trai ngoan, àh, mà nè, đừng có thik tui, tui dặn trước đó, coi chừng tui đem anh làm trò chơi, em nói, ánh mắt buồn hần, tới đây, thì mình lại nghĩ ,em chưa say, thật sự, em chưa say, em mượn bia, để nói, để cảnh báo mình gì đấy, mình linh cảm thế

Mình đòi về, ko muốn em nói nữa.....

p/s: mình tạm viết tới đây, vì muốn up liền ấy bác tham khảo, khúc sau, có nhiều chuyện rất ngạc nhiên xảy ra, giờ mình viết,sáng mai sẽ up liền, mong các bác thông cảm, mình cũng đang mệt

Khi mình đòi về ko muốn em nói nữa, thật tình cũng rất muốn nghe, nhưng sợ em nói quá, bữa gặp sau, em sẽ ngại, sẽ ko dám gặp mình, mà mình thì rất muốn gặp em

- về thôi, để anh chở em về, lát quay lại lấy xe . Mình gọi người phục vụ kêu tính tiền, thì ng phục vụ nói em gia sư trả rồi, em trả lúc mình đi toilet, chắc em dự tính mình sẽ say, hay sẽ giả vờ say

- thôi đi, anh về trước đi, trai ngoan, em lại uống bia, mình giăng ra, muốn em về, hoàn toàn nghiêm túc

- đứng lên, đi về, nhanh, Em ngược lên nhìn mình, ánh mắt đầy thách thức

- anh lấy tư cách gì, mà nói tui, biến, biến, bấm nhanh, haha, Trông em đáng thương hơn đáng giận, em nói, rồi vội bùm miệng, quàng chạy ra ngoài, ngay gốc cây, em nôn thốc nôn tháo, rồi em ngồi thụp xuống, mình hoàn toàn chưa bao giờ thích kiểu con gái này, nhưng thấy em, mình hoàn toàn có cảm giác chấp nhận, cảm thông, cam tâm tình nguyện, mình vỗ lưng em, em ngồi đó, mình vào trong, định kiếm khăn giấy hay thứ gì đó có thể lau cho em, quán có bán khăn lạnh, nhưng mình nghĩ lại, em hay để khăn giấy trong cặp, mình mở cặp em ra xem,ko biết lúc đó sao lại làm thế, mình kiếm khăn giấy, cặp em rất lộn xộn, có cả quyển nhật kí, 1 chiếc gương, 1 cây son môi, cây kẹo, vài cục kẹo nằm lung tung trong cặp,có cả chiếc máy tính em hay cho thẳng em mình mượn, chắc hẳn em ít soạn lại cặp, hay những thứ đó, lúc nào em cũng mang bên người, mình tìm mãi mới kiếm được xấp khăn giấy, mình đeo cặp em, rồi ra ngoài, lau cho em , mình đang lau, thì em nói

- Sao tui sống như vậy ha? tui cũng oán ghét chính tui lắm, nhưng lần quần quai, tui ko thoát ra được, ha ha ha, em nhắc nhắc mặt, khá xác xược

- đứng lên, về thôi

Mình lôi em đứng dậy, ra ngoài xe, mình gửi lại chiếc ex của mình, mình chở em về bằng chiếc attila của em, hỏi em, địa chỉ nhà ở đâu, dù mình biết nhà em, nhưng mình sợ em biết mình theo dõi, lại phiền thêm, mà biết đâu, em giả say???

- địa chỉ nhà tui áh? heaven, em chỉ lên trời, rồi cười ngặt nghẽo, mình để em ngồi sau, dựa vào mình, mùi của em, của men bia, của cả mùi thức ăn, trộn lẫn, nhưng nghe vẫn ấm, mình chạy rất chậm, sợ em ngã, em gác đầu lên vai mình, hình như mắt đã nhắm

- hát đi, hát tui nghe đi, anh trai ngoan, mình nghe em thì thảo nói thế, đang định hỏi em muốn nghe bài nào, giờ chỉ muốn chiều em, chẳng muốn phân bua, mình chưa từng hát riêng cho 1 ai đó nghe

- hồi tui học cấp 3, tui từng mơ mộng ai đó hát cho tui nghe bài Kathy, vừa hát vừa đàn, vào sinh nhật thứ 18, tui sẽ yêu ng đó suốt đời, giọng em vẫn thì thảo. Nghe em nói thế, mình bắt đầu hát

” chiều nắng đường nắng....” , hát ngẫu nhiên, trên vai mình rung rung, thì ra em đang gật gật theo giọng mình hát, em thiu thiu ngủ, ngoan ngoan như mèo con. Mình chạy thật chậm, khi gần tới nhà em, mình chạy thêm 1 vòng, muốn để em ngủ như mèo con, muốn em gác đầu trên vai mình, vai ko có cảm giác mỗi, nếu yêu là vậy, có lẽ mình yêu, mà ko chắc??? quá sớm để nói gì đó tương đương thế

Mình chở em về nhà, ngôi nhà có cánh cửa màu đen, mình bấm chuông cửa, đợi 1 lát thì có ng phụ nữ trung niên đi ra, dáng người to mập, mình đoán là mẹ của em gia sư, vừa nhìn thấy em gia sư ngồi sau lưng mình,

bác ấy vội chạy ra, mình chạy xe vô sân, bác ấy giúp mình đỡ em gia sư xuống, đem vào bộ ghế salon để gần đây. Mình nhìn nhà em, nhà em có kiểu kiến trúc cũ, nhà 2 tầng lầu, trước sân có mấy chậu hoa giấy, trong nhà mọi thứ mang cái màu cũ cũ, nhưng cũng khá đầy đủ, mình hơi ngạc nhiên là ng phụ nữ mình nghĩ mẹ em gia sư, bác ấy làm mọi thứ, có vẻ quen với việc em gia sư về nhà mà say khướt

- cảm ơn con nha, giờ con đi bằng gì, lúc mình ló ngõ, bác ấy đã rót li nước mời mình, em gia sư giờ nằm, người em như nhỏ lại, yếu ớt

- dạ, con định ra đón xe ôm, Mình nói

- ừa, phiền con quá, để bác gửi tiền xe ôm, bác ấy nói, vào trong cầm tờ 100k đưa ình, tất nhiên mình ko lấy, mình chào bác, ra cửa, toan về, thì có chiếc xe chạy vào, chiếc xe tay ga hôm qua, mình đứng sững lại, rồi quyết định , ở lại, mình vào nhà, thản nhiên ngồi xuống, thản nhiên cầm li nước khi nãy uống, bác mẹ em gia sư thì đang lọ mọ pha nước chanh cho em gia sư, ở bác ấy có cái cam chịu, chịu đựng

Thằng con trai đi xe tay ga, cũng bước vào, hấn cũng ngồi, hấn nhìn mình, rất xấu xược, nhưng ko hỏi gì, mẹ em gia sư cũng vừa ra, tay cầm li nước chanh, thấy hấn, có vẻ bác ấy không hài lòng, đặt li nước chanh xuống, em gia sư vẫn nằm, ngủ rất ngon

- anh tới có việc gì? nhà tôi ko tiếp anh. Bác ấy nói, mình đâm hoảng, sợ mình cũng bị đuổi lây

-dạ, con tới gặp Linh, hấn ta nói, có vẻ hơi sợ

-uhm, vậy về đi, bữa khác tới, nó ngủ rồi. Có vẻ không thik nhưng bác ấy vẫn rất lịch sự, hấn ta nhìn em gia sư, rồi lại bước ra, cũng kịp quăng ình ánh mắt ko ưa, hấn lên xe, rú ga, vút đi, mình cũng an tâm, uống hết li nước, đứng lên định đi về, để em gia sư với bác nghỉ ngơi...

- chào bác con về

-ohm, cảm ơn con nha, về cẩn thận. Mình bước ra, qua tới cửa màu đen, thì lại có 1 chiếc xe chạy vào, nhìn quen quen, nếu mình đoán ko lầm thì chị em gia sư, chị này làm chung công ty với mẹ mình, có lẽ cũng biết mình, vì chị ấy từng tới nhà mình ăn liên hoan gì đó, chị ấy kịp nhìn thấy mình, sau vài giây ngạc nhiên, thì chị ấy cười, mình gật đầu chào, và cười lại

- ủa, T phải hok? em tới có gì à?, chị ấy vừa dựng xe, vừa hỏi mình

- dạ, em đưa Linh về đó chị, chị ấy liền nhìn vào nhà, lắc đầu, có vẻ hiểu, chị ấy mời mình vào nhà tiếp, nói với bác gái

- con của chị H trên công ty đó mẹ, bác gái uhm, uhm, thế àh, rồi bác dìu em gia sư vào trong, em ấy lại ủ rũ, giờ thì giống con chuột bị ướt, cứ co ro

Theo mình biết thì em gia sư được chị của mình giới thiệu ẹ mình, khi mẹ mình nói là cần tìm gia sư cho thằng em. Điều lạ là nãy giờ mình ko thấy ba của em gia sư, có thể đi làm muộn hay đi đâu chưa về.

Chị ấy hỏi mình mấy câu, sao gặp, sao chở về, rồi chị ấy, cũng có vẻ quen lắm, chị ấy chỉ nói 1 câu mà mình hoàn toàn lẩn tẩn, những câu nói của chị ấy, hoàn toàn ko có 1 chút giận em gia sư, chỉ là buồn, cho tới câu nói

- Tội nghiệp nó lắm, bị hiếp... thì chị thờ dài, vừa ấy thì mẹ em gia sư ra, tỏ ý không muốn chị ấy nói nữa, mình cũng tò mò, nhưng cũng biết ý mà đứng dậy, xin phép về

Mình quay lại quán, lấy xe, rồi về, mình chắc chắn ko phải em gia sư cố ý để quên cuốn nhật kí, mình linh cảm thế, với tip người như em, chắc ko dùng chiêu đó, nếu muốn , mình nghĩ, em hoàn toàn có thể hạ gục mình, ko cần quyển nhật kí. Mọi thứ như 1 vở kịch, mình bị đẩy vào, hay tự nguyện bước vào, mọi thứ diễn ra nhanh, hơn cả mình có thể tưởng tượng hay suy nghĩ, mong là em say, và em có thể quên hết hôm nay, mình lại gặp em, có thể tự nhiên, về nhà, mình vì quá lẩn tẩn về cái chữ HIẾP, mình đâm ra nghi ngại, đâm ra lo cho em gia sư, theo mẹ mình từng nói, chị của em gia sư làm việc tốt, nhưng khá le te, muốn gì nói đó, ít ý tứ, mình định bụng khi nào gặp chị, hỏi, có lẽ chị cũng có thiện cảm với mình

Mình là kẻ nhút nhát, ít nhất khi với em, nhưng bây giờ, mình hoàn toàn liều lĩnh, mình càng ngày càng tò mò về em gia sư, mình cũng nghĩ đơn thuần là em thất tình, rồi như thế, nhưng hình như, mọi thứ ko

đơn giản thế, mình tự hỏi, sao cái thứ tình cảm, tạm cho là yêu, đang nùng cháy trong mình, lại từ 1 cô gái, phức tạp như thế, em giống như khối rubic , nhiều mặt, mình ko thể lường, ko thể đoán, cũng ko thể tưởng tượng, mình nhớ lại, trên đoạn đường đi, em có nói 1 câu, lặp lại nhiều lần

- anh là gió, và vì là gió, nên xa rồi

P/S: Mình thấy rất là khó chiều các thím, bác thì muốn viết cho lãng mạn, viết xong thì kêu ko thực tế, rồi gió máy, rồi truyện tiểu thuyết, mình ko dám bắt các thím tin, vì thực chất nhiều cái ko hợp lí, mình cũng thấy thế, thôi thì, khi các bác đọc, các bác cứ nghĩ đơn giản là 1 câu chuyện nào đấy, đừng lặn tẩn hỏi coi có thực hay ko, coi như đọc giải trí, ai tốt bụng thì ỉn lời khuyên, cảm ơn các thím nhiều.

Sáng thứ 2, lại 1 tuần mới bắt đầu, mình thức dậy, đầu hơi nhức, mình kiểm điện thoại theo thói quen, mong nhận được tin nhắn của em gia sư, có cảm giác nhớ em gia sư, điện thoại đúng là có tin nhắn, nhưng ko phải của em gia sư, 1 tin nhắn trách móc, 1 tin nhắn chúc ngủ ngon với 1 tin nhắn chúc ngày mới, đều là của nhỏ H, mình ko rep lại, vì lười, và ko tìm thấy lí do gì để nhắn lại, ko chút hứng thú, mình quyết định nhắn cho em gia sư 1 tin, thực chất, ko biết nên nói gì, mà ỉn lặng càng ko tốt. Nên mình định nhắn tin, đang nt, thì có điện thoại, sdt lạ gọi tới, mình đợi vài 3 hồi chuông rồi bắt máy

-ALO, mình nói, lúc này vừa nói vừa mở laptop

-Phải số điện thoại của T ko?, giọng 1 người phụ nữ, hơi lạ

-Phải ạh, mình trả lời, ko biết ai gọi

-Chị là chị Q nè, làm chung công ty với mẹ em đó, hôm qua có nc đó

- ohm, dạ, em chào chị, có việc gì không chị. Mình hỏi, không biết sao chị biết sdt của mình, và sao phải gọi ỉn, có việc gì đâu, mình hơi lo

-àh , ko có gì, chuyện hwa em đừng nói ai nha,

-chuyện gì chị? Mình lơ mờ là cái chuyện chữ Hiếp, nhưng ko chắc lắm, theo lí thì chị ta ko nên gọi ỉn, thường người ta rất ngại khi đã động những chuyện ấy, không hiểu chị ta có ý gì

-chuyện hôm qua chị lỡ buột miệng nói đó, em quên đi giúp chị, chị lỡ miệng, em đừng nói gì trước mặt L nha. Chị ấy nói, giọng điệu nhanh nhẹn, tự dưng mình linh cảm, chị ko tốt, cảm nhận thế thôi, âm vực trong câu nói của chị, đều đều, ko tỏ ra buồn hay lo lắng

- dạ, em biết mà, chị yên tâm, Mình nói, trong lòng đâm lo lắng, khó hiểu

Cái chữ Hiếp mà hôm qua chị nói, mình nghĩ là buột miệng, sau về nhà, nghĩ lại, thì hình như ko phải thế, vì 1 người dù có thẳng thắn, và vô tư chừng nào, ng ta vẫn có điểm dừng, nhất là chuyện ảnh hưởng như thế tới đứa em duy nhất, và đáng thương, chị nói, ko hết câu, nhưng nó cũng đủ để người ta hiểu về nghĩa, nếu đó là 1 âm mưu gì đó, thì tại sao phải vậy, mình ko phải 1 người có tiền, nhà mình sống cũng ổn, ko phải là giàu có gì nhiều, em gia sư thì hoàn toàn có thể quên đi chuyện gì trong quá khứ, để kiếm 1 chàng nào giàu có, như anh chàng hôm trước, bánh bao và giàu có. Mình biết nghi ngờ chị ấy là ko đúng, vì đã biết gì đâu, toàn là vô căn cứ, nhưng tại, trong mình, có cảm giác đó, mình lo cho em gia sư.

Mình tiếp tục nhắn tin cho em gia sư : " hn em có đi học ko? em đang làm gì?" mình nt , cố làm bình thường mọi thứ, mình nghĩ, tốt nhất trong lúc này là vậy, đợi lâu, cũng ko có tin nhắn trả lời...

Tối trưa thì mẹ mình về nhà ăn cơm, thường mẹ ngày nào cũng về, mẹ về nghỉ tới 1h mới đi, mình đã nấu cơm sẵn, còn thức ăn, mẹ thường mua về, mình nảy ý định dò hỏi mẹ, nhưng sợ mẹ nghi, nên cố gắng cân nhắc, nói về mẹ mình, mẹ mình cũng như những người phụ nữ khác, thích nói chuyện, và bán tán chuyện, ko phải với mình, mà với mấy người bạn, chủ nhật, nếu ko đưa thẳng em về nội, thì mẹ mình thường có 1,2 người bạn tới chơi, trò chuyện

- hôm qua đi chơi, gặp chị Q công ty mẹ đó

- mà đi đâu, mẹ bắt liền

- thì đi chơi, thấy chị ấy trên đường, vô tình gặp, mình nói, lừa cơm vào miệng và sợ mẹ nghi

-uhm, mẹ ăn tiếp, ko nói, gì, mình xốn quá, nên nói tiếp

- chị đó còn làm công ty mẹ ko? Mình giả vờ

- còn, nó là chị con Linh đó, mẹ nói, nghĩ mình chưa biết, mẹ có tật nói đi nói lại, nhiều chuyện, mẹ nói cả mấy chục lần

-ohm , vậy hả. Mình giả bộ theo,

- có thấy giống đâu ta, mình nói, ăn cơm liên tục

- chị em ruột đâu mà giống. mẹ vừa nhai, vừa xem phim , vừa nói, mình sững người, trời, hôm nay còn thêm chuyện này nữa

- hả? sao mới kêu là chị em mà? mình hỏi, tỏ ra hết sức, hết sức bình tĩnh, ko quá quan tâm

- con Linh nghe nói là con nuôi . Mẹ mình nói, mình hết hồn, mình ko thể tin nổi, em gia sư lại có thân phận tội nghiệp như thế

- nhưng con Q nói, là con riêng của ba nó,mẹ mình nói tiếp mình lại ngạc nhiên, thiếu điều há hốc miệng

- trời, rắc rồi dữ, mình tự dưng nóng ruột, và lo lo, nhưng vẫn tỏ ra, nghe như nghe chuyện thôi. Mình nghe mẹ nói thế, hiểu phần nào, hình như chị Q ko thích em gia sư, ít nhất cũng có ganh tị, cho chị và ẹ chị, em gia sư ở nhà đó, hôm qua , mình ko thấy ba em, tự hỏi, ko biết em có bị ngược đãi ko? nhưng cũng an tâm , khi thứ mình chứng kiến hôm qua, là mẹ em gia sư rất ân cần , chăm sóc con, nhưng trái tim non nớt, của 1 cô gái, như em gia sư,hình như tổn thương quá nhiều, hay có sự thật nào đó. Mình đang lẩn tránh, rồi tự tát vào mặt, suy nghĩ viễn vông như trong chuyện, làm gì phức tạp thế, nhưng cũng thấy, những thứ mình gặp bữa giờ, từ khi gặp em gia sư, thì cũng đủ li kì, như 1 câu chuyện, nên mình cho phép bản thân, tưởng tượng xa tí

Mẹ mình ăn xong, đứng lên, bỏ vào phòng, mình chưa kịp nói gì thêm, cứ ngồi đó mà thần thờ suy nghĩ, nếu linh cảm của mình đúng, thì chị em gia sư sẽ rất dễ dàng nói, khi mình hỏi chị ấy, nhất là sáng nay, chị ấy gọi ỉnh, mình sẽ tìm cớ, hỏi chuyện chị ấy, nhưng ko biết là sẽ lấy lí do gì, mình để đó đã,tính sau.

p/s: mình viết tới đây, nên up liền ấy bác, mình sẽ viết tiếp, sẽ up tiếp, tối hôm nay, em gia sư có đi dạy, mình và em ấy đã nói chuyện, mình sẽ up tiếp, các bác đợi xúi

Giờ em sẽ viết hoàn chỉnh ngày hôm nay, và những thông tin mà em biết cho các bác,nên hơi lâu, sáng mai em sẽ update, các thím thông cảm, em hoàn toàn ko phải dụ hàng hay có ý thế, em sẽ up sớm nhất

3. Chương 3

Khi mình ăn cơm xong thì nhận được tin nhắn của em gia sư,

- helu, hn em ko đi học, mới ngủ dậy, hihi, lúc này là hơn 12h

- ohm, ngủ kinh khủng thế, em ăn gì chưa?

- Chưa, z cũng hỏi, mới ngủ dậy mà, hwa anh zui ko? Em gia sư hỏi

- Zui , em zui ko? Mình hỏi, lo lắng em nhớ chuyện hôm qua, hi vọng em say mà quên đi

- Zui, mà em say quá, quên hết lun, mà sao biết nhà em vậy?. Mình ko biết nên trả lời sao, nên nói đại

- Thì em nói mà, em đọc địa chỉ đó, quên rồi àh. Mình nói mà run, sợ em gia sư giả say, coi như toi

- Ohm, vậy hả, quên mất rồi, chắc em lại nói lảm nhảm hả? .em hỏi

- ko, có gì đâu, sao hn ko đi học? Mình ráng đánh trống lảng qua chuyện khác

- mai mới đi mà, tuần học 3 ngày àh, hè mà học nhiều, chết quá > - Àh, tối nay anh cũng phải học anh văn nè, cũng ngán. Mình nói cho qua

- Xạo quá, đi chơi với ny, làm gì mà có đi học, tuần trước thấy anh ở nhà mà. Mối quan hệ giữa anh trai của học trò và cô gia sư, mình thấy có vẻ thân thiện hơn

- Anh làm gì có người yêu, ế quá luôn nè, haha

- Uhm, hihi, em đi tắm, nc sau nha, pp. Lần nào cũng thế, cứ nhắn tin đôi ba tin nhắn là em lại đi đâu đó

Nãy mình nói đại là tối nay học anh văn, nhưng rồi quyết định, tối nay ở nhà và giả vờ là thầy cho nghỉ, nếu em gia sư hỏi, cái may là em gia sư hình như quên hết chuyện hôm qua, hay ít nhất em gia sư giả bộ quên, chắc cũng muốn bình thường, có lẽ em cũng ngại, mình lại nhớ tới ánh mắt em tối qua, nó buồn, có cái gì sâu thẳm lắm, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với em...

Về tình cảm của mình, mình ko nghĩ đó là lòng thương hại, vì thương hại 1 ai đó ko phải là quyền của mình, mình ko có quyền đó, trong đời, chưa chắc ai đáng thương hơn ai, mình hoàn toàn ko thương hại em, đó chỉ là tình cảm trong mình, có chút xáo trộn, ngay từ lần đầu gặp em gia sư, tình cảm ấy là thương, là yêu, là thích, là muốn che chở cho người đó, muốn ở bên người đó, hoàn toàn cam tâm tình nguyện, mình ko dám chắc về cái gọi là tình yêu mãi mãi, vì nó ko tồn tại, mình cũng ko thể biết mình của ngày mai, của tháng sau, năm sau, hay hàng năm sau, sẽ như thế nào, tình cảm dành cho em gia sư, có còn nguyên vẹn hay ko, mình ko dám chắc, ko phải vì hiện tại yêu thương ít hơn người khác, mà vì, mình muốn, đơn giản, là được yêu em, hiểu em, ít nhất là thế, trong lúc này.

Mình nghĩ việc mình có thể làm là, bên cạnh em, khi em cần, quá khứ của em, mình tò mò, nhưng ko quá khắt khe, nó là chuyện đã qua, có thể là 1 tai nạn, đó thuộc về em, nếu mình yêu, mình sẽ yêu mọi thứ thuộc về em.

....

(có 1 vozer tặng em gia sư câu này, mình nhớ ko rõ: đời ko phải bi kịch, em cũng ko bi tình, chỉ làm em rất cô đơn và cũng vô cùng đơn độc, mình tìm để quote lại, mà hoài ko ra, của bạn từ nick kiyeusu thì phải, cảm ơn bạn !)

Ở 1 trang trong quyển nhật kí của em, có ghi câu này

- Tôi ước tôi tôi trở nên vô tri vô giác, cái cảm giác ở trong tôi mãi mê mông, tôi nhìn mọi thứ, có chút nơi nào dành cho tôi, cái người mà tôi nghĩ, là chiếc phao, cũng đã ko còn nữa, tôi thì ko biết bơi, cái nghẹt thở, đơn độc, trong căn nhà này, trong cuộc đời này, tàn nhẫn thật.

Em gia sư đối với mình, ban đầu là 1 cô gái xinh xắn, hay cười, sau em thành người phụ nữ, vô cùng phức tạp, em có quá nhiều ẩn khúc, khi mình quá đặt niềm tin vào thứ gì đó, thường sẽ ít nhiều mang lại cảm giác hụt hẫng, có thể, sau nỗi đau nào đó, em dằn lòng, đừng tin nữa, đừng bắn khoăn nữa, nhưng vì ko có người để tin tưởng, em trở nên đơn độc, trở trối và càng tổn thương, mình quen em mới vài ngày, ko hiểu quá rõ, mình cũng ko giỏi đánh giá 1 con người, mình chỉ thấy, em tỏ ra hoạt bát, nhưng em lại quá e dè, trước tình cảm của 1 ai đó, tất nhiên là do em sợ, em muốn yêu, em cần được 1 ai đó yêu, nhưng em ko dám thử, em ko dám tin, đơn độc càng thêm đơn độc

Mình thì, 1 kẻ vô danh tiểu tốt, đang ăn bám cha mẹ, mình đã hỏi bản thân, thứ mình nên làm cho em gia sư là gì, mình nghĩ, nên che chở em, yêu thương em, sau, nghĩ lại, thực ra, ko phải vậy, thứ mình đang làm, đang tìm hiểu, đang cố gắng che chở và yêu thương em, là vì mình, vì trái tim mình muốn thế, mình hoàn toàn ghét rắc rối, nhưng vì bản thân mình, vì cái gọi là định mệnh, mình tiếp tục, đi, về phía trước, ít nhất, còn có thể, nhìn thấy em, đơn giản vậy thôi

...

Khi mình thức dậy, thì em gia sư đang dạy toán cho thằng em, mình nằm trên giường, nhìn về phía em, 1 góc nhìn nghiêng, lại mặc 1 chiếc áo đen, hôm nay em xoa tóc, mái tóc thẳng dài, buông tới giữa lưng thì dừng, nhìn em nữ tính, lại là em gia sư ngày đầu mình biết, mình ho vài tiếng, rồi ngồi dậy, em quay sang, nhìn mình, lại cười. Lần thứ 2 bị hớp hồn, bởi 1 người và 1 nụ cười cũ, thêm 1 lần nữa, mình lại run, hôm

qua nhậu với em, hoàn toàn ko có run, hôm nay, nhìn em cười, lại run, mình cười, bước xuống giường, đi vào toilet đánh răng, khi ra ngoài, thì thằng em đã chạy đầu mắt, em ngồi đó, 1 mình, mình bước lại gần

- tuần đâu em? ,mình nhìn dáo dác

- nó kêu đi toilet anh? Em nói, nhẹ nhàng như mây

- ohm, anh ko thấy. Mình định hỏi em hôm qua uống bia nhiều, có nhức đầu ko, nhưng sợ đá động tới chuyện tối hôm qua quá, nên thôi. Mình đang ngồi chỗ ngồi của thằng Tuấn, tức là bên cạnh em, tự động có ý nghĩ, phải là thằng Tuấn 1 ngày, được ngồi cạnh em, ở em gia sư, có 1 mùi hương riêng, hình như mùi của tóc, nghe rất thơm.

Em gia sư lúc này đang ngồi vẽ lung tung, cả 2 đều im lặng, hơi ngộp, may sao,thằng Tuấn chạy vào, mình định đứng lên trả chỗ cho nó, thì mẹ mình cũng vào, mẹ mình nói với em gia sư

- em cho thằng Tuấn nghỉ nha, chị chở nó qua nội nó.

- Ohm, dạ, em nói,cười, thằng Tuấn thì hí hửng, mẹ mình thì cười cười, rồi đi ra ngoài, thằng Tuấn liền đi theo mẹ sau khi goodbye cô giáo, mình thắc mắc sao hôm nay mẹ cho nó về nội, sau khi tối khuya, mình hỏi mẹ, thì mới biết, hôm nay là ngày cưới của mẹ, mẹ mình chắc ko quan tâm, có khi còn quên bég, nhưng thằng Tuấn hay nhớ mấy chuyện này lắm, chắc nó đòi gì đó, nên mẹ chiều

Em gia sư thì bỏ đồ vào cặp, em bỏ máy tính, với bút, mình nhìn vào cặp em, lại thấy quyển nhật kí, có lẽ em luôn mang theo bên mình, được nghỉ sớm, có lẽ em cũng vui, hôm nay mình thấy em dọn đồ hơi lâu, có ý như muốn ở nán lại, mà có lẽ cũng ngại ngừng gì, em làm mọi thứ thật chậm, cứ giả vờ kiểm gì đó trong cặp, lục tung hết, mà có vẻ như ko chú tâm kiểm thứ gì, mẹ mình thì đã cùng với thằng Tuấn đi ra ngoài, em cũng đứng lên, có vẻ ngại, em chào mình, rồi đi ra, mình ngồi ngơ ngố, rồi đi ra, nhìn. Em ra tới cửa, quay trở vô, mình giặt mình

- cho em ăn cơm, em chưa ăn nữa. Em nói, giọng hết sức mè nheo, mình thì có gặp tình huống này bao giờ đâu, cũng ko tin tính cách em gia sư lại nói như thế

- đồ keo kiệt, định ko cho àh, Em gia sư nói, khi mình đang ngó người

- được được, để anh lấy cơm cho. Mình cười, rồi nói, thấy vui hẳn

Mình bước vào bếp, em thì đã bỏ cặp ra, chắc em có gì muốn nói, nên kiểm soát, mình nghĩ thế, thấy em đầy thú vị, mình lấy chén, bới cơm cho em, rồi hâm đồ ăn lại, với chiên thêm 1 quả trứng. Khi mình bới cơm trong chén,

- anh, bới vô tô áh, em nháy mắt, hoàn toàn thân thiết

- em mới là đồ ma đói, mình cười, bới cho em 1 tô cơm đầy

- em bắt chước anh đó, mà em bao nhậu, có tô cơm, cũng keo kiệt, hứ, em nói. Em lấy điện thoại, ra khỏi túi, em bấm bấm, rồi mở nhạc,, tiếng nhạc ko lời

- Đây là chương trình ca nhạc theo yêu cầu, tôi là linh , phát thanh viên xinh đẹp,

- Hahaha, mình đứng chiêm trứng, hết nhin cười nổi, mình phá lên, quay sang em, em giờ nắm đấm, như dọa đánh mình, mình thấy ầm áp lắm, em dễ thương lắm, ko thể ngừng yêu

- Sau đây chúng ta sẽ kết nối với một khán giả.. Em tăng hắng, giả bộ rất chuyên nghiệp

- Alo alo, chào bạn, em vầy vầy mình, ý kêu mình giả bộ theo

- Chào chị, mình cười, ko thể ngừng, hình ảnh lúc đó, rất buồn cười

- Chào anh, anh muốn yêu cầu bài gì, em lại nháy mắt

- Haha, mình lại cười, lúc này em đang bụm miệng, cố gắng nén cười,

- Em muốn yêu cầu bài “đêm chờ vợ “ của Lê hiếu, muốn gửi tới cho 1 cô gái, với lời nhắn : “ khi em quay lại, sẽ thấy anh, chắc chắn thế” , Mình nói, rất ngạc nhiên, ko biết mình lượm đâu ra những lời ấy, em nhìn mình, khá ngạc nhiên. Rồi em lại cười

- Ohm, vâng, bây giờ là bài hát Đêm chơi vợ , được phát theo yêu cầu của anh T ế vợ, em nói, kiểu như cố gắng, để ko phải cười, sắc súa,

- Vì trong hệ thống ko có bài ấy, nên xin anh T đợi trong giây lát, anh kĩ thuật viên đang kết nối vào youtube.

- Hahahaha, mình lại cười, hôm nay thật vui. Sau mấy chục giây thì bát hát phát lên, món trứng chiên thì hơi khét.

Lúc này mình đem cơm, với đồ ăn ra cho em, tiếng ca sĩ vẫn đang hát, giọng buồn trầm, mình lại trách, sao ko yêu cầu bài khác, cho cái không khí vui lên

- giờ là giờ giải lao để ăn cơm của phát thanh viên xinh đẹp, xin quý khán giả đợi trong nửa tiếng, em vừa nói dứt, lại cười, giòn tan, hồn nhiên, như mây trên trời

Mình cũng cười, tâm trạng rất vui, rất thoải mái, em lấy trứng, trút hết vào tô cơm, vài miếng dưa leo, rồi đồ ăn mình hâm trong chén nhỏ, em cũng đổ hết vào tô, mình quan sát em, em bắt đầu ăn, có vẻ như rất đói, rất ngon lành, hình ảnh ăn uống, ko phải của 1 cô gia sư nhỏ nhẹ, mà như của 1 thằng con trai, tiếng ca sĩ vẫn phát đều đều, em đã cho replay lại, mình đứng lên, rót cho em li nước, rồi ngồi xuống, nhìn em ăn

- anh thik nhìn người đẹp ăn ha, haha, em cười, lại cầm cúi ăn, đúng là bao tử ko đầy, mình thắc mắc, em ăn nhiều thế, sao lại gầy quá

- uhm, ăn đi cô nương, chỉ muốn nhìn em, em quá hấp dẫn, trong mắt mình, ngay cả ăn cơm, mình cũng thấy đáng yêu, mình nghĩ em muốn nói gì đó, nên kiềm chế xin cơm, kì nhiên, là em ăn , như kẻ đi xin cơm, và rất đói, mình có cảm giác, em muốn ăn hết tất cả đồ ăn trên thế giới, vì bao tử em ko có đầy, mình thấy thích với ý nghĩ đó. Mình muốn thời gian ngừng trôi, 1 thằng con trai, mình chưa thấy ấm áp như thế, đơn giản là yêu, là khao khát được yêu, em vẫn ăn, tô cơm vơi dần, mình lơ đãng, vuốt tóc em, khi kịp nhận ra, mình hành động lộ liễu, vô thức, thì em, dừng mọi hành động, đang múc cơm, đang nhai, quay sang nhìn mình, ngớ ngàng, rồi em đỏ mặt, mình sợ em giận quá, nên đã bỏ xuống liền. Không thể ngờ, còn có thể thấy, em gia sư đỏ mặt, ko phải vì rượu, ko phải vì bia, mà hình như là cái đỏ mặt mình hay bị, ngại ngừng

- thấy đẹp quá kiêu lòng ko nổi àh, em nói, ăn tiếp, em đang cố gắng để bình tĩnh, ko ngại, mình chắc thế

- đầu, con muỗi, mình giả lải, vừa đùa đùa, vừa thật thật

- uhm, hehe, nè, trả công nè, em dí cái muống về phía mình, 1 muống cơm đây, em cố tỏ ra , để ko bị ngại, mình cũng ngại, nên há miệng, ai dè, em rút lại, ăn ngay vào miệng, lại cười haha,

- em giỏi lắm, mình nói, cũng cười

- cho chừa cái tật, thấy gái là mê, haha. Em phải nói là rất dễ thương, tiếng nhạc đã tắt, sau tiếng cười của em, không gian lại im lặng, ngoài trời, đang mưa

Em ăn xong, mình khi bới tô cơm, sẽ nghĩ là em ăn ko hết, thế mà em ăn hết sạch, đúng là em đói thật, em uống nước xong, than no căng, em định vào rửa chén, nhưng mình giằng lại, thế là em nói

- cơm no rồi, em về đây, em cười đứng lên

- Mưa rồi, lát tanh rồi về, mình giữ lại, lại ko muốn xa em, cô gia sư của em mình

- Mưa này có đợt sáng mai àh, đồ ngok., haha, em lại cười, Đeo cặp vào, mình nhìn em, nói thâm : “ vui lên nha em”, em ra cửa ngoài, mình đi theo, ra tới ngoài, em đi 1 đoạn, mình vẫn đứng nhìn em, em quay lại nói

- cảm ơn về tất cả, rồi em đi thật nhanh, ra thang máy, em về, mất bóng em rồi, mình vẫn còn tiếc, vui vẻ ngẩn ngứ khi ấy, mình toan nói, cảm ơn, mình là người cảm ơn mới đúng, cho 1 buổi tối, trở nên đáng nhớ

Thấy em giống mây trắng... giống thật giống

Thấy em đáng thương.... Nhưng ko phải thương hại

Hôm nay, mình và em gia sư đều ko đá đụng gì tới chuyện của em, tới chuyện em say, em oán trách đời, hay chuyện ở nhà em, mình thoải mái, dù trong lòng vương chút lo, mình biết, con đường em đi, hay con đường mình sẽ đi, sẽ rất nhiều khó khăn, chỉ hi vọng, em bình yên

Sau ngày ảm áp hôm qua, mình và em gia sư, nhắn tin liên tục, nói đủ chuyện phiếm, rất vui vẻ, mình biết là sáng hôm nay em đi học lại, mình và em gia sư có vẻ đã gần nhau hơn, thoải mái hơn, mình ít thấy ngại nữa, tối hôm qua, có 1 chuyện hơi lạ, là sau khi nhắn tin, với nhiều tin nhắn trước đó, hỏi chuyện như ngày xưa học trường nào, rồi em hỏi nhiều thứ, em hỏi mình quen mấy ng rồi, mình cũng trả lời, mình cũng hỏi lại em, em quen mấy người rồi, thì em trả lời

- 1, àh mà 3 mới đúng,hihi. Sao ban đầu là 1, sau lại đổi thành là 3, mình tò mò, nên hỏi
- sao là 1 rồi lại là 3? em ko nhớ àh? Mình nhắn đại
- uhm, quên hết rồi, đâu đáng nhớ. Mình càng tò mò, mình nt
- sao ko nhớ, dù gì cũng là người mình từng yêu mà?
- nếu anh yêu trúng thứ cầm thú, anh có nghĩ sẽ nhớ như kỉ niệm ko? .Bắt đầu có vẻ chua chát
- sao em nói thế? Mình nt, mình đợi mãi, ko thấy em trả lời, nghĩ là em bận làm gì đó, đợi tới 20p, vẫn chưa thấy, mình quyết định gọi cho em, gọi lần đầu, có chuông reo, reo mãi, nhưng ko ai bắt máy, gọi thêm và lần, thì điện thoại em đã tắt máy, mình đâm lo, lòng cứ bồn chồn, nóng ruột, ko hiểu là chuyện gì đã xảy ra, mọi thứ đang ổn dần, đang yên đang lành thế mà,lúc này đã 11h30, theo thường tình, thì mình sẽ nghĩ em ngủ quên, nhưng khi mình gọi, em ko nghe máy, xong thì tắt hẳn, ắt có chuyện gì xảy ra. Mình liên tục gọi, hi vọng em mở máy, đợi quá nửa tiếng, vẫn tắt máy, mình có cảm giác ko yên....

Thường thì nếu đi chơi, cũng có khi mình về khuya, 1,2h, nhưng nếu ở nhà, thì hầu như chưa bao giờ ra đường khi mà gần 12h khuya, mẹ mình mà biết, cũng bắt ở nhà, nhưng lần này, biết là ở nhà cũng ko thể ngủ được, cảm giác bất an lắm, ko thể ngồi yên luôn, giờ này mẹ đã ngủ, thẳng em cũng thế, nên mình quyết định, đi ra ngoài,thứ đến nhà em xem thế nào? ít nhất là hơn ngồi ở nhà với tâm trạng hơn ngồi trên lửa nóng, rất khó chịu.

Mình xuống lấy xe, chạy thật nhanh qua nhà em, mưa xuống, mình quên mang áo mưa, cứ thế mà chạy, may mà mưa lâm râm, cơn mưa này dai dẳng từ chiều, vừa chạy xe mà mình vừa run, vì lạnh, mình đứng ngay ngõ nhà em sau đó chưa tới 10p, cả hẻm có 2 căn nhà còn đèn sáng, 1 là căn nhà may quần áo,2 là nhà em, mình bắt đầu nghi ngại, có chuyện gì, nhưng lại cố vớt vát, nhiều nhà, họ thức rất khuya, mình chạy vào, đứng đó mãi, sợ người ta tưởng ăn trộm hay dân hút chích thì phiền, chạy ngang qua nhà em, nhìn thì thấy em đang đứng, mình lại lo, hoảng cả lên, ko hiểu có chuyện gì, vì giờ này, mình nhìn thấy mẹ em đang ngồi, tay chỉ chỉ, hình như em bị la, mình chạy đến cuối hẻm, quay đầu xe, chạy lại gần phía nhà em, ngay gốc cây gần đó, đứng lia mắt vào, trời lạnh, nhưng lại có cảm giác, ruột gan nóng buốt, khó hiểu, mình đang cố gắng đứng nấp kĩ kĩ, sợ bị phát hiện, may mà đường tối, với giờ này ít ai ra đường. Mình nghe tiếng vỗ xoảng, đó là cái li, rồi tiếng mẹ em

- Đồ con đi, tiếng rít the thé, nghe chói tai, mình hoảng quá, nhìn vào, em đang quỳ, chị của em thì ngồi trên ghế, vẻ ung dung, tự tại, ko giống lần mình gặp chị ở nhà em, chị giống như hoàn toàn giả dối, mình nhìn ko rõ, nhưng hình như, em gia sư đáng thương, ko khóc, thường những cô gái bị mẹ la, hay chửi, sẽ khóc, nhất là tiếng vỗ li, tiếng chửi nặng nề, mình ko hiểu chút gì về thứ đang diễn ra

Điều mình ngạc nhiên nhất là chị của em gia sư, chị nếu đúng là người đang ngồi đó, trên chiếc ghế đó, thì sự giả dối của chị, diễn với mình để làm gì? Sao phải toan tính nhiều như thế? Còn em, sao cam chịu thế, ko đứng lên, chỉ ít là cãi lại. Mình tức giận thật sự. Người phụ nữ mẹ em gia sư nữa, ân cần chăm sóc, sịu ngọt, sao lại đang tâm buông từ Con Đĩ, nghe nhẹ tên, người mẹ nào, người phụ nữ nào, cũng rất dị ứng từ đó, nhất là chửi con mình, có thể đánh, có thể mắng, nhưng so sánh với con đi, quá nặng nề rồi. Nhưng vấn đề em gia sư trước đó nhắn tin với mình, vẫn bình thường, mình vẫn còn lưu những tin nhắn, chỉ là khúc sau em mới không trả lời, rồi tắt máy mà, sao mọi thứ diễn ra nhanh quá? Và vì có gì?

Lúc này ở trong nhà, em vẫn quỳ, mình muốn lao vào ôm em đi, nhưng ráng bình tĩnh, vì mình biết, có thể hành động của mình, lại đẩy mọi thứ đi xa hơn, trở nên tồi tệ hơn, nơi đó, dù gì cũng là nhà em gia sư. Lần thứ 2 mình đến nhà em, kì nhiên vẫn không thấy bóng dáng người đàn ông, ko thấy ba em gia sư đâu cả

- Cái ngữ mày áh, rồi cũng đứng đường, đồ gái đi già mồm. Mẹ em gia sư nói, chửi rất giòn, rất gắt, có lẽ tức giận lắm nên vậy, từ ngữ ko chút thương tiếc, nói ko ngại miệng, cái lịch sự, ân cần của bác hôm trước,

mình hoàn toàn ko thấy ở hôm nay. Em cúi mặt, cam chịu đến đáng trách. Không hiểu, đang yên đang lành, sao ra nông nỗi này

- Con mẹ giết chồng người ta, con con thì giết bồ của chị, ngữ nhà mà, sao mất dạy thế hả? con chó, con dĩ. Bà ta chì chiết, mình nghe thôi cũng lạnh gáy, huống gì em, giết chồng, mình hiểu, còn giết bồ, em gia sư giết bồ chị mình àh? Nghe phức tạp quá, mình ko hiểu. Nhưng em, sao không phản kháng, em cam chịu vì lí do gì, sao lại thế. Mình chứng kiến với biết bao cảm giác: phần nộ, tức giận, tò mò, khó hiểu mâu thuẫn. Nửa muốn bước vô, ngừng lại những tổn thương, mình nghĩ dù ở quá khứ, em gây ra chuyện gì, thì em cũng ko đáng để nhận những từ ngữ ấy.

Mình nhìn người chị tên Q, chị bình thản quá, ung dung như 1 người đang xem 1 vở kịch, có chút đắc thắng trên gương mặt. Mình ko nghĩ 1 nơi mà người ta nhìn nhau bằng oán thù, thì là nơi đáng để sống, em gai sư ngày ngày sống, bằng cách nào và làm gì để chịu đựng được ngần ấy những tổn thương, những áp lực.

- Bà nói ày nghe nhá, con dĩ, mày khôn hồn thì bà cho ở, không thì mày đừng trách bà, mẹ mày. Em vẫn quỳ, quá cam chịu, em gia sư tình nghịch, hay cười, em gia sư rít thuốc ở quán bar, trang điểm cầu kì, em gia sư đang ở nhà, quỳ và cam chịu, sự cam chịu quá mức tương tượng với tính cách của em

Trời cứ mưa, mình cứ lạnh, cái lạnh ở trong, thương em quá, mình đứng nhìn, không giúp được gì, không phải mình sợ rắc rối, và vì, mình sợ gây thêm rắc rối cho em. Nhìn em bất lực, mình khó chịu

Người phụ nữ mẹ em gia sư vẫn nói, những câu chữ, cứ chậm rãi, cứ chì chiết và đay nghiến, hoàn toàn cay độc, không hiểu hận thù sâu cỡ nào. Chị Q vẫn thái độ tự tại, đứng đưng, chị ta ko tỏ ra vồ vập, không a dua theo lời chữ người mẹ, chị ta tỏ ra không như lời mẹ mình nói, le te và muốn gì nói đó, sự khôn ngoan, tính toán. Cũng có khi, người ta hành động gì, đều tính toán rất kĩ, còn nguyên nhân, hay lí do, tất nhiên mình mù tịt

Khi chữ chán, người phụ nữ bỏ vào nhà, có lẽ hả dạ rồi, người chị thì vẫn ngồi, uống hết li nước, sau mới đứng dậy, mỉm cười, cũng bước vào trong, có lẽ em ko quan sát được những chi tiết ấy, em vẫn cúi mặt. 15p sau khi 2 người kia bỏ vào trong, em vẫn quỳ, sau thì đứng lên, có vẻ loạng choạng, em đi vào, thấy đồ rồi dọn dẹp đóng mảnh vỡ của cái li, gương mặt em, hình như quen rồi, nó cũng bình thản, đáng thương. Em gia sư không hề khóc.

Mình nhìn em, cho tới khi, em đóng cửa, tắt đèn, không thể thấy em gia sư nữa, trên tầng 2 còn đèn, mình đoán đó là nơi em gia sư ở, mình ngược lên, đứng nhìn mãi, cứ sợ về em lại gặp chuyện gì. Đợi 20p. thì thấy điện thoại có tin nhắn, mình mở ra xem,

- em nè, này điện thoại hết pin, em ngủ quên mất, anh ngủ đi, ngủ ngon nha. Em nhắn tin, nói dối về những thứ vừa xảy ra

- em ngủ đi, ngủ ngon nha em. Mình chỉ nhắn như thế, vì kì thực chẳng biết nói gì, mình nhắn xong, gửi đi, khoảng 10p sau thì đèn tầng 2 cũng tắt, có lẽ em đi ngủ. Mình cũng chạy xe về. về tới nhà đã hơn 1 h, mình ướt hết, lạnh buốt, vào toilet tắm nước nóng, xong mình leo lên giường nằm, vừa vui đó, lại buồn đó, em khó hiểu và đáng thương quá.

Nằm mãi ko ngủ được, mình đọc nhật kí của em, trước đây nhiều lần cân nhắc giữa nên đọc hay không, vì quyền nhật kí quá riêng tư, vì mình cũng sợ, biết quá nhiều, nên mấy lần, cứ đọc 1,2 trang rồi lại thôi

“13 tuổi, cuộc sống của tôi, bắt đầu địa ngục” có câu đó trong nhật kí, nhật kí em viết, cũng ko rõ, ràng, cứ mơ hồ, nhắc về nỗi đau nào đó, nhưng ko nêu rõ ràng, chủ yếu là nói về cảm giác của em, ai oán có, thất vọng có, đứng đưng cũng có.

“về đâu anh ơi, ngày mưa đã qua đi lâu thật lâu, mà sao có nắng hoài, vẫn chưa hong khô niềm đau, em ước 1 người sẽ mang cho em, cảm giác cân bằng...” Mình nghĩ đây là lời 1 bài hát nào đó, hợp tâm trạng em

....

Sáng ngày hôm sau (thứ 3), mình thức dậy, cổ họng hơi rát, có cảm giác sắp cảm, chắc do dầm mưa hôm qua (thứ 2), mình tìm điện thoại thì nhận được 2 tin nhắn, 1 của em gia sư và 1 của nhỏ H, nhỏ H thì nhắn tin chúc ngày mới vui vẻ, em gia sư thì nhắn

- em đói quá, mà đang học, hix hix.(càng ngày em càng bị lây bệnh ma đói) haha. Mình cười, sao vẫn có thể vô tư, sau những chuyện xảy ra tối hôm qua, những chuyện đó quen rồi hay em, luôn cố gắng như thế?
- Để anh mang đồ ăn cho, em ở đâu? Mình nhần, rất muốn gặp em
- Em ở lớp, đang định ngủ, hic, đói quá nên buồn ngủ. Em nhần tin liền
- Em học ở đâu? Em muốn ăn gì?. Mình nhần tin
- Em học ở DDA, anh mang đồ ăn cho em thật àh?,
- Uhm, đợi đi, lát tới anh gọi, mà ăn gì đây? .Mình nhần, vội đi đánh răng, thay quần áo
- Tới đi, rồi đi ăn, em học hết vô rồi, em sắp xỉu vì đói, em lây cả bệnh lười của anh rồi. Em nhần tin, những lời nói, vô tư, như trong em, chưa từng có chuyện gì xảy ra
- Anh lười hồi nào, em lười rồi đổ lây từ anh, haha
- Thế ai nghĩ học để gặp gái hả?, em nhần tin thế,
- Ohm, giỏi quá, anh tới gọi em, học đi. Mình và em gia sư, đã trở nên thân thiết hơn, tất cả nhờ em, em luôn làm mọi thứ vui lên, mình thì khù khờ, ăn nói thì dở tệ

...

Mình chạy đến nơi sau đó khoảng 20p. mình biết đường đó, do ngày xưa hay đá banh ở sân gần quân khu 7, mình đứng trước cổng, trường em nhỏ thôi, thực ra đây chỉ là 1 cơ sở nhỏ của trường, mình gọi em, sau 2 ,3 hồi chuông thì mấy bạn, em từ chối cuộc gọi, mình ko gọi lại, đợi 5p thì em ra, nhìn thấy em từ xa, mình cười, em chạy lại, vai đeo túi màu nâu, hn em mặc áo hồng, rất tươi, em cười, nhưng có vẻ ỉu rũ, mình hơi lo cho em

- trời ơi, đi lâu quá, sắp chết đói rồi, em than thở
- Sao ko mua ăn từ sáng đi, đau bao tử chết. Mình nói, em nhìn dáo dác xe mình, em nói mình hậu đậu, đi chở em mà ko mang nón, mình quên búng luôn vụ nón bảo hiểm, do phải tranh thủ đi sớm, sợ em đợi lâu, em kêu mình đợi, để em vào lấy nón ở xe.

....

Em leo lên xe, ngồi sau lưng mình, em chèn cái túi màu nâu ngay giữa mình và em, em ngồi sau mình, mình an tâm lắm, em nói đủ thứ, nói liên tục, nào là kể đủ thứ, rồi em cười, em còn kể chuyện cười, đại loại thế này

- “ có 3 người kia, đi lạc lên đảo, bị bộ tộc ăn thịt người bắt, trưởng tộc mới sai 3 người đó đi, mỗi người phải mang về 10 quả gì đó, cùng loại, người thứ nhất đi về, mang theo 10 quả táo, trưởng tộc mới kêu người đó, là phải nhét vô... hậu môn “ , chỗ này em hơi ngập ngừng, có lẽ ngại nói chữ “đít”, nên nói thành “ hậu môn
- “ người này nhét tới quả thứ 2 thì nhét hết nổi, nên phải chết” em bắt đầu cười khúc khích,” người thứ 2, đi về, mang theo 10 quả nho rùng, người này cũng bị trưởng tộc bắt nhét vào hậu môn, hỏi anh người này sống hay chết” ,e kể, hỏi mình
- “Chắc sống chứ gì, nho nhỏ mà” , em bắt đầu cười haha
- “ chết, hahaha” , em nói, cười ko ngừng
- “ sao chết? nho nhỏ mà “ , mình hỏi, em lại cười, mình thì ngơ ngơ
- “ thì nó đang nhét tới quả thứ 8, thì thấy thằng thứ 3 tha về 10 quả mít, nó cười, nên chết luôn, hahaha” em gia sư cười, có vẻ rất vui, mình cũng cười, đúng là em có rất nhiều trò

Rồi em ngồi hát, vu vơ, hát la la la, em ngâm thơ, hồn nhiên , dễ thương, đáng yêu như mèo con, nho nhỏ, xinh xinh. Em nói muốn ăn phở, khi mình hỏi em muốn ăn gì, em còn nói thêm, cho em ăn 2 tô nha, rồi cười, mình gật , cứ bên em là mình quên hết, những thứ mình đã thấy, mình chỉ thấy ấm áp và vui thôi.

Khi gọi đồ ăn xong, mình hỏi em:

-“ hôm qua em tắt máy, làm anh lo quá, đang nhắn tin, tưởng bị bắt cóc”,

-“ thì hết pin mà, em lại ngủ quên” em nói, rất bình thản, như ko có gì xảy ra tối qua

-“ uhm” mình nói, muốn hỏi chuyện tối qua lắm, mà chẳng dám đá động tới, sợ em buồn, nên thôi, em đang lau đĩa muống, rất kĩ lưỡng. Người phục vụ mang đồ ăn ra, em và mình cùng ăn, ăn ngon lành, lúc nào em cũng thế, cái dáng mảnh khảnh thể mà ăn rất khỏe, ko chút e thẹn, mình cũng ăn nhanh, nhưng em lại ăn xong trước mình, mình hỏi em có muốn ăn thêm ko, thì em nói no rồi, rồi rót nước uống, em nhìn băng quơ ra ngoài đường,

- nhìn gì zà? ,mình hỏi

- trật tự, ăn đi, em đang đếm có bao nhiêu chiếc xe màu đen chạy qua

- haha, rảnh quá, mình cười

- kệ tui, mấy ng lo ăn đi, em vẫn miệt mài đếm xe, như người ngồi ko yên, kiếm chuyện làm

Khi ăn xong, lúc tính tiền, mình móc bóp ra trả, thì em nói, tiền ai nấy trả, cho sòng phẳng, rồi cười

- Thì coi như anh mời em, bữa sao em mời anh, như hôm bữa em mời anh châu nhậu đó

- Hơ hơ, mơ đi, định lấy châu phở, đáp châu nhậu àh, khôn quá ha, tiền ai nấy trả, em là em thik cam – pu – chia lắm. Em tỏ vẻ tinh vi, mình nhất quyết đòi trả hết, có đáng gì đâu 1 tô phở, nhưng em cũng rất bướng, sau thì mình nói để mình trả, lát em trả riền cà phê, nhân tiện có châu cà phê, bĩa ra để ở bên em tiếp, em cũng đồng ý, đi đường, mình dò dò coi quán nào hợp, đang định rẽ vào, thì em nói, mình đi tiếp, sau em chỉ mình quán cà phê cóc, cuối đường NTL, ở đây rất mát, có cả những con trâu đang gặm cỏ

Bước xuống xe, em vào ngồi ngay bàn dưới gốc cây gì ko rõ, mình thấy em lại lấy kẹo ra ăn, 1 viên duy nhất cho em, ko mời mình

- ăn 1 mình nha, mình vừa ngồi xuống vừa nói

- đúng là ma đói, kẹo trẻ em cũng đòi, em cãi lền, công nhận miệng em rất linh hoạt

- em là trẻ em àh, em ăn đó, vắn đề là em ham ăn, ăn 1 mình, Mình đáp

- ko cho đó, làm gì em, em le lưỡi, chọc tức

- ko cho thì cướp, mình giỡn theo, mình giằng hộp kẹo từ tay em thì em nhanh tay bỏ vào cặp, lại le lưỡi chọc tức

- sao em tìm được chỗ này, hay thế

- vô tình thôi, đẹp hén. Bí mật đó, bạn em em còn chưa chỉ chỗ này đó, anh có phước thật. em nháy mắt, cười

- anh hiểu mà, tại anh đẹp trai. Mình cười. em làm điệu bộ nôn mửa, xong em nói

- cảm ơn anh, mấy hôm nay có cái gì gọn trong cổ, may mà nhờ anh, em ới được, thoải mái hẳn. Em quá ư là tinh nghịch, em cười phá lên.

Sau tràng cười của cả 2, nước cũng mang ra, tự dưng mình và em đều im lặng, em lại chùng xuống, em chỉ xa xa, có bãi cỏ, mình nhìn theo tay em chỉ, tưởng em chỉ bãi cỏ, nhưng em lại chỉ con bò

- thịt bò ngon lắm áh, Mình nghĩ em nói câu gì lằng mạn, giống trong phim, ai dè em nói thế, mình đang nhìn, chẳng nói gì, thì em tiếp

- cuộc sống ko giống bãi cỏ, con người cũng ko giống bò, đơn giản chỉ gặm cỏ. Mình ngớ ra, em nói gì mà mơ hồ thế, chẳng biết nên nói gì, thế là cũng im lặng

- kể chuyện người yêu của anh em nghe coi. Em vội quay sang mình, phá tan cái không khi ban nãy

- anh làm gì có người yêu, ể mà em. Mình noi

- thì người yêu cũ. Em có vẻ, rất muốn nghe

- ko có gì sâu đậm lắm, quen hồi cấp 3, quen 2 tháng chia tay àh, mình nói

- ohm, có kỉ niệm gì vui ko, kể em nghe, em muốn nghe, ánh mắt em mè nheo.

- Ko có em, em kể người yêu em đi ,Lúc đó mình chẳng nghĩ ra được gì,

- Người yêu em àh, hay người em yêu?. Em hỏi, lơ đãng

- Cả 2, Mình nói

- Người yêu em hả? để em nhớ nha, em nháy mắt, rồi nói

- Người nói yêu em thì nhiều, nhưng có 1 người em thấy là yêu em thiệt

- Em có yêu người đó ko. Tự dưng mình thấy nhoi nhói

- Có, yêu nhiều lắm, nhưng tan tành mây khói rồi, mắt em nhìn xa xăm, như có sương mù

- Sao thế? Mình hoàn toàn ko dám tin, có ngày em nói những chuyện đó với mình, mình tràn trề hi vọng, em và mình gần nhau hơn

- Em biết yêu sớm lắm, lớp 10 là đã biết yêu, người đó lớn hơn em 6t, chừng chạc và đáng tin, anh hiểu cái cảm giác, coi 1 người là bầu trời, là ko khí không? Em nói với mình, mình biết đó ko phải là câu hỏi để trả lời, mình im lặng

- Em coi người đó là bầu trời, là ko khí, là cuộc sống của em, em mơ mộng hão huyền, người ta đâu như thế, em với người ta, ko phải là người yêu, như người ta hay nói, em với người ta, là giống cái, con bò cái, haha, em cười lên, thâm thương. Em nói, từ miệng nói ra, ko phải do men bia.

Mình hoàn toàn im lặng, nuốt từng lời em nói, cũng cảm thấy xót

- haiza, em lại nói nhảm rồi, Em gia sư cầm li nước ngọt, uống

- em nói tiếp đi,anh nghe mà. Mình tự nói thế, như thằng điên

- thôi, đủ rồi, hihi, qua rồi, em ko hi vọng nữa, hi vọng vào 1 ai đó,em ko dám, hihi. Em lại biến tấu ra kiểu khác, tính cách em khó lường, giờ em ko giống nhím nữa, mà giống 1 em gái, đa sầu đa cảm. Mình và em gia sư lại im lặng. Rồi em đòi về, than buồn ngủ

Mình để em gia sư tính tiền, theo ý em, em ngồi lên xe, mình chở em về, ráng chạy thật chậm, chạy 1 đoạn, thì em nhét 1 tai nghe vào tai mình, bài hát có lời, như trong nhật kí, mình ko biết giọng ca sĩ nào, là con gái, mình chưa nghe bài này bao giờ, giọng ca sĩ hát , mình nhập tâm, ráng nghe, để ít nhất, có thể hiểu tâm trạng em.

Mình nghe có sự tiếp xúc, là em , em ngồi sau, dựa mặt vào lưng mình, mình quá bất ngờ, nhưng im lặng, lại nóng nóng, lại hồi hộp, lại run, như có điện

- ượn lưng xiu, nắng quá, em nói, nho nhỏ, trong tai nghe, ca sĩ vẫn hát, trời nắng tươi, mình thì như người biết yêu, thấy hạnh phúc

Chạy thêm 1 đoạn, với tốc độ chậm hết mức, mình có cảm giác, em đang khóc, thấy hơi ướt, mình ko nhìn thấy, và cũng ko dám hỏi, chỉ cảm nhận, em đang rơi nước mắt, tiếng nhạc trong tai nghe được bắt to hết mức, như em cố để mình ko nghe thấy gì, nhưng cảm giác, em đang khóc, vẫn nguyên vẹn, mình xót, mình thương, ko ráng làm gì, ngồi yên hết mức

Chở em về tới trường, để em lấy xe, mình gợi ý em là đi chung về, vì nhà cũng gần gần, chắc cùng đường. Em cứ cúi mặt nhìn chân, than chân đen hết, nhưng mình biết là giả vờ, vì em khóc, và sợ mình thấy, mắt em đỏ. Em nói phải vào thư viện, kêu mình về trước, thế nên mình về luôn, biết là nên để em yên.

Mình về nhà, nhắn tin với em bình thường, em như mọi lần, nhắn đôi ba tin, than buồn ngủ, rồi thôi, mình nghĩ học anh văn, ở nhà, đơ e, nhưng em lại ko đi dạy (tối thứ 3), mình lục lại trí nhớ, coi có làm gì sơ suất để em ko muốn đi dạy, hay em khóc, em ngại, hay em gặp chuyện gì, mình gọi cho em, thì điện thoại

lại ko bắt máy, mình nhắn tin, em cũng ko trả lời, mình giống như người bị đem lên, đập xuống, lại đem lên, ko thấy em, mình có cảm giác, hụt hẫng lắm???

p/s: sau khúc này, là tối hôm qua, mình lên update ấy thím, xong thì nhận được tin nhắn của em, nên mình đi gặp em

Mình nhận được nhiều thư của mấy bác, góp ý và ủng hộ, mình đã đọc hết, nhưng ko trả lời đc, v2i ko đủ post, mong các bác thông cảm

-

Mẹ mình về, báo là em gia sư hôm nay bận việc, nên không dạy, em xin nghỉ, mình lo lắng, tại hồi sớm em nhắn tin với mình, mình không thấy em nói là em nghỉ hôm nay, theo mình nhớ, thì trước đó, mọi việc đều ổn, mình nt liên tục, hỏi xem em ở đâu, rồi đang làm gì, sao lại nghỉ dạy? em ko hề trả lời, mình gọi, em cũng ko bắt máy, tâm trạng lại giống hôm qua, mới vui hồi sáng, giờ lại vậy, mình lại lo em bị gì, hôm qua chửi, có thể hôm nay bị đánh, thậm chí nặng nề hơn. Mình lại màn cũ, phóng xe tới nhà em, nhìn vào, ko thấy em, căn nhà mở cửa như hôm qua, nhưng mình ko thấy xe em. An tâm 1 chút, chỉ ít em ko bị đánh, ko bị chửi, nhưng lại buồn, em nghỉ dạy, đi chơi hay đi đâu, sao ko nói mình? Nhưng lại tự nói, mình có là gì đâu, mà đòi biết, đòi kiểm soát, mình chạy về nhà, onl tự kỉ, như cái hồi chưa có gặp em gia sư

Khoảng hơn 10h, thì mình nhận được tin nhắn, mình mừng húm:

“ em ở dưới nhà anh nè, xuống đi, cho 5 phút, mặc đồ, chuẩn bị, 4:59, 4:58 “ em nhắn tin thế, còn có cả đếm ngược trong tin nhắn. Mình vừa mừng, vừa giận, vừa tức, nếu ko có gì, sao mình nhắn cả đồng tin, không thèm trả lời 1 chút, làm mình lo sốt vó, thay bộ đồ xong, rửa cái mặt, mình xuống tới thì em la làng là mình trễ mất 1’21”, em thản nhiên, vô tư quá, ko biết là mình đã lo lắng như thế nào

- em ko nhận đc tin nhắn àh? Mình nói

- có, hihi, em cười

- Ohm, hay, sao ko trả lời? bận thế àh? Mình nói, bực mình thật sự

- Có quan trọng gì đâu, em nói, lơ đãng.

- Uhm, ko quan trọng thôi. Em gia sư noi, có vẻ coi thường mình quá, mình ko nói nhiều, ko muốn trách, tính mình vậy, với lại, mình biết vị trí mình ở đâu

- Anh giận àh? Em ghé mặt em sát vào mặt mình, nhìn ngây ngơ, tim mình đập liên hồi, mình quay đi, nói

- Đâu, có gì mà giận, em gọi anh có gì ko?

- Anh, hết giận đi anh. Em nói, cứ cương quyết là mình giận, mà mình chỉ hơi bực

- Ko có mà. Mà có gì không? Mình cương quyết nói thế

- Em rủ anh đi đây tí. Em nói, hơi ngập ngừng, mình cố tỏ ra, ko quan tâm lắm

- Đi đâu?, mình nói

- Đi chơi với bạn em, sn đứa bạn. Mình ngạc nhiên, thì ra em nghỉ là để đi sinh nhật, thế mà em ko nói gì, để mình rất lo lắng.

- Àh, em bận đi chơi, nên anh nhắn tin, ko trả lời. Mình nói, nghĩ tới tâm trạng lúc này, mình bực lắm

- Thôi, đừng giận, lát em giải thích, h đi đi anh, nhanh lên, bạn em đợi. Mình đang định nói nữa, nhưng thấy em mè nheo quá, nên thôi, mình cũng muốn đi, muốn được đặt chân vào cuộc sống của em, thử 1 lần, đây là cơ hội, mình sẽ hiểu hơn về em gia sư bí ẩn này, nhưng mình cũng ko hiểu, sao em gia sư lại rủ mình đi sinh nhật chung, sao ko phải ai khác, mà là mình, thằng anh của học trò, và mới quen, độ hơn 1 tuần àh.

Lúc này để ý, mới thấy em mặc chiếc váy đen, xòe, có 2 cái nơ, tóc thì tết cầu kì, gương mặt trang điểm nhẹ, môi vẫn đỏ, như mọi lần, bao nhiêu lần, mình gặp em, chưa khi nào là môi em ko đỏ, hôm nay trông em rất xinh, mình nhìn em kĩ, thấy em dễ thương quá, chiếc váy ngắn làm em lộ ra hình xăm, mình nhìn,

lướt mắt, rồi thôi, ko dám nhìn kĩ, vì sợ em chạnh lòng gì đó, thì thương. Mình kêu em đợi, mình lấy xe, em nói em có đi xe, mình nói, đưa chìa khóa, em ngoãn ngoãn đưa, mình dắt xe em vào bãi, lấy xe mình đi

- anh hết hậu đậu rồi. Em nói về cái nón bảo hiểm, lần này mình có mang cho em,

- uh, anh mà. Mình nói. Ngồi đằng sau, do mặc đầm, nên em ngồi 1 bên, em đeo túi nhỏ nhỏ, mình thấy em lấy điện thoại bấm bấm, em nhắn tin với ai đó. Sau đó em chỉ mình đường đi, tới chỗ đám bạn em, đó là quán karaoke HM, bước xuống xe, gửi xe, mình và em đi lên, trên lầu 2, lúc đi, em khoác tay vào tay mình, bình thản, mình thì run, sự tiếp xúc với em đều mang in cảm giác gì đó, lạ lạ. Mình quyết tâm giữ bình tĩnh, để gặp bạn em, để suy xét tình hình, biết đâu, mình hiểu thêm được gì đó.

- Mượn anh làm ng yêu 1 ngày nha. Em vẫn đi bên cạnh, vẫn nháy mắt, mình nghĩ, với em, được làm người yêu của em, là vinh hạnh lớn rồi. Mình gạt đầu, ko hiểu sao chọn mình,

- Sao chọn anh? Mình hỏi

- Vì anh đẹp trai. Haha. Lại cái giọng điệu ấy

Lên tới phòng karaoke, em và mình bước vào, em khoác tay mình, ra bộ thân mật lắm, đám bạn em trên trời nhìn mình, kẻ ngoại đạo, người mới đến, bạn em, ai ai cũng rất sánh đêi6u, trong những bộ cánh đẹp. Tất cả có 4 thằng con trai, và 4 đứa con gái, Mình và em vô nữa, tổng cộng là 5 nam, 5 nữ. Mọi người ngồi xen kẽ, 4 đứa con gái kia là người yêu của 4 thằng kia. Lúc mình và em gia sư bước tới, thì đứa con gái mặc chiếc váy ngắn jean đang hát, bài gì đó, mình ko biết

Trên bàn bày nhiều đồ ăn, bia, rượu la liệt, đủ thứ. Em giới thiệu mình cho đám bạn đang nhìn mình và em gia sư

- anh T, người yêu của L

- còn đây là bạn của em, em quay qua mình giới thiệu thế. Mình nở 1 nụ cười chào đón, đám bạn em, có vẻ hơi dừng dừng.

Mình và em ngồi xuống, cái ghế gần ngay cửa, tay em vẫn quàng tay mình, giờ mình quen rồi, với cảm giác đó, mình thấy, tay em, rất mềm mại,

- hôm nay sinh nhật ai thế? Mình hỏi

- nhỏ H, mình chợt giật mình, vì cái tên H, nhưng thở phào nhẹ nhõm, vì nhỏ H, đâu có ở đây

- nhỏ đó đi ra đón bạn nó rồi, em đang lật lật quyển sách tìm bài hát, nói lơ đãng. Mình hoảng hồn, nhưng lại trấn an bản thân, ko thể là nhỏ H mà mấy sáng vừa rồi, nhắn tin in. Có cái gì ko ổn lắm, mình thấy thế, nhưng rồi mình nói, chỉ là 1 buổi sinh nhật, vậy thôi. Lúc này em gia sư, đang bấm bài, trước đó em hỏi mình hát bài gì, mình vì đang suy nghĩ, nên nói là ko hát, em vẫn chăm chú, tìm bài hát, em bấm. Thì ra em có bấm in, em chọn đại, nhưng chắc là đợi hơi lâu, tội bạn em đang hát liên tục, đủ thể loại. Mọi người đều uống bia, mình và em cũng thế

Khoảng 15p sau, cánh cửa lại mở, mình lúc này đang tìm bài hát cùng em, do ngồi gần cửa, nên mình là người thấy cửa mở đầu tiên, mình nhìn, mọi người cũng quay sang nhìn, chỉ có em gia sư là vẫn tìm bài hát, có vẻ em thích hát lắm

Người bước vào, là thằng con trai bị em gia sư cho ăn tát, hấn ăn mặc rất sành điệu, tóc hơi dựng, hôm nay nhìn kĩ, mình thấy, hấn khá đẹp trai, nhưng mình thấy khó ưa, em gia sư cũng ngược lên nhìn, lướt qua, em gia sư có vẻ ko quan tâm lắm, em lại quàng tay em vào tay mình, hấn ta nhìn mình, lạ lắm, có vẻ cũng như mình, hấn ta ko ưa mình, mình cũng chẳng quan tâm. Mình thấy hấn, khá là ngạc nhiên, nhưng cũng thắc mắc, sao nhỏ H nào đó chưa tới, là nhân vật chính, sinh nhật nó mà, thằng mới vào, lại ngồi cạnh em gia sư, em gia sư quay qua mình, nói

- anh, anh qua đây ngồi đi, rồi em, đứng lên, mình dịch sang, ngồi cạnh hấn ta, em gia sư thì ngồi bên trái mình, mình nghĩ, hấn ko phải người yêu của em gia sư, vì nếu là người yêu, thì sao em làm vậy, trước đám bạn. Hấn ta lúc này, có vẻ tức tối, hấn nốc bia, mình ngồi, tay em gia sư lại quàng tay mình, mình ko nghĩ mình là vật thể thân, dù tình huống có vẻ giống thế, trong bộ phim nào đó, cũng có mấy cảnh giống giống vậy.

Em và mình nói chuyện, em nói đủ thứ, rất huyền ảo, rất vui vẻ, em uống bia, mà ít thôi, ko giống hôm kia, uống vui thôi. CẢNH CỬA LẠI MỞ, mình và em cùng nhìn, người bước vào, lại 1 chàng trai nữa, dáng người thấp, cũng ăn mặc đẹp, đi sau hẳn, là nhỏ H, mình quá ngạc nhiên, nhỏ H hay nhắn tin ỉn, trời, cảnh tượng kinh khủng, ko thể trùng hợp tới mức đó, oan gia ngõ hẹp, nhỏ nhìn thấy mình ngay lập tức, hôm nay sinh nhật nhỏ àh, mình đâu biết, mình cũng đâu quan tâm, sao nhỏ quen em gia sư được, mình quá ngạc nhiên, thế là linh cảm mình ko sai. Hôm nay nhỏ mặc đầm hồng, nhìn cũng đẹp, dù mình chẳng còn tâm trí nào nữa, ko hiểu từ đây, còn bao nhiêu rắc rối mới đủ

Nhỏ H nhìn mình, cũng vô cùng ngạc nhiên, thấy mình đơ ra, nhỏ H thì nhìn mình, em gia sư vội nói

- người yêu của tao, tên T, nhỏ H quay sang em gia sư, cười, có vẻ nhỏ đã trấn tĩnh trở lại, mình đang nghĩ, nhỏ sẽ nói là có quen mình, nhưng nhỏ H vẫn im lặng, làm ra vẻ chưa có gì, mình cũng im, nhớ lại mấy bữa nhắn tin, nhỏ H nhắn tin, mình ko trả lời, nhỏ H ngồi góc kia, gần cuối phòng, chung với anh chàng thấp người mới vào. Em gia sư tay vẫn quàng tay mình, em ngồi nói chuyện với mình, mình tạm thấy ổn, chắc không có gì xảy ra. Điện thoại trong túi mình rung lên, mình lấy ra xem, là tin nhắn của nhỏ H, mình lạnh cả người, đang vân vân không biết có nên nói với em gia sư, mình quen nhỏ H từ trước không, mình định ko nói, cho ổn, nhưng sợ sau em biết, lại ỉn lừa dối, mà trái tim của em, có lẽ ko đủ để nhận lấy cái chữ lừa dối, 1 lần nào nữa

- Hèn gì nhắn tin anh ko tl nha. Nhỏ H nhắn, mình quay sang, nhỏ đang cười, mình cũng cười lại, sững người, mình cũng ko nhắn lại luôn, định bụng có gì sau này nhỏ H hỏi, mình nói, mình hết tiền điện thoại, mà thực ra, có biết nên nói gì đâu. Trong tình huống mình ko lường tới như thế

Đã tới lượt em gia sư hát, em hát bài “ lời nào cho anh, lời nào cho em” , mình cầm micro , đưa cho em, em gia sư cười, em bắt đầu hát, giọng em nghe trầm buồn, ai oán, bài hát đó, như em hát, như muốn nói gì đó, cho 1 ai đó trong quá khứ, hoàn toàn ko phải mình, anh chàng tóc dựng lại nóc bia. Hẳn ta tên H.A. Mình biết đây là đi tầng 2, trước đó mọi người đã cắt bánh, đã ăn nhậu ở quán.

“Giờ đây tôi biết mình đã sai,Mình đã sai khi yêu anh yêu quá nhiều.Từng tháng năm yêu thương anh cho rất nhiềuMà trái tim anh dường như coi không có?Giờ đây tôi biết mình đã saiMình đã sai khi tin anh tin hết lòng.Tình dối thay cho con tim đau ngổ ngang,Giọt đắng cay dành tự mình tôi khóc tôi!”, em hát, mọi người nghe, tự dưng im lặng, mình cũng nghe, em hát ko phải quá hay, chỉ nghe được, nhưng nghe buồn buồn, mình nghe như hút từng lời em hát. Quá khứ với em, có thể hơn cả hoài niệm, hơn cả tiếc nuối, nó là cái gì đó ám ảnh, day dứt, là vân vân, giữ nên quên mà trái tim vẫn nhớ, 1 người từng ko tốt với em . Mình nghĩ thế, nhưng cái trí tưởng tượng của mình, ko thể tưởng tượng, ko thể gom góp, để có thể hiểu, có vẻ, quá phức tạp, ko đơn giản thế.

Giữa đoạn bài hát, em đọc, kèm theo tiếng nhạc : “ em đã lãng phí hàng ngàn nụ hôn và bây giờ là những giọt nước mắt, chỉ để biết, 1 điều rằng, 1 điều rằng anh không hề yêu thương em, tháng năm đã qua, tất cả những gì em đã làm, đối với anh chẳng là gì cả, em biết, điều duy nhất bây giờ em có thể làm cho anh, là nên tránh xa anh ra, nhường lại cho anh quyền lựa chọn, 1 tình yêu mà em biết, đó không phải là em, và chưa bao giờ là em” . Mọi người im lặng, em hát, ai oán, nhập tâm, mắt em lại phủ màng sương, em hát như trách bản thân, quá ngu ngốc, vì tình yêu dành cho 1 người,quá sâu đậm, biết là nên quên, là phải quên, mà sao tim vẫn nhớ, 1 người tồi tệ. Có lẽ thế, nên mới ai oán thế, mình thương em quá, muốn ôm em vào lòng... xua tan dùm em gia sư của mình, đám mây đen, đang phủ trên đầu... em gia sư, lại trở nên quá đổi mong manh

Em hát xong, vài giây im ắng, mấy đứa bạn vỗ tay, em nói trong mic: “ xin cảm ơn, xin cảm ơn, các bạn đã ủng hộ ca sĩ Linh kute” ,em cười, phá cái không khí em gây nên, em trở về cái hồn nhiên, ngây thơ của em gia sư.

Sau là tới phiên mình hát, em bấm ỉn bài Kathy, bài này đi karaoke, mình ko bao giờ hát trước đây, cũng hơi khó hát, mình hiểu em muốn mình hát, vì em muốn nghe, bài đó, lần trước, khi em say, mình đã hát, giờ cũng hát, có lẽ em khao khát cái cảm giác được an ủi như trong bài hát,

.....

Sau đó đi về, tan tiệc, ko có gì đáng kể, chỉ có việc nhỏ H, nhắn tin chúc mình ngủ ngon, mình sợ để lâu vụ nhỏ H, đêm dài lắm mộng, nên định mai nói cho em gia sư, kiếm cái hẹn luôn,

Em gia sư hôm nay tỉnh, em có uống bia, nhưng ko say, mình cũng thế, H.A thì say khướt, hẳn ta uống quá nhiều trong suốt buổi, nhỏ H thì tỉnh, hay nhìn mình cười, mờ ám lắm, nhỏ H hỏi đó đến giờ, theo mình biết thì có khá nhiều người thích nhỏ, khá xinh, chính mình ngày xưa cũng thích nhỏ H, nhưng do ko đi tới đâu, tình cảm cũng ko nhiều, nên thôi . Bẵng đi 1 thời gian, ko có gì, giờ lại gặp nhau trong những tình huống éo le như thế này, nhỏ H bạn em gia sư, với nhỏ H người mình từng theo, là 1, mình nằm mơ, cũng ko thể ngờ.

Em gia sư ko hiền.... nhỏ H cũng thế, mình biết như thế

XÁC ĐỊNH :

+ Minh: tình cảm: vẫn thích em gia sư rất nhiều, như bị cuốn theo em, mọi thứ thuộc về em, đều làm mình phấn khích, đều tò mò. Có nên gọi đó là yêu? Mình nghĩ đó là yêu, là muốn được chia sẻ, được yêu thương, được gặp em, mình hiểu rõ, sẽ nhiều chông gai, nhiều thứ mình chưa thể lí giải về cuộc sống của em. Dù gì mình cũng chỉ là 1 người mới, việc bước vào trái tim em, làm cho em tin, còn cả 1 đoạn đường dài, không thể biết là sẽ đi tới đâu, cứ thế mà đi. Mình ko dám tính quá xa, nhưng mẹ mình, mẹ mình phần nhiều sẽ không thích em gia sư, vì em gia sư có 1 gia đình đầy rắc rối, đó là thứ mẹ mình biết, còn những thứ, bên trong, mẹ ko biết, nếu biết, có thể phản đối kịch liệt. Mẹ mình ko phải thuộc tip quá cổ hủ, mẹ thoáng, nhưng mẹ là 1 ng mẹ việt nam, và chắc chắn, mẹ theo lối sống truyền thống nhiều hơn. Còn gia đình em gia sư, vì mình chưa thể hiểu rõ ràng về gia đình em, mình ko thể phán đoán được gì nhiều, mẹ em , chị em... đầy bí ẩn

+ em gia sư: em là người như thế nào, ra sao? Mình ko rõ, em rắc rối và phức tạp , em nhiều mặt, khi thì ngây thơ, tươi cười, khi thì lạ lẫm, u sầu, khi thì lại tinh nghịch, lúc không nheo như mèo con, đôi khi thấy em rất gần, đôi khi em xa thật xa, đưa tay với mãi, cũng không tới, mình có cảm giác em vừa ranh mãnh, vừa tổn thương, nhiều thật nhiều, chất chồng cho trái tim bé nhỏ, sau những tổn thương, em khóa lại, bọc nhiều lớp vỏ, mình ko biết sẽ làm cách nào để bóc, và bóc đến bao giờ là đủ??? Em có cảm tình với mình ko? Nếu ko phải ảo tưởng, thì mình nghĩ là có. Cảm nhận thế thôi. Và hi vọng là đúng, em từng nói em yêu 1 người như bầu trời, coi người đó là hơi thở. Mình chỉ hi vọng, em yêu mình, ko cần là hơi thở, chỉ cần yêu mình, như cái tình yêu em nói yêu mưa. Mong thế thôi.

+ H.A : lần đầu mình gặp, chẳng tiếp xúc, nhìn từ xa, hẳn ta có vẻ vui vẻ hơn , thoải mái hơn lần gặp 2, mình vẫn ko nghĩ HA là người yêu của em gia sư, đó chỉ là 1 mối quan hệ nào đó, ko phải bạn, ko phải ng yêu, lằng nhằng, người mà em gia sư nói yêu, theo mình, ko phải HA, mà là 1 người khác, có gì đó liên quan đến chị Q, HA theo mình nghĩ là bằng tuổi, hoặc nhiều lắm là hơn mình 1 tuổi, thế thì ko thể là người hơn em gia sư 6 tuổi

+ nhỏ H: oan gia ngõ hẹp, hay sự sắp đặt nào đó, nhưng để làm gì, mình có tiềm năng gì, nhà bình thường, có phải đại gia hay nhân vật gì tầm cỡ. Vô danh tiểu tốt. chính xác là ko ai đủ rảnh, với đủ lí do để kiểm chuyện hay diễn kịch với 1 thằng như mình, nên mình nghiêng về lí do trùng hợp nhiều hơn. Vấn đề là nhỏ đang mang suy nghĩ gì mà nhắn tin ỉn mãi, dù mình ko hề trả lời, ngày xưa, mình nt, thì nhỏ mới nt, ko nt, thì nhỏ làm gì có nt trước

....

4. Chương 4

Sáng thứ 4, thức dậy, cổ họng đau rát, buốt, bệnh thật rồi, mình lấy mấy viên thuốc có sẵn ở nhà nốc vào, lại nhận được tin nhắn của nhỏ H, chúc ngày mới vui vẻ, càng làm mình quyết tâm nói cho em gia sư về việc mình có quen H, mình gọi cho em gia sư, định rủ em đi đâu đó, rồi nói, nhưng em từ chối cuộc gọi, nhắn tin lại nói là đang học, mình hẹn em chiều gặp, đi đâu đó, nhưng em nhắn tin , kêu chiều ko rảnh, có gì tối em đi dạy, nói luôn

Hôm nay em nhắn tin khá hồ hững, cũng là nhắn vài ba tin, em nói bạn.

Mọi thứ diễn ra yên ổn , ko có biến động gì.

Hơn đầu giờ chiều, đang ngủ, thì nhỏ H gọi, rủ mình đi cà phê, và hỏi sao mình ko trả lời tin nhắn, mình nói xạo là điện thoại hết tiền, rồi nói mình đang ngủ, mệt quá, từ chối ko đi, tự dưng mình sợ dính dáng tới nhỏ H lắm, ng mình từng thích, giờ lại thấy phiền

Mình nghỉ học anh vẫn tiếp, cũng biết phí tiền, nhưng tự bào chữa, nghỉ hñ nay nữa thôi, mai mốt đăng kí giờ khác học

Mẹ mình về khi mình đã nấu cơm xong xuôi, thằng em cũng về, ăn cơm rồi coi hoạt hình, mẹ và mình ăn chung. Mẹ hỏi hôm qua mình đi đâu mà về muộn thế, mẹ nói, mày mà tụ tập hút chích là chết, mình nói mẹ lo xa. Mà mẹ lo xa thật. Mình lại nhận được tn, chúc buổi tối, mình không hiểu nhỏ H sao rảnh quá vậy, biết mình không trả lời, mà cứ nhắn, mình vào friendzone hồi xưa, ở chán rồi, đầu ngu mà đâm đầu vào nữa... Mà H đã đâu còn là mối quan tâm của mình

Em gia sư tới, đúng giờ, em lại mặc áo đen, đến nỗi thằng em mình nói em gia sư thích màu đen. Hôm nay em mang 1 chút mệt mỏi trên gương mặt, em dạy, ra dáng cô giáo, ko hề xao nhãng, tới cái lúc thằng em mình đi đâu 1 lát, mình nói

- H bạn em đó, cũng là bạn anh, quen lâu rồi, không ngờ trùng hợp ghê. Mình cười, nói, rất thoải mái
- Uhm, em cũng mới nghe nó nói, nó kêu ngày xưa anh yêu nó. Em nháy mắt nói, lại cười, nụ cười có chút mệt mỏi
- Trời, thích thôi, yêu gì mà yêu. Mình nói, thì ra em biết rồi, thế mà mình đã tưởng tưởng ra gương mặt ngạc nhiên của em, khi có vẻ, trái đất quá tròn, quá nhỏ bé.
- Uhm, thế àh, em nói thế rồi thôi, bỏ lửng câu nói, em bâng quơ coi quyển sách, có vẻ không muốn nói chuyện nữa, mình cũng thôi, em thất thường quá, mới vui đó, lại dừng dừng đó.
- Em dạy xong , soạn đồ, chào mình về, chẳng có chuyện gì xảy ra, mình nhận được tin nhắn, em báo em về rồi, mình lại vui vui, có lẽ em có quan tâm đến mình, mình cũng nhắn tin lại, thì em hỏi
- anh bệnh rồi, mua thuốc uống đi. Chắc do em thấy mình ảm xì, nên nói vậy, điều này ko nói lên điều gì quá to tát, nhưng có lẽ em có quan tâm mình,
- Sao biết anh bệnh? Em mua thuốc cho anh đi, anh hết tiền rồi. Mình nt, mình lại vui
- Oh, mai mua cho, mà bị gì? Cảm, ho, sổ mũi, ảm xì, nhớ nhung, tương tư, còn gì nữa? Em nhắn tin, tỏ vẻ tỉnh vi.
- Em mua đại đi, nhớ mua đồ ăn nữa nha. Mình nhắn tin.
- Được voi tính đòi hai bà trưng àh? Uhm, ăn gì? Em có vẻ dễ thương lại
- Gì cũng được, anh dễ nuôi, em thương anh àh? Mình hỏi
- Hả? anh ngủ rồi àh? Em nhắn tin, rất nhanh
- Sao hỏi vậy? Mình cũng nhắn lại liền
- Chưa ngủ sao mơ, haha. Em nhắn tin thế, hết thuốc, em quá ranh mãnh
- Thôi, anh ngủ đi, có gì muốn nói với em ko? Em nhắn tin thế
- Nói gì?, àh, em ngủ ngon. Mình thiệt tình quá mức, nói chuyện quá tẻ. Chắc do bản chất, cố lắm mà ko đc
- Pó tay ông, đáng lẽ phải nói, anh yêu em, anh nhớ em, hay gì đó, đồ ngok,
- Ủa, thế àh, anh đâu biết, hihi, thế em có gì nói với anh ko?
- Ko, ngủ đi, bệnh mà, ngủ sớm nha, lát kiểm tra, coi chừng ăn đòn. Haha
- Uhm, em ngủ ngon, mình hựt hăng, em vô tình quá. Mình leo lên giường, định ngủ luôn, thì nhận được tin nhắn, em nói

- Anh, ngày mai nắng sẽ lên, nhất định thế phải ko? Ấn ý của câu nói đó là gì, mình nghĩ em muốn mình trấn an gì đó cho em, đơn giản, dù xù xì, gai góc, hay đầy tổn thương, thì em cũng chỉ là 1 cô gái ,20t, đơn thuần là 1 cô gái, yếu đuối

- Uhm, nhất định thế, anh chắc chắn, em ngủ đi, Minh nt

- Ohm, ngủ ngon, cảm ơnl, em mà kiểm tra, anh chết đó,haha. Nghe rất giống mấy cô gái hăm dọa người yêu, mình lại ảo tưởng.

Mình đang định ngủ, đang thiu thiu, mình sổ mũi, nên hơi khó ngủ, thì có điện thoại, của số lạ, mình vừa bắt máy thì nó lại tắt, nhá liên tục, mình bức quá, tắt chuông, để nó gọi chán, thì thấy có tin nhắn

- thằng chó, biến mẹ mày đi. Mình ngạc nhiên, ko biết ai, vô duyên vô cớ, quá bất lịch sự, nhưng mình ko để ý, ko trả lời, thì lại thấy tn

- coi chừng tao, đừng tưởng mày ngon, con chó thể thân mình thấy bức hần, mình nghĩ là 1 người nào quen em gia sư và biết mình, đoán thế, mình đừng nghi ngờ nhiều nhất ở ng con trai tên HA,nếu đúng, hần nói mình thể thân, nhưng mình tin, nếu có là vật thể thân, thì chỗ mà mình thể, ko phải chỗ dành cho HA mình ko thêm tl, lúc đó mình nghĩ là ko đáng, để tốn tiền điện thoại. Số lạ lại tiếp tục nhá máy, nhá liên tục, mình cứ để vậy, xong có lẽ gọi đến mệt, ko thấy gọi nữa. Mình chìm vào giấc ngủ

Sáng hôm sau, 8h, mình bị đánh thức bởi nhà hàng xóm,tiếng con nít khóc, thằng nhok nhỏ, mới mấy tháng, rất hay khóc. Đáng lẽ mình ko nghe, nếu mẹ thằng nhok có thói quen, bế thằng nhok đi dọc hành lang để nó nín. Mình thấy trong điện thoại, có 6 cuộc gọi từ em gia sư, mình hoảng hồn, không biết em gọi có chuyện gì, tối qua tắt chuông nên mình ko nghe thấy. Mình sợ em bị gì, nên gọi ình, mà mình ko nghe máy, lo quá, mình gọi lại liền. Chuông điện thoại mới đổ được 1 tiếng, thì em bắt máy, có lẽ em đang cầm điện thoại trên tay

-alo

- anh nè, tối qua tắt chuông, có gì hả em?

-Ra mở cửa đi, em ngồi ở ngoài nè. Mình quá bất ngờ khi em gia sư nói thế, em đến hồi nào, sao lại đến, mình bật dậy, thay quần áo, chưa kịp đánh răng, mình ra mở cửa, thì thấy em đang chơi với đứa bé, có vẻ chơi rất vui, mình đoán em đợi hơi lâu, vì em đã bỏ dép ra ngoài, thấy mình, em liếc dài, quay sang đứa nhok đang ngồi trong xe đẩy , nói

- meo meo, meo meo, bye con nha, muah, để cô vô xử chú kia, ngủ như heo. Em nói, mẹ đứa nhok thì cười cười . Em gia sư cười chào chị ta

Rồi em gia sư đeo cặp, mang đồ vào, mình ngại quá, gãi đầu

- tưởng anh chết oy, ngủ như heo, hận thù hôm nay, em nhất định sẽ trả, em liếc mình, thêm cái nữa

- em đợi lâu chưa, ko bấm chuông. Mình hỏi

- bấm muốn hư chuông luôn đó, hay quá. Em vào ghé ngồi, mình thì vẫn đứng, hôm nay em gia sư mặc váy xòe, màu hồng, tóc em cột cao, hôm nay em tô son màu hồng, mình thích son hồng hơn, nhìn hiền hơn.

- Anh đi đánh răng, mình nói,

- Hèn gì, nãy h có mùi, đi nhanh đi, em nói, mình bước vào trong, mở đầu ngày mới, được gặp em, vui quá, mong sao ngày nào cũng vậy

Mình đánh răng xong, bước ra, thì em đã đổi chỗ, bây giờ em ngồi ở bàn ăn trong bếp. trên bàn là đĩa rau, em thì đang hâm nước bún, em thân thuộc quá, nhìn như người vợ đang chuẩn bị đồ ăn sáng, em gia sư rất tự nhiên. Mình ngồi xuống, quan sát em, nhìn em đáng yêu, mình vẫn thích em trong hình ảnh này nhất, có vẻ không quá xa xăm

Em đổ đồ ra tô, mang đĩa muống , rồi em bưng ra

- thấy tui giống osin ko? Hầu tận miệng, em nháy mắt. Minh cười, mơ cũng được, thực cũng được, đi tới được chỗ này, mình cũng vui rồi, tự dưng nảy ý nghĩ, mọi đau khổ, mình đều chấp nhận, miễn có em, nhìn thấy em, yêu em mỗi ngày

- ai cho làm osin mà làm, em qua tuyển chưa mà đòi. Minh đùa, em cười, nói

- được, được, bạn giỏi lắm, ăn đi con heo, đói quá, em lè lưỡi, ngồi xuống, em cũng ăn, nhìn em ăn, cũng đủ thấy ngon, em ngồi đó, đối diện mình, gần lắm, mình vui lắm.

Ăn xong, em mở cặp, lôi bạch thuốc, bắt mình uống, em ngồi nhìn mình, có lẽ mình quá may mắn??? hay riêng mình thấy thế? Có cảm giác như ở trong mê hồn trận, mình hoàn toàn ko muốn bước ra

- xong nhiệm vụ, em nói, đứng dậy, khi nhìn mình uống xong, em dặn mình uống thuốc sau khi ăn, em chỉ dẫn ân cần, ko chút giả tạo

- đứng lên làm gì vậy? Minh hỏi

- đi về chứ sao? Xong nhiệm vụ rồi, em nói, đeo cặp vào,

- ngồi xuống, ở lại chơi, đi về vậy àh. Em liền bỏ cặp ra, ngồi xuống

- àh, quên, chưa xử tội con heo lưỡi, để em ngồi ngoài cửa, cảm ơn anh nhắc em. Em làm bộ nghiêm túc lắm. Minh cười

- ăn tát hay néo, hay đấm, chọn đi. Em nói, ra bộ dạng hung dữ lắm

- ăn hun được ko? Minh nói, chính mình cũng ngạc nhiên, sao dám nói thế, em cũng ngạc nhiên, mình lại thấy em thoáng đỏ mặt, ừng lên, mình buồn cười

- được, em trấn tĩnh, tới phiên mình đỏ mặt, không hiểu sao lúc đó mình nghĩ, em sẽ hun mình, trời ạ, lại ngại

Em nhồm người tới, mình mở to mắt, tưởng chừng em sẽ hun, ai dè, em néo tai mình, đau, trở về thực tại, mình hão huyền quá xa, gần như điên

- áh, đau anh,

- chừa mơ ghen con, haha, em cười

Tiếng em cười tràn ngập cả phòng, tươi cười và hạnh phúc, mình thấy thanh thản

- ‘em về nha’, em lại đứng lên, đeo cặp

- ‘ở lại chơi, gì mà về rồi, mới có xiu’, mình nói, muốn em ở lại lắm

- ‘năn nỉ đi’ em nói, chớp liên, mắt nháy nháy

- ‘gì nữa, năn nỉ’, mình nói

- ‘ko có thành ý gì hết, chí ít phải quỳ xuống’, em nói, cười haha

- ‘mơ đi em, ko có vụ đó đâu’ Minh nói, cũng cười

- ‘uhm,em đùa đó, anh mà quỳ, em tổn thọ, em về đây, ở đây mãi, hàng xóm nói em mê trai, hihi’, em giả sư lém lỉnh quá

- ‘chứ em ko mê trai àh?’

- ‘uhm, ai thèm’ em cười, bước ra cửa, mình ko giữ em nữa, có lẽ em bận, mình đi theo, tiễn em ra cửa

- ‘àh, hôm nay nắng lên thật, đen hết, hức hức’, em quay lại nói, cười tươi hơn nắng.

- ‘anh nói mà, tin anh là ko sai đâu, về nhắn tin anh’, cười, mình hiểu điều em muốn nói, và mình đáp lại, hi vọng em cũng hiểu điều mình muốn nói

- ‘uh, ở đó mà nhiều chuyện, đi vô ngủ tiếp đi, nhớ uống thuốc đúng giờ’, em lại đánh đá, em bước vô thang máy, yêu thương trong mình chất chồng....

Mình vào nhà, rót nước uống, hồi sau thì nhận được tin nhắn của em gia sư, báo là đã về tới nhà, em nói em đi nấu cơm, mình cũng đi nấu cơm.

Tối trưa, ăn cơm xong, mình mở thuốc ra, định uống, thấy trên mẫu giấy gói thuốc, có mấy chữ, như ai ghi gì đó, mình mở ra đọc

“chịu uống thuốc đó hả? mấy giờ rồi? ăn cơm chưa?”

p/s: nắng lên, trời xanh, ĐHT là đồ ngok. ^^!”

Em gia sư chu đáo quá, mình nhắn tin : “ uống thuốc đúng giờ, ăn cơm rồi, cảm ơn em nha”

- ‘ ohm, ngoan, em ngủ đây, buồn ngủ quá, anh ngủ đi”, tin nhắn nhận liền
 - ‘ ngủ đi nhok’, mình cũng tính đi ngủ, thì lại là cái số điện thoại hôm qua nhá máy, ai mà canh giời, cứ lựa lúc mình ngủ là nhá máy, rồi lại là tin nhắn
 - ‘Chẳng tốt đẹp gì đâu, anh khuyên chú, nên phần cho nhanh’ , mình vẫn ko quan tâm, mình mà nhắn tin lại, nó sẽ tưởng mình quan tâm, sẽ lại làm phiền, lại thêm 1 tin nhắn
 - ‘anh nói nhỏ nhẹ, chú đ* nghe, biến gấp, ko coi chừng anh’, mình cũng bình thường, dù tức lắm rồi, quá rảnh, quá phiền
 - ‘ thẳng chó, biến gấp” lại thêm 1 tin nhắn nữa, mình phiền quá, ko dám tắt máy, hay tắt chuông, sợ em gia sư lại gọi, lại ko bắt máy được
 - ‘ m là thẳng nao?’ mình nhắn tin thế
 - ‘ ko cần biết, biết là mày biến gấp, nghe lời, tao tha, ko thì coi chừng’ , lồi nhắn tin rất phách lối
 - ‘ cứ việc nói nhảm, anh ko rảnh tiếp chú’, mình nhắn tin, vậy mà yên, nó không nhắn tin nữa, mình nghĩ, nó chẳng dám làm gì mình, chỉ dọa cho sướng miệng, không hiểu là ai, sao biết số mình, đó giờ có gây thù chuốc với ai đâu.
- Cứ nghĩ vậy là yên, đi ngủ, thì lại có tin nhắn, của nhỏ H, mình quá ngán ngẫm, nhỏ nhắn tin, nói là có việc muốn nói, mình hỏi việc gì, nói đi, thì nhỏ lại nói là hẹn gấp mới nói được. Quá mệt, ko biết gấp để nói gì, và vì mình cũng ko hứng thú xem nhỏ muốn nói gì, nên mình thôi luôn, nói đang bận, khi khác gặp.
- ‘em nói nhỏ L biết quan hệ giữa mình rồi’, nhỏ nói, nín lại, ko hiểu vì gì, mà trở nên dai dẳng đến khó hiểu
 - ‘ quan hệ gì, bạn bè àh, anh cũng nói rồi, có gì nghiêm trọng đâu’, mình nói, vừa buồn ngủ, vừa bực
 - ‘anh yêu nó àh?’, nhỏ H hỏi,
 - ‘ chuyện của anh, anh ngủ đây’, mình toan cúp máy
 - ‘khoan, anh ngủ ngon, lát em gọi dậy nha’, nhỏ H, nói nín thêm, mình ko hiểu, nhỏ H đang nghĩ gì nữa
 - ‘ để anh ngủ, em khỏi gọi’, mình nói, cúp máy liền, quá phiền, mình tò mò, nhỏ ý định gì, sao vậy?

Đời, có nhiều chuyện lạ, mình đang bị cuốn vào vòng xoáy nào đó, xoay vần, mình tin có định mệnh, từ khi gặp em gia sư, mình tin thế, có ai từng nói, nếu bạn gặp 1 người trong kiếp này, dù là nói chuyện ngắn ngủi rồi thoáng qua, thì kiếp trước ít nhất bạn đã gặp người đó 500 lần

Ai vay ai, ai mượn ai, ai nợ ai, nếu từ kiếp trước, ko trả, nhất định kiếp này phải trả, mình tò mò, nếu nhờ may có cái gọi là kiếp trước, thì kiếp trước mình là ai, em gia sư là ai, có nợ nần gì nhau ko?

Mình mơ thấy em gia sư, mình thấy cái hình xăm con dao, nhỏ nhỏ ở gần mắt cá chân trái.

....

Em đến dạy, đúng giờ, như mọi lần, em lại cười, em vẫn mặc áo đen, quần jean đen.

Dạy xong em về, chào mình, ko có gì xảy ra. Mình lại nhận đc tin nhắn, của nhỏ H, nói là tối mai (thứ 6), muốn gặp mình, mình ko nt trả lời, sau nhỏ gọi, mình nói bận, nhỏ nói, chuyện quan trọng, ko gặp ko đc, anh ko gặp em, hồi hận cả đời, mình nghe nhỏ H nói, cũng chột dạ lắm , ko hiểu có chuyện gì, sao nhỏ

phiền thế, ko tha ình, mà mình với nhỏ H, có gì mà quan trọng, chắc là gặp, nhỏ H sẽ có thể nói gì đó về em gia sư của mình, về cả H.A, dù gì nhỏ H, cũng quen em gia sư trước mình, mình có nên đi ko???, mình nửa muốn đi, nửa muốn không, nên mình nói, mai mình trả lời.

Sáng thứ 6, mình thức dậy, trời hôm nay hơi nóng, lại có tin nhắn từ nhỏ H, mình vẫn ko trả lời, hơi vô tình, nhưng lúc ấy là ko muốn dính dáng gì tới nhỏ H, có linh cảm ko hay, em gia sư có nhắn 1 tin nhắn, dặn mình nhớ uống thuốc

- ‘em dậy sớm thế? Hn em đâu có học đâu?’, mình nhắn tin

- ‘bởi vậy nên đang định đi ngủ, uống thuốc chưa?’, có tn liền

- ‘chưa, anh mới thức dậy, chưa ăn sáng nữa.hix’, mình nhắn tin, đi đánh răng

- ‘ngon lắm, nói ko nghe, muốn chết àh?’, em nhắn tin, tỏ ra hung dữ lắm.

- ‘thì h ăn sáng rồi uống, em dữ quá, hix’, mình nói, nhưng lòng vui lắm, em quan tâm mình thế mà, nhưng cũng sợ ăn dưa bỏ lắm

- ‘uhm, ngoan đó, em ngủ đây, thức dậy sớm, h buồn ngủ quá’

- ‘h này ngủ àh, em ngủ ngon’. Mình nhắn tin, để ý, là bữa nào, em cũng dậy sớm, có mấy lần, tin nhắn em gửi ình là 4,5,6h sáng, em làm gì thức giờ đó, sau đó, em lại đi ngủ, sao em lại vậy, hay thói quen thôi?, mà nếu thói quen, thì nó có từ bao giờ, sao lại kì lạ vậy?

Mình suy nghĩ lung lăm, ko biết nên gặp nhỏ không, sau nhiều lần cân nhắc nhiệt hơn, suy tính kĩ càng (nhờ anh em vozer), mình quyết định đi gặp nhỏ H, mình gọi cho nhỏ H

- ‘alo’, nhỏ bắt máy, trả lời

- ‘Uhm, anh nè, tối anh đi ko đc, anh phải làm bài tập tiếng anh’, mình nói xạo

- ‘nếu em đi chiều được, thì ghé qua siêu thị *** chỗ nhà anh’, mình nói, muốn gặp buổi chiều, và 1 nơi gần nhà, tránh gặp bất trắc, với lại cũng ko muốn đi xa, mất thời gian, mình cũng hơi nản nhỏ H, thấy phiền quá

- ‘vậy anh ko qua rước em àh, xe em hư rồi’, nhỏ nói, có vẻ hơi lưỡng lự trong giọng nói

- ‘anh phải ở nhà, ko đi xa đc, nên mới gọi em qua chỗ nhà anh’, mình nói xạo tiếp

- ‘uhm, thôi, để em tự đi, vậy mấy giờ anh rảnh’

- ‘khoảng 6h nha em,em rảnh ko?’, khoảng 4,5 h, mình còn phải nấu cơm nữa, nên hẹn 6h cho chắc, nếu nói không nhiều, nhanh nhanh chắc cũng chưa tới 1 tiếng, có gì lên phòng, đợi em gia sư tới dạy luôn

- ‘okie, vậy hen, em tới em gọi ha?’, nhỏ H cười khúc khích trong điện thoại

- ‘uhm, em làm gì làm đi, lát gặp lại nha’, mình nói

- ‘bye anh ha’, nhỏ cúp máy. Chắc mọi thứ cũng ổn, mình nghĩ vấn đề nằm nhiều ở nhỏ H, chứ ko phải HA, khả năng HA biết số điện thoại mình từ ai đó khá thấp

Mình quyết định vào facebook với yahoo nhỏ H tìm manh mối, có gì lí giải cho hành động khó lường của nhỏ H, yêu mình, chắc chắn ko phải, vì mình cảm nhận rõ nhỏ ko có thứ tình cảm đó với mình, lí do nào nữa thì thiệt tình mình ko thể nghĩ ra, khó hiểu lắm, ganh tị, có gì đáng để ganh tị. Nhưng thật ra, con gái rất lạ, ghét nhau nhiều khi chỉ vì đẹp hơn, hay mặc đồ đẹp hơn.

Nếu nói về đẹp, thì nhỏ H có lẽ đẹp hơn, còn nói về duyên, em gia sư nhiều hơn, nên chắc không thể nhỏ H ganh tị em gia sư, vì em gia sư đẹp hơn đc, quần áo, thì 2 người mặc, mỗi người 1 vẻ, số phận, may mắn,theo mình nghĩ thì nhỏ H nhỉnh hơn cả, nên có gì đáng để mà có lí do ganh tị???

Vấn đề là từ lúc mình gặp em gia sư, thì kì nhiên sau đó, nhỏ H liên lạc lại với mình, trước đó bằng 1 thời gian ko liên lạc, là trùng hợp hay là sự cố ý, của 1 ai đó??? Quá đa nghi, thực chất ko tốt, mà ko đa nghi, cũng ko đc, mình đang thấy hình như mình quá đa nghi, nhưng hi vọng, mọi thứ sẽ ổn, vì “NẮNG LÊN, TRỜI XANH” mà

Mình vào yahoo, có nick nhỏ H, mình thường xuyên ẩn nick, nên lâu lắm chưa chat với nhỏ H trên yahoo, nhỏ H đang onl yahoo trên điện thoại, cái kiểu quanh năm online, nhỏ H để status: “Đừng hòng >.”

Chẳng biết có ý gì, mà status thì những đứa con gái, hay viết đủ thứ, mình sao mà đủ khả năng dịch mã được, mình lộn qua nick nhỏ H, có mấy cái cập nhật theo dõi vài người gì đó, mình mới thấy kiểu này lần đầu. Vào yahoo không kiếm được thông tin gì, mình qua face book, mình có add friend với nhỏ H, mình chơi face chủ yếu là đọc status, tin tức từ bạn bè, rất ít khi đăng bài, ít like hay bình luận, chỉ xem là chính, thế mà ngày nào cũng phải lên Face, thói quen. Mình vào face nhỏ H, tấm avata mặc quần ngắn màu hồng, mình coi trong danh sách bạn bè của nhỏ H, chủ yếu là kiểm coi nhỏ H có kết bạn với em gia sư ko, mình lục, mà ko thấy, nên qua dòng nhật kí, coi cập nhật status, nhỏ cũng giống mình, ko đăng nhiều. Mình đọc status gần đây nhất của nhỏ, cách đây 4 ngày : “ đừng hòng”, lại câu đó, có vẻ nhỏ H đang uất ai lắm, hay ai đó tranh giành với nhỏ H gì đó, mình coi thì có 3 người like và mấy chục bình luận, mình vào đọc, thì thấy nhỏ H nói đại loại là có đứa giành giật, mà nhỏ nhất định ko để giành được.

Tự dưng mình nảy ý nghĩ, giành mình àh, xong trấn tĩnh, nghĩ lại, chuyện giành mình, ko hợp lí, nên thôi...Lộn Face nhỏ mà cũng chẳng tìm được gì., đang out thì thấy nó up tấm hình, nhìn kĩ, có em gia sư trong hình, tấm hình này mình chắc là chụp hôm sinh nhật, trước khi đi quán karaoke, thì mọi người hôm đó, có đi nhậu.

Tấm hình, HA và nhỏ H đứng cạnh nhau, nhỏ H đang ôm bánh kem, mọi người đứng sau lưng, em gia sư, đứng góc trái, là người đứng cuối cùng, em cười tươi hết cỡ, có vẻ vui. Mình liền down tấm hình về, bổ sung vào những tấm hình về em gia sư mà mình có.

....

Em gia sư ngủ dậy, có nhắn tin ình, mình định nói cho em về việc lát nữa đi gặp nhỏ H, có gì sau này khỏi lo bị chơi xấu sau lưng

- ‘ nãy H gọi anh đó, hẹn anh chiều nay gặp, có chuyện muốn nói’, mình nhắn tin, hơi lo, không biết em gia sư sẽ nghĩ gì
- ‘ohm, hẹn hò àh, vui nha’ ,em nhắn, mình đọc mà đâm lo
- ‘ có hẹn hò đâu, kêu có chuyện nói gì mà, hihi, em muốn anh cho đi chung’, mình nói
- ‘ ai thèm, sợ bị đánh ghen lắm, đi vui về’. em nhắn tin thế, tin nhắn được gửi tới rất nhanh
- ‘ đánh ghen gì? Em ghen àh?’, mình giả bộ hỏi, mình ko gặp, nhưng nghĩ em đang bất ngờ
- ‘ ai thèm, mơ àh, anh quen H khi nào vậy? lâu chưa?’, em gia sư hỏi mình,
- ‘ sơ sơ àh, quen qua bạn bè, em quen H lâu chưa?’, mình hỏi, cũng muốn dò ý
- ‘ quen qua mấy đứa bạn luôn, cũng lâu rồi, hồi năm nhất đại học, cũng ít gặp lắm, ko có thân, anh thik àh, em làm mai cho, xinh thế mà’, em gia sư nói, cũng muốn dò ý mình, mình nghĩ thế
- ‘vậy em làm mai em cho anh đi, bà mai’, mình nhắn, nửa đùa nửa thật
- ‘hẹn anh kiếp sau’, em nhắn tin thế, mình buồn hẳn, nhưng nghĩ em nói giỡn
- ‘ làm gì có kiếp sau, kiếp nào tính kiếp đó, quyết định vậy ha, cứ làm mai anh cho em’ ,mình hiểu rõ, em biết là mình có tình cảm đặc biệt với em, nên việc mình nói ra, vừa đùa vừa thật, chắc không quá bất ngờ đâu
- ‘ kiếp sau trọn vẹn hơn, em đi tìm đây’ , em nhắn tin thế, mình chùng hẫ, là e chưa sẵn sàng, nên mình ko gấp, mình sẽ cố gắng

....

Nhỏ H tới hơi sớm, vì mình nghĩ khả năng mình bị đánh hay trở thành đối tượng bị đánh hội đồng của 1 nhóm người nào đó khá thấp, nhưng mình cũng đã hẹn nhỏ ngay cái siêu thị dưới nhà, lúc nào cũng đông người, nên mình khá an tâm.

Mình xuống thì nhỏ đang đứng đợi ngay cửa siêu thị, mình hỏi nhỏ H là ko đi xe à? Nhỏ kêu gửi xe rồi, nhỏ H ăn mặc như mọi lần, cứ quần đùi và áo thun ôm sát. Mình ko đợi nhỏ rủ đi đâu, mình rủ nhỏ vào KFC trong siêu thị, vừa có đồ ăn, vừa an toàn,

Gọi đồ ăn xong thì cũng khoảng 6h

- ‘em muốn nói chuyện gì? Có gì muốn nói mà’, mình bắt chuyện
- ‘uhm, hihi, anh vì muốn nghe mà đi hả?’ Nhỏ H nói
- ‘ uhm, nói gì nói đi?’ Mình nói, lơ đãng
- ‘nôn nóng thế, chuyện cũng có gì đâu, em muốn gặp anh nên kiếm chuyện vậy mà’ , nhỏ H nói xong, mình khá bức, rảnh đâu mà giỡn với nhỏ
- ‘ gặp anh làm gì? Em có gì cứ nói đại đi.’ Mình nói
- ‘ thì em nhớ anh, mà anh quên con L àh’, nhỏ H bắt đầu dò hỏi.
- ‘ uhm, sao?’, mình nói, bình thường
- ‘ quên yêu đương hả?’, nhỏ H hỏi, bắt đầu thấy phiền
- ‘ không quan trọng, em có gì thì nói đi, anh về làm bài tập nữa’ , mình nói dứt khoát, biết là nên mềm mỏng, nhưng thấy phiền qua nên cứ xử xự thế, giờ nghĩ lại cũng hơi bất lịch sự.
- ‘ anh không giống xưa nữa’, mình ngạc nhiên khi nhỏ H nói câu đó với giọng buồn buồn, gì trời, làm như ngày xưa yêu nhau rồi giờ thay đổi, gì mà giống với ko giống, nghe lạ tai quá.
- ‘hả, giống gì, em cứ làm như mình yêu nhau’ ,mình vừa nói vừa cười, dù hơi bức, nhưng thôi
- ‘ thì cũng gần giống vậy mà’, nhỏ H giả bộ buồn buồn, giả tạo quá, làm gì có ngày yêu đương gì giống vậy
- ‘ bớt giỡn đi em , em gặp anh nói vậy thôi hả?’ , nhỏ H đang ăn, mình mua có 1 phần cho nhỏ àh, mình đầu thik KFC.

Nhỏ ngừng ăn, nhìn mình, thật tình mình ko có cảm tình với nhỏ lắm, ngày xưa ấy, qua rồi

- ‘ em nói anh đừng sock nha’, nhỏ nói, có vẻ nghiêm túc lắm, Mình ko nói gì, chỉ gật đầu. Điều nhỏ sắp nói, kinh khủng cỡ nào, mà nhỏ H sợ mình sock, mình thoáng nghĩ thế, nhưng ko quan tâm lắm, mình nghĩ nhỏ sẽ nói xấu em gia sư, hay sự thật gì đó.
- ‘ em thấy anh tốt, nên em mới nói, chứ không em cũng ko nói làm gì’ , nhỏ H bắt đầu rào đón, mình e ngại có chuyện ko tốt
- ‘ em cứ nói đại đi, gì mà rào đón vậy?’, mình cũng hoàn toàn nghiêm túc
- ‘ con L, nó nói đem anh làm đồ chơi, đợi coi nó diễn xong, nó đá anh, nó khoe với đám bạn đó’, nhỏ H nói, nghe nghiêm trọng lắm. Mình chợt thấy nhói, hơi hoảng, mình dự tính là nhỏ sẽ nói xấu, chứ ko phải nói như thế, nên mình hơi choáng. Mình vẫn tin em gia sư, nhưng vẫn hơi sợ, hơi buồn. Lỡ đâu là thật. Mình cười, cố giả lả
- ‘ oh, thế àh, có sao đâu?’ ,mình nói, tới phiên nhỏ ngạc nhiên, chắc nhỏ H nghĩ mình sẽ tức giận, rồi chửi, rồi dò hỏi gì nhiều. Mình cũng muốn lắm, bao nhiêu câu hỏi trong đầu, muốn biết lắm, nhưng mình biết, nên tìm 1 người đáng tin cậy hay mình tự trả lời những câu hỏi hơn là hỏi nhỏ H, khi mà, ý tốt trong nhỏ khi nói chuyện này, có vẻ ít hơn ý xấu
- ‘ anh bị điên àh, nghe vậy mà ko tính àh? Nó còn nói, em mà nói, anh ko tin đấy’ , nhỏ nói, có lẽ thấy mình tỉnh quá, nói như tức giận, dùm mình àh?

Mình dù phần nhiều ko tin, nhưng cũng tự đứng thấy mệt mệt, giờ chẳng còn muốn tranh cãi xung quanh, có ai tranh me để đập mình không

- ‘ nó ko tốt đâu anh, em khuyên thiệt tình, gia đình ko tốt, nó ko tốt. lằng nhằng lắm’, nhỏ H càng nói, mình càng ko tin

- ‘ sao là ko tốt? lằng nhằng là sao?’ mình hỏi, để coi nói gì nữa
 - ‘ thôi, em ko tiện nói, em nói thế thôi, anh biết mà liệu, coi chừng’, nhỏ H nói, giờ thì nhỏ hoàn toàn trấn tĩnh, bình thần, cứ như kiểu an tâm vì đã đâm được mình 1 cái
 - ‘ có gì nói thẳng đi, ắp a ắp ứng, như người nói xạo’ mình cố tình khích nhỏ, quả là có tác dụng, nhỏ tức lên, mắt long lên, giận dữ
 - ‘nói, dek nghe thì thôi, uống công’, mình cũng mệt rồi, cũng muốn thôi nói nữa.
 - ‘ uhmm, vậy về nha’, điều nhỏ H nói, mình ko tin, nhưng mình hiểu, có ảnh hưởng tới mình, có lẽ do mình ko chuẩn bị kĩ tinh thần. Mình đang định đứng lên, nhỏ H tức lắm, mình tin thế, có lẽ ko đạt được mục đích gì đó của nhỏ???
 - ‘quen con dĩ mà tướng ngon lắm’ nhỏ H nói, mình quay phắt lại, nhìn mặt nhỏ, tới phiên mình nổi điên, mình là con trai mà cũng cực kì dị ứng từ đó, rất nặng nề, nhỏ H lấy quyền gì, tư cách gì, nói em gia sư thế, em làm gì, chuyện của em, mình tức dùm em, dù đang mệt lắm.
 - ‘nhìn lại mình đi rồi nói’ mình cố trấn tĩnh, không thì cho nhỏ H ăn tát, xác xược quá
 - ‘ ngon, t đập chết mẹ mày luôn’, nhỏ quay 180 độ, thay đổi kinh khủng, mình thầm mừng cho ngày xưa, ko đi tới đâu với nhỏ, mình quá ngạc nhiên, nhưng thôi, không muốn chấp, thứ con gái ấy, khó lường lắm
 - ‘ em về đi’ mình nói, rồi bỏ đi, không hiểu nhỏ ngồi đó làm gì, mình đi ngay lên nhà, bị khủng bố tinh thần mệt quá, gặp nhỏ H, cũng chẳng biết thêm được gì, ngoài việc em gia sư coi mình là đồ chơi, không biết có đúng ko?? Mình vào phòng, thì em gia sư đã dạy học, mình cười với em, có lẽ hơi mệt, mình còn bệnh.
- Em gia sư vẫn dạy, mình nhìn em, buồn quá, ráng ko tin, nhưng cũng thấy bị tác động, hơi hối hận khi gặp nhỏ H, ko đc gì, mình leo lên giường nằm, nhìn em gia sư, đang dạy học say mê, giá như em chỉ đơn giản như cô gái đang ngồi trước mặt mình, vui cười, và say mê với công việc, nhưng em ẩn quá nhiều điều, nhiều đến thương.
- Điện thoại trong túi rung, mình lấy ra, thì là tin nhắn: ‘ nó là con dĩ, ko hơn ko kém’, của 1 số lạ nữa, ko phải số nhá máy mình, cũng không phải số nhỏ H.

5. Chương 5

Khi nhận được tin nhắn: ‘ nó là con dĩ, không hơn ko kém’, mình thấy mệt quá, chắc do còn bệnh, hay do nhỏ H đã tác động được mình. Em gia sư dạy xong, chào mình về, mình còn nằm trên giường, thật sự mệt

- ‘ uống thuốc chưa? Sao mệt mõi vậy?’ , mình nhận được tn của em gia sư, khi em gia sư vừa bước ra ngoài, có lẽ thấy mình nằm rũ ra, nên hỏi
- ‘ anh uống rồi, mà mệt quá’, mình nói xạo, cơm còn chưa ăn nữa.
- ‘ vậy đi bác sĩ ko, nhà em hay đi ông bs kia, hay lắm.’, em nhắn tin, có vẻ nhiệt tình, quan tâm, mình lấy lại tinh thần, chẳng lẽ vì lời nói của nhỏ H, mà làm mình lung lay, nếu thế, ko xứng đáng được yêu, được bước chân vào cuộc đời em gia sư. Mình nghĩ thế, thấy tạm ổn, nên tinh thần đỡ hơn
- ‘ thôi, để anh ăn cơm, coi khỏe ko, em về chưa?’, mình hỏi
- ‘ đang ở bãi giữ xe nè, lát về nhắn tin’, em nhắn
- ‘ uhm, về cẩn thận nha’, mình nhắn

Sau khi em gia sư về thì tới nhà, em nhắn tin báo là em về rồi, sau em hỏi

- ‘ nhỏ H làm gì anh mà anh mệt thế, quá sức hả? haha’, em nhắn tin, mình mệt, chẳng muốn giỡn

- ‘ làm gì mà quá sức, anh bệnh mà, hihi’, mình mới hiểu, mình chẳng ra gì, chuyện nhỏ thể thôi, mà đã bị ảnh hưởng, sao con đường dài phía trước, với tính cách này, sao có thể cố gắng, có lẽ mình chưa quen. Mà đúng là chưa quen thật.

- ‘ uh,em đi tắm, mai em dẫn anh đi bác sĩ’, em nhắn tin, có vẻ không quan tâm việc mình với nhỏ H gặp nhau, và nói gì.

- ‘uhm, tắm cho sạch, dơ quá, haha’, mình nhắn tin, em gia sư giống như liều thuốc, chỉ cần nhìn thấy em, được gặp em, nói chuyện với em, mình thấy bao mệt mỗi tan nhanh, bao nhiêu trăn trở, uất ức tan biến

Nhưng, đó là thứ tình cảm buổi đầu, đang ngây ngất, mình tính xa tí, nếu yêu, mà mình cứ lặn tẩn mãi, ko thể lâu dài, nên việc mình nên làm tìm hiểu, cho kĩ, so hiểu, để hiểu, để khi có 1 quyết định đúng đắn, mình sẽ ko bao giờ quay đầu lại vì hối hận

Mình nhớ cảnh em ngập trong làn khói, rít thuốc chuyên nghiệp...

-‘ ngủ ngon, em ngủ đây, anh đừng onl, bệnh đó, không nghe là gãy răng’, em nhắn tin, chủ động, mình

-‘ uhm, em ngủ đi, ngoan’

-‘ thế ko có gì nói àh, hic’, em nhắn tin thế, nghe không nghe dễ thương

- ‘ ngủ đi nhok, em nói gì ko?’, mình vẫn ko thay đổi đc cách nhắn tin chán ngấy thế, dù mình cố, thì mình vẫn thấy, ngại ngại sao, chắc chưa đủ thời gian để thay đổi bản chất.

- ‘ thứ em muốn nói, chưa chắc anh muốn nghe, thứ em muốn anh hiểu, chưa chắc anh đủ can đảm,hihi, nói nhằm đó, ngủ đi,zzzzzzz’, em nhắn tin thế, có lẽ em muốn mình hiểu gì đó, mình sẽ cố gắng

- ‘ anh luôn muốn nghe, mọi thứ về em, ngủ ngon’,nói xong, mình cảm thấy phần chần hẫn. Em sẽ hiểu thứ mình muốn nói, mình tin thế

....

Mình suy nghĩ, là thế này

Sợ ăn dưa bở, sợ thành trò chơi, sợ bị gạt... mình có sợ, nhưng mình sợ nhiều nhất là ko gặp được em gia sư nữa

Mình thử coi, là số mệnh, là sự sắp đặt của ai đó, để mình vào hoàn cảnh này, cuộc chơi này. Ấu cũng là duyên. Mình chưa đi tới đâu, trên còn đường dài đó, mình xác định, nếu sợ rắc rối, thì ngay từ đầu, dừng lại, đừng bước tới.

Nếu ngay từ giờ, mình nghi ngờ ở em gia sư 1 kế hoạch, 1 trò đùa, 1 trò lừa gạt mình, nếu có thật, mình cũng cam tâm, vì nếu dừng lại, bản thân mình mãi chẳng thể hiểu, mình đã làm gì, biết đâu sau đó mình ngàn lần hối hận... cơ hội để gặp 1 ai đó, để yêu, để thương, để cố gắng, đâu có nhiều. Bước tới, dù kết quả có xấu, thì chí ít cũng không bao giờ hối hận.

‘ em là gió, và vì là gió, nên luôn quanh anh’

Xác định: Mình chọn việc bước tiếp, mình toan hỏi em, về trò chơi nào đó, nhưng mình sợ em tổn thương, khi mình hỏi thế, nên thôi, mù quáng cũng được, điên tình cũng được, mình chấp nhận, với những cảm nhận mà mình có, tình cảm mấy ngày qua, ko quá xa xăm, ko quá lãng mạn, nhưng nó chí ít, ko giả dối. Không phải là vì em, mà mình đi tiếp, hay cao thượng, hay thương hại, tất cả là vì mình, muốn thế, ít nhất một lần được yêu.

+ em gia sư: mình tin em ko thể, chẳng đáng, em hiểu rõ, mình có cảm tình với em, và ko đại gì bày trò, em là gì, trong quá khứ, mình chưa thể trả lời. Thứ mình mong ở hiện tại, em là chính em, là con người thực của em, vậy thôi

....

Hơn 12h, mình nhận được tin nhắn,của nhỏ H

- ‘ em xin lỗi nha, nãy em bị điên’, nhỏ nhắn thế

- ‘ uhm, ko có gì, em ngủ đi, nn’, mình trả lời, nảy ý định, thêm bạn bớt thù, có gì sẽ tốt cho cả em gia sư, lẫn ình

- ‘ cảm ơn anh, anh ngủ ngon ăh’, nhỏ H nhắh, mới vài giờ trước, nhỏ rất khác, hùng hổ và bất cần, thế mà giờ, lại nhẹ nhàng, ngoan ngoãn, mình nghĩ nhỏ H chỉ ít sẽ ngại, nhưng ko ngờ, nhỏ bình thường nhắh tin trở lại. Thường ng ta coi là hết, khi xảy ra chuyện như chuyện mình và nhỏ H nói chuyện hồi chiều. Phải chăng nhỏ muốn cứu vãn điều gì đó??

Ông trời,tại sao ban cho con đôi môi hé nở nụ cười...

Mà còn cho thêm đôi mắt với dòng lệ mãi rơi,

Đã ban sự chia đôi tại sao lại có khoảng thời gian không rời...

Con tìm nhuộm máu là mỗi khi bóng tối lại về...

Là những khi em lê bước chân trải những chiếc bóng dài lê thê,

Và những lúc em vật vờ trong những cơn mê.

Mỗi người đều có một tình yêu đầu thật tràn trề,

Em đã yêu và coi đó như một đam mê,

Nhưng khi gió đông tràn về...

Em lại thấy mình cô quạnh trong một góc với ly café ban mê.

Ngồi một góc với những suy nghĩ chông chênh,

Suy nghĩ xem mình chỉ là một thằng hề hay chỉ là 1 con lật đật???

Thằng hề thì làm cho người ta vui và con lật đật thì cũng có cùng 1 bản chất.

Niềm vui thì thể hiện bên ngoài còn nỗi buồn thì em xin cất ở nơi sâu thẳm nhất!!!

Ngồi đó em nhìn trăng và chỉ biết cảm lạnh,

Trăng vẫn thế...trăng cô đơn..có thể hiểu thấu lòng taz chẳng..!

Mưa mùa hạ,lòng xao xuyến anh nhớ em mưa nặng hạt,lòng đau xót anh nhớ thêm.

Giờ này em ngủ chưa, có mặc áo ấm,hay đang làm gì?

Trong căn phòng tối,gục đầu xuống gối ngồi tự kỉ hay đang suy nghĩ???

Em đã nói là sẽ ra đi thì chắc có lẽ...sẽ không quay về nữa

Và dù nước mắt có tràn mi...nhưng ko ai thấy vì em đứng trong mưa.

Anh là người đến sau vì thế anh sẽ mãi đứng sau lưng em thôi,

Người ta cứ nói...anh mặc kệ...vì anh đã biết anh yêu em rồi.

Lần đầu tiên thấy em khóc...anh như rơi vào tuyệt vọng,

Nghe anh hát em hãy hứa là sẽ vui lên biết không?

Vui lên nhé cô bé ngốc bên em mãi là cầu vồng,

Bao thời gian bên em ngần ngừ vồn vện là chờ mong.

....

Mình dậy thật sớm, hẹn đồng hồ báo thức lúc 4h sáng, chủ ý là muốn thức dậy, coi em gia sư có nhắn tin không, thì trả lời tn, và hỏi em sao thức sớm, khoảng gần 5h, thì mình nhận tin nhắn của em gia sư

- ‘ dậy đi, mau hết bệnh nha’. Đúng y như rằng, sao em lại thức vào giờ đó, làm gì mà thức sớm, rồi lát lại đi ngủ, mình hồ nghi em mới đi đâu về,

Mình ko nhắn tin lại, dù ban đầu định thế, mình sợ em nghi ngờ, vì thường giờ này mình đang ngủ, mình quyết định chạy xe tới nhà em, coi sao.

Thay quần áo, xuống lấy xe, rồi mình đi, sáng sớm, gió mát, trời còn hơi hơi tối, đã lâu thật lâu ko ra đường giờ này, ngày xưa, khi còn ở chỗ nhà cũ, còn đi tập thể dục với mấy đứa bạn, giờ thì hết rồi, toàn ngủ tới gần trưa, nếu không đi học.

Chạy độ 10p với tốc độ bình thường, mình đã tới đầu ngõ nhà em, mình không chạy vô, vì tính trường hợp, em đi đâu về thấy mình, mình nhìn vào ngõ, chẳng thấy gì, nhiều nhà còn đóng cửa, giờ này còn quá sớm, cứ đứng nhìn, căn nhà đầu ngõ đã mở cửa, người phụ nữ trung niên nhìn mình me me, chắc nghĩ mình là du côn du đẳng, trộm cắp và hút chích, mình cũng cố tỏ ra bình thường, có lẽ nhìn mặt mình không đến nỗi đó, mình lại nhìn vào ngõ. Kệ người phụ nữ nhìn gì.

Nhìn mãi, chẳng thấy động tĩnh gì, mình tính chạy vô, nhưng sợ bất trắc, nên dặn lòng kiên nhẫn đứng đợi thêm 10p, nếu ko có gì, thì đi ra, đúng là trời không phụ lòng người, mình thấy em gia sư lẹ đi ra, em mặc quần đùi ngắn, áo thun rộng, tóc cột cao, mang dép lười, em ra ngoài, giống người tập thể dục. Mình an tâm hẳn, vậy là em dậy sớm tập thể dục, ko phải đi đâu về. Nhưng cũng hơi lạ, tính em gia sư, theo mình, có lẽ không thích tập thể dục lắm, em sẽ chọn ngủ, thay vì dậy sớm tập thể dục, nhưng thôi, thấy em ko đi đâu, là vui rồi.

Mình đứng nhìn em thêm 1 lúc, em đang nhảy dây, nhìn em khỏe khoắn lắm, lòng mình thấy thanh thản, khỏe theo. Mình quay xe, ra về. Hôm nay thấy trời rất đẹp, hay mình vui và thấy thế?

- ‘anh mới ngủ dậy nè, hn anh dậy sớm nha’, mình nhắn tin cho em gia sư, ngay khi vừa vào tới phòng, tâm trạng vui vui.

- ‘uhm, ngoan dữ bay, anh đỡ mệt chưa?’, em nhắn tin liền

- ‘rồi, anh khỏe rồi, em ăn sáng chưa, anh qua chở em đi ăn nha?’, mình nói, công nhận, tự dưng thấy khỏe thật.

- ‘uhm, qua đi, nhanh nha, em sắp đói chết’ mới về, chưa kịp thay đồ, mình lại xuống lấy xe, đi tiếp, mình ko mệt, thấy vui lắm. Lại sắp được gặp em. Mình tới nơi, thì em đã đứng đầu hẻm, mình thấy em từ xa, em cầm nón bảo hiểm, đeo tui nhỏ nhỏ, và mặc váy xòe, màu xanh lơ lơ, nhìn em rất đáng yêu.

- ‘hn đẹp zữ ta?’, mình nói

- ‘em ko đẹp, ai mà đẹp, haha’, em lại cười, tan trong nắng.

- ‘em muốn ăn gì?’, mình hỏi, em đã ngồi sau lưng mình,

- ‘giống hẹn hò quá ha’, em nói thế, bất giác mình thấy vui,

- ‘hay mình hẹn hò thiệt đi’, mình nói, cũng thấy ngại

- ‘làm gì có cửa, haha’, em nói,

- ‘ai không có cửa?’, mình nói, thoải mái lắm

- ‘anh chứ chẳng lẽ em, haha’, em nói, hơi khựng lại, có lẽ em muốn nói em, nhưng sợ câu chuyện trở nên buồn, nên nói mình, mình cảm nhận thế.

Em và mình ghé vào tiệm bánh đức phát, em kêu mình đợi, em vào trong, mua bánh, em rủ mình ra chỗ bờ sông ăn, đi thật xa, để ăn sáng, vào buổi sáng trời nắng tươi, mát rượi, mình thấy thoải mái lắm, cảnh ở đây xanh mát lắm, mình có cảm tưởng, em gia sư ngồi đó, cạnh mình, em gần thật gần, chỉ cần mình đưa tay, sẽ chạm được em

- ‘em không thích cuộc sống ở trên 1 cái thuyền, trên sông, coi đó là nhà’, em nói, nhìn xa lắm, tay đang cầm chiếc bánh bông lan

- ‘sao?’, mình hỏi, chú tâm vào những thứ em nói

- ‘quanh năm là nước, sáng dậy cũng thấy nước, đi ngủ cũng thấy nước, những ngày nắng còn đỡ, ngày mưa thì mệt chết, cứ cúi rạp người, ít khi nào đứng thẳng lưng, mệt mỏi lắm’, em nói, ăn rất ngon, mình ko hiểu sao em nói thế, có liên quan gì đâu, em nói như từng trải qua nhiều lắm, cái cảnh sống trên sông
 - ‘em làm gì mà rành vậy?’, mình cũng đang ăn, mình nói
 - ‘em từng sống trên đó mà’, em nói, như buột miệng, xong em trở lại
 - ‘haha, em đùa đó, em thấy sao nói vậy’, mặt em hơi sượng, có lẽ em muốn nói gì đó, nhưng lại e dè quá, hay mình chưa đáng để tin cậy??? chắc thế.
 - ‘em ngok quá’, mình vô tình nói thế, nhưng hình như em do nhìn lơ đãng, nên ko nghe thấy
 - ‘anh ghét con gái lằng nhằng ko?’ , em hỏi mình, mắt vẫn nhìn nơi xa tít kia
 - ‘sao em hỏi vậy?’, mình ko biết lúc đó nên trả lời làm sao, nên hỏi lại
 - ‘chắc là ghét chúa luôn, em cũng ghét con trai lằng nhằng lắm, 1 là của em, 2 là của người khác, em ghét chia sẻ lắm, cũng ghét giành giật nhất’, em quay sang mình nói, lấy thêm 1 cái bánh nhỏ, em cười, buồn tênh. Ở em nhiều mặt quá, mình không hiểu, nhưng chắc chắn sống trong 1 vỏ bọc nào đó, cũng rất là mệt mỏi.
- Điện thoại trong túi mình rung lên, mình mở ra, là tin nhắn từ số lạ, số lạ hôm qua, nhắn tin buổi tối, cái tin nhắn, nói em gia sư là con dĩ
- ‘con dĩ thì sẽ chỉ là con dĩ, ko thay đổi’. Lại nữa, mình bực quá, không muốn cái tin nhắn đó quấy rối tâm trạng của mình, vào 1 buổi sáng đẹp như vậy
- ‘nhà em có mấy anh em?’, mình hỏi, muốn biết thêm gì đó, về em gia sư
 - ‘có 2 chị em àh, hihi, nhà em 2 chị em, nhà anh 2 anh em, hihi’, em nói, em vẫn đang ăn, thỉnh thoảng nhấp cà phê. Lúc này em chọn cà phê đen, cho em và ình.
 - ‘hôm bữa đưa em về, anh ko thấy ba em?’, mình nói, về hoàn toàn tự nhiên
 - ‘mất rồi, còn đâu mà thấy’, em nói, giọng nghe đục đục
 - ‘xin lỗi nha, anh ko biết’, mình hơi ngại, đá động tới nỗi đau đó.
 - ‘có gì đâu, bình thường mà, ko cha ko mẹ....’, em ngừng hẳn, cả nói, lẫn nhai bánh
- Câu nói bỏ lửng, đủ chứng minh, người phụ nữ hôm đó, ko phải mẹ em, hay ko phải mẹ ruột em, mình lại thấy thương em. Nhưng mình hỏi tiếp, coi như mình chưa biết gì
- ‘hôm bữa thấy mẹ em mà, sao ko cha ko mẹ?’ , mình biết, hỏi hơi tàn nhẫn, cứ đá mãi vào nỗi đau của em, nhưng mình tỏ ra bình thường, hỏi câu đó, như thắc mắc thông thường thôi, của 1 người, chưa biết gì
 - ‘em là con lượm ở cây chuối, haha’, em phá lên cười, thấy em thương lắm
 - ‘hả?’
 - ‘thấy anh ngẩn ra, em nhìn buồn cười quá, để em nói’ Mình gật gật đầu, nghe em gai sư, nói
 - ‘hơi lằng nhằng, em là con riêng của ba em, mẹ em mất, em về ở với ba, ba em cũng mất, em là đứa xui xẻo nhất việt nam, haha’, cười thế thôi mà mắt em nhìn buồn lắm.
 - ‘ohm’, ngoài cái từ đó, mình chẳng biết nói gì, thấy nặng lòng lắm
 - ‘về thôi, nói quá hồi nói nhảm’ em đòi về, đang lọ mọ mang dép vào
 - ‘em nói đi, anh muốn nghe, hẹn hò mà đòi về sớm quá’, mình nói, muốn giữ em lại, ít nhất ko đẩy em vào khoảng không trống rỗng
 - ‘nói gì, thấy tội nghiệp lắm àh, thương hại àh, em ko thiếu, ko cần anh cho thêm’, tự dưng em nổi cáu với mình

- ‘ em nói gì nghe kì vậy, anh làm gì có ý đó’, mình phản kháng, cũng hiểu cho em lắm, nhưng nghe hơi chói tai, mình hơi chau mày.

Em gia sư im lặng, mình cũng im lặng, mặt em lại lạnh lùng, quá khó hiểu luôn, em thất thường hơn cả thời tiết

- ‘ chụp cho em vài tấm, cảnh ở đây đẹp’, em nói, chạy chân đất ra cái gò gần kế sông, mình đi theo em, tóc em bay trong gió, nắng rọi lên mặt em.

Mình chụp cho em, em tạo đủ kiểu, em còn chỉ dẫn mình, có tấm thì em chu mỏ, tấm thì cười thật tươi, có tấm em dang 2 tay ra, nhìn em tươi lắm

- ‘ giờ em ngồi xuống bãi cỏ, em quay mặt lại, anh ra xa xa rồi chụp nha’, em nói, nghe giọng em nhẹ nhàng. Rồi em ngồi xuống, mình bước ra xa xa, em quay mặt lại, mặt lạnh thính, ko cười, nhưng mình xác định sau khi coi lại 1 đồng hình, thì tấm này đẹp nhất, đầm màu xanh lơ, tóc đen bay trong gió, nắng vàng, em trong mắt mình, trở nên bình yên lạ kì, chụp xong, mình lại ngồi gần em, cò mùi tóc em trong gió, mình nghĩ thế.

- ‘ lát bắn hình qua máy cho em nha’, em nói, cười.

- ‘uhm, up hình lên face àh’, mình hỏi

- ‘ ko, em ko ít xài face lắm, face tạp nham lắm, ai cũng kết bạn được,mà bạn kiểu gì, không biết ai ra ai, xài chán quá, nên ít xài lắm’, em nói

- ‘uhm, anh cũng ít xài lắm, nắng kia, em ko sợ đen àh?’ mình hỏi, tại thường thấy mấy đứa con gái khác hay sợ nắng lắm, che kín mít, nhìn như ninja.

- ‘không’, em trả lời ngắn gọn, em trở nên trầm tĩnh

- ‘con gái hay sợ đen lắm mà?’, mình nói

- ‘em là đàn bà, ko phải con gái’,em nói, vẫn nhìn rất xa, mình không thể nghĩ em sẽ nói thế, nghe đơn giản , nhẹ tênh, như chưa có gì. Mình im lặng, ko biết nên nói gì.

- ‘ ngạc nhiên quá hả? thất vọng hả?’, em hỏi, hoàn toàn ko nhìn mình. Mình có ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên là không ngờ em tự nói ra, nghe dễ dàng, chứ ko phải ngạc nhiên em là đàn bà, mình biết rồi mà, mình đâu quan tâm, đâu quá ngạc nhiên

- ‘ không, có gì mà thất vọng? anh cũng là đàn ông mà’, mình nói, thực chất, mình chưa làm chuyện đó bao giờ. Mình chỉ muốn trở nên bình thường, bình đẳng với em. Có phải em đang tỏ ra mặc cảm???

- ‘ làm đàn bà cũng có cái hay, ko sợ đen, haha, con gái mới sợ đen’, mình nhìn em, da em trắng ngần, má em hồng hồng, em nói câu đó, cố tỏ ra thản nhiên, cố tỏ ra bình thường, nhưng nghe kĩ, có chút đắng cay trong đó. Mình muốn ôm em quá, muốn nói gì đó với em... mà không dám

- ‘về thôi anh ngok’, em nói, đứng dậy, mình cũng đứng theo, em đi trước.

- ‘linh’, mình gọi, em quay lại, gió lại thổi tóc em tung bay, mong manh quá, em mở mắt, nhìn mình, như muốn xem mình sẽ nói gì

- ‘ anh yêu em’, mình định nói thế, nhưng thấy khó quá khó, nên đứng tần ngần mãi, em căng mắt nhìn.

- ‘ 1 câu 3 từ àh?’, có lẽ biết mình ngại, nên em nháy mắt, hỏi, em cười tươi lắm

- ‘ 3 từ không thể đủ, nhiều hơn thế’, mình đáp lại

- ‘ thôi về, nói nhiều quá, haha’, em lại quay bước đi, tự dưng lại có ý nghĩ, nếu để em đi, em sẽ đi xa lắm, có khi không quay lại

- ‘ em là của anh’, mình la lên,mình tin mặt mình đỏ như gấc, em khựng lại, rồi bước đi nhanh hơn, sau có lẽ cũng ngại, em quay lại, kéo tay mình, lúc này đang đứng yên tại chỗ,

- ‘ về thôi anh 2, hahahaha’, em lại cười, nhìn mặt em, mình biết em cũng ngại , cũng bất ngờ, mình tạm quên mấy cái tin nhắn, mình chỉ muốn yêu, khao khát được yêu.

Mình chở em về nhà, sáng thứ 7 trong lành quá, vui quá.

....

Tối chiều, mình nhận được tin nhắn của nhỏ H, nó nói muốn hẹn mình 1 buổi để xin lỗi, mình nói, không có gì, quên đi

....

Mình nhận được điện thoại của chị Q, chị em gia sư, chị nói nếu rảnh tối nhà chị chơi, mình ko hiểu, sao lại rủ mình, hơi lạ, nhưng hơn tuần nay, chuyện nào cũng lạ, cũng lắm bất ngờ...

Em chào mình về, cũng cười như mọi lần, mình lần này mạnh dạn hơn, mình theo em ra ngoài cửa, thằng em mình nhìn mình lạ lắm, chắc nó đoán được, thằng Tuấn lạnh lắm.

Em gia sư đi hơi nhanh, có lẽ cũng hơi ngại, mình thì tự dưng chỉ thấy phấn chấn, chứ ko ngại ngần gì cả. Em gia sư ra tới thang máy, mình đứng ở cửa ngoài, nhìn theo em, em quay lại nhìn, thấy mình, em mở to mắt nhìn mình, cười nhẹ, rồi bước vào thang máy. Không hiểu ẩn ý gì

Về nhà em gia sư nhắn tin báo về rồi. Thằng Tuấn mấy hôm rồi ngủ với mẹ, hôm nay lại đòi ngủ với mình. Mình ngủ rất hay giấc, hồi đó, nhớ có lần ngủ chung với nó , đạp 1 cái, nó lăn xuống đất, thằng Tuấn hay thích rúc, nó ngủ hay ôm mà mình thì chúa ghét kiểu ôm ôm, nó nóng nóng bực bội lắm, chắc tới khi ôm người yêu sẽ khác .

Mình chưa ngủ vội, vì hay online hay chat chit gì, lướt hết trang này tới trang khác rồi chơi game. Mình tưởng thằng Tuấn ngủ mất rồi, ai dè nó vẫn đợi, nó nằm đọc truyện cậu bé bút chì, chắc tối thứ bảy mai được nghỉ học về nội nên nó thức khuya

- ‘anh hai thích cô giáo hả?’, nó hỏi khi mình vừa đặt lưng nằm xuống, đã chúc em gia sư ngủ ngon

- ‘nói tầm xàm gì vậy?’ mình hỏi nó, nó tinh ý quá hay mình quá lộ liễu, nếu vậy có khi không chừng mẹ mình biết rồi vì nó đã kịp méc.

- ‘ anh hai cứ sao sao, giống như mới thấy con gái lần đầu’, nó nói tỉnh bơ, mình phát ngại với nó

- ‘nhảm nhí, làm gì có’ mình chối, chẳng muốn rước thêm rắc rối

- ‘vậy sao có hình cô giáo trong lap?’, giờ còn kiểu vặn hỏi anh mình nữa chứ

- ‘sao mày biết, ai ở lap tao?’, mình ra bộ đe nẹt nó

- ‘em thấy anh hai coi, em đứng coi kể bên, em mở hời nào đâu’, nó nhăn mặt cãi.

- ‘ nhiều chuyện, mày ko ngủ thì im tao ngủ’, mình gắt với nó, hơi tội nghiệp nhưng để nó biết nhiều quá mệt lắm.

- ‘hứ, cô giáo của em chứ bộ, làm như của anh hai’, nó nói tức tối, bỏ qua phòng mẹ ngủ, mình chỉ lo nó méc mẹ thì toi. Mẹ mình mà biết cứ rồi lên hỏi, hể nào cũng gián điệp, rồi hỏi hằng ngày. Đó là mẹ thích em gia sư chứ lỡ mẹ mà không thích thì coi như mình làm em gia sư bị mất việc. Cũng may thằng em mình không quá nhiều chuyện nên mình hi vọng nó chưa nói gì ẹ

....

Nhỏ H lại nhắn tin chúc mình ngủ ngon, từ sau cái tin nhắn hồi sáng, không thấy ai nhá máy hay nhắn tin khiếm nhã nữa. Mình cũng nhắn tin chúc nhỏ H ngủ ngon, không muốn chuốc thêm thù oán nhưng cũng không hề muốn em gia sư thấy mình lảng nhãng. Con gái phức tạp lắm, đang vui đấy thôi thế mà hoàn toàn có thể đổi sang giận hờn vì 1 tin nhắn, dù chưa là gì rõ ràng nhưng việc nhắn tin với 1 ai khác cũng là điều khó chịu, mình thì cũng thế thôi

Chị Q gọi, mời mình tới nhà chơi. Có phải đơn giản thế thôi là 1 cuộc thăm nhà, chơi bời, nói chuyện? Mình với chị không phải là thân quen gì, thỉnh thoảng có gặp thì chào, hỏi thăm qua loa, mình chẳng có nhận xét gì về tính cách chị. Hồi đó đâu quan tâm. Vì có liên quan gì nhau đâu. Để mình nhớ:

Chị không cao lắm, tóc nhuộm màu, uốn xoắn, dáng người cũng thanh mảnh. Chị nêu nhớ không nhầm thì hơn mình 3t, chị làm chung công ty với mẹ mình cũng lâu rồi. Mình có biết chị, và chị cũng biết mình, nhưng sơ sơ thôi.

Xác định: + tình cảm tiến thêm được 1 bước nếu như mình không phải đang quá ảo tưởng, khó khăn vẫn còn đó, nhiều thứ mình phải tập dần để chấp nhận. Cuộc sống ảo hay thực thì đều phải sống, phải cố gắng, cuộc sống êm ả suốt 21 năm, không có biến động gì quá lớn ngoài việc ba mẹ li hôn cho tới bây giờ mọi thứ đang ở quỹ đạo yên ổn. Việc gặp em gia sư là 1 bước ngoặt khá lớn, đưa mình đến rất nhiều cảm xúc rất nhiều tình huống mà mình chưa bao giờ gặp phải. Và mình vẫn luôn cảm ơn buổi tối trời mưa tầm tã mình nghỉ học anh vẫn về nhà và gặp em gia sư. Tình cảm ngày hôm đó, hôm nay mình có thể nói, là YÊU, là khao khát được yêu thương con người đó, và bất chấp tất cả những thứ rắc rối. Để thử, 1 lần nếu mù quáng thì cũng là mù quáng vì yêu.

Mọi thứ sẽ diễn ra theo đúng ý đồ của nó, và việc mình làm là cố gắng, cố gắng thật nhiều. Dù ai nói gì đó, mình nghe không quen, mình sẽ tìm hiểu, tin vào trái tim mình.

Thức dậy vì có chuông điện thoại, mình lơ mơ bắt máy, vì còn buồn ngủ nên chưa kịp nhận ra là số điện thoại của ai

- ‘alo?’, mình nói, mắt vẫn nhắm, không thấy tiếng trả lời, mình nói thêm vài tiếng thì người bên kia cúp máy. Sau đó gọi liên tục, nhá máy, cái số điện thoại nhắn tin chữ con đĩ, mình còn nhớ, vì nó có đuôi là 37. Mình quàng dậy, mới hơn 8h. Điện thoại có tin nhắn, 1 tin nhắn lúc 5h của em gia sư, 1 tin chúc ngày mới của nhỏ H và 1 tin nhắn vừa mới nhận từ số đuôi 37.]

Tin nhắn 1 của em gia sư : ‘ dậy mau, sáng rồi, ngủ như heo’, mình cười, mỗi sáng cứ thấy tin nhắn là thấy vui.

Tin nhắn 2 của nhỏ H: ‘ chúc anh chủ nhật vui, n ss!W !’, sau cái hôm nhỏ H nổi giận, nhỏ lại cứ bình thường, tỏ ra như chưa có gì, tự nhiên đến ko ngờ.

Tin nhắn 3 của số lạ đuôi 37: ‘ thẳng chó yêu con đĩ’ , mới có mấy ngày mà mình phải nghe quá nhiều từ đĩ, không hiểu ai mà ác miệng thế?

...

Mình nhắn tin rep cho em gia sư, không thấy em trả lời, mình nghĩ em đang ngủ, nên thôi

...

Ăn sáng xong thì có điện thoại, là chị Q, mình lưỡng lự 1 chút khi bắt máy vì không biết chị gọi làm gì, mình bắt máy, nói

- ‘ alo’

- ‘chị Q nè, em rảnh lát trưa qua nhà chị ăn cơm?’, giọng chị ấy nghe hơi chua.

- ‘ sao hôm nay mời em ăn cơm?’, mình hỏi, tự dưng cái mời ăn cơm hơi khó hiểu

- ‘thì coi như cảm ơn em hôm bữa đưa em chị về, hihi, mẹ chị đi đám giỗ, có 2 chị em ở nhà, tính rủ em qua chơi cho vui ấy mà’, chị nói. Mình cũng muốn gặp em gia sư lắm, nhưng sao em gia sư không mời, mà chị Q mời mà cái vụ mời cơm cảm ơn nghe lằng xẹt quá. Mình vân vân quá, không biết nên đi không. Từ chối cũng ngại, chắc không có lần sau. Tự dưng mình nhớ gương mặt chị lúc ngồi trên ghế vẽ bình thân, mình thoáng lo lắng.

- ‘ dạ’, mình trả lời, chưa biết nên nói từ chối hay đồng ý.

- ‘ sao? Em đi không? Đi đi nha, tới chơi, hồi bữa tới nhà em ăn giờ chị mời em lại’, chị nói, nghe ngọt ngào hẳn. Hôm chị tới nhà mình ăn là hôm mẹ mình rủ mấy người bạn về nhà chơi.

- ‘dạ, lát em qua, cảm ơn chị nha’, mình nói, quyết định đi dù gì cũng có em gia sư ở nhà mà, có khi tới biết được cảnh sống của em hằng ngày cũng hay. Có em gia sư chắc chị Q sẽ không nói gì quá đáng. Nhưng mình lại e ngại, có cảm giác gì đó hơi bất ổn

- ‘uhm, lát qua hen, chị đợi đó’. Chị nói rồi cúp máy. Mình liền nhắn tin cho em gia sư, nói về việc chị Q rủ mình đi qua nhà chơi, mình đợi cũng không thấy em trả lời. Mình gọi thì em không bắt máy.

...

Mình không vội qua, mình định hơn 11 giờ sẽ qua, đợi em gia sư thức, coi trả lời tin nhắn về việc đó đã.

Hơn 10h30 vẫn chưa thấy có tin nhắn, mình gọi, em gia sư vẫn không bắt máy, mình thấy cảm giác nóng ruột. Mình thay đồ, mặc quần áo, làm mọi thứ nhanh hết mức.

...

Chạy tới nhà em gia sư mất khoảng 10p, bà bán cà phê đầu hẻm ngồi ngay cái ghế phía ngoài, nhìn thấy mình có lẽ nhận ra, bả nhìn mình chăm chăm, chắc canh coi mình sẽ me gì rồi ăn trộm, mình bình thần chạy vào. Chạy ngay tới nhà em gia sư, mình chạy xe vào sân, không thấy em gia sư, chị Q thấy mình thì cười toe toét. Mình bước vào nhà, nhìn xung quanh, hỏi

- ‘Linh đâu chị?’, mình vừa nói vừa ngồi xuống ghế, chị Q đang rót nước từ ấm trà nhỏ trên bàn inh, mẹ em gia sư vắng nhà thật. Mình sợ em gia sư không ở nhà, không biết chị Q sẽ toan tính điều gì

- ‘nó nấu ăn dưới bếp đó, mới vào hời rồi’. chị nói, vẫn cười, chị niềm nở lắm. Đẩy li nước sang inh. Mình cảm ơn, cầm lên uống. thì em gia sư ở trong bếp đi ra, thấy mình mắt em mở to, ngạc nhiên lắm, như hỏi sao mình tới đây. Em gia sư không mang tạp dề, em mặc quần đùi, áo thun, có mang dép, tóc em cột gọn nhưng hơi rối. Có lẽ em làm từ sáng tới giờ.

- ‘chị mời T tới chơi đó, em nấu xong chưa?’, chị Q nói, có vẻ như muốn giải thích, như vậy là em gia sư không hề biết việc mình sẽ đến hôm nay. Thế này giờ điện thoại em đâu mà mình gọi với nhắn tin đều không được, mình tò mò???

Em gia sư bước lại chỗ mình ngồi, em cũng ngồi xuống, gần mình. Nhìn em ở nhà, thấy nấu ăn, có vẻ đảm đang lắm. Em gia sư có vẻ không vui lắm. Thấy em gượng gượng, có lẽ quá bất ngờ

- ‘em biết nấu ăn àh?’, mình bắt chuyện, muốn phá cái không khí im im này. Chưa thấy em gia sư trả lời, thì chị Q cướp lời

- ‘nó nấu ngon đó, lát em ăn là biết’ chị nói, vui vẻ lắm, mình thấy chị nhìn em gia sư, cười cười, ánh mắt hơi sắc. Chị với cái remote, mở tivi, kênh ca nhạc.

- ‘anh tới sao không nói em?’, em gia sư quay sang mình, nói nho nhỏ.

- ‘anh gọi với nt đó, em không tl, điện thoại em đâu?’, mình hỏi, vậy mà chị Q kêu là 2 chị em rủ mình tới ăn cơm.

- ‘để trên phòng’, em nói, nhìn qua chị Q, chị ấy có vẻ chăm chú coi ti vi, kiểu như nhường inh và em gia sư nói chuyện. Em gia sư nhìn chị Q, có chút buồn.

- ‘Để em lên lấy điện thoại’, em nói rồi đứng lên, đi lên trên, vì mặc quần đùi, nên mình thấy rõ hình xăm của em. Mình nhớ, mình chưa từng hỏi em gia sư về cái hình xăm, em cũng chưa từng nói về cái hình xăm. Cái hình xăm con dao, hận đời thì phải?

Mình cũng coi ca nhạc, không ngờ là chị Q nghe nhạc hàn, chị hơn 3t, nếu nhớ đúng thì 24t, nhạc kpop có lẽ không hợp, em gia sư mấy lần nghe nhạc, mình lại thấy em không có nghe nhạc hàn. Chị vừa coi vừa lẩm nhẩm hát theo, chắc hâm mộ lắm, chị trái ngược với em gia sư, chị vui lắm. Mình nghĩ thế. Nhìn chị, không giống em gia sư, hầu như chẳng có nét nào giống.

....

Mình đang nhìn cái nhóm 1 đám con trai nhảy lừng nhặng trên màn hình tivi, chẳng biết bọn nó hát gì, và cũng không quan tâm. Mình thoải mái dần, dù gì thì mọi thứ vẫn đang ổn, và vui với ý nghĩ sắp được ăn cơm của em gia sư.

...

Có tiếng xe máy chạy vào, tiếng xe tay ga, mình ngoái ra cửa, là HA, mình quá ngạc nhiên, sao trùng hợp thế, HA tới cùng với mình, hay hẳn ta cũng được mời tới ăn cơm như mình

- ‘tới trễ vậy em, mấy người đợi em tới mới ăn đó’, chị Q cũng cười với hẳn, chị ta thật sự đang rất vui, âm mưu gì đây, sao gọi cả 2 người đến. HA nhìn thấy mình, hẳn ta cũng ngạc nhiên lắm. Hẳn ta cũng ngồi xuống, ngồi ở cái ghế lẻ ở phía ngoài, cười với chị Q. Mình và hẳn đều im, tóc HA vẫn cái kiểu dựng dựng, quần áo cũng sành điệu lắm.

Chị Q cũng rót nước đưa cho HA, hẳn ko uống, mà đặt xuống.

- ‘con Linh lâu quá, ko xuống ăn cơm’,chị vừa nói vừa cười, quá khó hiểu. Mình chẳng nói gì, hướng mắt coi tivi, thằng HA mặt lạnh băng, có vẻ khó chịu khi thấy mình. Mình nghĩ hẳn ta cũng đang có những thắc mắc giống mình. Cả 3 đều coi ti vi.

Em gia sư bước xuống, em đã thay đồ, em mặc quần bó, áo dài dài. Nhìn thấy HA, em cũng ngạc nhiên như nãy thấy mình, nhưng có lẽ, em hiểu gì đó, nên bình thần bước xuống. Mọi em lúc nào cũng đỏ. Em cười, nhưng buồn, hững hờ hay không hào hứng lắm. Mình nghĩ, cả 3 bị đẩy vào đây, đều ko biết gì.

Em gia sư ngồi xuống cạnh mình như lúc nãy, HA nhìn em, ánh mắt vẫn lạnh, có vẻ hơi tức, mình kì thực chẳng hiểu lát nữa đây, chuyện gì sẽ xảy ra. Chị Q, nếu là người bày trò này, thì để làm gì? Sao chị biết mối quan hệ giữa mình và em gia sư mà bày trò.

- ‘thôi, mình ăn cơm chứ, ngồi vậy àh’, chị Q nói, khi mọi người đều im và coi ca sĩ hàn quốc hát lừng xằng gì đó. Rồi chị ta tắt tivi, có vẻ đắc thắng như chuẩn bị xem kịch

Mọi người vào ngồi bàn ăn, nhà em gia sư nhìn cũ nhưng mọi thứ đều gọn gàng, mình nhìn mấy món ăn trên bàn, bày rất đẹp, có vẻ cũng rất ngon. Không ngờ em gia sư còn biết cả nấu ăn.

Mình ngồi cạnh em gia sư, đối diện là HA và chị Q, mặt HA vẫn cứ đứng đưng, lạnh lạnh, mình vô tình nhìn HA, HA cũng đang nhìn mình, cả 2 quay đi rất nhanh, tất nhiên là không ưa.

- ‘ăn đi mấy đứa, ngon lắm, em chị nấu ăn có nghề lắm’, chị ta mở màn trước, cả 4 đều uống bia.

Mình cười cười, em gia sư cũng bắt đầu ăn, em ăn ngon lành như mọi lần, mình hiểu, em bất ngờ vì tình huống này, em hiểu gì đó, nên em không vui. HA không ăn vội, hẳn rót bia uống trước. Em gia sư hoàn toàn ko quan tâm hẳn. Không hiểu mối quan hệ giữa gia sư và hẳn là như thế nào, mình quá tò mò về mối quan hệ ấy, mình nghĩ, người hiểu rõ nhất có lẽ là chị Q

Nếu em gia sư nghe điện thoại thì chắc tình huống này sẽ không xảy ra. Mọi người nán lại bàn ăn ăn trái cây, chom chom với táo. HA liên tục uống bia, hẳn nhìn em gia sư, vẫn đôi mắt lạnh và buồn.

- ‘cám ơn em bữa đưa L về nha’, chị Q nói với mình, HA liền nhìn mình, rồi hẳn uống.

- ‘có gì đâu chị’, mình nói, cười. Em gia sư cũng ngồi yên, chẳng nói gì

- ‘HA em uống ít thôi, sao hồi về?’, chị ! hỏi HA, hẳn ko trả lời, cứ uống thôi, đã gọi cả két bia của bà bán cà phê đầu ngõ.

- ‘hay là em say để ở lại cho Linh nó chăm sóc, hihi’, chị ta nói, như pha trò, có vẻ ko vui, chẳng ai cười.Chị hơi sượng.

- ‘đủ rồi, anh về đi’, em gia sư đứng lên, nói với HA, không phải mình. HA nhìn gia sư, có vẻ tức giận, rồi hẳn cứ uống tiếp.

- ‘chưa gì đuổi nó về, em bất lịch sự quá’, chị Q nói, chị bắt đầu mang cái vẻ thần nhiên. Em gia sư quay sang chị Q, nhìn, ánh mắt rất sắc, có vẻ không hài lòng. Chị ta cũng nhìn lại, nhưng kênh kiêu hơn.

- ‘anh về đi’, em gia sư lại nói với HA, hẳn ta đặt cái li rất mạnh lên bàn rồi đứng lên. Hơi loạng choạng

- ‘đ* về, tao đ* về, làm gì mà đuổi’, HA nói, hấn nhấc nhấc mặt. Em gia sư vẫn bình thường, ko hốt hoảng, mình thì tin chắc sẽ có chuyện. Chị Q cứ như ngồi coi kịch hay
- ‘thôi, em ngồi xuống, làm gì nóng thế, tính con Linh vậy, chấp gì’, chị Q nói, ra bộ như chữa lửa
- ‘thế chị gọi tôi tới đây chứng kiến cảnh này àh?’ , có vẻ hấn quá say, nên dễ dàng nói mọi thứ.
- ‘cảnh gì em?’, chị ta hỏi, vẫn thản nhiên.
- ‘im mẹ nó đi’, hấn ta nói, bất cần. Quay sang mình, hấn nhìn rất nhanh, rồi quay sang em gia sư
- ‘mày á, con chó, tưởng có bồ mới là ngon à, ông mày đ* thêm, đợi đó đi’, hấn ta chỉ chỉ. Mình sôi máu, nói gì nói, cứ chửi em gia sư là mình không chịu nổi. Mình đứng lên, em gia sư có lẽ biết mình nổi nóng, em nín tay mình lại, kêu mình ngồi xuống
- ‘về đi, bữa khác nói’, em vẫn giữ thái độ bình tĩnh tới ngạc nhiên
- ‘sao giờ mày ko nói?mày sợ thằng chó kia nghe àh?’, hấn nói, mình nếu không có em gia sư giữ, mình đã lao vào . Muốn chửi ai là chửi chắc. Chị Q vẫn ăn trái cây, có lẽ màn kịch đi đúng hướng chị.
- ‘ok, ok, muốn nghe àh, tui nói nha, anh biến khỏi đây’, em gia sư nói, đầy tức giận nhưng cũng bình tĩnh.
- ‘thứ ko ra gì, mà tưởng ngon àh, bố mày thương, còn làm phách’, hấn trở nên nóng nảy, nói đủ thứ, có lẽ khi thức dậy sẽ hoàn toàn hối hận.
- ‘khỏi cần, tui có ở giá, có ế, thì cũng không cần anh thương, về dùm, bye’, em gia sư nói, có vẻ nghe quen những lời nặng nề. Mình đã hoảng, còn chị Q, bình thường hơn chữ bình thường
- ‘tao nói mày nghe, mày biến cho nhanh’, HA quay sang nói với mình, mặt mình điềm tĩnh
- ‘con này, con chó này’ hấn chỉ chỉ sang em gia sư, em nhìn mình, mình nhìn em, mắt em buồn, sâu thẳm.
- ‘nó bị hiếp rồi, tơi tả rồi, không còn gì đâu, mà còn chảnh’, hấn nói, lời lẽ nghe cay nghiệt lắm, em gia sư, có lẽ mệt, em ngồi thụp xuống .Chị Q vẫn đang ăn.
- ‘chuyện của Linh, ko cần anh nói’, mình nói, dù muốn biết sự tình, nhưng mình không muốn những lời lẽ đó, đâm dao vào em gia sư, đang đáng thương ngồi đó.
- ‘bố dạy mà ko nghe, ông mày thương nó, nó không biết cảm ơn, còn ở đó chảnh chó’, hấn nói, say mê lắm. Mình đứng dậy, quá sức chịu đựng, em gia sư nín tay mình, lắc đầu. Mình nhìn chị Q, đầy tức giận,
- ‘chị không nói gì àh?’, mình hỏi chị ta, chị ta đang ăn miếng táo. Nghe mình nói, có lẽ hơi chột dạ.
- ‘HA, em ngồi xuống đi, em làm gì như muốn phá nhà chị vậy?’, chị ta quay sang HA nói, giọng ngon ngọt lắm
- ‘chị cam mờ lại đi, chị cũng ko tốt đẹp gì đâu’,HA nói, bây giờ hấn nói những gì hấn thích, không chút bận tâm
- ‘em làm gì vậy? sao chửi chị, chị có làm gì đâu.’, chị ta vẫn giọng ngon ngọt, nhưng cũng hơi bần rồi. HA quăng cái li xuống, vỡ tan tành, mảnh vỡ dăng tung, tình hình có vẻ rất căng thẳng, mình và em gia sư đều đứng lên, mình nắm tay em thật chặt. Chị Q cũng có vẻ không hài lòng, chị nói với em gia sư
- ‘chuyện này,mày giải quyết đi’
- ‘chị gọi tới mà, sao đổ qua tôi’, em gia sư nói,
- ‘cam miệng chưa , ai bảo mày lằng nhằng,quen tùm lum thẳng’, chị ta nói, chị tức rồi, bắt đầu bôi xấu.
- ‘đủ rồi nha, đừng tưởng tui không nói, làm tới nha’, em gia sư cũng đáp lại, ko cam chịu. Em gia sư chán ngán cảnh này lắm thì phải. Tay mình vẫn nắm chặt tay em.
- ‘không đúng àh, mày cướp bồ tao, thứ lằng loàn, quen lung tung thẳng, tao gọi tới, cho thấy bộ mặt của mày’, chị ta nói, khiêu khích, quay trở lại là con người đúng bản chất, chị ta rút lên. HA đứng nghe, giống như mình

- ‘thôi chị, chị bình tĩnh’, mình nói, không muốn đẩy mọi việc đi quá xa, mình sợ em gia sư sẽ mặc cảm với mình lắm, mình sợ em sẽ chạy xa mắt, sau những xấu hổ ngày hôm nay. Chị Q có vẻ không quan tâm lời mình nói, chị ta chắc quyết chơi bài nữa. Mình có cảm giác, em gia sư mệt mỏi lắm, mệt đến rã rời.

- ‘bồ chị, ai thèm mà nói’, em gia sư nói,

- ‘haha, không thèm, vậy con chó nào quấy rầy, rồi ngủ với nó, không phải mày àh?’, chị ta nói, mắt tự chủ.

- ‘immm’, em gia sư hét lên, bằng tất cả sức lực, em nhỏ bé, và sắp kiệt sức rồi.

- ‘tao ko im, mày làm rồi sợ người ta nói àh, cả con mẹ mày, lẫn mày, đều không ra gì’, HA giờ có vẻ ngạc nhiên, mình thì nghe, việc này mình thấy hôm bữa, em gia sư, tay em trong tay mình, em rút ra, rất nhanh, em tiến lại gần chị Q, tức giận lắm

- ‘chị không im, đứng đó nói hả?’, em giận rồi, nhìn em giận dữ, đáng thương, nhưng em cố kiềm chế.

Bất ngờ 1 cái tát rất mạnh, chị Q tát thẳng vào mặt em gia sư, chị ta hất hất, em gia sư nhìn, oán hận lắm, em sưng người. Vừa đau vừa ngại, vừa ê chề, nhưng chơi bài nữa rồi, chắc giờ em nghĩ, chẳng còn gì để mất. HA có vẻ tỉnh, hấn kéo chị Q ra xa em gia sư, em gia sư, ngồi sụp xuống, dưới những mảnh vỡ tứ tung, may mà chân em có mang dép. Nước mắt em lăn, lăn dài, không dứt. Mình kéo em đứng dậy, bỏ ra ngoài, màn kịch của chị Q, có lẽ nên kết thúc, chị ta tính dí theo, nhưng HA nín lại, hấn ta cũng không muốn thêm nhiều tổn thương nữa. Nước mắt rơi, con trai hay mũi lòng. Mình nghĩ thế, nên hấn không kiếm chuyện nữa. Lỗi là do mình, bước tới đây, nếu mình không tới, có lẽ sự việc không xấu như thế.

Mình lôi em ra sân, mình lấy xe, định đem em đi, ít nhất là không nên ở nhà lúc này, em khựng lại, nói không đi, kêu mình về đi. Mình biết em không biết nên nói gì, hay giải thích gì với mình và với những thứ mình vừa nghe được. Thực ra, mình đâu cần em giải thích, mình chỉ muốn em yên bình, vậy thôi.

- ‘đi, theo anh’, mình nói, cương quyết lắm

- ‘anh về đi, mình nói chuyện sau, em mà đi, sẽ không thể về đâu’. Em nói, nước mắt vẫn rơi, liên tục. Mình thắc mắc, cái nơi như vậy, sao cứ phải sống, sao cứ phải chịu đựng.

- ‘đi, không nói nữa’, mình ko thể để em thế này, nước mắt rơi mãi. Nhìn em hoảng hốt, thảm hại, em đáng thương, cần che chở. Em có vẻ rất uất ức.

- ‘không, anh về đi’, em nói, trong nước mắt, nhưng rất kiên quyết, không hiểu vì lý do gì mà em cho những chịu đựng đó dài mãi.

Lúc này chị Q với HA ở trong bếp đi ra, chị có vẻ điềm tĩnh lại

- ‘xin lỗi em nha, để em thấy chuyện ko hay’, chị ta nói với mình, có vẻ nghiêm túc. Chị ta nói rồi nhìn em gia sư, rất tức giận, HA đứng sát chị ta, để giữ chị lại.

- ‘không có gì đâu chị’, mình nói, không muốn gây thêm rắc rối cho em gia sư, dù mình muốn cho chị ta, cái tát nẩy lửa như chị ta buông trên má em gia sư. Vẫn còn hằn vết đỏ

Chị Q bỏ đi lên lầu, HA có vẻ tỉnh rượu, hấn nói với em gia sư, vẫn đang khóc

- ‘anh say quá, xin lỗi em’, giọng nói rất thành khẩn. Nói trong tức giận, trong men rượu, nên hối hận

- ‘anh về đi’, em gia sư nói, chẳng còn đủ sức phân bua, hay lạnh lùng

- ‘anh xin lỗi mà’, hấn nói cố.

- ‘làm ơn về đi, thương tui thì về dùm tui’, em nói, giọng nói hơi to, chắc chắn em mệt lắm

- ‘uhm, anh về nha, gặp lại em sau’, hấn nói, bước ra ngoài, có vẻ ân hận vì những câu mà hấn đã nói.

Hấn ra ngoài, không quên quăng ình ánh mắt không hài lòng. Mình cũng không có rảnh để sợ, muốn gì muốn, mình cũng bức lắm rồi. Hấn lại rú xe đi.

- ‘anh về luôn đi, em dọn dẹp nữa, lát em nhắn tin’, em gia sư quay qua mình, nói, giọng em dịu.

- ‘ để anh dọn cho, miêng chai không đứt tay đó’, mình nói, toan bước vô dọn cho em gia sư, nước mắt em cứ rơi mãi, không dứt.
 - ‘ anh về đi, lát em nhắn tin cho’, mình hiểu em không muốn mình chứng kiến em trong hoàn cảnh này thêm nữa. Mình biết nên để em yên. Nhìn em khóc, mình cũng thấy nhói đau.
 - ‘anh về, nhớ nhắn tin cho anh’, mình nói, em gật đầu. Mình bước ra ngoài cửa. Lấy xe, lại chạy ra đầu ngõ, mình đứng đó, không nở về, sợ có chuyện gì với em lắm. Sau mình chạy vào, nhìn qua cửa, thấy em đang dọn dẹp, nước mắt cứ rơi. Nhưng mình cũng yên tâm phần nào, mình đi về....
 -
- sorry để mấy thím đợi lâu

6. Chương 6

Về tới nhà , mình đợi tin nhắn của em gia sư. Hơn 1 tiếng sau mới có tin nhắn của em gia sư

- ‘ anh về nhà chưa, em mới dọn xong, mệt quá’, em nhắn tin ình.
- ‘ anh về lâu rồi, em đau không’, tự dưng mình nhắn tin thế, mình nhớ lại cái tát nẩy lửa trên má em. Tin gửi đi, mới hồi hận không nên nhắn tin thế.
- ‘ đau, ở lồng ngực, hihi’. Em gia sư nhắn tin thế. Em mở lòng ra chẳng? Mình tự hỏi, sau ngần ấy chuyện.
- ‘ tối mình gặp nhau nha, anh qua rước em, anh chở em đi chỗ này hay lắm’, mình nói thế, muốn gặp em quá. Em đang đau, mình cũng đau. Cùng chỗ là lồng ngực.
- ‘ em không đi đâu, em muốn ở nhà’, em trả lời.
- ‘ àh, thứ 3 em đi học phải không? Bữa nào em kèm anh học anh văn đó nha.’, mình nói, muốn đá qua chuyện khác.
- ‘uhm, thứ 3 em học, anh ơi anh’, em nhắn tin rất nhanh.
- ‘anh đây, sao?, mình trả lời, cũng rất nhanh.
- ‘ không có gì, em thích gọi vậy thôi, anh ơi anh’
- ‘anh nè, anh luôn nghe khi em gọi’, mình nói, không suy nghĩ, hoàn toàn mình muốn thế
- ‘ em đi ngủ nha, em buồn ngủ quá, mắt mở không ra, em mệt quá’, em nói thế. Mình nghe xót lòng, chắc đau lắm, mệt lắm,tổn thương lắm
- ‘ em ngủ đi, yên giấc, anh sẽ canh cho’, mình nhắn tin thế, không biết em gia sư, có thực sẽ được ngủ an lành.
- ‘uhm, em ngủ đây, zzzz’, có lẽ em rất mệt, đến độ chẳng thấy cái tinh nghịch hằng ngày nữa.

....

Nhỏ H nhắn tin muốn gặp mình, rủ mình tối chủ nhật đi chơi. Mình nhắn tin bạn, không đi được.Nhỏ nằn nì một hồi, nhưng mình kiên quyết nên nhỏ H thôi. Càng ngày càng không hiểu nhỏ H đang nghĩ gì, và mình cũng không có thời gian để ý tìm hiểu xem nhỏ đang mang ý định gì với mình và với chuyện này.

Số nhá máy đuôi 37 lại nhá liên tục, cũng mấy tin nhắn chửi bới.Mình ko buồn quan tâm, mình chỉ muốn biết, muốn hiểu em gia sư đang như thế nào, sẽ ra sao, giờ em đang ngủ hay làm gì,có yên ổn không. Chị Q chắc không để em yên đâu. Cùng là chị em, là thân phận phụ nữ, dù có như thế nào cũng không nên như thế, tát thẳng tay, chửi bới. Mình không hiểu hận thù sâu tới cỡ nào, chuyện gì đã xảy ra trước đây??

...

Tối, em gia sư nhắn tin nói em mới ngủ dậy, tắm rửa và ăn cơm. Ít nhất em vẫn thoải mái, hay cố tỏ ra thế, em không ngại với mình. Nhưng mình vẫn rất lo lắng, tính em rất giỏi che giấu, em có buồn, chắc cũng không nói. Em càng không muốn gây phiền cho người khác.

Mình nhắn tin qua lại với em, không hề đá động tới chuyện của em. Có 1 tin nhắn, em nhắn thế này

‘anh, em sẽ ổn phải không? Sẽ qua hết đúng không?’. Mình nhìn tin nhắn mà lòng nặng trĩu.

‘chắc chắn thế, qua nhanh thôi, em an tâm đi’, mình nhắn tin, muốn em hiểu là sẽ luôn ổn, luôn có mình cạnh em.

...

Xác định: +hôm nay có những biến cố lớn, mình khá bất ngờ, hành xử dở tệ. Mình hiểu rõ hơn về em gia sư, về phần yếu mềm thật nhiều trong vỏ bọc của em. Em trong mắt mình, là cô gái nhỏ bé, cần được che chở. Trái tim em tổn thương nhiều thật nhiều. Mình không hiểu trong quá khứ, những chuyện kinh khủng gì đã xảy ra. Nhưng ở hiện tại, em là cô gia sư mình yêu, em là người mà mình có thể đánh đổi tuổi thọ, để em được bình yên. Nhưng liệu em, cô gái nhỏ, có in hình cơ hội cho em thấy, tình yêu trong mình dành cho em. Là phần khích tuổi trẻ, thích dần thân, và đơn thuần là tò mò, là thương hại em???. Thời gian chưa đủ để nói về cái tình yêu nhiều thật nhiều, nhưng mình tin chắc đó là tình yêu. Lời hứa nào đó dành cho em, mình không dám, vì mình ghét nhận 1 lời hứa mà người hứa hứa khi vui, lòng thì không thực tâm, không chắc làm được không? Với em, mình có thể cho em là vòng tay, là khi em cần, mình sẽ ở bên em nếu mình có thể.

+ em gia sư, sau những chuyện xảy ra hồi trưa, chắc hẳn em đau lắm. Em vẫn nhắn tin với mình, vẫn tỏ ra hết sức bình thường. Mình hơi bất an, vì nó bất thường, không mình thường thấy, em sẽ lảng tránh mình. Mình và em đã lại gần nhau hơn, em tin tưởng mình hơn, hay em chuẩn bị, bước thật xa ra khỏi cuộc đời mình. Mình lo lắng.

Mình nhớ hôm em say, mình chở em, em gác trên vai mình, miệng em luôn nói

‘anh là gió, và vì là gió, nên xa rồi’

Mình thì muốn nói, dù chưa thể, nếu có thể, mình sẽ nói:

‘em là gió, và vì là gió, sẽ luôn quanh anh’

Tiếng nhạc bài đêm chờ vợ, mấy hôm nay, toàn nghe bài ấy, tâm trạng bài hát rất giống mình. Những tổn thương, đau đớn của em, ai gánh chung với em, chia sẻ cùng em.

Mình cố thức dậy thật sớm, nhưng cũng dậy đưa tới 7h sáng, giờ này thì mẹ với thằng em mình đã đi. Mẹ đưa thằng em đi học rồi đi làm luôn. Mình coi điện thoại, chỉ có 1 tin nhắn của em gia sư vào lúc 5h sáng,

- ‘dậy đi, ngủ như heo, hihi’, mình vui vì còn thấy tin nhắn của em.

- ‘dậy sớm quá ta, bữa sau em dậy gọi anh dậy nha’, mình nói, tinh thần khá phấn chấn.

- ‘gọi anh cho điện thoại hết pin àh, anh ngủ như heo, haha’, em nhắn tin thế, có vẻ em đã quay trở lại, em mạnh mẽ thật.

- ‘mới sáng chửi rồi hen, em ăn sáng chưa?’, mình nhắn tin

- ‘đợi anh qua chỗ, hihi’, em nhắn tin thế, mình liền chớp cơ hội, mình muốn gặp em gia sư lắm

- ‘giờ anh qua liền đó, em thay đồ đi’ mình nhắn tin. Đánh răng rồi thay quần áo liền

- ‘uhm, nhanh nha’, em nhắn tin, sau nhiều đó chuyện, chẳng lẽ mọi thứ diễn ra đơn giản vậy ư? Dễ chịu vậy ư? Mình lo lắng thêm.

Mình qua tới nơi, em đã cầm sẵn nón bảo hiểm, đứng đầu ngõ. Em vẫn tươi tắn như mọi ngày, em mặc đầm màu đỏ, em gia sư chắc có nhiều đầm lắm, khi mặc đầm nhìn em dễ thương lắm. Tay em còn cầm cái nón cói trên tay, đeo túi xanh lá, như muốn lấy màu sắc che cái bất ổn trong em

Em và mình ăn phở, em ăn ngon lành, không khác gì ngày thường, em cũng cười, nhưng hôm nay là cười rất nhiều, thỉnh thoảng, mình có cảm giác nụ cười em méo mó đến đáng thương.

- ‘đi sở thú hen?’, em nói khi ăn sáng xong, mình hỏi em muốn đi đâu nữa. Em gia sư khác những cô gái mình quen trước đây, khi hỏi em đi đâu, em không nói câu không biết. Em gia sư luôn có 1 câu trả lời nhất định cho việc đi đâu đó. Em có vẻ lạnh trí lắm. Ra đường không sợ bị ức hiếp.

- ‘uhm, sao muốn đi sở thú?’, mình hỏi, em ngồi sau lưng mình.

- ‘hồi nhỏ muốn đi với ba lắm, mà chưa đi được, hn đi, hehe’, em cười, ra vẻ nham hiểm

- ‘em coi anh là ba em đó hả nhok?’, mình hỏi, cũng cười

- ‘uhm ba ơi ba, con muốn ăn kẹo, hahaha’, em cười tươi lắm, nụ cười tan trong nắng, trong vắt.

- ‘lát ba ôm con nha, con yêu’, mình nói theo, giỡn theo

- ‘ba dê vậy ba’, em nói, rồi nhéo mình cái đầu điên. Em dữ quá.

Sau khi đi khắp sở thú, chụp đủ thứ kiểu hình, có tấm em ngồi trên xích đu, mình thích nhất. Em dẫn mình ra ngồi bãi cỏ, em mở cặp ra, lấy mấy bịch snack, ăn tiếp. Mình nhìn em, lòng đầy hạnh phúc. Cảm ơn thượng đế, được gặp em, mình vui lắm. Mọi thứ đến giờ ít nhất vẫn ổn, em vẫn thoải mái vui tươi với mình, khi đã có nhiều chuyện xảy ra.

- ‘em hay nghe mấy đứa bạn nói, mấy đứa con gái nha, nó nói nếu kiếp sau, làm mưa, làm gió, làm cỏ, làm gì gì đó, haha’, em nhìn đám mây trên trời, nói.

- ‘thế em muốn làm gì?’, mình hỏi, lòng thấy bình yên, có chút bất an. Nhưng mình bỏ qua.

- ‘em lại muốn làm người, làm người là tuyệt nhất rồi, ăn, vui, cười, khóc, gì cũng có, sống sướng hơn chứ’, em quay sang, nháy mắt nói.

- ‘anh muốn làm gì? Nếu có kiếp sau?’, em hỏi mình, cười

Hôm nay em gia sư cười rất nhiều.

- ‘nếu em làm người, anh cũng làm người, để gặp em’, mình nói, khi yêu hình như người ta trở nên sên, và vì mình đang yêu, nhiều lắm, con người đang ngồi gần mình

- ‘haha, sến bà cố’, em cười giòn tan, em làm mình quê quá.

Hai đứa đều im lặng, ngắm mây trên trời, em đội nón cói, đánh son đỏ, em xinh lắm.

- ‘nhắm mắt lại đi’, mình giật mình khi nghe em nói. Mình bắt đầu tưởng tượng, em sẽ hôn mình, hay tặng quà, hay ôm, mình dừng ở giả thuyết em hôn mình nhiều lắm. EM LẠI CUỐI. Tươi hơn cả nắng...

Mình nghe lời em, nhắm mắt, tim run bần bật, hi vọng được hôn, người nóng rực. Mình có cảm giác em lại gần mình, gần thật gần, mình nghe mùi em, nhẹ nhàng thơm phức. Cảnh này thường có trên phim, ngay giây phút này, mình cũng có

Bốp, má mình thấy đau rát, cái tát rất mạnh. Cảm giác của mình rớt ngay xuống địa ngục, mình đâu thể biết em gia sư kêu mình nhắm mắt, để tát, mình đau thì ít, mà ngỡ ngàng thì nhiều. Mình mở mắt, tay em buông lỏng, mình nhìn em ngạc nhiên, vì có gì đánh mình, đau rát, thất vọng, ngạc nhiên. Trước đây vài chục giây, mọi thứ vẫn rất vui vẻ, vẫn rất ổn mà, sao lại đánh mình? Thực tình mình không nghĩ nổi mình đã làm gì quá đáng.

Mắt em nhắm lại. Mình ko giận em, chỉ muốn 1 lời lí giải, cho cái tát rất mạnh vừa giáng xuống mặt mình. Mình mở to mắt, nhìn em...thấy chưa xót quá.

- ‘ko xin lỗi đâu, đừng đánh lại’, em nói, trở lại vẻ lạnh lùng, nhưng sâu thẳm đôi mắt, có cảm giác như em đang hét hi vọng. Mình tin thế

- ‘anh ko đánh đâu’, mình chỉ nói thế, mình quá ngỡ ngàng, chẳng biết nên nói gì. Hoàn toàn ko hiểu

- ‘ để em nợ anh, kiếp này không trả, kiếp sau em nhất định phải gặp lại anh, để trả’, nước mắt em rơi, em gạt nhanh, lại cười, ngược nhìn mây trên trời. Em im lặng, mình cũng im lặng

- ‘ tạm biệt anh nha’, em nói, mình vội nắm lấy tay em, quên mất đau, trong vài phút ngắn ngủi, mà mọi ciệc đã đi quá xa. Em vẫn ngược nhìn trời, không hề cúi xuống, mình cũng thế. Mình nghĩ cả 2 đều sợ , nước mắt rơi, thêm nhiều nữa

- ‘ thế nào cũng đc, miễn ở bên cạnh anh’,mình cố nói, cảm giác khi ấy rất khó tả, như sắp vuột mất người mình yêu, người mà kiếm cả đời, cũng chưa chắc gặp lại. Em muốn đánh, muốn đấm, muốn làm gì cũng được,Chỉ cần, còn nhìn thấy em.

- ‘Hẹn anh kiếp sau, em sẽ là Linh, vẫn là Linh, nhưng em ở trong 1 kiếp khác, em sẽ yêu anh, là người đầu tiên, trọn vẹn’, em nói, em không hề ngược xuống, vẫn say mê nhìn trời.

Thứ em vừa nói, như em sắp đi, xa lắm, xa thật xa.

- ‘anh nói rồi, kiếp nào tính kiếp đó, em nợ anh, kiếp này phải trả’, mình nói, cương quyết lắm. Để em đi, em sẽ chạy mất.

Em gia sư của mình, mắt nhìn trời, nhưng mình vẫn thấy, nước mắt em lăn qua thái dương, ào ạt. Mình hoảng sợ vô độ. Mọi thứ ko ổn như mình nghĩ.

- ‘ em ko thể xin lỗi anh, nên ko xin lỗi, em chỉ nói , 1 câu cuối cùng, cho tất cả không đi quá xa, anh là anh, em là em, đừng hi vọng nữa, em tát anh, đau lắm, anh phải nhớ thật kĩ, em là con khốn, nó đã đánh anh. Mọi thứ rồi sẽ ổn,quên nhanh em đi. Kiếp sau, em sẽ trả, sẽ trọn vẹn hơn’, em nói, nhìn mình, em gạt ngang dòng nước mắt, lòng mình đau xé. Thực tình 21 năm, chưa bao giờ thấy sợ mất 1 người, nhiều như thế.

- ‘im, anh không nghe em nói nhảm nữa, đi về’, mình đứng lên, cố gắng ko để em thấy, mình cũng khóc.

- ‘uhm, về thôi’, em đứng lên, em đi trước, mình đi sau. Lúc ra lấy xe, em đã biền đầu mất

Mình lúc đó tâm trạng bấn loạn lắm, mình vào lấy xe, em đứng ngoài đợi. Lấy xe có chút xú, khi trở ra, em đã đi đâu mất. Mình nhìn khắp nơi xung quanh cũng không thấy, nói với lòng là em sẽ quay lại, nên đứng đợi. Càng đợi càng nóng ruột, dòng người qua lại đông lắm, nhìn mãi cũng chẳng thấy em gia sư của mình. Điện thoại trong túi rung, mình liền mở ra:

- ‘ anh về đi, đừng đợi nữa, em qua nhà bạn yên tĩnh chút rồi về’, là tin nhắn của em gia sư. Mình liền bấm số gọi, nhưng em từ chối cuộc gọi, mình đành phải nhắn tin

- ‘em ở đâu? Đi đâu vậy?’, mình nhắn tin, lo lắng quá, bất ổn quá.

- ‘em qua nhà bạn, lát em về nhà nhắn tin anh, hứa đó, anh về đi’, tn trả lời liền.

- ‘ anh đợi, không gặp không về’, mình nt

- ‘ làm ơn, em muốn yên chút, anh về đi, nếu thương em’, em nhắn tin. Mình đoán chắc em đang ngồi trên chiếc xe ôm nào đó.

- ‘em ko làm bậy nha?hứa đi’, mình nhắn tin, quen chưa lâu nhưng mình hiểu cái tính cương quyết của em. Mình sợ, nhưng mình tin em gia sư sẽ không làm liều, không tự tử hay làm gì nguy hiểm cho bản thân.

- ‘haha, anh nghĩ gì vậy, em phải sống, chứ có gì mà chết’, em nhắn tin, có chữ haha đó, mà mình không chút bớt lo. Chỉ yên tâm hơn thôi. Mình chạy xe về nhà sau khi đã rảo qua hết những nơi em và mình từng đi qua, mình cũng rảo qua nhà em, không thấy em trong nhà.

Về nhà, lòng cứ nóng hơn lửa đốt. Mình nhận được tin nhắn

- ‘ em về rồi, anh yên tâm nha’, em nhắn tin thế. Mình yên tâm hẳn, chỉ ít em còn nhắn tin.

- ‘uhm, em làm anh lo quá, anh hiểu những thứ em nói, anh biết hết. Nhưng anh vẫn muốn bên em, vì em là em, ở hiện tại, anh không quan tâm em ở quá khứ’, mình nhắn tin, cố gắng cứ vớt điều gì đó, mình hoang mang cực độ khi nghĩ mất em. Làm gì cũng được, chỉ cần em yên ổn và luôn để mình có thể thấy em.

- ‘em buồn ngủ, nói chuyện sau nha a’, em nói, không muốn nói nữa. Chắc em mệt mỗi lắm.
- ‘em ngủ đi, anh đợi em, em là của anh, anh nói rồi, đừng hòng chạy trốn’, mình nhắn tin, mình lo lắng. Lạy trời, mọi thứ sẽ ổn. Em ngoan sẽ ngủ yên.

...

“Nhìn em đau, anh chẳng có gì

Để làm bớt cơn đau của em

Đừng như thế nhé em ơi

Ngày mai nắng lên xua tan muộn phiền.”

...

Mình nhắn tin cho em gia sư, mà đợi mãi em không trả lời. Gọi điện thì giọng em ngái ngủ, em nói em đang ngủ. Mình để yên cho em ngủ. Em thật khác lạ, mình mừng vì em không mất tích.

...

Mình nấu cơm, ăn cơm, biết em đang ngủ, nên mình yên tâm. Mẹ về, nói là em gia sư xin nghỉ tuần này, mẹ nói em gia sư sẽ đi biển. Mình nhớ lại có lần em nói, em sẽ nghỉ học đi biển, em thèm biển lắm. Mình lại lo sốt vó, có khi, đi rồi, không về nữa. Mình chạy vào phòng, thay quần áo, đi liền qua nhà em gia sư. Mình bước thẳng vào nhà em, có mẹ em gia sư ở nhà. Mình hỏi bác là em có nhà không? Bác ân cần mời mình vào nhà, rót nước và nói em gia sư xin bạn ở lại qua đêm. Rồi quá, không biết em đi đâu. Sao này nói dối là ở nhà, muốn mình yên tâm à. Em ngốc quá, hạnh phúc của mình, không phải là khi em rời xa, mình mới có cái hạnh phúc mà em nghĩ. Giờ mình mong, được thấy em hằng ngày, đó là điều hạnh phúc nhất mà mình tìm kiếm.

Mình xin phép bác về, mình lại chạy lung tung, vô định, tìm kiếm em, mình gọi, em không bắt máy, nhắn tin em không trả lời. Khi mình tưởng như mất em rồi, em gia sư nhỏ bé của mình. Mình gọi liên tục, trời không phụ lòng người. Cuối cùng em cũng bắt máy, nói

- ‘em ngủ, tắt chuông, giờ mới dậy nè’, em nói, nghe giọng mệt mỗi lắm
- ‘em ở đâu?’, mình nói, tức giận rồi
- ‘em ở nhà’, em nói dối.
- ‘anh mới qua nhà em đó, em ở đâu?’, mình nói, lo lắng, bực bội, như thằng điên rồi.
- ‘em ở nhà ngoại’, em nói, giọng vừa mệt vừa buồn. Nhưng may mắn là em không biết tắm biết tích
- ‘nhà ngoại em ở đâu, địa chỉ, anh tới liền’, mình nói, chân trời góc bể, cũng phải tìm được em,
- ‘ở đồng nai, xa lắm, anh đừng đi’, em nói, giọng khản khản.
- ‘giờ anh chạy xuống đồng nai, em đưa địa chỉ đi’, mình cương quyết.
- ‘không là không, em cúp máy đây’, em nói, cũng cương quyết không kém.
- ‘uhm, tùy em, anh đi đồng nai đây, tới nơi anh gọi’, mình thực sự máu nóng đã dồn, bất chấp hết.
- ‘không mà, mai em lên, đi học nữa, mai em gặp anh, đừng đi, về nhà đi, về nhà nhắn tin’, em nói, giọng hốt hoảng, chắc sợ mình đi thật.
- ‘thiệt không?’ em mà nói dối, anh nói rồi, ko buông tha em đâu, em đánh anh mà, còn đau đây’, mình nói, nghiêm túc, chỉ cần tìm mọi cách, để em không biến mất là được.
- ‘thiệt, mai em lên, thề đó, anh về nhà đi, nhắn tin em’, em nói, em vẫn còn để ý tới cảm xúc của mình.
- ‘anh đợi em đó’, mình nói, nghe em uhm gọn lỏn rồi cúp máy

Mình chạy về nhà, mệt rã rời, mệt thân xác thì ít mà mệt tinh thần thì nhiều. Hôm nay nhiều thứ xảy ra làm mình hoảng loạn quá, trong 1 vài phút ngắn ngủi, sự việc đã được đẩy đi quá xa. Hi vọng mọi thứ vẫn còn có thể nắm bắt được, trái tim mình đang rất nóng bỏng, đau xót.

Mình lại thấy hình ảnh em khóc, lúc em ngược mắt nhìn mây trời và nước mắt thì lăn qua thái dương. Có những hình ảnh ở em mà mình nhớ mãi, không thể quên. Nó ám ảnh mình.

- Hình ảnh em lấy hộp kẹo, mở ra, lấy 1 viên ăn...
- Hình ảnh em cười hút hồn mình
- Hình ảnh em lau chân và lần đầu mình thấy hình xăm con dao...
- Hình ảnh em trong áo đầm đen, bó sát, em ngập trong khói thuốc của chính em
- Hình ảnh cái dáng gầy của em mong manh đến đáng thương
- Hình ảnh em làm cô phát thanh viên xinh đẹp...
- Hình ảnh má em đỏ ửng
- Hình ảnh em ngồi trước cửa nhà mình và chơi với đứa nhóc hàng xóm
- Hình ảnh em chồm tới, mình chờ đợi cái hôn, thay vào đó là nhéo
- Hình ảnh em mặc đầm xanh lơ, quay mặt lại, tóc em bay tung
- Hình ảnh em ngược nhìn mây trời, nước mắt em rơi
- Và hình ảnh, em tát mình, rồi gạt ngang dòng nước mắt

Chắc chắn trong mình, đó là YÊU, yêu em nhiều không thể diễn tả hết. Yêu đến cháy ruột cháy gan.

Mình ra đón em gia sư ngay đường ***, nơi đó là chỗ đậu xe của xe em hay đi. Mình đến thì thấy em đang ngồi ở quán nước mía, mình dựng xe vào thì thấy em cười. Tự dưng bây giờ mình lại sợ mỗi khi em cười nhiều. Sáng hôm qua em cũng cười rất nhiều, mình nghĩ em vui, ai ngờ là em che giấu giỏi. Sau đó là hàng loạt chuyện xảy ra, dù giỏi tưởng tượng cũng không thể ngờ.

Mình nhìn em, lại thấy giận. Mình không cười. Em gia sư gầy quá.

Mình ngồi xuống cạnh em, cũng gọi 1 li nước mía. Không nói gì, thực tình là sợ em đi mất rồi lo lắng sốt vó lên như hôm qua. Thấy mình im im, không nói.

- ‘giận hả’, em hỏi, mình vẫn im lặng. Lắc lắc đầu

Em nắm tay mình lên, lắc lắc. Mình vẫn im, em chuyển sang chọc léc, mình cũng buồn cười vì nhột lăm, nhưng vẫn thấy bức em gia sư. Nên ráng ngồi im.

- ‘anh ơi anh, em buồn quá’, em buông tay mình ra, nói vậy. Mình chợt dạ, thấy lo, sao lại nói buồn, mình liền quay sang, nói
- ‘sao buồn?’. Mình vừa hỏi, em bùm miệng cười, nói
- ‘chịu nói rồi hả? như con nít, haha’, em nói, mình hơi què, nhưng thôi. Nghĩ lại thời gian bên nhau không có nhiều mà ở đó giận hờn làm mất thời gian.
- ‘em coi chừng anh đó, hành hung đánh người rồi kêu kiếp sau trả hả? khôn vậy em, ráng kiếp này phải sống bên anh mà trả nha cưng’, mình nói, nhìn em cười, giờ mới thấy em mặc áo vàng, mang balo màu vàng, cả đôi giày cũng màu vàng. Tóc búi cao gọn gàng. Trông em tươi tắn, hẳn là ở nhà bà ngoại em đã được thoải mái phần nào
- ‘mấy lần trước em đi toàn bị mệt, lần này đi khỏe, hihi’, em nói, lấy li nước mía của mình uống, còn nói thêm câu : ‘uống hết của anh luôn’, em trở về vẻ tinh nghịch lém lỉnh hằng ngày, dễ thương lăm.
- ‘em ăn gì chưa? Anh chở em đi ăn nha?’, mình hỏi
- ‘chở em về nhà đi, em muốn tắm, thấy rít rít, hic’, em nói liền và gọi người tính tiền nước mía.

Mình sợ giờ này đã hơn 2h, em thì chắc chưa ăn cơm. Nếu chờ em về, lỡ ở nhà không còn cơm, em sẽ đói lắm. Nên mình ghé vào KFC mua cho em 1 phần, để em về nhà ăn. Em gia sư ngồi sau lưng mình, hát líu lo như giữa mình và em chưa xảy ra chuyện gì. Em rất giỏi trong việc làm ọi thứ trở nên bình thường. Giữa mình và em, rất thoải mái, mình không ngại khi gặp em, và em cũng không ngại khi gặp mình.

- ‘anh ơi anh, anh ơi anh, anh ơi anh’, em gọi thế

- ‘hả, anh nghe nè?’, mình trả lời

- ‘em thích gọi thế thôi, có người để gọi hay ha’, em nói, rất vui vẻ

- ‘uhm, vậy nên, ở bên anh suốt đời, anh cho gọi suốt đời’, mình nói, tâm trạng còn hoảng loạn nhưng cũng vui, vì còn được gặp em và giờ em đang ngồi sau lưng mình.

- ‘anh biết em phức tạp lắm ko?’, em nói nhỏ nhỏ, nhưng mình nghe được, vì mình rất chú tâm nghe em nói

- ‘anh biết, nhưng quá khứ, anh không quan tâm, anh muốn quan tâm em ở hiện tại thôi’, mình nói, không chút đắn đo, lựa lời vì đó là những thứ mình đã muốn nói rõ với em từ lâu lắm rồi

- ‘anh ko hiểu đâu, rắc rối lắm’, em nói, mình nghĩ là em đang nói tới những chuyện mà mình không biết, thực chất mình biết rồi.

- ‘anh hiểu hết, biết hết, nên em đừng suy nghĩ, chuyện em trong quá khứ, anh ko quan tâm’, mình nói, rất kiên quyết

- ‘em không nói quá khứ, em nói là nói cái ở hiện tại’, em nói, hiện tại ư, giờ em còn gặp chuyện gì, vấn đề gì. Liệu có liên quan gì đến cái người mà em nói là tình yêu đầu và hơn em 6t. Nhưng người đó là ở quá khứ, đâu có liên quan tới hiện tại nữa. Vậy là còn quá nhiều thứ mình chưa rõ tường.

- ‘hiện tại sao? Anh luôn muốn biết, và anh luôn muốn em hiểu, em phải ở bên anh, và anh cũng vậy, dù chuyện gì xảy ra’. Mình nói. Không chút ngại ngùng

- ‘để khi nào em nói cho anh hiểu, đồ ngok, chạy nhanh coi’, em nói, này giờ mình chạy khá chậm. Nghe em nói, mình tăng tốc, em đang tay, gió thổi mát dù trời khá nắng. Vậy là em sẽ kể ình, chắc mình sẽ biết rõ ràng nhanh chóng mọi thứ khuất tất.

Mình chờ em tới đầu hẻm thì em kêu tới đây được rồi, để em đi bộ vào, đi vào nhà không tiện lắm. Mình đưa KFC cho em, và dặn em ăn cho no. Dặn em phải giữ liên lạc với mình, mất liên lạc là mình sẽ lục tung góc ngách để kiếm cho kì được. Tâm trạng mình không còn ngại ngùng nữa, mình chỉ muốn yêu, vậy thôi. Dù điên cũng được.

- ‘biết rồi, biết rồi, anh yêu em sâu đậm rồi, haha. Em về đây’, em nói, đi vào rất nhanh. Mình lại nhìn dáng em đằng sau, luôn có cái nét mong manh đến khó tả, mình đợi em đi khuất vào trong nhà mình mới về. Tạm thời an tâm thế.

...

Em nói em ngủ, nên mình để em ngủ.

...

Điện thoại của nhỏ H, sáng nay không thấy nhò nhắn tin ình, sáng qua cũng thế. Mình tưởng nhỏ H chán rồi, ai dè vẫn gọi. Nhỏ rủ mình đi chơi, nhỏ H nói nhỏ đang buồn. Mình từ chối khéo, nói tối mình bận. Dự định của mình là tối rủ em gia sư đi chơi, dẫn em tới 1 chỗ nào đó đẹp đẹp, mình sẽ nói chuyện với em và để em hiểu rõ tình cảm của mình hơn. Mình không muốn sự việc như sáng qua lặp lại, nhất là khi em gia sư có ý định đi biển, em đã xin mẹ mình nghỉ cả tuần. Nếu đi, sẽ đi với mình. Không thể để em đi đâu 1 mình, mình tin chắc mình sẽ phát điên lên vì lo lắng. Mọi thứ đi ko quá xa, nhưng chưa ổn xịu nào. Mình vẫn chưa hiểu rõ trong em đang nghĩ gì, em ranh mãnh, em che giấu mọi thứ đến hoàn hảo. Tất nhiên, mình sợ mất em lắm.

- ‘tối nay anh qua đón em nha, anh dẫn em đi chỗ này đẹp lắm’, mình nt, khi em nhắn tin nói là mới ngủ dậy.

- ‘tối nay em mệt quá, sáng mai học nữa, nên để khi khác nha anh’, em nhắn tin, mình hơi buồn 1 chút, vì tối nay không gặp được em. Nhưng mình cũng hiểu là em đã mệt mỗi suốt hôm qua, hôm nay lại mới trên xe từ đồng nai về. Mình thôi ý định gặp em tối nay, sáng mai nếu được qua chở em đi học. Từ giờ phải tìm cơ hội ở bên em thật nhiều, không cho em có thời gian nghĩ lung tung.

...

Khoảng 5h hơn thì mình có điện thoại, lúc này mình đang nấu cơm. Là điện thoại của thằng bạn cấp 3, thằng T, nó với mình chơi cũng khá thân, đá banh chung, nói chung là chơi từ hồi cấp 3 tới giờ. Nó gọi rủ mình tối nay đi nhậu, nó đang có việc buồn. Nhớ lại hồi trước, chỉ cần mình gọi là nó có mặt, nếu rảnh, bạn bè anh em chơi rất tốt. Đạo gần đây nó mới đi du lịch thái lan về. Rủ mình nhậu, tối nay mình free, nên mình đi luôn. Cũng lâu chưa gặp mặt anh em. Mình cũng không hề biết, không hề suy nghĩ là cuộc gặp này có nhỏ H.

Khoảng 7 giờ thì mình bắt đầu đi, mấy đứa bạn gọi réo là chỉ còn mình chưa tới. Bọn nó đi hồi 6h, mình thì cập rập vụ nấu cơm, còn nhắn tin với em gia sư, nói mình đi nhậu. Và còn đợi mẹ về, mới đi.

...

Mình chạy tới quán lẩu quen mà đám bạn hay họp mặt, ăn nhậu. Có mấy thằng dốt người yêu theo như mọi lần, vì cái việc dốt người yêu này, mà hồi trước nhiều lần mình tủi thân vì là FA, và không có người yêu để dốt đi những lúc như này. Lần này thì mình hoàn toàn thoải mái, vì mình đã có người để yêu, chưa là người yêu chính thức nhưng có người để theo đuổi, để cố gắng, mình không lặn tẩn gì nhiều.

Mình đang bước lại gần, mấy thằng bạn vẫy vẫy, gọi gọi. Trời đất, nếu nhìn không lầm, thì nhỏ H đang ngồi kế bên thằng T bạn mình, thực tình là nhỏ H cũng quen thằng T bạn mình. Hồi trước 2 thằng đi của gái, mình chấm nhỏ H còn thằng T thì chấm con nhỏ bạn của nhỏ H, nên có quen biết. Nhưng mình không nghĩ là hôm nay sẽ gặp nhỏ H ở đây. Chắc chắn là sự sắp đặt, ko phải là chuyện tình cờ. Hồi này, nhỏ cũng gọi điện rủ mình mà mình không đi, kêu bận việc nhà, giờ lại gặp nhỏ ở đây. Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai lần rồi, lần đầu có thể là trùng hợp, còn lần này, chắc chắn là sự sắp đặt của nhỏ H. Mình vẫn bình thường, mình chẳng quan tâm nhỏ, mấy thằng bạn lâu ngày gặp hỏi nhau đủ thứ, coi học kì trước rớt mấy môn, thằng nào cũng uống cầm chừng vì còn đưa bạn gái về. Nhỏ H, gặp mình, cười tươi lắm, mình cũng cười đáp lễ

- ‘anh bận việc nhà thế hả, anh làm em thất vọng quá’, nhỏ H nhắn tin, nhỏ này mưu mô quá, riết là thực tình không biết nhỏ nghĩ gì, và làm tất cả những chuyện này vì gì???. Mình không nhắn tin trả lời, tự dưng đang ngồi trên bàn nhậu, ai lại nhắn tin qua lại với 1 người trên bàn nhậu khác. Mà cũng chẳng biết nhắn gì, mình nhìn qua nhỏ thì thấy nhỏ cũng đang nhìn mình. Mặt buồn buồn, nhưng mình cho là giả bộ. Mình nghĩ nhỏ H bày cái buổi tối nay, nhưng lí do thì không thể đoán được

Nhậu xong xuôi, chuyện cũng không có gì đáng nói, nhỏ H cũng ko nói nhiều, cũng không có hành động gì khả nghi. Tối lúc tính tiền, sau khi góp gạo, thằng T là người cầm tiền để tính, khi mọi đứa đứng nên ra về, nhỏ H kêu muốn nói chuyện với mình. Không thể từ chối, mình nghĩ nhỏ H biết nhiều thứ lắm, nên cũng ở lại. Có cả thằng T bạn mình nên chắc không có chuyện gì. Từ hôm nhỏ H và mình nói chuyện dưới siêu thị chỗ nhà mình thì mình trở nên dè chừng nhỏ H, mình cảm thấy con người đó khó lường lắm, rất nhiều toan tính

- ‘em nói gì nói đi, cũng muộn rồi đó’, mình nói, hồi nhỏ, cũng muốn về nhà nhắn tin với em gia sư. Thằng T cứ ngồi gật gù, nó khá say.

- ‘anh đừng để bị lừa, con L lừa anh đó’, nhỏ nói, giọng nhỏ nhẹ. Mình thấy cũng lạ, nhỏ H vì gì mà muốn tốt ỉnh, còn bày trò đủ kiểu để gặp mình nói những câu đó. Thường thì nói 1 lần nó không nghe thì kệ nó. Cần gì phải bận tâm.

- ‘sao em nói vậy? lí do gì’, mình cũng nói bình thường, cũng muốn xem nhỏ nói thế nào?

- ‘hồi hôm bữa, nó ngồi nói với lũ bạn là coi anh làm trò chơi, em nói rồi, không lừa anh đâu, em không muốn anh khổ thôi, nhiều thằng bị cái trò này của nó lắm rồi’, nhỏ nói, có vẻ rất nghiêm túc. Nhưng mình không tin lắm, dù vậy mình cũng muốn hỏi cận kề cho 1 lần xong, khỏi dây dưa rắc rối.

- ‘sao mang anh làm trò chơi? Được gì đâu?’, mình hỏi
- ‘em không biết, nhưng thú vui của con L là vậy, nếu anh biết quá khứ của nó, anh sẽ chạy, em đuổi theo không kịp’. Nhỏ H nói, bắt đầu ra chiều bí hiểm.
- ‘sao, em nói đi, để anh chạy cho nhanh’, mình muốn coi nhỏ H nói gì, có giống với những thứ mình biết không?
- ‘em không tiện nói chuyện người khác’, nhỏ nói, y như lần trước, chẳng đi tới đâu ngoài mấy câu đó.
- ‘nãy giờ cũng đang nói chuyện người khác mà em’, mình nói. Nhỏ hơi ấp úng.
- ‘thôi, em nói xong rồi thì anh về nha’, mình nói, chuyện không đi tới đâu.
- ‘thôi, vì anh, em nói cho anh nghe’, thực sự quá tốt hay thực sự quá mưu mô. Mình cố gắng trấn tĩnh để nhìn nhận mọi thứ rõ ràng nhất, không để vì yêu mà trở nên mù quáng quá mức. Mình lò dò ngồi xuống, thằng T bạn mình cứ ngà ngà say, nó lấy điện thoại ra nhắn tin liên tục với ai đó, không rõ.
- ‘em nói đi’, mình nói, lúc này mình đang uống nước lọc, không hề say nhưng có chút men bia thấy mình thoải mái hơn.
- ‘người yêu đầu của con L là bồ của chị nó, chị Q đó, anh biết không?’, nhỏ nói, hôm nay nhỏ nói chuyện nghiêm túc lắm.
- ‘biết, sao là người yêu của L mà là bồ của chị Q, em nói gì lằng nhằng vậy’, mình hỏi, thực tình chuyện này mình cũng đoán ít nhiều, nhưng cứ làm ra vẻ chưa hề biết gì để có thể biết chính xác rõ ràng hơn.
- ‘đúng là lằng nhằng mà, con L cướp bồ chị nó, chị Q đã đau khổ nhiều lắm, vì chị em mà giành giật nhau 1 người, chị Q hận con L lắm, đẩy cuộc đời chị đi đến nhiều thứ ko hay’, nhỏ H nói, chậm rãi, rõ ràng.
- ‘sao em biết? mà sao trách L, tại người đàn ông không đàng hoàng nên dễ bị cám dỗ, người đàn ông như thế, đầu ra gì’, mình hỏi, nhỏ H với em gia sư không thân, sao đưng biết nhiều chuyện quá. Nhỏ H lắc lắc đầu
- ‘không phải, anh ko hiểu đâu, con L rất ghê gớm, nó muốn cướp mọi thứ của chị Q’, nhỏ H nói, mình nghe hơi chán, vì không tin. Tại nhỏ tỏ ra nhiệt tình quá mức, trong khi chuyện này đâu có liên quan gì đến nhỏ
- ‘sao em biết nhiều thế? Em quen L lâu chưa?’, mình hỏi
- ‘em quen con L mới đây àh, còn em quen chị Q từ hồi lâu rồi, em cũng quen anh C, bồ chị Q lâu rồi’, nhỏ nói, giờ lại là 1 cục diện khác, nhỏ quen chị Q, vậy nếu em gia sư đúng như lời họ nói, thì sao phải cam chịu bị chị Q đẩy vô cái tình huống như hôm nọ, còn HA, chị Q đâu hiền tới mức để bị ăn hiếp như thế, mình nghĩ chỉ có chị đi ăn hiếp người ta thì hợp lí hơn.
- ‘anh C giờ đâu rồi?’, mình tò mò về người đàn ông làm cho em gia sư nói là yêu như coi là bầu trời, yêu như là hơi thở.
- ‘anh C ở ngoài thủ đức, ít vào trong này lắm’, nhỏ H nói, nếu đúng là sự thật, thì nhỏ H quá tốt, đi thông báo dùm mình, sợ mình tổn thương, sợ mình bị gạt. Nhưng mình tin không đơn giản thế. Nhất là có dính tới chị Q, người phụ nữ quăng ánh mắt sắc như dao, và tát thẳng vào mặt em gia sư. Mình vẫn giữ thái độ trấn tĩnh và nhỏ H cũng thế
- ‘nó ngủ với anh C, chị Q bắt gặp rồi nó nói là bị hiếp’, nhỏ H nói, giọng nói chua chát dần. Cuối cùng cái chữ Hiếp cũng đã xuất hiện. Mình tò mò lắm rồi
- ‘sao em biết không phải là bị hiếp?, lỡ anh ta lằng nhằng, ko đàng hoàng thì sao’, mình nói, muốn biết lắm chứ. Chuyện của 3, 4 người thì không thể nghe từ 1 phía, ít nhiều không có thiện cảm với phía còn lại.
- ‘sao không biết, con nhỏ lằng lơ đó, thì không vậy chứ sao?’, nhỏ nói, hơi nổi giận vì mình có vẻ không tin nhỏ lắm.
- ‘anh C nói sao?’, mình hỏi, không hiểu người đàn ông đó nghĩ gì mà làm những chuyện như vậy. Cả việc ngủ với em của người yêu với việc hiếp 1 người đều không thể chấp nhận. Quá lằng nhằng.

- ‘anh C nói bị con L chài, sự thật đó ai cũng biết, con L giống mẹ nó, đi mỗi chài đàn ông’, nhỏ H nói, nhìn nhỏ chưa cay. Mình không biết thực hư ra sao, nhưng mình thấy đáng thương cho em gia sư của mình, phải chơi chung với đám bạn như thế. Xung quanh em, có nơi nào thực sự bình yên.

- ‘anh ko rõ, nhưng ng đàn ông để bị mỗi chài rồi đổ thừa thì cũng không ra gì, chuyện đó không thể đổ cho ai hết được’, mình nói, hoàn toàn không thiên vị em gia sư. Nếu người đàn ông đó như thế, có gì đáng phải tiếc???

- ‘anh mù quáng rồi, anh quen L được mấy ngày rồi?’, nhỏ H hỏi, mình nghĩ ý nhỏ là mình mới quen em gia sư, sẽ không hiểu rõ em gia sư bằng nhỏ H. Còn về mù quáng, có yêu, nhưng không mù quáng ít nhất là trong trường hợp này. Mình đang nghe, đang cố hiểu và không thiên vị ai, dù lời nhỏ H nói, mình ko tin lắm nhưng cứ tạm cho là nhỏ nói thiệt.

- ‘anh ko mù quáng, anh nói đúng thôi, anh cũng mới quen L àh’, mình nói, thực sự cũng không muốn trả lời lắm, nhưng thôi giữ thái độ ôn hòa, không thiệt ai, mà còn có thể nói chuyện để hiểu rõ hơn về sự việc, hay bản chất của nhỏ H.

- ‘chính xác là anh quen mấy ngày?’, nhỏ H hỏi gấp, sao biết chính xác làm gì?, không hiểu câu hỏi có ý nghĩ gì.

- ‘quen hơn 2 tuần rồi, có gì hã?’, mình nói, tự dừng lại hơi chột dạ khi nói chuyện với nhỏ. Lỡ nhỏ với em gia sư là 1phe, mình sẽ bị mất điểm nhưng nghĩ lại này giờ mình cũng không làm gì quá mức, mà nhỏ H chắc không cùng phe đâu, tại toàn nói điều không tốt mà.

- ‘bữa đầu tiên anh với nó đi chơi là thứ mấy?’, nhỏ hỏi. Sao điều tra kĩ thế? Mình nhớ rõ, bữa đó là chủ nhật 15/07, mình và em gia sư đi nhậu. Trước đó cũng gặp thường xuyên ở nhà, cũng có nhắn tin, chat chit bình thường. Hôm chủ nhật đó mình cũng biết thêm nhiều thứ.

- ‘em hỏi kĩ thế, để làm gì?, anh ko nhớ rõ’, mình nói dối, không muốn nhỏ can thiệp quá sâu nhưng cũng không muốn phiền khi nói chuyện quá thẳng thắn. Mình bắt đầu khó chịu, thấy mất thời gian quá.

- ‘ohm thôi, anh ko muốn nói thôi’, nhỏ nói, lấy điện thoại ra nhắn tin.

- ‘sao em hỏi kĩ vậy làm gì?’, mình hỏi, coi nhỏ trả lời sao? Nhỏ H tóc xõa, lúc nào cũng thế, nhuộm màu hơi ngả đỏ đỏ, tóc em gia sư thì đen tuyền, không nhuộm. Nhỏ H đẹp sắc sảo, em gia sư thì có vẻ đẹp cuốn hút hơn, có duyên hơn. Theo mình là thế. Nhỏ H bỏ điện thoại vào túi xách, quay lên nói

- ‘em hỏi để coi đủ 49 ngày chưa, nếu gần thì anh biết số phận anh rồi cũng giống như những thằng khác, không tin thì đợi đi’, nhỏ nói, không đùa đâu. Mình đâm hoang mang, sao không chọn 30 ngày như bài hát 30 ngày yêu mà là 49 ngày, sao em gia sư tát mình, sao em phải đau khổ, dằn vặt. Nếu đúng như nhỏ H nói, em làm tất cả, đây nhiệt huyết chỉ vì trò chơi của em à, vậy em quá giỏi đóng kịch trong việc khiến 1 ai đó yêu thích đến điên cuồng vì những thứ em làm. Theo mình, thì em chưa từng giả tạo, người ta đóng kịch, nhưng ánh mắt, chẳng lẽ phải lừa dối suốt. Nếu làm được, trở thành diễn viên đại tài. Mình đáng lẽ không tin nếu nhỏ H không chắc chắn như thế. Và vẫn ko hiểu nhỏ làm để làm gì. Mình im lặng

- ‘anh thấy HA ko, nó làm trò chơi xong, giờ bị đá đít đó’, nhỏ H nói, có vẻ đắc thắng khi khiến mình hoang mang. HA, anh ta hôm bữa cũng chửi em gia sư là Đ*~, nêu bị làm trò chơi, nếu bị đá, thì thay vì bỏ đi, sao hấn vẫn có vẻ yêu em gia sư. Mình không ưa hấn, nhưng mình tin, ở hấn có tình cảm cho em gia sư, nhiều lắm. Nó day dứt, như kiểu yêu không thành. Anh ta chửi em gia sư vừa xong đó, rồi lại quay sang xin lỗi. Mình có cảm giác, chỉ cần em gia sư gọi, hấn nhất định sẽ tới. Nhưng HA chắc ko cam tâm chịu bị vậy rồi giờ để yên cho em gia sư.

Mình nhớ hôm ở quán bar, hấn ta làm gì, để rồi bị em gia sư tát, có vẻ em giống trò chơi của hấn hơn hấn là trò chơi của em. Một thứ trò chơi mà hấn yêu thích. Nhưng dù có yêu thích, thì trò chơi cũng là trò chơi, không thể đi quá xa, hay trở nên nghiêm túc nếu ngay từ đầu đó là trò chơi.

Mình nhất định sẽ tìm hiểu rõ ràng, mình muốn chấm dứt cái mớ bong bóng dây nợ lắm rồi. Không thể toàn tâm toàn ý yêu, nếu mọi việc mù mờ như thế. Lăn tăn hay nghi ngờ người mình yêu, cũng là lỗi, khi yêu.

- ‘em nói nhiều, anh cũng ko tin, nên anh cứ đợi coi em nói đúng không? Về mà nghĩ lại được mấy ngày rồi, kịch bản ngày 49 đã soạn sẵn đợi anh, chuẩn bị tinh thần đi’, nhỏ H nói, chắc nịch, không có vẻ gì đang cố lừa mình. Mình hơi lung lay, nhưng ráng không tin. Nếu mình tin, thì ngay từ đầu đã có lỗi với em gia sư, khi không tin em. Em gia sư không hề đề phòng nhỏ H, cái hôm mình và nhỏ H nói chuyện, em gia sư cũng chưa mấy may 1 lần hỏi cả 2 đã nói gì. Nếu là màn kịch, nếu em xem mình là đồ chơi, thì em ít gì cũng sẽ biết rõ nhỏ H sẽ gặp mình và tố cáo em. Là em không có hay em quá tự tin, dù ai nói gì, mình sẽ không tin và không hoài nghi vì em biết mình đã yêu em??? Nhiều thứ câu hỏi lòng vòng trong đầu mình làm mình phải suy nghĩ đến phát mệt mà chẳng đi tới đâu.

- ‘uhm, cảm ơn em’, mình nói. Thăng T bạn mình gật gù quá, nên nhỏ H cũng muốn về, thăng T cũng muốn về ngủ.

Trên đường chạy về nhà, những thứ thắc mắc vẫn xoay trong đầu mình, lần nào gặp nhỏ H, mình cũng có cảm tưởng như hết hơi. Nhỏ khá giỏi trong việc làm cho người khác hoảng sợ, cánh vận dụng ánh mắt, ngôn từ của nhỏ không thể không khiến người đối diện tin là thật. Nếu là thật, mình không thể tưởng tượng nổi, mình sẽ đi về đâu. Còn em, cô gia sư bé nhỏ, sẽ đi về đâu, khi tiếp tục đem người khác ra làm trò cười. Sao em phải thế? Và sao ánh mắt em, sâu thẳm thế?

Về tới nhà, mình thay đồ, mẹ với thằng em đã ngủ. Mình leo lên giường với cái laptop, định nhắn tin cho em gia sư, thì số máy đuôi 37 lại nhá liên tục. Sao trùng hợp khi mình vừa về là nhá, số máy đuôi 37 luôn nhá máy khi mình ở nhà, nhưng chắc là trùng hợp

Mình nhắn tin nói mình về nhà rồi, mình với em nhắn tin qua lại vài câu, em lại nói em đi ngủ. Mình thắc mắc nhiều thứ lắm, nhưng không dám hỏi em gia sư, dù gì, khi hỏi, em sẽ tổn thương, sẽ mất lòng tin nếu không có. Em sẽ bám víu vào đâu. Nên mình không dám hỏi, mình tin nhỏ H cũng sẽ không nói với em gia sư là nhỏ đã nói chuyện hồi nãy với mình. Hôm sinh nhật nhỏ, nhỏ với em gia sư tuy không thân thiết, nhưng chơi chung cũng rất vui vẻ. Ông trời thật tài giỏi, khi sáng tạo cho con người nụ cười, để họ làm người khác vui, bản thân vui và cả che giấu tất cả những ý đồ, ý nghĩ xấu, cả cái cảm xúc nữa.

Hôm nay mình đã biết thêm về tình yêu đầu của em gia sư, tên C, con người đó mình chưa từng gặp, chưa từng tiếp xúc, chỉ mới biết qua cái tên. Mình bị cuốn vào cuộc đời em gia sư với quá nhiều bí ẩn, vì yêu mà mình đi tiếp, mình muốn hiểu, là gì cũng được, nhưng phải hiểu rõ. Mình muốn trước khi quyết định điều gì, sẽ không phải hối hận. Yêu không phải là thương hại, mình sẽ chấp nhận được hết các sự thật không? Mình chưa trải qua, nên chưa rõ, nhưng mình nhất định cố gắng. Và hoàn toàn cam tâm tình nguyện....

Xác định: yêu thì vẫn là yêu, tất nhiên là yêu em gia sư. Khó khăn lắm, mình hiểu, nhưng sẽ khó khăn hơn rất nhiều nếu mình sợ rắc rối mà từ bỏ. Mình sẽ hàng ngàn lần hối hận vì không dám bước. Vì mình đánh mất người mình yêu. Thực tình, mình chưa bao giờ trải qua nhiều thứ rắc rối nhiều đến như vậy. Cuộc sống quá tẻ nhạt suốt 1 thời gian dài. Mình tự hỏi bản thân, mình có đủ sức với những chuyện mình không hề quen, em là giấc mơ xa xăm, hay là hiện thực tàn khốc. Hi vọng mọi thứ sẽ ổn, mình sẽ dám yêu, dám hận, dám chấp nhận.

+ em gia sư: nếu đúng như nhỏ H nói, mình quen em từ ngày đi chơi đầu tới giờ là hơn 1 tuần, còn từ ngày gặp mặt, thì hơn 2 tuần. 49 ngày, cũng gần nửa đoạn đường rồi, thời gian qua cũng rất nhanh. Mình đặt giả thiết nếu là trò chơi thì 49 ngày, mình cũng sẽ thử chơi, cho tới cùng. Nếu kết quả không như mong đợi, mà có nên mong đợi vào 1 thứ mà ngay từ khi bắt đầu đã là trò chơi, là sự lừa gạt? Mình chắc chắn sẽ không như trước. Mình sẽ đa nghi và khó tin tưởng 1 ai. Còn dừng lại, tức là tin vào lời nhỏ H, mình sẽ không biết, bất kì một kết quả nào, nên mình sẽ cố gắng đi tiếp. Ít nhất sẽ không ân hận.

+ nhỏ H, nếu như đúng lời nhỏ nói là thật, thì chắc nhỏ có hận thù gì với em gia sư lắm hay đơn thuần là lòng tốt??? Mình ko nghĩ nhỏ đơn giản là tốt thôi. Mình tính tới trường hợp nhỏ nói đúng, mà là đúng 1 phần của sự thật. Cái đó cũng rất nguy hiểm.

+ C: anh ta là ẩn số, mình chưa từng tiếp xúc, chưa từng gặp. Mình ko thể biết là thật hay giả. Anh ta có gì để khiến 1 người như em gia sư yêu nhiều như thế?

+HA: theo H nói thì HA cũng là 1 trong những trò đùa của em gia sư. H và HA có liên hệ gì ko, khi mà mình có cảm giác mọi lời H nói, đều vì tức tối cho HA???

Haiz, ko nghĩ nữa, sẽ điên mất.

7. Chương 7

Mình thức dậy với cái đầu nhức buốt. Tối qua mình đã hẹn là chở em gia sư đi học, sáng này ráng thức sớm, hôm qua có chút bia và còn thức khuya nên đầu nhức. Mình làm mọi thứ nhanh chóng, vì định chở em gia sư ăn sáng nữa, mình hẹn em 6h15 gặp đầu hẻm. Mình chạy thật nhanh tới, muốn gặp em, dù lòng thì có nhiều cảm giác lẩn tẩn lẩn. Mình tới đợi chưa tới 3p thì em ra, em nhìn thấy mình lại cười, như mọi lần tươi thật tươi. Mình thấy em thân trương trong quần jeans áo sơ mi trắng, tóc em xõa, em đeo ba lô nhỏ nhỏ sau lưng. Ra dáng 1 sinh viên đi học lắm. Mình vẫn phần nhiều không tin em gia sư sẽ gạt mình, nhưng mình cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần chấp nhận. Ủ, là gạt cũng được. Không thể dừng lại bây giờ, khi mọi thứ chưa rõ ràng. Nếu dừng lại, chắc chắn sẽ ân hận nhiều lắm. Một lần được gặp em, được yêu em thì nếu có bị gạt, cũng coi là 1 cái giá đáng để trả, cho 1 lần được yêu em. Mình dặn lòng thế, nên tinh thần thoải mái hơn, coi như là tự bản thân chấp nhận. Sẽ tin là không có trò chơi nào ở đây, sẽ tin là em là thật lòng. Nếu ko như những thứ mình tin, thì coi như là kết cục. Mình nghĩ thế nên mỉm cười với em gia sư, gạt nỗi lo qua đi.

- ‘anh cười nhìn đẹp trai’, em nói thế khi vừa leo lên sau xe mình, mình nghe, thấy vui, thấy yêu yêu, cảm giác được khen khiến mình ngại ngại. Nhất là lần đầu em gia sư khen mình.

- ‘anh mà, hồi đó gái bu anh dữ lắm’, mình nói, cười haha.

- ‘gớm, biết ngay mà, xuống dùm đi ba. Người gì mà thấy khen là tơm tớp, haha’, em nói, em cũng cười rất vui. Mình tin nụ cười của em, không giả dối, nó mang mình ra khỏi hố đen tăm tối. Và mình yêu, dù mù quáng cũng được. 1 lần thử

- ‘em ăn gì?’, mình hỏi em khi vừa rẽ ra đường lớn.

- ‘tối căn tin trường ăn đi’, em nói, đúng là luôn rõ ràng cho việc muốn đi 1 nơi đâu đó. Đồ ăn trong căn tin thường không ngon, không hiểu sao em chọn ăn ở đó

- ‘sao ăn ở đó?’, mình hỏi, tò mò

- ‘hồi đó, muốn cùng người yêu ăn ở căn tin trường học lắm, mà chưa có dịp, hihi’, em nói, nghe dễ thương. Nhưng hành động giống như người muốn làm mọi thứ, cho 49 ngày chẳng??? Mình thoáng nghĩ thế, nhưng gạt qua nhanh.

- ‘uhm, vậy anh làm người yêu em ả?’, mình hỏi, hơi hồi hộp vì câu hỏi khá ngớ ngẩn của mình

- ‘haha, bữa này anh lạnh quá ha’, em nói

- ‘bộ hồi trước anh khù khờ àh?’, mình hỏi

- ‘hồi trước ngơ ngơ, mặt thì đỏ ửng, nhìn như em bé, nhưng nhìn em bé, dễ thương’, em nói, tự dưng mình hồi hộp. May mà mình ngồi chở, không thôi là em gia sư đã thấy gương mặt mình cũng đang đỏ. Không hiểu tại sao nữa.

Muốn ăn cùng người yêu trong căn tin, còn gì nữa? Em khá lãng mạn, chắc 1 thời mộng mơ, con gái thường vậy rất mộng mơ và mộng lung ở cái tuổi học cấp 3. Mình hiểu quá khứ, tuổi thơ em không tốt đẹp nhưng chắc chắn em cũng có những khoảng trời để em yêu, em mộng mơ và hạnh phúc dù chỉ là chút ít.

Mình chạy vào bãi giữ xe, em vẫn ngồi yên sau lưng. Hôm nay em có vẻ vui. Gỡ chiếc nón bảo hiểm ra là em mở cặp, lôi ra 2 chiếc nón cặp, giống nhau y hệt, nón lưỡi trai có chữ L ình, và nón có chữ T (có lẽ tên mình), cho em. Cả 2 cái nón đều màu đen. Mình không biết em chuẩn bị từ bao giờ. Em đội ình, em cân cần đội nón rồi chỉnh, tay em chạm vào mặt mình. Đây là lần thứ 2 thì phải, mình lại thấy trong người cái cảm giác nóng rục, như muốn nổ tung, mình e là mặt mình lại đỏ. Đội ình xong, em nhìn chằm chằm, mình thấy ngại quá.

- ‘con nhà ai mà đẹp dữ bay?’, em nói, cười cười, mình lại bị hút hồn bởi em.

Rồi em đội nón cho em, tóc dài đen với cái mái ngố cắt trên chân mày . Em rất hợp với cái nón đó. Nhìn mình và em, chắc chắn ai cũng sẽ nghĩ là 1 cặp. Mình thấy vui thật vui.

Khi mình và em bước vào căn tin ngay phía ngoài bãi giữ xe thì có khá nhiều người đưa mắt nhìn mình và em gia sư. Mình và em chọn thức ăn, mua phiếu, rồi bưng ra ăn. Đúng là đồ ăn ở căn tin nấu không ngon, nhưng mình thấy ngon lắm, em lúc nào cũng thế, ăn rất ngon lành. Hai đứa ăn uống vui vẻ, nói đủ thứ chuyện. Có mấy người bạn cùng lớp nhận ra em, họ chọc ghẹo, em thì cười đáp lại. Hạnh phúc lắm.

- ‘anh thấy em lẳng lơ không?’, em hỏi mình, mình giật mình, sao nhiên nói thế? Hay em biết gì rồi? Lẳng lơ? Mình chưa từng nghĩ thế về em, chỉ ít mình không thấy thế, em chỉ tự nhiên, tình nghịch và thoải mái.

- ‘không, sao hỏi vậy?’, mình trả lời và hỏi lại.

- ‘thì em thấy vậy, em thấy người ta cho là lẳng lơ nếu cô gái dễ dàng chấp nhận đi chơi , hay ăn uống hay hẹn hò, với một người mới quen?’, em nói, nhìn thấy em có vẻ muốn noi tiếp nên mình im lặng. Không thể nghĩ với tính cách của em, em lại câu nệ những chuyện ấy. Mình có nghĩ gì đâu, chuyện đó đâu đáng quan tâm.

- ‘em đi chơi, ăn uống , làm thứ gì em thích. Em không tỏ ra làm giá hay sợ người khác nghĩ lẳng lơ nếu em thoải mái và làm thứ em thích’, tự dưng em tỏ ra triết lí.

- ‘vậy sao hỏi anh?’, mình nói

- ‘vì em muốn biết, em ghét cái cảm giác, người bạn trai mình thích rủ đi chơi, muốn đi lắm nhưng lại ngại vì sợ bị đánh giá do không biết từ chối. Xong về nhà lại thấy tiếc, em nói anh nghe, hôm nay anh sống, ngày mai không biết còn sống không, nên riêng với em không dại gì mà không sống thoải mái’, em nói, nghe đơn giản. Em yêu đời thế ư, hay đó là mặt khác của con người em. Một mặt mà mình chưa biết. Mình muốn hỏi: ‘ cuộc sống của em có thực sự thoải mái, như em nói??’, nhưng thôi.

- ‘em khác người quá’, mình buột miệng nói.

- ‘tại em nghĩ chẳng phải vì cố làm cho người khác yêu thích mình mà phải đắn đo suy nghĩ làm thứ hài lòng họ, yêu bản thân mình trước, ắt người ta sẽ yêu mình’, em nói, mình thích cách vận dụng từ ngữ của em, rất thuần thực. Không như mình, gà mờ. Mình không biết, có thứ gì mình nổi trội hơn em??

- ‘người em yêu nhất là ai?’, mình hỏi, thêm 1 câu ngớ ngẩn được buột ra.

- ‘ai ta? Yêu nhất là bản thân em. Chắc thế’, em nói, đúng là rất thẳng thắn . Cũng tốt, dù gì thì em cũng biết quý trọng bản thân mà không làm những điều liều lĩnh.

Em tạm biệt mình và vào học. Mình lấy xe, ra quán cà phê ngồi chơi, đợi tới giờ đón em về. Sáng hôm nay nhiều thứ làm mình vui, mình có lẩn tẩn, nhưng mình hiểu, để có thể được em lừa, nếu có, thì cũng xứng đáng. Cũng phải nói cảm ơn rồi.

Mình biết em sẽ nói gì đó ình vào ngày gần nhất. Mình thì đang dự định ngỏ lời rõ ràng với em, mình kiếm cơ hội. Mình muốn làm tất cả mọi thứ. Cho lần yêu nhiều thật nhiều này. Không biết em gia sư sẽ nói gì với mình , về cái hiện tại của em mà em cho là rất phức tạp và lằng nhằng. Chỉ là mình thấy hạnh phúc, nhiều, tất nhiên cảm giác của mình có thể là ngu ngốc nhưng ko thể là giả.

Em tan học và gọi mình tới đón. Mình vì ngồi ngay quán cà phê gần đó, nên tới rất nhanh. Nhìn em từ xa là thấy cái nón rồi, mình tắt lại cười với em.

- ‘em không mang áo khoác?’, em nói khi vừa thấy mình, nhăn nhó. Mình đang mặc áo khoác, lâu chưa giặt nên cũng không dám đưa em mặc. Nắng thì nắng lên cao, gắt đỏ da. Mình đang định đưa áo em mặc, thì em nói

- ‘ đưa áo em mặc đi, dơ cũng được’, em nói, như đọc được ý nghĩ trong đầu mình. Em nháy mắt năn nỉ, mình đâu tiếc gì với em. Chỉ ngại áo dơ. Mình cởi ra đưa cho em. Em quàng áo vô, liền nói

- ‘ấm ghê ta’, em cười, leo lên xe

- ‘giờ này mà ẩm, nóng chết người’, mình nói, em cười. Hôm nay em lại lảng mạn như cô thiếu nữ mới lớn. Về tình nghịch giảm hẳn.

Mình chở em về tới nhà mà mướt mồ hôi, trời nắng quá, em bước xuống xe rồi lấy khăn giấy lau dùm mình, em chạm mồ hôi rất nhẹ nhàng và ân cần, mặt em đang rất gần mặt mình, chỉ cần mình nhích đầu tới, mình sẽ chạm được em, em đang gần lắm. Mình thấy rõ, mắt này, chân mày này, mũi này, rõ từng đường nét, từng chi tiết. Mình thấy cả đôi môi em đỏ hồng và mọng nước. Tự dưng có cảm giác khát nước. Em lại chạm vào mình và mình lại có cảm giác nóng bức trong người, rất bứt rứt. Mặt mình chắc đang đỏ lắm. Em càng lau, mình càng thấy mồ hôi càng tuôn. Em chăm chú lau, cẩn thận, dịu dàng, mình lại nhìn đôi môi em, em hơi mím môi lại. Mình bắt đầu thấy mình mất cân bằng vì em gần mình quá, tay chân mình lỏng nga lỏng ngóng. Trong mình lửa đang rực cháy. Tự dưng mình ảo tưởng với suy nghĩ em cũng muốn hôn mình, như mình đang muốn nếm thử đôi môi em. Chẳng còn sức để đắn đo hay suy nghĩ gì, mình làm mọi thứ vô định, liều lĩnh, trong đầu lúc đó hoàn toàn trống rỗng, chẳng thấy gì ngoài môi của em gia sư. Mình nhích đầu tới, khi mình còn cách em khoảng 0.5cm, mình nghe cả mùi son của em, có mùi ngọt ngào lắm. Thì mình thấy mắt em mở rất to, da em đỏ ửng như người vừa đi nắng về. Rất nhanh. Em lùi lại, mình thất vọng, hoảng hốt, ngơ ngàng, nuối tiếc vắn vớ rồi định thần lại, mới thấy mình đang liều lĩnh, đang hành động như thằng điên. Cảm giác lúc ấy của mình là muốn hôn, mà điên khùng là mình nghĩ em cũng muốn thế. Trời ơi, điên rồi, mình muốn tìm chỗ chôn thân xuống, mình quay sang chỗ khác, thì thấy bà bán cà phê đầu hẻm đang nhìn mình và em gia sư, thấy mình nhìn, bà ta quay nhìn chỗ khác. Không thể ngại hơn, chắc mọi tế bào trong mình đang đỏ lên vì ngại quá. Mình quay lại, thì thấy em gia sư đang nhìn xuống dưới đất. Mình chẳng biết nên nói gì, lúc này tay em gia sư vẫn đang cầm miếng khăn giấy. Em nói nho nhỏ

- ‘em về nha’, nói mà chẳng ngược lên nhìn mình chút nào. Mình cũng uhm rất nhỏ, rồi em đi nhanh vào nhà, đi rất vội. Mình đứng đó tần ngần một lúc mới chạy xe về. Mình sợ em nghĩ mình quá sỗ sàng, nhưng mình ngại, thì nhiều hơn cả. Ước gì khi này mình đừng làm thế.

Mình chạy xe vào bãi giữ xe, lên phòng thay đồ xong thì nhắn tin với em nói mình về rồi, có tin nhắn liền:

- ‘uhm, anh ăn cơm đi, đừng tắm nha, mới đi nắng tắm bệnh đó’, em gia sư nhắn tin thế. Mình chợt nhớ là em vẫn chưa trả cái áo khoác bốc mùi ỉn.

- ‘uhm, anh biết rồi, em ăn cơm chưa?’, mình hỏi, cảm giác ngại còn y nguyên, cứ nghĩ tới khoảnh khắc đó là mình như muốn độn thổ

- ‘giờ em ăn nè, anh ăn đi, ngon miệng nha’, em nhắn tin.

- ‘uhm, em ăn ngon miệng nha’, mình nhắn thế thôi, chẳng biết nói gì nữa. Trong đầu giờ trống rỗng, hối hận vì hành động ban nãy.

....

Chiều, sau khi bơi xong, lâu rồi không bơi, hôm nay bơi thấy sảng khoái hẳn. hôm nay trời nắng quá. Nhớ lại lúc trưa, lúc chở em gia sư về, trời nắng rất gắt, em gia sư ngồi sau nói

- ‘nếu đem nắng đổi được tiền, em sẽ giàu lắm’, nói xong em cười haha.

- ‘năn nỉ ông đó, bớt nắng đi’, 1 lúc sau em lại nói câu đó, năn nỉ trời đừng nắng.

- ‘con trả ông 500 nha, thôi, 1000, bớt nắng dùm, nắng đang cháy hết da anh T ế vợ của con’, em lại nói thêm câu đó, mình ngồi cười suốt vì màn độc thoại của em. Năn nỉ, cầu xin, đe dọa có đủ, trời vẫn nắng. Em thì ngồi sau, đáng yêu như chú mèo con. Không thể không có cảm giác muốn yêu đến điên cuồng.

...

Tối

Vì đã xin nghỉ cả tuần, nên hôm nay em gia sư cũng không đến dạy, mình đã biết em không tới nhưng vẫn có cảm giác nhớ nhớ, thiếu thiếu, thấy trống vắng lạ lạ. Thường 7 giờ mình đã ngồi sẵn trên giường, ôm laptop và đợi em tới. Mình sẽ lại thấy cái áo đen, tóc cột cao lộ cái cổ dài. Hôm nay không có, thằng em đã cùng mẹ xuống sân chơi và đi siêu thị, nhà yên ắng hẳn, thấy nhớ em gia sư của mình, nhớ da diết. Mình

gọi cho em, sau vài hồi chuông thì em bắt máy, mình nghe phía bên kia có tiếng nhạc nho nhỏ. Hỏi ra mới biết em đang trong phòng nghe nhạc.

- ‘anh muốn nghe nhạc không?’, em hỏi mình

- ‘có, em hát anh nghe đi’, mình nói, muốn nghe giọng em hát.

- ‘hả, em hát hay lắm, anh nghe giề bắt hát hoài thì mệt, haiza’, em nói thế, đúng là rất lanh lẹ

- ‘àh, anh đăng kí chưa mà gọi, tốn tiền đó’, em gia sư nói thế, em khá chu đáo,

- ‘chưa’, mình nói, nhớ thì gọi liền, đâu nhớ cái vụ đăng kí gọi cho tiết kiệm đâu?

- ‘uhm, tắt máy đi, em đăng kí gọi lại cho’, em nói thế, rồi cúp máy rất nhanh. Mình đợi khoảng 3p sau thì em gọi lại

- ‘em hát đi’, mình nói, khi sau tiếng alo

- ‘thôi, anh hát đi rồi em hát’, em tỉnh ranh thiệt, đẩy qua mình liền, mình không biết hát gì, có chuẩn bị gì đâu. Mình định từ chối nhưng nào mình đã kêu mình là phải mạnh dạn lên, mình phải đấu tranh chứ định thụ động mãi thế sao? Mình muốn gây ấn tượng tốt cho em, mình hát không hay nhưng cũng không đến nỗi tệ. Ít gì mình và em cũng sẽ có những kỉ niệm đẹp. Hôm em say, em dựa đầu lên vai mình, mình đã hát cho em nghe bài kathy. Hôm nay mình không nghĩ sẽ hát bài gì, bất ngờ quá mà

- ‘anh hả, anh hát áh hả?’, mình hỏi, câu giờ, để có thời gian nghĩ xem nên hát bài gì, vừa thể hiện thứ tình cảm mình muốn em biết rõ hơn, vì biết thì chắc chắn em đã biết rồi.

- ‘uhm, anh hát em nghe đi, em là ganh tị với mấy đứa mà người yêu hát cho nghe lắm’, em nói, hôm nay là kì thực rất giống tính cách của cô thiếu nữ mới lớn, lãng mạn và dễ thương đáng yêu. Hôm nay 2 lần em coi mình là người yêu. Có nên đáng mừng???

- ‘em muốn anh hát bài gì?’, mình hỏi

- ‘bài kathy đi anh, em muốn anh hát em nghe bài đó lắm’, em nói, nhanh chóng, có lẽ em đã quên em từng ngồi sau lưng mình, mình cũng đã từng hát bài đó. Thôi thì, khi say có thể em chưa nghe thì giờ em nghe vậy. Mình sẽ hát cho em nghe bài đó.

- ‘uhm, nghe nha’, mình nói, bên đầu dây kia em im lặng. Và mình bắt đầu hát, bằng tất cả tấm lòng, mình tin là em đang nghe say sưa. Mình hát cho em với 1 chút phấn khích.

- ‘wa, hay quá ta’, em nói khi mình vừa hát xong. Có vẻ em vui và mình hài lòng vì điều ấy.

- ‘anh hát phải hay thôi, tới em hát đi’, mình nói, trong đầu nghĩ không biết em sẽ hát ình nghe bài gì.

- ‘để mai mình đi chơi, em hát anh nghe, em thích có 1 cuộc biểu diễn hoàn hảo àh’, em nói, mình nghĩ em tìm cách thoái thác việc hát ình nghe.

- ‘không, hát bây giờ àh’, mình nói, kiên quyết

- ‘không, mai em gặp anh nha, sáng em đi học, chiều em gặp anh em sẽ hát cho anh nghe, hứa đó, giờ hát không hay đâu’, em nói, tính em cũng rất kiên quyết, mình nghĩ tới việc mai được gặp em cả buổi chiều để đi chơi. Nên không ép em nữa, mai mình sẽ nghe em hát. Mình mong tới ngày mai quá. Sau đó em kêu, bây giờ mở nhạc trong máy ình nghe, tiếng ca sĩ Phạm Quỳnh Anh hát bài Nước mắt vang lên. Em có vẻ rất hâm mộ Phạm Quỳnh Anh. Mình thì hình như chưa nghe bài nào của ca sĩ này hát, mình đâu thích đâu.

Nghe xong nhạc, mình và em nói vài câu, rồi cúp máy. Gọi và nghe giọng em, mình thấy rõ là em đang ở hiện tại, ít nhất là bên mình, mình chợt nghĩ tới con số 49 mà nhỏ H nói, mình hoàn toàn cam tâm tình nguyện dù đó có là trò chơi chẳng nữa. Mình sẽ không hận, không giận em dù chuyện xảy ra như thế nào. Với những thứ tình cảm mình được nhận từ em, thì cũng đáng mà.

...

Nhỏ H nhắn tin chúc mình ngủ ngon, mình cũng nhắn tin lại như xã giao thôi. Số máy đuôi 37 lại nhá máy, mình chẳng quan tâm.

...

Xác định: + vẫn là yêu và càng ngày yêu càng nhiều, mình tin thế, hoàn toàn không phải thương hại hay vì để thỏa mãn cái bản lĩnh nam tính của mình là muốn giúp đỡ, che chở cho em gia sư. Nhưng mình không biết tình cảm hiện tại của em gia sư dành mình là gì? Mình nên làm gì? Yêu cũng giống như canh bạc, mình đã tham gia, đã đặt hết tài sản vào tình yêu đó, mình biết phần nhiều là thua. Nhưng mình cam tâm. Có thể nói, mình yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng còn em, nếu có yêu mình, thì tự bao giờ? Mình và em đúng là có rất nhiều thứ để lại gần nhau, em rất biết điều khiến tình hình để làm ọi thứ trở nên thoải mái.

+ HA : nếu hần bị em gia sư đá, thì sao hần còn lảng vảng quanh em gia sư? Vì yêu ? Mình hiểu ở hần, có tình yêu dành cho em gia sư, yêu đến điên. Em gia sư từng ngồi sau lưng hần, có khoác tay ôm eo hần, mình còn tưởng họ là người yêu. Thế sao mọi thứ gây gấn??? Mình có nên tìm hiểu về HA, không phải để điều tra em gia sư, mà mình muốn biết , nếu có việc em đem 1 người ra chơi trò chơi 49 ngày, thì chắc chắn có ẩn khúc gì đó, mình muốn biết tất cả.

Mình đọc trang cuối của quyển nhật kí, không ghi ngày, có những dòng sau:

“Nếu em yêu anh? Có chắc anh sẽ yêu em hết mình?”

Nếu có cơ hội, mình sẽ nói với em: ‘dù em không yêu anh, anh cũng sẽ yêu em hết mình, yêu không hối tiếc.

....

Hôm nay mình không chở em gia sư đi học, vì em gia sư nói đừng dạy hư em, em không thích lệ thuộc người khác, tới lúc không có sẽ khó chịu lắm. Để em tự đi, như trước giờ em tự đi. Mình ở nhà, làm mấy việc vặt, nghe tiếng anh, hát vi vu cả buổi sáng.

Chiều mình có hẹn với em lúc 1h.

Mình hình như chưa bao giờ đi chơi vào lúc 1h, trời thường nắng gay gắt, giờ đó đi cũng chẳng biết đi đâu. Nhưng em hẹn giờ đó, mình cũng muốn thử đi.

Mình tới đầu hẻm đúng 1h, mấy hôm nay bà bán cà phê đã không nhìn mình bằng ánh mắt dành ấy người mang dáng vẻ trộm cắp nữa. Mình thản nhiên đứng, em gia sư đi ra, trời thì nắng đã lên từ lâu, rất chói. Đúng là em rất thích mặc đầm, hôm nay lại mặc áo đầm màu trắng, ngang gối, váy đẹp lắm, tóc em thả, em đội nón cói hôm bữa đi sở thú, mình thấy hình như em mang cả đàn guitar, thấy em đeo trên lưng. Đúng là hôm nay em sẽ có buổi biểu diễn hoàn hảo ỉnh. Em leo lên xe sau khi sắp xếp mọi thứ đồ đạc. Đúng là em chịu đầu tư, hứa hẹn một buổi chiều thú vị đây. Mình cảm thấy hứng thú hần. Em có nhiều trò biết cách khiến người khác ngạc nhiên, thú vị. Có điều mình không nghĩ em biết đàn

- ‘ bữa nay ca sĩ mang đàn luôn ta’, mình hỏi, lúc vừa cho xe chạy

- ‘ em nói mà , sẽ có buổi biểu diễn hoàn hảo, haha, vui quá’, em nói to, phải nói là tâm trạng em rất vui

- ‘đi đâu đây em?’, mình hỏi em,tâm trạng vui quá.

- ‘đi ra cánh đồng ha, hồi đó em hay đi lắm, để em dẫn anh đi, hơi xa xú’, em nói, rất phấn khích. Mình nghĩ, trời nắng vậy mà ra cánh đồng, em không sợ nắng thì mình cũng sợ nóng. Cái nắng cháy da này mà ra cánh đồng ư? Lại còn ở rất xa, mình hơi hoang mang 1 chút. Nhưng thôi, em là con gái, em không sợ thời tiết gì mình phải sợ.

- ‘ohm, em chỉ đường đi’, mình nói, đó giờ chẳng đi cánh đồng kiểu này lần nào.

Trên đường đi em ghé vào mua mấy loại bánh, và 3 lon bia thêm 1 ít trái cây. Dù chưa phải là người yêu nhưng mình chắc chắn 1 điều là có người yêu như này sẽ rất thú vị, đúng là không hối hận khi dấn thân để nghiệm được những trải nghiệm mà mình chưa từng tưởng tượng.

Càng ra phía ngoại ô, trời càng mát, chỗ mình tới là giáp ranh giữa bình tân và bình chánh, đi mất gần 20km, vì có em ngồi sau hát lú lo, rồi nói đủ thứ chuyện, nên thấy rất nhanh. Rẽ vào con đường nhựa vắng tanh, trong đó có 1 ngôi trường cấp 3, đi thẳng miết , mình và em rẽ vào đường đất. Dọc 2 bên đường, rất nhiều người đang làm dây điều. Đi tới đây là thấy cái cảm giác thôn quê, trâu bò gặm cỏ, cảnh vật tươi mát

hay lòng mình thấy tươi mát. Trời vẫn nắng, nhưng có nhiều gió lắm, gió mát rượi với không khí thì ít bụi hẳn. Khá tuyệt vời. Tâm trạng mình thấy yên bình lắm. Tâm trạng lúc đó làm mình nhớ tới câu hát

‘ có em trong đời, với anh nơi ấy bình yên’,

Chạy hết con đường đất em chỉ mình rẽ vào con đường mòn nhỏ xíu, 2 bên là cỏ xanh mướt, trâu bò đang gặm cỏ, có cái ao nông và nhỏ gần đó. Không biết em làm cách nào mà kiếm ra chỗ này, khá xa nhà của em và mình thì chưa hề tới chỗ này bao giờ

- ‘ sao em kiếm được chỗ này vậy?’, mình hỏi, khi em đang nhìn mọi thứ xung quanh mà miệng thì cười.

- ‘hồi em học lớp 11, có lần buồn quá em đi lung tung nên kiếm ra chỗ này, hồi đó em đi xe đạp, nhớ lại vẫn thấy ngạc nhiên sao em có thể đi xa thế, haha’, em nói, rất vui. Một thời trôi qua, em có buồn, có vui và có những khoảng trời đẹp hơn mơ.

- ‘ohm, em hay tới đây lắm àh?’, mình hỏi, thấy hứng thú với mọi thứ.

- ‘hồi xưa hay tới, giờ ít lắm, nơi này là nơi cuối chân trời của em, haha’, em lại cười. Tự dưng mình tò mò không biết em đã từng cùng ai tới đây hay chưa? Mình hi vọng mình là người đầu tiên. Bỗng muốn thế thôi.

Khi chạy qua 1 dãy có độ 5, 6 căn nhà, mình nghe tiếng em la lên, rồi em quặp chân lên người mình. Quá bất ngờ, mình đang không hiểu hành động đó, thì em hỏi mình chạy nhanh lên. Mình nghe em tăng tốc, sau đó thì mình cười sặc sụa, mấy con chó dí theo, em sợ quá quặp chân lên. Mình nghĩ, nếu vắt lên cổ được, em sẽ vắt lên. Đang nghĩ thế, chân em vẫn quặp 2 bên hông của mình. Mấy con chó vẫn dí theo, sủa inh ỏi. Giờ mới thấy thứ em sợ là chó. Thêm một hành động của em làm mình thấy nóng bức, thôi thì đổi cho trời nắng dù cái nóng tỏa ra ở bên trong.

Khi chạy xa rồi, em cũng liền thả chân xuống, xong em cười haha, hồn nhiên lắm. Mình cũng thấy hạnh phúc, thế là thêm 1 kỉ niệm đáng nhớ nữa.

- ‘ tới rồi, thoải mái quá’, em la to, mình dừng xe, khung cảnh không phải là hoàn hảo, nhưng riêng em thì hoàn hảo, ít nhất là trong mắt mình.

Nắng vàng, trời xanh, mây trắng. Cỏ trải dài, xanh ươm. Nắng vẫn to lắm. Mình dựng xe, em lúi trong cặp ra cái áo mưa, em kĩ lưỡng chuẩn bị mọi thứ. Mình đang định hỏi, em ngồi ở giữa trời nắng thế này àh. Lúc này gần hơn 2h, nắng gắt lắm.

Dắt xe tới kia đi, em chỉ tay về phía xa xam có gốc cây gì đó, khá to, nếu mình không lầm là cây chò, cái loại cây mà trường tiểu học của mình cũng có 1 cây. Thấy lá hay hoa gì đó tung lên trời, nó lại xoay xoay rồi rớt xuống đất. Có thêm gốc cây này, đúng là mọi thứ trở nên hoàn hảo. Em gia sư trải bạt xuống, em vui cười rất tươi. Mình chắc chắn nụ cười em không chút giả tạo, nó hồn nhiên và trong vắt.

Mình và em ngồi xuống tắm bạt, mình dựng xe kế bên, em lúi đồ ăn và bia ra, buổi dã ngoại rất tuyệt. Chưa ngồi được 5 p, em lại chạy lăng quăng, có lẽ em không ngồi yên được vì phấn khích. Mình nhìn em nhảy chân sáo sau khi bỏ dép ra, lòng mình nhẹ nhõm. Mình nhìn em, chiếc váy ngắn màu trắng, cái hình xăm con dao nổi lên. Vừa đặc biệt vừa ai oán. Hình xăm con dao mang nghĩa gì nhỉ???

Mình đang chờ đợi tiết mục ca hát của em...mong thời gian ngừng lại, để khoảnh khắc bên em như lúc này tồn tại mãi.

Em ngồi xuống cạnh mình, mình và em ngắm trời mây, trâu bò, đúng là yêu làm cho người ta thấy mọi thứ đều đẹp và hoàn hảo. Em và mình ăn liên tục. Em gọi là 2 con heo cùng chí lớn gặm nhau. Mình hỏi chí lớn là ăn hủ?, em cường to rồi gật đầu. Ăn chán, đồ ăn cũng vơi, mình và em uống bia, 3 lon cho 2 đứa, không đủ say. Em gia sư và mình uống hết 2 bia, mỗi người 1 lon. Lon cuối thì em và mình giành nhau uống. Sau thì chia ra uống, xen kẽ. Trong đời mình, chưa bao giờ mình thấy vui như hôm nay. Mình dặn lòng sẽ dễ dàng chấp nhận mọi thứ nếu nghĩ tới khoảng thời gian tươi đẹp này.

Em bỗng trở nên lặng lẽ, suy tư như đang nhớ gì đó, mình không rõ. Vô hình xa xăm.

- ‘ hát đi chứ, mang đàn rồi mà’, mình nói, muốn nghe em hát rồi.

- ‘ohm, còn tiết mục hát nữa hen’, em quay sang nhìn mình, nháy mắt. Rồi em chạy lại chỗ cây đàn này giờ để trên yên xe của mình. Mang đàn lại, em mở cái bao rồi lấy cây đàn ra, cây đàn guitar màu nâu rất đẹp, chắc chắn nó được chủ nhân chăm sóc rất kĩ. Mình lặng yên quan sát em gia sư, em chạm vào cây đàn rất khẽ, miết trên thân đàn, rồi gảy gảy, tiếng đàn vang lên. Em nhìn mình, cười tươi. Lúc này em ngồi duỗi thẳng chân ra rồi 2 chân gác lên nhau, em để đàn lên đùi, gió lại thổi tóc em bay. Mình chờ đợi tiết mục hay của em. Mình đoán em sẽ hát 1 bài của Phạm Quỳnh Anh.

- ‘vĩnh viễn thuộc về anh nha’, em nói, mình giật mình, em yêu mình thật àh, vĩnh viễn thuộc về anh mà. Mình đang tưởng bỏ thì em nói

- ‘em hát bài vĩnh viễn thuộc về anh, anh nghĩ gì mà ngớ ra vậy’, em nói, cười cười rồi nháy mắt với mình

Ngoài kia, vẫn nắng, gió vẫn thổi, liên tục, em bắt đầu hát. Em gảy đàn, chắc bài tử, em đánh rất hay. Không biết học tự bao giờ mà đánh rất hay, bàn tay nhỏ của em gảy đàn. Hoàn toàn làm mình ngạc nhiên. Em say mê lắm. Mặt em đượm buồn, suy tư. Tiếng em hát nghe vừa nhẹ nhàng, vừa sâu lắng có chút ai oán

“vì em yêu anh và chỉ muốn em yêu anh thôi và chỉ muốn yêu anh suốt đời dù hạnh phúc vẫn còn xa với, người dù ngày sau có lãng quên em...”. Không biết nội dung bài hát là đơn thuần thuộc về bài hát, hay thứ em muốn nói với ai đó, có thể là mình? Mình ước đó là mình, vì mình khao khát có tình yêu đó, say đắm và đẹp đẽ.

Em hát xong rồi mình còn tiếc ngẩn ngơ giây phút đó, không biết bao giờ mới có lại. Tâm trạng mình hơi xáo trộn, như trải qua hạnh phúc và tiếc vì nó không lâu thêm chút nữa. Cái cảm giác thèm được ôm em trong tay quá.

- ‘ca sĩ hát có khác, hay ha’, em nói, rồi cười

- ‘gớm, dở ẹc’, mình nói, cũng cười

- ‘nhớ nha kon, bữa sau mà năn nỉ hát là đá cho cái’, em nói, lúc này em để đàn qua 1 bên rồi, chân vẫn duỗi thẳng, tay thì giờ nắm đấm, hung dữ như muốn đánh mình.

- ‘ko thèm, gớm’, mình nói, cười. Em lè lưỡi chọc mình

- ‘haiz, gió thổi mát, buồn ngủ quá’, em nói, đưa tay lên ngáp. Có lẽ em buồn ngủ thiệt.

- ‘ngủ đi, anh canh cho’, mình nói, ngẫu nhiên thôi. Chẳng có ý gì, ngủ ở đây không khí trong lành và mát mẻ.

- ‘anh có áo mưa không?’, em hỏi, mình thoáng nghĩ tới cái mà người ta hay gọi là áo mưa. Đầu óc hình như đã nghĩ bậy và đi quá xa. Mình tưởng em hỏi cái ‘loại’ áo mưa ấy. Mình thấy ngại

- ‘hả?’, câu hỏi quá ngớ ngẩn

- ‘anh có áo mưa trong cốp xe không?’, em nói. Chắc em không biết mình vừa nghĩ bậy. Thì ra là áo mưa. Mình gạt đầu rồi mở cốp xe lấy cái áo mưa của mình. Áo mưa này là mẹ mua, bắt mình để vào xe đó giờ.

Sau đó mình và em trải áo mưa ra, gộp chung với cái áo mưa lúc nãy, chỗ ngồi giờ rộng hơn hẳn. Mình nghĩ tới ý nghĩ, mình và em sẽ ngủ chung dưới bóng cây mát rượi, giống trong phim hay mấy bức ảnh đẹp đẹp hay có cảnh ấy. Nhưng mình cũng không dám sõ sã, chuyện hôm trước hôn hụt còn ngại mà.

Mình tần ngần ngồi cạnh em, 2 đứa chẳng nói gì ngoài nhìn lung tung cảnh vật bên ngoài.

- ‘anh duỗi chân ra đi anh’, mình tò mò, không biết em làm gì, này giờ mình ngồi khoanh chân

- ‘để làm gì?’, mình hỏi

- ‘thì cứ duỗi ra đi’, em nói, mè nheo với mình. Mình duỗi thẳng chân ra, vừa duỗi xong em đã nằm ngay lên đùi mình. Mình hoảng hồn luôn. Mình khựng người, không dám nhúc nhích.

- ‘cho em nằm xịu, em buồn ngủ, anh mà ngủ theo, bọn nó lấy mất xe’, em nói, bây giờ em nằm trên đùi mình. Mình thoáng nghĩ, mình mập thêm xịu, chắc êm đầu em hơn. Mình và em rất gần nhau. Người mình cứ mỗi lần đụng chạm với em là thấy nóng bức hẳn. Em gia sư nhắm mắt rồi mình mới nhìn xuống. Nhìn từ

phía trên xuống thấy em hiền lành, nhìn em thanh thản lắm. Mình lại thấy đôi môi tô son đỏ của em. Điên mất với cái cảm giác muốn được nếm thử. Mình chăm chú nhìn em. Đang nhìn, em mở mắt. Em cũng nhìn mình. Cả 2 nhìn nhau, mình không thấy gì ngại, chỉ nhìn và nhìn không dứt ra được. Mắt em mở to, em liếm môi. Hành động dù nhỏ nhất của em mình đều thấy hết. Đây là lần tiếp xúc theo kiểu này của mình với 1 người khác giới. Cảm giác vừa lạ vừa tuyệt. Mình gần em lắm rồi. Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, mình theo quán tính hoàn toàn không chủ định. Mình cúi xuống, lại nghe cái mùi son phảng phất thơm lắm. Lần này em không thể lùi ra nhưng em có thể đẩy mình ra. EM gia sư nằm im. Mình cho đó là 1 sự đồng tình. Mình hôn nhẹ lên môi em. Ngọt ngào quá cỡ. Tay mình lần đầu chạm vào mặt em, da em mịn và mát. Mình thấy rõ mặt em đang đỏ, mình thì không, chỉ thấy hứng thú và phấn khích. Mình muốn ôm, muốn ngấu nghiến đôi môi em nhưng kiềm chế lại. Mình biết, nếu hành động của mình quá xa, mình sẽ mất em mãi mãi. Có cái gì đó ngọ nguậy trong mình. Rất kinh khủng. Mình nghĩ đó là ham muốn. Hơi xấu hổ khi nghĩ thế, nói thế nhưng thực tình lúc đó là vậy, mình cũng là 1 đứa con trai bình thường mà. Em lặng im quá mức.

Sau cái hôn nhẹ, mình những tưởng cái khao khát được hôn dập tắt. Nhưng nó lại bùng cháy, em gia sư thì im, mặt đỏ ửng. Mắt em nhắm, chắc không dám mở ra nữa. Mình lại liều lĩnh muốn hôn nữa, một lần nữa sợ em nghĩ mình quá ham hố, 1 lần nữa bản năng thằng con trai trong mình trỗi dậy, nhất là khi người mình yêu đang nằm đây trên đùi mình. Mình tin, em sẽ hiểu dù mình. Mình không thể đủ vốn từ để diễn tả cảm giác của mình lúc đó, như người vừa được tiêm thuốc mê. Đề đại, thêm được hôn em.

Chẳng còn định thần hay đủ bình tĩnh mà phân tích tình hình nữa, cũng chẳng có cảm giác sợ hãi. Mọi thứ yên ắng lắm. Mình tay vẫn chạm vào mặt em, mình cúi xuống. Mình hôn em, muốn hôn như thằng điên lần đầu biết hôn. Vụng về lắm. Mình hôn, cứ hôn, mình ảo tưởng là em có đáp lại nụ hôn đó. Cảm giác rất tuyệt của lần đầu hôn. Mùi son nhẹ, mùi trái cây, cả vị nước miếng. Mình và em hôn, mình nghĩ rất lâu, thời gian trôi chậm lắm. Phải chăng mình và em đã tiến 1 bước dài trong mối quan hệ này....???

Mình nhẹ nhàng ôm em, em vẫn nằm im trên đùi mình. Sau đó dần dần, em ngủ, rất ngon. Mình không dám nhúc nhích nhiều sợ em thức, chân mình hơi mỏi rồi. Mình nhìn em, mình thấy yêu lắm. Em ngủ trên đùi mình, có lúc em tựa mình, mặt úp vào bụng mình. Mình thót cả tim, cái con quỷ ngọ nguậy trong mình vẫn chưa chịu yên. Mình cắn răn kiềm chế. Người mình chịu nhiều áp lực nên mỗi như. Nhưng mình đã có nụ hôn với em gia sư, và điều ấy không gì đánh đổi được. Cảm giác tuyệt vời lắm.

Nụ hôn đầu ấy vụng về nhưng ngọt hơn kẹo.

Khi em mở mắt tỉnh dậy thì mình đang nhìn em, em vừa cười rạng rỡ vừa dụi mắt nhìn mình. Mình hơi thấy ngại, cứ sợ em giận, nhưng em còn cười chắc em không giận. Mình nghĩ thế nên an tâm, có cảm giác không dám liếm môi vì sợ mất vị

- ‘em nằm nãy giờ, chân anh sắp liệt’, mình nói, chân mình tê cứng rồi.
- ‘thì em cho anh hôn đó, ko đủ àh?’, em ranh mãnh đáp lại, rồi cười. Vẫn nằm đó.
- ‘đủ gì mà đủ, liệt cả chân chứ ở đó mà đủ’, mình nói, nhìn em.
- ‘vậy giờ em hun anh cho bù công nha’, em nói. Nháy mắt tinh nghịch.
- ‘khỏi, em ngồi dậy được rồi’, mình nói, đúng là quá ngớ ngẩn, mình cười.

Mình vừa dứt câu thì em ngồi dậy thiệt, mình nghĩ em giận lấy. Nhưng em cười, em quay sang đấm đấm chân ỳnh, chân mình tê quá. Chưa có ai nằm lâu trên đùi mình như thế.

- ‘em tưởng đấm là xong àh, để anh nằm lại mới đủ’, mình nói, hôm nay không biết ăn gì mà dạn miệng quá. Nói không biết ngại.
- ‘giờ này nằm gì nữa, 4h hơn rồi, để em đấm cho đỡ mỏi rồi về’, em gia sư nói, ngoan ngoãn đấm. Có tay em đấm mình đỡ tê hẳn. May là lúc này, con yêu quái trong mình chắc vì tê mỏi mà lặng yên rồi.
- ‘xong’, em nói, ngồi thẳng dậy, vươn vai, mình co chân lại. Em quay lại, ngồi đối diện mình. Nhìn thẳng mắt mình.
- ‘muốn hun hả?’, mình nói, cho đỡ ngại, cười cười. Em nhìn lát nữa chắc mình đỏ mặt nữa

- ‘uhm, em muốn hun’, em nói, rồi cười .Đúng là em quá lạnh, không biết sợ. Mình nuốt nước miếng vì sự dạn dĩ của em.

- ‘hun em đi’, em nói tới, mình quá ngạc nhiên nên đứng hình luôn. Im luôn, chẳng nói gì.

Xong em nhích đầu tới, sát mặt mình, mình nhanh tay vơ đại cái áo khoác để lên bụng che con quái vật. Em mà phát hiện mình sợ không dám gặp lại em lần nữa. Trời đất, đây là thực hay là mơ? Mình không tin nổi nữa

- ‘haha, đúng là trai ngoan, anh dễ thương quá’, mình ngỡ ngàng khi em nói thế. Cũng may, mình không liều lĩnh. Em cười. Mình hơi tức, em lấy mình ra mà giỡn. Mình hơi bực mình khi thấy em cười ngặt nghẽo. Mình chẳng cười nổi. Thấy mình giống trò cười. Mình im luôn

Mình nhìn lơ đãng cảnh vật, không để ý là em gia sư đã hôn phớt trên má mình. Nóng chết mất, mình đơ hẳn. Em chủ động hôn mình, hôm nay quả là ngày may mắn nhất. Mình lảng lảng người luôn. Em cũng ngại, em đứng lên đòi về. Em vuốt lại tóc, mở cặp lấy cây son tô lại môi

- ‘tô chi nữa em, đi về mà?’, mình hỏi em,

- ‘em là lúc nào môi cũng phải đỏ mới được, hihi’, em nói, chăm chú tô son. Mình thu xếp đồ đạc xong xuôi. Quay sang em, cũng đang còn cầm cây son. Chẳng lẽ tô lâu thế??

- ‘chưa xong nữa àh’, mình hỏi em

- ‘tô cho anh nữa’, thế rồi em dí mình chạy , em nhất quyết đòi mình tô son. Em đứng nhiều trò quá luôn .Mình và em đi về, môi mình cũng đỏ vì son . Đó là mình chùi bớt rồi. 1 ngày quá vui và tuyệt vời.

Con đường trải hoa đưa ta đến đâu, thiên đường hay địa ngục??? Mình không biết.

...

Mình đưa em về nhà, mình cũng về nhà. Buổi đi chơi thật vui. Không hiểu ngày mai sẽ ra sao? Có giống tổ không

Tối, mình có điện thoại, 1 số máy lạ mới.Mình bắt máy thì nghe giọng đàn ông.

- ‘alo’, mình nói

- ‘mày là T àh’ giọng người đàn ông trầm trầm.

- ‘ là tao, mày là ai?’, mình hỏi, biết là không phải chuyện lành rồi. Nhưng chẳng nghĩ gì

- ‘mày 1 là biển, 2 là giỏi thì trả nợ dùm nó’, hần nói, mình chưa đoán được là ai. Mình ngỡ ngàng, cứ nghĩ là hần nhầm người. Ai nợ ai? Mình có nợ nần ai đâu? Hay người hần nói là em gia sư??

- ‘gì? Mày làm số rồi, tao ko có nợ ai, mày là thằng nào?’, mình nói, hơi bực rồi.

- ‘tao là thằng HA này, mày nhớ tên tao nha, thằng ch*’, nó nói. Đúng ngay là không phải chuyện lành.

- ‘kệ mẹ mày, liên quan gì tới tao’, mình nói, bực mình rồi. Mình nói rồi chợt nhớ lại, hần vừa nói về cái nợ nần gì đó, mình không hiểu.

- ‘ko nói nhiều, mày biến khỏi con Linh đi, ko coi chừng tao’, hần nói. Mình chỉ thắc mắc vụ nợ nần gì đó, còn lại thì mình chẳng quan tâm hần nói gì

- ‘tao ko biến đó, mày làm gì tao’, mình cũng bực rồi,tới đâu tới à.

- ‘mày ngon thì trả nợ dùm nó’, hần nói

- ‘nợ gì?mày nói nhầm gì vậy?’, mình muốn biết hần chính xác đang nói về cái gì

- ‘tao trả nợ dùm nó, để mày tới cướp àh’, hần nói. Gì nữa đây, sao nhiều chuyện thế? Chẳng lẽ em gia sư nợ hần. Hay tất cả là âm mưu của 1 ai đó.

- ‘mày nói khùng điên gì nói 1 mình đi’, mình nói.

- ‘tao sẽ gặp mày, nói rõ ràng 1 lần’, hấn nói, giọng dịu lại. Mình sẽ biết rõ mọi chuyện, mình suy nghĩ có nên gặp không? HA theo cảm nhận của mình, có điên tình nhưng không tiểu nhân. Mình nghĩ thế, hơi liều lĩnh nhưng mình cũng muốn gặp hấn, nói rõ 1 lần.

- ‘bao giờ đây?’, mình nói. Mình không quen việc rắc rối.

- ‘khi nào mày rảnh? Tao gặp mày sáng chủ nhật, quán N, mày biết ko?’, nó nói, giọng không gay gắt như lúc đầu,.

- ‘uhm, vậy đi, 10 sáng.’, mình nói, hấn ok rồi cúp máy.

Vậy là hấn đã không ngồi yên nữa, mình sẽ biết rõ mọi thứ nhanh thôi. Gỡ từng cái rối 1, mình sẽ cố gắng vậy. Tới đâu hay tới đó. Đi tới đây rồi, phải đi tới cùng thôi

Hôm nay, sau khi tổng hợp mọi thứ, mình tin cái trò chơi 49 ngày mà nhỏ H nói, có tồn tại, nhưng sự thực phủ phàng tới đâu thì mình chưa rõ.

Mình và em gia sư, sẽ đi về đâu???

Từ sáng tới giờ mình không gặp em gia sư, chỉ nhắn đôi 3 tin nhắn, em gia sư nói bận học bài nên không nói nhiều được.

Hm mình sẽ giải đáp mọi thắc mắc của mấy bạn. Có bạn thắc mắc là em gia sư sao quạp chân ngang mình được, mình quên nói, chưa lần nào đi chung với mình, mặc váy mà em gia sư ngồi 1 bên, em ngồi như mặc quần vì em gia sư luôn mặc váy rộng và xòe. Có bạn thắc mắc sao em ấy bị mẹ đối xử không tốt, sao có xe attila, quần áo đẹp,.. cái này mình cũng không rõ, nên không lí giải được.

Mình buông từ nản, là nản chuyện của mình, mình cũng mệt mỏi với chuyện em gia sư. Không phải chuyện cái bạn spam. Thực tình, mình cũng rất cảm ơn mấy bạn trong team Spammer, các bạn ủng hộ mình nhiệt tình nhất, những anh em thân thiết nhất. Mình cảm ơn không hết, không có chuyện phàn nàn mấy bạn. Mình cũng không phải vì bị lộ infor, vì thực ra, có mấy thông tin như tên, mình đã đổi ít nhiều. Việc tìm kiếm cũng ít khả thi. Nhưng cũng hi vọng mấy bạn đừng cố ra sức tìm kiếm. Vì cũng có làm gì đâu. Mình nói ngay từ đầu, chuyện khó tin lắm. Nên đọc như câu truyện thôi.

Lần nữa cảm ơn tất cả các bạn đã ủng hộ mình, nhất là team spammer. Các bạn đã ủng hộ, dù dưới hình thức nào.

Cả ngày mình nhắn tin hay gọi điện với em gia sư, em đều nói chuyện với thái độ khá hồ hững, nói bận học. Mình nhớ em có nói về việc đi biển, em đã xin nghỉ 1 tuần, nhưng mình không thấy em đá động tới chuyện đi biển. Đã thứ sáu rồi mà. Hôm nay không gặp em gia sư cũng không được nói chuyện nhiều. Mình thấy hơi khó hiểu về thái độ của em, hôm qua vẫn còn rất nồng nhiệt, vui vẻ. Hôm nay lại hồ hững

Mình nhớ lại câu chuyện em kể trên cánh đồng. Em gia sư nói câu truyện này em đọc trong 1 quyển sách ở thư viện hồi cấp 3 rồi. Chuyện dài dòng nhưng tóm lại là có ý nói thứ quý giá nhất trên đời không phải là thứ không có được mà là thứ ở hiện tại, hạnh phúc đang nắm trong tay. Nhưng thường người ta hay chạy theo những thứ mình không có và quên thứ mình đang có. Cuối cùng mất rồi tiếc.

Mình hỏi bản thân mình hàng cơ số lần là mình thực chất đối với em, là gì? Là anh của đứa học trò, hay chàng trai mà em yêu? Câu hỏi chưa rõ, mình và em đâu là cái gì rõ ràng của nhau. Mình yêu em, vấn đề không phải cần thời gian để xác nhận tình yêu đó. Yêu là yêu thôi mà. Còn em có yêu mình hay không thì mình không rõ, mình hi vọng là có.

Vấn đề nợ nần gì đó, thì chủ nhật sẽ rõ. Mình tin chắc không phải lừa gạt, không dưng ai rảnh tới mức bày trò công phu như thế để lừa thẳng sinh viên như mình. Cuối cùng cũng có được gì đâu, nếu bọn lừa gạt thì sẽ khôn ngoan tìm người đáng để lừa hơn chứ. Em gia sư mọi lần đi chung với mình, có khi mình trả tiền, có khi em trả chứ em hoàn toàn không moi tiền hay lợi dụng gì mình. Đôi khi mình khó chịu vì sự sòng phẳng của em. Vì vậy nên việc em lợi dụng hay dựng màn kịch để lừa mình thì thực chắc chắn không ngu ngốc đến thế.

Số máy đuôi 37 nhá máy ỉnh suốt buổi tối

8. Chương 8

Sáng hôm nay mình chở thằng em về nội, đáng lẽ nó đi học, nhưng nó kêu muốn về thăm ông bà. Trường quốc tế học thì ít, chơi thì nhiều

Em gia sư vẫn rất hồ hững, mình rủ đi đâu cũng kêu bận học. Không hiểu em đang như thế nào, quá khó hiểu, rối rắm lắm.

Mình đang đợi chủ nhật để gặp HA, rõ mọi việc, mình không biết có nên rủ mấy người bạn đi theo không nữa? dù gì HA cũng rất nóng tính.

Có mấy bạn hỏi những câu làm mình rất ngán, đọc được 1 cái cmt nói là truyện của mình copy nhưng mấy bạn không chịu đọc tiếp, chính bạn viết cái cmt đó, đã nhận là đùa thôi, giỡn chút cho vui. Đừng chỉ đọc 1 ít rồi hỏi mình này nọ, mình thấy cũng mệt lắm. Thề với mạng sống của mình, có chút copy, không đáng làm người. Vậy nên, nói mình copy là xúc phạm mình, và hi vọng không có mấy câu hỏi như vậy. Nếu bạn nào tìm được cái gì truyện tương tự, bằng chứng rõ ràng hãy nói mình copy. Okie?

Mấy bạn thông cảm, mấy hôm nay mình gặp vài chuyện không hay nên không rảnh để type rồi update rồi cái mạng cứ rớt lên rớt xuống, mình đang chuyển mạng khác nhưng thứ 2 mới làm việc. Sau đó mình sẽ update đều đặn như mọi ngày, update chi tiết để xin lỗi khuyên, góp ý.

Cám ơn tất cả những lời góp ý, lời khuyên hay giúp đỡ.

Mình về nhà với thằng em, nó vừa về là xin tiền mẹ chạy xuống siêu thị mua donut với chơi game. Mình vào phòng, mẹ mình gọi ra kêu nói chuyện chút. Mình không biết mẹ sẽ nói chuyện gì với mình, rất ít khi có kiểu nói chuyện như vậy. Ngay cả việc học của mình mẹ cũng ít quan tâm, thỉnh thoảng mẹ hỏi là hỏi ngay lúc ăn cơm hay lúc đang xem phim chung chứ ít khi gọi ra như vậy. Mình hơi lo chút, không biết mẹ gọi có ý gì và có phải mẹ biết chuyện gì rồi không. Hay là chuyện của mình và em gia sư. Mình thay đồ rồi đi ra chỗ bàn ăn, mẹ mình đang ngồi gọt trái cây. Đạo gần đây mình nghe ông bà nội nói mẹ có người yêu, mình không rõ mà cũng không bận tâm nhiều vì mẹ mình có quyền tìm kiếm hạnh phúc mới khi ba mình đã sắp cưới vợ mới. Nghĩ lại cũng thấy mẹ mình rất mạnh mẽ, mẹ nuôi mình và gần đây là nuôi em mình mà không cần trợ cấp.

Mình ngồi xuống lấy trái cây ăn, cũng không biết mẹ sẽ nói gì. Do tâm trạng cũng hơi chùng nên mình nghĩ tới đâu tính tới đó, không thể tính xa.

- ‘mày dạy em học được không?’, mẹ hỏi, vẫn đang gọt trái cây. Gì vậy, chẳng lẽ mẹ thấy mình ở nhà nên tính chuyện ỉn dạy thằng em. Tất nhiên là không rồi, mình dạy lấy gì em gia sư dạy và mình nói nó nhảy nhẩy cỡ nào cũng có đánh nhau.

- ‘không được đâu, con còn học nữa’, mình nói. Hi vọng mẹ từ bỏ ý định bắt mình dạy thằng em.

- ‘mấy nay thấy mày ở nhà mà, rảnh dạy em đi’, mẹ mình nói

- ‘mấy nay đang nghỉ, vài bữa học lại, mà cô giáo nó dạy được mà. Con dạy nói nó không nghe đâu’, mình nói cố gắng phân tích để mẹ đừng bắt mình dạy rồi cho em gia sư nghỉ.

- ‘chứ không phải thích cô giáo nên sợ cô nghỉ hả?’, mẹ mình nói, nhìn mình. Mình giật mình luôn, ai nói mẹ biết hay mẹ tự nhìn thấy. Thằng Tuấn có lẽ mép không, không biết mẹ sẽ có ý kiến gì? Chắc không ưng rồi nên định cho em gia sư nghỉ mà. Đang gặp rối vụ em gia sư nhắn tin hồ hững lại còn thêm chuyện này, tối thứ 7 gì mà tệ hại quá.

- ‘gì trời, đâu ra vậy?’, mình nói, giả lả như mẹ đang đùa, mình vừa ăn vừa xem phim, phải bình tĩnh để giải quyết từng chút một thôi.

- ‘đừng tưởng mẹ không biết’, mẹ mình tự dưng đổi cách xưng hô. Khó hiểu thật.

- ‘con có gì đâu mà biết, mẹ nghe thằng Tuấn nói nhảm àh?’, mình nói, đang nghĩ đúng là nó nói thì kiểu gì mình cũng cho nó 1 trận tội nhiều chuyện.

- ‘nó biết gì mà nói, mẹ nói vậy đó. Dận trước là mẹ không thích đâu’, mẹ mình nói, giọng nhẹ nhàng dứt khoát đúng kiểu của mẹ.

- ‘con có đâu mà mẹ lo, mà có gì mà không thích?’, mình tò mò, thôi thì tạm thời cứ chối là không có cho lành.

- ‘gia đình nó phức tạp lắm, rồi mày lo học dạy em mày học’, mẹ nói, gia đình em gia sư phức tạp, có phải lỗi của em gia sư đâu. Mình nghĩ mẹ mình thấy thái độ của mình nên đoán thôi chưa có gì nghiêm trọng. Chắc không phải do ai nói đâu. Còn việc dạy thằng Tuấn, mình hoàn toàn không thể dạy. Em gia sư sẽ mất việc, mình cũng không gặp em gia sư hằng ngày được. Rồi còn ức chế vì dạy thằng em. Rất nhiều bất lợi. Không biết nên làm gì để vụn đôi đường đây.

- ‘con không dạy nó đâu, ức chế lắm, với con phải học nữa’, mình chối liền, Không thể, tất nhiên là không thể

- ‘mày dạy, mẹ trả tiền’, mẹ mình dụ mình. Mẹ mình rất ít khi la mắng và hoàn toàn chưa bao giờ đánh mình. Mẹ thường nói chuyện thôi mà mình đã biết mà không nên làm bậy bạ. Mẹ mình rất nghiêm túc.

- ‘không phải chuyện tiền, con không dạy được’, mình nói dứt khoát, chẳng lẽ vì 2 triệu 1 tháng mà mất tình yêu rồi còn làm mất việc của em gia sư.

- ‘uhm thôi, mà mày liệu hồn đó.’, mẹ mình nói rồi đứng lên bỏ về phòng, có lẽ cũng không vui gì. Đúng là ngày cuối tuần xui xẻo, gặp chuyện gì đâu không. Sắp tới sẽ là khoảng thời gian không suôn sẻ rồi. Mình phải cẩn thận mới được.

Mình về phòng luôn, mở nhạc nghe cho tinh thần thoải mái. Mình không nhấn tin cho em gia sư, thôi thì cho em 1 khoảng lặng vậy. Nằm chán, nhà thì mất mạng. Mẹ mình có nói là sẽ lắp wifi luôn. Nên ráng đợi tới khi đó vậy.

Điện thoại có tin nhắn, là của em gia sư. Mình mừng hóm, mở tin nhắn ra

- ‘alo alo, T ế vợ àh? Em học bài xong rồi nè’, em nhắn tin

- ‘Linh xấu xí đó hả? hn em ko đi chơi àh?’, mình nhắn tin lại liền

- ‘đi nhiều quá ngán rồi, hn ở nhà nói chuyện với T ế vợ, haha’, tin nhắn tới liền

- ‘àh, mà dám gọi ta là Linh xấu xí àh, người chán sống àh?’, mình đang định nhắn tin, thì em nhắn tiếp tin nhắn. Tất hung dữ không bỏ được mà. Mình cười

- ‘xấu mà đòi kêu đẹp, mơ đi cưng’, mình nhắn tin

- ‘nhớ em không?’, em nhắn tin, lại mè nheo nữa. Tính em đúng thất thường. Mới hờ hững đó lại nồng nhiệt đó.

- ‘nhớ, anh nhớ em quá’, mình nhắn, quả thực rất nhớ em.

- ‘ngoan đó, em cũng nhớ anh’, em nhắn. Mình không biết nên vui hay buồn. Tâm trạng mình hơi hỗn độn, chuyện em hờ hững, chuyện thằng HA. Mình không thể không suy nghĩ. Mình phải lấy lại tinh thần nhanh thật nhanh nếu không muốn mọi chuyện ngày càng tệ. Vì quãng đường còn xa, mình phải đi tới cùng chứ.

- ‘tối mai anh chở em đi chơi nha’, mình nói, muốn gặp em muốn thấy chút yên bình. Mình muốn gặp em quá, 2 ngày rồi chưa gặp.

- ‘đi đâu anh?’, em hỏi mình

Lần này mình sẽ không hỏi em muốn đi đâu? Mình muốn dẫn em tới nơi mình muốn, mình cũng muốn cho em hiểu cuộc sống của mình như mình đang cố gắng để hiểu cuộc sống của em.

- ‘mai gặp rồi biết, mai mấy giờ em rảnh?’, mình hỏi em gia sư

- ‘mai buổi tối em rảnh, có gì mai tính lại mấy giờ ha’, em nhắn tin

- ‘uhm, vậy ha, giờ em đang làm gì?’, mình nhắn

- ‘em đang nhớ anh, ’, em nói chuyện rất biết cách làm người khác vui, nói chuyện ngọt như kẹo

Xong mình và em nói chuyện lung tung, em nói em buồn ngủ. Mình định nhắn tin ấy đưa bạn, mai rủ đi chung. Cẩn tắc vô ưu. Mình nghĩ phần nhiều HA sẽ không làm gì mình, nói chuyện đơn thuần thôi. Sau khi đắn đo suy nghĩ, mình quyết định đi 1 mình, việc rủ mấy thằng bạn không có, nhưng cũng phiền.

Tự đứng lại nhớ lúc em hát trên cánh đồng, bài vĩnh viễn thuộc về anh. Mình cũng ước em yêu mình nhiều như cô gái trong bài hát

Xác định: +Tình cảm mình hơi xáo trộn, không phải vì không yêu. Mình vẫn chắc chắn đó là tình yêu. Đến hơi nhanh, và có người sẽ nghĩ thời gian không đủ để khẳng định đó là yêu. Mình tự tận trong tim, tin đó là tình yêu của mình dành cho em gia sư. Tình yêu buổi đầu của 1 thằng con trai, có thể vụng về nhưng chắc chắn là rất nhiều. Mình có nhiều thứ thắc mắc mà mình không lí giải được, liệu ngày mai mọi thứ có sáng tỏ phần nào? Mình có đủ sức để giải quyết nếu thật sự có vấn đề không? Mình không rõ nhưng chắc chắn mình sẽ cố gắng hết sức có thể. Lần đầu được có những cảm giác yêu thương nồng nhiệt đến nổ tung trái tim, lần đầu được cái khao khát yêu 1 người đến mức không biết làm như thế nào để dừng lại. Mình biết là cái 49 ngày hoàn toàn có thể xảy ra, mình cũng có vài lúc lẩn tẩn. Nhưng lẩn tẩn là sợ vì cái thời hạn ấy ngăn ngủi quá chứ không phải lẩn tẩn vì sợ bị gạt. Mình hoàn toàn chấp nhận bị gạt. Vì những thứ mình nhận hôm ở cánh đồng đủ để mình chấp nhận mọi thứ đau khổ. Nói dài dòng lằng nhằng chẳng qua cũng là nói để bản thân bình tĩnh lại, xác định rõ ràng để đi tiếp.

+ em gia sư: mình đi tới đâu rồi trong tình cảm của em, liệu mình có thể bước vào trái tim em? Mình biết đó là nơi đầy tổn thương và hoài nghi. Em luôn tỏ ra linh hoạt và vui vẻ rất nhiều, là em lạc quan hay em cố tỏ ra thế. Mình lại có cảm giác tình cảm em dành ình là thật, mình nhìn thấy qua ánh mắt. Vẫn hi vọng, mọi thứ rồi sẽ ổn.

+HA: nói mơ hồ gì đó về cái nợ nần gì đó, mình không hiểu lắm. Nhưng ngày mai sẽ rõ?? HA có mối quan hệ gì với em gia sư, mình sẽ rõ trong ngày mai. HA là người rất khó đoán hẳn sẽ làm gì? Mình thấy ở con người đó sự nóng tính, nhưng cũng rất yêu em gia sư

+H : mấy hôm nay không thấy H nhắn tin ình, chắc thấy thái độ của mình nên cũng chán rồi.

+ C: anh ta là ai?, mình đang rất muốn biết và mình sẽ lên kế hoạch tìm hiểu thông tin về anh ta. Để làm gì ư? Mình muốn rõ ràng mọi thứ, mình muốn nếu là trò chơi 49 ngày thì mình sẽ là món đồ chơi cuối cùng. Hơi nhầm nhứ, nhưng thực tình muốn đi tiếp, muốn dần thân vì yêu và vì muốn yêu.

Sáng, mình thức dậy lúc 8h30. Tối hôm qua thức hơi khuya. Mình vớ lấy điện thoại, chỉ có tin nhắn của em gia sư, lúc 5h sáng, cái tin nhắn như mọi lần : ‘ dậy mau, sáng lắm rồi, ngủ như heo, ồ ồ o o, hahah’, mình bật cười, hôm nay em gia sư còn giả làm con gà gáy nữa. Mình vui lắm, mọi thứ trở lại như thường ngày. Hai hôm rồi không có tin nhắn ấy, thấy thiếu và nhớ hẳn. Bởi vậy người ta yêu nhau, khi chia tay thường rất khó khăn vì cái thói quen. Người ta yêu làm cho ta quen với những thứ họ làm, quen dần ta nghĩ đó chuyện hằng ngày, nhưng quên mất vì bản thân dễ dàng quen với những thói quen, nên chỉ 1 ngày không có thì cũng thấy thiếu. Sau đổ vỡ, chia tay thì đau khổ, khó quên.

Em gia sư cũng tạo ình thói quen nhận được tin nhắn của em vào mỗi buổi sáng khi thức dậy. Dù chưa lâu nhưng mình cũng đã quen. Còn mình, có tạo được cho em thói quen nào chưa? Để khi không còn nữa, em sẽ thấy rất rất rất thiếu thốn???

Sao sáng nay mình suy nghĩ lung tung vớ vẩn quá.

Mình nhắn tin lại cho em gia sư rồi đi đánh răng rửa mặt, với ăn sáng. Em gia sư nhắn tin là em đang đi siêu thị. Nhắn đôi 3 tin, làm đôi 3 việc lật vật mình nhìn đồng hồ cũng gần tới giờ hẹn với HA. Mình thay đồ rồi xuống lấy xe. Mình chạy tới quán, không lo lắng bị phục kích rồi đánh cũng không lo lắng gì nhiều. Mình nghĩ chỉ là cuộc nói chuyện và từ đây, có thể mình sẽ biết thêm nhiều điều. Không hiểu do định mệnh hay sắp đặt gì mà mình đi tới tận đây, với nhiều thứ mình chưa rõ và chưa định hình. Thôi thì do duyên.

Mình tới nơi đúng 10h, gửi xe rồi vào quán, quán này khá đẹp mình cũng biết lâu rồi. Cũng có vài lần uống ở đây nhưng nó không phải là quán quen. Mình vào, lia mắt nhìn xung quanh cũng không thấy thằng HA, mình đang định lấy điện thoại gọi cho HA thì có điện thoại của HA, nó nói nó bận chút việc nên 15p nữa

mới tới. Mình không biết nó định giở trò gì nữa? Cũng định đi về nhưng nghĩ lại tới rồi thì đợi 1 lát, dù gì cũng mắc công tới. Thằng HA ít gì cũng ko để mình leo cây, có đã đành hoàng gọi ỉnh mà. Nên mình đợi.

Người phục vụ đưa menu ỉnh, mình gọi li cà phê lấy điện thoại ra lên mạng. Tới khoảng 10h30 HA mới tới, hơi trễ. Mình cũng bực mình lắm nhưng ráng đợi, tất cả vì câu chuyện mình sắp được nghe. HA bước vào quán, cười với mấy người phục vụ mình nghĩ đó là quán quen của nó. Nó nhìn thấy mình từ xa, mặt nó lạnh tanh, mình cũng vậy. HA ăn mặc như mọi lần, rất sành điệu ra dáng con nhà giàu, mái tóc hấn vuốt keo dựng lên, mặc áo thun màu body màu đen và quần jeans bạc màu, mang đôi doctor. Mình hôm nay mặc áo sơ mi quần jean rất bình thường. Hôm nay để ý mình mới thấy HA cao hơn mình, to đơ hơn như người có tập tạ.

Mình chẳng nói gì nhìn nó ngồi xuống, gọi nước. Người phục vụ bưng nước ra, cũng li cà phê đen, nó liền lôi điện thoại từ trong túi ra chiếc iphone để trên bàn. Chắc tính khoe của? mình nghĩ thế, chẳng thêm quan tâm.

- ‘mày muốn nói gì?’, mình nói. Mặt mình và nó đều có vẻ rất căng.

- ‘tao nói chuyện con Linh đó’, nó nói, giọng nói chứng tỏ nó không ưa mình và mình cũng không ưa nó

- ‘uhm, nói đi, nợ nần gì đó’, mình nói. Muốn nghe xong cho nhanh rồi về.

- ‘con Linh là người yêu của tao, mày nên biến nhanh, đừng lảng vảng quanh nó’, thằng HA nói, mình cười, người yêu gì mà ngay trước mặt mình em gia sư còn đuổi nó về. Mình tin nó đang nói bừa

- ‘sao tao ko nghe Linh nói? Mày tới đây nói vậy thôi hả?’, mình hỏi, nghĩ là chắc nó nói bừa vụ nợ nần gì đó để mà gặp mình hãm dọa

Quán giờ này không đông người lắm, mình và HA ngồi ngay cái bàn gần cửa trong phòng máy lạnh của quán. Khi mình và HA đang nói chuyện thì có người cũng bước vào, mình thấy khá quen, đã từng gặp trong bữa hôm sinh nhật. Cái anh chàng nhỏ nhỏ con đi chung với nhỏ H trong hôm sinh nhật. Mình nhìn thấy hấn, mình đoán ngay là do thằng HA gọi đến vì làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Mình nghĩ HA ko nghĩ mình sẽ nhận ra người đó vì thật ra bữa sinh nhật mình chỉ để ý tới HA, nhỏ H và em gia sư. Không biết có biến gì đây? Liệu mình có đoán sai không? Khi mà đi 1 mình và có thể bị đánh tới tấp??

- ‘mày quen nó tới đâu rồi?’, HA hỏi mình, giờ nó đang hút thuốc

- ‘tới đâu là chuyện của tao, việc gì nói với mày, mày nói gì nói đi’, mình nói, nó lắc xắc và mình cũng lắc xắc theo

- ‘dkm’, nó nói, tự dưng nổi cáu. Nó dập thuốc rất mạnh. Quán cà phê phòng máy lạnh này cho hút thuốc hay thằng HA làm càn. Cái mùi khói thuốc với cái mùi máy lạnh đúng gớm.

- ‘mày nói chuyện đằng hoàng nha, hn tao muốn nói chuyện giữa 2 thằng đàn ông, rõ ràng’, mình nói, mục đích của mình là muốn nó nói những gì nó biết, mình muốn nói chuyện. Muốn tìm hiểu rõ ràng

- ‘mày yêu con Linh àh?’, nó hỏi? Sao nó có vẻ quan tâm tới chuyện tình cảm của mình và em gia sư. Thường thì cần gì quan tâm, nó chỉ nói thứ nó muốn nói. Nhiều lời làm gì??

- ‘rồi sao?’, mình nói, cố giữ trấn tĩnh hết mức.

- ‘không đc chứ sao?’, nó nói, đúng là cái kiểu bất cần như mấy lần trước.

- ‘tao yêu ai bộ phải xin phép mày àh? Mày kêu tao tới nói chuyện này àh?’, mình nói. Quá chán với cái kiểu hỏi lung tung, chẳng có thông tin gì rõ ràng hết

- ‘tao nói không được vì con Linh là của tao, mày ngon thì trả nợ cho nó như tao rồi hãy tính’, nó nói, cười nhếch mép.

- ‘nợ gì? mày nói lằng nhằng gì vậy?’, mình hỏi, bắt đầu khai thác. Dặn lòng phải hết sức bình tĩnh, chứ mình nhìn cái thái độ của nó mình cũng muốn đâm vào mặt nó mấy cái.

- ‘tao là thằng trả nợ cho con Linh, không giờ nó bị làm gái trả nợ rồi’, HA nói chắc nịch. Mình nghe thấy rắc rối và sững sờ, nhớ tới hình ảnh em cười trong nắng. Yên bình thế mà

- ‘mày nói rõ ràng coi’, mình nói
- ‘nó nợ tiền người ta, tao trả dùm vì tao yêu nó. Không dễ dàng để nó đến với mày vậy àh?’, mình quá rối luôn. Chuyện gì đang xảy ra, sao rối tung lên hết vậy.
- ‘sao Linh nợ tiền?’, mình hỏi, câu hỏi đơn giản, mình quên mất người mình đang nói chuyện là HA, thằng tình địch đang rất có thể lát đây sẽ đập mình 1 trận
- ‘ông già nó bệnh, nó mượn tiền chữa bệnh sau ông già nó chết, nhờ ơn của tao không giờ nó đứng đường rồi’, mình nghe HA nói rất chói tay, như kiểu trình thượng và bắt người khác mang ơn mình. Mình không hiểu nổi sao em gia sư phải chịu đựng những chuyện đó. Hay tất cả là âm mưu nào đó. Mình không hiểu nổi
- ‘mày làm người kiểu gì mà ược tiền giờ hết yêu đi đòi vậy àh?’, mình nói, đang không hiểu thể loại gì. Ít nhất không phải em ăn chơi gây nợ nần, nhưng sao cuộc sống của em, không lấy gì làm khó khăn như kiểu người đang phải trả nợ.
- ‘tao vậy đó, không phải làm từ thiện’, nó nói, rất thẳng thắn và thẳng thắn quá mức như kiểu coi con người làm vật trao đổi
- ‘ohm, thế àh, tao quên mày thể loại đó, mà nhiều tiền dữ vậy?’, mình nói,
- ‘50t’, nó nói cụt lủn, hôm nay nó gặp mình muốn đơn giản là đòi số tiền đó àh. Mình không có mà có thì cũng không việc gì phải đưa cho nó. Nó đang nói bậy để đòi tiền? mình nghĩ không vì đâu dễ dàng thế. Hay nó yêu quá, nói càn nói bậy? Mình nghĩ lời nó nói là thật, nhìn cái kiểu của HA là muốn đem tiền ra nhặt chỉ của mình chứ không phải đòi tiền. Nó không biết căn cứ vào đâu mà nghĩ mình sẽ sợ. Vớ vẩn
- ‘mày trả hồi nào? Bịa hả?’, mình hỏi khích khích để nó nói ra. Mình tò mò no1 nhiều lắm là hơn mình 1, 2 tuổi hay bằng tuổi mình. Nó làm gì có ngần ấy tiền. Nhà nó giàu nên có hả? 50t ko quá nhiều nếu là 1 món nợ, nhưng hoàn toàn ko ít với lứa tuổi của mình và nó
- ‘bố mày thêm bịa àh? Tao trả mày ko tin hỏi con Linh đi’, nó nói, rất đắc ý.
- ‘mày thấy có thằng nào trả tiền cho gái rồi đòi được không?’, mình nói, nghe cách nó nói chuyện mình cũng nói chuyện lại, bắt đầu lỗ mãng.
- ‘tao mà ko đòi được, tao đe* làm người’, nó nói, đập điếu thuốc thứ hai.
- ‘không làm người thì làm súc vật’, mình nói, lúc này chẳng sợ gì nữa
- ‘mày ko có tiền thì biến gấp, tao cho về đó, ngồi đó cắn àh’, nó nói, mình điên tiết lắm. Nhưng vẫn muốn nghe thêm, hiểu thêm cho rõ ràng.
- ‘mày nói mày yêu Linh àh? Mày cũng đe* biết yêu là gì?’, mình nói, không nên manh động với nó.
- ‘mày biết thì trả nợ cho nó đi’, nó nói rồi cười khinh bỉ mình
- ‘tao việc gì phải trả ày, mày nói xạo lừa tiền ai biết được’, mình nói. Nghĩ lại, thực chất mình không thể có 50t.
- ‘ko nói nhiều nữa, 1 là trả tiền, 2 là biến khỏi Linh, bố mày ko bắt trả’, nó nói. vẻ mặt tin chắc sẽ thắng.
- ‘ko trả cũng ko biến, mày làm gì tao?’, mình hỏi nó.
- ‘thôi thì mày đợi 49 ngày cũng tới lượt, tao chẳng qua ko muốn mày mất thời gian với tao cũng ko muốn con Linh đi với mày, chứ ko thì tao ngồi đợi 49 ngày cũng xong 1 cuộc tình, haha’, HA nói, mình nóng máu lắm rồi. Vậy là cái trò 49 ngày thực chất có tồn tại? cả nhỏ H và HA đều nó mà. HA nói thế, chắc nó trải qua rồi
- ‘mày bị rồi àh, kém cỏi quá mày, được có 49 ngày dăng rồi àh?’, mình nói khích nó, coi nó nói thêm gì nữa không. Có tác dụng liền, nó tức lên rồi
- ‘tao 49 ngày mà quen tới h àh? Ngu quá mày’, nó nói, cũng cố gắng bình tĩnh

- ‘mày bám theo, mà thôi, ko nói nhảm với mày, chẳng được tích sự gì’, mình nói, nói nữa kiểu nào cũng có đánh nhau. Mà nó có thằng bạn ngồi bên kia, mình thân cô thế cô, nên thôi. Nói nữa cũng chẳng được gì, mình tính đi về.

- ‘tao nói rồi, tránh xa con linh ra, không được trách’, chính xác của buổi gặp này là HA muốn đưa những rắc rối ra dọa mình, làm mình nản. Phải chăng với ai tiếp cận em gia sư hẳn đều làm vậy?

- ‘ngồi đó mà nói nhảm 1 mình’, mình nói, định đứng lên đi về

- ‘tao ngủ với con Linh rồi’, hẳn nói, mình tức sôi máu, không phải vì việc em gia sư ngủ với hẳn mà việc HA trơ trên tới mức thốt ra câu ấy. Ngủ thì đã sao, không yêu được giờ quay sang nói bừa vậy à? HA chắc nghĩ mình sẽ nản chí? Lúc ấy mình chẳng nghĩ gì, chỉ cười lắc đầu, mình nói

- ‘thứ mày ko đáng làm đàn ông’, mình nói rồi bỏ đi, không muốn đôi co nhiều nữa

Cảm giác của mình là thấy thương em gia sư, mình có ngạc nhiên, có ngỡ ngàng, nhưng mình thấy em gia sư đáng thương, như người chèo chèo trong chiếc thuyền thúng, vô định quá đỗi. Theo như những thông tin thì em gia sư đã bị hiếp bởi 1 người tên C, giờ tới thằng HA là 2, còn ai nữa chẳng?

Mình lại thấy thấp thoáng nụ cười em gia sư trong nắng, thấy mong manh, xa xăm, Mình thấy mình cũng chông chênh, tâm trạng rối bời, thấy cảm giác bất an, lo sợ về con đường phía trước. Mình ko dám hỏi, mình nên đi tiếp hay dừng lại???

Mình bước ra ngoài, thằng người nhỏ con vẫn ngồi đó, thằng HA cũng ngồi đó. Mình nghĩ là 2 đứa chắc chắn đi chung nhưng đi làm gì thì không rõ. Mình cũng chẳng còn sức để mà quan tâm. Mọi thứ đang mở ra, dần dần, vấn đề của mình là sức chịu đựng, khả năng chấp nhận của mình tới đâu. Mình lấy xe, chạy ra đi mà chẳng bị đánh hay phục kích gì. Thân thể mình ổn nhưng trong tinh thần hơi vẩn vẩn, thấy rối tung. Quen em 20 ngày, mình dần quen, nhưng chưa quen đủ để bình thản trước những thứ mình chưa gặp, chưa tưởng tượng bao giờ

Em hoàn toàn ko đơn giản là cô gái mặc váy trắng, đội nón cói, tóc mái ngang dài đen tung bay trong gió ôm đàn và hát. Ông trời đang đùa giỡn???

Mình chạy xe lên lề, gọi cho em gia sư muốn nghe giọng em

- ‘alo, em nghe nè’, giọng em nghe nhỏ nhẹ, mình bỗng thấy bình yên

- ‘em ăn cơm chưa?’, mình hỏi

- ‘em ăn rồi, anh đang ở đâu mà em nghe tiếng xe ồn quá’, em hỏi mình

- ‘anh ở ngoài đường, anh đi gặp bạn về, em ở nhà à?’, mình hỏi

- ‘uhm, đang ở nhà, anh về đi ở ngoài đường gọi nguy hiểm’, em căn dặn giọng nhẹ nhàng

- ‘để yên chút đi’, mình nói. Rối trí lắm

- ‘có chuyện gì hả? thôi, anh về đi, tối gặp mình nói chuyện’, em nói. Mình che giấu kém quá

Mình im lặng, chỉ muốn nghe em nói, em nói để mình bớt rối

- ‘anh về đi, về nhắn tin em’, em nói, có vẻ lo lắng ỉn

- ‘uhm, anh về nha’, mình nói. Mình cúp máy, chạy xe về

Trên đường đi mình suy nghĩ nhiều thứ lắm, hạnh phúc mới đó giờ khó khăn đó. Nhiều thứ đến dồn dập làm mình hơi choáng. Nhưng cuộc sống của em gia sư còn mệt mỏi hơn cả mình. Nghĩ thế nên mình định tâm lại.

Về tới nhà mình nhắn tin cho em gia sư, em nhắn lại hỏi mình gặp chuyện gì. Mình nói qua loa rồi thôi, xong chuyện. Mình giờ chẳng biết nên nghĩ gì, làm gì? Làm thế nào để biết rõ mọi thứ hơn??? Mình không biết có nên hỏi trực tiếp em gia sư không? Còn những người như HA, nhỏ H, chị Q, ai đáng tin được. Mình không rõ, ai cũng đầy toan tính và khó hiểu.

...

Mình lên mạng bằng di động do nhà rớt mạng, mình search số điện thoại qua giờ HA liên lạc với mình, thì số điện thoại của HA trên mạng ra từ trang 5s, mua bán đồ, trên trang đó HA bán xe ex. Mình click vào trang khác, thì là từ đường link facebook, từ đó mình dò ra Facebook HA, trên facebook có 1 điều lạ là mối quan hệ trên face của HA là kết hôn với nhỏ H, nhưng hôm bữa mình vào face của nhỏ H thì không có. Mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quá lằng nhằng

....

Có ai hiểu, chuyện gì đang xảy ra???

Hẹn em gia sư 7h30, tâm trạng mình rồi bởi nhưng cũng đã đỡ hơn. Mình sẽ cố gắng hết mức vậy. Nói về món nợ 50t, nó còn quá nhiều uẩn khúc. Mình nghĩ nợ là có nhưng không như HA nói. Mình không nghĩ tới việc trả món tiền đó vì nó không minh bạch và chuyện thằng HA đòi tiền mình nếu mình muốn quen tiếp em gia sư là không hợp lí, nên mình không việc gì phải bận tâm chuyện đó. Chỉ là những rắc rối lằng nhằng quanh em gia sư mình không thể hiểu, nghĩ mãi cũng không ra nên thấy rối tung. Thôi thì nghĩ không ra tạm để đó vậy

Mình tới nhà em gia sư thì em đã đứng ngay đầu ngõ, mình và em gia sư luôn đứng giờ với nhau. Mình chạy vừa gần tới là đã thấy em gia sư cười, nhìn nụ cười tươi. Mình thấy tâm trạng khá hơn hẳn. Tối nay em gia sư mặc quần jean đen xám, quần hơi rách kiểu cách, em mặc áo đen ôm sát người, tóc thì xõa. Mình nhớ tới bộ đồ thằng HA mặc buổi sáng, khá hợp với bộ đồ em gia sư đang mặc. Em lúc nào cũng làm mới mình bằng nhiều hình ảnh khó đoán. Em gia sư mang ba lô nhỏ xíu sau lưng.

Mình cười chào em, em leo lên xe mình. Em nói

- ‘đi đâu vậy anh?’, em hỏi mình

- ‘đi đi rồi biết, em ăn cơm chưa?’, mình nói, cho xe chạy chậm.

- ‘ăn rồi, anh chưa ăn àh?’, em hỏi, quả thực mình chưa ăn. Hồi chiều giờ lu bu quá chưa ăn được.

- ‘uhm, đang đói nè’, mình nói. Em trách mình không ăn, chắc là ham nhắn tin con nào quên ăn, mình nói không có. Sau em và mình ghé vào quán cơm tấm trên đường. Em ngồi nhìn mình ăn.

- ‘em gọi nước gì uống đi’, mình nói, thấy em ngồi không kì quá

- ‘thôi, tốn tiền lát hẽ nào cũng đi uống nước mà’, em nói. Mình hơi ngạc nhiên, em rất biết tính toán.

Ăn xong mình chở em đi tiếp, dự định của mình là ra quán cà phê ngay ven con sông bên Q6, bên đó mình đi 1, 2 lần rồi. Gió mát mà cũng rất yên tĩnh. Mình hi vọng hôm nay em gia sư sẽ nói gì đó ính hay ít nhất cũng có 1 tối hạnh phúc bên nhau. Khi những mệt mỏi đang chiếm lấy mình và mình muốn yên bình bên em gia sư.

Trên đường chở em đi, em và mình nói chuyện đủ thứ, cười sảng khoái. Tinh thần mình phần chấn hẳn. Ngồi sau lưng mình, em không ôm dù mình nghĩ em sẽ ôm, hơi mơ hồ.

Chở em tới quán ven sông, gió mát rượi, em nhảy chân sáo có vẻ rất thích thú, mình và em chọn chiếc bàn ngay sát sông luôn.

- ‘anh tìm chỗ này hay thế’, em nói khi cả 2 vừa ngồi xuống ghế. Mình lo lát nữa em sẽ lạnh, gió rất nhiều.

- ‘em thích không?’, mình hỏi em, nhìn em cười mà mình vui lây

- ‘gió nhiều quá, lát thổi bay em luôn’, em nói khi có cơn gió rất mạnh. Sau mọi thứ em trải qua, em vẫn cười tươi thật tươi.

- ‘anh sẽ giữ em lại, ko bay được đâu’, mình nói, ngẫu nhiên thôi. Em tự dưng quay sang nhìn mình, có lẽ em ngạc nhiên. Em cười, nhìn ra phía trước.

Mình đang vân vân không biết có nên nói cho em về những thứ mình biết không, mình cũng muốn 1 câu trả lời, nhưng mình cũng sợ lảm lờn mình nói sẽ đụng chạm gì đến em, đến những khoảng tối trong trái tim em. Mình không muốn thế.

- ‘anh là gió , và vì là gió, nên xa mắt rồi’, em gia sư nói, giọng nhẹ tan trong gió. Câu nói này không phải dành ỉn. Mình nghe em nói nhiều lần câu nói này rồi, đó là lúc em say khướt và ngủ mơ màng trên vai. Lúc này em hoàn toàn tỉnh táo
 - ‘em là gió, và vì là gió, sẽ luôn quanh anh’, mình nói cái câu mình giữ trong lòng từ lâu, đợi cơ hội nói với em. Mình hoàn toàn bình tĩnh. Em gia sư quay sang nhìn mình, mắt em mở to, như mọi lần em ngạc nhiên. Mình chờ đợi em phá ra cười như nhiều lần, nhưng lần này em chỉ im lặng cười mỉm, lại quay nhìn sông. Hôm nay em gia sư lạ quá
 - ‘muốn hỏi gì àh?’, em quay sang nói. Chắc em biết gì đó, mình ngạc nhiên. Mình nên hỏi gì, chẳng lẽ lại hỏi : ‘em có nợ thằng HA 50t ko? Em là gì của HA?’. Mình thực có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi lắm. Nhưng tình huống này, nên hỏi gì, liệu có nên hỏi, và nếu hỏi xong, có đẩy mọi thứ đi quá xa
 - ‘sao em hỏi vậy?’, mình nói. Giữa 2 đứa có cảm giác trầm tĩnh.
 - ‘thì hôm bữa em có nói là sẽ kể cho anh về chuyện hiện tại làng nhàng đó, anh ko muốn hỏi à?’, em nói, thì ra là chuyện đó
 - ‘nếu em muốn kể , anh sẽ luôn muốn nghe’, mình nói đơn giản vì chẳng biết nên hỏi gì, bắt đầu từ đâu. Giữa quá khứ và hiện tại luôn có 1 mối liên hệ nào đó, có thể mờ ảo nhưng cũng có thể dai dẳng mãi. Thứ mình sắp nghe, sẽ như thế nào???
 - ‘ủa mà sao em phải kể anh nghe ta’, em nói như vừa phát hiện ra chân lí. Mình im lặng nhìn em, khó hiểu quá.
 - ‘gì mà mâu thuẫn vậy em, em nói kể anh nghe, rồi giờ hỏi sao phải kể’, mình tò mò chẳng hiểu em nghĩ gì
 - ‘ko phải, tại tự dưng em nhớ lại không hiểu mối quan hệ giữa anh với em là gì?chẳng có gì rõ ràng’, em nói, nghe rõ ràng đến chua xót. Mình không biết có phải em đang muốn ở mình 1 lời yêu, một câu ngỏ lời để rõ ràng hơn. Nhưng em đâu giống tip người câu nệ chuyện ngỏ lời yêu. Đành rằng lời thì nhất định phải nói nhưng bây giờ ư, mình luôn sẵn sàng cho lời yêu em vì thứ yêu thương dành cho em , mình luôn có nhưng mình muốn nói 1 cách hoàn hảo chút. Ít nhất cũng thế.
 - ‘nếu anh nói anh yêu em, em có tin?’, mình hỏi em, hôm nay sau buổi nói chuyện với HA, tâm trạng mình có nhiều thứ rất lạ, có lẽ là can đảm hơn chút.
 - ‘vậy mình yêu nhau hả?’, em hỏi 1 câu hỏi khác tỉnh bơ trước câu hỏi của mình. Em gia sư có yêu mình không??
 - ‘em đừng đùa cợt nữa’, mình nói vì hơi bực thấy cái kiểu dửng dưng của em.
 - ‘em có đùa đâu, bỏ qua đi,để em kể anh nghe chuyện này vui lắm;, em nói, trở lại nét bình thường của mọi ngày, em cố kể chuyện bằng giọng phấn khích lắm
 - ‘hồi sáng em qua chơi với thằng nhóc hàng xóm, em đá banh với nó, vui lắm luôn xong hồi em mua kem em với nó ăn, nó nói lớn lên lấy em làm vợ, hahahahaa’, em nói rồi cười, nụ cười kéo dài lắm, em cứ cười mãi tỏ vẻ rất vui nhưng mình biết em cố tỏ ra vui vẻ vậy thôi chứ em không vui được như vậy
- Mình im lặng nhìn em, em cười mãi cười mãi. Nhìn nụ cười mình có cảm giác méo mó, méo mó, chẳng hiểu trong em là gì. Nhưng mình tin thứ ấy đang chất đầy, sắp tràn. Sau tràng cười giòn tan đó, miệng em méo hẳn, em khóc. Mình hoảng hốt, sao em lại khóc? Mình đã làm gì, em khóc nhìn rất thảm thương. Nước mắt tuôn nhanh như mưa, mình im lặng. Đúng là ở em có nhiều trạng thái không thể đoán. Cười đó, khóc đó. Em gia sư nhỏ bé của mình đáng thương quá.
- Mình quàng tay qua lưng em, vụng về .Mình chẳng biết nên an ủi thế nào, nên làm thế nào để vơi bớt nước mắt của em. Cái cảm giác nhìn người mình yêu khóc làm ỉn thấy nghẹn, như có ai đang siết chặt cổ mình.
- ‘ em đau , em đau lắm’, em quay sang mình nói. Mình ko thể diễn tả cảm giác của mình, như mất hết cảm giác. Em yếu đuối quá, mình ôm em vào lòng. Em cứ thế mà khóc, không hiểu chuyện kinh khủng gì đã xảy ra với em.

Uất ức, đau khổ hay mệt mỏi vì những chịu đựng ngày càng quá sức với em??. Em khóc ướt hết mảng áo sơ mi của mình. Em rung lên vì nấc. Nước mắt của em tưởng như là vô tận. Em gia sư chắc chắn là rất mệt nên mới khóc như thế.

...

Em hết khóc nhưng cũng không dứt mình ra, em cứ dựa vào mình. Mình biết là em đang ngại, sau khóc em lại ngại. Mình cứ im lặng, tự dưng thấy mọi lời đều trở nên vô nghĩa. Sau có lẽ thấy không tiện, em ngồi thẳng, quay về phía sông và không dựa mình nữa.

- ‘ướt hết áo rồi’, mình nói, không thể để mọi thứ im ắng mãi được. Nhưng câu nói của mình quá ngớ ngẩn thì phải?

- ‘đồ keo kiệt, để em giặt cho’, em nói, không quay mặt lại. Vừa mới khóc xong giờ lại đánh đá như xưa.

- ‘khỏi, anh để làm kỉ niệm, haha’, mình nói. Em cũng cười. Nhưng cái cười đó không hề buồn cười. Cả 2 cố cười gượng gạo. Cả 2 đều ngại ngùng.

- ‘anh thấy em đáng thương hử?’, em hỏi mình, không quay nhìn mình

- ‘ko, anh ko thấy thế, anh không hứa nhiều thứ được nhưng anh sẽ là anh, và tình cảm dành cho em ở hiện tại là thật’, mình nói xong cũng tự mình thấy sến nhưng bây giờ không nói, lần sau có thể nói không???’

- ‘uhm, sến quá, haha’, em cười, đúng là trở lại là em.

Chắc chắn tâm trạng em đang rất bất ổn.

- ‘anh muốn biết em nghĩ gì về anh ko?’, em nói, cả 2 bắt đầu câu chuyện

- ‘anh thấy em đẹp trai chứ gì, rồi thông minh, gì nữa hử?’, mình nói, rất tự tin. Thực ra mình chẳng có chút gì đẹp trai, không quá xấu thôi.

- ‘gớm quá pa, để em nói cho biết về bản thân nha’, em chậm rãi nói, mình im lặng nghe em nói. Câu hỏi này mình cũng muốn biết lâu lắm rồi. Mình hồi hộp nghe, không biết là tốt hay xấu

- ‘anh hử? để em phân tích: anh là trai tơ, anh mới biết yêu, anh vụng về, không biết nói chuyện, anh trầm tính nhưng chân thành’, em nói, cũng như những lời nhận xét đơn thuần, đâu nói lên em nghĩ gì về mình, mà sao em biết mình trai tơ? Em gia sư nói tiếp, mắt em hơi đỏ và sưng.

- ‘em thì hoàn toàn trái ngược anh, em ko phải gái trinh, em biết yêu lần đầu từ hồi lớp 10 rồi, em không vụng về em ít đồ mặt, em biết cách nói chuyện, em hoạt bát nhưng ít nhiệt huyết chân thành hơn anh’, em nói, rõ ràng và chậm rãi. Đúng là em rất biết cách nói chuyện. Mình biết em muốn nói tiếp, nên gật đầu, lắng nghe. Hơi lo lắng không biết tiếp theo em sẽ nói về vấn đề gì, em đang nêu sự khác biệt bên ngoài giữa mình và em.

- ‘anh có quá khứ tốt và tương lai sáng, em có quá khứ tồi tệ và tương lai không biết đi về đâu’, em nói. Mình mở miệng, định nói 1 câu. Nhưng em đưa ngón tay lên miệng, ra dấu mình im lặng. Em muốn nói tiếp. Câu mình muốn nói là : ‘anh không quan tâm quá khứ của em và tương lai anh và em sẽ cùng cố gắng’.

- ‘anh thương em, yêu em, có thể là ngộ nhận. Vì anh thấy em khác anh, anh tò mò muốn biết anh nghĩ đó là yêu. Em thì sao cũng đc, có người thỉnh thoảng đi cùng em đi chơi, có vẻ thích em dù ngộ nhận. Không đòi hỏi tình dục, yêu như hồi xưa Dù sao em cũng chẳng chờ đợi cái gọi là tình yêu, vô bổ và hại não’, em nói, bình thản đến lạnh lùng, thế là đã rõ, em không có tình cảm với mình và nghĩ là mình ngộ nhận. Ngộ nhận à, hoàn toàn không phải. Mình hiểu rõ hơn ai hết đó không phải ngộ nhận, tất cả những cảm giác mình có, mình từng hỏi bản thân rất nhiều lần, mình dù là yêu lần đầu với vụng về và khờ dại nhưng dám chắc chắn đó là yêu, thậm chí tình cảm của mình cái từ yêu không đủ diễn tả

- ‘không phải yêu, nên ko ngộ nhận, là nhiều hơn thế’, mình nói, thấy tâm trạng buồn lắm. Mình nghĩ mọi thứ có trở nên rắc rối nhưng tình cảm của mình và em gia sư đang tiến triển tốt. Những thứ em vừa nói, làm mình buồn nhưng lại ình cái động lực cố gắng, hơi kì nhưng mình muốn cố gắng đi xa hơn nữa.

- ‘anh hi vọng gì vậy? em sẽ yêu anh àh?’, em hỏi mình, gương mặt em quá lạnh lùng, em nói với giọng điệu có vẻ bất cần. Sao em thay đổi nhanh thế, mới đây còn vui mà
- ‘anh ko hi vọng, anh yêu vì là yêu ko thể dừng lại’, mình nói chậm rãi, chẳng biết tâm trí lúc ấy để đâu mà nói những lời ấy. Trong mình thấy có luồng khí rất lạnh, cứ chạy tới đâu là đông đá tới đó. Thấy buốt buốt.
- ‘uhm, vậy mình yêu nhau nha’, em nói, mình mở mắt mà ngạc nhiên, đáng lẽ sau những lời em vừa nói sẽ là câu giả từ, em nói là không yêu cũng như không thể yêu rồi mà. Ý gì đây, sao không thể đoán nổi em?
- ‘là sao?’, mình hỏi, thấy khó hiểu quá
- ‘anh ko quan tâm quá khứ, ko chấp nhận hiện tại đã qua, đúng ko?’, em gia sư hỏi mình, đôi mắt em đỏ và có vẻ hơi ướt. Mình gật đầu. Mình muốn yêu em thôi.
- ‘anh yêu em?’, em gia sư nói tiếp, mình gật đầu.
- ‘vậy mình yêu nhau’, em nói, cười cười. Mình ko biết sao em lạnh lùng đến thế, em đang đùa cợt gì đây.
- ‘em ko yêu anh mà’, mình hỏi, thấy mình giống như bị xô xuống vực. Nhưng thứ níu kéo mình là ánh mắt em, lạnh nhưng buồn.
- ‘anh đừng tin lời ng ta nói yêu anh, đừng hi vọng gì, anh sẽ thất vọng tràn trề vì anh hi vọng, anh muốn yêu ko?’, em hỏi, rõ ràng.
- ‘muốn’, mình nói nhanh chóng, không yêu mình cũng được, trò chơi cũng được. Mình chỉ không muốn mất em, không muốn không thể yêu em. Còn cái tình yêu, mình tin mình đủ để xài cho cả 2.
- ‘vậy mình yêu nhau đi’, em nói. Mình ko thể hiểu những thứ đang diễn ra, loảng ngoảng quá.
- ‘uhm, em là người yêu của anh’, mình nói. Đi tới nước này rồi, mình không muốn quay lại chút nào. Ko cam tâm. Đầu mình chẳng nghĩ được gì nữa. Sao có người yêu đó mà thấy lạ lạ, ko vui không buồn chỉ thấy ngạc nhiên.
- ‘uhm, nếu anh muốn chia tay, chỉ việc nhấn tin SOS, vậy thôi, ko cần gấp lại, người nào đã qua và đã chia tay, em ko muốn gấp lại được ko?’
- ‘ok, nhưng anh cũng có 1 điều là trong thời gian yêu anh và quen anh, em ko lảng nhãng bất cá nhiều tay’, mình nói, giờ chính mình là người muốn chơi trò chơi này. Nếu đúng 49 ngày thì mình còn hơn 20 ngày, ko quá ngắn nhưng chắc đủ để thay đổi tình hình. Mình tin có uẩn khúc, và mình sẽ điên vì tò mò nếu dừng lại
- ‘tất nhiên, anh là của em và em là của anh, thử yêu đi’, em nói. Mình thấy chuyện tình yêu này giống 1 cuộc làm ăn và vừa đạt được thỏa thuận.
- ‘giờ vì mình bắt đầu yêu, nên có vài thứ anh cần biết về em...’, em bắt đầu nói, rất nhiều và đầy logic. Mình tóm lại gồm những điểm sau:
- + em không còn trinh và em từng yêu 3 người, anh nữa là 4
- + em có quá khứ và em sẵn sàng để anh biết nhưng nếu anh xúc phạm em thì the end ngay.
- + chuyện tiền bạc của em và anh độc lập, đừng dính vào cũng đừng can thiệp
- + cuối cùng là em muốn ôm anh ko cần xin phép.

Mình cũng nói với em vài điều khoản của mình. Sau đó mình chở em về, có người yêu kiểu này rất lạ. Nhưng mình vẫn muốn đi tiếp nữa. Em là rubic, nhiều mặt và biến chuyển liên hồi, không thể đoán.

Mình chở em tới cổng, chào tạm biệt, em nói nhỏ vào tai mình: ‘đừng hi vọng’, rồi em hôn nhẹ lên má mình rồi đi vào nhà. Thế là mình có người yêu, cái hôn còn lưu trên má và ình cảm giác lâng lâng. Còn câu: ‘đừng hi vọng’, mình nghĩ mình hiểu ý em muốn nói.

Mình có thể ko hi vọng? Thế mình yêu như này để làm gì? sao mọi thứ ko rõ ràng, ko đơn thuần là yêu thôi? Mình có đủ sức để tìm ra mọi thứ và để em yêu mình đơn thuần là tình yêu 1 ai đó, ko suy nghĩ nhiều.

Mình nên làm gì? Trở thành người yêu với cách thức như thế có quá vội vàng không??? Sao 1 con người có nhiều trạng thái quá, rồi cả 2 sẽ đi về đâu???

thứ hai đầu tuần: ngày thứ nhất sau khi có người yêu_người yêu của mình là em gia sư (tự xưng mình lại muốn đếm ngày yêu, không biết sẽ được tháng ko, có cảm giác ngăn ngủ nên mình muốn đếm, tạm cho là tình đầu của mình vậy)

Hôm nay theo đúng thì em gia sư đi dạy lại, từ hôm qua tới nay, em nhắn tin như mọi ngày, thỉnh thoảng trong tin nhắn có chữ vk vk, ck ck,.. Mình chưa quen lắm. Nhưng chắc rồi sẽ quen.

Sáng mình thức dậy, đọc tin nhắn em gọi mình dậy lúc 5h30 sáng. Mình nhắn tin lại, thì ko thấy trả lời, mình nghĩ là em gia sư đang ngủ nên thôi.

Mình lấy bản chụp quyển nhật kí mà mình đã photo ra xem, quyển này mình đóng thành tập và để trong ngăn kéo ở tủ quần áo, có chìa khóa. Mình thường để mấy thứ đồ riêng tư trong đây và không ai có chìa khóa cũng ko ai được phép mở.

Ở 1 trang ko ghi ngày, chỉ ghi là tháng 5/2011

“ khi ko thể yêu nữa thì em cũng ko hận, vì hận là còn yêu. Những thứ em phải nhận, em sẽ trả đầy đủ’. Mình nghĩ em chắc phải hận ai đó thật nhiều.

Sau dòng đó là dòng số điện thoại : ‘ 01225...: số mobi của mình’ : mình đoán chắc em còn 1 số điện thoại nữa và ghi để nhớ số của mình.

‘ Ban : 090950...’, sau dòng em ghi số điện thoại của mình là dòng này, ko biết là số điện thoại của ai. Tên Ban, ko biết là con trai hay con gái. Mình nảy ý định sẽ gọi thử số này. Nhưng để lát nữa, khi mua 1 sim khác đã. Mình đọc tiếp. Có vài câu em gì bỏ lửng, em vừa lảng mạn, vừa oán hận, vừa đầy yêu thương. Cảm xúc trong trang nhật kí cũng đan xen.

Ở 1 trang khác 1 chi tiết, em nói về lần đầu tiên của em. Mình đoán thế dù em ghi không rõ: ‘đau, hạnh phúc và thăng hoa’ sau đó là những chữ : ‘nhục nhã, ê chề và khốn kiếp’, ở cùng 1 trang, 2 màu mực. Mình nghĩ là em ghi 2 lần , vì em ko ghi rõ ngày tháng. Đúng là hạnh phúc luôn đi liền với khổ đau.

Đọc tới đây mình thấy khó thở, không quen chút nào, nên mình dẹp không đọc nữa. Mình thấy lòng mình nặng nặng, ko biết là vì sao?

Lấy lon nước ngọt uống, mình chạy xuống dưới, đi tới tiệm bán sim card, mua 1 cái sim mobi. Mình thấy mình giống thám tử, không phải điều tra ai mà hiểu rõ hơn về người yêu của mình. Mình biết là quá khứ là nên cho qua nhưng vì cái quá khứ đó đang dai dẳng tới hiện tại của em gia sư, ‘người yêu của mình’. Mình không biết sẽ làm được gì, nhưng mình muốn cố gắng để chấm dứt quá khứ ấy hay hiểu rõ hơn nó để hiểu rõ hơn về em gia sư

...

Mình gọi điện cho số điện thoại của người tên Ban trong quyển nhật kí.

- ‘alo’, là tiếng con gái vang lên sau nhiều hồi chuông. Không phải tiếng em gia sư

- ‘alo’, mình nói lại,

- ‘cho hỏi ai đầu dây vậy?’, giọng đứa con gái miền bắc. Không hiểu là gì mà có em gia sư ghi số điện thoại

- ‘ cho hỏi có phải số điện thoại của Ban không?’, mình nói, không biết sao nữa.

- ‘phải, cho hỏi ai vậy?’, đứa con gái có vẻ dịu giọng lại.

- ‘ mình là Minh, muốn làm quen với bạn’, mình nói đại, sau hồi hận quá, nói năng nghe nhảm nhí quá rồi nếu làm quen kiểu đó sao hỏi gì được về em gia sư còn lằng nhằng rắc rối nữa. Có thể Ban và em gia sư là bạn thân thì chết chắc.

- ‘oh. Hihi, sao biết số của Ban’, nhỏ nói, chắc cũng đang rảnh

- ‘có ng bạn cho Minh số’, mình nói chuyện với nhỏ 1 lát, nói qua nói lại. Vì không phải là em gia sư, nên mình ko run và ăn nói khá linh hoạt. Nhỏ Ban xin mình Facebook, mình không dám cho sợ lộ, nên mình cho nhỏ yahoo. Thế là quen được nhỏ Ban, không khó như mình nghĩ. Chắc nhỏ ban nghĩ mình là 1 người bạn của bạn nhỏ, giới thiệu cho nhỏ nên biết số điện thoại. Nên nhỏ nói chuyện ko quá khó khăn. Nhưng nhỏ cũng e dè lắm, chắc là bạn mới nên vậy.

Nói 1 hồi nhỏ nói nhỏ nấu cơm chiều đi học, hẹn mình khi khác nói chuyện. Mình thấy hơi tội lỗi khi làm những thứ này, mình đem người khác ra làm trò để điều tra. Nhưng mình muốn biết lắm những thứ mình đang tò mò, mình sẽ giữ chừng mực sẽ cố gắng để kiểm thông tin nhưng không lừa gạt gì. Thôi, làm thẳng khốn nạn 1 lần. Thấy kì cục quá. Vấn đề của mình là phải làm sao để có thêm thông tin, mình linh cảm nhỏ Ban biết ít nhiều chuyện của em gia sư. Nhỏ không quen mình, không hận thù em gia sư nên sẽ là người đáng tin nhất trong những người mà mình có thể biết thông tin. Hi vọng mọi thứ dần ổn thỏa, phải xoay chuyển mồm miệng và linh hoạt sao để nhỏ đồng ý gặp mình 1 lần. Đã tới đây rồi, thì đi tiếp thôi

Tinh thần mình có nhiều điều lạ, lúc thì bất ổn hoang mang lúc thì dần đo nhưng cũng có lúc thấy phần chán như đang dần thân vào câu chuyện kì thú. Thứ mình không biết là sẽ đi về đâu. Vì yêu hay vì rảnh quá sinh nông nổi, mình không biết. Nhưng thứ mình muốn biết là hiểu rõ hơn, phần vì tò mò phần vì muốn làm gì đó cho em gia sư, mình biết em không xấu chỉ là cuộc đời làm em ra như thế. Mình chẳng hiểu về em nhiều. Có thể lực nào đó đẩy mình vào chuyện này, cứ đổ thừa vậy đi.

...

Tới đâu hay tới đó vậy, suy nghĩ nữa chắc điên.

...

Em gia sư nhắn tin ình, em nói em vừa đi mua kem về ăn. Mình nhớ em, muốn nghe giọng của em quá, mình gọi cho em

- ‘em nghe nè’, em nói giọng ngọt. Yêu thương ở mình vẫn nhiều lắm, mình dù thấy rất rắc rối em khó hiểu nhưng mình không thể ngừng yêu em, cứ thấy nhớ và nghe giọng là thấy vui

- ‘uhm, ăn kem 1 mình nha, anh cũng thèm kem nè’, mình nói

- ‘đồ ham ăn, để tối em mua cho ha?’, em nói. Mình tự dưng nghĩ, mọi thứ sẽ qua nhanh lắm, mình và em sẽ yêu nhau đơn thuần như những người yêu nhau, không rắc rối và không dối trá.

Mình và em gia sư nói qua nói lại mấy thứ lặt vặt xong em kêu em đi học bài. Mình cũng đi học anh văn. Mình nhắn tin với nhỏ Ban, vì mình đang đóng vai làm quen nhỏ. Nhỏ nhắn tin rất nhanh, không để mình đợi lâu. Nhắn tin qua lại liên tục, nhỏ kêu mình gửi hình qua cho nhỏ xem. Nhỏ nắn nỉ quá với lại muốn lấy hình ảnh để thuyết phục hơn. Mình và nhỏ Ban gửi hình cho nhau.

Sau nhiều tin nhắn từ trưa trưa tới gần tối, mình tìm được những thông tin sau

+ nhỏ Ban học đại học công nghiệp

+ nhỏ Ban cùng quê đồng nai với em gia sư

+ nhỏ Ban chưa có người yêu

...

Mình đã gợi ý với nhỏ về việc khi nào gặp nhau, thì nhỏ kêu để từ từ, mới quen mà. Mình thấy đường đột và kì cục lắm nhưng đâm lao thì theo lao vậy.

Xác định : Những việc mình nên làm là làm theo những gì mình muốn và đi tới đâu thì hồi sau sẽ rõ. Mình cứ nghĩ là cái vụ 49 ngày có tồn tại nhưng mình không quan tâm nữa. Khi còn thời gian và cơ hội thì mình muốn đi tiếp, muốn hiểu rõ ràng tường mình mọi thứ. Coi như là trải nghiệm, của mỗi tình đầu vậy.

Về tình cảm, vẫn là yêu và đến bây giờ vẫn là yêu, yêu em gia sư nhiều hơn mình có thể tưởng tượng. Còn em, theo như em nói thì em chán ngán tình yêu và em hoàn toàn ko yêu mình? Mình vẫn hi vọng là em sẽ khác đi, nếu mình chịu cố gắng. Nếu nói không thấy mệt thì nói xạo, thấy đuối vì quá rắc rối. Nhưng mình muốn đi tiếp, muốn cố gắng để tìm hiểu trong cái thời gian 49 ngày, khi nó kết thúc, mình và em sẽ có thể

bắt đầu lại vào 1 ngày thứ 50 ko có giới hạn hoặc ít nhất cũng làm hết sức cho tình yêu này. Liệu mình có đang đi sai đường??? Mình hơi rối.

....

Tối, em gia sư tới dạy rất đúng giờ, mình vẫn ngồi trên giường. Nhưng khi thấy mẹ mình đi ngang phòng mình nhìn vào, mình sợ mẹ nghi ngờ quá, bây giờ nhiều rắc rối rồi mình không muốn thêm 1 cái phiền nào nữa. Mình đứng lên lấy quần áo và thay đồ đi ra, mình nhắn tin với em gia sư nói là mình đi xuống dưới siêu thị. Mình nói với mẹ là mình đi học, ẹ khỏi dòm ngó. Nếu mình manh động sẽ gây thêm phiền phức cho em gia sư. Rất có thể mẹ mình sẽ cho em gia sư nghỉ dạy. Mình đi xuống siêu thị, nhưng không vào, mình đi vòng ra ngoài uống cà phê, tới khoảng 8h45, gần giờ em gia sư về mình mới quay vào chỗ cầu thang xuống bãi giữ xe. Mình biết chắc chắn là em gia sư sẽ đi đường đó xuống lấy xe. Mình muốn gặp em gia sư

- ‘anh ngồi đây đợi này giờ áh hả?’, em hỏi, mình đang ngồi trên bậc thang chơi game điện thoại

- ‘uhm, anh đợi em mà’, mình nói. Đứng dậy, mình bước tới nắm tay em, em nhìn mình hơi ngạc nhiên. Em gia sư hôm nay nhìn khỏe khoắn với tóc cột cao và lại là áo đen. Em chắc chắn rất thích màu đen

Mình nhớ lại, hình chưa mình và em chưa từng nói chuyện với nhau về cái hình xăm

- ‘anh là người yêu tốt, anh nhớ em hay nhớ kem’, em nói, ranh mãnh, mình quên bống cái vụ ăn kem, nhờ em nhắc mình mới nhớ

- ‘àh ha, đúng rồi, anh quên, mua kem đi nhok’, mình cười. Mình và em nắm tay nhau đi xuống

Em gia sư đưa tay tự gõ vào trán: ‘mày ngu quá Linh ơi’, xong 2 đứa cười giòn tan. Tâm trạng mình vui lắm. Miễn có em là mình sẽ thấy vui. Mù quáng quá chẳng?

Hai đứa mua kem trong tiệm gà lotteria rồi ăn, em rất vui vẻ. Mình cũng thế, tạm quên những thứ đang xảy ra. Giây phút này, yêu thương thôi.

...

Ngày đầu làm người yêu, mãn nguyện vì những niềm vui nho nhỏ nhưng đủ làm mình quên đi mệt mỏi. Chắc chắn rồi mọi thứ sẽ ổn, sẽ rất ổn. Mình tin thế.

9. Chương 9

thứ 3 : ngày thứ 2 làm người yêu

Mình gặp em lần đầu vào ngày 9/07/2012, nhưng lần đi chơi đầu tiên là chủ nhật 15/07/2012, đó là hôm đi nhậu, nếu tính từ ngày đầu gặp nhau tới ngày thứ 49 thì bây giờ mình chỉ còn hơn 20 ngày cho tình yêu này. Thời gian qua rất nhanh. Liệu có đủ thời gian ình không?

Sáng này mình thức dậy khoảng 8h, mình nhận được tin nhắn của em gia sư như mọi ngày. Em dậy sớm đơn thuần chỉ là tập thể dục ư? Chắc là vậy, chỉ là tập thể dục. Mình nhắn tin lại cho em gia sư như mọi lần chắc tới trưa em mới rep nếu không phải đi học.

...

Mấy hôm nay không thấy nhỏ H nhắn tin cũng không thấy số máy đuôi 37 nhá máy. Chắc chán rồi

...

Mình nhắn tin cho nhỏ Ban, chúc nhỏ ngày mới vui vẻ, nhỏ Ban nhắn tin lại liền. Sau cái lúc mình và nhỏ trao đổi hình ảnh, thấy nhỏ nói chuyện nhiệt tình hơn. Nói 1 chút về nhỏ Ban, mình chưa gặp nhưng theo nhỏ nói thì nhỏ cao 1m50, xem hình thì mình không thấy thấp lắm, nhìn nhỏ tròn người, không quá mập. Nhìn cũng được. Nhỏ nhắn tin với mình qua lại

Mình nghĩ là thời gian thì phải quý báu, phải tận dụng cơ hội để tìm hiểu về em gia sư từ nhỏ Ban, người đáng tin nhất trong những người có thể biết về em gia sư. Qua giờ nhắn tin, mình nhắn tin như người bạn, cố gắng hết mức không gây cho nhỏ hiểu lầm. Mình không quá rạch ròi nhưng cũng ko thể quá thân mật. Lợi dụng nhỏ Ban mình cũng thấy kì. Cứ thấy sao sao.

- ‘tối nay B rảnh ko?’, mình hỏi, nếu được thì tối nay gặp luôn, càng để lâu càng phiền, đêm càng dài càng lảm mồm. Nhiều chuyện sẽ phát sinh lắm.

- ‘tối nay em rảnh. Có gì ko anh?’, nhỏ Ban nhắn tin,

- ‘anh muốn gặp em đó mà, bữa này nghỉ hè chán quá’, mình nhắn tin và hi vọng nhỏ đồng ý, nhỏ Ban nói là rảnh cơ mà.

- ‘tối nay hả? uhm, để em suy nghĩ, mà em xấu lắm nha’, nhỏ nhắn tin. Mình thấy áy náy quá.

- ‘trời, có gì đâu, anh đâu quan trọng đẹp xấu’, mình nói.

- ‘uhm, vậy mấy giờ gặp anh được’, nhỏ nhắn tin.

- ‘mấy giờ em rảnh?’, mình hỏi

Sau đó mình và nhỏ quyết định là hẹn nhau lúc 7h tối ở gần chỗ dh công nghiệp, nhỏ Ban nhà gần đó, mình thấy nhỏ cũng hơi lưỡng lự, nhưng mình nói quá nên nhỏ đồng ý gặp mặt. Vậy là tiến thêm được 1 bước rồi. Xong chuyện mình sẽ nói lời xin lỗi. Nói qua 1 chút là lúc nhắn tin, nhỏ có vẻ tin tưởng mình do mình nói có quen người bạn của nhỏ và người đó cho số điện thoại. Nên nhỏ ko hoài nghi nhiều vì mình biết tên nhỏ luôn.

Theo những dữ liệu mà mình có rồi suy luận thì nhỏ Ban với em gia sư của mình là đồng hương, có thể gần nhà nhau dưới quê . Còn việc em gia sư ghi số điện thoại nhỏ Ban là do em gia sư lên thành phố ở với ba, sau gặp lại xin số điện thoại. Chắc chắn nhỏ Ban sẽ biết về em gia sư, mà cũng có thể là biết nhiều thứ nên mình gặp nhỏ, tạo niềm tin ở nhỏ. Tìm mọi cách để nhỏ nói ỉn nghe, mình sẽ hiểu thêm nhiều thứ. Mình chọn thời gian 7h là để mình nói với mẹ đi học, tạm ẹ quên việc mình và em gia sư. Mẹ mà phát hiện nhiều quá thì không ổn.

p/s: mình up tới đây, mấy thím thông cảm, mình sẽ up nhanh nhất có thể, nếu viết xong, tối nay mình đi gặp nhỏ Ban, nên nói chuyện như thế nào, và có nên hỏi nhỏ Ban???

Sau khi bị mấy thím gạch quá vì cái ngu hẹn với nhỏ Ban, thực tình thì em làm mọi thứ vì muốn hiểu rõ quá khứ em gia sư, không phải đơn thuần vì tò mò mà do em còn muốn hiểu rõ để có thể làm gì đó chấm dứt cái dai dẳng kéo dài từ quá khứ đến tận hiện tại. Ở em gia sư còn nhiều uẩn khúc làm em ấy không thể nhẹ lòng mà tiếp tục gì đó. Thứ mình hi vọng có thể làm là chấm dứt quá khứ đó, đành rằng quá khứ là quá khứ nhưng mình nên làm gì đó cho cái quá khứ chưa dứt được. Hơi hão huyền nhưng mình có ý định đó.

Khi quá khứ không đơn thuần là thứ đã qua , nó dai dẳng và còn nhiều hệ lụy tới hiện tại thì mình nghĩ lãng quên nó không phải là cách, khi cái quá khứ đó vẫn có thể đâm vài nhát dao chí mạng vào hiện tại.

Vài người khuyên mình nên xác định lại tình cảm, vì sợ đơn thuần là ham muốn là đòi hỏi được hiểu, được chinh phục, sợ đó không phải là yêu mà chỉ là cơn say nắng mình gặp 1 người thấy dễ thương, bắt mắt rồi lảm tưởng là yêu. Mình phải làm gì, làm thế nào để biết chính xác có phải là yêu không, và sao là ngộ nhận sao là yêu thật?? Tình yêu là thứ mơ hồ và đầu nắm bắt được, người ta ở bên nhau cảm giác yêu thương nồng nhiệt và muốn bên người đó, thì đó là yêu hay ngộ nhận là yêu. Mình không rõ, mình mạn phép cho đó là yêu, vì thứ mình muốn là có em gia sư trong đời, ở bên em chia sẻ với em, cái cảm giác muốn được yêu người đó thật nhiều. Chẳng lẽ cứ sợ đó là ngộ nhận rồi bỏ cuộc. Vì mình đi tới đây, và cảm giác trong mình là thực, nên cho phép mình gọi đó là yêu. Vội vàng hay ngộ nhận thì hồi sau mới rõ, giờ có muốn cũng không thể biết được có phải là ngộ nhận hay là yêu.

Mình dù nào cũng muốn đi tới cùng con đường mình đã muốn đi ngay từ đầu cho tới khi không thể đi nữa.

Nói về cái việc mình hẹn nhỏ Ban mà mọi người là cho là sai lầm, mình quyết định không đi gặp nhỏ nữa nhưng vì đã có hẹn với nhỏ nên mình nhờ thằng bạn đi. Phải năn nỉ hăm dọa đủ kiểu nó mới chịu đi, ý

định là nó nói nó đưa hình của thằng bạn vì sợ nhỏ Ban chê xấu ko dám gặp. Mình cho nó coi những tin nhắn để nắm thông tin, và nó đã đi gặp nhỏ Ban giúp mình.

Mình ở nhà và đợi nó về.

Và thông tin sau cuộc gặp đó mà thằng bạn mình nói lại là nhỏ Ban hiền lắm, nhỏ ko có chút nghi ngờ gì, thằng bạn chỉ tới nói chuyện qua loa vớ vẩn rồi về, chẳng tìm được thông tin gì. Nó cũng đã nhờ nhỏ Ban xóa hình của mình, ngay đó nó send cho nhỏ tấm hình của nó (chi tiết này là mình dặn nó ráng làm cho khéo). Mình cho thằng bạn cái sim mình dùng nhắn tin với nhỏ Ban luôn. Nghĩ lại cũng thấy có lỗi với nhỏ Ban khi đem nhỏ ra làm trò, tuy rằng mọi chuyện chưa đi quá xa, tạm thời cũng ổn thỏa.

Kết quả của buổi tối gặp nhỏ Ban của thằng bạn là mình phải mời nó châu nhậu.

Tối hôm đó khi qua nhà thằng bạn nhờ, dặn dò nó. Tối khi nó đi mình chạy về nhà, mình không lên nhà vì mình nói mẹ là đi học rồi. Mình ra ngoài uống cà phê, tới khoảng 8h30 thì trở vô, ngồi đợi em gia sư.

Nghĩ lại mới thấy mình quá đáng, đọc nhật kí, tìm hiểu lung tung. Thề là mình chẳng có ý xấu nhưng dù gì cũng quạ xâm phạm, mình dặn lòng là lát về xóa bản chụp nhật kí với bản photo quyển nhật kí luôn. Mình vẫn muốn biết mọi thứ, dù nhiều người khuyên ko nên.

Em gia sư xuống thì thấy mình ngồi đợi sẵn, em chạy tới quàng tay vào tay mình, mình thấy vừa ngạc nhiên vừa ấm áp.

- ‘nếu lấy vợ lấy chồng mà có cảm giác khi về nhà, có người đợi thì em muốn lấy chồng quá’, em gia sư nói, như đang nghĩ ngợi nhiều lắm.

- ‘nếu vậy anh cũng muốn lấy vợ’, mình nói

- ‘haha, ai mà lấy anh, ế nhẹ bán rẻ ko ai mua’, em nói đúng kiểu châm chọc, rồi cười haha, nhìn em cười thấy thanh thản và đáng yêu lắm.

- ‘em lấy chứ ai, ế vậy mà em mê’, mình nói, cũng cười, 2 đứa vẫn quàng tay nhau. Y chang 1 đôi yêu nhau

- ‘uhm mê’, em nói rồi cầm tay mình lên, nhìn nhìn, lúc này mình và em đã ra phía bên ngoài chung cư và ngồi trên bậc đá.

Mình để yên cho em nhìn, không biết em làm gì mà nhìn say mê

- ‘anh ko có đồng hồ’, em nói, thì ra là kiểm cái đồng hồ, tay chân mình đó giờ không đeo gì. Hồi đó mẹ có mua 1 cái đồng hồ cho đeo, mà đeo vướng víu rồi đi tắm cũng phiền lắm nên rồi sau bị mất. Từ đó tới giờ chẳng đeo gì

- ‘anh ko thik đeo đồng hồ hay cái gì trên tay, vướng víu lắm’, mình nói, em vẫn cầm tay mình. Em im lặng, nghe mình nói. Không biết nghĩ ngợi gì, em nói

- ‘em cho anh đồng hồ nha’, em nói, mình đang nghĩ em sẽ tặng đồng hồ ình hay gì đó tương tự thế

- ‘thôi, anh ko đeo, em mua chi tốn tiền’, mình nói tỉnh bơ, em vẫn cầm tay mình, nhưng đã đưa cao lên hơn. Mình thấy em có vẻ như nén cười, mình không hiểu em định làm gì, chuyện có gì đâu mà cười. Mình tò mò, đang ko biết sao em muốn cười và nén cười thì thấy em đang cắn mình, giật ra không kịp, em há miệng cắn hay cổ tay, chỗ người ta hay đẹp đồng hồ. EM gia sư cắn khá mạnh, sao em nhả ra thì có nguyên hình tròn, em gia sư cười phá lên

- ‘tặng anh đồng hồ,ahaha’, em cười giòn tan, không thể tưởng tượng nổi em có nhiều trò quá, nhìn em mình thấy vui, mới cách đây 1, 2 phút còn nghĩ em sẽ mua cái đồng hồ tặng, thì ra là vậy.

- ‘haha, thì ra vậy, bó tay em luôn’, mình cũng cười. Sau đó em lấy bút trong cặp, cây bút lông nhỏ màu đen, em lại cầm tay mình, mình nhìn xem em làm gì, em lấy bút vẽ số và kim đồng hồ lên, làm như cái đồng hồ thật. Mình ngồi cười nhìn em làm mọi thứ say mê.

Em làm xong, tự khen đẹp rồi cười. Mình vui lắm khi nhìn thấy em cười. Em giống gió mùa hạ, mát rượi và thoải mái

Mình nhẹ hôn má vào má em, tại mình muốn thế, cứ làm theo bản năng thôi. Thấy bình yên và nhẹ nhàng, em thoáng ngạc nhiên rồi cười. Mình và em nói chuyện thêm lát rồi em về, mình nói đưa em về nhưng em nói không kêu mình lên nhà, khi nào về tới em nhắn tin.

Hôm nay, mình lại vui, ngày thứ 2 làm người yêu. Những lần tần trong lòng về những chuyện lung tung đã dần lắng xuống. Mai nắng sẽ lại lên mà.

thứ tư : ngày thứ 3 làm người yêu.

Sáng này mình thức dậy, có tin nhắn như mọi ngày của em gia sư, thêm đó là tin nhắn của thằng HA, chữ bầy bọ. Mình chẳng thêm quan tâm nó, chẳng thể để nó làm nhiễu tâm trí của mình nữa. Em gia sư giờ chắc đang trong lớp học.

Mình đứng ngoài cửa sổ phòng mình, thả xuống hồ bơi, cũng có nhiều người đang bơi. Sáng hôm nay trời rất đẹp, nắng tươi lấm. Mình nhìn tay mình, vẫn còn vết của cây bút nhưng dấu răng của em gia sư thì mất tiêu rồi.

Nhớ lại hôm qua ,lúc đi về em còn nán lại hỏi mình

- ‘ anh T ế vợ, mấy giờ rồi’, rồi em cười, mình béo má em rồi em đi về. Em đáng yêu lắm, trong mắt mình là thế.

Ngày thứ 3 yêu nhau, vào một buổi sáng thức dậy. Mình nhớ em da diết. Đạo gần đây, khi mới thức dậy, người đầu tiên mình nghĩ tới và muốn gặp nhất là em gia sư. Như thằng mới biết yêu và yêu mọi thứ thuộc về người nó yêu. Tâm trạng mình giống thế.

Mình đánh răng, ăn sáng rồi làm mọi thứ thật nhanh, mình quyết định tới trường em, cho em 1 bất ngờ vào ngày thứ 3 yêu nhau. Mình định sẽ mua cho em loại kẹo em hay ăn, mình còn định mua hoa. Nhưng sợ sến quá nên thôi ý định đó. Mình sẽ đợi em ra học. Đúng là rảnh người ta nghĩ ra nhiều thứ. Mốc 3 ngày trong tình yêu đầu, chắc cũng đáng để nhớ.

Mình làm đúng những thứ mình nghĩ, chạy xuống lấy xe, đi mua kẹo. Loại kẹo em gia sư hay ăn khi buồn là loại kẹo mình thấy rất ít bán, may mà mình biết 1 chỗ bán. Chỗ đó vừa bán đồ chơi vừa bán kẹo cho con nít, hỏi đó mình có dắt thằng em đi mua đồ chơi ở đó. Mình mua 1 lốc luôn, 5k 1 cây kẹo xanh xanh đỏ đỏ. Chắc em sẽ thích. Mình chạy tới trường em gia sư. Tâm trạng của mình vui, của 1 người đang yêu.

Chạy tới trường em đã khoảng hơn 10h, nghe em tối qua nói là sáng nay học tới 11h xong. Mình không nhắn tin cho em gia sư, định cho em bất ngờ mà. Mình lựa chỗ ngay gốc cây trước trường ở cổng chính. Mình tin nếu em đi ra bằng cổng sau của lối đi giữ xe thì mình sẽ thấy em chứ em không thấy mình. Chắc em gia sư của mình sẽ ngạc nhiên lắm, mình nghĩ thế.

Ngồi đợi mà không thấy chán vì mình bận tưởng tượng tới gương mặt em gia sư khi thấy mình. Em sẽ cười tươi thật tươi cho xem, mình và em sẽ đi uống trà sữa, mình sẽ đưa cây kẹo cho em, em sẽ vui lắm đây.

Tới gần 11h thì mình bắt đầu căng mắt nhìn, nãy giờ cũng nhìn, nhưng cũng lác đác sinh viên ra về à. Mình đang chăm chú nhìn, thì trời không phụ lòng người, mình đã thấy em gia sư của mình, em chạy ra khỏi trường, mình đang định chạy theo, thì thấy em dừng xe lại chỗ gốc cây quán nước mía gần đó, mình đang tò mò, không biết em làm gì. Mình nghĩ em lấy đồ gì, bọn con gái phải che kín mít mới chịu mà. Mình nhìn thấy em lấy điện thoại ra, em gọi. Hơi điên khùng nhưng mình nghĩ em gọi ỳnh, mình lấy điện thoại của mình ra nhìn, không có thấy gì. Mình nhìn em gia sư, không biết em gọi cho ai mà đang đi phải dừng lại. Mình nghĩ thế nên đứng tại chỗ quan sát, em nói chuyện cũng rất nhanh, khoảng 1p rồi em bỏ điện thoại vào túi, hôm nay em mặc áo rộng rộng màu xanh lá, với quần jean và mang giày thể thao. Em ko mặc áo khoác, ko sợ đen.

Em cất điện thoại rồi mà em vẫn chưa đi, không biết hẹn ai và đứng đó đợi ai. Một nỗi lo mơ hồ, chẳng lẽ mọi thứ không thể suôn sẻ với mình. Mình hi vọng em để quên tập và nhờ bạn mang ra dùm. Nhưng hình như không phải thế?. Mình bắt đầu thấy lo lo, dự tính chuyện không hay rồi. Mình đứng đó đợi em sẽ làm gì. Chắc chắn em không thể thấy mình trừ khi em quay đầu lại vì em và mình đứng cùng chiều,xe quay về cùng hướng. Nhìn xa xa, thấy em nhỏ xíu.

Đội 1 lát thì có người đàn ông tới, anh ta đi SH màu đen và mình đoán là lớn hơn mình và em gia sư, nhìn chừng chực ra dáng người đi làm rồi, mình choáng váng nghĩ mơ hồ về mối quan hệ giữa em gia sư và anh ta. Nhìn anh ta có vẻ giàu có. Phải chăng giống như phim, và đời thì không thể như mơ. Mình thoáng ý nghĩ lung tung rằng em và ng đàn ông đi SH có gì với nhau. Mình thấy mệt mỏi.

Thực tình mình ko nghĩ kế hoạch của mình lại thành ra như thế, từ ý định làm em bất ngờ tới việc mình đứng dưới gốc cây nhìn em và người đi SH đang nói gì đấy. Đúng là người tính không bằng trời tính. Ở xa xa đó, em gia sư và hần ta nói gì đó, rồi họ chạy đi mất. Mình thẳng thốt, rồi bình tĩnh chạy theo. Lòng cầu nguyện trời đất là mọi thứ dừng như mình nghĩ, mình đang nghĩ lung tung lắm. Mỗi ngày thứ 3 àh, dừng hăm hai một thẳng mới bước vào ngày yêu thứ 3.

Em gia sư và người đi SH chạy gần như song song. Mình chạy sau và giữ 1 khoảng cách an toàn để khỏi bị phát hiện. Tâm trạng mình tệ hần, vừa hi vọng vừa thất vọng, hi vọng ko như mình nghĩ, thất vọng vì đời trái ngang. Nhưng mình vẫn giữ bình tĩnh được. Mình sẽ biết chuyện gì xảy ra nhanh thôi. Có 1 chi tiết làm mình dờ lo, là mình không thấy em gia sư cười với ng đàn ông đó. Mình biết chi tiết vớ vẩn đó chẳng nói lên gì nhiều, nhưng cũng an ủi là ít nhất em không tỏ ra thân mật quá với hần

Mình sợ lắm, nếu họ rẽ vào khách sạn hay nhà nghỉ như mình đang nghĩ, quá tồi tệ khi nghĩ thế. Nhưng mình thấy bất an. Cảnh này hay có trên phim, mình hi vọng em gia sư của mình không thế.

Chạy hết con đường hướng ra phía sân bay Tân Sơn Nhất, em gia sư vào hần rẽ vào quán cà phê gần đó, mình thở phào. Không như mình nghĩ. Nhưng mình không biết chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông đó là ai, em gia sư đi vào trước, hần ta đi liền theo sau, mình đứng xa xa đợi em và hần vào rồi, mình mới đi vào theo. Nhìn dáo dác thì thấy em gia sư với hần đang ngồi ở góc gần cuối, ngồi ngay dưới gốc cây. 2 người ngồi đối diện. Mình nhìn em gia sư, tự dưng mình thấy buồn buồn. Là ghen tức hay thất vọng vì em ko thể đi trà sữa với mình như mình nghĩ??

Mình chọn cái bàn gần đó, không quá gần cũng không quá xa, may mắn là em gia sư ngồi quay lưng lại với lối vào nên chắc em không thấy mình. Mình ngồi cũng gần 1 cái cây, mình nhìn thấy em từ sau lưng, nhưng hơi khuất, chắc để ý kĩ em mới thấy mình. Nếu thấy, chắc mọi thứ vỡ tan tành hay trở nên vô cùng tồi tệ. Mình không thể thấy diễn biến trên mặt em gia sư, chỉ thấy sau lưng, nhưng mình nhìn thấy người đàn ông đi SH, anh ta cao ráo và có vẻ cũng thành đạt, anh ta có mang cặp táp và mặc quần tây, áo sơ mi. Nhìn khác hẳn với phong cách của HA. Không biết mối quan hệ giữa em gia sư và ông ta là gì.

Tâm trạng mình thấy tệ...

Mình không thể nghe thấy em gia sư và anh ta nói gì, vì quá xa, mình cũng không thấy mặt em gia sư. Chỉ biết, lúc này em đang khoanh tay. Gương mặt người đàn ông ko biểu lộ nhiều cảm xúc. Nhưng mình nghĩ câu chuyện của họ không thoải mái cho lắm. Mình thấy anh ta nghe em gia sư nói gì đó, rồi anh ta chau mày, có vẻ không vui. Anh ta cũng nói gì đó như kiểu khẩn thiết và nhiệt tình lắm. EM gia sư vẫn khoanh tay, mình vẫn ko thể đoán được là em gia sư và anh ta đang nói chuyện gì. Mình muốn biết lắm mối quan hệ giữa họ. Có khi nào anh ta là C, người mà nhỏ H nói là người yêu của chị Q mà bị em gia sư giết mất?

Hạnh phúc đúng thật khó kiếm và mình thấy nặng lòng... Đó càng là lí do để mình hiểu rõ ngọn ngành, ko phải để điều tra, mà chắc chắn những thứ mình đang chứng kiến liên quan trực tiếp từ quá khứ tới hiện tại. Ở trên cao Những tia nắng vẫn cố gắng len qua những tán cây.

Mình nhớ tới lúc em ngồi sau mình, dựa vào lưng mình, đeo tai nghe vào tai mình, rồi khóc, bài hát có câu: ‘về đâu anh hỡi ngày mưa đã qua đi lâu thật lâu, mà sao có nắng hoài vẫn chưa hong khô niềm đau’, mình thấy mình trơ trọi, tự dưng thấy thế. Mình đợi lời giải thích từ em, mình là người yêu của em và chắc có đủ tư cách để biết chuyện gì đang xảy ra. Tình hình ở bàn của em gia sư có vẻ căng thẳng, mình nhìn thấy người đàn ông đó ra sức nói gì đó, như vẽ thuyết phục, mà em gia sư thì lại không nghe, hai người gần như cãi nhau. Sau em gia sư đứng lên, ông ta cũng đứng lên, em gia sư nói 1 câu gần như quát : ‘đừng đi theo tôi’, mình nghe thế, rồi em bỏ đi. Mình không hiểu chuyện gì nhưng cũng an tâm, ít nhất đó không phải là em gia sư có quan hệ tình cảm gì mới người đàn ông đó. Mình thấy tâm trạng đỡ hơn.

Em gia sư đi ra ngoài, anh ta nán lại trả tiền, nhưng ko đuổi theo. Ly nước cam trên bàn vẫn còn nguyên, em gia sư có vẻ tức giận. Mình tò mò nếu không thích sao phải gặp, có lí do gì chẳng???

Mình cũng tính tiền, lúc này giữ xe, mình đã cẩn thận cho xe vào góc khuất nhất, nên chắc em gia sư ko biết sự hiện diện của mình này giờ. Mình đi về với tâm trạng khó chịu lắm.

Mình về nhà, lên phòng, mấy hũ kẹo còn để trong cặp, thế là toi mất 1 ngày mình nghĩ sẽ đẹp thật đẹp vui thật vui. Mình đang định nhắn tin với em gia sư, hỏi em đi đâu? Thì có điện thoại của em gia sư

- ‘chiều em gặp anh nha’, em nói. Mình còn khó chịu vì việc lúc này

- ‘uhm, mà có chuyện gì hả?’, mình nói

- ‘uhm, em muốn nói chuyện này’, em nói, giọng nghe buồn và mệt. Mình ko biết em sẽ nói chuyện gì, nhưng hi vọng em không giấu mình chuyện khi này.

- ‘uhm, mấy giờ anh tới đón em được?’, mình hỏi, hi vọng đừng có lừa dối ở đây.

- ‘2h chiều nha’, em nói

Mình uhm, định hỏi em đi đâu, nhưng thôi, dù gì lát cũng gặp. Mình sẽ để em nói vậy

...

2h chiều, mình tới gặp em gia sư, như mọi lần em đứng sẵn đầu hẻm đợi, hôm nay em ăn mặc rất đơn giản, em mặc áo sơ mi trắng và quần jean, không váy xòe hay quần áo đầy màu sắc, em cười với mình, thoáng mệt mỏi. Tự dưng bực tức và khó chịu này giờ của mình tan biến, mình chỉ thấy thương em.

Mình và em vào quán cà phê có nhiều cây trên đường TH, mình và em ngồi cạnh nhau, em gia sư hôm nay ít nói lắm, chắc có chuyện nghiêm trọng

- ‘em bệnh àh? Nhìn em mệt mỏi’, mình nói, chuyện gì đã xảy ra

- ‘không có, em muốn nói chuyện này’, em nói, giọng nhỏ nhẹ, chắc muốn chia sẻ lắm, mình đã bao giờ thấy hình ảnh này từ em đâu. Em gia sư mệt mỏi thấy rõ, không hiểu người đàn ông đó là ai mà có thể tác động tới em như thế, mình thấy khó hiểu

- ‘uhm, anh nghe nè, em nói đi’, mình nói, muốn nghe lắm rồi. Mình sẽ hiểu rõ hơn phần nào đó

- ‘hồi trưa em đi học về, em gặp 1 người’, em nói, mình thấy vui khi em nói thế, em đã ko lừa dối mình

- ‘uhm, em gặp ai’, mình nói, cơ hội để em nói như thế này ko nhiều, mình sẽ tận dụng để tìm hiểu thêm.

- ‘người hơn em 6t, em từng nói đó’, nghe tới đây mình thót cả tim, thì ra là C.

- ‘uhm, sao em gặp anh ta?’, mình hỏi

- ‘anh ta gọi điện cho em suốt buổi sáng, kêu muốn gặp em, nên lúc ra về em gặp anh ấy’, em nói chậm rãi. Mình thấy rất lạ thái độ của em lạ lắm, khác mọi ngày, em ko hoạt bát hay tỉnh bơ như nhiều lần. Sao anh ta muốn gặp em phải gặp, chắc chắn có chuyện gì

- ‘sao em gặp chỉ, anh ta gặp em làm gì?’, mình hỏi

- ‘tại có chuyện, anh ta gặp em kêu muốn quay lại’, em nói, mình hoảng hồn, sao lại thế? Sao em lại buồn, anh ta đe dọa gì em àh?

- ‘uhm, em tính sao’, mình nói, thấy tâm trạng kì kì.

- ‘tính gì đâu, em ko quay lại đâu’, em nói, có vẻ hơi bực.

Chẳng lẽ chuyện chỉ đơn giản thế, mình im lặng, em cũng im lặng. Em có vẻ suy nghĩ lung lay, sau em nói

- ‘em kể chuyện này anh nghe nha’, em nói, hơi rụt rè, mình mừng lắm. Em đã mở lòng ra với mình.

- ‘uhm, em kể đi’, mình nói, lắng nghe hết sức. Nói 1 chuyện có vẻ khó nói, em sẽ nhẹ lòng, hi vọng thế

- ‘anh ấy là bồ chị Q’, em nói, có vẻ rất khó khăn để nói được câu ấy. Mình thấy thương em lắm.

- ‘bồ của chị Q, sao quen em?’, mình hỏi

- ‘em quen anh ấy đầu lớp 10, lúc đó em còn nhỏ lắm, hoàn toàn chưa biết gì’, em nói, rất rõ ràng. Mình nhìn mắt em như có màn mưa. Mình lắng nghe hết sức, không biết hồi lớp 10, anh ta đã quen chị Q chưa.

- ‘đó là mối tình đầu của em’, em nói rồi thở ra. Mình thấy xót xót

Mình im lặng, im lặng lắng nghe và cảm thông. Em gia sư nói tiếp

- ‘em ko biết anh ấy quen chị Q, em cũng ko cố ý yêu anh ấy. Em quen anh ấy 1 thời gian dài lén lút vì mẹ em ko cho quen ng yêu’

- ‘vậy anh ta có biết chị Q và em là chị em ko?’, mình hỏi

- ‘hình như biết’, em nói. Mình im lặng vì thấy em muốn nói tiếp

- ‘rồi chuyện vỡ lở khi chị Q phát hiện, em vỡ vụn, trước đó vài ngày anh ta nói câu chia tay, em đau khổ lắm vì thấy đang vui vẻ. Chị Q dẫn anh về nhà ra mắt ba mẹ, khi đó chị Q đã biết anh ta có quen em, em vừa ngỡ ngàng vừa đau khổ’, em gia sư nói tới đó, mình thấy đau đau, vậy chuyện gì đã xảy ra tiếp theo??

- ‘em ko dám hé răng, em sợ lắm, rồi 1 ngày chuyện kia xảy ra’, em kể, càng ngày giọng càng nhỏ. Chắc chắn em đang lo lắng và cô độc lắm. Mình tin vào cảm giác của mình

- ‘chuyện gì?’, mình hỏi, mình đoán là chữ HIẾP. Mình ko muốn em kể nữa, sợ em đau đớn, nhưng mình muốn em nói ra, 1 lần thôi, rồi để tất cả thành dĩ vãng đã qua. Nhẹ nhõm và thanh thản. Mình sẽ luôn yêu em, dù như thế nào.

- ‘hôm đó em ở nhà 1 mình, anh ta tới chơi, và HIẾP em’, em nói dứt câu, nước mắt lặn. Mình tin không thể là giả dối được

- ‘không sao, qua rồi’, mình nói, ôm em vào lòng, thấy em đáng thương lắm

- ‘để em nói’, em nói, gạt nước mắt.

- ‘rồi chị Q nói em là ham trai, dâm tặc, quyến rũ bồ chị, ba em cũng từ đó mà bệnh rồi chết, và mọi thứ tới bây giờ’, em nói, nước mắt cứ lặn, em cứ nói, rất khó nhọc nhưng kiên quyết nói ra. Lòng mình cũng đau, đau như xé. Cảm giác vừa căm giận vừa khinh bỉ người đàn ông đó. Ghê tởm. Còn nhiều thứ lằng nhằng mình chưa rõ nhưng mình biết là không nên hỏi. Kể được tới đó chắc là quá sức chịu đựng của em rồi

p/s: mấy hôm nay mình bận, không viết nhiều được.

Nhiều ng nói mình viết ngày càng dở, chuyện ngày càng nhạt. Mình không biết làm sao để thêm muối, nên chắc sẽ ngừng viết. Vì mọi người đang hi vọng đây là 1 câu truyện và mình phải là 1 nhà văn, viết thật hay. Mình viết mọi thứ theo những thứ mình trải qua, theo cảm xúc nên ko thể viết hay đc, mình cũng ko phải nhà văn, mình cực ghét môn văn luôn.

Cám ơn tất cả mọi người đã ủng hộ mình

Update ngày 04/08/2012: thứ 7: ngày thứ 6 làm người yêu

Như đã hẹn, hôm nay mình và em gia sư đi biển. Tối hôm qua mình cứ nôn nao thế nào, nằm trằn trọc mãi tới hơn 1h mới ngủ, mà sáng thì 5h đã mở mắt trong khi mình hẹn đồng hồ 7h vì mình và em gia sư hẹn nhau 8h gặp.

5h sáng, mình định ngủ tiếp nhưng không ngủ được, lần đầu được đi chơi xa với người mình yêu nên tâm trạng cứ nôn nao khắp khởi đến khó ngủ. Mình nằm mãi mong tới 8h nhanh nhanh, nằm 1 lúc mới tới 5h30, mình nhận được tin nhắn của em gia sư như mọi ngày

- ‘dậy đi, ngủ như heo’, mình cười với cái tin nhắn giống như mỗi ngày nhưng lại làm mình thấy vui như lần đầu tiên thấy nó

- ‘ah ha, dậy rồi nha không biết ai là heo àh’, mình nhắn tin và chờ đợi sự ngạc nhiên của em gia sư. Mình lại tò mò không hiểu sao đi chơi thì em vẫn dậy sớm thế, em không biết tranh thủ ngủ àh. Chắc, chắc tại thói quen.

- ‘anh ham đi tới ko ngủ đc àh, haha’, em gia sư nhắn tin liền, vẫn cái điệu châm chọc ấy.

- ‘anh quen dậy sớm vậy đó, hehe’, mình nt lại

- ‘gớm, xạo chết, mọi bữa ngủ trướng lên, thôi em đi chuẩn bị, lát 8h nha’, em gia sư nhắn tin. Mình trả lời, em gia sư cũng nôn đi quá mà đâu phải riêng mình. Mình với tâm trạng rất thoải mái, hí ha hí hửng vì biết sắp tới sẽ là khoảng thời gian rất vui cho 1 mối tình. Mình và em sẽ làm những gì ở biển Vũng Tàu, chắc chắn sẽ rất vui. Mình dự định sẽ cùng em gia sư của mình rong ruổi khắp Vũng Tàu, mình từng đi Vũng Tàu rất nhiều lần từ nhỏ tới lớn, nhưng hình như chưa bao giờ có cảm giác thích thú như lần này.

Nhớ lại tối hôm qua, em gia sư nói: ‘em mong tới sáng để đi quá, hic khó ngủ luôn’. Cả 2 đứa đều mong chờ những thứ vui vẻ, tươi đẹp.

...

Nói lại chút về cái vụ em gia sư và mình nói chuyện về C, hẳn ta đành rằng là người ko đành lòng sau tất cả những chuyện đã làm với em gia sư, nhưng vấn đề mình không hiểu là sao em gia sư vẫn chịu gặp mặt hẳn và sao hẳn lại muốn quay lại với em gia sư để làm gì? Chuyện nếu em gia sư bỏ qua và quay lại thì 2 người cũng mãi mãi không thể có kết quả tốt nếu vẫn còn có gia đình, bạn bè và quê hương. Em gia sư có nói về chữ HẬN trong quyển nhật kí, là em sẽ trả lại cho họ tất cả những thứ em phải nhận. Thực tình mình chưa hiểu rõ lắm về những thứ quanh em dù nó đã bắt đầu mở ra, cứ đi tiếp thôi thì sẽ thấy được những thứ có trên đường, còn đứng 1 chỗ mà hỏi cũng chẳng thấy gì.

Ban đầu với mình em là cô gia sư dáng cao cao gầy gầy, tóc cột cao và nhìn hiền lành, sau đó em trở thành cô gái trong bộ đầm bó sát và nhả khói chuyên nghiệp, sau đó em lại là cô nàng thích mặc váy đầy mộng mơ, rồi lại là cô nàng hay châm chọc, thích đùa rồi cười haha. Mình vẫn chưa đủ khả năng nắm bắt những thứ đang diễn ra trong con người em, nó đa chiều và không thể lường.

...

Mình xin mẹ đi chơi từ thứ 5, mình nói là đi họp lớp cấp 3, bạn bè lâu ngày gặp mặt và xin tiền. Mẹ mình đồng ý dễ dàng vì mình ít khi xin đi xa, mẹ chỉ dặn mình đi cẩn thận và không uống rượu bia, mẹ còn dặn mình đi đâu đi nhớ để ý xe dạo này nhiều trộm cắp lắm. Mình không nói là mình đi biển Vũng Tàu mà mình nói mình đi Bến Tre, ẹ khỏi nghi ngờ. Mình vì sợ em gia sư nếu xin nghỉ tối thứ 7 nữa thì nghỉ nhiều rồi nên mình bày chuyện cho thằng em đòi qua nhà nội thứ 7, mẹ mình sẽ cho em gia sư nghỉ. Mẹ mình cũng rất thường xuyên cho em gia sư nghỉ thứ 7, mẹ hay chở em mình đi chơi, ăn uống. Mình kiếm chuyện nói là nội mua cho thằng em cái đồ chơi đẹp lắm và sáng mai có mấy đứa con nhà chú Phong qua chơi. Nên thằng em mình rất phấn khích, nó năn nỉ mẹ suốt nên cuối cùng mẹ quyết định cho nó qua nội nguyên ngày thứ 7 và chủ nhật. Mình đã mua món đồ chơi đưa qua cho nội nhờ nội đưa cho nó và nói là của nội mua.

Bà nội còn nói mình dạo này lớn, biết thương em rồi. Nội nói làm mình phát ngại. Nhưng dù gì mình cũng đã mua đồ chơi cho thằng em

Mọi thứ đều ổn thỏa.

...

10. Chương 10

Mình qua nhà em gia sư sớm 10p, vì lần quần ở nhà cũng không làm gì nên mình đi qua nhà em đợi. Sáng thứ 7, 8h nắng đã rất vàng, hôm nay trời đẹp lắm trên trời rất nhiều mây xanh. Mình chuẩn bị đồ đạc chỉ vốn vẹn trong cái balo đen, vì mình và em gia sư tính là sẽ tắm biển 2 lần nên mình mang 2 bộ đồ để bơi, tất nhiên không phải là cái quần bơi mình hay mặc để bơi ở hồ dưới nhà. Mình mang thêm 2 bộ đồ nữa là xong.

Mình đợi khoảng 5p thì em gia sư đi ra, em gia sư mặc quần bó màu xanh dương, mặc áo dài dài màu vàng nhìn rất sắc sỡ, bên ngoài mặc áo khoác, cả 2 đứa đều đội nón cặp, em mang đồ rất linh khinh, tổng cộng

là 2 balo, 1 túi đeo màu nâu em hay đựng tập và 1 túi nhỏ xú đeo bên hông. Đúng là con gái đi chơi, cứ mang hết đi vì sợ thiếu gì đó.

- ‘em mang hết đồ trong tủ đi àh’, mình hỏi em khi thấy em cười với mình.

- ‘cái balo màu đỏ là đựng đồ ăn vặt, còn cái này là quần áo’, em nói chỉ vào cái balo màu đen. Cái balo được chủ nhân nó nhét ứ ừ các loại quần áo nên chật căng.

- ‘còn cái túi em đang đeo ?’, mình hỏi, phát cười với những thứ em mang.

- ‘đựng đồ lặt vặt, như xúc cát, xẻng, haha’, em nói cười phá lên. Đúng là đồ nhiều trò, mang cả xúc cát để làm gì?

Cả 2 đã tính là ăn sáng trước, tới 8h là đi thôi. Hôm qua mình đã gọi tới mấy khách sạn đặt phòng nhưng các khách sạn đều đã hết phòng, đó là mấy khách sạn có phòng giao dịch ở Sài Gòn và hầu hết nằm sát biển. Mình và em gia sư đành đi liều, tới nơi coi còn phòng thì mượn., kiểu j chắc cùng còn không gần thì xa.

Sắp xếp đồ đạc xong em leo lên xe mình, mình và em đi hướng qua phà cát lái, không đi đường quốc lộ vì đường bên này dễ đi, ít xe ít bụi ít công an hơn.

Mình và em gia sư chạy với tâm trạng đầy vui và phấn khích, khi qua phà xong em gia sư choàng tay ôm eo mình, mình lại thấy có cảm giác gì đó trong người, âm ẩm và quên hết mọi thứ. Mọi thứ ở em đều khiến mình dễ chịu

- ‘Đường còn xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo’, em cứ hát lằng quằng câu ấy suốt, có vẻ em còn vui hơn cả mình, em cười tươi như hoa.

- ‘em từng đi chơi xa bằng xe máy nhiều chưa?’, mình hỏi em khi em và mình đang chạy trên con đường với 2 bên là rừng cao su

- ‘ko nhiều lắm, lần này thấy vui nhất, hồi đó em đi với cả đám bạn không à’, em trả lời, xong lẩm nhẩm đếm cây cao su.

- ‘sao lần này vui nhất?’, mình tò mò, có lẽ nào em cũng có cảm giác yêu thương nhiều như mình đang có

- ‘vì em thấy thế, anh ơi anh, em cứ nhìn vô rừng cao su 1 hồi là thấy nhức đầu àh’, em nói

- ‘đừng nhìn nữa, nhìn anh nè’, mình nói, nhìn vào những cây cao su thẳng hàng và sâu hun hút, thấy cũng hơi mỏi mắt

- ‘ohm, hức hức’, em nói,

- ‘giờ không nhẽo àh nhok’, mình nói, khi em làm điệu bộ hức hức như khóc.

- ‘em buồn ngủ’, em nói lí nhí. Chắc giờ quá nên mệt rồi, em thật rất giống đứa con nít, chơi đó rồi ngủ đó, rất vô tư

- ‘dựa vô lưng anh ngủ đi’, mình nói, sau thấy em gác đầu lên vai mình, em có kiểu ngồi rất lạ, gác hẳn cả cái đầu lên vai mình, lại hát thì thào với cái giọng không còn hoạt bát nữa

- ‘đường còn xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo’, em hát liên tục, tay vẫn lắc lư qua lại. Em ngoan ngoan lắm.

Chạy thêm 1 đoạn, mình và em ghé vào quán nước có vũng, em vào và ngủ luôn, mình ngồi ở cái vũng đối diện em, nhìn em ngủ rất ngon. Đúng là em gia sư của mình rất lạ, khi thì như người đàn bà chừng chục sành đời, khi thì thơ ngây và ngoan ngoãn như đứa con nít.

- ‘hun đi anh’, mình nghe tiếng em khi đang chơi điện thoại, em ngủ được 1 tiếng rồi. Mình hơi ngạc nhiên khi nghe em nói hôn.

- ‘sao? ngủ dậy không nhẽo àh, ngủ như heo’, mình nói trả lại cái câu mỗi sáng em hay nói với mình

- ‘thì ngủ dậy, ko có đánh răng, thì phải hun chứ’, em nói, cười cười rồi cầm li nước uống ngon lành

- ‘uhm, hun nè’, mình nói, đẩy đầu về trước

- ‘hahaha, ham lắm, đúng mê gái, nghe hun là ham liền’, em cười vui lắm.
- ‘kệ tui’, mình nói, hơi quê quê. Tính tiền xong mình và em gia sư lại tiếp tục lên đường, lại tiếp tục nghe em hát , nhưng đổi lại xú
- ‘đường đỡ xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo’, mình bật cười vì câu hát của em. Vui quá. Mình và em băng qua những cánh đồng trải dài, đã thấy ngọn núi rồi, chắc sắp tới nơi.
- ‘mát quá anh ơi’, em nói, và dang tay, gió thổi rất mạnh, mát rượi.

...

Trên đường đi do nghỉ lại 2 lần, 1 lần em ngủ 1 lần để ăn trưa nên mình và em gia sư tới nơi là 1h chiều, quãng đường tới Vũng Tàu không xa nhưng mình và em gia sư đi mất quá nhiều thời gian.

Tụi mình ăn trưa bằng những thứ đồ ăn em mang, sandwich, phô mai, xúc xích, có cả da và cà chua, em làm 5 cái sandwich, ăn tạm. Em nói là ra đây đồ ăn bán mắc lắm, nên mang mấy thứ ra ăn vặt cho đỡ tiền. Em gia sư khá chu đáo

...

Cuối cùng cũng nghe mùi mặn của biển, mình nghe em gia sư nói thế chứ mình chẳng nghe thấy mùi gì. Em hét to, chào Vũng Tàu, em hoàn toàn phấn khích, Mình và em cũng thấm mệt, nhưng nhìn thấy biển cũng rất vui, sóng cồn xa xa, nhìn trắng xóa và mát rượi.

Mình chạy tới khách sạn tháng mười hời phòng, hôm qua có gọi điện rồi. Người ta kêu hết phòng nhưng hôm nay hi vọng sẽ có người trả phòng, sẽ có phòng để ở.

Không có.

Mình và em gia sư đi tiếp, mình không ghé vô mấy nhà nghỉ vì nghe nói có nạn mất đồ, tìm mãi cũng ra 1 khách sạn còn phòng. Khách Sạn Sài Gòn. Mình đang suy nghĩ về việc mượn phòng, sẽ mượn 2 phòng hay 1 phòng. Thực tình mình hi vọng là 1 phòng, ko phải làm gì, mình cũng sẽ không làm gì. Chỉ tự dưng muốn cảm giác ngủ qua 1 đêm, mở mắt nhìn là thấy người mình yêu.

- ‘còn phòng em ơi’, mình nói khi em đang ở ngoài xe đợi mình, mình chạy vô tiếp tân hỏi phòng
- ‘qua, may quá em ngồi xe mệt lắm lun rồi’, em nói, cười tươi.
- ‘mượn 1 phòng hay 2 phòng’, mình hỏi em, chờ đợi câu trả lời
- ‘mượn 1 phòng có 2 giường đó, đỡ tốn tiền, mình ngủ xú chứ mấy, chủ yếu đi chơi mà’, em gia sư nói tỉnh bơ, mình quên mất cái vụ phòng đôi, sẽ tiện nhất.
- ‘uhm, gửi xe đi rồi vào’, mình bỏ em với đồ đạc ở ngoài, mình chạy vào bãi giữ xe. Khách sạn Sài Gòn cũng khá lớn, đi bộ qua bên kia là bãi biển, cũng rất gần và rất tiện.
- ‘Cho em mượn 1 phòng đôi’, mình nói khi mình và em gia sư đã vào khách sạn.
- ‘hết nhiều tiền vậy chị’, em gia sư hỏi liền khi chị tiếp tân chưa kịp nói gì. Em gia sư tính toán rất kĩ

Khi chị tiếp tân nói giá tiền, em gia sư kéo mình ra xa, nói

- ‘mắc quá vậy anh, tự dưng ở xú mà hết 1 đồng tiền’.
- ‘ thì ở 1 ngày 12h trưa mai trả phòng , phải chịu thôi chứ sao’, mình cười nói. Mình còn đủ tiền để đi chơi ăn uống từ giờ tới ngày mai. Không sao hết.
- ‘mượn phòng đơn đi, đỡ được 1 ít’, em gia sư nói thế, em không câu nệ chuyện ở chung.
- ‘ohm, vậy đi’, mình nói liền. Thực ra đi chơi thì nhiều chứ ở có bao nhiêu đâu, mình thuyết phục bản thân thế vì có cảm giác đầu óc mình đang suy nghĩ gì đó xa xa, có nên có hoa và giồng đêm tân hôn.Ặc, quá kinh khủng và đôi bại. Nhất quyết không làm thế, mình còn chưa đường để về nữa.

Mình và em gia sư quyết định mượn phòng đơn. Chị tiếp tân nói 2h lên nhận phòng vì nhân viên đang dọn phòng, thế là phải đợi thêm nửa tiếng nữa. Trong thời gian đợi mình và em chụp hình đủ kiểu, đây là những tấm hình đầu tiên 2 đứa chụp chung với nhau. Mình quên hết mệt mỏi có trên đường đi.

...

Đúng 2h, mình và em gia sư được nhân viên khách sạn dẫn vào phòng, vừa vào tới em gia sư đã để đồ lên ghế và nhảy lên giường nằm. Mình đứng tần ngần, bắt đầu thấy ngại ngại. Mình ngồi lên ghế, định lấy đồ đi thay. Đây là lần đầu tiên mình ở 1 nơi riêng tư như thế với 1 người khác giới. Cảm giác hơi kì kì, chưa quen

- ‘anh đi tắm đây’, mình nói khi vừa lấy đồ xong, mình mang quần short với áo thun.
- ‘uhm, tắm đi, dơ quá rồi’, em nói, lúc này em đang nằm, điện thoại đã mở nhạc. Em vui vẻ lắm.

Mình tắm với tâm trạng rối rối vì đầu óc mình đang nghĩ lung tung, mình tưởng tượng quá xa. Khách sạn này xây từ lâu nên kiến trúc cũ kĩ, nhưng cũng có đầy đủ tiện nghi với khả năng an toàn cao. Mình cố tắm nhiều cho suy nghĩ trở lại bình thường, mình sẽ nghĩ tới lúc tắm biển để làm đề tài vì trong người mình có cảm giác hồi hộp và nóng.

Tắm xong mình bước ra ngoài, thì em gia sư đã ngủ rất ngon lành, điện thoại em vẫn mở nhạc. Em đúng là con heo ham ngủ, rất dễ ngủ. Mình ngồi lên mép giường, đầu óc lại nghĩ lung tung, em ngủ ngáy ngon lành.

- ‘đói anh ơi’, em tỉnh dậy lúc 3h30, mình vẫn ngồi cạnh em, mỗi lưng lấm lấm mà không dám nằm xuống.
 - ‘em là heo chắc luôn, ko ăn thì ngủ.’mình nói cười, mình đang chơi game trên điện thoại.
 - ‘kệ em, anh xài xà bông gì thơm thế’, em nói, vẫn nằm dụi mắt. Mình có xài xà bông gì đâu, chỉ tắm sơ qua thôi mà
 - ‘anh tắm sơ àh’,mình nói tỉnh bơ
 - ‘hèn gì thú quá, ko ngủ nổi’, em nói, làm như đang nói sự thật, đánh đá tinh nghịch.
 - ‘vậy đứa nào mới kêu thơm’, mình gõ đầu em nói. Em cười hì hì
 - ‘uhm, thơm thiệt ha’, xong em kéo tay mình, hun hun hít hít. Mình lại nóng cả người. Lại nghĩ lung tung.
 - ‘em đi tắm đi’, mình nói. Em ohm, rồi ngồi dậy lấy quần áo rồi vào tắm. Tiếng nước chảy cũng đem lại ỉnh cảm giác kì kì. Em gia sư tắm xong, em mặc cái quần đùi bằng jean rách ngắn, áo thun rộng màu đen, tóc em đã được búi cao trên đỉnh đầu. Nhìn em đẹp, mình thấy thế.
- Em lấy đồ ăn trong balo em mang ăn tiếp, mình và em vừa ăn cứ nói chuyện. Mình mở ti vi, đang mở tới cái kênh ca nhạc có mấy nhóm nhạc kpop thì em gia sư đưa mình cái bánh em vừa làm. Thực tình mình chẳng thích ăn sandwich vì ngán lắm.
- ‘anh thích nghe nhạc hàn àh?’, em hỏi khi mình nhai bánh. Mình đâu ưa nhất là cái nhóm có mấy chục thành hát lằng nhằng gì mình không hiểu nổi.
 - ‘đâu, anh tưởng em thích’, mình nói
 - ‘đâu ra , mở khác đi. Ghét nhất đó’, em nói. Mình mừng hân, mấy bữa trên voz có mấy cái vụ cãi nhau vì kpop. May mình ko dính tới chuyện đó.

Lạc đề rồi

Ăn xong mình và em mang hết tiền bạc với điện thoại xuống quầy tiếp tân gửi, chỉ để lại ít tiền trong túi. Trước khi ra khỏi phòng, em không quên tô son màu hồng và thoa kem chống nắng, cho cả mình. Em bắt mình nằm trên giường, thoa kem khắp mặt mình rất kĩ, còn tranh thủ tô miếng son

- ‘haha, xinh quá, xuống dưới coi chừng mấy anh gay thích thì chết’, em gia sư cười tinh nghịch. Mình ngồi bật dậy, mặt mình thì trắng môi thì đỏ như hát bội. Mình bôi vội bột đi vẫn còn trắng và môi còn đỏ. Em nghịch quá.

Em gia sư cười suốt vì hứng thú, mình và em gia sư ra bãi biển tắm. 4h hơn, nắng không còn quá gắt, mình và em nắm tay nhau đi chậm chậm. Mình thấy hạnh phúc vô bờ vì những cảm giác này. Hạnh phúc và yêu thương thật nhiều.

Em gia sư nhảy lên, em vui lắm. Sau đó em gia sư cột cái áo lên ngang bụng. Giờ nhìn giống đồ bơi. Vì em gia sư gầy nên bụng em gia sư thon nhỏ, em cột áo lên mà cả đồng người nhìn. Mình thấy hơi khó chịu khi người ta nhìn em gia sư. Nhất là mấy thằng con trai.

Mình và em gia sư nắm tay nhau chạy thật nhanh ra biển, em cười tươi lắm. Nước mát rượi, sóng vỗ liên hồi. Cả 2 nắm tay nhảy sóng, mình ngạc nhiên vì trò này của em. Mình chưa chơi trò này bao giờ.

Em gia sư của mình không biết bơi và không có ý định tập bơi

- ‘anh ơi, em quên mượn phao’, em nói, như phát hiện ra sơ sót của mình

- ‘anh làm phao của em nè’ mình nói, sẵn sàng luôn làm chiếc phao của em khi em cần, dù ở dưới biển hay trong cuộc đời. Mình tự tin thế.

- ‘àh ha, phao 3k, phao ơi, ta mún ra kia’, em gia sư nói, chỉ ra xa xa. Mình đưa em ra đó. Mình và em gia sư tắm rất lâu, em và mình đùa giỡn đủ kiểu. Buổi tắm biển vui nhất là đây. Nhìn em hồn nhiên trong nước, mình thấy yêu lắm cuộc sống này. Có em, và bình yên.

- ‘đợi em xú’, em nói rồi chạy đi mất, mình ngồi trên bãi cát đợi em. Thấy em chạy về khách sạn, chẳng biết em làm gì. Mình ngồi ngắm trời mây, sóng mạnh lắm, vỗ vào bờ từng chập, rất nhiều cặp tình nhân đang đùa giỡn ngoài kia, ai ai cũng hạnh phúc. Hồi còn độc thân mình rất ganh tỵ với mấy cặp tình nhân, giờ nghĩ lại mình cũng có người yêu rồi, cũng biết cái cảm giác vui vẻ đó. Thấy mãn nguyện.

Đợi 1 lát thì em gia sư cũng tới, đúng là em có mang cái xúc cát bằng nhựa thật, ôi trời bó tay. Mình nhìn em từ xa hình như có cả cái chong chóng đủ màu. Em đúng thật quá nhiều trò. Mình tin chắc mấy món này được lấy từ cái túi đeo màu nâu của em.

- ‘em mang thiệt đó hả?’, mình cười khi em vừa tới, thua luôn

- ‘chứ anh tưởng em giỡn àh?’, em nói, ngồi phịch xuống. Có vẻ rất thích thú với mấy món đồ vừa mang ra. Nào là xúc cát, cái chong chóng, thêm chai coca cola lạnh băng với vài bịch đậu phộng. Không biết em sẽ làm gì. Khá nhiều người nhìn mình và em gia sư. Chắc họ cũng thắc mắc vì tụi mình. Quá lãng mạn hay quá rảnh?

Mình và em bắt đầu làm đủ trò với cái xúc cát, lúc thì em xúc nhiều thật nhiều, đắp lên người mình, khi thì làm thành căn nhà, nhưng do không biết cách nên chẳng thể thành nhà cũng chẳng biết thành cái gì, có công trình tồn tại lâu tí là em gia sư đắp thành cái ụ cái cao cao, cắm cái chong chóng lên và ngồi nhìn thích thú. Gió biển buổi chiều mát rượi, tóc em bị ướt cũng sắp khô. Nhìn em gia sư bình yên lắm.

Nãy giờ tụi mình tranh nhau đồ ăn, em ăn nhanh lắm. Bụng không đầy mà, còn miếng nước cuối cùng, mình và em giành nhau quyết liệt, cuối cùng vì sức mạnh, mình đã chiến thắng. Mình tu 1 hơi hết sạch, em nhìn mình bằng ánh mắt giả vờ oán hờn, em hét

- ‘con heo kia, thù này ko trả, ko làm ng’. Vừa nói xong em nắm 2 nắm cát, quăng vào người mình, cười haha rồi co dò chạy mất dép. Mình định thần lại, không thể không chiến đấu, mình dí theo em. Em vừa chạy vừa la, em chạy nhanh lắm, chạy vòng vòng. Người tắm biển nhìn bọn mình như 2 đứa điên đang dí nhau, mình cũng ném cát liên tục vào người em. Em cũng rất dữ, em ko chịu thua lần nào. Cả 2 cũng cười giòn tan. Sau thì em bị mình ném cát quá nhiều, không chống trả kịp, em chạy nhanh quá, nên vấp té. Mình thấy em té, hoảng hồn luôn. Không biết em có đau ở đâu không mà sao mặt em nhăn nhó. Mình chạy lại thật nhanh, tay còn cầm hai nắm cát. Mình hỏi em có sao không? Em không trả lời chỉ nhăn mặt. Mình bắt đầu thấy lo, em mà gãy chân gãy tay gì thì toi, sẽ mất vui và con đau đốn cho em gia sư nữa.

- ‘có sao ko? Em Đau ở đâu’, mình hỏi hốt hoảng.

- ‘ừ ừ’, em rên rĩ ra bộ đau đốn lắm. Mình hoảng quá đỡ em dậy, em vừa ngồi dậy thì em đè mình xuống, ngồi lên người mình. Cười haha đắc ý. Mình thua với những trò của em, mình nhìn em ngơ ngàng. Thì ra là em gia sư giả bộ, làm mình lo sốt vó. Mình nằm dưới, em ngồi lên bụng mình. Chẳng thấy nặng mà thấy

em gia sư nhẹ tênh, nhìn mặt em từ dưới lên, thấy lại cái cảm giác bị hút hồn như hôm gặp em gia sư đầu tiên, em cười rất dài, rất vui. Mình mãi mê nhìn em cười, lại thấy thêm ôm hôn. Mình giống như thằng điên bị chứng bệnh hoang tưởng mãn tính. Tại em quá đáng yêu hay tại mình quá nhiều chuyện. Cảm giác đó là muốn hôn. Em gia sư cười đã đời, quay xuống mình nói

- ‘thua chưa em, hahaha’, giọng cười sáng khoái thấy ghét luôn.

- ‘ùỵ, chơi ăn gian’, mình nói. Em bắt đầu chuyển sang gương mặt đánh đá

- ‘thua là thua, muốn ăn đòn àh’, em nói, giơ nắm đấm và vẫn ngồi trên người mình.

- ‘thua thì đc hun hả?’, mình hỏi, giả bộ ngây thơ. Em gia sư tự dưng đơ mặt ra, nhìn mình, sau vài giây em cười tiếp

- ‘uhm, để em hun anh’, em nói tỉnh bơ, mình tin chắc sẽ có trò gì nữa, thấy cái kiểu cười của em là biết rồi. Nhưng vẫn hi vọng em hôn mình thật. Em từ từ cúi xuống, em chu miệng ra, nhỏ nhỏ xinh xinh. Mình hồi hộp kinh khủng chờ đợi nụ hôn trên bờ biển

- ‘nhìn mặt anh đơ ra em buồn cười quá’, em nói lại cười haha. Biết ngay là em dụ mình vào bẫy để cười mà.

- ‘xuống xuống, ko hun ngồi hoài, xuống gấp’, mình đẩy em xuống, quē rồi. Em leo xuống, vẫn cười ko ngừng được. Nhìn em phát ghét thật.

Chơi ở trên biển tới khoảng 6h khi trời đã tối dần, mình và em gia sư về khách sạn tắm lại nước ngọt. Em gia sư mang sẵn xà bông gội đầu, em còn dặn mình đừng xài sữa tắm khi mới tắm biển xong, sẽ bị cháy da.

- ‘anh tắm trước đi, em tắm lâu anh đợi cảm lạnh đó’, em gia sư nói. Mình đang định mở miệng nói không, mình phải nhường em tắm trước chứ nhưng em gia sư đẩy mình vào phòng tắm. Mình ráng tắm thật nhanh.

Mình tắm nhanh, em gia sư công nhận tắm rất lâu, em tắm xong gần 7h tối. Em gia sư mặc chiếc váy dây xòe màu hồng nhạt, váy có 2 lớp và xếp li. Em bước ra khỏi phòng tắm, tóc em ướt ướt em vuốt để 1 bên. Em nhìn mình cười, hình như cả 2 đều ngại.

- ‘tối nay mình làm bữa nhảy nhót cho zui nha’, em nói với mình. Chẳng lẽ em muốn đi quán bar? Mình không hiểu

- ‘đi bar hả?’, mình hỏi em

- ‘ohm, lát rồi biết’, em gia sư ngồi hong tóc dưới cái quạt, nói chuyện ra chiều bí ẩn. Mình chẳng biết em gia sư muốn gì nữa, lát nữa chắc sẽ vui. (nhiều thím khuyên mình nên cố gắng chủ động, làm nhiều thứ gây bất ngờ nhưng mình thấy khó lắm, không làm được. Ngay cả khi nói chuyện mình cũng nhiều lúc không biết nói lời ngọt ngào lãng mạn, có lẽ đó là bản chất khó đối, mình rất khô khan)

Mình và em khóa vòng rồi đi ra ngoài, em gia sư mang đầm hồng, đôi giày cao gót cũng màu hồng, em còn cài kẹp màu hồng, môi em cũng tô màu hồng, nhìn dễ thương lắm. Mình thì quần jean áo thun và mang giày như mọi lần.

- ‘mình ăn gì đây anh, em đói meo râu lun rồi’, em nói khi ngồi sau lưng mình. Đúng là em có bụng ko đầy

- ‘em có râu đâu mà meo’, mình nói, dự định của mình là tìm quán nào ngon ngon mà không quá mắc. Mình chưa những quán có nhiều xe hơi ra và chọn quán có nhiều xe của người dân bản xứ, số xe 72. Sau 1 hồi lựa chọn và chạy lung tung mình và em gia sư ghé vào quán ăn trên đường Lê lợi, quán khá bình dân. Mình và em gia sư bước vào quán, cũng có rất nhiều đàn ông nhìn em gia sư của mình. Mình thấy vừa hạnh diện vừa hơi khó chịu. Em nhìn xinh, không phải cái nét đẹp sắc xảo như mấy hotgirl, chỉ là xinh và dễ thương bình thường như những cô gái ưa nhìn thôi, chỉ là em gia sư biết cách ăn mặc và tự tin nên em đẹp với nét của riêng mình (mình nói vậy tại vì mấy thím nghĩ em gia sư đẹp hút hồn lắm, với mình em gia sư đẹp nhưng với ai đó, có thể em chỉ là cô gái bình thường)

Mình và em gia sư gọi vài món ăn, ở quán này có nhỏ phục phụ tóc ngắn nhìn dễ thương, nhỏ tô môi đỏ lắm. Mình không có ý gì, chỉ nhìn gái theo quán tính, tại vì nhỏ mang cái menu ra hỏi mình ăn gì. Mình

thấy nhỏ cười thì cười lại, ai biết đâu những hành động nhỏ nhặt ko đáng kể ấy lọt vào mắt em gia sư. Em gia sư đợi nhỏ phục phụ đi, lấy chân đạp vào chân mình, ngoắc ngoắc mình nói nhỏ:

- ‘dòm gái đã hen’. Mình nghe mà bật cười, thì ra em gia sư cũng biết ghen, mà đó có phải là ghen? Mình thấy vui vui.

- ‘đẹp mà’, mình chọc thêm, nhìn mặt em hung dữ.

- ‘hay quá ha, em mà giận em ko ăn luôn giờ’, em nói, giọng giận dỗi thật. Mình buồn cười lắm, làm như con nít dọa sẽ không ăn.

- ‘hahaha’, mình cũng sợ em giận nhưng buồn cười nhiều hơn, không chịu nổi.

Cho tới khi người phục vụ bưng đồ ăn ra, em gia sư không nói gì với mình, em làm mặt lạnh băng. Mình không thấy sợ chỉ thấy buồn cười. Người gì mà giống con nít quá. Mình chỉ cười, cũng chẳng nói gì. Khi người phục vụ bưng đồ ăn ra, em gia sư cảm ơn rồi cầm đũa. Mình càng buồn cười. Mới nói giận đó sẽ không ăn, nhưng khi thấy đồ ăn là cầm đũa, sao em đáng yêu thế.

- ‘em kêu giận ko ăn mà’, mình chọc em

- ‘kệ ta, định ko ăn nhưng ngu gì, đói sao’, em nói sau 1 hồi ngập ngừng rồi lại trở về vẻ tự tin như mọi lần. Lấy đũa gấp đồ ăn.

- ‘em là ma đói’, mình nói. Thấy em im im, ăn thoải mái không bận tâm, sau em nói

- ‘nói tiếp đi, nói tiếp đi’, em nói, vẫn đang ăn. Mình giờ mới thấy sợ em giận, thấy em im im.

- ‘em giận thật àh?’, mình hỏi, không cười nữa.

- ‘uhm, giận đó’, em nói, vẫn ăn ngon lành, nãy giờ mình chưa đụng đũa.

Mình nói thêm 1 chập nữa, sau em thấy mình khổ sở quá, cười haha. Mình tò mò, sao em cười, rồi mình biết mình bị rơi vào bẫy của em bày ra.

- ‘sao em cười?’, mình hỏi

- ‘nãy giờ em đánh lạc hướng anh, để ăn thoải mái, haha, đỡ tốn đồ ăn’, em nói xong, cười giòn tan. Mình mới thấy hối hận khi nghĩ em gia sư giận, mình nhào vào ăn thật nhanh. Giờ tới phiên em cười. Em làm mình rất vui, mình thấy thoải mái và có nhiều cảm xúc rất tuyệt khi ở bên cạnh em. Nhìn em ăn, mình thấy vui lắm. Tự dừng lại nghĩ, nếu là trò chơi thì mình cũng rất may mắn khi được vào trò chơi này. Mình toàn thấy hạnh phúc và ấm áp.

Ăn uống xong mình gọi nhỏ phục vụ tính tiền, mình chẳng dám nhìn nhỏ nữa. Mắc công phiền vì mình biết em gia sư đang quan sát mình, mình chẳng muốn chân mình đau vì đôi giày màu hồng của em nữa.

- ‘ăn no quá cũng mệt, đói cũng mệt’, em than khi mình chở em ra khỏi quán ăn và đi dọc các con đường.

- ‘muốn ôm thì ôm đi, bày đặt kiếm chuyện chi’, mình nói

- ‘trời trời, bữa này bạn T ế vợ lanh miệng quá hen’, em nói có vẻ rất ngạc nhiên và lạ lẫm vì câu nói của mình

- ‘giống em thôi, mà bữa này em làm ny thì anh làm gì ế nữa mà nói’, mình chống trả

- ‘người yêu không phải vợ nhá nhok, học đại học kiểu j không biết, haiz, giáo dục thời này’, em giả bộ than vãn nghe tỉnh vì lắm, sao em không chịu nhường 1 chút vậy hả?

- ‘nhiều chuyện quá, gió mát ha’, mình nói, bây giờ mình và em đang đi dọc bờ biển, người ta ngồi dọc 2 bên đường, 1 bên là bờ kè 1 bên là hàng đông các quán cà phê lộng lẫy. Em gia sư và mình chạy lòng vòng 1 hồi thì đã 2 lần đi qua quán kem alibaba’s, ban đầu mình chẳng để ý nhưng em gia sư hí hửng thông báo mình là có quán kem 20k 1 li mà người mua đang đứng đông nghẹt. Lần này em gia sư không đòi ăn vì em gia sư no đến khó chịu.

Chạy thêm mấy vòng nữa, mình và em gia sư lại chạy qua quán kem 1 lần nữa

- ‘chắc ông trời bắt mình phải ăn kem đó anh’, em gia sư ôm mình nói. Mình bật cười vì câu nói của em. Mình và em gia sư này giờ chạy qua không biết bao nhiêu quán ăn mà em không tính, chỉ để ý quán kem, giờ còn cho là ông trời muốn mình ăn kem.

- ‘haha, lí lẽ của con heo có khác’, mình cười. Sau mình tấp vào quán, em gia sư chạy liền vào mua kem, em đứng đợi hơi lâu. Khi ra chỉ mang 1 li kem. Em lí giải là ăn chung cho tình cảm. Mình và em chạy ngược lên, kiếm chỗ dọc bờ kè để ngồi. Tìm mãi mới được 1 chỗ trống trống, mình và em gia sư vào ngồi, li kem đã hơi tan

- ‘ngon ko’, mình hỏi khi em lấy ngón tay chấm mút li kem. Mình để ý cách ăn kem của em, em hay lấy tay chạm vào kem rồi mút nhẹ. Lần trước em lí giải là em thích vị lạnh của kem chạm vào tay rồi ăn, ngon tuyệt. Lúc ấy mình chê em ở dơ, em nói là ở dơ sống lâu. Và vẫn như mọi lần, thỉnh thoảng chạm vào kem chấm mút.

- ‘nè’, em nói, đưa ngón tay quét đầy kem về phía mình. Mình há miệng mút, chưa từng thấy vị kem nào ngon như thế, không biết trong đời còn cơ hội để thưởng thức ko, vị ẩm ẩm của ngon tay, vị kem lạnh.

Kem rum nho

11. Chương 11

Mình tuyệt nhiên không thấy dơ. Đang mơ màng suy nghĩ

- ‘định ăn tay em lun ah’, em nói, mình há miệng, em rút ngón tay ra. Em lại chấm ở li kem, đưa lên miệng. Mút.

- ‘xong, chúng ta đã có nụ hôn kem’, em nói, cười rất tươi. Gương mặt em sáng lên. Mình muốn thời gian ngừng trôi để mình mãi thấy em trong khoảnh khắc ấm áp này

- ‘vậy là hun àh?’, mình hỏi, hơi tiếc vì nụ hôn gián tiếp ngăn ngủi. Mình đang cảm thấy bản thân bị mọi hành động của em gia sư mê mẩn. Không cưỡng lại được

- ‘uhm, đòi gì nữa’, em nói, dứt 1 muỗng kem ỉnh. Mình liêu lĩnh đưa đầu tới hôn môi em, trong miệng mình còn ngậm kem. Thời gian trôi chậm lắm.

- ‘đó mới là nụ hôn kem’, mình nói, bắt đầu thấy ngại vì hành động liêu lĩnh, em cũng ngại ngại, tối quá mình không thấy mặt em đỏ, nhưng thấy em gỡ đầu quay đi chỗ khác. Mình rút ra kinh nghiệm, em rất hay đoán việc mình sắp làm, nên muốn làm việc gì đó thành công như hôn hay nắm tay hay 1 cái ôm thì mình nên làm bất ngờ, không nên để cho em thời gian phản xét và đoán được.

Ở ngoài biển, sóng vẫn đánh vào bờ, biển đêm đen ngòm, bọt sóng trắng xóa, cứ ào ạt vỗ.

Em gia sư và mình đã ăn hết kem, em và mình ngồi sát lại nhau. Mình đang lưỡng lự không biết nên quàng tay ôm em không. Vì tự dưng mình muốn thế nhưng ngại quá. Tính tình của mình hình như vẫn chưa thể khác hơn nếu mình không phần khích và liêu lĩnh.

- ‘anh thấy sóng biển không, đánh vào bờ không mệt mỏi’, em lặng trầm lặng quay nhìn băng quơ ra phía biển. Tâm trạng em lại thay đổi

- ‘uhm, sóng biển khỏe lắm, như anh’, mình nói, tự dưng nói thế

- ‘sao giống anh?’, em gia sư hỏi liền

- ‘yêu em không mệt mỏi’, mình nói, chẳng biết sao có câu đó để nói. Ở trong đầu tự dưng có

- ‘hahah, đừng nói thứ chưa chắc có thể làm’, em nói rành mạch rõ ràng, theo lí em sẽ cảm động vì câu nói của mình nhưng em gia sư lại khác

- ‘thời gian chứng minh mà em’, mình nói lại. Mình yêu là thật, tình yêu cũng là thật, tình cảm cũng là thật. Chẳng thể nói gì xa xăm nhưng hiện tại là thế.

- ‘con trai là loại thích hứa nhất, nhất là khi dụ con nhà ng ta quan hệ thì hứa là sẽ cưới, hứa yêu suốt đời, lúc mặn nồng đang vui thì hứa là yêu mình em suốt đời suốt kiếp’, em gia sư nói, trở lại về sành đời của em.

- ‘ohm’, mình chỉ nói thế, chẳng biết nên nói gì hơn

- ‘nhưng tất cả là lỗi của lũ con gái, ngu ngốc tin vào lời hứa. Rõ ràng chính đứa con gái cũng ko biết liệu bản thân có yêu người đó tới suốt đời không? Ngày mai sẽ ra sao, ai biết được nếu nó gặp người tốt hơn ng yêu, lại xiêu lòng’, em nói. Xong em gia sư chốt lại 1 câu.

- ‘vậy nên, yêu 1 người đừng tính quá xa vì những thứ mình tính sẽ hãm hại mình, cứ yêu và yêu thôi. Cố gắng đừng hi vọng gì thì càng tốt. chính bản thân mình còn lừa mình hướng chỉ là người khác’, em nói rõ ràng 1 cách chua chát. Như người bị tổn thương niềm tin và không bao giờ cho phép bản thân tin vào 1 ai đó

Người đến sau sẽ được yêu khôn ngoan hơn, nhưng cũng thiệt thòi hơn vì cảm giác của lần yêu sau, đã dè dặt và tính toán thiệt hơn.

- ‘sống mà ko tin ai một lần, em sẽ cô độc và rất đau khổ’, mình nói, 1 câu hơi vô nghĩa

- ‘uhm, có lẽ thế, nhưng thà thế còn tin vào 1 người rồi bị người đó phản bội’, em nói, đối đáp rất nhanh. Gió thổi mạnh lắm, em thì gầy, tay em giữ váy. Tóc em thổi ngược ra sau. Em mong manh quá đối. Mình không hiểu sao cứ nhìn em trong gió, mình lại có cảm giác em mong manh và nếu ko để ý, gió sẽ thổi em bay mất. Mãi mãi mình không tìm lại được.

- ‘em thử tin anh đi, thêm lần nữa’, mình nói. Dù gì thì em cũng nên inh cơ hội, để mình có thể chứng minh với em, chỉ sợ mình không đủ lí do để em có thể thử 1 lần nữa, đặt niềm tin.

- ‘uhm, để xem, về đi, em lạnh quá’, mình quên bég thời gian. Vậy mà đã hơn 11h giờ khuya, ngoài đường vẫn rất đông.

- ‘uhm, lên xe ôm anh, mình về.’, đáng lẽ mình và em không về sớm thế nhưng em gia sư và mình đã tính toán là sáng mai thức dậy sớm xem mặt trời mọc nên mình và em quyết định ngủ sớm.

Gió biến cứ thổi, em gia sư ôm mình chặt lắm vì em lạnh. Em nói hậu quả của việc mặc váy là lạnh từ trong ra ngoài, mình lại cười với câu nói của em gia sư. Tình nghịch quá.

Mình và em mua bạch tuộc nướng rồi về khách sạn. Em gia sư và mình lên phòng thì cũng 11h30, em vào phòng để đồ ăn trên bàn. Nhờ mình tắt máy lạnh rồi em lấy đồ vào toilet thay. Em gia sư trở ra với bộ đồ em dùng để đi ngủ, quần đùi ngang gối và áo thể thao. Mình ngạc nhiên với những thứ em đang mặc, trông chẳng khác nào bộ đồ đá banh, áo của em là màu của câu lạc bộ arsenal. Trên áo có ghi chữ Linh kute số 348, chẳng biết mang ý nghĩa gì. Mình cũng thay đồ, chuẩn bị ngủ. Vào toilet thay đồ với tâm trạng rối bời và suy nghĩ lung tung. Cái đầu của mình lại đỡ chứng tưởng tượng thái quá. Mình khó chịu quá

Mình trở ra thì thấy em gia sư đang ngồi trên giường, em nhìn mình cười. Mình cảm giác như hai đứa giống như vợ chồng mới cưới và cô dâu nhìn mình bên lên. Nhưng chỉ khác là mình mặc quần short áo thun còn cô dâu của mình mặc đồ đá banh đi ngủ

Haha, mình phát cười với ý nghĩ đó.

Mình và em gia sư ăn bạch tuộc nướng xong, cả 2 ráng ăn chậm hết mức vì biết ăn xong sẽ ngại lắm, vì tới đoạn đi ngủ, không biết nên phân chia thế nào. Cuối cùng ăn xong, em gia sư và mình lại chuyển sang câu giờ ở khúc đánh răng. Đánh răng cũng xong, em gia sư nằm trên giường, mình vẫn ngồi ở ghế. Không gian trong phòng thấy ngọt ngào, mình có cảm giác như đang ở 1 đêm tân hôn, hơi điên rồ nhưng mình nghĩ thế. Sau có lẽ em gia sư thấy kéo dài mãi không được nên em gia sư nói

- ‘anh ko ngủ àh’, em nói, em đứng lên với tắt đèn, mở 2 cái đèn màu vàng. Tim mình đập liên hồi. Trời đất, sao có cảm giác này? Điên quá rồi

- ‘ngủ chứ, em ngủ trước đi’, mình nói đại, mình sợ cái thằng con trai trong mình làm liều.

- ‘lại đây ngủ đi, ngủ thôi nha’, em nhún mạnh, rất rõ ràng, mình thấy em cũng ngại như mình.

- ‘uhm’, mình nói rồi bước lại, mình tỏ ra hết sức bình thường, cố gắng trấn tĩnh. Mình cứ nhìn tivi, làm như mình đang xem phim rất chăm chú. Nhưng thực ra nếu em hỏi mình xem phim gì, mình thậm chí còn không biết phim đang chiếu là của nước nào? Tâm trí mình để đâu đâu

Mình ngồi xuống giường, cố gắng hết sức thoải mái chứ thực ra mình ngại sao đâu, em gia sư thì đang nằm xem phim, em cũng có vẻ không thoải mái. Mình đang vận dụng hết đầu óc để nghĩ xem nên nói gì cho không khí bớt căng thẳng, chẳng biết nên nói gì. Ngủ thôi mà, sao cũng căng thẳng quá. Mình tự dưng nhớ lại em nói là nhảy nhót 1 bữa, mình những tưởng là em gia sư muốn đi bar, nhưng giờ 2 đứa đã về phòng và chẳng có chút nhảy nhót nào.

Trên ti vi đang chiếu bộ phim mà có cô gái kia hình như bị bồ đá, cắt tay tự tử. Mình đáng lẽ không biết nếu em gia sư không nói: ‘đồ ngu’. Lúc mình quay lên thì thấy cảnh đó, mình và em chăm chú xem, cảnh cô gái ngất đi vì máu chảy quá nhiều còn ba mẹ thì khóc lóc. Em gia sư chửi cô gái cắt tay trên phim là ngu, ừ ngu thiệt cắt tay đau lắm.

- ‘tại đau khổ quá đó, yêu quá nhiều nên vậy’, mình nói, không khí nhẹ hẳn

- ‘vậy hả? vậy anh nghĩ em nên làm gì khi bị những thứ kia?’ , em hỏi mình, mình bối rối. Em vẫn cố gắng sống sau những thứ xảy ra với em, có chăng thứ em làm là ôm hoài những nỗi đau. Chưa dứt được vì quá dai dẳng.

- ‘mỗi người mỗi suy nghĩ, nhưng dù thế nào vẫn phải sống’, mình nói, đơn giản như những gì mình nghĩ. Có lẽ cuộc đời của mình so với em gia sư là cái gì đó quá êm đẹp, như chiếc chăn bông mềm mại và ấm áp. Chưa có nhiều sóng gió.

- ‘uhm, dù như thế nào vẫn phải sống, phải sống tốt nữa’, em nói có lẽ em đang nghĩ tới chuyện của em, mình thấy em nhìn chăm chú trên màn hình, tự dưng có cảm giác mắt em hơi ướt.

Em gia sư của mình đang nhớ về khoảng tối màu trong kí ức, mình hối hận vì đã mở cái phim đó.

- ‘ uhm, ráng sống’, mình nói ngắn gọn, chẳng biết nói gì nhiều hơn.

- ‘chẳng lẽ em phải vật vã, phải cắt tay, phải nhảy sông hay nhảy lầu để chết rồi chờ đợi người làm em đau khổ phải ray rứt , ân hận, cắn rứt lương tâm’, em gia sư nói, giọng trở nên chua chát hẳn. Có lẽ em gia sư bức xúc vì đoạn phim khi này. Mình im lặng.

- ‘hay em nên làm thiên thần, tha thứ?’ , em quay sang hỏi mình, có lẽ đang bất ổn. Tâm trạng mình chùng xuống, dù gì thì em cũng nói để mình hiểu hơn về tâm trạng của em.

- ‘thứ em sợ nhất là chết, chết là hết, ko khóc, ko cười, ko làm đc gì cả, cả đau khổ cũng ko có, vậy nên em ko bao giờ tự hủy hoại như con ngu trên phim’, em nói, vẻ đanh đá.

- ‘thứ anh sợ nhất là em đau khổ’, mình nói, em nhìn mình liền, vài giây thoáng ngạc nhiên rồi em quay lên tivi

- ‘anh biết em ghét loại nào ko?’ em gia sư hỏi mình

- ‘ ko chung thủy hả?’ , mình hỏi

- ‘không, chuyện 1 ng hết yêu 1 ng thì ko thể bắt họ chung thủy. Em ghét nhất là loại nói yêu cho cố xong lại từ bỏ tình yêu’, em nói, mình ngạc nhiên khi em lái qua đề tài này. Câu chuyện giữa mình và em gia sư trở nên dễ dàng , mình quên mất cái cảm giác hồi hộp cũng như cái bấn loạn trong người.

- ‘em gặp rồi hay sao mà ghét’, mình hỏi, theo mình biết thì em gia sư yêu 3 người. Giả thiết là C và HA, thì còn 1 người, là ai???

- ‘em có nhớ bạn chơi khá thân, nó quen thằng kia, nó đạo thiên chúa thằng đó đạo phật, 2 đứa yêu nhau lắm lắm luôn. Vì nhà thằng đó rất khó, là người Huế nên thằng đó không thể trở lại đạo, mà nhớ bạn em cũng ko cần thằng đó trở lại đạo’, em kể.

- ‘sao nữa’, mình hỏi. Lúc này em gia sư ngồi dậy, có lẽ nằm khó nói chuyện khi em đang hưng phấn về câu chuyện em kể.

- ‘nhỏ bạn em theo đạo vì nhà nó theo, nó giống em, tin vào thứ mình làm ko hổ thẹn lương tâm thì được rồi. Nó vì yêu thằng đó mà sẵn sàng bỏ đạo, hay đạo ai nấy giữ, nói là hi sinh rất nhiều. Nó chẳng bao giờ được tới nhà thằng đó, gọi điện tới nhà thằng đó cũng khó. Đáng lẽ là bọn nó cũng chia tay nhiều lần, nhưng cả 2 còn yêu và không thể bỏ’, em nói, mình ngạc nhiên, thế thì liên quan tới việc em nói là từ bỏ tình yêu.

- ‘rồi sao?’, mình tò mò

- ‘rồi thì cũng chia tay, vì thằng khốn đó nói là không muốn nhỏ khổ sở vì gia đình, thằng đó cũng ko thấy tương lai tươi đẹp, nó khó xử và đành chia tay, nghe cao thượng ha?’, em hỏi mình

- ‘thà ngay từ đầu đừng cố gắng, quen 3 năm, bỏ cả đạo rồi cũng bị bỏ rơi, chỉ vì chút khó xử của nó, nhỏ bạn em tội lắm, khóc vật vã vì niềm tin sụp đổ. Vậy nên trên đời loại em coi thường nhất là từ bỏ tình yêu vì lí do vớ vẩn. Đơn giản nói thẳng là hết yêu. Đừng bày vẽ đủ thứ chỉ để nói chia tay’, em nói. Mình tự dưng hứa với lòng, mãi mãi không từ bỏ tình yêu của mình.

Thực chất tình yêu thời bây giờ đã toan tính rất nhiều.

- ‘ủa, em kêu đi nhảy nhót gì mà?’, mình hỏi, ráng đánh câu chuyện sang hướng khác

- ‘hết hứng rồi, em định mở nhạc ở phòng nhảy mà h buồn ngủ rồi’, em nói

Câu chuyện giữa mình và em được lái sang nhiều đề tài khác, em gia sư lại nằm xuống, mình thì vẫn ngồi. Mỗi lưng lăm mà chẳng dám nằm, mình và em gia sư đều buồn ngủ.

- ‘nằm xuống đi, gì mà khổ sở vậy anh?’, em hỏi mình. Mình mừng quá, nằm xuống liền, 2 đứa cách nhau 1 đoạn ngắn. Mình tắt tivi vì thấy em gia sư thiếp ngủ đi. May mắn thế, chuyện ko đi quá xa. Tại mình quá suy diễn lung tung. Em nằm duỗi thẳng chân tay, mình quay mặt về phía em, ngắm em ngủ. Chắc em mệt quá. Mình nằm 1 lúc nhìn em, thì thấy em trở mình, quay mặt về phía mình.

Mình và em mặt đối mặt, mình hơi hồi hộp, không biết em ngủ thật hay giả vờ nữa. Mình thấy mắt em vẫn nhắm, mình thì mở mắt nhìn em chăm chú, gần thật gần. Mình cảm giác như cảm nhận được da em đang thở, mình thấy yêu em lắm.

1, 2, 3, 4, mình đang lẩm nhẩm đếm dụ mình vào giấc ngủ trước khi cái tay mình hư đốn chạm vào mặt em.

18, 19, em gia sư mở mắt nhìn mình, cái nhìn hút hồn, mắt mình mở to hết mức. Em cười nhẹ nhàng với mình. Mình và em cứ nằm nhìn nhau, mình chẳng dám làm gì, cứ mơ màng ngụp lặn trong đôi mắt em.

- ‘đang tay ra’, em nói như ra lệnh. Mình mơ màng giang tay, có cảm giác như ở trên thiên đường, mình chẳng còn nghĩ gì. Có phải thứ như này người ta gọi là say tình??

Mình cảm thấy chệnh choáng

Mình vừa dang tay ra, thì em gia sư nhỏ bé chui nhanh vào vòng tay mình, lúc này mình mở máy lạnh 18 độ C, trời lạnh hần. Tay mình vẫn giang như thằng ngố, sau định thần mình từ từ hạ tay xuống. Ôm chặt em, cái cảm giác em ở trong vòng tay mình khiến mình rạo rực, thấy rất kì. Cơ thể nóng buốt, em gia sư ôm mình, áp mặt vào ngực mình, em thiếp ngủ mà chẳng thèm quan tâm tới cảm giác khó chịu đang trỗi lên trong mình.

Giây phút này mình thấy hạnh phúc diệu kì lắm, thấy ấm áp, hơi bồn chồn và thấy yêu đời. Ôm người mình yêu trọn vòng tay, cảm giác lâng lâng, lâng lâng. Lần đầu tiên ôm 1 người con gái như thế này. Vừa vui vừa cố gắng trấn tĩnh để khỏi nổ tung. Em ngủ ngon lành trong lòng mình, hơi thở em đều đặn phả vào ngực của mình, ấm áp. Mình cũng dần trấn tĩnh để ngủ thì nghe tiếng em gia sư

- ‘ui cha, quên mất, còn này nữa’, em nói rồi nhồm đầu dậy, hôn môi mình. Đẩy mình vào khoảng lặng, mình hôn đáp trả. Nụ hôn em dứt rất nhanh, xong em gia sư trở về chỗ cũ, em ngủ tiếp. Mình như phát điên vì kiểu chọc tức này của em. Em có biết mình đang cố gắng chống đỡ cái cảm giác ham muốn của 1 thằng con trai 21 tuổi lần đầu tiếp xúc gần như thế với con gái. Một đứa con gái nó rất yêu.

Quá khó chịu sau nụ hôn còn lưu vị ngọt trên môi, mình cố gắng ép bản thân nghĩ về những thứ như đá banh, game, tình hình thế giới, mình thiếp đi vì mệt. Mình đã cố gắng rất nhiều để đấu tranh, mình chỉ sợ, mình làm quá sẽ chạm vào vết thương sâu thẳm trong tâm hồn em, em sẽ đi mất.

Em gia sư thì đã ngủ rất ngon lành, ngủ thật luôn, em vẫn ôm mình và áp mặt em ngực mình. Mình thấy hạnh phúc kinh khủng.

Thỉnh thoảng mình thức trong đêm, 2 đứa mình đã co ro trong chăn, mình tăng nhiệt độ lên vì lạnh quá. Em gia sư vẫn ôm mình chặt cứng, em co ro trong lòng mình. Mình cũng ôm em, cái cảm giác này khó tả lắm. Nó là yêu thương chất đầy tới mức không còn chỗ chứa và đang tràn ra lênh láng. Mình muốn đêm dài mãi dài mãi. Để có em trong vòng tay.

Dù em là thiên thần hay ác quỷ, em có là hồ ly, kẻ lừa gạt thì mình cũng cam tâm tình nguyện yêu vì mình đi tới đây, có những cảm xúc mình chưa từng có nên mình ko bận tâm nhiều về vấn đề khác. Nếu bị lừa, mình là người bị hại may mắn nhất. Vì sinh ra trong đời có em gia sư là mình mãn nguyện rồi. Giờ mình mới thấy yêu làm người ta thấy lạc quan mà mọi thứ dễ dàng hơn

Chủ Nhật, ngày thứ 7 làm người yêu

Sáng 6h mình mở mắt ra, thấy em trong tay, mình cứ ngỡ là mơ, tối hôm qua nghe em gia sư nói là hẹn đồng hồ 5h sáng để dậy coi mặt trời mọc, thế mà 6h em còn ngáy khò khò trong lòng mình. Mặt trời thì đã mọc từ lâu và bên ngoài trời nắng vàng tươi. Mình nằm yên trên giường vì để em ngủ, em vẫn ôm mình như cái tư thế hôm qua. Mình định gọi em dậy rồi 2 đứa đi dạo biển, chưa kịp gọi thì em chợt quậy uớt người rồi mở mắt, nhìn thấy mình em cười. Xong em chớp ngay điện thoại coi giờ, chữ điện thoại dỏm cái hẹn giờ mà không báo thức. Mình giằng lấy coi thì ra nó có báo, nhưng em tắt đi lúc nào không hay. Em chạy thật nhanh vào toilet, đánh răng và thay đồ thật nhanh, em hỏi mình thay đồ đánh răng. em nói phải coi mặt trời mọc. Dù em lẫn mình đều biết rõ mặt trời đã mọc từ lâu. Có 1 điều lạ là mọi ngày em gia sư đều thức dậy sớm lắm, khoảng 4h đã thức. Thức riết thành thói quen, không lẽ nào hôm nay em gia sư ngủ quên được. Chắc do em mệt quá

Mình và em xuống dưới khách sạn rồi nắm tay nhau ra biển, em gia sư sáng nay cùng mình đội nón cặp, em mang đầm xanh sọc trắng, màu xanh của nước biển, em gia sư mang giày búp bê, mình thì mặc quần short áo thun, cái bộ đồ mình định tắm biển luôn.

Sóng biển buổi sáng mình có cảm giác mạnh hơn hôm qua, biển xanh ngắt, em gia sư và mình nắm tay nhau thả bộ trên biển, em lấy con ốc vẽ trên cát mấy dòng chữ rồi nhờ mình chụp hình lại. Những chữ em gia sư viết đều gọi gì đó buồn man mác, chắc tâm trạng em thế, sâu thẳm vẫn có chỗ cho nỗi buồn.

Đi một hồi mỗi chân mình và em gia sư ngồi xuống bãi cát, em cầm con ốc nghịch nghịch vẽ đủ thứ, cứ vẽ rồi xóa. Vẽ chán, em cứ ngồi nhìn biển, em chẳng nói gì với mình cứ im lặng nhìn biển thôi.

- ‘nhìn hoài cũng không thấy bờ’, em nói, mình nhìn trước mặt, mênh mông là biển, dài tít tắp cũng chỉ là biển.

...

Mình và em gia sư đang mơ hồ thả hồn vào biển thì có chuông điện thoại của em gia sư, 1 số em ko lưu, em đưa mình xem, nói không biết số này của ai. Em mở loa ngoài, có lẽ muốn mình khỏi nghĩ lung tung

- ‘alo’, tiếng em gia sư nói, hòa với tiếng sóng biển. Bên đầu dây bên kia là 1 khoảng dài im lặng

- ‘alo alo’, em gia sư nói thêm vài tiếng nữa, mặt em hơi nhăn.

- ‘anh đây’, giọng nói trầm đục vang lên. Mặt em gia sư bỗng sững lại, em muốt nước miếng, thở dài

- ‘có gì ko?’, em nói bằng giọng ngán ngẩm. Mình ko biết ai, chỉ biết là ko phải HA, mình từng nghe giọng HA nên mình biết. Mình đoán là của C

- ‘ko, anh nhớ em thôi’, giọng trầm đục ấy nói nghe như khẩn cầu lắm.

- ‘kệ anh, liên quan gì tới tui, zậy thôi nha, tui ko rảnh nghe anh nói nhảm’, em nói nghe hoàn toàn dứt khoát.

- ‘nghe anh nói đi, anh yêu em thật mà’, cái giọng trầm đục ấy nói.
 - ‘biến nhanh dùm đi, nói ko biết nhục’, em nói, mình hơi ngạc nhiên vì cách nói chuyện nghe rất thẳng thắn và không hề nề mặt. Với tính cách của em, mình biết phải là người em ghét em hận lắm em mới nói những câu như thế.
 - ‘anh xin lỗi mà, qua rồi mà, mà em ở đâu đấy? anh nghe tiếng hơi ồn’, giọng trầm đục nói rất chân thành, gần như van nài
 - ‘biến gấp, ở đâu kệ tui, xin lỗi là xong àh’, em gia sư nói, mặt tỏ vẻ khó chịu, mấy lần em toan đập máy nhưng ng kia năn nỉ quá. Mình chắc mẩm người gọi là C.
 - ‘vậy em muốn anh làm gì’, hần ta nói
 - ‘làm gì àh, đi chết đi, dám ko, ko dám đừng nói chuyện nhảm’, em nói xong cúp máy. Mình bất ngờ vì cái độ phũ phàng trong câu nói của em, nhưng mình tin em gia sư có lí do để làm thế. Em cúp máy, lại có điện thoại là cái số ban này. Em gia sư từ chối rồi tắt máy luôn.
- Mình và em đều im lặng ngấm biển, em có vẻ không vui sau cuộc điện thoại
- ‘ai gọi vậy em?’, mình hỏi em, im lặng mãi ko hay.
 - ‘anh C’, em nói cụt ngắn. Mình tò mò sau những thứ C làm, em gia sư vẫn còn có thể bị hấn tác động. Sao ko đơn giản là nghe điện thoại thôi.
 - ‘gọi làm gì?’, mình hỏi. Giờ thằng C mà đứng trước mặt mình là kiểu nào mình cũng đập nó 1 trận
 - ‘anh nghe đó, gọi nói nhảm mà, con người ta trơ trên lắm’, em gia sư nói
 - ‘thôi, kệ nó, mình đi ăn sáng đi’, mình nói. Thực tình chẳng muốn vì thằng C mà chuyến đi chơi của mình trở nên nhàm chán.
- Mình và em gia sư nắm tay nhau suốt, cả 2 về nhà hàng trong khách sạn ăn sáng vì đã có sẵn phiếu ăn. Ăn sáng xong mình ở dưới đợi em lên phòng thay đồ, cả 2 định tắm biển lần cuối xong về khách sạn trả phòng luôn.
- Đợi độ 15p thì em xuống, em mặc lại bộ đồ hôm qua còn ướt. Em nói thoa kem nên hơi lâu, em bắt mình thoa kem rồi cả 2 chạy ra biển.
- Mình và em gia sư tắm biển rất lâu, cũng rất vui. Sóng biển buổi sáng rất mạnh, bơi mà mệt luôn. Sáng hôm nay trời nắng gắt. Bơi chán mình và em gia sư lên bờ biển nằm cạnh nhau, em gọi là tắm nắng.
- ‘mình nên có nụ hôn biển ko em?’, mình hỏi em gia sư, em nhìn mình bằng ánh mắt rất hoài nghi, như ko tin là mình nói câu đó. Mình cũng ko tin mình dám nói câu đó.
 - ‘phải T ế vợ ko ta?’, em hỏi bằng giọng điệu châm chọc.
 - ‘uhm, anh nè’, mình nói, nắng quá. May mà có đội nón không chói mắt chết
 - ‘ohm, thấy lạ quá’, em nói, 2 đứa nằm cạnh nhau trên bãi biển. Tâm trạng mình trở lại vui vẻ và hạnh phúc. Mình chẳng biết mình có làm gì tốt mà được hưởng những thứ tươi đẹp này.
- Mình lại muốn nếm vị ngọt ở môi, mình e là mình đã nghiện.
- ‘muốn hun chứ gì’, em gia sư nói dù mình chẳng nói gì. Đúng là em rất thích đoán cảm xúc của người khác.
 - ‘ohm’, mình nói biết là giấu cũng ko được. Mình và em gia sư đã rất thoải mái với nhau, mình bớt hẳn cái cảm giác e ngại.

Em gia sư quay mặt qua phía mình, em chẳng ngại ngần gì người xung quanh, mình thấy nhiều người nhìn tụi mình, mình hơi thấy dị. Thấy em quay người về phía mình, mình cũng quay người về phía em.

Ở trên, mây trắng, trời xanh, ở ngoài kia, biển xanh sóng trắng. Ở tại đây, mình đang nằm trên bãi cát cùng người mình yêu, mặt đối mặt, thỉnh thoảng 1 ít nước biển tràn vào lưng mát rượi. Cảm xúc đến nhanh,

mình có cảm giác như mình và em đang ở trên hoang đảo và yêu nhau cuồng nhiệt. Nụ hôn của biển, không bất ngờ vì được chuẩn bị, mình cảm nhận vị ngọt, cái mùi son, rồi vị mặn của muối, nóng bỏng. Hình như có ai đó đang chụp hình bọn mình, mình chẳng để ý, lần đầu thả lỏng cơ thể để yêu đương. Cảm giác ngại ngùng chẳng còn. Mình đang sống như tây, hôn người mình yêu trên biển, hôn vì muốn hôn. Đơn giản vậy thôi.

‘Em , anh là kẻ tham lam, nên muốn ngấu nghiến cả môi em, ngụp lặn trong nó, anh ko biết làm cách nào để dứt nghiện cái vị ngọt chết người đó cả, nên để anh hôn nha’

Mình thậm chí ko dám liếm môi, mình muốn để cho vị đó còn mãi. Mình thấy lâng lâng, mình và em gia sư về khách sạn, ăn nốt mấy đồ ăn trong balo em mang, vừa ăn vừa coi hoạt hình.

Mình và em dọn đồ đạc , chuẩn bị về nhà, tạm biệt Vũng tàu. Định đi nhiều nơi, nhưng chẳng có thời gian, cứ quanh quẩn lung tung mà hết nhiều thời gian. Nhưng 2 ngày này là 2 ngày tuyệt vời nhất trong đời mình cho tới hiện tại. Mình thức dậy, nhìn thấy em, ôm em ngủ, có nụ hôn kem, nụ hôn biển và ấm áp ở hiện tại. Em đang là người yêu mình. Thực, ko phải mơ!!!

- ‘mua mấy cái vòng đi anh’, em gia sư nói khi mình chạy qua những cái xe bán vòng, mình tấp vào, có những chiếc chuông gió rung rinh, chuông gió làm bằng vỏ sò, kêu leng keng khi gió thổi.

Sau 1 hồi lựa chọn, mình và em gia sư mua được 1 cái chuông gió bằng vỏ sò màu xanh và trắng, cùng với 2 cái vòng. Em tự đặt là vòng may mắn, mình và em đeo mỗi người 1 cái. Đi 1 đoạn, mình và em quyết định đi lên tượng chúa giang tay rồi mới về. Em và mình đều ko có đạo nhưng em nói đi rồi thì đi hết cho vui.

12. Chương 12

Leo lên mới thấy mệt, rất nhiều bậc thang, nhờ em lanh lệ nên em gửi nhờ chị bán hàng ngay ngoài chỗ giữ xe mấy giỏ đồ nên mình và em gia sư không phải mang đồ lên. Tụi mình cứ đi, tới chỗ nghỉ là vào ngồi, em và mình chụp đủ thứ kiểu hình, cảnh càng lên cao càng đẹp, nhìn xuống dưới là cây và biển trắng, mình còn thấy cả những chiếc thuyền. Em gia sư thì khỏi nói, em thích thú vô cùng. Hình như em không biết mệt mỏi, em cứ cười, đùa chạy nhảy suốt. Mình và em chụp hình rất nhiều.

- ‘nếu mình chia tay, nội ngồi coi hình thôi anh cũng buồn đến chết’, em gia sư nói thế. Mình buồn hẳn, tự dưng em lại nói tới cái từ mình hoàn toàn ko muốn nghe.

- ‘sao em nói vậy?’, mình nói tỏ vẻ bực tức.

- ‘trời, em giả thiết mà, đừng nói giận nha’, em nói, tỏ vẻ ngạc nhiên như em hoàn toàn không cố ý.

- ‘không’, mình nói, rồi im im bỏ đi trước. Mình dị ứng nghe cái từ đó, cái từ đó xô mình xuống vực thẳm. Nhưng ngẫm lại, nếu có chia tay, mình sẽ thế nào. Chắc đau khổ nhưng rồi sẽ qua, đơn giản vậy thôi sao. Ngay từ đầu mình đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho tình huống xấu, nhưng khi nghe em nói câu đó, mình vẫn thấy trống trải ngỡ ngàng, vẫn thấy hụt hẫng dù câu đó theo em nói là em không cố ý và chỉ là 1 giả thuyết

- ‘anh ơi anh, đừng giận em’, em năn nỉ suốt 1 đoạn, mình im lặng. Chẳng phải giận em đâu, mình chỉ đang sợ nên muốn làm căng thêm 1 chút để em gia sư đừng nói từ đó lần nào nữa. Mình nghĩ lại mình, vì là lần đầu nên không chút kinh nghiệm chỉ biết cố gắng thật nhiều để đi xa nhất có thể trong chuyện tình này. Mình thỉnh thoảng nghĩ về những khó khăn mình sẽ phải trải qua, chuyện của em gia sư, chuyện của mẹ mình, rồi mấy người xung quanh. Nói không ảnh hưởng thì là nói dối là chắc, mình mong yên ổn rồi mọi thứ sẽ qua, cả cái quá khứ. Mình và em sẽ giống như sóng và biển, sóng đánh mãi vào bờ không mệt mỏi, mình muốn được yêu em như thế.

...

Cuối cùng mình và em gia sư cũng leo lên tới nơi, mệt thở hơi tai. Mình và em gia sư ngồi ngắm cảnh 1 lát, mình thấy em đứng trước tượng chúa giang tay, em cầu nguyện. Mình cũng cầu nguyện theo, dù mình là kẻ ngoại đạo, mình cầu cho những thứ trong mình dần ổn định, em gia sư cầu nguyện gì đó, cũng khá lâu. Mình chẳng biết em cầu nguyện gì...

Tại mình đi thả xuống dần dần, đi xuống khỏe hơn đi lên. Mình và em gia sư cứ nắm tay nhau đi xuống, ngắm quang cảnh hai bên, đẹp lắm.

- ‘em cầu gì thế?’, mình hỏi, câu hỏi hơi tế nhị. Biết là em sẽ có thể không trả lời.

- ‘em cầu cho tim em thôi đau, em cầu cho anh sẽ luôn vững tin, vậy thôi àh’, em gia sư nói, chậm. Mình hơi ngạc nhiên vì câu nói, tim em thôi đau vậy nó còn đang đau dai dẳng, em ôm hoài nỗi đau, Mình chẳng biết làm thế nào để làm em bớt đau, mình là kẻ bất tài vô dụng. Mình vững tin, em cầu thế chứng tỏ em có hi vọng vào mình, mọi thứ sẽ ổn thôi, mình sẽ trải qua được hết, chỉ cần có em

...

Trên suốt đường về, em gia sư vẫn hát câu hát : ‘đường còn xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo’, mình yên bình nghe em hát và ôm mình

Thỉnh thoảng có cảm giác em mong manh, mong manh quá đổi

...

Mình và em về tới nhà thì cũng hơn 7h tối, sau khi ăn mì quảng ở chợ bà hoa xong tại mình mới về. Mình về nhà mới bắt đầu cảm thấy mệt. Nhưng vẫn cảm giác ước thời gian trở lại, mình ôm em ngủ trong tay như đêm qua.

...

Xác định: 1 tuần yêu nhau. Thời gian đối với mình là vàng ngọc, từng ngày qua ngày mình trải nghiệm nó. Yêu 1 người có trái tim tổn thương phải rất thận trọng. Mình và em đã có những nụ hôn, có những nụ cười, có những giọt nước mắt, mình đếm từng ngày bên em. Dù nhiều lần trong mơ, mình thấy mình xa em, xa mãi mãi. Nó trở thành cơn ám ảnh.

...

Say nắng gia sư của em trai

update ngày 06/08/2012: thứ 2 : ngày thứ 8 yêu nhau

Mình thức dậy ở 1 đầu tuần sáng khoái, 9h hơn mình mới thức. Nhớ lại 2 ngày đi chơi tâm trạng mình còn thấy vui như hôm qua lúc ở biển. Biết bao giờ mới có cơ hội nữa. Da mình chỉ hơi đỏ chứ không bị lột da như mấy lần trước chắc là nhờ kem chống nắng của em gia sư. Mình ngồi dậy coi tin nhắn, có 1 tin nhắn lúc 5h của em gia sư với nội dung tin nhắn như mọi ngày : ‘dậy đi, ngủ như heo’, mình vẫn thấy lạ lạ hôm qua lúc chờ em gia sư về, em gia sư mệt lắm thế mà sáng vẫn thức dậy sớm. Là thói quen hay là chuyện gì? . Điện thoại có thêm 1 tin nhắn của H, nhắn tin nói là lâu ngày ko gặp và nhớ mình. Cũng lâu rồi không thấy tin nhắn từ nhỏ mình quên bém nhỏ luôn. Mình chẳng thèm quan tâm mình nhắn tin lại cho em gia sư rồi đi làm việc của mình vì biết em không nhắn lại liền. Sáng nay em gia sư đâu đi học.

Mình làm mấy việc lặt vặt rồi vào lên mạng.

Hơn 11h mới thấy tin nhắn của em gia sư :

- ‘em mới nấu ăn xong, buồn ngủ quá àh’, mình cười, lúc nào không than đói thì than buồn ngủ thế mà người nhẹ tênh, chưa tới 45 kg.

- ‘thì ăn cơm xong ngủ, thế mà anh tính rủ em chiều đi ăn’, mình nhắn tin. Cái cảm giác muốn gặp em hàng ngày

- ‘em buồn ngủ, mà ăn gì?’, em trả lời liền

- ‘đúng là heo, nghe ăn là sáng mắt ăn phá lẩu’, mình nhớ tới cái món mà em gia sư nói là hồi xưa thích ăn lắm.

- ‘ohm, vậy 3h hen, em ngủ dậy đi’, em nhận tin rồi nói đi ăn cơm rồi ngủ. Em khoe hôm nay em kho cá kèo rau răm với nấu canh khoai, ngon lắm. Mình thì cũng nấu sẵn nồi cơm rồi, chỉ chờ mẹ mang đồ ăn về thôi.

...

Trưa mẹ về, mình mới tá hỏa là da mình đen, mà mình nói với mẹ đi bên tre

- ‘mày đi bên tre mà đen như tằm biển’, mẹ mình nói khi vừa ngồi xuống ăn cơm

- ‘thì con không mang áo khoác’, mình nói tạm thế chẳng biết nói gì hơn. Giả bộ cười giả lả vì cái phim trên tivi, cố gắng đánh trống lảng sang chuyện khác

Mẹ mình cũng không hỏi nhiều nữa, mẹ cũng không hỏi về em gia sư, mẹ ăn xong đi vào phòng ngủ. Mình nhìn thấy mẹ im im cũng thấy lo, tính mẹ mình mà tính gì thì có trời mới biết. Không biết mẹ đang nghĩ gì nữa. Chuyện mẹ mình li dị với ba cũng là chuyện hoàn toàn bất ngờ, trước đó thấy mẹ chẳng nói gì, có 1 lần mẹ gọi mình và thằng em ra nói chuyện, thực chất là thông báo việc li hôn vì mẹ mình quyết định là không xoay chuyển được. Mấy cô chú bên họ nội nói mẹ mình là người phụ nữ quyết đoán và giỏi nên ba mình không sống nổi, phải kiếm người khác. Mình thì bỏ ngoài tai, kì thực mẹ mình giỏi kiếm tiền hơn ba mình, cũng quyết đoán hơn nhưng trong gia đình mẹ luôn làm tròn trách nhiệm. Chuyện ba có người khác thì đó là vấn đề của ba, chẳng là lí do để đổ hết tội lỗi lên mẹ mình như cô chú trong dòng họ nói.

Chuyện của mình và em gia sư, mẹ đã ra ý không thích và bắt đầu ngăn cản dù mẹ chưa biết rõ mối quan hệ giữa mình và em gia sư. Từ nhỏ tới giờ mình chưa làm việc gì trái ý mẹ hay cãi lại nhiều phần vì mẹ mình luôn tôn trọng quyết định của mình và không áp đặt phần vì mẹ mình khá khó nên không nghe thì cũng hơi khó. Nhưng mình tin chắc chuyện của em gia sư và mình, mẹ có cấm như thế nào thì mình cũng đấu tranh tới cùng. Có người sẽ nói khó khăn, sẽ mệt mỏi, rồi nhiều chuyện xảy ra lắm. Mình cũng biết thế nhưng chẳng lẽ dừng lại à? Tất nhiên không thể thế rồi. Mình hi vọng với lí lẽ của mình và với tính cách của mẹ, chắc ko đến nỗi ngăn cấm 1 cách vô lí.

Chẳng thể tính xa, nên tới đâu tính tới đó

...

3h, mình tới nhà em gia sư thì em đã đứng sẵn đầu hẻm. Nhìn em đen hơn hẳn mấy lần trước, em vẫn cười tươi khi thấy mình. Nhìn cái mặt là biết mới ngủ dậy. Hơi uể oải, em gia sư mặc quần jeans và áo thun bó sát màu vàng, vẫn đôi dép àu trắng. Em gia sư hôm nay cột tóc, nhìn em dễ thương và hiền

- ‘em đen không anh?’, em hỏi khi vừa lên xe.

- ‘đen thui, xấu ồm’, mình nói, chọc em.

- ‘chê đi con, mê con tóc ngắn ở Vũng tàu rồi’, em nói, giọng nói đánh đấm, mình ngó người 1 lát mới lớn con nhỏ tóc ngắn là nhỏ trong quán nhậu. Ôi trời, giờ còn nhớ. Mình cười haha

- ‘mê lắm mà, nghe tới là cười’, em nói tiếp rồi nhéo mình đau điếng. Đó giờ mới biết cảm giác bị người yêu nhéo yêu, hồi xem phim cũng có mà thấy chẳng có gì. Giờ mình gặp, thấy cảm giác vừa đau vừa vui. Bởi sao người ta sợ cảm giác cô đơn nhất là những người từng có người yêu

- ‘anh mê em àh, an tâm’, mình nói, cứ thấy vui vui

- ‘thôi khỏi, ghét rồi’, em nói thế mà gác đầu lên vai mình. Có lẽ em còn mệt. Đạo gần đây, khi em và mình tiếp xúc gần mình không còn cảm thấy nóng bức mà chuyển sang ấm áp. Mình và em đã quen thân hơn rồi.

Chở em tới quán phá lẩu, em không ăn rau răm, kêu là nổi mụn. Mình và em ăn ngon lành

- ‘đau bụng anh ơi’, em than. Chẳng biết quán nấu ăn kiểu gì mà em than, hay em ăn gì bậy bạ,

- ‘ăn gì hồi sáng, đau lắm ko?’, mình hỏi thấy lo quá.

- ‘không phải đồ ăn, y da em quên mất’, em nói như vỡ lẽ điều gì, mình ngạc nhiên quá. Đau bụng mà cũng quên là sao?

- ‘quên gì, em đau gì, anh chạy mua thuốc nè’, mình nói. Buổi tối em gia sư còn đi dạy thằng em mình, không biết đau gì mà em gia sư nhấn nhó dữ lắm, em liên tục lấy tay xoa bụng.

- ‘em đau bụng con gái’, em gia sư nói. Trời, mình ngớ người, đau bụng con gái là cái quái gì? Lúc ấy mình chẳng nghĩ được gì vì thấy em nhăn nhó đau quá. Chẳng biết con gái đau kiểu gì mà khổ sở quá.

- ‘đau gì chứ?’, mình tưởng em nói nhầm. Mình sợ mình luôn, lúc sau về nhà mới thấy mình ngu kinh khủng, thực ra không phải mình không biết nhưng ko hiểu sao lúc đó không nghĩ ra.

- ‘trời ơi trời, đau bụng kinh đó pa, thua anh luôn’, em lưỡng lự rồi nói như thế. Mình phát ngại luôn, thì ra là vậy. Mình thấy em đau thế mới thấy mình may mắn lắm mới được làm con trai, con gái cứ tới tháng là đau vật vã như thế. Mình nhìn em gia sư thương lắm, em gia sư đau vã mồ hôi, nhìn em tội nghiệp lắm.

- ‘anh đi mua thuốc, em đợi xíu’, mình nói rồi phóng xe đi mua. Chạy nhanh tới tiệm thuốc, chị bán thuốc nhìn mình ngạc nhiên khi mình nói: ‘bán cho em thuốc đau bụng kinh’, giờ ngồi nghỉ lại mà mình còn thấy ngại. Chị bán thuốc bán xong mình chạy tới cho em gia sư uống, em gia sư uống 1 hồi lâu mới bắt đầu đỡ đau. Đúng kinh khủng khi làm con gái, mình tưởng cái vụ đau bụng qua đi, ai dè tới chuyện khác. Mình không tưởng tượng nổi, liên quan tới máu.

- ‘chờ em về đi anh’, mình thấy lạ khi em nói thế, mới đi có chút xíu còn ăn chưa hết chén phá lấu, nếu bình thường giờ em gia sư đã ăn xong 3 chén.

- ‘đau quá hả?’, mình nói rồi gọi chị tính tiền.

- ‘chạy ra quần rồi’, em nói đơn giản rồi lấy cái áo khoác quàng ngang eo, may mà chưa dính ra ghế. Từ nhỏ tới lớn mình đã từng dây vào trường hợp như này đâu. Cứ lúng ta lúng túng, em gia sư có vẻ ngại khi phải quàng cái áo ngang eo, may là mặc quần jean, chứ cứ như mấy lần mặc váy không biết sao mà nói.

Chở em về em, suốt đường đi em ngồi hơi xa mình, em và mình đều im lặng. Mình ghé vào tiệm mua vài cái bánh cho em, ý mình là em ăn để quên đau xong mình đưa thuốc rồi chở em về nhà.

Hôm nay trải qua tình huống này mới thấy mình gà mờ quá mức, không biết đau thế này em gia sư có tới dạy không?

Mình về nhà nhắn tin cho em gia sư, thì em gia sư nói là em đi ngủ, than đau. Mình để yên cho em nghỉ.

...

Khoảng 6h tối thì mình liên tục nhận được tin nhắn của nhỏ H, mình nhắn tin trả lời qua loa vì mục tiêu ko gây thù chuốc oán. Mình chỉ thấy hơi thắc mắc là dạo gần đây nhỏ không nhắn nhất từ cái hôm mình và em gia sư làm người yêu thì thấy nhỏ không liên lạc, hôm nay lại liên lạc. Nhưng thôi cũng kệ.

Nhắn qua lại đôi ba tin thì đại ý nhỏ H nói muốn gặp mình nói chuyện, như những lần trước mình từ chối không đi. Mình không nghĩ nhỏ còn gì để nói ngoài mấy cái thông tin về việc nào là 49 ngày, nào là em gia sư lừa gạt mình rồi em gia sư không phải người tốt và mình chỉ là trò chơi. Mình biết rồi và mình đã sẵn sàng ọi thứ dù là trò chơi, nên mình chẳng còn lí do gì để nghe nhỏ nói thêm nữa. Nhỏ có vẻ biết sẵn là mình sẽ không đi nên nó dẫn thêm câu, cho anh thấy bằng chứng, và nhỏ hẹn mình thứ năm. Mình thực tình bị nhỏ dụ bởi cái chữ bằng chứng, mình cũng tò mò muốn biết đó là bằng chứng gì và hoàn toàn ko hiểu nguyên nhân của tất cả những việc nhỏ H làm, chẳng lẽ đơn thuần vì bôi xấu người khác thôi mà bỏ nhiều công sức như vậy àh? Chắc chắn có ẩn khuất gì đó, chỉ là mình không rõ nguyên nhân thôi.

Mình có nên đi để coi cái bằng chứng đó??? Trốn tránh không phải cách, mình nghĩ thế rồi thì mình cũng sẽ biết mọi thứ không sớm thì muộn. Mình được đẩy vào trò chơi mang tính chất định mệnh này, mình tạm cho là sắp đặt của ông trời, không biết đi rồi sẽ sao, sẽ được thấy bằng chứng gì nhưng mình vẫn muốn biết.

Mình ko nói rõ là có đi hay không, chỉ nói là để suy nghĩ, nhỏ hẹn mình thứ năm này, buổi tối. Mọi chuyện sẽ như thế nào??

...

Tối, em gia sư tới dạy bình thường, mình ở nhà thấy em tới dạy nhưng do có mẹ mình nên mình bỏ ra ngoài, ở trong nhà mắc công mẹ nghi ngờ lung tung càng khổ. Mình nhắn tin nói với em gia sư mình đi qua nhà bạn, mình xuống dưới lấy xe và đi qua nhà thằng bạn mà mình nhờ nó đi hẹn với nhỏ Ban. Tối nhà nó thì nó đang online, vừa onl vừa nhắn tin với ai đó, mình nói chuyện qua loa vài câu rồi leo lên giường nó nằm chơi đánh bài trên iwin.

Thấy nó nhắn tin liên tục, mình hỏi nó

- ‘nhắn tin ai đó mày’, từ đó giờ nó FA y như mình, cũng chẳng nhắn tin ai, có dạo nó đăng status trên facebook than vãn là điện thoại chẳng có ma nào nhắn tin ngoài mấy số của tổng đài. Mình đoán nó mới quen em nào, chuyện này cũng khá lạ, nó khá làm biếng nhất là khi của gái, nó mê máy tính hơn gái. Mình tin chắc thế

- ‘Em Ban đó’, nó nói. Mình hơi ngạc nhiên, nó đang dùng cái sim mobi mình cho nó. Không ngờ mình thành ông mai. Hôm bữa gặp nhỏ Ban về, mình nghe nó nói là nhỏ Ban bình thường và nó cũng không có ấn tượng gì lắm. Mình nghĩ sau hôm đó là thôi luôn.

- ‘ghê ta, sắp cưới chưa’, mình nói, vẫn đang đánh bài, nó vẫn nhắn tin liên tục.

- ‘cưới mà nậu mày’, nó nói, thằng bạn mình nhà thành phố nhưng gốc người miền trung, nó thỉnh thoảng nói chuyện chen mấy chữ người miền trung vào. Quê nó ở Phú Yên thì phải.

- ‘haha, tình hình sao rồi’, mình hỏi nó. Thấy nó tắt máy vì tính, mình chơi nốt ván bài rồi cũng nằm nói chuyện với nó.

- ‘thì cái bữa tao gặp Ban về, tao cũng chẳng nói chuyện gì nhiều, Ban cũng vậy’, mình ngạc nhiên cái cách nói mà xưng tên của nó, nó trước giờ nói tới con gái toàn nó con này con nọ, làm gì gọi thân thiện là tên như thế.

- ‘rồi sao?, mày bữa này nói dài dòng quá’, mình nói

- ‘xong hôm bữa tao biết mình rớt 2 môn, tao buồn quá nên nhắn tin cho Ban tìm người nói chuyện, nói qua nói lại tới giờ luôn’, nó nói. Thì ra là vậy, duyên tình đưa đẩy. Mình dặn nó không được nói bất cứ gì về mình dù gián tiếp hay trực tiếp.

- ‘thì mày ráng đi, kiểm con gấu mà ôm’, mình nói, thằng này cũng là vozer, nhờ nó mình biết tới trang Voz hồi trước.

- ‘ừ, để xem’, nó nói thế là mình biết chắc thằng bạn thích nhỏ Ban, nó có biểu hiện thế mà

- ‘nhỏ đó sao, đc ko, mày có biết thông tin gì ko, gặp mấy lần rồi’, mình hỏi nó. Nó với nhỏ Ban đang nhắn tin

- ‘cũng được mày, hợp tính tao. Con gái bắc hiền ghê, ngoài tên tuổi này nọ tao chẳng biết gì, mày dặn tao đừng đá tới mà’, nó nói, có vẻ cũng thích thú khi nói về nhỏ Ban

- ‘ohm, đừng nói gì, phiền lắm’, mình nói thế. Mình canh đồng hồ định tới 8h30 thì ngồi đón em gia sư.

- ‘àh, mà có vụ này’, thằng bạn nói như kịp nhớ ra

- ‘gì?’, mình tò mò, chắc có liên quan tới mình và em gia sư, mình đoán thế

- ‘hôm bữa nói qua nói lại, tao với Ban chia sẻ hình ảnh trên yahoo thì có tấm hình nhỏ gia sư của mày’, nó nói. Nói 1 chút về chuyện này, mình cho nó biết vụ em gia sư hôm nhờ nó đi gặp nhỏ Ban, kể nó rõ sự tình rồi còn cho coi hình em gia sư vì nó đòi, nên nó biết em gia sư còn em gia sư không biết nó.

- ‘đâu, đưa hình tao coi’, mình tò mò quá rồi, nó và mình liền mở máy, nó mở mấy tấm hình lưu trong ổ đĩa D, tên thư mục là BAN, coi qua vài tấm, có tấm nhỏ Ban mặc áo thể dục trường đại học công nghiệp, có tấm nhỏ đứng dưới gốc cây. Nhìn nhỏ Ban mang cái vẻ hiền hiền giản dị, chứ đẹp thì không.

Coi tới tấm hình có em gia sư, nhìn tấm hình với quần áo thì có lẽ đã hơi lâu, cách đây chắc 4,5 năm. Em gia sư lúc đó cắt tóc ngắn, cũng để mái ngố. Trong hình có tất cả 4 người, 1 người đàn ông chừng chạc lớn tuổi. Theo thằng bạn mình nói thì nhỏ Ban nói đó là ba nhỏ, nhỏ Ban đứng cạnh ba mình, kế tiếp là em gia sư và cuối cùng là chàng trai trạc cỡ tuổi em gia sư và Ban, người con trai đeo kính cận, tất cả mọi người trong hình đều cười. Em gia sư mang nét ngây thơ nhỏ tuổi, nhìn em hiền và ngố ngố rất đáng yêu. Hình này mình đoán chụp dưới quê vì đứng trước căn nhà có bóm đất đỏ, thứ đất đỏ ở khu đồng nai. Mình chẳng biết anh chàng đeo kính là ai, mình đang nghĩ đó là 1 người bạn của cả đám.

- ‘nhỏ Ban có nói gì về tấm hình ko?’, mình hỏi thằng bạn mình

- ‘Ban kêu đó là Ba, còn 2 đứa kia là bạn của Ban, 2 đứa đó về nhà Ban chơi , thằng đó là bạn thân cũng là ng yêu thầm nhỏ gia sư của mày’, mình hơi sững người khi nghe thế. Gì mà bạn thân rồi còn yêu thầm.

- ‘rồi sao?’, mình hỏi nó liền

- ‘tao biết nhiều đó thôi, hỏi nhiều chi mày’, nó nói, mình hơi tiếc khi không thể biết nhiều hơn.

Đó có thể là 1 trong 3 người em gia sư yêu, nhưng Ban nói là yêu thầm và là bạn thân. Mình quen em gia sư chưa lâu nhưng cũng có nghe em nói gì về việc có người bạn thân đâu. Chuyện quá khứ mình cũng chẳng nên quan tâm. Dặn lòng thế nên thôi dù tính tò mò ở mình là bệnh kinh niên khó chữa. Nhất là mọi thứ liên quan tới em gia sư.

...

Mình chạy về nhà rồi ngồi đợi thêm 15p nữa thì em gia sư xuống, em nhăn nhó cười với mình nói là đau bụng tiếp. Mình mua nước cho em uống thuốc rồi ngồi với em nói chuyện ở bậc đá như hôm bữa.

- ‘anh, em đưa tay ra thì anh sẽ nắm lấy chứ?’, em hỏi mình, khá tâm trạng. Thỉnh thoảng ở trong em luôn có những suy nghĩ gì đó sâu thẳm buồn

- ‘uhm, anh sẽ nắm chặt’, mình nói, rồi mình nắm tay em gia sư

- ‘sao 2 đứa mình sến quá ta, nghe ớn ớn, haha’, em cười , nghe hơi buồn rồi em đòi về. Em nói tối nay ngủ sớm mai đi học nữa.

...

Hôm nay chuyện của mình và em gia sư vẫn ổn, mình lẩn tránh không biết có nên gặp nhỏ H không nữa. Gặp rồi sẽ ra sao?

13. Chương 13

thứ năm, ngày thứ 11 làm người yêu

Mình định không gặp nhỏ H dù muốn biết cái gọi là bằng chứng lắm, mình muốn biết nhỏ H sẽ nói gì và sao nhỏ chắc nịch thế. Nhưng mình suy tính kĩ, mình rồi sẽ biết tất cả nếu cần. Việc của mình là yêu, thử trong đời cảm giác yêu đơn thuần 1 người, không suy nghĩ nhiều. Yêu dù chết cũng cam tâm.

Sáng này mình thức dậy vẫn tin nhắn như cũ của em gia sư : ‘dậy đi, ngủ như heo’. Tin nhắn lúc 4h30, mình chợt nhớ tới cảm giác ở Vũng Tàu ôm em trong tay ngủ tới 6h sáng, em gia sư ngủ ngon lành và bình yên. Em rúc trong ngực mình ngủ đến quên điện thoại báo chuông.

Mình nhắn tin lại cho em gia sư , sáng nay em đi học, không biết có phải đang ngủ gục trong lớp không nữa. Cái đồ heo lười ham ăn ham ngủ mà. Mình vào phòng sau khi ăn sáng. Hôm nay nhớ tới nhật kí, mình quyết định đốt sạch mọi thứ liên quan tới quyển nhật kí, mình tự đứng lình cảm quyển nhật kí rồi sẽ phá hỏng mọi thứ. Thực tình là mình đọc được khá nhiều nhưng chưa hết và quyển nhật kí khá dày. Em gia sư viết quyển nhật kí không theo một trật tự nào, đa phần trong quyển nhật kí là tâm trạng buồn. Mà cũng hợp lí, khi buồn ở trong ta chất chứa, không tìm được người ta cảm thấy đủ tin tưởng để nói thì ta trút vào nhật kí hay thứ gì tương tự như thế.

Đoạn cuối cùng mình đọc trong quyển nhật kí là : “ đôi khi người ta phải học cách từ bỏ người mình yêu thương nhất, em rồi sẽ quen và sẽ qua nhanh thôi- Một con cá mập voi có thể nặng bằng 18000 con cái hổ piranha”. Hai câu trong 1 đoạn có vẻ chẳng liên quan gì đến nhau được viết chung lúc, chứng tỏ tâm trạng của em gia sư ngay cả khi viết nhật kí cũng đan xen nhau nhiều thứ. Em là ai? Em như thế nào? Mình tin , chính em gia sư cũng muốn biết câu trả lời của câu hỏi đó, muốn biết không kém gì mình.

...

Hai hôm nay tâm trạng em gia sư có 1 vài thứ lạ, cách em đối xử với mình cũng bất bình thường. Mình nghĩ có việc gì đó xảy ra nhưng em gia sư không nói hay không thể nói. Nhưng rồi mình tự biện mình là em gia sư đang bị tới tháng con gái, em đau bụng nên mệt mỏi. Mình không bận tâm nhiều, không hỏi em vì mình nghĩ dù yêu em mà quá hay sâu đậm thì mình vẫn luôn dành cho em những khoảng trống, để em thở theo cách của em. 49 ngày, mình không ám ảnh nhưng mình tin là có tồn tại hay ít nhất đã từng tồn tại. Yêu 1 ai đó 49 ngày giống như kiểu em gia sư cho bản thân cơ hội để tìm được người yêu thương. Mình không biết mình có là ngoại lệ không nhưng mình sẽ cố gắng hết mức có thể để bước qua ngày 50 và 51, như ngày đầu yêu nhau, yêu thương chất đầy. Thỉnh thoảng ở bên em, mình có câu hỏi rằng là làm thế nào để biết người khác có yêu mình hay không, liệu em gia sư có yêu mình như mình từng nghĩ. Lời yêu đó, mình lần em đều chưa từng nói với em 1 cách trực tiếp và trọn vẹn.

...

- ‘em học về rồi nha’, mình nhận được tin nhắn của em gia sư vào lúc 11h hơn

- ‘uhm, tắm rửa rồi ăn cơm đi’, mình nhắn liền

- ‘anh nhớ em ko?’ em gia sư hỏi mình, có chút gì đó bất an ở trong mình hay chỉ tại bản thân quá nhạy cảm.

- ‘nhớ, nên chiều anh lên gặp em’, mình nói thế, tại mình hay đi cùng nhau vào buổi chiều, từ tuần này em gia sư chỉ dạy có 3 buổi vào thứ 2,4,6. Mình và em gia sư đang tính kiểm lớp anh văn học chung nhưng trình độ anh ngữ của mình và em gia sư khác nhau, em có thể nói gần như thông thạo, còn mình thì bập bẹ như gà. Nên chẳng biết nên tìm lớp nào để học chung. Nếu không kiếm được thì mình kiếm có nhờ em gia sư dạy kèm anh văn để mình và em có nhiều thời gian bên nhau hơn.

- ‘chiều nay em không rảnh, nhưng 4,5 giờ thì rảnh’, em gia sư nhắn tin

- ‘ohm, vậy 4h anh tới nha, mà làm gì chiều nay anh không rảnh’, mình hỏi

- ‘chiều nay em luyện nói với ngữ trưà, ko ngủ da xấu ồm, anh nghĩ em đi chơi chắc?’, em gia sư nhắn tin

- ‘đâu, anh hỏi thui mà’, mình nhắn tin

- ‘anh ở nhà đó, đừng dò dò rồi đi chơi em chặt chân’, em gia sư nhắn tin ra bộ hung dữ. Mình bắt đầu được quản lí àh, thấy lạ lạ vui vui. Đó giờ ghét bị quản lí lắm nhưng sao lần này ko thấy phiền

- ‘uhm, anh biết ui, em cũng liệu hồn đi cho cố, coi chừng anh’, mình cũng đáp lại ko kém

- ‘biết rồi ông già , đói quá, em đi ăn cơm đây, đói sắp chết rồi’, em gia sư nhắn tin. Cái kiểu nhắn tin như thế, lúc nào cũng than đói hoặc than buồn ngủ. Hôm nay mọi thứ lại trở lại bình thường như mọi lần, vui vẻ rồi.

Chiều nay mình và em gia sư chắc sẽ đi ăn uống dạo phố rồi về vì thời gian không có nhiều. Nhỏ H hẹn mình 8h tối gặp nhau, nhưng mình ko đi. Mình chẳng muốn nghe nhỏ nói những nói cuội gì nữa, mình cũng cầu ỉnh vững tin vào em và vào tình yêu của mình, đây chông gai

Có những khoảnh khắc êm dịu như nhung nhưng cũng có những khoảnh khắc rơi vào bóng tối. Cái gì cũng thế, không thể mãi mãi vui cười.

...

Mình tới nhà đón em gia sư lúc 4h chiều, e đứng sẵn ngoài hẻm. Từ ngày quen em gia sư, em chưa từng để mình đợi em gia sư rất đúng giờ. Có lần em nói em ghét cảm giác chờ đợi 1 ai đó nên em cũng không thích ai đó đợi em, khi đợi có cảm giác rất mệt mỏi. Trừ khi không thể làm gì hơn thì mới nên chờ đợi. Em gia sư đôi khi như con nít đôi khi lại triết lí như 1 người chững chạc.

Em gia sư cười khi thấy mình, em và mình hẹn nhau mang mũ cặp. Em gia sư mang quần jean, áo thun màu đen và đội nón. Hôm nay nhìn em có vẻ vui, em còn kêu mình chụp cho em mấy tấm hình ở cây hoa giấy gần đó. Nhìn em gia sư của mình chắc chắn tươi hơn hoa, cây hoa giấy này chắc cũng lâu năm, cây to và rực hoa, hoa màu hồng

- ‘hoa giấy là loài hữu sắc vô hương, không như hoa hồng hoa giấy không thể hấp dẫn người ta bởi 1 mùi hương’, em gia sư nói khi vừa leo lên xe mình.
- ‘em thích hoa giấy àh?’, mình hỏi
- ‘uhm, mai mốt em lấy chồng nhất định phải trồng hoa giấy trước cửa nhà’, em gia sư nói, có vẻ như đang tưởng tượng tới khung cảnh nhà em có cây hoa giấy.
- ‘mai mốt lấy nhau, anh trồng cho em 1 vườn hoa giấy’, mình nói tự tin. Lại liên tưởng tới cảnh mình đi làm về có em ở nhà, viễn vông và quá xa vời. Mình cảm giác từ khi yêu em gia sư, mình trở nên yêu đời và hay tưởng tượng những thứ xa vời
- ‘hồi đó, có dạo em muốn lấy chồng đà lạt, vì em thích ăn nhất là bơ, sau em thích lấy chồng ở biển để ngày nào cũng cùng chồng tắm biển’, em nói mơ mộng lắm
- ‘giờ em muốn lấy chồng thành phố chứ gì?’, mình hỏi, tự ám chỉ mình
- ‘bữa này ăn nói biết gài hàng ha, chém vừa thôi, gió lạnh rồi đó’, em cười giòn tan rồi quàng tay ôm người mình.

Em gia sư nói muốn ăn bún bò quán 2 ông bà già, quán này khá xa gần chỗ cánh đồng, nhưng vì tụi mình đang muốn dạo phố cùng nhau nên không ngại đi xa, nhìn xa vậy mà chạy chút là tới vì mình và em gia sư nói đủ thứ chuyện trên đường đi nên chẳng thấy xa gì. Quán này là 2 ông bà già người gốc Huế bán, quán nằm ngay trên lề đường chỗ ngã tư có công ty làm về bất động sản. Em gia sư nói ở đây bán rất ngon ăn không bị chua nước.

Cả 2 ông bà chủ quán đều biết em gia sư, mình nhìn thấy cách họ cười với nhau, chẳng hiểu em làm gì chạy xa như thế chỉ để ăn tô bún bò. Trừ khi nơi này gần với 1 kỉ niệm nào đó, có linh cảm mơ hồ thế.

...

Mình chở em gia sư về nhà mà hơn 6h chiều, em nói em vào nhà nấu cơm nhanh không bị la. Mình cũng chạy về nhà, điện thoại nhỏ H nhắn cả chục tin, dặn mình 8h tối nay nhất định phải tới. Mình nãy giờ để điện thoại chế độ im lặng nên ko biết tin nhắn. Nhỏ H làm mình quá tò mò về việc nhỏ sắp làm, sao nhỏ lại tỏ ra sốt sắng và phấn khích như người chờ đợi màn kịch hay đến như vậy. Tối nay em gia sư không đi dạy, mình và em gia sư cũng không hẹn gặp nhau vì mới gặp buổi chiều, liệu cái gọi là bằng chứng có liên quan gì tới em gia sư của mình.

Mình phải vững tin, đừng vì tò mò mà đi nghe nhỏ H nói nhảm, dặn lòng thế nên mình thôi. Mình lên mạng search tìm mấy lớp học anh văn, ráng tìm mấy lớp học cho phù hợp với trình độ của mình và em gia sư. Mình muốn đi học chung với em gia sư. Từ ngày có người yêu là em gia sư, mối quan tâm của mình ít nhiều thay đổi, nhiều thứ chỉ đơn thuần hướng về em gia sư. Mình làm mọi thứ cũng nghĩ tới em, tình yêu đầu ở lúc đầu, có phải thường ngọt ngào như thế?

...

Khoảng hơn 8h, mình vẫn đang ở nhà, lúc này đang online, mẹ mình với thằng em đi siêu thị. Hình như mẹ mình có nghi ngờ nhưng chưa có bằng chứng xác thực cho việc mình và em gia sư đang yêu nhau, mẹ mình tạm thời bỏ qua ình và do mình cũng cẩn thận nên sự việc chưa có gì đáng kể. Còn chuyện thằng em mình, do em gia sư dạy nó tốt nên việc nó học ở trường khá hơn hẳn nên mẹ mình chẳng có lí do gì để cho em gia sư nghỉ dạy mà thằng em mình cũng thích em gia sư lắm. Em gia sư nắm bắt tâm lí thằng em nên có lẽ dạy thằng em mình khá tốt.

Mọi thứ từ bữa giờ vẫn đang ổn. Ít nhất mình nghĩ như thế, cho tới lát nữa

Nhỏ H gọi ình, sau nhiều hồi chuông mình quyết định nghe máy, mình đã nhắn tin dứt khoát nói là mình có việc ko đi, nhỏ H cũng nhắn tin nhiều lần nói mình phải đi không sẽ hối hận. Lại y như cái kiểu hôm ấy, gì gì mà hối với chả hận. Mình đã quyết tâm ko bận tâm nên mình không đi. Thực là mình cũng rất tò mò.

- ‘alo’, mình trả lời, nhưng chẳng nghe tiếng ai, chỉ thấy hơi ồn

- ‘alo, alo’, mình nói thêm vài tiếng, thì bắt đầu nghe tiếng nói chuyện rôm rả bên đầu dây bên kia, mình chẳng hiểu gì, có cả tiếng nhạc nho nhỏ đủ nghe, nói chung là thứ âm thanh khá tạp nham lộn lộn. Mình đang định cúp máy thì mình nghe tiếng nhỏ H nói chuyện
- ‘mày với thằng T quen àh’, nhỏ nói với ai đó trong điện thoại mà nói tên mình, kiểu này là cố ý để mình nghe. Mình ko tắt điện thoại vội
- ‘ừa’, tiếng đứa con gái khác, mình nghe không rõ lắm. Hình như là em gia sư. Nếu thế thì sao em ở đó, lúc này em nói em đi uống trà sữa với mấy đứa bạn, chẳng lẽ ở đây là quán trà sữa, nghe không giống thế. Mình bắt đầu thấy lo lắng, cảm giác bồn chồn.
- ‘sắp 49 ngày chưa?’ tiếng nhỏ H nói to, cố ý để mình nghe thấy. Sao nhỏ toan tính đến thế
- ‘mày nhiều chuyện zậy’, tiếng em gia sư nghe hơi lạnh. Em chẳng xác thực cũng chẳng phủ nhận cái 49 ngày, mình tự dưng thấy cổ họng khô đắng, đành rằng biết trước rồi nhưng sao vẫn thấy buốt buốt.
- ‘em chơi hết 49 này nữa thôi nha, anh thấy đi xa rồi đó’ tiếng đứa trai nói, mình biết là giọng thằng HA
- ‘thằng mới nữa hả Linh, thằng hôm sinh nhật hả?’, tiếng đứa con gái khác nói, chẳng biết ai. Tiếp sau đó là nhiều tiếng hỏi và cười đùa, như mọi thứ là trò chơi quen thuộc. Sao em vẫn còn dao du với đám người đó? Mình nghe mọi thứ ồn ồn nhưng cũng đủ để hiểu nội dung. Vậy là trò chơi đó có thực, mình nhiều lần biết thế nhưng trong mình vẫn chút hi vọng là mình tin sai, rằng tụi kia chỉ nói bừa, hôm nay nghe thế mình thấy tim mình nhói, có cảm giác như con gì đang bò trong người, thấy khác khoải.
- ‘đi xa hay gần kệ tui, liên quan gì tới anh, coi lại coi mình là ai’, em bỏ qua câu hỏi của mấy đứa kia. Câu nói này có lẽ em gia sư dành riêng cho thằng HA, nói chua chát và rất phũ.
- ‘mày nói gì kì vậy, dù gì HA cũng là người giúp mày nhiều, yêu mày nữa’, nhỏ H nói, giọng nhỏ nghe xảo quyệt và tinh vi lắm, như cố tình xoáy vào để câu chuyện lộ ra nhiều thứ. Nhỏ biết mình vẫn đang giữ máy
- ‘mày yêu thì cứ nói yêu, cần gì phải tỏ ra vậy, 2 người hợp đó’, em gia sư nói nghe cũng đánh đá không kém. Chưa hiểu rõ câu chuyện, nhưng mình thấy bản thân cả người.
- ‘anh ko yêu H, em biết mà’, HA nói với giọng nói như van nài.
- ‘kệ anh, liên quan gì tui’, em gia sư nói kiểu chọc tức, em hiểu rõ chỗ mình đang đứng, chắc chắn thế
- ‘em yêu nó àh’, tiếng HA hỏi em gia sư, hn mình có cảm giác HA trở nên bi lụy em gia sư.
- ‘chuyện của tui’, em gia sư trả lời ngắn gọn. Chẳng biết lí do sao em tới đó và tới đó để làm gì.
- ‘mày đừng hăm hại người ta, sống sao tốt đi kiếm tám chồng, haha’, giọng nhỏ H, hoàn toàn là ý khiêu khích. Nhỏ biết rõ mình đang nghe câu chuyện này
- ‘thế àh, lo thân mày đi rồi nói tao, lo mà yêu HA đó’, em gia sư đáp lại có vẻ bình tĩnh lắm. Câu nói này có vẻ xoáy vào nhỏ H. Theo câu chuyện thì nhỏ H là người thích HA, nhưng HA lại là người thích em gia sư và có thể đã từng làm người yêu của em gia sư.
- ‘thứ mày sao vô ơn vậy, ai trả tiền nợ dùm mày mà mày nói vậy’, nhỏ H nói, câu chuyện sắp trở thành cuộc cãi nhau.
- ‘im đi H’, HA nói, mình nghe âm thanh trong quán trở nên nháo nhào, rất lộn xộn.
- ‘sao vậy? để nó nói, người đưa người đẩy mà, anh nói tui tới đây nghe anh nói mấy thứ nhảm này àh?’, em gia sư nói, chẳng biết sao em gia sư nghe HA nói gì để tới đây. Mình nói với chính mình, chắc chắn em có lí do để đến đây. Mình trở nên có cảm giác bức bối.
- ‘tiền nợ àh, ko phải tui trả hết rồi àh, tui trả hết chưa?’, em gia sư nói với HA, câu nói nghe gắt lắm.
- ‘rồi, nhưng em đừng nghĩ anh yêu em rồi em làm tới’, thằng HA nói. Mình chẳng hiểu họ đang nói về thứ gì, nghe mơ hồ lắm.
- ‘sao ko làm tới, ai biểu anh để tui biết anh yêu tui, tui thích vậy ko dc àh’, em nói bằng giọng điệu đốp chát và bất cần, ở trong mình có cảm giác kì lạ lắm, nghe có cái gì đang vỡ

Im lặng..

- ‘tui nói trước, lần cuối tui tới đây, vì nghe anh nói tìm được món đồ của tui, lần sau mà dụ tui kiểu này đừng trách, tui với anh chẳng nợ nần gì nhau .Anh cũng thôi ảo tưởng tui sẽ yêu người như anh’, em nói xong, có vẻ đứng lên đi về đầy tức giận. Món đồ mà em gia sư nói là gì? Sao HA biết mà tìm lại được? Sao lãng nhăng thế? Sao em đẩy mình vào tâm trạng này, rồi tung.

Mình vẫn chưa buông máy, chẳng biết lí do gì, mình như đứng hình

- ‘nó vậy anh cũng yêu’, tiếng nhỏ H nói với HA

- ‘im, nói nhiều, chuyện của anh, anh biết’, tiếng HA nói, có vẻ tức giận. Thực ra mục đích của nhỏ H là bôi xấu em gia sư với mình để mình biết bộ mặt thật của em gia sư để chấm dứt chẳng? Nhưng làm vậy để làm gì trong khi người nhỏ H yêu và có vẻ quan tâm là HA, mình mà tới với em gia sư thì nhỏ H có khả năng tới với HA mà. Mình không hiểu nổi. Mà chẳng còn sức để hiểu nhỏ H làm chuyện này vì mục đích gì, thứ mình cảm giác đắng trong cổ họng là gì, sao em gia sư nói đi trà sữa nhưng nghe có vẻ không giống lắm. Sao còn giao su với HA và nhỏ H, vì món đồ gì đó, của ai? Sao em nhất định phải tìm kiếm? Chuyện như 1 bộ phim phức tạp và đầu óc của mình thì ko đủ thông minh để hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

- ‘anh mù quáng quá đó, nó ko đáng đâu’, tiếng nhỏ H cố nói thêm

- ‘im ngay, kệ tao’, tiếng HA quát. Mình cúp máy, chẳng còn gì để nghe, tâm trạng rối bời quá mọi thứ vừa mới được yên ổn chút mà sao trở nên như vậy. Mình cố gắng trấn tĩnh, mình muốn nói thẳng với em gia sư và nghe lời giải thích. Nhưng trước tiên mình phải bình tĩnh để trấn tĩnh mọi thứ, mình phải suy xét để không có bước đi sai lầm

Mình phải vững tin, phải vững tin vì em gia sư muốn như thế mà

...

Mình xuống tủ lạnh lấy nước lạnh uống. Chuyện chưa đi quá xa mà chỉ là 1 buổi gặp mặt nói chuyện bình thường. Vấn đề mình lần lần là cuộc gặp mặt đó của em gia sư, mình ko thích vì mình chẳng muốn em dây dưa với đám người đó.

Mình chưa gọi điện hay nhắn tin với em gia sư vội, mình sợ mình sẽ lỡ lời và nông nổi khi mình chưa hiểu rõ sự việc

Nhỏ H gọi lại ình, mình bắt máy theo quán tính, để coi nhỏ còn gì để nói nữa, dù mình phát mệt với những trò của nhỏ H

- ‘gì nữa?’, mình hỏi

- ‘anh nghe rõ ko,em dặn người ở quán mở nhỏ nhạc lại đó, chắc cũng hiểu ha’, nhỏ H, giọng nói nghe trở nên ma quái quá hay mình cảm giác thế.

- ‘hiểu gì, chẳng hiểu gì, mục đích của em là gì?’, mình hỏi, mình bực với cái trò này của nhỏ rồi

- ‘em muốn giúp anh thôi, có mục đích gì đâu, hihi’, nhỏ H đổi giọng, giọng trở nên bình thường

- ‘thôi khỏi giả bộ, anh nghe anh hiểu mà, em ko nói anh cũng chẳng cần nghe, tốt nhất khi anh còn nói chuyện đang hoang thì đừng làm phiền anh, ok’, mình nói, toan cúp máy, chẳng còn gì nghe nữa, cái kiểu ậm à ậm ừ thế thôi.

- ‘khoan, khuyên anh lần cuối, anh nghe chắc cũng hiểu em ko nói xạo cái vụ yêu 49 ngày, nói cho anh biết là nó chưa từng yêu ai qua 49 ngày . Anh đừng nghĩ anh trở nên đặc biệt đối với nó, trước khi quá muộn thì dừng lại đi’

- ‘em nói xong rồi chưa? Anh cúp máy’, mình thực tình chẳng đủ hơi sức để nghe những thứ đang diễn ra.

- ‘em nhất định ko để yên đâu’, nhỏ H nói kiên quyết, rồi cúp máy. Điều gì dẫn đến những thứ này, như thù hận từ kiếp nào?

...

Mình trở lại với thực tại rồi bởi. Biết rõ là có cái 49 ngày, nhưng khi nghe vẫn thấy khó chịu, tự mình gạt mình rằng mình cam tâm tình nguyện. Mình chẳng muốn có cái 49 ngày, mình sợ nói thẳng là vậy. Mình muốn, mình hi vọng tình yêu đầu của mình tiến thật xa. Quanh cô gái của mình là mình và cuộc sống đơn giản. Yêu 1 người là việc mình không lường được, người ta chia tay nhau rồi trở nên khổ sở cũng vì những thói quen, vì cái cảm giác thiếu vắng nhau. Mình sẽ trở nên như thế nào sau 49 ngày??? Có đơn giản là chấp nhận.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 10/08/2012: thứ 6, ngày thứ 12 yêu nhau

Có mấy thím hỏi mình sao không sống mà có nhiều mối quan tâm lên, ra dáng thẳng đàn ông con trai hơn. Mình nói thực, mình vẫn làm mọi việc như trước giờ, vẫn có những khoảng riêng của mình, vẫn học hành và có mục tiêu riêng bằng chứng là mình và em gia sư ít nhắn tin. Nhưng mình chẳng lẽ kể hết từ a tới z những thứ trong đầu mình và những thứ mình làm trong ngày. Vì đây là chuyện với tựa đề liên quan tới tình yêu nên mình chỉ kể những thứ liên quan thế, và 1 vài thứ gián tiếp. Không phải là truyện viết ra nên phải xây dựng nhân vật thế này, thế kia, có mục tiêu rõ ràng và kể rõ mọi thứ. Có thím khuyên mình đừng cứ rầm rập đồng ý đi chơi khi em gia sư rủ, mình thì nghĩ khác, vì mình muốn gặp nên mình đi gặp, vì mình rảnh do nghỉ hè và mới yêu nên vậy. Chẳng lẽ vì cố tỏ ra mình bận việc rồi không đi, vì sợ em gia sư đánh giá con người mình nhằm chán khi em ấy rủ đi đâu cũng đi. Mình chẳng nghĩ nhiều như thế, mình đang rảnh đang vui thì mình đi, mình sống đúng bản chất con người mình. Mình cũng giống em gia sư, chẳng lẽ cũng muốn đi chơi mà sợ mình trở nên nhàm chán mà từ chối. Mình đang sống là chính mình, làm thứ mình thích. Mình chẳng việc gì phải tỏ ra cố gắng lạnh lùng trong khi mình ko thể, yêu thương đúng lúc và làm những thứ mình thích cho là đúng. Chắc có lẽ là đủ, mình cũng từng rất muốn bắt chước người khác trở nên ăn nói giỏi giang, hoạt bát nhưng có làm được đâu. Đơn giản là đầu óc mình ko nghĩ ra những lời hoa mỹ nổi.

Mình đang ở lần đầu yêu, cảm giác cũng là của lần đầu, có thể hơi nông nổi nhưng chắc chắn ko chút giả tạo. Mình nghĩ đơn thuần là vì lâu dài nên nếu đó là yêu thì mình sẽ là chính mình, với những thứ thuộc về mình, cứ cố gắng trở nên hoàn hảo hay tuyệt vời theo 1 ai đó, thì dù em gia sư có yêu thì đó cũng là cái hình ảnh mình bắt chước không phải mình, mình hơi cứng đầu nhưng mình nghĩ, nếu yêu mình, thì sẽ yêu chính mình.

...

Tối hôm qua em gia sư có nhắn tin ình ngay sau đó, chắc khi em về tới nhà. Mình chẳng hề đá động tới những thứ mình vừa nghe và biết được, mình cũng chẳng hỏi em đi đâu vì em gia sư nói đi trà sữa rồi, mình và em chỉ nhắn tin qua lại vài tin rồi đi ngủ. Lúc ấy mình chẳng bận tâm nhỏ H hay HA làm thứ gì, và vì mục đích gì nữa. Thứ mình muốn là đi tiếp bằng mọi giá.

Đến tận hôm nay, mình cũng chưa hiểu em gia sư là người như thế nào ngoài việc em có trái tim đầy tổn thương, những nỗi đau chất đầy và sự lạnh lùng đến phũ phàng hay yêu thương ngọt ngào hơn kẹo. Dích xác em như thế nào thì mình không rõ, nhưng mình biết chắc em sợ sự cô đơn và lạc lõng trong tâm hồn.

...

Xác định: + Đối với mình, yêu vẫn là yêu thậm chí nhiều hơn cả chữ yêu. Đi rồi cũng sẽ tới, có thể là tốt có thể là xấu. Cuộc đời dù gì thì vẫn cần thực tế, nhưng tính quá xa cũng đâu được gì, hôm nay thế này mai lại thế khác. Không phải đơn thuần chỉ vì sự thay đổi của người khác mà còn là sự thay đổi của chính bản thân mình.

...

Sáng này mình thức dậy thật sớm, do hôm qua ngủ sớm nên tự dưng thức dậy, chẳng ngủ nữa, với lại tâm trạng mình có nhiều thứ không vui, mình tự dưng thấy có gì đó bất ổn, mình nhận được tin nhắn của em gia sư đúng 4h30, hôm nay tin nhắn có thay đổi chút ít: 'dậy đi, ngủ như heo, hôm nay nắng sẽ lên đó'. Cả tuần này trời không mưa, nắng cứ rực và tươi dù giờ là tháng của mưa, mọi năm mưa nhiều lắm năm nay trời lại nắng nhiều.

Mình mở cửa nhìn xuống hồ bơi, cảm giác thấy mát, lúc này là 6h. Mình nhắn tin lại cho em gia sư rồi tính đi ăn sáng và xuống bơi, khi nào mình mệt thì mình lại xuống bơi. Mình muốn nghe giọng em gia sư, mình biết có thể giờ này em tập thể dục xong và đang ngủ, nhưng mình vẫn muốn nghe. Tự dưng thế, mình gọi. Sau nhiều hồi chuông mình nghe tiếng em gia sư

- ‘vợ nghe nè’, mình nghe tiếng em tỉnh queo trong điện thoại, chắc chưa ngủ
- ‘hn ko ngủ nướng àh?’, mình hỏi em
- ‘chưa ngủ, hn chồng dậy sớm thế?’, thỉnh thoảng em hay xưng hô với mình là chồng vợ, mình thì không quen với cách xưng hô đó nên chả bao giờ xưng thế. Toàn xưng là anh em, nhiều lắm là em yêu thôi.
- ‘tự dưng không ngủ được, đang tính đi bơi nè’, mình nói
- ‘cho em bơi với’, em gia sư nói thế, chắc muốn gặp mình.
- ‘uhm, đợi anh anh qua chỗ hen’, mình nói thế, gặp người yêu vào buổi sáng là thứ mình thích nhất.
- ‘ohm, nhanh nha’, em nói. Rồi mình cúp máy, thay đồ chạy qua nhà em thì em gia sư đã đứng sẵn đầu hẻm, mình toan chở em đi bơi như dự tính thì em gia sư nói
- ‘mình bơi ở đó mẹ anh phát hiện đó’, em nói khi vừa lên xe mình. Sao em gia sư biết mình cũng muốn giấu mẹ, em đúng là tinh thông quá.
- ‘sao em nói thế?’, mình hỏi em gia sư, mình thấy thương em vì em thiệt thòi quá. Cảm giác lén lút yêu đương làm người ta mệt mỏi, mình chắc thế
- ‘em biết mà, haha’, em nói rồi cười tươi trong nắng, em luôn lạc quan thế, vui vẻ thế vì sợ làm người khác lo

Mình và em mua bánh hamburger và cà phê rồi tìm chỗ ăn, chạy hoài tới 1 công viên gần đó, mình và em gia sư gửi xe rồi vào công viên BC ăn, công viên này cũ và nhỏ, nhưng khung cảnh cũng mát mẻ với nhiều cây xanh. Nhiều người đang còn tập thể dục, mình và em gia sư đi lại phía sân bóng chuyền rồi leo lên cái cầu tuột làm bằng đá ngồi ăn sáng, sáng nay em gia sư mặc quần bó màu xanh lá, ôm sát chân và áo trắng rồi mang giày thể thao, tóc em làm kiểu gì mà rối rối. Nói chung là khác phong cách thường ngày trừ cái kiểu ăn ngon lành không hề khách khí, lúc này mua hamburger mình ăn bỏ trứng còn em gia sư ăn xức xích nên khi ăn chung, em gia sư đòi cắn miếng, cái kiểu tinh nghịch như mọi lần.

- ‘cho em cắn miếng’, em nói, mình lưỡng lự khi đưa cái bánh cho em cắn vì mình thấy em cười cười, chắc sắp làm trò gì nữa
- ‘nguy hiểm qua’, mình nói nhưng nhìn ánh mắt nài nỉ của em gia sư, mình đưa cái bánh về phía em, em há miệng cắn miếng to tướng rồi cười. Mình giả bộ tiếc thương miếng bánh lớn. Mình đòi cắn lại 1 miếng em nhất định ko cho, sau cũng đưa mình cắn, mình dùng hết sức mà cắn miếng to thật to.
- ‘đồ heo’, em tức tối rồi ăn nốt cái bánh, gió ở công viên mát mẻ. Sáng nào mình được ăn sáng cùng em mình cũng có cảm giác vui vẻ thanh thản. Em luôn biết cách làm mình thấy thoải mái và vui vẻ. Mình hoàn toàn chẳng còn chút tức tối để đá động tới chuyện tối hôm qua, khi em nói dối mình là đi trà sữa. Mình biện minh rằng em có lí do để làm như thế. Cứ vui vẻ thôi
- ‘nếu mẹ anh cấm thì sao?’, mình hỏi em khi cả hai đều ăn xong, đang ngồi cạnh nhau ngắm cảnh xung quanh, thấy bình yên. Mình hỏi câu đó sau khi lưỡng lự, mình biết trước sau gì em gia sư cũng biết việc mẹ mình sẽ phản đối, nên chuẩn bị tâm lí thì tốt hơn.
- ‘thì chịu chứ sao’, em trả lời đơn giản. Vẫn đang nhìn băng quơ, có mấy đứa trẻ con chạy lung tung gần đó.
- ‘chịu là sao?’, mình hỏi em gia sư. Mình hơi lo lắng, sợ em không vui quá vì cũng đủ rắc rối để mệt mỏi rồi thêm vụ cấm cản của người lớn nữa.
- ‘thì có ai mà hài lòng người khác đâu, hầu hết là cấm cản mà anh’, em gia sư nói, quay mặt sang mình nhìn âu yếm, ánh mắt em hiền lắm.

- ‘em sẽ mệt với thiệt thòi đó’, mình nói, câu nói thừa thãi thật.
 - ‘có gì đâu anh, không cảm vì lí do này thì cũng cảm vì lí do khác, hầu hết người ta đâu hài lòng vì người khác’, em nói nghe đơn giản nhưng mình tin không phải thế
 - ‘em cố gắng đừng vì bất cứ lí do gì mà bỏ anh nha’, mình nói
 - ‘uhm, anh thương em nhiều nha’, em gia sư nói thế, hôm nay em tỏ ra yếu đuối lúc bên mình.
- Nghe em gia sư nói thế mình thấy ấm lòng hơn hẳn, mình và em gia sư giống như những đôi yêu nhau lo sợ sự ngăn cách, cảm giác này khiến mình và em trở nên gần gũi. Hai đứa dựa vào nhau nhìn cảnh vật xung quanh
- ‘anh sẽ thiệt thòi hơn cả em’, em gia sư nói thế, mình nghĩ ý câu nói là chuyện của em, những rắc rối của em
 - ‘anh ko quan tâm đâu,anh cũng chỉ cần em yêu anh’, mình nói dứt khoát, như thế nào cũng được. Chỉ cần có tình yêu đó là mình có đủ dũng cảm chấp nhận mọi thứ.
 - ‘ohm, đi quá xa rồi, mình mới quen mà đúng giống 2 đứa điên, làm như ngày mai đám cưới’ em gia sư nói rồi cười haha. Nụ cười thoáng chút đắng cay, cuộc đời em vốn dĩ chẳng chút suôn sẻ.
 - ‘ohm, yêu nhau thôi’, mình nói. Trò chơi định mệnh ơi, có kết cục tốt dùm nhá.
- Mình thấy em im lặng nhìn đứa nhóc mặc quần đỏ chơi gần đó với đồng cát, em mở cặp lấy kẹo ăn, viên kẹo ăn hết buồn. Lâu lắm rồi mình mới thấy lại, có chuyện gì khiến em buồn chẳng và sao em lại nói
- ‘ước gì trời mưa’, cách nói như nuôi tiếc gì đó
 - ‘em buồn à?’, mình hỏi. Cũng thấy buồn theo
 - ‘em là đứa mất dạy đó anh’, em nói , mình quá đỗi ngạc nhiên khi nghe câu nói ấy. Em sao lại nói thế, tại em nhìn cậu nhóc mặc quần đỏ hay tại thứ gì làm em nhớ gì đó về cái quá khứ, nghe có vẻ chua chát quá.
 - ‘qua rồi em, em quên đi’, mình nói vì chẳng muốn xoáy sâu vào trong
 - ‘ngạc nhiên quá hả?’, em hỏi mình. Có vẻ gì đó em chán đời
 - ‘không, có gì đâu mà ngạc nhiên’, mình trả lời
 - ‘em tưởng anh đọc nhật kí của em xong thì biết ít nhiều chứ’, em cười nói. Không thể diễn tả cái cảm giác trong mình khi bị người khác đọc thấu tâm can, sao em biết thế? Hay em cố tình để quên. Giả thiết đó ngày đầu mình có đặt ra, nhưng rồi bác bỏ, em chẳng có lí do gì cố tình thế. Vì muốn làm quen mình àh? Không hợp lí chút nào, vì mình có gì đáng để em làm thế cơ chứ?
 - ‘hả?’, mình nói như không tin nổi thứ em vừa nói,đúng là nằm mơ cộng ko tưởng câu chuyện lại lái sang cái hướng này. Liệu còn đường quay về???
 - ‘khi em vô tình quên, dù em chạy nhanh tới để lấy lại, nhưng em biết chắc anh cũng coi được 1 ít, vì lúc đó anh đang quan tâm em’, em nói như rõ ràng từng chi tiết, mình có cảm tưởng như nhà mình có đặt camera quay trộm, không sao em tưởng tận thế được. Mình cứng họng, chối là không có thì cũng chẳng qua mắt được em, mà nhận, chẳng lẽ thế. Mình im lặng, thấy xấu hổ quá.
 - ‘ em biết mà ko phản ứng gì àh?’, mình hỏi sau khi bình tĩnh hơn, cũng muốn lật bài ngửa.
 - ‘ nói thật, đó là do em quên nên em chịu, anh đọc thì đã sao, em ko nói thì anh cũng chẳng giờ nói, lúc đó anh thích em mà, đúng ko?’, em nói, quá ranh mãnh rồi.
 - ‘uhm, rồi sao? Em nghĩ em nắm thóp được anh àh?’, mình hỏi. Mình chẳng có ý đó nhưng không biết sao miệng tự nói thế.
 - ‘thì đúng mà, anh thấy rõ ràng em ko hiền , ko ngoan, ko tốt , nhưng em lại thích đùa với anh’, em nói đơn giản, lòng tự trọng bị xúc phạm,mình có cảm tưởng em đang khiêu khích mình bằng cách nói chuyện đó. Vài giây trước còn nhẹ nhàng lắm mà, sao phải thế???

- ‘thì ra là trò đùa ngay từ đầu àh?’, mình hỏi, thất vọng quá khi những lời em nói không hề nể nang.
 - ‘trò đùa thì anh ko chơi tiếp àh?’, em hỏi mình. Sao em như thế, cố gắng tỏ ra bất cần và lạnh lùng, hay tự trong em căm ghét đàn ông con trai? Mình tưởng mình trở thành ngoại lệ nhưng hình như không phải thế. Mình vẫn tin em là thật lòng, mình vẫn còn nhớ rõ những cảm giác ấm áp và hạnh phúc khi bên nhau, tất cả hoàn toàn không phải là diễn kịch, mình chắc chắn như thế. Câu hỏi em hỏi, mình biết trả lời sao, mình đã từng tin đó là trò đùa và vẫn muốn đi tới cuối cùng, giờ em nói rõ ràng là trò đùa, chẳng lẽ mình lại nói, không chơi tiếp. Mà chơi tiếp, còn lại gì sau những thứ này, sẽ gặp nhau và nói gì, làm gì khi bài đã lật. Mình không biết, quá khó xử. Mình có cảm giác em đang cố gắng cảnh báo mình điều gì, chứ không phải ác ý và em cũng đang buồn. Trò chơi cũng được, nhất thiết phải nói toẹt ra thế àh?
 - ‘chơi tiếp chứ, thì anh cũng đùa với em mà, công bằng’, mình nói. Em nhìn mình ngạc nhiên lắm, mình nói rồi mới thấy hối hận. Mình sau 1 thời gian tiếp xúc, với người như em mình không thể tỏ ra quá ranh mãnh vì em ranh mãnh hơn bất kì ai, em ko dễ bị ức hiếp. Mình, nếu muốn đi tiếp thì phải cho em cảm giác mình hiểu em và yêu em. Thứ mình dù chết cũng muốn cố gắng. Mình nói và sợ em tổn thương dù mình chưa từng có ý nghĩ đó dù may mắn trong đầu.
 - ‘haha, đóng kịch dở tệ, vậy anh nói coi, anh đùa với em để làm gì?’, em nói, hiểu rõ mình ko có ý đó.
 - ‘để làm gì thì từ từ rõ, em coi đó là trò đùa để thấy dễ chịu thì coi là trò đùa, chơi tới chán thì bỏ. Em nói mà, tính xa làm gì’, mình nói. Sao mình nói những lời đó, mình bấn loạn và cũng ko rõ, chỉ muốn mình và em công bằng, em chẳng cần vật hay khó chịu vì thấy bản thân đang đem mình ra làm trò đùa. Mình làm mọi thứ vì mình muốn yêu em, đến lúc mình không thể nữa.
 - ‘anh cần tình dục àh?’, em cười hỏi mình, cái kiểu nói chuyện như tỏ ra mình hiểu người khác thực chất bản thân đang tổn thương và đau đớn ghê gớm vì những vết thương lòng chẳng có cơ hội để lành
 - ‘có thể, anh cần mọi thứ ở em, nên em coi là đùa cũng được, thật cũng được chỉ là dù là gì thì em cũng phải ở bên anh, vậy thôi’, mình nói chắc nịch. Mình công nhận mình không hiểu em, nhưng mình tin cảm nhận của mình về em không sai, em đang đau và nói thế. Em tin rồi dạn bản thân ko được tin, em yêu và dạn bản thân ko được yêu. Cố tỏ ra mạnh mẽ, xác xược nhưng đầy tổn thương và yếu đuối. Vì con người thật của em, chính em cũng không biết nên làm gì và phải làm gì
 - ‘ôm,..’, em nói nho nhỏ. Mình nghe không rõ, thấy mắt em buồn hẫng. Mình hỏi lại
 - ‘gì?’, mình nói xong em nhìn mình.
 - ‘ôm em mau, điếc àh’, em nói to. Mình cũng không hiểu nổi em, thấy em đáng thương quá.
 - ‘em muốn thì ôm anh, cho phép đó’, mình nói, mình muốn làm mọi thứ trở nên đơn giản thôi, trở lại tự nhiên như lúc đầu. Ừ thì em cần ôm, chắc thế. Mình chỉ muốn em hiểu, khi em cần mình ôm, mình chưa chắc biết. Em chỉ cần ôm mình, mình luôn sẵn sàng. Mình không có gì nhiều, cũng chẳng phải tài giỏi hay thông minh. Mình chỉ có thể yêu em chân thành.
- Em gia sư cười rồi quàng tay lên cổ, ôm mình. Muốn mưa rơi vì lòng bất ổn và muốn khóc, mình nghĩ thế. Hôm nay em ình cơ hội được bóc thêm 1 lớp vỏ bọc ở em. Trò đùa là có thật, chỉ là em thấy mình tự dưng không muốn thế và buồn. Mình đoán thế. Đó là theo chiều hướng lạc quan là em có tình cảm nhiều với mình. Thôi thì, cứ hi vọng vậy để thấy yêu đời, cũng chẳng chết ai.
- ...

14. Chương 14

Nhiều người sẽ hỏi, yêu thương mà tính toán rồi rắc rối vì nhiều thứ vậy có mệt lắm không? Mình thật là mình có mệt, mình cũng muốn yêu 1 người bình thường như mình, chẳng có quá khứ gì và đơn thuần là yêu, cùng nhau học, cãi cọ như những đôi bình thường khác. Chỉ là, cô gái mình yêu, có vài thứ rắc rối trong

quá khứ có thể do lỗi của cô ấy hay của người khác, lần đầu tiên mình gặp cô ấy và mình thấy yêu thương. Dần dần trong mình là mình chẳng biết làm như thế nào để ngừng yêu thương nên mình ngoài việc yêu hết mình và cố gắng thì chẳng làm được nhiều hơn. Một mỗi, khó khăn mình cũng chịu, chỉ cần còn có thể yêu và ở bên cạnh nhau. Mình yêu lần đầu, đầy nông nổi và có nhiều thứ suy nghĩ không được thông thoáng, mình cũng còn quá trẻ, chưa hề có kinh nghiệm và chưa biết cách yêu thương và làm những điều tốt đẹp nhất. Mình lẩn tránh có, hoài nghi có, một mỗi có, vì mình chưa quen và cũng chỉ là 1 người bình thường có những ích kỉ, dù mình biết, để yêu 1 cô gái có những tổn thương mình phải thận trọng và yêu thương không chút giả dối.

Tất cả mọi thứ mình làm cho tới bây giờ suy cho cùng là vì bản thân mình, vì khao khát yêu thương và giữ lấy người mình yêu và cũng vì cái khí thế chiến đấu của thằng trai mới lớn muốn che chở cho 1 ai đó. Chuyện xa quá mình không dám tính vì mình biết có rất nhiều khó khăn đợi mình, nhưng phải làm gì, từ bỏ tình yêu ngay từ đầu vì sợ cái thực tế khác nghiệt? Mình sợ hối hận hơn sợ khổ và khó khăn, nên mình muốn làm mọi thứ, 1 lần để chẳng bao giờ phải thấy hối hận.

...

Ừ, cứ cho là yêu đơn thuần và nông nổi, tới đâu thì tới...

...

Nói lảm nhảm và quá nhiều rồi. Em gia sư hay chê mình nói lảm nhảm

...

Mình chở em gia sư về nhà sau khi em ôm mình và chơi cát với lũ trẻ con, có cả thằng nhóc mặc quần đỏ. Em mang kẹo phát cho bọn nhỏ rồi về. Em trở lại vui vẻ, mình và em như chưa có gì xảy ra, cái trò đùa được gọi mở ra và đóng lại nhưng chưa có gì. Mọi thứ vẫn ổn. Em leo lên xe mình chạy thật chậm, em ôm mình. Suốt quãng đường về mình và em đều im lặng chẳng nói gì. Sự im lặng mang ý nghĩa lắng nghe vụng về.

- ‘em vào đi’, mình nói, cười với em, nhìn em nũng nịu rất dễ thương. Thỉnh thoảng mình vẫn không tin nổi là mình đã có người yêu.

- ‘uhm, về thẳng nhà nha, đi chơi em đánh giờ’, em trở lại giọng điệu giả vờ hung hăng.

- ‘uhm, anh sợ em mà, chẳng dám đi đâu’, mình nói.

Em có vẻ ngập ngừng, rồi em ghé vào tai mình nói nhỏ: ‘anh dễ thương quá’, mình tưởng em sẽ nói yêu mình hay nhớ mình hay thứ gì đại loại thế, nhưng lại là khen mình, mình thấy ngại ngại lần đầu được em khen dễ thương. Chẳng biết sao em khen mình câu đó có gì lạ mà em cũng phải khó khăn khi nói, phải ngập ngừng mãi mới nói. Mình vừa ngạc nhiên vừa thấy ngại.

- ‘anh mà, vừa đẹp vừa dễ thương’, mình nói tự tin, muốn tránh cái cảm giác ngại ngại. Hành động của em nhiều lúc khiến mình không hiểu nổi.

- ‘hớ hớ biến gấp, chém kinh thật’, em nói, rồi cười tươi lắm. Mình cũng cười

- ‘về cẩn thận nha anh’, em nói. Mình gật đầu rồi nhìn em quay vào nhà. Mình đợi cho đến lúc em gia sư vào trong nhà mình mới về. Bà bán cà phê đầu hẻm từ lâu đã không nhìn mình bằng ánh mắt như canh me thằng tội phạm sơ hở là bắt liền.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 10/08/2012: thứ sáu, tiếp, buổi tối

Tối hôm nay, mình ra ngoài trước khi em gia sư tới dạy, mình đang đi kiểm lớp học anh văn nào để 2 đứa học chung. Mình cũng tránh ở nhà cùng lúc với em gia sư khi mẹ mình ở nhà. Càng ổn thì càng khỏe, sáng tới giờ mọi thứ cũng rất tốt. Nhiều thứ được mở ra, mình cũng vững tin hơn phần nào

Mình cũng tìm được 1 lớp bên Dương Minh nhưng mình đợi xem ý kiến em gia sư đã. Có nhiều thứ mình thắc mắc lắm như việc em gia sư bị đối xử ở nhà không tốt lắm nhưng sao em luôn đi chơi thoải mái, cả lần đi quán bar, rồi tiền học tiền tiêu vặt. Chắc chắn tiền dạy kèm không đủ, em sẽ kiếm ở đâu ra những khoản

tiền đó nếu ở nhà không cho. Có thể chửi, có thể đánh, có thể mắng nhưng chưa tới mức bỏ mặc em, mình nghĩ vậy.

Nhớ tới món bơ mà em gia sư nói, mình chạy ghé vào tiệm sinh tố mua một li cho em rồi chạy về nhà, ý định là đưa cho em khi mình đợi em ở cầu thang. Mình làm với 1 tâm trạng vui vẻ lắm, mình đâu ngờ lát nữa là bão tố...

Mình về tới chung cư, gửi xe rồi lên cầu thang, mình đi với tâm trạng vui vẻ, không biết sao hôm nay lại phần chần đến thế, như kiểu thăng nghiệm vừa được phát thuốc và sáng khoái lắm. Mình canh giờ rất khít vì mình mua bơ, sợ để lâu hết lạnh trở nhat uống dở ồm. Mình vào cầu thang ngồi thì khoảng 9h kém 5 phút, mình đợi với tay cầm li bơ và tay chơi game điện thoại. Đôi lúc tưởng tượng em gia sư vui mừng ngạc nhiên khi thấy li bơ, mình thấy thoải mái lắm, yêu đời lắm. Lối đi cầu thang này xuống tầng hầm giữ xe thường cũng ít người đi nhất là tối như vậy rồi nên cũng vắng, có bữa mình ngồi cả nửa tiếng cũng chẳng có ai đi xuống. Mẹ mình thì hầu như chẳng bao giờ đi cái lối này, mẹ mình đi gửi xe phía trong nên đi lối cầu thang bên ngoài.

Thường thì khoảng 9h5p em gia sư xuống tới nơi. Mình, với tâm trạng vui vẻ chờ đợi, thì có tiếng nói, này giờ mình chơi game nên chẳng để ý ai đang đi xuống. Mình đang chơi tới màn hay mà.

- ‘mày ngồi đây làm gì?’, mình ngớ người khi nghe tiếng nói quen thuộc rồi giật bắn người khi biết đó là mẹ mình. Thôi chết rồi, biết giải thích sao??

Mẹ mình rất ngạc nhiên khi thấy mình ngồi đó, ngạc nhiên và bức tức. Mình tin thế

- ‘hả? mẹ đi đâu vậy?’, mình nói ấp úng. Cảnh tượng tồi tệ quá.

- ‘tao đi siêu thị mua mấy gói mì, mày ngồi đây chi’, mẹ mình chau mày nói, mình vội đứng lên. Cầu trời cho qua nạn này. Chuyện này mình ko tính tới, mẹ mình hay đi siêu thị có thời gian cụ thể, với những thứ cụ thể mẹ ghi trong tờ giấy. Chẳng bao giờ đi giờ này với cái đường này. Chuyện này là ngoại lệ, cái ngoại lệ khôn kiếp.

- ‘con ngồi chơi thôi’, mình nói. Thấy mẹ đang nhìn li sinh tố cầm trên tay mình, mình nên nói gì giờ, mọi thứ nói gì thì cũng đều gượng gạo ngoài cái lí do chính đáng là chờ người yêu. Mình mà nói cái lí do đó thì có mà điên

- ‘điên sao ngồi đây giờ này’, mẹ mình nói nghi ngờ

- ‘tại đang chơi game dở với uống sinh tố nên chơi xong ván đã’, mình nói rồi cầm li nước uống, cố vẻ tự nhiên nhất. Dù mình biết nhiều phần trăm mẹ mình sẽ biết cái hành động này của mình là vì lí do gì. Mình cầu nguyện ẹ vội mua mì mà bỏ qua chuyện của mình, nhưng chắc chắn chuyện này có thể là ngòi nổ cho cái tính nghi ngờ của mẹ mình. Rồi mẹ mình sẽ làm mọi cách ngăn chặn. Mình lo sợ viễn cảnh ấy. Đành rằng phải đối mặt, nhưng giờ chưa phải lúc cho những khó khăn chất chồng thêm nữa

Mẹ mình đang toan bước đi xuống thì cửa mở, lạy trời cho đó đừng là em gia sư, mắc công rồi thêm nữa. Mình nhìn cánh cửa đầy hồi hộp...

Là em gia sư, trong quần jean áo sơ mi đen và tóc cột. Nếu ko gặp mẹ thì mình sẽ mừng phải biết khi thấy em gia sư, em sẽ quàng tay mình và mình đưa em li bơ rồi cùng nhau đi dạo 1 lát. Sao trời không thương mình. Em nhìn thấy mình, em cười, có lẽ chưa kịp thấy mẹ mình, mình đơ người nhìn em, cười lại

- ‘anh’, em gia sư nói. Mẹ mình lúc này đã đi gần tới cửa, trời ạ, tai họa rồi. Mình chỉ chờ đợi chuyện gì xảy ra tiếp theo. Mẹ mình theo quán tính quay lên nhìn, tất nhiên mẹ thấy em gia sư và em gia sư cũng ngỡ ngàng không kém khi thấy mẹ. Em hơi ngại nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh

- ‘ủa, em chào chị’, em cười tươi lắm nhưng hơi gượng. Mẹ mình cũng cười nhưng mình biết chắc mẹ mình không hề thích, mẹ chỉ tỏ ra lịch sự. Mẹ mình chắc chắn đoán được rồi. Mình vẫn chẳng thích cái cách em gia sư gọi mẹ mình là chị nhưng mẹ mình luôn thích thế, phụ nữ thường ghét bị chê già, ghét nghe chữ cô.

- ‘về hả em?’, mẹ mình đáp, riêng mình thì đứng như trời trồng. Cảm giác chật hẹp của không khí.

- ‘dạ’, em nói rồi bước xuống chỗ mình rồi đi ngang mình ra về rất tự nhiên, mình cũng thế đi thẳng lên, coi như không có gì. Mình thấy em gia sư với mẹ mình cùng đi xuống tầng hầm. Mình đi lên nhà luôn, tâm

trạng tồi tệ hẳn. Mẹ mình rất tính ý, chắc chắn là đoán biết rồi, giờ phải nghĩ cách đối phó thôi. Phải làm như thế nào để em gia sư khỏi phải bị nghỉ việc. Trời xui đất khiến thế nào mà tình hình trở nên như vậy. Mình ngồi trong phòng chờ đợi mẹ mình về rồi kêu mình ra hỏi chuyện, chuyện mẹ mình đi mua mì là do thằng em bỗng dưng năn nỉ nói muốn ăn mì gấu yêu gì đó, cái mì mới quảng cáo trên tivi .

Mình đóng cửa phòng, kêu thằng em mình qua phòng mẹ ngủ, mình chẳng còn muốn nghe nó hỏi lung tung nữa. Mình cũng đang đợi tin nhắn của em gia sư.

...

Mình nghe tiếng mẹ về rồi lục đục nấu mì, mình cố tỏ ra bình thường vì mình biết càng lo lắng thì càng mệt. Mình cũng ra nhà bếp định ăn mì, ăn càng no thì càng bình tĩnh. Chuyện rồi cũng tới cũng phải giải quyết, cần cái thối thuở hơn thôi để ổn thỏa mọi thứ.

Mẹ mình chẳng nói gì tới chuyện hồi nãy, chắc có thằng em với mẹ mình không nói thì chắc còn đang suy nghĩ, tính toán cho chắc chắn. Tính mẹ vậy mà, càng im càng nguy hiểm. Mình cũng mặc kệ, tới đâu hay tới đó, cứ bình thường dù chẳng muốn chuyện ra như thế nhưng lỡ rồi thì phải đối mặt thôi. Mình ăn ở hiền lành, chắc mọi thứ sẽ ổn, không đến nỗi tồi tệ.

- ‘cô giáo dạy gì Tuấn?’, mẹ hỏi thằng em, nó đang ăn mì gấu yêu, tại cái mì của nó mà mình ra như vậy.

- ‘hì cô dạy toán, với văn’, nó trả lời nhanh lắm. Mình nghe mẹ nói tới cô giáo thì thoáng giật mình. Mình cũng đang ăn mì của mình.

- ‘ăn nhanh đánh răng rồi ngủ’, mẹ mình nói nó, chẳng nói gì với mình. Giữ nét mặt bình thản như chưa có gì. Mình nhớ tới li bơ trong phòng mình chưa uống hết.

Ăn xong thì mẹ cũng chẳng nói gì với mình như bình thường, nhưng mình lại chờ đợi mẹ nói gì đó. Mẹ mình kêu thằng em mình đánh răng, kêu mình dọn dẹp rồi mẹ vào phòng mẹ, thằng em vào ngay sau đó. Mình cũng dọn dẹp rồi về phòng. Biết là từ nay mọi thứ sẽ khó khăn thêm nhiều nữa. Mình phải tính thêm nhiều đường khác để đi thôi. Mình lên mạng kiểm tra thông tin việc làm, mình sẽ kiếm việc dạy kèm cho em gia sư phòng trường hợp mẹ mình cho em gia sư nghỉ , mình cũng kiếm việc làm thêm ỉn dù đó giờ mẹ mình không ỉn đi làm, mẹ mình chỉ mong mình học. Cứ mấy lần nói đi làm là mẹ mình không đồng ý, chẳng biết sao.

Mình để lại thông tin ở 1 số trang gia sư để có lớp thì họ sẽ gọi. Cái này là còn phải chờ sự may mắn nữa vì số lượng sinh viên thì nhiều mà lớp dạy kèm thì ít. Nhưng chỉ có cái việc dạy kèm là phù hợp với thời gian học tập của em gia sư và mình, chứ làm mấy việc khác cũng phải làm 1 ngày 6 tới 8 tiếng là ít, sẽ mất nhiều thời gian lắm. Bây giờ phải có 1 kế hoạch độc lập để khỏi phải phụ thuộc quá nhiều vào mẹ.

...

Đợi hơi lâu mới thấy có tin nhắn em gia sư

- ‘em về rồi, tắm rồi ăn cơm rồi, anh sao rồi?’, em nhắn thế

- ‘đâu có sao, vẫn bình thường mà, lúc nãy anh mua sinh tố cho em mà không đưa được’, mình nhắn

- ‘huhu, khi khác mua lại nha, hic, thèm quá ‘, em lại không nhèo thèm ăn, chắc cố tỏ ra thế thôi.

- ‘ohm, mai anh mua cho, lúc đó đi xuống mẹ anh có nói gì không?’, mình lo mẹ mình nói gì đó nên em gia sư mới nhắn tin trễ, nhưng nghĩ lại chắc không vì mẹ mình về liền mà. Hi vọng mẹ đừng nói gì với em gia sư.

- ‘nói vài câu lặt vặt rồi về mà, có nói gì đâu’, em nói

- ‘uhm, lúc đó ko hiểu sao mẹ có mặt’, mình nói, thấy ngại với em gia sư quá

- ‘có gì đâu, bữa sau anh đợi em chỗ khác, bảo đảm không gặp mẹ’, em gia sư nhắn tin. Mình cũng tính tới chuyện đổi địa điểm rồi

- ‘chỗ bậc đá mình hay ngồi nha, ngày nào đi dạy em cũng phải ra đó nha’, mình nói. Sự ngăn cản của người lớn sẽ chẳng là gì nếu bọn mình quyết tâm

- ‘ohm, em cũng tính nói chỗ đó đó, hihi’, em nói
- ‘mà em gọi mẹ anh là chị, mai một gọi mẹ chồng thế ngại lắm, đổi đi’, mình nói
- ‘trời, mẹ chồng nữa mới ghê, vậy anh chồng em àh?’, em hỏi mình
- ‘tất nhiên, mai một ra trường anh lấy em, em làm vợ anh chứ gì cũng hỏi’, mình nói tự tin, hi vọng tới ngày đó vẫn còn cơ hội đi cùng nhau.
- ‘ax, ớn quá, nghĩ tới cảnh em với anh lấy nhau, haha’, mỗi lần mình và em gia sư tính xa là em gia sư luôn nói giọng điệu đó. Em luôn sợ 1 lời hứa hẹn để rồi thất hứa, ai bên nhau hôm nay cũng đâu chắc ngày mai họ còn bên nhau.

Nhắn tin qua lại em lại than buồn ngủ, mình chúc em ngủ ngon rồi lại lên mạng kiếm thêm nhiều việc làm...

“ngày anh bình yên là khi có em, em ngủ trong tay anh bên ngoài dù có là bão tố anh cũng cùng em bước tới, em chẳng thể đơn độc nếu còn anh. Vì thế hãy yêu lại anh, vì ngoài anh không ai yêu em nhiều hơn thế”

...

Xác định: +tình cảm của mình và em gia sư vẫn ổn và vui vẻ. Bây giờ mình biết chính thức có sự can thiệp của mẹ, nhưng mẹ không ủng hộ mình. Việc của mình là cố gắng vững tin và yêu thương thật nhiều. Rồi mẹ mình sẽ thay đổi quyết định ở 1 ngày nào đó hi vọng thế. Chỉ có điều là ngày xưa mẹ lấy ba , bỏ qua sự cảm đoán của ông bà ngoại. Sau ba mẹ chia tay mẹ coi đó là sai lầm đời mình, vì ba có người khác và mọi người đổ là tại mẹ tài giỏi hơn ba nên ba ngoại tình. Nên chắc chắn sự cảm đoán của mẹ sẽ hoàn toàn ko dễ dàng.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 11/08/2012: thứ bảy: ngày thứ 13 yêu nhau

Hôm nay là ngày mình đi ăn đám cưới chị họ con Bác hai, bác là anh ruột của ba mình. Cả nhà mình đi ăn đám, kể cả mẹ mình. Thằng em mình thì nôn nao từ trước mấy bữa, mình thì bình thường thôi cũng chẳng muốn đi nhưng chẳng có lí do để từ chối nên phải đi. Tối thứ bảy không gặp em gia sư

...

Sáng hôm nay mình thức dậy. Mình nhận được hơn 30 tin nhắn của em gia sư. Mình hoảng hồn, những tin nhắn được nhắn trong khoảng thời gian từ 3h đến 4h, điện thoại mình không bao giờ để chuông tin nhắn, chỉ để chế độ rung. Nên tất nhiên mình ngủ và không biết có tin nhắn, mình nghĩ có chuyện gì không ổn nhưng mình biết nếu chuyện không hay thì em gia sư đã gọi, không biết sao em làm gì mà dậy sớm thế. Mình biết từ lâu ở trong em là những khoảng bất ổn, em bày tỏ với mình vào 1 buổi sáng bằng 30 tin nhắn. Chắc tâm trạng chất chứa nhiều lắm

1. “Anh giờ đang ngủ, như heo nọc. Em nhắn tin anh ko biết, sáng anh ngủ dậy mở ra sẽ rất ngạc nhiên, đọc mỗi mắt lun. Kaka. (cấm ko đc bỏ)”, mình cười vì tin nhắn này, đúng kiểu của em. Một món quà vào buổi sáng dành ình, mình thấy vui lắm khi đọc tin nhắn.

2. “Em mới ngủ dậy, em ngoan ghê thức dậy sớm. Hôm nay em dậy sớm hơn hôm qua, em chẳng bao giờ phải hẹn giờ để thức vì em luôn dậy sớm hơn giờ đi học. Em giỏi lắm nên hồi đi học tới giờ em luôn là bé ngoan(tự hào quá). Anh có phước lắm nha. Haha”, mình lại cười, tự tin quá mà. Em gia sư dễ thương quá. Nhưng sao em dậy sớm thế làm gì, không ngủ thêm . Mình mơ hồ nghĩ về giả thiết em bị gì đó ám ảnh nhưng mình thôi ngay vì hi vọng ko phải thế, hôm ở Vũng Tàu, em ngủ ngon lành mà.

3. “ Buổi sáng này, tâm trạng em tệ quá. Chẳng biết sao, muốn nói gì với anh nhiều thật nhiều nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, nói sao nhỉ? Anh thông cảm, thỉnh thoảng em bị điên, anh ráng nghe nha. Không hiểu thì cũng cứ nghe nha anh?”. Mình thấy vừa vui vừa lo, em mở lòng với mình nhưng em lại buồn.

4. “ Em lại nằm mơ thấy ba, hồi đó em luôn oán hận ba khi ba chết rồi lại thấy hụt hẫng, em lại càng oán hận. Con người ích kỉ luôn tìm cách chối bỏ em. Em đổ lỗi hết cho ba để thấy dễ chịu nhưng em lại mơ thấy ba, thấy gần lại thấy xa. Lại thấy muốn khóc’. Mình thấy thương em quá

5. “Khi ba em chết, em nghe ba nói 1 câu: Xin lỗi. haha, xin lỗi làm gì hả anh? Cứ ném đá vào người khác rồi xin lỗi là xong à? Phải sống để bù đắp chứ? Nhưng dù gì cũng phải cảm ơn ba mà em sinh ra. Vì em ham sống nên dù như thế nào, em cũng ko tự hủy hoại bản thân để chết”. Mình nín lặng, thấy chua xót.
6. “Em muốn gặp mẹ nhưng toàn mơ thấy ba. Kì lạ thật. Mọi lần vẫn thế nhưng hn lại có thêm cảm giác vụn vỡ, tiếc lắm thứ em ko rõ. Đi xa lắm thì phải”
7. “ Em lại nhớ tới lần đầu tiên em và anh gặp nhau, anh lóng ngóng như gà. Lúc đó em nghĩ, chỉ cần 1 bước là em của đồ anh. Haha, em nghĩ mình cầm cửa nhưng cuối cùng lại bị anh cửa. Anh cũng có bản lĩnh, hay anh giả bộ khờ đó hả? Nhiều thứ muốn anh hiểu mà anh ko chịu hiểu. Ưc chế lắm đó. Đồ ngok.”, mình đọc xong tin nhắn, có thứ gì em muốn mình hiểu àh, mình thật là ko biết.
8. “ Tỉnh thoảng thấy anh quá tốt, em nhìn lại em thấy chính em không xứng. Nhơ nhớp, dơ bẩn, yêu tinh, mất dạy. Anh thì cứ như thiên thần. Nhưng quyết tâm của em là lời anh xuống địa ngục cùng em. Hahaha”

15. Chương 15

9. “ lâu rồi em không yêu mà không toan tính, đơn giản là trao đổi lẫn nhau. Trơ trẽn quá hả? Thứ gọi là tình yêu, lâu rồi trở nên vô nghĩa. Nhiều khi em nghĩ mình trẻ con, bày đặt ra vẻ oán giận tình yêu. Mà em đâu oán giận, chỉ là chẳng còn gì để yêu”
10. “con trai thích con gái còn trinh mà, bảo là trong sạch, mất rồi thì bảo là dơ bẩn. Nhỏ bạn em quen thằng kia khi nó đã mất trinh, nó nói thật với thằng đó, anh đừng yêu em vì em không còn trong trắng. Thằng đó nói, thế àh? Thôi, em mất rồi thì thôi. Haha, vậy cuối cùng yêu là vì gì? Hay đời em gặp toàn thằng khốn nạn?”
11. “em từng hoảng sợ vô độ, còn nghĩ là mình phải kiếm tiền vá trinh để sau này lấy chồng. Nhưng sau nhiều lần em nghĩ lại, nếu yêu ng cuối cùng, em cũng sẽ nói thẳng là em đã mất trinh nhưng em vẫn còn trong sạch, em không nghĩ mất trinh là thứ gì dơ bẩn. Ủa, sao em lại nói những chuyện này nhỉ?”
12. “anh muốn biết em có bao nhiêu người yêu ko? nhiều lắm. C, D, HA....đó là 3 người đầu, lúc sau thì ko đáng kể, vì quen chẳng tới đâu. giờ thì là anh. Em ngủ với 2 ng là C và HA. Biết là nói những thứ này xong thì anh cũng ko bỏ em. Vì anh đang rất yêu em, em tự tin quá ha?”
13. “em đã cảnh báo anh là đừng yêu em, nhưng anh cứ yêu. Nên em cũng yêu thử lại anh, em cũng muốn biết 1 thiên thần thì đòi hỏi gì ở em?”
14. “ nhưng em thích ngủ cạnh anh, vì biết chắc anh sẽ chẳng làm gì em. An toàn tuyệt đối. Em muốn anh thương em nhiều nhiều, nhưng em lại sợ hi vọng vào ng mới. Nhưng em cứ luôn hi vọng vào anh”
15. “thì ra em vẫn còn khao khát được yêu điên cuồng, em cũng còn trẻ, 20t àh, em cũng có quyền được yêu 1 lần trọn vẹn phải ko anh? Cứ yêu, cứ sai, rồi lại thêm yêu”
16. “ C là người hơn em 6t, người đầu tiên em yêu. Anh ta đến khi em là 1 cô bé mới lớn thiếu tình thương gia đình, anh ta ân cần lắm, thương em và hay gọi em là thỏ con. Sau cùng anh ta cũng quen chị Q, rồi trăng tráo nói là em quyến rũ anh ta. Liệu còn có thể tin ai trên đời?”
17. “D là bạn thân của em cũng là người yêu em. Em học chung lớp với D, ngồi cạnh nhau. Tình bạn này kéo dài lâu thật lâu, ngay cả trong lúc em quen C. Em ko biết là D yêu em, khi biết rồi thì sợ mất tình bạn, em chối bỏ D. Sau cùng thì mất hẳn D. Để em nói nha, em muốn thế.”
18. “ HA là người thứ 3, anh ta ăn chơi, giang hồ nhưng tốt với em lắm. Anh ta cho em tiền, cho em cuộc sống về đêm quên đi muộn phiền nhưng đòi hỏi tình dục vô độ. Dù anh ta hoàn toàn có thể tìm người khác để làm thứ đó, cho tới khi HA và em chia tay, vì em chán rồi thì tới h HA vẫn chưa quen ai, cứ theo em mãi. Vì tình dục hay vì yêu, em ko rõ”

19. “Em học hết năm nhất là HA đã đòi cưới em, HA học hàng hải và là con 1, em thì dù có chết vẫn ko thể lấy chồng như HA. Dù có yêu em ntn thì HA vẫn ko bỏ được những thói quen ăn chơi.”
20. “ em hơi ác khi kể anh nghe mấy chuyện này, nhưng tự dừng em muốn thế, chẳng muốn giữ gì lại. Nói sớm, anh khôn thì chạy sớm. Haha”. Em nói vậy thôi nhưng mình biết, em đang sợ mình chạy mất. Hay mình bị lây bệnh tự tin của em gia sư??
21. “àh quên, chúc anh ngày mới vui vẻ. Đồ ngok ngủ như heo, mau dậy đi”
22. “hôm nào anh thử công em nha, em thích được công. Hồi nhỏ thích đc ba công, mà chẳng g được công, mà anh tập tạ đi, cho vai rộng ra. Công em, em sẽ ngoan ngoãn ngủ trên lưng anh. Linh kute đòi hỏi nhiều quá ha?”
23. “em muốn khi em đưa tay ra, anh sẽ luôn nắm lấy. Khi em quay đầu lại, sẽ luôn thấy anh, những khoảng trống trong em em chưa từng tự tin có thứ gì có thể lấp đầy. ”
24. “đọc chắc mỗi mắt lăm rồi phải ko? Không biết em đang nói nhắm gì nữa, biết là nói nhắm mà vẫn cứ muốn nói. vì không nói thì chẳng biết nên làm gì. Cứ thấy trống rỗng sao ấy”
25. “em muốn dù không còn yêu nhau thì anh vẫn phải nhớ tới em cho tới chết, cứ nhớ dai dẳng hằng ngày. Em ác ha, nhưng em thích thế. Anh ko có quyền quên em”
26. “em là người phụ nữ bình thường nhưng em yêu anh theo cách không bình thường. Em tự tin là anh có yêu em, nhưng em cũng biết, có thể anh đang ngộ nhận. nên thôi, ko hi vọng làm gì. Nói thế mà đang hi vọng. Ôi, điên rồi”
27. “anh và em, rồi sẽ đi về đâu? Anh có từng nghĩ chưa? Sương mù dày đặc, đi mãi lại lạc lối”
28. “sắp 30 tin nhắn rồi, vẫn muốn nhắn hoài, dù hết biết nói gì. Nói gì đây nhỉ? Em đi học bài sau khi nhắn xong 30 tin nhắn nữa. Học kì nào em cũng lãnh học bổng đó nha. Tự hào quá, hehe.”
29. “em có thể nói không : ‘em nhớ anh’. Con gái luôn thích con trai nhắn tin trước, ko phải vì ko nhớ con trai, mà muốn biết là con trai luôn nhớ con gái. Nhưng con trai lại nghĩ, sao mình phải nt trước hoài. Em nhắn tin nhiều ntn, mà toàn nhắn trước. đủ để lần sau anh có giận thì cũng nhắn tin cho em trước. Nhớ đó”
30. “tin thứ 30 rồi. yêu em vì em là em thôi, đc không? Ngủ đi, ngoan nha. Đồ con heooooooooooooooooo”

...

Suốt 30 tin nhắn mình đọc, đi từ cảm xúc này đến cảm xúc khác. Vui có, buồn có, thót tim chờ đợi có, hạnh phúc có. Mình không hiểu nổi tính cách em gia sư là như thế nào. Liệu những tin nhắn đó có phải là em đã yêu mình??? Kể ình nghe về những chuyện tình của em, em muốn mình biết để làm gì, em muốn nói gì?

Yêu là đùa, nhưng đùa lại là yêu. Có phải thế? Mâu thuẫn và đan xen lẫn nhau?

...

Mẹ mình vẫn chẳng đá động gì tới chuyện của mình, có lẽ là chưa tới lúc. Mình cũng mong mẹ nói để nói thẳng thắn 1 lần, giấu hoài cũng không được. Cứ thẳng thắn cho dễ sống. Sau những tin nhắn của em gia sư, mình càng quyết tâm là phải đi tới, dù có như thế nào?

...

- ‘alo’, tiếng em gia sư trong điện thoại. Mình gọi cho em khi nghĩ đã tới giờ em ngủ dậy. Mình cũng có nhiều thứ muốn nói, nhiều thứ muốn em hiểu lòng mình.
- ‘em đang ngủ àh?’, mình hỏi vì nghe giọng như còn ngái ngủ
- ‘ohm, mà vừa dậy. Anh gọi chi vậy?’, em hỏi mình bằng giọng ngọt ngào thoải mái
- ‘gọi thôi, nghe giọng em’, mình tự dừng ko biết nên nói gì, lại đơ hết lưỡi.
- ‘uhm, nói đi’, em nói. Biết cách làm khó người khác

- ‘hả?em ăn sáng chưa?’, mình nói đại
- ‘xì, biết ngay mà. Ngốc kinh niên’, em nói giọng tỉnh ranh.
- ‘gì trời, em muốn nghe anh nói yêu nên chờ hoài àh?’, mình hỏi.
- ‘mơ đi con’, em trả lời cụt ngủn
- ‘uhm, anh yêu em,nghe rồi vui nha. Cám ơn anh đi’, mình nói chọc em
- ‘gớm, ai thèm. Bữa này biết nịnh nữa’, em gia sư cười nói
- ‘hahaha’, mình cười trong điện thoại
- ‘thật hả?’, mình nghe em hỏi. Mình biết tâm trạng em tệ và bất ổn
- ‘uhm, chắc chắn’, mình nói chắc nịch. Hôm nay em lạ thật, như em đang đau khổ nhiều lắm, lo sợ nhiều lắm. Muốn ôm em chặt.
- ‘ngủ tiếp đây’, em nói sau khi 1 khoảng im lặng. Tự dưng linh cảm em đang khóc. Mình thấy nhói đau vì chẳng thể giúp gì, bất lực và ngu ngốc.
- ‘có ngủ đâu mà xạo, đừng khóc anh tới chỗ đi rồi khóc’, mình nói trong hoảng loạn, cứ nghĩ em khóc mình lại thấy rối tung.

Sau câu đó mình liền nghe tiếng em nắc trong điện thoại, mình không nỡ cúp máy, vì mình toan chạy tới nhà em.

- ‘đợi anh chút’, mình nói rồi định cúp máy tới nhà em.
- ‘thôi, yên đi’, em nói. Mình lặng yên nghe tiếng em khóc, oan ức và nức nở. Sự cô đơn thường giết chết con người ta vì những khoảng trống trong lòng làm ta khắc khoải trong đau đớn. Chắc tâm trạng em gia sư giống thế.
- ‘khóc đi, có anh mà’, mình nói đơn giản vì chẳng biết nói gì nhiều hơn.

Em cứ khóc...Nhiều lúc mình có cảm giác bên ngoài trời đang mưa, cứ rả rích và dai dẳng. Cuộc sống kì thực là một bức tranh nhiều màu sắc và người ta luôn phải sống bằng 1 cách nào đó. Mỗi người 1 hoàn cảnh nên thực chất chẳng 1 ai có thể phán xét ai đúng ai sai. Mình chẳng là họ nên không hiểu sao họ lại như thế?

Con gái cần lời yêu

Con trai cần cảm giác yêu.

Sau đó em gia sư và mình cúp máy. Mình tin là khóc xong sẽ nhẹ nhõm.

...

Chiều, mẹ mình đã đi làm tóc từ sớm, mẹ làm kiểu uốn xoắn bông bênh gì đó. Nhìn cũng đẹp, mẹ mình trang điểm kĩ càng rồi mặc cái áo đầm dài màu đen có nhiều ánh lấp lánh kim tuyến. Mình tự hỏi, nhìn mẹ đẹp vậy, ba có chạnh lòng? Mình có vài thằng bạn, khi chia tay người yêu xong 1 thời gian , mấy đứa đó đều có cảm giác tiếc nuối khi thấy người yêu cũ ngày càng đẹp, càng ngon lành mà.

Mình chẳng chuẩn bị gì nhiều, cứ quần jeans áo thun như thường, mang đôi giày mới mới hay để đi ăn đám cưới mang thôi. Thằng em thì xí xà xí xốn, nôn nao cả ngày. Hôm nay mẹ mình cho nó nghỉ học, nó rộn ràng quên cả ngủ trưa, đúng là trẻ con ham đi đám cưới. Mình nhớ hồi bé hình như mình không thể. Mẹ mình lái camry của mẹ chở mình và thằng em đi. Cũng ko biết mẹ có bằng lái từ hồi nào, lái rất ngon lành.

- ‘mày ham đi đến vậy àh?’, mình hỏi thằng em, nó ngồi bên mà cứ hí hửng làm mình phát mệt vì cứ lăm nhăm hất lung tung.
- ‘đám cưới vui mà anh hai, mai một đám cưới anh hai em còn vui nữa’, nó nói, mình ngạc nhiên. Gì mà đám cưới gì ở đây

- ‘anh hai mày ai thêm lấy’, mẹ mình cười nói. Mẹ mình chắc cũng vui không kém gì thằng em. Mình im im, chưa kịp nói gì thì thằng em nói

- ‘anh hai lấy cô giáo đó mẹ’, mình phát điên với thằng em quá. Ngay thơ không đúng lúc, ai mượn nó nói chứ, mẹ mình đổi sắc mặt hẳn, bắt đầu không vui. Cái thằng nhiều lời.

- ‘nói bậy gì vậy?’, mình trừng mắt nhìn nó, như muốn nói mày im miệng dùm tao. Nó cứ ngay thơ

- ‘nói đúng mà, anh với cô giáo yêu nhau chứ gì nữa’, nó nói chắc nịch bằng cái kiểu tỏ ra hiểu biết lắm. Thằng em mình rất ghét bị kêu là trẻ con, nó luôn tỏ ra làm người lớn, nhưng lại nói là thấy ma trên tầng nhà trên xong lại tự nói trên đời không có ma, đó là người tia chớp. Ăn nói kiểu đó mà không chịu làm con nít, cứ mỗi lần kêu nó đồ con nít nó tức điên. Phát nản cả ra. Chẳng lẽ mình quảng nó xuống xe, nói lung tung chẳng biết là anh trai mình đang khổ sở.

- ‘bậy bạ’, mẹ mình gằn giọng. Thằng em mình thế là im luôn, mình thấy mẹ thay đổi hẳn thái độ, mẹ không chút vui vẻ. Mình ban đầu cũng e ngại lắm nhưng rồi lại muốn mẹ tức tối hay gì thì nói nhanh nhanh. Mình sẽ nói chuyện rõ ràng với mẹ 1 lần cho chắc chắn. Thằng em im được 1 lát lại bắt đầu hát lung tung.

Không khí trong xe chắc sẽ trở nên ngọt ngào nếu không có giọng thằng em hát lảm nhảm mấy bài của Big Bang. Từ đó về sau mình và mẹ đều im lặng, ko ai nói lời nào. Mình tới ăn đám cưới ở nhà hàng Nam Bộ trên đường Âu Cơ, không xa nhà mình lắm nên đi xe chút là tới. Mình và thằng em vào trước, mẹ mình vào sau. Mình vào tới là đã thấy cô dâu chứ rồi, chị họ mình năm nay 29t, nhìn cũng chừng chạc lắm rồi. Chị lấy chồng mà cả họ đều mừng vì chị rất kén chọn. Chú rể chồng chị thì 35t, đáng người nhỏ nhỏ nhưng có vẻ nhanh nhẹn.

Mẹ, mình, thằng em ngồi chung 1 bàn, trong bàn có vài mấy đứa anh em họ với cô tư của mình, có con nhỏ nào lạ hoắc ngồi kế cô tư nữa. Mình chẳng quan tâm lắm, chỉ thấy nó mặc cái áo đầm màu đỏ, tóc làm kiểu cọ gì đó rất cầu kì. Dòng họ mình lớn nên nhiều người trong họ mình chẳng biết ai ra ai, mình nghĩ nhỏ đầm đỏ là anh em họ xa gì của mình. Mẹ mình ngồi nói chuyện với nhỏ đó rất thân mật, hình như thích thú lắm. Mẹ vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng 2 người họ nhìn mình.

- ‘T, mẹ giới thiệu cho con, đây là Nhung, con gái sếp mẹ’, mình ngỡ ngàng, thì ra nhỏ mặc đầm đỏ chẳng phải là bà con nhà mình. Mình biết bà sếp của mẹ mình, mọi người hay gọi là cô hai. Bà ta có nguyên vườn lan dưới hóc môn và mẹ mình thỉnh thoảng xuống đó chơi. Mình hiểu ý của mẹ mình rồi, thì ra kiếm người làm mai ỉn. Nực cười thật chứ thời này thời nào mà còn làm mai và nhỏ đó không biết nghĩ gì đi chịu làm mai, nhìn người cũng đâu có xấu hay gì đâu mà phải cần mai mối. Mình quyết tâm tỏ thái độ không thích ngay từ đầu. Vớ vẩn hết biết. Mình chỉ cười xã giao, chẳng nói gì. Nhỏ đó cũng cười và nói liên tục với mẹ mình.

Suốt buổi tiệc, mình chỉ ăn rồi uống và nói chuyện với thằng anh họ với mấy đứa em họ khác, chẳng nói gì với nhỏ Nhung và cũng chẳng quan tâm nhỏ nói gì với mẹ mình. Nhỏ này không uống được bia hay giả vờ thế, mình thấy nhỏ uống nước ngọt. Nói gì mà nói lảm, không ngừng được, mình tưởng tượng tới cảnh nhỏ đó và mẹ mình sáp lại, nói suốt không hết chuyện. Nhỏ này nhỏ hơn mình 1 tuổi, đang học Hufit, chưa có người yêu và nhiều chuyện. Cái thông tin đoạn đầu là lúc sau về nhà mẹ mình hào hứng cung cấp, còn cái thông tin nhiều chuyện là mình tự thấy được. Lúc ở nhà mẹ mình còn cẩn thận quảng ỉn tờ giấy số điện thoại của nhỏ Nhung và kêu mình làm quen. Mẹ mình phải viết ra giấy vì mẹ kêu mình lưu vào điện thoại mình làm lơ. Mẹ tuyệt nhiên đâu đá động tới em gia sư, thứ mẹ muốn là làm mai ỉn nhỏ Nhung và rồi mọi thứ êm đẹp theo ý mẹ là không dính dáng gì tới em gia sư nữa.

- ‘T, con chở bé Nhung về đi’, mẹ mình cười nói với mình sau khi ăn đám cưới xong, nhưng ánh mắt vẫn ko thiếu vẻ nghiêm khắc. Cái kiểu thường ngày xưng mày tao, nay đổi thành xưng mẹ con, mình nghe không quen nổi da gà mấy lần

- ‘có xe đâu chở mẹ’, mình nói. Mừng vì này mình toan lấy xe máy đi rồi tính lúc ăn đám cưới xong ghé nhà em gia sư luôn. May mà mình ko đi xe máy, không phải chở nhỏ về rồi.

- ‘đi xe của Nhung kia’, mẹ mình nói. Chưa kịp mừng thì nhận ra mẹ mình tính toán từ trước nên muốn mình đi chung xe.

- ‘thôi, con về học bài nữa với chở Nhung về con đi bằng gì về’, mình nói, bực mình quá rồi. Mẹ mình bắt đầu nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ như không hài lòng, mình mặc kệ. Mình không thích sao cứ ép

- ‘anh chở em về rồi anh đi xe em về luôn, bữa sau em tới lấy’, giọng nhỏ Nhung nhỏ nhẹ , nhỏ cười cười. Theo lẽ nhỏ phải nói, nhỏ tự về được rồi, còn sớm chán chứ có phải khuya khoắt gì đâu mà nói.

- ‘uhm, vậy đó, chở em về đi con’, mẹ mình nhấn mạnh với mình. Mình thấy cũng kì vì nhỏ Nhung cũng nói tới đó mà mình còn không chở thì kì quá, rồi còn chuyện của mình và em gia sư. Mình làm căng quá với mẹ mẹ mình càng khó khăn mình càng mệt thêm.

Thế là mình theo nhỏ ra lấy xe và chở nhỏ về, nhỏ Nhung đi chiếc vespa màu cam, còn mặc thêm đầm đỏ. Lòe loẹt kinh khủng, mình nhận xét thế hay mình không ưa và thấy thế.

Nhỏ hay ra điệu bộ e thẹn nhìn không giống ai.

...

- ‘nhà em ở đâu?’, mình hỏi nhỏ, lúc này nhỏ đã ngồi sau mình.

- ‘đường An Dương Vương áh’, nhỏ Nhung nói nhỏ xiu

Sau đó mình chở nhỏ thôi mà chẳng nói thêm gì.

- ‘anh học trường gì?’, nhỏ bắt chuyện

- ‘anh học bên ***’mình nói ngắn gọn, không hỏi thêm gì.

- ‘anh có người yêu chưa?’, nhỏ hỏi mình, mới quen chút xíu đã hỏi câu này, không biết nhỏ đang nghĩ gì nữa

- ‘rồi, anh có rồi’, mình trả lời dứt khoát với hi vọng nhỏ hiểu ý mình nói.

- ‘buồn 2 s, chưa cưới chưa thành vấn đề’, nhỏ nói. Mình cũng im luôn chẳng nói gì

Mình chạy tới đường An Dương Vương với tốc độ nhanh hết mức, mình hỏi nhỏ nhà ở đâu, nhỏ bắt đầu chỉ mình. Sau cùng mình đậu xe trước căn nhà 3 tầng lầu , nhỏ Nhung nói là nhà nhỏ, mình chạy xe lên lễ dùm nhỏ. Mình tính bắt xe ôm về nhà mình hay gọi taxi bạn nhà gần đây qua rước, mình không dại gì mà đi xe nhỏ về rồi lại dây dưa thêm cái đoạn trả xe.

- ‘anh dắt xe lên lễ chi, anh về luôn đi’, nhỏ nói hơi ngạc nhiên

- ‘thôi , em chạy xe vào nhà đi anh đi xe ôm được rồi mà’, mình cười nói lại và nhận thấy vẻ mặt nhỏ không vui

- ‘anh sợ em àh’, nhỏ nói giọng buồn buồn. Mình sợ nhất cái điệu bộ này của con gái, làm mình thấy khó xử’

- ‘không, phiền em thôi chứ anh có gì mà sợ, haha’, mình cười nói.

Rồi nhỏ bấm chuông cửa, ai đó như người giúp việc ra mở cửa, nhỏ bước vào nhà mà ko dắt xe vào. Mình đứng ngăn người ra sau mình sợ nhỏ đóng cửa mình dắt xe vào dùm nhỏ, mình đi xe ôm về. Kết thúc cái trò mai mối ngay từ đầu, mình đối xử với nhỏ vậy chắc nhỏ cũng hiểu ý mình, hơi bất lịch sự nhưng mình chẳng muốn gây hiểu lầm gì gì đó. Nếu mẹ làm mai ình, sao không làm mai ở cái đoạn mình ế nhẹ ra đó, chẳng có ma nào ngó ngang. Giờ vừa có người yêu thì đi làm mai. Không hiểu nổi tính toán kiểu gì.

...

Mình về tới nhà thì thấy mẹ mình ngồi sẵn ở phòng khách, mình đi vào nhà rồi vào phòng, lát sau mình lấy nước uống thì mẹ mình hỏi mình

- ‘mai Nhung tới lấy xe hả?’, mẹ mình chắc đang đinh ninh là mình chạy xe về nhà

- ‘nãy con đi xe ôm mà’, mình noi, thấy mẹ đổi thái độ không vui.

Nhưng mẹ mình chẳng nói gì thêm rồi đi về phòng. Sống ở thế kỉ 21 mà mang tư tưởng thế kỉ 18, làm mai với chả làm mối. Mình tưởng cái việc mai mối chỉ dành cho những người ế chứ có bồ có vợ chồng ai mà làm mai làm gì. Mẹ mình muốn ngăn chặn thì mình hiểu, nhưng chẳng ngờ là thời này còn đi làm mai làm mối.

Mình vào phòng gọi cho em gia sư, tối thứ bảy mà chẳng được gặp em gia sư. Mình thấy buồn

- ‘alo, đi đám cưới vui ko anh?’, em gia sư hỏi mình. Nghe giọng em ầm ập, em mà biết việc mẹ mình làm mai mối chắc buồn lắm
- ‘tạm àh, có gì đâu, em đang làm gì đó?’, mình hỏi
- ‘em đang học bài, luyện nghe nói’, em nói
- ‘em học nhanh ra trường đi làm nuôi anh hả?’, mình đùa
- ‘ohm, học xong em kiếm nhiều tiền, cho anh mượn’, em nói nhanh chóng
- ‘em ghê thiệt, cho luôn đi còn mượn gì’, mình nói
- ‘uhm, mơ đi nhóc. Đi ăn đám cưới có gặp em nào xinh ko?’, em gia sư hỏi mình
- ‘có nhiều em xinh lắm’, mình nói
- ‘thôi nha, cúp máy đây’, giọng em nặng nề, ra ý không vui
- ‘hahah, bữa này ghen dữ ta’, mình chọc em
- ‘ngủ rồi ah? sao mơ nhanh thế. Em nói đó, lo mà dòm gái cho cổ vô’, em gần giọng dặn mình, mình thấy vui lắm.
- ‘ohm, biết rồi, em dữ quá anh sợ lun, haha’, mình cười vì vui
- ‘ở đó mà nói cổ rồi đi dòm gái, hức’, em nói giọng giận hờn
- ‘anh nhớ em quá’, mình nói, cảm giác muốn nghe cái mùi ở tóc, ở môi, nồng nàn ầm ập mãi
- ‘dòm gái đã về nói nhớ hả?’, em vẫn còn nói cái vụn kia
- ‘anh nhớ em, anh nhớ em, em ko nghe àh?’, mình nói
- ‘cúp máy học bài đây’, em nói vậy, chắc đang ngại
- ‘ohm, học đi nhok’, mình cười nói
- ‘em nhớ anh’, em nói nhanh rồi cúp máy, mình chẳng kịp nói gì nữa. Cái đồ bướng bỉnh ngốc nghếch đòi yêu thương. Thỉnh thoảng em đơn giản thế thôi

...

Thứ bảy cuối tuần, trời không mưa. Và mình hi vọng chuyện gì rồi cũng qua, như trời sau mưa.

P/s: mình bị tông xe gãy tay nhưng sẽ up tình hình đều đều vì chắc gãy tay ít đi chơi, Cám ơn mấy bạn đã luôn ủng hộ mình và xin lỗi vì thời gian qua mình làm ăn rề rà quá

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 12/08/2012: chủ nhật, ngày thứ 14 yêu nhau

Sáng chủ nhật, mẹ mình nói hôm nay nhà có việc, không được đi đâu chơi. Mình nghi ngờ việc này dính tới nhỏ Nhung đâm đổ tối hôm qua

Mình đang tính sáng này rủ em gia sư đi chùa, người ta nói khi vào chùa tâm thần thanh tịnh, sẽ suy nghĩ thấu đáo và ít mệt mỏi hơn. Thế là kế hoạch không thực hiện được.

Em gia sư nói đi gặp bạn bè cũ... Lại thêm 1 ngày không gặp nhau

Mình ở nhà nhà chủ nhật chẳng biết làm gì nên lại tìm thông tin việc làm và lướt web, mẹ nói có việc mà chẳng thấy việc gì. Mẹ mình cũng đi siêu thị từ sáng tới giờ. Khoảng gần 10 giờ mẹ và thằng em về với

khệ nệ nhiều đồ lắm, mình chạy ra khiêng phụ thì thấy nhỏ Nhung không biết từ đâu cũng khiêng đồ vào. Đúng là phiền, mình khiêng đồ rồi đi thẳng vào phòng, chẳng nói gì. Mẹ mình chẳng biết tự khi nào trở nên hành động như trẻ con.

...

Nhỏ Nhung nấu ăn cùng với mẹ, mình nghe tiếng cười đùa vui vẻ lắm. Mình đeo headphone mở nhạc to âm âm trong tai. Nhỏ Nhung và mẹ muốn làm gì thì làm, thẳng em mình ngồi chán ở chỗ mẹ nghịch lại mò vào phòng mình,

- ‘anh hai hết thích cô giáo hả?’ thẳng Tuấn hỏi mình. Sao con nít gì mà toàn quan tâm chuyện đâu đâu.
- ‘sao nữa?’, mình hỏi nó
- ‘thì anh hai thích cô giáo, giờ anh hai thích chị Nhung, vậy hết thích cô giáo àh?’, nó nói, sao nắm bắt tình hình nhanh thế không biết
- ‘mày hỏi chi?’, mình còn bực cái vụ nó ăn mì gấu yêu với cái vụ nó bép xép hôm qua.
- ‘em thích cô giáo hơn’, nó nói, mình dịu lòng hẳn. Ít gì thì mình cũng có đồng minh, dù đồng minh chỉ là thằng nhóc.
- ‘uhm, vậy nên mày đừng bép xép cái miệng vụ tao với cô giáo mày’, mình dịu giọng dặn dò nó
- ‘em biết mà, cho em chơi gunny nha’, nó mè nheo, mình biết là nó do chơi game mới ngoan ngoan như vậy
- ‘sao sáng nay chị Nhung tới đây vậy?’, mình dò hỏi nó, thẳng em mình hay đi cùng mẹ nên chắc nó nghe được nhiều thứ.
- ‘anh hai ko biết gì hả?’, nó nói vẻ hơi ngạc nhiên. Làm sao mà mình biết được
- ‘biết gì?’, mình hỏi
- ‘Thì mẹ nói là chị Nhung là con dâu mẹ, sau lấy anh hai’, nó nói, mình không nghĩ mẹ và nhỏ đó thân tới mức này, con dâu với cả vợ mình. Mình mà không đến được với em gia sư thì cũng chẳng thể tới với nhỏ Nhung. Chắc chắn là như thế
- ‘nhảm nhí’, mình buột miệng nói
- ‘xong em nói mẹ là anh hai lấy cô giáo thôi , mẹ chửi em , nói em không nói vậy nữa’, thẳng em nói tỉnh bơ, mình nghe thôi cũng thấy bực mình, mình phát chán với mấy trò nhảm nhí này.
- ‘nhỏ Nhung biết cô giáo mày không?’, mình hỏi tự dưng tò mò quá. Mình gặp nhỏ lần hai, cả hai lần đều có cảm giác đã từng gặp và quen quen, không phải kiểu cảm giác nhớ nhớ như định mệnh hay yêu thương gì chỉ là cảm giác quen quen như đã gặp đâu đó trong quá khứ, không đủ ấn tượng để mà nhớ nhưng vì đã từng gặp nên có cảm giác ấy. Mình nói thế tại mình thấy một chi tiết quen là cái dây chuyền nhỏ Nhung đeo, mình đã gặp rồi, kiểu dây chuyền như lâu đời lắm rồi. Hơi nhảm và điên khùng nhưng mình có cảm giác đó. Chắc cảm giác chỉ là sai và lung tung thôi
- ‘biết mà, mẹ nói với chị Nhung đó, tại em nói anh lấy cô giáo nên chị Nhung hỏi xong mẹ nói’, thẳng em trả lời rành mạch.
- ‘mẹ nói cô giáo mày thế nào?’, mình hỏi nó băng quơ, giả vờ không bận tâm nhiều lắm. Thằng em cũng chơi game say mê, nó trả lời theo nghĩa vụ nhưng rất nghiêm túc vì cũng sợ mình đòi lại máy không cho chơi nữa.
- ‘mẹ nói cô giáo là dạy em mà cô giáo với anh hai hình như yêu nhau, mẹ nói với chị Nhung mẹ không ưng cô giáo, đó mẹ nói như vậy đó’, mình nghe xong hơi ngạc nhiên vì theo thông thường là đứa con gái bình thường khi nghe vậy thường sẽ nghĩ mình là vật thể thân, có lí do gì chẳng? Mình không rõ lắm vì lí do gì mà nhỏ khi nghe vậy mà chịu. Nếu là vì lí do yêu mình thì hoàn toàn không cần cứ, có quen biết gì mà yêu đương. Trừ khi nhỏ là người đã từng quen với mình, có quen mình và có lí do gì làm việc đó. Đầu óc mình tưởng tượng quá xa, làm như một bộ phim dài tập. Mà nói ra dạo này cuộc sống của mình có nhiều thứ lạ kì như tất cả , từng bước từng bước là sự sắp đặt của 1 ai đó.

Cuộc sống thì vốn không đơn giản, nó chẳng giống suy nghĩ của thằng em mình, là màu hồng tươi đẹp với việc chỉ ăn, chơi học và có vài nỗi khổ vu vơ như mẹ không cho chơi game hay cãi nhau với bạn, cuộc sống cũng không giống suy nghĩ của mình, thằng con trai 21t với tình yêu nồng nhiệt và nguyện đi cùng nhau tới cùng với người mình yêu, mình chưa vướng nhiều cơm áo gạo tiền nên thấy mọi thứ cũng đơn giản, chưa quá phức tạp. Nhưng cuộc sống càng không giống suy nghĩ của mẹ, toàn là cơm áo gạo tiền và không tin cái gọi là tình yêu cho lắm.

Mình luôn tin ở mọi hoàn cảnh, mọi thời điểm, tình yêu luôn tồn tại

...

Ở từng giai đoạn trong đời, mỗi người sẽ mang những suy nghĩ khác nhau. Trách người này ngu, người kia dở hay bản thân ta nông nổi. Ta chẳng thể có suy nghĩ chín chắn thấu đáo hay tính toán thiệt hơn kĩ lưỡng như 1 người đã từng trải, đã qua các giai đoạn cuộc đời và đã không cho phép bản thân sai lầm. Mình suy cho cùng cũng chỉ là thằng trai mới lớn với suy nghĩ bông bột, điên cuồng. Nhưng đó là quyết định của chính mình ở hiện tại, mình ko thể lấy cái thấu đáo, cái tính toán kĩ lưỡng của mẹ áp vào mình. Nếu làm sai, thì đó cũng là thứ mình trải qua, mình vấp vấp và có quyền đứng lên chứ. Đừng ngại từ đầu sợ mình sai mà áp đặt mình, không inh sống với đúng lứa tuổi của mình. Đừng bắt mình cân đo đong đếm quá nhiều.

16. Chương 16

Mình hiểu cuộc sống thực tế khắc nghiệt và tàn nhẫn lắm. Mẹ thì làm thứ mẹ cho là tốt với mình, nhưng mẹ nên hiểu mình đang yêu đời đang sống với nhiều cái mẹ cho là hảo huyền. Thì có sao? Khi mình lớn, mình sẽ ra đời, sẽ va vấp và không thể hảo huyền nữa. Rồi mình sẽ như mẹ, nhưng để đúng thời điểm của nó thì hay hơn. Chứ hiện tại, mình 21 và mình mong được yêu và sống theo cảm giác của thằng con trai 21 tuổi, thấy yêu đời, hi vọng và tin tưởng tình yêu sẽ có kết quả tốt đẹp. Đừng bắt mình lớn quá nhanh trong suy nghĩ. Mình sẽ luôn cố gắng ở hiện tại để có tương lai tốt đẹp, mình sẽ làm theo ý mẹ, trừ việc từ bỏ tình yêu và không được là chính mình.

...

Đời không phải là mơ nhưng mơ đi cũng chẳng chết ai, mơ rồi cũng sẽ tỉnh. Mình không thể vì sợ tương lai không đẹp như mẹ nói mà ngừng yêu thương, khi yêu thương con người đó đã trở thành động lực sống và cố gắng của mình

Trong đời, mình chưa từng thế bao giờ, chưa từng có quyết tâm nhiều như thế vào 1 việc gì đó.

...

Nói chút về tâm trạng khi đọc 30 tin nhắn của em gia sư, có nhiều thứ trải qua trong tâm trạng, suy nghĩ của mình, mâu thuẫn, day dứt, nghệt thở, đau đớn, vui sướng và cả ngào ngạt hạnh phúc. Mình là thằng con trai bình thường, có ghen tuông và sự tức giận, có tôn nghiêm, danh dự và lòng tự trọng riêng. Nhưng mình nên làm gì khi nghe và biết em gia sư quan hệ với hai người đàn ông, giận dữ gào thét hay chửi em lăng nhăng khi mình kì thực không chút cảm giác đó, chỉ đơn thuần là thương em vô hạn. Mình cũng không biết sao mình như thế. Mình không cao thượng nhưng mình không có cảm giác em dơ bẩn hay gì, mình chỉ thấy trong tim mình chút nghệt thở, hơi đau rồi mình lại tìm thấy lí do để bỏ qua. Với mình em không phải là thiên thần cũng không là yêu tinh, em là cô gái đầu tiên mình yêu điên cuồng và dù muốn đến như thế nào mình cũng không thể ngừng yêu thương

Mình không biết sau này ra sao, mình có cãi nhau rồi dần vật em không, mình chỉ biết ở hiện tại, mình có lí do chấp nhận điều đó, một cách tình nguyện không oán trách. Yêu thương không khó nhưng khó là để người khác không tổn thương sâu sắc vì tình yêu của mình dành cho họ

“đôi với ai đó, em tầm thường hay nhơ nhớp như em nói. Nhưng với anh, em là động lực của anh, và nếu không có em trong đời, anh không biết anh sẽ ra sao, sẽ như thế nào, không định hướng. Đừng tin anh nếu

em không muốn, cảm nhận thôi em , tình yêu của anh đầy vụng về nhưng anh tin, em sẽ đủ thông minh để thấy nó, nhỏ bé thôi nhưng nếu em cho phép nó sẽ lấp đầy mọi khoảng trống trong em”

...

Ừ, mơ mộng, hảo huyền, sến, tầm thường, trẻ con. Cứ mặc kệ, khi mình nghĩ có em, mình có thể chống lại cả thế giới. Không hiểu sao hôm nay, mình nghĩ lung tung và lạc quan quá

...

- ‘anh hai ra ăn cơm kìa’, tiếng thằng em lôi mình ra khỏi những suy nghĩ trải dài

Mình đi ra khỏi phòng, đồ ăn đã được bày sẵn trên bàn. Mẹ, thằng em và nhỏ Nhung cũng ngồi xuống rồi. Nhìn cảnh ấy, mình chỉ ước đó là em gia sư của mình chứ không phải nhỏ Nhung. Nếu là em gia sư, hẳn là mình đang hào hứng và lảng xảng như người ra mắt người yêu với gia đình có một chút hồi hộp lo lắng chờ phản ứng của gia đình. Mình trở về với thực tại khi người ngồi đó là nhỏ Nhung, chẳng phải em gia sư, mình sẽ gặp nhiều khó khăn vì nhỏ Nhung này, mình không biết em gia sư sẽ như thế nào khi biết sự hiện diện của nhỏ Nhung theo tình huống này?

Lần đầu tiên mình thấy mừng vì người yêu của mình không dễ bị ức hiếp. Bảo tố sẽ qua, chắc chắn thế phải không?

- ‘ngồi đây nè’, mẹ mình nói, chỉ chỗ ỳnh ngồi cạnh nhỏ Nhung. Mình ngồi xuống theo ý mẹ, ngồi thôi mà có gì đâu . Mình thấy không thể ưa nổi cái điệu bộ giả vờ e thẹn của nhỏ, nhìn không hợp xúu nào.

- ‘Nhung giỏi ghê, biết nấu nhiều món’, mẹ mình nói khi mọi người bắt đầu ăn, mình nhớ tới lần chị Q mời mình tới nhà ăn cơm, các món ăn đều là do em gia sư làm, cũng ngon lắm. Mình thì im lặng ăn, mình chẳng nói gì, mẹ muốn nói gì nói. Mong nhỏ Nhung hiểu ý mình dùm mình. Mình biết mình làm vậy là bất lịch sự, cộc cằn và trẻ con, nhưng thà làm vậy còn hơn dây dưa rồi tổn thương em gia sư của mình

Nhỏ nhưng gấp đồ ăn ẹ mình, thằng em mình và cả mình. Mình ngồi yên cũng chẳng nói gì, mình biết mẹ mình không vui, nhưng mình mặc kệ. Thằng em mình cũng biết ý mình nên nó ngồi yên ăn, cũng chẳng nói năng gì nhiều. Không khí hơi ngọt ngào 1 chút. Nhưng mẹ mình biết cách làm nó đỡ ngọt ngào

- ‘nhưng có bạn trai chưa?’, mẹ mình hỏi nhỏ Nhung câu hỏi mẹ biết tổng câu trả lời

- ‘dạ chưa’, nhỏ cười đáp lại. Mình vẫn im lặng ăn. Chẳng muốn gây chiến với mẹ nhưng mình ko thể làm khác

- ‘thằng T nhà cô cũng ế nè, con làm con dâu cô đc đó’, mẹ mình nói dứt khoát, nhấn mạnh. Làm như mình đã tới tuổi lấy vợ không bằng, vợ vẫn hết sức

- ‘dạ’ nhỏ cười, hôm nay nhỏ này mặc quần đùi , áo thun, còn trang điểm nữa chứ.

- ‘Thằng này ở nhà nó im im vậy đó’, mẹ mình nói rồi nhìn qua mình. Mình biết mẹ rất không hài lòng

- ‘dạ’, nhỏ lại nói rồi cười. Thằng em mình hôm nay ngoan lắm, ăn ngon lành chẳng nói câu nào

- ‘đồ ăn ngon không mà sao con im vậy T’, mẹ mình hỏi mình. Nãy giờ mình chưa nói câu nào

- ‘cũng ngon’, mình nói vậy rồi thôi, mình chủ đích là ăn cho no rồi kiếm cớ đi vào phòng.

- ‘anh T chê đồ ăn em nấu àh?’, nhỏ Nhung hỏi mình

- ‘hì, đâu có, ngon mà’, mình trả lời, mẹ mình đang chăm chú nhìn mình, thằng em cũng nhìn mình, mình nén tiếng thở dài

- ‘tại thấy anh im im tưởng em nấu dở quá anh ăn ko vô’, nhỏ nói, ăn uống e thẹn, mình lại nhớ tới em gia sư, nãy giờ chắc em ăn gần hết rồi. Em gia sư của mình ăn uống chẳng e thẹn đâu

- ‘tính anh vậy àh’, mình nói. Mình ăn xong chén bún rồi đứng lên luôn, ăn uống kiểu này cũng chẳng ngon lành gì.

- ‘haiza, ăn no quá’, mình vừa nói vừa đứng lên. Thấy mẹ rõ ràng đang nhìn mình tức giận, nghiêm khắc, mình bỏ qua ánh mắt ấy .

- ‘con vào phòng đây’, mình đi nhanh vào phòng, nhỏ Nhung hoàn toàn ko vui, thằng em mình cứ im thin thít, chắc nó hiểu tình hình.

Mình đi nhanh vào phòng, quá bất lịch sự nhưng mình cũng khó chịu lắm. Mình không ưa kiểu mai mối này đâu. Mình ngồi 1 lát thì thằng em với nhỏ Nhung vào phòng mình, chắc mọi người cũng ăn xong rồi. Mình làm lơ, mình chẳng nói chẳng rằng gì hết, cứ ngồi yên trên ghế với cái laptop, tai đeo headphone, nhỏ Nhung ngồi nói chuyện gì đó với thằng em mình, không biết nói gì mà thấy nhỏ mở cặp đưa tiền cho thằng em mình rồi cười. Mình biết sắp khổ rồi

Thằng em mình đi ra ngoài, mình đoán là nhỏ này nhờ thằng em đi siêu thị mua gì đó hay cho tiền mua bánh. Mình vẫn ngồi yên, cũng chẳng nói gì.

Có tin nhắn của em gia sư

- ‘anh đang làm gì đó heo mập, em đoán anh đang nhớ em nên em nt đó, thấy vk tâm lý ko, kaka’, nãy giờ mình quên mất nhắn tin với em gia sư. Mình cười khi thấy tin nhắn của em. Đúng là tình nghịch

- ‘anh đang ở phòng chơi game, em ăn cơm chưa?’, mình hỏi, nghĩ là em mà không ăn chắc than đói nãy giờ.

Mình chẳng để ý nhỏ Nhung đang làm cái quái gì

- ‘ăn rồi, mới ăn xong áh. Anh ăn chưa?’, em gia sư trả lời tin nhắn liền. Mình lại muốn gặp em quá. Chiều tối chủ nhật chẳng lẽ chôn chân ở nhà. Mà đi thì chắc là mẹ không cho nếu nhỏ Nhung còn ở đây với lại mẹ đang bực mình vì cái vụ ban nãy, mẹ không cho đi là chắc.

Mình đang nhắn tin trả lời thì thấy cái tai phone bị ai đó kéo ra khỏi đầu. Mình ngạc nhiên quay lại thì thấy nhỏ Nhung, từ ngạc nhiên mình chuyển sang bực mình. Mình khó chịu với hành động tự tiện của nhỏ

- ‘em làm gì vậy?’, mình bực mình hỏi nhỏ, nhưng mình vẫn cố gắng để giọng nói bình thường

- ‘anh ko thấy em sao? Anh bất lịch sự quá’, nhỏ nói nhỏ nhỏ, mình lại thấy tội nghiệp, thấy mình cũng quá đáng nhưng mình biết sao giờ?

- ‘anh vậy đó’, mình nói, đeo headphone vào tiếp. Nhưng cái headphone lại bị nhỏ giật ra, mình biết nhỏ tức giận rồi. Chắc bản tính tiểu thư không cho phép bị đối xử như vậy. Mình tự cảm thấy bản thân mình cư xử như trẻ con, nhưng ko nghĩ khác được

- ‘gì nữa?’, mình nói, cố gắng nén khó chịu nhưng chắc nó bộc lộ ít nhiều qua giọng nói gằn gằn của mình.

- ‘anh làm gì kì vậy?’, nhỏ nói, mình quay lên nhìn nhỏ thì ôi mẹ ơi, nhỏ khóc. Không hiểu sao phải khóc, người ta không thích thì về thôi, việc gì phải khóc vì thằng như mình. Nhỏ Nhung làm mình khó xử quá, mình thấy chùng lòng hẳn. Nhỏ này khóc nữa là mình gặp tai họa với mẹ mình. Sao số mình khốn khổ thế, khi thì chẳng có ma nào yêu, khi vừa có người yêu thì có người làm mai.

Mình hoảng quá vì chẳng lẽ lí do nhỏ xíu đó nhỏ cũng khóc, chuyện có đáng gì đâu mà khóc. Mình lóng ngóng tay chân, bọn con gái có vũ khí lợi hại thiệt.

- ‘làm gì phải khóc’, mình nói ấp úng, chắc giọng mình nhẹ hẳn. Tất nhiên nhỏ không trả lời, cứ khóc thút thít, mình cũng ngồi im luôn. Không nghĩ ra được nên làm gì và phải làm gì?

Mình đợi nhỏ nguôi nguôi, mình quyết định nói chuyện thẳng thắn với nhỏ, phòng mình làm gì có khăn giấy. Mình mở cửa ra ngoài phòng khách lấy khăn giấy, thấy mẹ mình ngồi trong phòng không đóng cửa, mẹ mình đang lướt web bằng điện thoại. Mình lấy khăn giấy rồi quay trở vào thì thấy nhỏ đang ngồi trên giường, cứ thút thít rồi lấy khăn giấy trong giỏ xách của nhỏ mang, nhỏ cứ làm quá lên như oan ức gì nhiều lắm vậy, mình có làm gì đâu?

Mình để hộp khăn giấy tại giường cho nhỏ, mình quay trở lại ghế của mình, mình đang suy nghĩ thứ để nói với nhỏ

- ‘xong chưa?’, mình hỏi cụt lủn, dứt khoát. Mình vẫn chẳng thấy có lí do gì mà khóc

Mình đợi thêm lát nữa thì nhỏ cũng thôi khóc, nhìn mặt nhỏ thấy tội tội, mắt mũi kèm nhèm, nhỏ khóc nên cái màu đen đen gì đó ở mắt chảy xuống, nhìn thấy kì kì,

- ‘nói chuyện thẳng thắn 1 lần nha’, mình nói, sự việc mẹ làm mai ình thì rõ ràng nhưng nhỏ cũng đâu có nói thích mình, mình phải cân nhắc lời nói cho phù hợp.
 - ‘dạ’, nhỏ nói nho nhỏ. Mình vẫn có cảm giác không tin cái điệu bộ ngoan ngoãn và hiền lành này của nhỏ, mình nhớ tới mấy lời nhỏ nói hôm mình chở nhỏ về.
 - ‘em biết ý định của mẹ anh không?’, mình hỏi nhỏ
 - ‘dạ biết’, nhỏ nói
 - ‘ý em sao?’, mình hỏi để biết đường nói chuyện rõ ràng.
 - ‘em sao cũng được’, câu trả lời nửa vời của nhỏ sau 1 thoáng ngập ngừng. Ý nhỏ là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó đó hả?
 - ‘uhm, anh nói thẳng hơi mất lòng nhưng anh nói ý của anh nha’, mình nói nhỏ, cố gắng dùng hết từ ngữ mình có thể kiểm để nói. Mình ghét thấy nhỏ Nhung khóc nữa.
 - ‘dạ, anh nói đi’, nhỏ nói và mặt buồn buồn, mình ko biết cực đoan không nhưng mình có cảm giác giả giả.
 - ‘anh có người yêu rồi, và anh với em nên làm bạn thôi’, mình nói xong mới thấy ngại, gì mà nghiêm trọng quá, mình nói vậy chắc nhỏ quê lắm.
 - ‘em biết’, nhỏ nói, mặt còn buồn nhưng nói cũng dứt khoát lắm.
 - ‘rồi sao?’, mình hỏi nhỏ, hơi ngạc nhiên vì nhỏ nói thế
 - ‘em thích anh ko đc àh’, nhỏ nói có vẻ nghiêm túc, mình trở lại cảm giác khó chịu ban đầu.
 - ‘thích anh tùy em, nhưng anh ko thích em, anh có người yêu và hi vọng em đừng phiền anh’, mình nói trong cái cảm giác tức giận.
 - ‘nhỏ gia sư của Tuấn hả anh?’, nhỏ hỏi mình. Tự dưng mình tự hỏi không biết nhỏ có tâm thần ko, chuyện của người ta mà
 - ‘chuyện của anh, anh nói em hiểu để em mắc công em hiểu lầm’, mình nói, rất nghiêm túc
 - ‘ohm, em biết rồi’, nhỏ nói rồi đứng lên đi thẳng vào toilet, mình hi vọng nhỏ đã hiểu. Nhưng có cảm giác gì lẩn cẩn, không thấy êm xuôi cho lắm.
- Nhỏ Nhung trở ra ngoài với gương mặt đã được trang điểm lại, mình và nhỏ nhìn nhau cả hai chẳng nói gì, lướt mắt qua chỗ khác nhanh lắm
- Tiếng chuông điện thoại của mình reo, mình mới nhớ là nãy đang nhắn tin với em gia sư thì gặp chuyện nhỏ Nhung khóc
- ‘alo’, mình bắt máy, chắc là em gia sư nghĩ mình bị gì, thường thì mình trả lời tin nhắn rất nhanh.
 - ‘anh bị gì vậy?’, tiếng em gia sư lo lắng, mình thấy có lỗi quá
 - ‘đâu có gì đâu, nãy anh đang làm dở việc kia’, mình nói. Nhỏ Nhung đang nghe cuộc nói chuyện này
 - ‘uhm, vậy làm đi, em tưởng anh bị gì chứ’, giọng em gia sư nói
 - ‘ohm, lát anh gọi lại nha’, mình nói.
 - ‘khỏi, em đi ngủ đây’, em gia sư nói rồi cười. Mình sợ em sẽ giận.
 - ‘uhm, ngủ ngon nha’, mình nói. Tại còn nhỏ Nhung và mình chẳng muốn em gia sư biết được sự tồn tại của nhỏ Nhung ở nhà mình. Mình và em gia sư cúp máy.
- Mình quay sang nhìn nhỏ Nhung thì thấy nhỏ cũng đang nhìn mình. Mình thấy nhỏ cười dù chuyện đâu đáng cười
- ‘em về nha’, nhỏ nói rồi đi tự tin bước ra ngoài, mình không biết nhỏ đang nghĩ gì nữa. Mình ngồi yên trong phòng.

Nhỏ Nhung đã về nhà. Mình thấy sợ mẹ mình và cả nhỏ Nhung.

...

Tối hôm đó mình thấy mẹ vui vẻ trở lại, mình hơi ngạc nhiên vì đáng lẽ mẹ phải chửi mình 1 trận tơi bời vì cái tội bất lịch sự. Nhưng mẹ lại cười đùa vui vẻ như thường ngày, chẳng có gì. Chắc mẹ mình với nhỏ Nhung nói chuyện gì đó, thôi kệ, chẳng đủ hơi sức mà quan tâm, tối đâu thì tối àh

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 13/08/2012: Thứ hai :ngày thứ 15 yêu nhau

Mình đã có người yêu, có gấu được 15 ngày, khó khăn thì nhiều nhưng hạnh phúc vẫn luôn tràn ngập. Mình vẫn tin mai trời sẽ nắng lên, và mọi thứ rồi sẽ ổn. Cả mình và em gia sư đều đáng được như thế

...

Sáng này, mình thức dậy với tâm trạng thoải mái nhiều lắm. Chiều hôm nay mình có hẹn với em gia sư, dự định của mình là muốn chở em gia sư ra cánh đồng hôm bữa hai đứa ra đó, mình muốn cùng em nói chuyện và tìm lại cảm giác vui vẻ như hôm đó. Lần đó mình vẫn còn những cảm giác bình yên, và vẫn thỉnh thoảng nghe cái vị ngọt ở đôi môi em khi em gia sư gối lên chân mình và mình cúi xuống hôn em. Mình thích cảm giác đó, rất dịu dàng. Giống như đang ở thiên đường.

Mình tạm thời bỏ qua chuyện mẹ mình với nhỏ Nhung, mình chẳng muốn rắc rối nhiều, rồi mãi mê bận tâm vào mấy việc đó. Tối đâu hay tối đó àh, tâm trạng mình sáng nay tuyệt lắm, cứ thấy ngọt ngào như kẹo, chắc tại chất xúc tác tối hôm qua

...

Tối hôm qua mình gọi cho em gia sư trước lúc đi ngủ, 2 ngày liền không gặp nhau, cứ có cảm giác trống trải. Mình mới yêu lần đầu, nên chắc cứ thấy nhớ hoài.

- ‘gì đó heo nọc’, mình nghe tiếng em trong điện thoại
- ‘heo mà em mê, em sắp ngủ chưa?’, mình hỏi, em dạo này thích gọi mình là heo nọc, dù mình gầy nhom và chẳng giống heo.
- ‘em đang lim dim’, em nghe mình hỏi là làm nũng, giọng xiu xiu như người buồn ngủ sắp chết
- ‘nói chuyện với anh đi’, mình nói
- ‘nói đi’, giọng em xiu xiu, xong em phá ra cười. Mình sợ em luôn, sao nhiều trò quá hả? Đồ nghịch ngợm.
- ‘hn em đi những đâu?’, mình hỏi em gia sư
- ‘đi đâu chết liền áh, ở nhà mục xương luôn, hức hức’, em lại than thở. Ai cần em nói vậy, chỉ cần em nói em ở nhà là mình tin, em có đi mình cũng nói gì đâu.
- ‘mai anh chở em ra cánh đồng chơi, chịu chưa?’, mình nói với em.
- ‘chịu, hứa nha’, em vui vẻ hào hứng liền. Sao thật nhiều lúc em giống con nít quá.
- ‘uhm, mai em đàn anh nghe nữa nha’, mình nói
- ‘ghìền rùi, ghiền rùi. Nhớ trả tiền nha’, em nói tỉnh nghịch
- ‘ohm, anh hun trả, đc chưa?’, mình đáp liền
- ‘gớm quá cha, thiên thần dạo này tham lam quá’, em gọi mình là thiên thần. Mình chẳng thích cái danh xưng đó, nghe xa lạ, và như khẳng định. Tôi và anh, ở 2 nơi khác nhau, tôi với anh, là 2 đường thẳng song song. Mình hơi dị ứng khi nghĩ thế.
- ‘cầm gọi anh là thiên thần, anh với em cùng 1 loại’, mình nói, có vẻ ấu trĩ
- ‘haha, thiên thần nổi loạn’, em cười sặc sụa trong điện thoại.
- ‘em ko nghe hả?’, mình bực tức nói. Em có lẽ thấy mình nổi giận

- ‘biết rồi, biết rồi, ông già bữa này khó chịu quá’, em nói, cũng còn cười .
- ‘anh nói rồi đó’, mình nói
- ‘sao anh ko nói gì đi?’, tự dưng em gia sư hỏi mình thế
- ‘hả, nói gì?’, mình hỏi lại. Chắc em muốn nghe lời yêu thương
- ‘thôi, đồ ngốc, thế mà em lại muốn nghe anh nói, em ngu quá’, giọng em nói ra điệu trách bản thân
- ‘ngủ đi, ngoan rồi anh thương, hôn anh cái coi’, mình nói dặc ý. Mình cảm thấy giữa mình và em rất gần gũi, thoải mái.
- ‘mơ, em ngủ đây, anh ngủ ngon’, em nói rồi cười trong điện thoại, nghe ầm ập như nắng sáng xua tan sương mù, ầm thật là ầm.
- ‘uhm, ngủ ngon nha heo của anh’, mình nói. Xong mình nghe tiếng hôn qua điện thoại. Chỉ là qua điện thoại và rất nhanh, nhưng mình vẫn thấy như cái hôn đó chạm vào mình. Mình thấy vui và nhờ nụ hôn đó, mình ngủ ngon lắm.

Có phải ai cũng thấy ngọt ngào như mình ở lần đầu biết yêu.???

Đạo này mình đã hẹn giờ thức dậy chứ không ngủ thoải mái như lúc trước nữa. Mình muốn tạo 1 thói quen tốt, mình sẽ cố gắng học. Mình học suốt 3 năm đại học, mình chỉ có 1 môn duy nhất là tin học đại cương hồi năm 1, môn đó do hồi đó ỷ y không đi học ngày nào nên bị cấm thi luôn. Mình thật ra là ngoài môn anh văn mình học tệ nhất thì mấy môn kia, từ đại cương hay chuyên ngành, mình đều đạt điểm khá và chưa phải học cải thiện lần nào. Mình tin mình cố gắng thì sẽ ra trường đúng thời điểm, mình sẽ đi làm và cố gắng thật nhiều cho tương lai.

Mình ở thời điểm này thấy bản thân lạc quan lắm, chắc do chiều đi chơi nên thế. Hiện mình chưa kiếm được việc làm thêm, mình biết là sớm muộn gì mẹ mình cũng cho em gia sư nghỉ nếu tìm thấy người mới . Mình đang ráo riết kiếm việc làm cho cả hai

Có 1 chi tiết mình quên nói là sáng này, ngoài tin nhắn của em gia sư, còn có tin nhắn chúc ngày mới của nhỏ Nhung và nhỏ H, nhỏ Nhung mình nghĩ sau vụ mình nói hôm qua nhỏ đã thậm chí có thể trở nên căm ghét mình, còn nhỏ H, sau ngần ấy thứ mình chứng kiến và nghe được từ cuộc điện thoại hôm bữa đó thì còn gì để mà nói với nhau. Mình chẳng biết còn trò gì nữa. Mình chẳng trả lời tin nhắn của nhỏ Nhung lẫn nhỏ H.

...

Mẹ về đúng cái khung giờ như mọi ngày với đồ ăn mẹ mua sẵn, mình thì nấu cơm. Mình và mẹ qua giờ đụng mặt nhau nhiều lần trong lúc ăn hay coi tv, nhưng chưa nói với nhau câu nào. Ngày thường mình và mẹ cũng ít nói chuyện nhưng mình cũng có nói chứ không phải im ắng như bây giờ. Mình không muốn nói và cũng ko biết nói gì.

- ‘dọn cơm ăn đi’, mẹ mình nói cái câu hằng ngày sau khi để bịch thức ăn trên bàn và vào phòng thay đồ.

Mình dọn xong thì mẹ ra, vị trí ngồi như mọi ngày, tv cũng mở như mọi ngày. Không khí hơi căng thẳng, mình hi vọng mẹ nói gì đó.

- ‘con ko thích Nhung àh?’, mẹ mình hỏi, lại kiểu xưng mẹ con kì thực nghe rất không quen tai, cứ xưng mày tao như mọi ngày đi
- ‘dạ’, mình nói, mình biết mẹ đang cố sức mềm mỏng với mình. Mình hơi ngạc nhiên vì đoạn này, mẹ mình ít khi thế lắm, mẹ ít gì cũng trừng mắt hay tỏ vẻ tức giận chứ

Mình và mẹ tiếp tục ăn, mỗi người đuổi theo những suy nghĩ riêng, có liên quan tới nhau

- ‘chiều con chở Nhung đi thi đi’, mẹ mình nói. Mình vỡ lẽ là có ý đồ nên mẹ mới mềm mỏng như thế, chiều mình có hẹn với em gia sư đi cánh đồng và mình không thể chở nhỏ đó đi thi gì đó. Nhỏ đó có chân, có xe, chẳng việc gì mình phải chở. Nghe mẹ nói xong mình bực mình hẳn
- ‘chiều con đi học’, mình nói.

- ‘học gì’, mẹ mình hỏi liên, mình biết mẹ đang cố gắng kiềm chế.
- ‘con học anh văn’, mình nói, hi vọng mẹ hiểu mình ko thích và làm ơn đừng ép mình
- ‘không nói xạo nữa, đi chờ Nhung đi thi’ mẹ mình nhấn mạnh, hồi nhỏ tới giờ mình nghe kiểu nói như này nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy khó chịu như lần này
- ‘con không đi, nó tự đi, con không rảnh tới mức đó’, mình nói. Sao mẹ lại trở nên quá đáng như thế?

Mẹ mình toan nói gì đó, mẹ không nén nổi tức giận, mình rất ít cãi lời mẹ mình. Vì mình nghĩ mẹ mình khổ nhiều rồi mẹ mình cũng không quá đáng nên mình nghe lời mẹ. Lần này mẹ vì toan tính gì đó mẹ cho là tốt ỉnh rồi ap đặt mình. Mình không thể nghe lời nổi. Mẹ mình định nói nhưng không nói, rồi mẹ ăn xong, bỏ về phòng. Suốt lúc ăn còn lại, mình và mẹ chẳng thể nói 1 câu. Không khí như chạy đâu mất hết, thấy ngột ngạt quá. Tình hình cứ như này cũng chẳng sống nổi, mình quyết định là tối về sẽ nói chuyện thẳng thắn với mẹ mình 1 lần. Để vậy hoài cũng không xong mà giờ nói thì mẹ mình đang tức, nói cũng chẳng có kết quả tốt đẹp. Mình không hi vọng lắm về cuộc nói chuyện nhằm thuyết phục mẹ của mình, vì mình biết mẹ sẽ không dễ dàng như thế, nhưng mình nói chuyện phần nhiều để mẹ hiểu ý của mình. Mình cũng lớn rồi, có suy nghĩ riêng và chính kiến riêng. Mình phải rõ ràng ngay từ đầu nếu không muốn mọi thứ mãi dây dưa.

Mình ăn xong rồi dọn dẹp, mình rửa chén xong, đợi mẹ mình đi làm, mình mới đi tới nhà em gia sư, mình và em gia sư hẹn nhau 2h. Cứ nghĩ tới khúc đi chơi cùng em gia sư, mình lại quên ngay những việc căng thẳng khi này. Mình không ước gì có nhiều khó khăn như thế, mình chỉ ước em vững tin vào mình, thì mình có đủ lí do để làm tất cả, để bước tới dù như thế nào

....

Mình không hề biết là mẹ mình biết cuộc đi chơi chiều nay của mình, chắc mẹ mình đoán thế, và cuộc đi chơi đã không thể thành

...

1h45 là mình xuống dưới lấy xe, mình đi với tâm trạng hào hứng, vừa đi vừa hát. Mình khao khát được ở cạnh em, thấy yên bình lắm. Lát nữa thôi mình sẽ nghe em vừa đàn vừa hát ỉnh, mình sẽ thấy tóc em bay trong gió, mình sẽ thấy yêu lắm em , cuộc sống của mình.

Mình đâu biết là lát nữa, mình để em đợi mãi, vì mình chẳng thể đến, em có hoảng sợ không nhỉ?

....

Mình đang chạy trên đường thì có điện thoại, mình nghĩ em gia sư gọi nên móc điện thoại ra nghe, mình nghĩ là em sẽ dặn mình mua gì đó. Mình ngu ngốc chẳng tấp xe vào lề, mình nghĩ nói nhanh thôi ,mà mình cũng thường hay nghe điện thoại kiểu đó, chẳng sao hết.

- ‘alo’,mình moi điện thoại ra thì là số điện thoại của mẹ. Mình không biết có chuyện gì, mẹ đi làm và hầu như chẳng bao giờ gọi vào giờ này
- ‘tới công ty mẹ chút, nhanh lên có việc’, mẹ nói, mình đổi tâm trạng hẳn, chắc là lại cái vụ chờ nhỏ Nhung đi thi gì đó.
- ‘có việc gì vậy mẹ, giờ con đang đi học’, mình nói, vẫn chạy xe theo hướng tới nhà em gia sư.
- ‘tới rồi biết, việc gấp’, mẹ mình nói chắc nịch, định gài mình vụ nhỏ Nhung chứ gì. Chẳng lẽ mẹ nghĩ em gia sư sẽ ăn thịt mình hay sao mà từ khi biết mình quen em gia sư mẹ mình lại khẩn trương ngăn chặn. Mẹ lo quá rồi.
- ‘mẹ nói đại đi, lòng vòng quá’, mình bực mình. Mình chỉ kịp nói tới đó thì

RẦM...Mình đâu để ý là đằng trước mình có xe, tông thẳng vào nhau, may mà mình chạy với tốc độ ko quá nhanh vì đang nghe điện thoại, mình ngã xuống, điện thoại mình cũng dăng xa. Mình choáng váng, có cảm giác đau buốt, mình muốn ngồi dậy, nhưng không dậy nổi. Thân thể cứ nặng trĩu, đầu mình có chảy máu, nhưng chắc ko nhiều. Mình còn nghe tiếng chửi tục, ai đó còn tỉnh để chửi mình, mình nghĩ thế, thế là mình chưa tông chết ai, điện thoại mình dăng xa lắm. Tay trái mình đau buốt.

... Mình nhớ tới hình xăm con dao ở chân trái em gia sư, ai oán lắm...

Vài người chạy tới đỡ mình, mình không bị nặng lắm, chỉ xây xát nhẹ, nhưng mình choáng váng và biết tay mình gãy. Mình gượng lắm nhưng chẳng đủ sức tới gặp em gia sư nữa, em sẽ đợi, sẽ khóc ?? Mình chưa bao giờ để em phải đợi, lần này mình không cố ý, mình cố sức thều thào nhờ 1 người nhặt điện thoại dùm mình. Điện thoại mình rơi mạnh quá dăng cả pin, người tốt bụng đó lắp dùm mình, mình còn gọi được, lúc này mới thấy xài Nokia là lợi ích. Mình đang dùng tay còn lại nhấn nút gọi cho em gia sư, thì mẹ mình gọi tới, mình từ chối, mình muốn gọi em gia sư trước, mình muốn khi mình còn sức, mình sẽ nói là mình bận việc mình không đi được.

- ‘em nghe nè, anh ở đâu, tới trễ vậy?’, em nói, may mắn là này giờ em không gọi ỉnh, chắc em nghĩ mình đi đường nên không gọi

- ‘mẹ gọi anh tới công ty gấp, không đi được. Anh xin lỗi nha’, mình nói cố gắng trấn tĩnh dù mình đau với mệt lắm

- ‘ohm, anh đi đi, bữa khác mình đi cũng được, em tưởng anh bị gì, ko sao chứ’, giọng em nói thông cảm và lo lắng. Mình thấy có lỗi khi để em đợi. Em mà biết mình tông xe chắc lo sốt vó, chạy lăng quăng rồi không khéo gặp tai nạn. Mình muốn em đừng lo. Tối nay em tới dạy mà, mình sẽ gặp em sau.

- ‘uhm, ko sao, anh khỏe re, anh đi nha, xin lỗi nha heo, ngoài ý muốn’, mình ráng nói thêm bằng giọng nói như mình thường.

- ‘không sao, tối gặp em mua bánh cho ăn, chờ ngoài bậc đá, đi đi mẹ đợi’, em nói, mình tự dưng thấy chẳng đau nữa, có em sẽ chẳng mệt mỗi được. Mình tin thế. Chẳng thể ngờ 1 cú điện thoại của mẹ và sự bất cẩn của mình đã đẩy mình tới nông nỗi này.

- ‘uhm’, mình nói rồi cúp máy, thấy cái tiếc nuối dai dẳng lắm, trong cái giây phút vừa trải qua nguy hiểm, mình lại thấy yêu cuộc sống. Tự dưng thấy thế.

Tiếng người bị mình tông vẫn ra rả chửi, anh ta chắc không bị gì, hi vọng thế. Mình vừa cúp máy mà mẹ mình gọi tới

- ‘alo, sao thế?’, mẹ mình nói, lo lắng, chắc linh cảm người mẹ ẹ biết mình gặp tai nạn

- ‘con tông xe’, mình nói với mẹ

- ‘ở đâu?’, mẹ mình hốt hoảng nói gần như hét. Mình nói địa điểm, chỗ này cũng không cách chỗ mẹ làm bao xa. Mình ngồi đợi mẹ, người bị mình tông vẫn đang chửi, và đòi bồi thường vì chiếc xe anh ta bị gì. Mình thì đau đến rã rời, nhưng đầu óc còn tỉnh, chỉ là mình không còn sức để nói gì thêm nữa ngoài câu : ‘xin lỗi, anh đợi chút người nhà em tới’

Khoảng 15p sau thì mẹ mình tới, mẹ mình đi xe hơi với ai đó, mình nghĩ làm cùng công ty mẹ. Mẹ mình thấy mình thì hốt hoảng lắm, mắt mẹ đỏ lên vì lo lắng, mình nghĩ mẹ khóc. Mẹ thu xếp ổn thỏa, mẹ đỡ mình lên xe hơi rồi kêu người đi chung với mẹ chạy xe của mình. Mẹ mình thỏa thuận gì đó với người đàn ông kia xong xuôi. Mẹ mình chở mình tới bệnh viện Trưng Vương gần đó nhất. Mình thấy mẹ đáng thương quá, mình thấy sao mẹ khổ vì mình quá.

17. Chương 17

May mà mình số lớn nên chưa chết được, trải qua tai nạn mới biết chết đúng là đáng sợ

...

Mình chẳng bị gì nặng lắm ngoài xây xước và gãy 1 cánh tay, mình được bó bột rồi cho về, không phải nằm viện. Mình dần tỉnh táo hơn, tay thì vẫn đau nhưng đỡ hơn lúc này. Nghĩ lại vẫn ko biết sao lúc này mình

còn sức đóng kịch với em gia sư. Em mà biết sẽ giận mình cho coi nhưng lúc đó mình chỉ sợ em lo lắng quá thôi. Mẹ chở mình về nhà mà chẳng nói với mình câu nào.

Mẹ mình đỡ mình lên nhà, thực ra mình còn đi được vì này đã được nằm nghỉ ở bệnh viện và mình đâu bị nặng lắm đâu. Chợt nhớ không biết điện thoại mình đâu mất, hi vọng này giờ em gia sư không gọi hay nhắn tin gì.

- ‘điện thoại con đâu mẹ’, mình hỏi khi vào phòng và ngồi trên giường

- ‘lo nghỉ ngơi’, mẹ mình mở túi xách đưa ình, rồi nói sau khi thở dài. Sao mẹ im lặng thế nhỉ? Chắc mẹ mình cũng hoảng sợ.

Mẹ mình ra khỏi phòng và đóng cửa lại, mình nằm xuống giường, quần áo mình dơ hết còn bị rách nữa, tay chân mình trầy nhiều chỗ nhưng không đáng kể, đầu mình băng miếng băng vì bị té chảy máu. Nhưng mình vẫn còn khỏe. Mình chỉ lo khoảng thời gian 20 ngày tới, với cái tay què mình sẽ gặp nhiều khó khăn đây. Mình đang lo lát nữa em gia sư tới dạy sẽ thấy mình như thế, không biết sẽ thế nào

...

Mình ngủ dậy thì mẹ chuẩn bị nước ấm ình lau người với thay đồ, mình tự làm một mình, hơi khó khăn nhưng cũng ổn. Người mình vẫn đau ê ẩm, giờ mình mới nhớ tới chiếc xe của mình, chắc nó tan tành quá, 2 xe đâm thẳng vào nhau mà

Mình thay đồ xong thì mẹ mang cháo vào ình, với thuốc. Mình tự ăn, tự uống. Mình lớn rồi và rất ngại khi ai đút cho ăn, mình còn 1 tay khỏe mạnh mà. Mình đang lo lắng em gia sư tới dạy, sẽ như thế nào? Hình như bên ngoài trời lâm râm mưa, có cảm giác thế

...

7h kém 5p, mình ngồi ở phòng mà như lửa đốt, mình sợ em gia sư sẽ giận quá, mình thấy vậy mà không nói cho em. Mình chỉ sợ em lo thôi. Bây giờ mình chẳng thấy đau mà chỉ thấy lo, thằng em vào phòng mình ngồi sẵn đợi cô giáo. Hồi này nó đi học về thấy mình vậy nó cũng hoảng luôn, nhìn nó chạy qua chạy lại mình cũng thấy thương nên lúc này cho nó chơi game. Mình và nó cùng đợi 1 người, nó đợi cô giáo còn mình thì đợi em gia sư của mình.

Mẹ mình lên công ty giải quyết công việc gì đó mà hồi chiều mẹ bỏ dở. Mẹ đi từ lúc 6h30, mình mừng khi mẹ đi làm, sẽ đỡ ngại hơn nếu em gia sư thấy mình như vậy.

Mình nghe tiếng cửa kéo mở ra, mình hồi hộp chờ đợi. Mình hơi ngại khi em bước vào, cảm giác lúc đó khó tả lắm, mình thấy em cười cái nụ cười vẫn tươi như mọi ngày. Rồi em mở to mắt nhìn mình, em rất ngạc nhiên, phải là mình mình cũng thế khi thấy người yêu trong bộ dạng đó mà bản thân thì chẳng biết gì.

Em có lẽ chưa đủ bình tĩnh để hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình vì lúc gọi điện thoại mình còn hoàn toàn bình thường mà.

- ‘sao vậy anh?’, em bước nhanh lại chỗ mình, mình chưa từng thấy hình ảnh này ở em, em không bình tĩnh, em đang hoảng loạn. Mình tin thế.

- ‘anh bị tông xe’, mình nói rụt rè, tại mình bất cẩn mà làm em lo lắng thế này.

Sao mình lại thấy mắt em ngấn nước? Mình lại thấy buồn.

- ‘ohm’, em nói, bình tĩnh trở lại rồi cười nói

- ‘chưa chết là may’, câu nói em nói mình nghe hơi phũ phàng, nói xong em bước lại chỗ thằng Tuấn đang ngồi, em thần nhiên ngồi dậy. Mình hơi hụt hẫng, hơi bất ngờ vì thái độ của em, mình nghĩ em sẽ lo lắng, sẽ khóc hay gì. Nhưng em gia sư chẳng tỏ thái độ gì nhiều, cũng không trách mình như mình nghĩ, em chỉ nói vài câu rồi thôi, như chưa có gì nghiêm trọng. Chắc thấy mình bị không nặng nên ko lo, hay em đang giận mình? Mình nghiêng về lý thuyết em giận mình. Nhưng em lạnh lùng quá.

Mình cũng thấy buồn khi mình bị vậy mà, mình đâu cố ý. Còn mình không nói là sợ em lo, em sao chẳng hỏi mình đau không anh? Em cứ thần nhiên ngồi dạy không 1 lần quay qua nhìn mình, sự lạnh lùng của em làm mình thấy đau đau. Vì mình hoàn toàn không nghĩ em sẽ như thế.

Thời gian trôi qua chậm lắm, nhưng cũng tới 9h

...

Em gia sư đứng dậy bỏ đồ vào cặp, em nhìn mình cười tươi, nói

- ‘em về nha’, rồi em về, chẳng hỏi thăm hay lại gần mình, mình những tưởng em sẽ lo lắng, âu yếm mình. Mình quá ảo tưởng rồi, thấy mình trơ trẽn quá, già đầu rồi mà như đứa con nít đòi được yêu thương, chăm sóc. Mình buồn quá

- ‘uhm’, mình nói lạnh lùng, mình cũng thấy giận khi em lạnh lùng thế. Dù gì mình cũng là người yêu, đang đau ê ẩm trong người.

Em thản nhiên cười rồi bước ra, mình vừa bực vừa thất vọng, thứ làm mình dịu lòng là em gia sư cười nhưng mắt em cứ thăm thẳm buồn. Em chẳng vô tình như em cố, mà sao phải thế?

Mình biết là em đang giận, mình định chạy theo nhưng còn đau quá nên mình đi theo em không kịp, mình chỉ kịp nhìn thấy thang máy đóng lại và sự vô tình của em làm mình thấy đau ră rời. Dù mình biết em giận nhưng vẫn thấy buồn, mình không cố ý đâu, mình cũng gãy tay, cũng đau mà

- ‘em sao vậy?’, mình nhắn tin hỏi em gia sư, tâm trạng buồn nhưng mình không thể ngồi yên

- ‘có gì đâu’, tin nhắn cụt ngắn này mà em phải nhắn tới 15p, mình bực quá, người thì đau mà em còn thế.

- ‘vậy thôi’, mình nhắn tin, mình cũng biết giận, biết bực biết cảm giác mà.

Hình như đây là lần đầu tiên sau khi quen nhau, mình và em gia sư giận nhau. Mình đã từng tưởng tượng mình và em mãi mãi không giận hờn nhau, vì chẳng lí do gì để làm thế. Hôm nay vì lí do mình gặp tai nạn mà em có thái độ đó, mình cũng thấy khó chịu nên giận luôn.

Mình nhắn tin thế, biết là em sẽ không nhắn lại nhưng cũng ôm điện thoại ngồi đợi. Giờ mình thấy buồn bực và đau hơn lúc vừa bị đụng xe nữa. Đúng là tâm trạng ảnh hưởng trực tiếp tới cảm giác.

...

Em gia sư vẫn không nhắn tin hay 1 câu hỏi thăm mình... giận hờn làm cả hai đều khó chịu. Mình trách em vô tình, lạnh lùng. Em trách mình coi thường em.

...

Từ lúc đó tới tối, mình chẳng thấy tin nhắn của em gia sư đâu, mình cũng cố gắng mà không nhắn lại, không gọi lại dù mình muốn nghe giọng em lắm, chỉ cần em nói gì đó là mình sẽ hết giận, nhưng em chẳng có động tĩnh gì, lòng tự trọng của mình không ỉnh nhắn tin trước

Mình thiếp ngủ lúc nào không hay

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 14/08/2012: thứ ba, ngày thứ 16 yêu nhau

Sáng này mình ngủ dậy trễ vì người mình đau hết, ngủ qua 1 đêm lại càng đau ê ẩm, nhức buốt ở tay. Mẹ mình nấu đồ sẵn cháo ở lò vi ba, và nhắn tin dặn mình hâm lại rồi ăn rồi uống thuốc. Mình ở nhà 1 mình, lại càng thấy quạnh quẽ, nhớ lại hôm qua mình buồn quá

Mình cũng chẳng nhận được tin nhắn nào của em gia sư, chỉ có tin nhắn của nhỏ Nhung và nhỏ H, đọc tin nhắn của hai nhỏ đó xong mình còn thấy chán hơn. Người mình mong, bỏ quên mình rồi hay mình quá trẻ con??? Tại trong lúc đau, mình có tưởng tượng tới đoạn em gia sư hỏi thăm mình, rồi chăm sóc mình, lo lắng ỉn. Nhưng mình đã tưởng bở, mình chỉ nhận lấy thái độ vô tình đến lạnh lùng của em. Mình hiểu là em giận mình vì mình không nói, nhưng mình đâu phải lừa dối hay gì cốt mình giấu là mình sợ em gia sư lo lắng, sợ em lén lút rồi gặp chuyện. Người mình nghĩ tới đầu tiên khi gặp chuyện cũng là em gia sư. Em giận mình, còn mình thì sao? Mình gãy tay, đau đốn, em nên bỏ qua chứ, mình cũng đâu muốn thế. Nghĩ thế nên mình còn giận nhiều lắm dù mình biết mình ấu trĩ lắm.

Mình nằm trên giường, lâu rồi mới lôi mấy quyển sách chuyên ngành ra đọc. Mình rất thích ngành học của mình nên mình cũng hay mua nhiều sách đọc lắm, chỉ là dạo này mình ít đọc hẳn, nay nằm trên giường chán, mình lôi ra đọc coi như tạm quên chuyện tình yêu giận hờn. Đáng lẽ mình định online nhưng mạng lại bị mất, nên mình đọc sách. Đọc tới trưa thì mẹ về, theo mẹ về cùng là nhỏ Nhung.

Nhìn nhỏ mình càng thấy buồn, em gia sư của mình giờ không biết ở nơi nào nữa, mình thấy nhớ em quá. Nhỏ Nhung vào phòng mình còn mẹ mình đang ở phòng mẹ mình thay đồ, chuẩn bị ăn cơm. Mình nhìn thấy mặt nhỏ lộ rõ vẻ buồn và lo lắng thông cảm, nhỏ làm như mình và nhỏ quen thân lắm.

- ‘anh khỏe chưa?’, nhỏ hỏi mình, ngồi xuống ghế, mình đang nằm trên giường nhưng thấy nhỏ mình ngồi dậy, nhỏ Nhung với nhỏ H có đặc điểm là thích mặc đồ ngắn, quần đùi. Hai lần tới nhà mình nhỏ đều mặc như thế.

- ‘anh cũng khỏe rồi’, mình trả lời gượng gạo, thấy ngại ngại sao

- ‘em mua cho anh cam với sữa đó, ráng ăn vô là khỏe àh’, nhỏ nói

- ‘ohm, cảm ơn em’, mình nói cười cảm ơn. Mình nói xong thì cả hai đều im lặng, giữa mình với nhỏ Nhung thì làm gì có chuyện mà nói với nhau.

- ‘anh bị vậy ở nhà chắc buồn lắm, khi rảnh em ghé qua chơi với anh nha’, nhỏ nói gọi chuyện để nói

- ‘thôi khỏi phiền em, anh ở nhà cũng đọc sách học bài mà’, mình nói, nhỏ mà tới khi mình ở nhà 1 mình rồi phiền nữa, mình cũng chẳng có nhu cầu đòi gặp nhỏ đâu. Mình nói thế thấy nhỏ xịu mặt hẳn. Mình thấy mình cũng kì quá.

Mình với nhỏ đang nói chuyện thì mẹ mình vào, từ qua tới giờ mẹ chưa nói với mình câu nào. Mẹ mình với nhỏ Nhung cười với nhau, rồi mẹ nói

- ‘ra ăn cơm đi Nhung, thằng T chắc cho ăn cháo mau khỏe’, mẹ mình nói rồi nhỏ Nhung đứng lên bước ra ngoài, mẹ mình kêu mình

- ‘con ra ngoài ăn đi, nằm đây hoài’, mẹ nói dù mình đang ngồi chứ có nằm đâu. Mình bước ra ngoài thì thấy mẹ với nhỏ Nhung ngồi sẵn đó rồi, mình thấy tô cháo để sẵn dành ỉnh. Vì mình với em gia sư đang giận nhau nên tâm trạng mình tệ lắm, chẳng muốn nói gì hay làm gì.

Mình ngồi xuống ăn cháo của mình, cứ thấy buồn buồn. Mọi người đang ăn thì nhỏ Nhung nói

- ‘anh T đi đâu mà bị tai nạn vậy cô?’, nhỏ Nhung hỏi mẹ mình

- ‘àh, hôm qua nó đang đi ngoài đường, cô đâu biết nên cô gọi điện nó cũng chẳng tấp vào lề cứ ẩu tả vừa đi vừa nghe nên bị tai nạn, khổ hết biết’, mẹ mình chùng giọng kể rồi than với nhỏ Nhung. Mình thấy tội nghiệp mẹ lắm, chắc mẹ nghĩ là tại mẹ gọi nên mình gặp tai nạn. Thấy thương mẹ quá

- ‘năm nay năm tuổi của anh T, đi đâu cũng cẩn thận’, nhỏ Nhung nói mình nghe xong mà thấy hoảng, nhỏ này già đầu mà còn mê tin dị đoan quá. Mà mình có nghĩ năm nay năm tuổi gì đâu chứ? Mình nhớ năm nay năm rông, mình tuổi dê mà.

Mình chẳng nói gì, nó với mẹ mình muốn nói gì nói, mình ăn xong thì mẹ rót sữa ỉnh uống rồi mình bỏ vào phòng, chắc mẹ thấy mình đau nên chẳng nói gì, cũng chẳng giận dữ hay nghiêm khắc. Mình vào phòng mở nhạc, đóng cửa rồi nằm đọc sách, mình cẩn thận chốt cửa lại để nhỏ Nhung khỏi vào, mình muốn ở 1 mình hơn là gặp nhỏ Nhung.

Nằm 1 lát thì mình nghe tiếng gõ cửa, mình giả lơ coi như không nghe. Cứ giả bộ như mình ngủ rồi cho lành, chứ nhỏ mà vào rồi mà ngồi lì tới chiều chắc chết, rồi nhất là mẹ mình sẽ đi làm, sẽ kiếm có cho nhỏ ở lại chơi.

- ‘thằng T tính nó vậy đó, cứ nhút nhát chẳng biết nói chuyện’, mình nghe tiếng mẹ mình nói to như cố ý ỉnh nghe

- ‘dạ, ko sao đâu cô’, mình nghe nhỏ nói thế

Mình nằm mãi trong phòng xem động tĩnh, cho tới khi nhỏ Nhung với mẹ đi rồi mình mới mở cửa đi ra ngoài, lúc này mình quên lấy nước. Thế là thoát khỏi 1 tai nạn. Mình biết mình vô duyên bất lịch sự nhưng nhỏ sao trơ trên quá, biết mình không thích mà cứ dây ra, mà mình đã nói chuyện thẳng thắn rồi mà. Chẳng lẽ nhỏ nghe không hiểu? hay lời mình nói chưa đủ dứt khoát

...

Em gia sư sao vẫn không 1 động tĩnh, không 1 tin nhắn vậy? Mình cứ chờ mãi, muốn nhắn tin gọi điện mà còn thấy giận nhiều lắm.

...

Cả ngày đó của mình trôi qua trong tĩnh lặng, thời gian trôi chậm kinh khủng, 1 ngày mình không có chút liên lạc với em gia sư mình thấy thiếu vắng hẳn cảm giác yêu thương, cứ thấy trống vắng. Nhưng mình muốn đợi em làm lành trước. Mình thấy mình cũng cứng đầu quá.

Cứ tự nói, đợi em lát nữa, em sẽ nhắn tin hay gọi trước.

...

Tối đó có cơn mưa lâm râm, mưa mây nên trôi nhanh lắm.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 15/08/2012: thứ tư, ngày thứ 17 yêu nhau

Sáng, mình thức dậy sớm lắm, mình hẹn đồng hồ vì từ giờ quyết tâm chẳng ngủ ê hề như ngày trước nữa, nhưng mình chẳng thể thức nổi 3,4h như em gia sư, mình chưa quen với việc dậy sớm nên mấy học kì trước toàn đăng kí học buổi chiều. Mình dậy mà tâm trạng tệ lắm, nhớ lại cái vụ tối thứ hai em gia sư đòi xử với mình, mình thấy không thể vui, chẳng nghĩ được gì nhiều. Nhưng hôm nay em gia sư đi dạy nên chắc sẽ gặp mặt, mình chờ tới tối vậy.

Mình theo thói quen là vợ lấy điện thoại, mình chờ đợi tin nhắn như hằng ngày, mình dặn mình là mình chỉ cần thấy tin nhắn đó. Mình sẽ quên đau, sẽ hết giận cái hành động lạnh lùng của em gia sư. Mình thất vọng tràn trề khi chẳng thấy có 1 tin nhắn nào cả, mình nhớ cái tin của em mỗi sáng : ‘dậy đi, ngủ như heo’. Mình chẳng buồn ngồi dậy, đang tính ngủ tiếp vì người còn đau ê ẩm và tâm trạng không vui. Mình nằm mãi, dỗi mình trở lại giấc ngủ nhưng nằm hoài không thể ngủ tiếp.

...

Mẹ mình thức dậy và chuẩn bị cho thằng em đi học, mẹ mình mang vào phòng ỉn cháo và thuốc, mẹ mình còn phải đi làm nữa. Mẹ cũng chẳng nói gì với mình, hơi lạ 1 chút.

Mẹ mình đi rồi mình mới ăn cháo rồi uống thuốc. Sáng này dù mình giận nhưng mình cũng rất muốn gặp em gia sư nhiều lắm. Thấy nhớ em da diết. Mấy ngày rồi chẳng gần nhau

Khoảng 7h30, mình có điện thoại, là điện thoại của em gia sư, mình mừng quá, nhưng vẫn cố tỏ ra mình còn giận, mình muốn em hỏi thăm mình mà em lại làm lơ và quá lạnh lùng

- ‘alo’, mình nói, giữ giọng lạnh tanh thực chất mình mừng lắm.

- ‘anh đỡ đau chưa?’, em nói, giọng em nghe nhẹ nhẹ, chắc em phải lấy hết dũng khí để gọi ỉn, cả ngày hôm qua chẳng nghe được giọng nói em

- ‘chưa chết’, mình nhớ tới cái câu em nói mình chưa chết là may, mình đáp lại thế. Nói xong thấy mình cũng hơi quá, em mà giận luôn thì khổ

- ‘giờ anh đi ra ngoài được không?’, em hỏi mình, có vẻ chăm chú vào câu chuyện lắm

- ‘đi đâu?’, mình hỏi em, muốn gặp em lắm nhưng mình phải nói làm sao với mẹ đây?

- ‘ra gặp em, có chuyện nói’, em gia sư nói rành mạch, mình nghe tới đây bắt đầu thấy hoảng. Chẳng lẽ là chia tay vì chuyện chút xiu, sao em nói có chuyện nói. Mình hồi hận vì hôm qua giận em quá. Chẳng biết từ khi nào mình trở nên có vẻ lụy tình quá?

- ‘có chuyện gì nói luôn đi’, mình nói, chẳng muốn gặp để nghe thứ gì cay đắng đâu. Mình chưa khỏe và chắc chưa đủ sức chịu đựng.

- ‘gặp mới nói đc, anh ko đi đc hả?’, em nói. Mình nghĩ lại là trước sau gì mình cũng phải đối mặt, với những chuyện dù khó khăn chừng nào, nhưng nếu nó dành ình thì mình không thể chạy trốn.

- ‘để anh xem, lát anh gọi lại cho em, mà đi lâu không?’, mình hỏi em gia sư, mình quên mất giận.

- ‘đi tới chiều đó’, em nói, chẳng nhõng nhẽo, chẳng cười như mọi lần, chỉ là nghiêm túc thôi.

- ‘ohm, lát anh gọi lại’, nghe em nói đi tới chiều, mình tò mò quá, chẳng biết đi đâu mà tới chiều lặn. Tay thì gầy, đầu thì tét, mình mẩy thì ê ẩm, đau nhức, chân tay chầy xước. Mình và em sẽ đi đâu mà đi tới chiều, nhưng ở bên em gia sư càng nhiều càng tốt, càng vui càng hạnh phúc.

Mình bắt đầu suy tính cách để đi mà mẹ khỏi lo lắng hay dò hỏi. Giai đoạn này mình và mẹ gặp nhiều chuyện, mình không muốn làm mẹ buồn nhiều cũng không muốn chiến tranh với mẹ thêm nữa. Giấu được gì thì giấu, tốt nhất là làm sao ọi thứ trọn vẹn hơn qua khoảng thời gian nhạy cảm này đã

Mình gọi điện nhờ thằng anh họ mình, ý mình là nhờ anh họ mình nói với mẹ mình là chở mình qua nhà bác chơi với có người chăm sóc ình. Nhất định mẹ sẽ vui lòng ình đi, nhưng tất nhiên mình nói với thằng anh họ nói dối thôi, mình và em gia sư sẽ đi. Đợi tới chiều nhờ thằng anh chở về, mẹ mình sẽ chẳng nghi ngờ gì đâu.

...

Mình gọi điện nhờ thằng anh, năn nỉ trầy trụa nó mới gọi điện ẹ mình nói vậy. Mẹ mình rất thương anh mình, kiểu như thằng anh này học giỏi với biết giúp gia đình nên lời nó nói, mẹ mình tin tưởng lắm. Và vì vậy nên nhờ vả nó cũng khó, nhất là việc nói dối. Mình nói xong nó còn bồi thêm câu

- ‘sắp chết còn mê gái, mày máu quá’, nó chọc mình thế..

Mẹ mình gọi điện về nói mình, rồi dặn dò vài thứ. Nhiều khi thấy mẹ xem mình như đứa con nít. Mình dạ vâng đầy đủ rồi mình gọi lại cho em gia sư. Em gia sư nói là nửa tiếng nữa tới rước mình đi, em đòi lên nhà đưa mình xuống nhưng mình không chịu, mình nói phiền và đòi tự đi xuống. Mình gầy tay chứ đâu gầy chân mà không đi được.

...

8h hơn, trời nắng rồi, cái nắng mùa hè ở sài gòn vừa oi vừa gắt. Mình uống thuốc nên cũng đỡ đau nhiều rồi. Mình xuống tới nơi thì thấy em gia sư đợi mình sẵn, em nhìn mình bằng ánh mắt buồn vô hạn. Mình nhìn thấy em, thấy mình có lỗi quá. Em gia sư hôm nay mặc quần bó, áo sơ mi dài dài, tóc em thả, nhìn em vẫn xinh như mọi ngày. Trong mắt mình em là người xinh nhất mà mình biết. Mình hết giận rồi nhưng lại thấy ngại, nên dù muốn cười với em gia sư mình lại làm mặt lạnh. Công nhận mình suy nghĩ trẻ con thiệt, nhưng mình ko làm khác được

- ‘đi đâu vậy em?’, mình hỏi em gia sư. Mọi lần thấy mình em gia sư toàn cười, lần này em chẳng cười, mặt thì buồn buồn có đôi mắt thăm thẳm, chính xác không phải em vô tình mà do em giận mình.

- ‘đi đi rồi biết’, em nói lạnh tanh. Em ngồi trên xe của em, em cẩn thận lấy nón đội ình, cái nón được em nói dây rộng ra. Em đội ình, mặt mình gần mặt em, mình thấy cảm giác thân thương lắm. Mình nhìn mắt em, vẫn là cái thăm thẳm, hoảng hốt và lo sợ thật nhiều. Mình giận bản thân mình quá, cứ nghĩ đừng làm em lo lắng nhưng hành động lại khiến em lo lắng thật nhiều

Mình chậm rãi leo lên xe em ngồi, mình chẳng biết em chở mình đi đâu với cái thân tàn ma dại này, mình ngồi sau em, lần đầu tiên ngồi sau xe em. Mình nghe rõ ràng là mùi thơm ở tóc, vài lọn tóc gió thổi bay cứ bay vào mặt mình, thấy cảm giác vương vấn lạ kì, mình nghe mùi cơ thể em, mùi tóc, mùi trong gió rồi cả mùi nắng. Càng nghe càng thấy nhớ, dù em gia sư đang ngồi ngay mình, mình chỉ cần đưa tay là sẽ ôm lấy em, 1 tay thôi nhưng vẫn trọn vẹn. Mình nghĩ thế rồi cứ mơ hồ như người say, mình không biết tay mình ôm eo em từ lúc nào. Khi mình kịp nhận ra thì em gia sư nói

- ‘bỏ ra’, em nói nhanh và gắt. Mình nghe thế biết là cơ hội để mình và em gia sư giảng hòa, mình chớp liền

- ‘không , người yêu anh anh ôm, liên quan gì tới em’, mình nói, vẫn ôm em, người em gia sư mềm mại lắm, thấy vừa ấm vừa mềm.

- ‘sắp chết còn dè’, em nói rồi bật cười, em để mình ôm. Tình hình đã bớt căng thẳng hẳn. Mình vẫn rất tò mò không biết em chở mình đi đâu? Tâm trạng mình biến đổi rất nhanh, mới này còn chán nản mà giờ đã thấy sáng khoái, nếu tay không gãy chắc gì mình được ôm em như thế này.

Đúng là chuyện gì xảy ra trên đời đều có lí do của nó, nó là tiền đề cho thứ khác. Nên ta đừng oán trách nghịch cảnh hay khó khăn. Bản thân mình nghĩ thế, nói cho hay , thì ra đang được ôm em gia sư nên thấy yêu đời,thấy vui vẻ hẳn. Gặp không có việc này này giờ mình đã oán trách rồi sao xui xẻo mà gãy cả tay

- ‘đi đâu vậy em?’, mình hỏi

- ‘đem anh đi bán, hư quá ko chịu nổi’, em nói, giọng giả vờ gay gắt và giận dữ.

- ‘uhm, đi theo em em bán anh anh cũng chịu’, mình nói, nghĩ gì nói đó

- ‘thứ heo nọc nuôi tồn cơm còn hư ai thêm mua’, em nói, không chịu ngọt ngào với mình 1 câu

- ‘vậy mà em mê, ko bán ai, haha’, mình bật cười vui vẻ , cười mà đau cả người. Mình vẫn đang ôm em bằng 1 tay, mình ngồi sát em, em gia sư thì chạy chậm và hết sức cẩn thận chắc em sợ chạy nhanh mình đau

Mình chẳng biết em chở mình đi đâu, này giờ mình không để ý là ở xe em có để cái balo khá to, như chứa nhiều đồ, mình nghĩ em đi đâu đó. Mình hơi thấy lo lắng. Nhưng mình nghĩ ngay là mình ko hão huyền, mọi thứ vẫn vui vẻ mà

Em chạy chậm lắm, sau em chạy xe vào 1 khách sạn hay nhà nghỉ gì đó, mình không rõ lắm. Nó cũng khá lớn, mình thấy em chạy vào mà hoảng hồn, chẳng biết vào đây làm gì, đâu phải mình và em gia sư đang đi du lịch. Mình giờ mới hiểu sao em gia sư nói là đi tới chiều mới về.

Mình và em gửi xe, rất nhiều người nhìn bọn mình tò mò, chẳng lẽ họ đang nghĩ mình thương tích thế này mà máu me ham muốn thế? Mình chẳng biết em gia sư nghĩ gì và dự định làm gì.

Mướn phòng xong mình và em lên phòng, em đỡ mình và còn mang thêm cái balo to, mình nhìn thấy em nhỏ bé quá. Mình chẳng phải ko tự đi được, nhưng mình để em dìu mình lên phòng vì mình tự đứng thích thế, đâu dễ gì có những cơ hội như này. Mình đi mà tâm trạng hồi hộp xen lẫn lo lắng. Mình không biết sao hôm nay em và mình vào đây làm gì, mình cũng không biết, sự việc này quá lạ và khác thường, mình lo lắng sau cái sự việc này sẽ có biến cố. Ẽm ả hạnh phúc rồi thấp thấp thoáng vực thẳm địa ngục. Mình sợ cái viễn cảnh ấy lắm.

Mình đứng kì thực biến thái, thân thể như thế mà mình còn nghĩ lung tung xa vời. Mình và em phải leo lên tận 2 tầng lầu mới đến phòng. Em gia sư dìu mình vào, mình bắt đầu thấy căng thẳng, mình ngồi trên giường , phòng mở máy lạnh mà mình muốn toát hết mồ hôi. Mình ko hiểu nổi là mình đang tưởng tượng cái gì nữa. Đầu mình lúc đó ở hai trạng thái, 1 là lo lắng sẽ có 1 trận cuồng phong sắp tới, hai là nghĩ lung tung vớ vẩn dù thân tàn ma dại, đau ê ẩm mà mình cũng ko buông tha cho nó. Mình quan sát em gia sư, thấy em đóng cửa, mở đèn rồi mang balo lại bỏ lên cái ghế. Đây là lần thứ hai mình và em gia sư ở chung 1 phòng trong khách sạn, mình vẫn thấy nhiều thứ lạ lắm trong cảm giác của mình, người nóng và cứ có cảm giác bứt rứt.

Em gia sư mở ba lô, mang ra nguyên cái cà men và linh khỉnh nhiều loại trái cây, có cả dao, vào trái cam rồi nước, không biết em mất bao lâu để chuẩn bị những thứ này, mình ngạc nhiên chẳng biết em đang tính toán làm những gì?

- ‘mình cắm trại nha anh’, em nói khi thấy mình cứ nhìn em ngạc nhiên, em nói rồi cười. Nụ cười em tươi lắm. Mình buồn cười vì cái từ cắm trại, có ai cắm trại trong khách sạn với 1 thằng đây thương tích như mình

- ‘haha’, mình cười, em cũng cười. Mình vui lắm, mình để yên cho em gia sư bày trò, tâm trạng mình vui và mong chờ những thứ ấm áp

Em gia sư mang nhiều đồ ăn trong balo lắm, em bày ra bàn rồi gọi mình lại. Lúc này mình ăn cháo rồi nhưng cũng còn đói.

Mình ngồi trên giường, em ngồi ở cái ghế gần cái bàn, căn phòng không rộng lắm. Mình ngồi cách em chưa tới 1 sải tay, bọn mình chưa ăn vội do mới ăn sáng.

...

Tự đứng mình và em chỉ nhìn nhau, có cảm giác như em muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng. Mình bỗng thấy lo lắng, em nhìn mình với đôi mắt có vẻ đang động nước, không biết chuyện gì đã xảy ra. Chưa bao giờ mình thấy tội lỗi nhiều như thế vì làm đôi mắt đó buồn.

- ‘anh xin lỗi’, mình nói, nhìn thẳng mắt em. Hai đứa vẫn cách nhau 1 sải tay

- ‘vì gì?’, em hỏi mình, tỏ vẻ ngạc nhiên, mình nghĩ em phải biết chứ

- ‘vì anh không nói anh bị tông xe, tại anh sợ em lo’, mình nói rõ ràng, mình chẳng còn giận dỗi, mình muốn rõ ràng hơn và mình và em trở lại như trước, đừng vì giận hờn mà chẳng thể gần nhau rồi nói những lời nặng nề.

Em bước lại, tay em quàng qua cổ mình, em ôm mình nhẹ nhàng. Mình ấm lòng lắm, yêu thương cũng nhiều lắm, mình dùng 1 tay còn lại ôm lại em, mùi của em tràn ngập mũi mình, cái mùi này mình dù như thế nào cũng sẽ không quên, nó xuất ra từ cổ và tràn đi khắp người, cái mùi đặc trưng của em. Rất quyến rũ. Mình và em ôm nhau hơi lâu, hôm nay em gia sư có nét trầm lặng pha chút hoảng hốt. Mình nghe em nói nhỏ nhỏ gì đó, không rõ lắm. Mình hỏi lại

- ‘em nói gì’, mình nói xong thì em gia sư buông mình ra, em ngồi bên giường cạnh mình, mình nắm lấy tay em. Hai đứa yêu nhau và có thứ gì đó làm sợ lạc nhau rồi mất nhau mãi mãi.

Thực ra trên đời có nhiều thứ không muốn cũng phải chấp nhận.

- ‘anh hứa nha’, em nói rõ hơn

- ‘hứa gì?’, mình tò mò, nếu chuyện mình làm đc mình sẽ hứa, đừng bắt mình hứa sẽ buông tay em là đc.

- ‘đừng bị gì hết’, em nói, mình thấy em hoảng hốt, chẳng lẽ mình bị tai nạn và em sợ mình chết? Mình vẫn còn sống khỏe mà.

- ‘ohm, anh hứa, anh không sao đâu’, mình nói liền, muốn trấn an em gia sư, nhìn em như thế mới biết là mình 2 ngày qua suy nghĩ quá ấu trĩ và nông cạn

- ‘thân thể anh là của ai?’, em hỏi mình, bây giờ em ngồi bên và cũng quàng tay ôm cổ mình. Em trở lại là cô gái không nhẽo

- ‘của anh’, mình nói

- ‘hả?’, em hỏi lại

- ‘của anh’, mình lặp lại và nói to hơn

- ‘hả?ko nghe’, em nói và mình biết em không muốn câu trả lời đó

- ‘của em, đc chưa?’, mình nói, em vẫn ôm mình và mình chẳng thấy mặt em lúc đó ra sao. Mình chỉ có cảm giác em ầm ập.

- ‘thứ gì trên người anh cũng là của em, thân thể anh là của em, nên vậy em chưa cho phép thì nó ko đc bị gì, nghe chưa?’, em nói rõ ràng như phân chia tài sản hay ranh giới, hoàn toàn nghiêm túc.

- ‘ohm, biết rồi’, mình nói. Rồi mình thấy đau ở vai, thì ra em cắn vào vai mình, cắn khá đau.

- ‘xong, lần sau thì đừng trách, đi cho cổ vô rồi tông xe’, em buông mình ra nói như hăm dọa, mình nhìn em, thấy em thân thương

Rồi em đứng lên bỏ vào toilet, mình thì nằm xuống giường và mong thời gian trôi chậm thôi, để mình được bên em gia sư của mình nhiều thêm nữa.

18. Chương 18

Nằm 1 lúc thì em gia sư trở ra với cái khăn mặt màu cam cầm trên tay, có vẻ mới. Mình không biết em định làm gì, em nói mình nằm yên.

Rồi em chậm rãi lau mặt mình, em lau cẩn thận lắm. Lau xong 1 chỗ, em lại hun lên đó, không thể tưởng tượng nổi mình phấn khích và sung sướng cỡ nào, trong người mình nóng rần lên. Em chăm sóc mình còn hơn mình tưởng tượng.

...

Em gia sư nằm xuống cạnh mình, mình quàng tay ôm em, hai đứa nằm ôm nhau chẳng nói gì, mình đang định trò chuyện với em thì quay sang em thấy em ngủ rồi. Em dễ ngủ thật, em quay người vào mình, 1 tay ôm mình và ngủ. Ngủ rất ngon lành. Chắc sáng nay dậy sớm nên buồn ngủ. Mình có cảm giác em đáng thương, em mong manh và cần được yêu thương nhiều thật nhiều

Mắt em nhắm, em đang thở và em ở cạnh mình. Mình đưa tay chạm vào mặt em, da em mềm lắm và nó đang thở. Đúng là heo, rủ người ta đi cắm trại rồi nằm đây ngủ.

...

Tối trưa, mình vẫn đang nhìn em ngủ, mình muốn quan sát mọi chi tiết của em, để mình nhớ thật kĩ.

- ‘hooooo’, em vươn vai ngáp, rồi mở mắt nhìn thấy mình đang nhìn em.
- ‘ngủ ngon quá, anh sướng ghê, nằm bên ng đẹp, haha’, sau giấc ngủ em trở lại nét tinh nghịch của em.
- ‘uhm, người đẹp ngủ như heo’, mình nói rồi cười
- ‘thương tật còn nói nhiều’, em đưa nắm đấm lên nói, rồi hăm dọa mình.
- ‘hung dữ quá, chồng mình còn ko tha’, mình nói. Thấy em mỉm cười ranh mãnh.

- ‘ăn cháo nha’, em nói với mình,

Rồi em đứng lên lại balo mang cái ly giữ nhiệt, em đổ cháo ra cái cà men ỳnh. Mình ngạc nhiên vì sự chuẩn bị chu đáo của em. Chắc em nấu ở nhà mang đi, cháo thịt băm, nhìn ngon lành lắm. Còn khá nóng

- ‘cháo em nấu hả?’, mình hỏi em, mình vẫn ngồi trên giường.
- ‘tất nhiên, ngon lắm nha’, em nói rồi bước lại giường cạnh mình
- ‘để anh tự ăn’, mình còn tay và ngại được dứt lắm. Mình nghĩ giống trong phim và em sẽ đòi dứt ỳnh.
- ‘haha, chẳng lẽ anh đòi em dứt nữa, haha’, em nói rồi cười sặc sụa. Em làm mình phát ngại. Mình im luôn
- ‘haha, giống em bé quá, muốn được dứt hả?’, em hỏi mình. Biết cách trêu chọc mình quá
- ‘ai thèm’, mình nói tức tối, em càng cười

- ‘dứt nha?’, em hỏi rồi cười thêm. Nhìn em cười mình càng thấy què, ai biểu lúc này ham hổ tưởng tượng. Mình giằng lấy cái muỗng đòi tự ăn, em kêu mình ra bàn ngồi ăn. Em cũng lòi đồ ăn ra ăn, toàn những món ăn em tự làm, nhìn ngon mà mình thèm. Mình chẳng muốn ăn cháo nữa. Mà mình có bị gãy răng đâu mà phải ăn cháo, ăn gì ngon là được mà. Mình tự hỏi tự lí giải tất cả cũng vì những thứ ngon lành em bày trước mắt mình.

- ‘anh ăn với’, mình nói

- ‘ăn hết cháo đi, mau khỏe’, em nói với mình. Cháo em gia sư nấu rất ngon, ngon hơn cháo mẹ mình nấu

Mình ăn xong thì cũng no căng, em gia sư gọt cam ỳnh ăn. Buổi cắm trại này mình rất thích. Mình thấy em cũng ăn rất ngon những món ăn em làm.

Mình tự dưng muốn nói cho em việc nhỏ Nhưng, nhưng cũng cân nhắc lắm, không muốn em nghĩ ngợi rồi nản chí. Nhưng mình không nói thì sớm muộn gì em cũng biết, em sẽ cho là mình không thành thật và giấu em. Liệu lúc đó em còn buồn thảm hơn.

Em gia sư vẫn đang ăn cam, em lấy điện thoại mở nhạc, sao mình vẫn có cái cảm giác em muốn nói nhiều thứ lắm nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu và nên nói gì

“hạnh phúc một quân cờ” là tên bài hát mà điện thoại em đang phát, sao em thích nghe thể loại nhạc của Phạm Quỳnh Anh đến thế, nghe cứ buồn não nề. Em nhìn khoảng không trước mặt và nghe, mình thấy em khác mọi ngày lắm, em cứ thỉnh thoảng em là người che giấu cảm xúc rất giỏi

‘Điều anh mong chẳng phải điều em có, vậy làm gì còn sau đó, anh quay lưng ra đi như làn gió’, tiếng em hát theo cô ca sĩ. Mình có thể hiểu không cái tâm trạng đó. Nó cứ ai oán thế nào.

...

Sao không khí lại trở nên trầm mặc đến thế??? Tại mình hay đã có chuyện gì đã xảy ra?

- ‘ủa anh, quân tốt trên bàn cờ là chỉ đi tới không được lùi hả?’, em hỏi mình

- ‘uhm, quân tốt chỉ tiến ko lùi’, mình trả lời. Nãy giờ mình có nghe bài hát ấy, nói về cô gái ví tình yêu của cô giống như quân tốt trên bàn cờ.

“quân tốt trên bàn cờ đó đã yêu anh, đã muốn trọn đời này mãi mãi bên anh, chỉ bước tới không lùi, thì đó cũng là hạnh phúc của em rồi, đâu có ai chọn được kết thúc ình, đâu biết trên bàn cờ đó thắng hay thua, chỉ biết lòng yêu là yêu”, tiếng em đọc chậm chậm. Mình lắng nghe chăm chú, con gái muốn cùng mình nghe 1 bài hát chứng tỏ muốn nói gì đó với mình?

- ‘hay ha?’, em hỏi mình. Mình gật đầu.

- ‘em thích nhạc của Phạm Quỳnh Anh ha?’, mình hỏi em, muốn xua tan cái không khí này.

- ‘không phải, ai hát hay hợp tâm trạng là em nghe àh, Quỳnh Anh có nhiều bài em nghe thấy giống em’, em lí giải.

- ‘uhm, toàn nhạc buồn không àh’, mình nói

- ‘anh, mình có kết quả không?’, em tự dưng hỏi mình thế. Có phải là em yêu và em lo sợ?

- ‘nếu em muốn có kết quả, chắc chắn có kết quả’, mình nói chắc nịch. Mình nhìn bộ dạng hai đứa mình, 1 đứa thương tích đầy mình 1 đứa ngồi nhìn khoảng không trước mặt. Hai đứa là người yêu

- ‘em yếu đuối quá hả?’, em nói, tâm trạng em gia sư nhiều mâu thuẫn quá. Lần đầu mình thấy em ở trạng thái này, thấy em cứ sợ sệt gì đó

- ‘ko, em muốn nói gì đó mà em cân nhắc không biết nên nói không’, mình nói, cũng chẳng biết sao mình lại nghĩ như thế rồi nói như thế. Chỉ thấy em nhìn mình ngạc nhiên, có lẽ mình nói đúng.

- ‘ohm, mấy hn em điên điên’, em nói. Kiểu như tâm trạng em thế nhưng em không cho phép tâm trạng em như thế nên em mâu thuẫn.

- ‘em nói đi, anh nghe’, mình nói, giờ thứ duy nhất mình có thể làm là lắng nghe.

Em chẳng nói gì, leo lên giường nằm, mình cũng leo lên giường nằm kế em. Giờ mình chẳng thấy ngại nữa, có lẽ mình hiểu tình hình.

- ‘mình yêu đơn giản thôi mà cũng khó ha’, em nói rồi cười. Chắc chắn chuyện gì đã xảy ra với em.

- ‘em đừng buông tay anh ra là đc’, mình nói. Thấy buồn quá.

- ‘em có chết cũng ko buông đâu, đeo anh suốt đời, đào mộ, haha’, em cười nói, em chẳng muốn mình lo lắng

- ‘em muốn gì cũng đc, trừ việc bỏ anh’, mình nói chắc nịch

- ‘trời, thôi lo xa quá, về thôi’, em nói, cuộc nói chuyện cũng chẳng đi tới đâu. Giờ là hơn 2h rồi

- ‘anh yêu em’, mình nói, trong khoảnh khắc đó mình muốn nói lời yêu đó, cái tình yêu mình chất chứa thật nhiều nhưng chưa từng nói trực tiếp với em gia sư

Mình thấy em cười, nụ cười em tươi lắm, có phải là em luôn chờ lời yêu đó từ mình? Hay lời yêu đó như liều thuốc làm em bớt những đau đớn? Mình quá ảo tưởng rồi.

- ‘đi theo em’, em gia sư nói rồi bỏ vào trong toilet, mình chẳng biết em rủ mình vào toilet làm gì, mình nghe lời đi theo.

Cái toilet ở khách sạn này không to lắm, nhưng cũng sạch sẽ và đầy đủ các tiện nghi cần thiết

- ‘đứng đây nè’, em gia sư ngoắc mình vào chỗ em đang đứng và nói vì thấy mình đứng tần ngần mãi, em chỉ mình lại chỗ vòi nước em đang đứng. Đầu óc mình đúng là điên khùng, mình không hiểu em định làm gì và mình nghĩ là em rủ mình tắm chung mình cũng kịp nhận ra mình bệnh hoạn lắm vì với thân thể này thì tắm rửa gì chứ

Mình bước vào chỗ cái vòng nước, đứng ngay chỗ em chỉ. Rồi em gia sư ngồi xuống, em nói với mình

- ‘đứng yên nha’, mình tò mò xem em sẽ làm gì lắm nhưng mình không hỏi em định làm gì vì mình biết là hỏi em cũng không nói nên mình yên lặng chờ đợi. Em gia sư cẩn thận xắn từng ống quần của mình lên cao, mình tò mò đến mức người nóng rực. Chưa bao giờ mình ở trong hoàn cảnh này.

- ‘chân anh trắng quá ta’, em gia sư nói, mình hơi thấy lạ, tại hôm mình và em mặc quần short tắm biển, em gia sư chê mình đen mà.

- ‘anh xài kem đó’, mình đùa. Mình đứng, em ngồi, nhìn em từ trên xuống dưới, em ngồi xổm, tóc em được vén vào hai bên tai.

- ‘đồ ngựa trời’, em nói rồi ngẩng mặt lên cười, mình cũng cười vì thấy em dễ thương quá.

Em cầm lấy vòi nước rồi em xịt vào chân mình, mình cảm nhận cái mát lạnh của nước chạm vào da mình. Em xịt nước ướt sũng chân mình, mình đứng yên nhìn em. Rồi em với 1 tay cầm vòi nước, 1 tay em kì vào chân mình, mình hoảng hồn, chẳng lẽ em định rửa chân ỳnh? Sao em hành động lạ lùng quá. Mình lùi người ra, nhưng em gia sư kịp lấy tay giữ lấy chân mình

- ‘em làm gì vậy?’, tới lúc này mình mới hỏi em

- ‘chân anh dơ quá, thúì lên rồi’, em nói, mình bỗng thấy ngại

- ‘để anh tự làm, lát về anh rửa’, mình nói, mình ngại kinh khủng khi để em rửa chân ỳnh

- ‘đứng yên, cơ thể anh là của em, em muốn làm gì làm’, em nói dứt khoát rồi em bỏ lơ mình. Mình nghe lời em đứng yên.

Em gia sư xịt nước tiếp, tay em kì chân mình, em luồn mấy ngón tay nhỏ của em vào kẽ hở ở mấy ngón chân mình kì rửa, em làm mọi thứ tỉ mỉ và cẩn thận lắm. Mình thấy yêu em lắm, sao em biết cách khiến mình khắc khoải yêu thương nhiều như thế

Tay em chạm vào chân mình, mình thấy lạ lắm, cứ yêu thương tràn ngập. Mình hoàn toàn không hiểu sao em làm thế? Mình từng rất nhiều lần nghĩ rằng là mình yêu em gia sư nhiều hơn em gia sư yêu mình, nhưng hành động của em gia sư ỳnh thấy tình yêu của mình quá nhỏ bé so với em. Mình xét cho cùng chưa từng làm được gì cho em, chỉ yêu em một cách vô dụng. Em rửa chân ỳnh, mình không thể tin nổi người đang làm việc đó là em gia sư. Em cẩn thận và chăm chú làm cái việc mà hồi bé mẹ làm ỳnh nhưng từ khi mình tới tới bây giờ có ai làm đâu. Em làm đơn thuần là vì tau mình đau và em muốn thế, mình không biết với những hành động này cầu em gia sư là vì gì? Chỉ biết mình vừa yêu vừa sợ, liệu trên đời này còn có gái nào tình nguyện rửa chân ỳnh 1 cách vui vẻ. Mình sợ khi không còn nhau nữa mình sao có đủ khả năng có thể yêu 1 ai khác nếu đó không phải là em gia sư?

Em càng làm nhiều thứ ỳnh, mình càng ngây ngất và lo sợ vượt mất em. Nếu trò chơi 49 ngày có tồn tại thì mình ắt hẳn đã phải tu tâm tích đức nhiều lắm mới được chơi trò chơi ấy, được nhận những thứ mình đang được em gia sư làm cho với yêu thương và tình cảm chất đây

- ‘em tốt quá’, mình buột miệng nói

- ‘haha’, em cười to rồi em nói

- ‘gì cười?’, mình hỏi em, mình đang thấy thương và thương vô hạn.

- ‘em không tốt đâu, chân anh dơ quá với lại em làm nhiều thứ cho anh, để tới chết anh cũng bị em ám ảnh, haha’, em nói thế, mình hơi ngỡ ngàng nhưng mình biết ngay em nói vậy là vì em không thích nói lời ngọt ngào và màu mè. Mình đủ thông minh để biết em không rảnh tới mức làm những việc cho thằng như mình chỉ vì trò đùa nào đó. Dù lời em nói có là thật, thì em vì yêu mà sợ mình quên mất em.

Em rửa chân xong em đứng lên, mình định nói 1 thứ với em gia sư, nhưng em cười và để ngón tay lên miệng mình, ra hiệu mình im lặng. Rồi mình và em ra ngoài, mình ngồi trên giường, em nhìn chân mình chăm chú nói

- ‘sạch hẳn’

- ‘cắm ơn heo nha’, mình nói vụng về

- ‘đồ ở dơ’, em nói

- ‘chửi anh, anh bị gãy tay mà, sao sạch được’, mình nói, rồi cười

- ‘vậy cần em tắm cho luôn ko?’, em ranh mãnh hỏi mình. Em nháy mắt.

- ‘cần chứ’, mình nói lại, nói xong cũng thấy ngại quá.

- ‘haha, thiên thần cũng ghê quá hen’, em nói, mình lại nghe cái chữ thiên thần, mình chẳng thích xịu nào. Mình nhìn em, em hiểu ý mình. Em gia sư lè lưỡi như biết lỗi, em nói

- ‘ko nói, ko nói, hihi’, rồi em cười

Sau đó mình và em về nhà, buổi cắm trại trong khách sạn đầy thoải mái, mình được bên em gia sư cả ngày, mình thấy ấm áp, hạnh phúc và lo sợ. Càng yêu người ta càng sợ mất nhau. Mình cũng thế, mình chẳng sợ bão tố, mình chỉ sợ em buông tay. Chỉ cần em còn bên mình, mình sẽ trải qua mọi chuyện, sẽ cố gắng dùng hết sức để giải quyết.

...

Tối hôm đó, em gia sư tới dạy bình thường. Hiện tại vẫn yên ổn.

Tối lúc em gia sư gần về, mình nhờ thằng em mình rót nước, mình muốn đưa 1 thứ cho em, đó là những cây kẹo mình mua

- ‘cho heo nè’, mình nói rồi đưa kẹo cho em

- ‘trời, bữa nay lãng mạn quá’, em gia sư nói rồi cười, có vẻ em vui lắm. Mình ko ngờ hành động nhỏ vậy cũng làm em vui như thế

- ‘ohm, anh bị đau nên ít gặp em, khi nhớ anh thì ăn kẹo’, mình nói xong tự thấy sến, cũng chẳng biết sao nói được như thế

- ‘sến quá, nghỉ đi heo’, em nói. Biết ngay em nói sến, nhưng cái sến đó làm em vui.

...

1 ngày vui, anh lại nhớ em.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 16/08/2012:thứ năm, ngày thứ 18 yêu nhau

Sáng hôm nay em gia sư đi học, buổi sáng mình thức dậy thì thấy tin nhắn của em gia sư như mọi ngày: ‘dậy đi ngủ như heo’, giờ mình mới thấy cái tin nhắn đó có tác dụng với tinh thần mình như thế nào, nó làm mình phấn chấn và sáng khoái.

- ‘anh dậy rồi nè, bữa này anh ngoan, dậy sớm ha’, mình nhắn tin cho em gia sư, mình sắp đi học lại rồi, hôm bữa mới đăng kí môn học trực tuyến xong. Học kì này mình học gần 20 chỉ. Học kì vừa rồi mình chẳng rớt môn nào nên chẳng phải học lại.

- ‘em đang đi học, mà hơi buồn ngủ’, mình nhận tin liền.
- ‘lo học đi, kêu ra trường sớm nuôi anh mà’, mình nhắn tin
- ‘uhm, biết ọy, nghỉ đi em học đây, lát về em ghé qua đưa bánh cho anh’, mình mừng lắm khi em nói thế nhưng mình hơi lo vì nếu em đi học về là trùng giờ mẹ mình về ăn trưa, mình sẽ khó ra ngoài rồi mẹ mình hỏi nữa
- ‘uhm, mấy giờ em về?’, mình hỏi để biết đường tính
- ‘9h em về rồi, anh đừng lo, không gặp mẹ đâu’, em nói thế mình nghe mà xót lòng, sao em khổ thế hả. Mình thấy tội nghiệp cả mình và em
- ‘anh xin lỗi nha, em ráng đi anh sẽ cố gắng thuyết phục mẹ’, mình nói, câu nói an ủi vô dụng.
- ‘uay, học đây, có gì đâu, lo mà yêu mình em thôi’, em nhắn tin liền tta61n an mình
- ‘uhm, học ngoan đi, anh ko yêu ai ngoài em đâu’, mình nói với em

...

Sáng hôm nay có trung tâm gia sư tài năng gọi điện ình nói là cần dạy lớp 8, kêu mình tới nhận lớp, mà yêu cầu là nam sinh viên dạy vì học sinh là nam, chị ở trung tâm còn yêu cầu là phải to con. Vì mẹ thằng học trò yêu cầu là phải to con vì thằng học trò to lắm, sợ nhỏ con quá nói nó không nghe. Mình thì chắc đạt yêu cầu, mình cao gần mét 8 chỉ hơi gầy nhưng ko gầy lắm, nhưng vấn đề là mình đang gãy tay thì làm sao có thể dạy được. Mình khỏe hơn nhiều rồi, nếu qua tuần thì mình có thể đi xe rồi nhưng sợ phụ huynh họ không chịu.

Mình thuyết phục chị ở trung tâm về tình hình của mình, mình nói quá nên chị nói là để chị nói lại với phụ huynh, chị nói là sẽ nói tốt là mình dạy tốt chắc phụ huynh sẽ chịu. Thật ra do mình học ở cái trường khá uy tín nên chắc cũng thuyết phục được chị. Mình muốn kiếm việc làm như em gia sư, mình sẽ ra đời rồi nên độc lập. Vấn đề là sẽ nói với mẹ như thế nào?

...

Tối khoảng 9h30, thì mình nhận được điện thoại của em gia sư, em nói là em tới rồi và kêu mình xuống chỗ bậc đá, em đang ở đó đợi. Do biết sẵn là giờ đó em tới nên mình đã thay đồ sẵn rồi, mình đi xuống dưới gặp em. Mình khỏe nhiều rồi

Hôm nay trời nắng nhưng có gió mát lắm, hay tâm trạng mình vui vẻ và thấy thế

- ‘linh’, mình gọi em khi gần tới, thấy em quay nhìn mình cười. Cứ mỗi lần gọi tên em mình thấy lạ lạ, chẳng hiểu sao?

Mình lại chỗ em đang ngồi, xe em dựng gần đó. Hôm nay em mặc cái quần jeans đen rách lung tung với áo dây màu đen, có thêm cái áo khoác nhiều màu sắc bên ngoài

- ‘em mua mấy cái bánh mềm mại lắm, ăn ngon tuyệt cú mèo’, em nói với mình khi mình vừa ngồi xuống. Sau hôm cắm trại ở khách sạn, tình cảm mình và em gia sư vui vẻ lắm. Mình buồn cười về cái chữ mềm mại em nói về bánh, mình thấy em mua vài cái bánh bông lan nho nhỏ ình, thêm 2 li trà sữa. Thế đủ thành buổi hẹn hò thú vị.
- ‘có thứ tuyệt cú mèo hơn’, mình nói, em nhìn mình tò mò
- ‘gì hả anh què’, em nói với mình rồi cười
- ‘hôn, cứ hôn là anh thấy tuyệt nhất’, mình nói, càng ngày mình thấy mình càng dạn dĩ, nhiều thứ nói không biết ngại.
- ‘áh, bữa này ghé quá rồi, đứa nào dạy hư anh, em tới đốt nhà nó’, em ra bộ nghiêm trọng, chọc ghẹo mình. Mình buồn cười khi thấy nét mặt em
- ‘ăn thôi’, mình giật lấy cái bánh ăn, mấy hôm nay ăn cháo thấy ngán rồi.

- ‘ăn đi heo’, em nói rồi lấy trà sữa uống. Mình và em chỉ uống trà sữa sô cô la, lần nào cũng uống và chưa đổi vị khác bao giờ

Mình đang ăn ngon lành và ngấm gió đùa giỡn tóc em, em thả nó mềm mại bay lất phất. Em ngấm mây trời, em nhìn gì đó rồi cười. Yêu đời lắm

- ‘anh T’, mình nghe tiếng gọi của ai ở xa xa, mình giật cả mình. Tiếng đó không phải của em gia sư mà của nhỏ Nhung. Mình chưa kịp nói cho em gia sư về sự hiện diện của nhỏ Nhung thì nhỏ đã xuất hiện, nhỏ Nhung với nhỏ H có đặc điểm chung là giống như là oan gia ngõ hẹp với mình.

Em gia sư cũng nhìn nhỏ Nhung đang đi lại chỗ mình, em cũng có vẻ hơi bất ngờ vì nhỏ Nhung.

- ‘em lên đó tìm anh mà ko thấy, nên đi tìm nè’, nhỏ nói như kiểu mình và nhỏ thân thiết lắm vậy, mình nghe nhỏ nói mà phát ngại với em gia sư. Nhỏ Nhung và em gia sư kịp nhìn nhau, mình bối rối

Mình chớp cơ hội nói ngay, mình ko muốn có hiểu lầm gì ở đây

- ‘giới thiệu với em đây là người yêu anh, tên Linh’, mình nói với nhỏ Nhung. Em gia sư lịch sự cười với nhỏ, nhưng mặt nhỏ đơ đơ. Nhỏ biết sự tồn tại của em gia sư, còn em gia sư thì không. Mình đang định dùng từ bạn gái, nhưng cân nhắc mình dùng từ người yêu cho chắc.

- ‘còn đây là Nhung, con gái của cô hai, sếp mẹ anh’, mình nói với em gia sư. Em gia sư rất nhanh nhẹn nói

- ‘chào Nhung’, em cười tươi lắm. Mình đang lo lắng ko biết cuộc gặp mặt tai hại này nhỏ Nhung có báo cáo lại ẹ mình không, sẽ phiền lắm nếu mẹ mình biết.

- ‘ohm’, nhỏ Nhung đáp, không cười, mặt lạnh băng. Có lẽ nhỏ hơi quê, mình chẳng quan tâm, mình chỉ lo em gia sư nghĩ ngợi gì thôi.

- ‘mẹ anh kêu em tới chơi với anh cho vui đó’, nhỏ nói ranh mãnh, cười với mình. Mình bực mình rồi vì sợ em gia sư buồn, em biết rõ mẹ mình không thích em quen với mình, nhưng chưa ra mặt rõ ràng cảm đoán thôi.

- ‘cám ơn Nhung nha, mình bận học nên lâu lâu mới tới thăm ảnh được, có gì Nhung tới nói chuyện với ảnh cho vui’, em gia sư đáp lại, mình ngạc nhiên lắm, em cũng ko phải hiền, em chắc hiểu ý nhỏ Nhung nên đáp lại thế. Nhỏ Nhung sượng hần. Nhỏ đứng thêm lát rồi nói về. Có lẽ nhỏ khá tức.

Nhỏ Nhung đi khuất rồi thì em gia sư cầm trà sữa uống tiếp, mình đợi em nói gì đó. Nhưng em im lặng, mình nghĩ em giận, nên mình nói

- ‘nhỏ đó mẹ anh dẫn về nhà chơi’, mình nói, chẳng biết nói gì nhiều hơn

- ‘anh thích nó àh?’, em hỏi mình. Mình ngạc nhiên, tất nhiên là không rồi

- ‘điên àh, anh mắc gì thích nó’, mình nói bức xúc.

- ‘nó thích anh đó, sượng nha’, em gia sư nói làm mình bực mình luôn

- ‘em nói gì kì vậy, sượng gì sượng’, mình nói, muốn khẳng định với em là mình không có thích nhỏ.

- ‘em giỡn thôi’, em nói rồi cười tươi. Mình thở phào nhẹ nhõm vì em chẳng có tỏ ra khó chịu hay buồn bực vì chuyện nhỏ Nhung.

- ‘cầm giỡn thế’, mình nói. Chẳng muốn chuyện tình yêu của mình dính dáng tới nhỏ Nhung.

- ‘uhm, biết rồi, anh là của em, nên con nào đụng em đá chết’, em nói chuyện tỏ vẻ đánh đá. Mình cười khi em nói thế, ít nhất em không tỏ ra yếu đuối, dù mình tin em đủ tinh tế để nhận ra nhỏ Nhung là người mẹ mình làm mai ỳnh, nhưng em không quan tâm lắm.

- ‘em dữ quá, nhưng anh thích’, mình nói. Hai đứa mình tiếp tục ăn bánh và đùa giỡn. Em gia sư cười suốt, em vui lắm

Ở em có hai trạng thái mình nhận ra giữa rất nhiều trạng thái của em

+ em hay cười nhiều, khi em vui

+ em hay cười thật nhiều, khi em bất ổn.

Hôm nay em gia sư chỉ cười nhiều, có lẽ em có lẩn tẩn, nhưng em vui.

...

Trưa hôm ấy sau khi em gia sư về, mình cũng lên nhà. Sau đó thì mẹ mình về, mình đang lo lắng ko biết mẹ sẽ tỏ thái độ như thế nào, nhỏ Nhung ko khéo đã nói hết ẹ nghe. Nhưng mẹ mình chẳng tỏ thái độ gì, mẹ mình vẫn vui vẻ và thoải mái, mẹ mình vừa ăn cơm vừa hỏi mình mấy thứ lặt vặt như mọi ngày. Mấy hôm nay vì gãy tay nên mình chẳng phải rửa chén. Mẹ mình làm hết.

Tại mẹ mình không nói hay nhỏ Nhung chưa kịp méc. Mình kệ, tới đâu tới, trước sau gì cũng phải nói chuyện rõ ràng mà.

...

Ngày thứ năm trôi qua khá êm ả, mình và em gia sư nhắn tin, mình cũng hẹn là qua tuần mình đi tới trung tâm gia sư. Giờ mong mình khỏe nhanh để đi làm, rồi trở lại cuộc sống bình thường.

Tình cảm của mình và em gia sư ngày càng gắn bó và đang theo chiều hướng tốt đẹp. Mình biết là nhiều phong ba chờ mình, nhưng vui được ngày nào mình sẽ vui, sẽ tận hưởng hạnh phúc. Tay mình gãy và đó là cơ hội để mình và em hiểu nhau hơn

...

Mình nhớ tới lời bài hát mà mấy hôm nay mình nghe, bài hát ở trong khách sạn em mở lên ình nghe

‘ Dù bước tới không lùi thì đó cũng là hạnh phúc’. Khi yêu đơn thuần thế thôi, dù thiệt thòi thì còn được yêu cũng cam tâm. Ngay cả không còn đường để lùi. Càng nghe càng thấy tình cảm của cô gái trong bài hát rất nhiều.

...

19. Chương 19

thứ sáu :ngày thứ 19 yêu nhau

Sáng hôm thứ sáu mọi thứ vẫn bình thường, vẫn tin nhắn mỗi sáng của em gia sư, mình vẫn thấy yêu đời, hôm nay em gia sư tới dạy. Mình định tối nay kể cho em gia sư về việc qua tuần mình đi nhận lớp dạy lèm, mình sẽ hỏi ý kiến em gia sư. Mình đang rất lạc quan tin vào cuộc sống phía trước, có tình yêu tuyệt đẹp và cố gắng làm việc.

Mình làm sao mà biết, thực ra mình không thể ở yên với những chuyện mình chưa giải quyết, vừa thấy chút nắng lại là mưa dai dẳng. Mình tự dưng thắc mắc không hiểu sao em gia sư thích mưa như thế, ẩm ướt và khó chịu. Em nói là tâm trạng em giống mưa, từ ngày đó mình cũng hay để ý tới mưa để mình hiểu tâm trạng em.

...

Cả ngày thứ sáu mọi thứ vẫn bình thường như đúng lẽ của nó.

Buổi chiều hôm đó trời mưa, tầm tã, mưa đến ngập cả đường. Mình ở nhà và đợi em gia sư tới dạy, mẹ mình cũng đã về. Hơn 7h, mình cũng chẳng thấy thằng em mình ngồi đợi, cũng chẳng thấy em gia sư tới dạy, mình ngạc nhiên lắm. Mình biết đã có biến cố, nhưng vấn đề là sao em gia sư chẳng nói 1 lời gì với mình. Mình ra phòng ngoài thấy mẹ mình và thằng em đang coi ti vi, mình nghĩ chắc tối nay em gia sư nghỉ, nhưng em có nói gì đâu. Mình nghĩ tới giả thuyết mẹ mình cho em gia sư nghỉ. Mình thấy thất vọng tràn trề về mẹ mình, dù mình chưa rõ thực hư

Mẹ mình hình như biết mình đang đợi em gia sư, vừa nhìn thấy mình chạy ra ngoài phòng, mình chưa kịp hỏi thì mẹ nói

- ‘mẹ cho nghỉ rồi’, mẹ mình trả lời lạnh lùng. Mình nhìn mẹ, chẳng nói gì, mình biết nói gì cũng chẳng có kết quả. Mình bỏ vào phòng. Em gia sư có tội gì? mình muốn hét lên với mẹ, nhưng còn thằng em mình ngồi đó. Mẹ mình chẳng lẽ không thấy là con người đó đáng thương tới mức nào.

Mình đã lường tới lúc mẹ mình cho em gia sư nghỉ việc, nhưng khi gặp mình vẫn thấy thất vọng. Em dạy tốt, chính cô giáo chủ nhiệm của thằng em cũng công nhận là nó học tốt hơn. Chẳng có lý do gì mà mẹ cho em nghỉ. Mình chẳng biết mẹ nói gì với em, vì em còn 1 nửa tháng lương nên chắc có thể mẹ mình gọi em ra đâu đó và nói chuyện rồi đưa tiền. Mình ngu ngốc chẳng biết gì. Chắc là tại con nhỏ Nhung bép xép, mình khó chịu lắm. Bao nhiêu thứ cứ đổ dồn, em gia sư chắc buồn lắm nên em chẳng nói gì ỉn, mình hiểu tâm trạng đó dù mình chưa trải qua. Sao cuộc sống bất công quá mức với em gia sư.

Mình đóng cửa phòng, mình lấy điện thoại gọi cho em gia sư. Mình lo sợ em vì mẹ mình quá nghiêm khắc mà em chạy xa khỏi mình, 1 thằng không có gì mà mẹ thì cấm đoán, mình sợ em không có lý do gì ở bên mình nữa. Mình sợ em không bắt máy

Sau nhiều hồi chuông, như mình đoán, em không bắt máy. Mình hồi hộp lo sợ gọi lại lần nữa, vừa gọi vừa cầu trời phật cho em bắt máy, nếu không mình sắp phát điên vì lo lắng. Mình không trách em không gọi ỉn mà mình chỉ thấy buồn, vì mình vô dụng chẳng làm được gì

- ‘alo, em nghe’, mình nghe tiếng em, mình mừng rơn. Ít gì em cũng bắt máy

- ‘em ở đâu? sao ko nói anh biết’, mình nói gần như hét

- ‘em ở nhà mà, nãy đang tắm, em chưa kịp nói mà’, em trả lời thản nhiên. Sao em phải cố tỏ ra bình thường thế, mình tin chắc mẹ mình đã nói gì rồi, em cứ khóc, cứ chửi cứ oán giận vì cái oan ức em phải nhận. Đầu cần phải bình thản như thế

- ‘giờ anh qua gặp em nha’, mình nói, ở nhà chắc điên quá. Mình như lửa đốt, thấy bất an kinh khủng

- ‘thôi, em ở nhà học bài, không sao đâu, mai gặp’, em nói cố gắng trấn an mình, và mình ngu ngốc tin là em không sao. Mình cũng cân nhắc việc mình chống đối mẹ, mẹ càng làm khó em gia sư. Mình cố giữ bản thân bình tĩnh, sự việc tới mức này cũng không quay thời gian lại được. Mình phải nói rõ ràng với mẹ khi mình bình tĩnh trở lại

- ‘mai gặp nha, em mà chạy trốn, cỡ nào anh cũng lùng ra em’, mình nói chắc nịch. Mình nói mình, ráng trấn tĩnh, ráng trấn tĩnh. Cái cảm giác chán chường và lo sợ lan tràn khắp cơ thể mình, mình chỉ sợ em buông tay, mình sẽ rất khó nắm lấy bàn tay của con người đầy tổn thương đó, mình thương em mà tức mẹ mình đến phát khóc. Mình biết là yếu đuối, nhưng mình thấy em đáng thương lắm, em có tội lỗi gì mà đối xử như thế. Em cũng có lòng tự trọng và mình, con trai của mẹ, có tư cách gì đâu mà mẹ này nọ.

- ‘xì, anh nghĩ gì vậy, em làm gì phải chạy, em bám anh suốt đời, đào mỏ mà’, em lặp lại lời nói đó, rồi cười, mình thấy đáng trọng cổ họng, em cố đùa để trấn an mình, mình biết chứ.

- ‘uhm, cảm chạy anh nói rồi đó’, mình nhấn mạnh, cảm giác đó rất đáng sợ, khi sự im lặng của em ỉn biết em đang khổ sở lắm.

- ‘biết rồi, em học bài, anh nghỉ đi, mai gặp’, em nói. Mình nói thêm mấy câu rồi tắt máy, tâm trạng mình khó chịu như phát hỏa, mình bực mình lắm, sao ko thể để mình yên ổn 1 chút. Có nhất thiết phải cấm đoán đến như thế vậy?

...

Mình ko mở cửa phòng lần nào, mình cân trấn tĩnh ko thôi mình sẽ gào thét, đập phá vì tức tối, vì uất ức dùm, mình nhấn tin liên tục với em gia sư. Mình sợ chỉ lơ là chút là em sẽ chạy mất.

Con người luôn có cách để làm tổn thương nhau.

Reply With Quote

Update ngày 18/08/2012:thứ bảy, ngày thứ 20 yêu nhau

Tối hôm qua mình chập chờn trong giấc ngủ vì sợ em chạy mất. Cứ lo sợ mơ hồ nhưng mình thiếp đi vì mệt. Bình tĩnh lại rồi mình thấy khá hơn, dù còn nhiều bất ổn lo lắng lắm.

Mình nhận được tin nhắn của em gia sư vào 4h, lúc đó mình vừa thức, mình nhắn tin lại cho em gia sư. Giờ này còn sớm nhưng mình muốn gặp em lắm, mình muốn có chút bình yên. Mình nhắn tin muốn gặp em gia sư, nhưng em gia sư không chịu, mình hiểu em cũng cần trấn tĩnh vì em cũng buồn.

Mình nên chờ đợi.

...

Từ chiều tới giờ mình với em gia sư nhắn tin hồi hợt lắm.

Say nắng gia sư của em trai

UPDATE ngày 18/08/2012: Tiếp Thứ bảy, ngày thứ 20 yêu nhau

Mình chấp nhận sự thật em gia sư bị nghỉ việc một cách cay đắng và hoàn toàn oan ức, nhưng chẳng thể làm gì vì đó là quyết định của mẹ mình, đây kiên quyết và mình hiểu dù bây giờ mẹ mình có kêu em gia sư quay lại dạy thì em gia sư cũng không làm, lòng tự trọng của em gia sư không cho phép. Mình biết là mẹ mình cực đoan lắm nhưng mẹ mình rất lịch sự, ko sợ mẹ chửi chớ mè o gì em gia sư nhưng chắc chắn mẹ mình đã nói bóng gió 1 cách lịch sự, vì thực ra chuyện của mình và em gia sư mẹ biết nhưng mình chưa từng khẳng định rõ ràng nên cái mẹ biết là mơ hồ. Và vì vậy mẹ chẳng có lí do gì để nói 1 cách rõ ràng và chưa cay.

Nhưng mình biết cái sự thông minh của em gia sư đủ để em hiểu, đủ để em thấy tổn thương. Vì dù mình có nói trăm ngàn là mình chẳng quan tâm cái quá khứ của em gia sư thì em vẫn luôn quay đầu lại nhìn nó, vì nó còn quá dai dẳng. Khi em vui vẻ em quên nó, khi em buồn em lại nghĩ tới em lại so sánh, em lại buồn, lại tổn thương ghê gớm nếu ai đó cố tình chọc ngoáy vào nó.

Mình đang rất cố gắng để thay đổi cách sống của mình, mình muốn làm mọi thứ tốt hơn. Nhưng chắc chắn trong 1 thời gian ngắn mình không thể thay đổi theo hướng tích cực hoàn toàn, vì mình cũng cần thời gian để thích nghi với suy nghĩ mới và thay đổi cái suy nghĩ trầm lắng suốt hơn 20 năm cuộc đời mình. Có một chuyện mình thấy ra là từ lúc ba mẹ mình chia tay thì vào những ngày sinh nhật của mình, ba mình hay gọi ỉnh và cho tiền hay chúc mừng gì đó hay mua cho thứ gì. Trước đó khi ba mẹ mình còn sống cạnh nhau, làm gì có chuyện ba nhớ sinh nhật mình. Ba mình nghĩ đó là cách bù đắp cho 1 gia đình không trọn vẹn

Đối với gia đình mình chưa bao giờ làm chuyện gì hư hỏng hay tội lỗi tày đình, mình cứ sống, cứ học hành vui chơi như những người khác trong cái giới hạn cho phép của mẹ mình, xét lại thì chỉ có mỗi việc yêu em gia sư là làm trái ý mẹ và mẹ mình luôn thể hiện cái uy quyền của mẹ là kiên quyết cấm mình cả việc gây tổn thương tới người khác. Nhiều thím nói mình nên mềm mỏng với nhỏ Nhưng, mình biết chứ nhưng ko làm dc, cứ gặp nhỏ là có cảm giác rờn rợn ghét ghét nên chỉ muốn tránh xa. Đó là sự thật dù mình ko biết sao mình lại thế, nhất là sau cái hôm nhỏ khóc rồi cười, mình đâm sợ con người nham hiểm đó. Mình biết nếu mình càng dây dưa thì nhỏ càng có nhiều lí do tiến lại gần mình và gây thêm nhiều chuyện rắc rối. Những thứ nhỏ Nhưng tỏ ra chứng tỏ 1 điều rằng là nhỏ muốn bước vào cuộc chiến gì đó với em gia sư. Tất nhiên ko phải vì yêu mình mà vì lòng tự tôn,. Việc duy nhất mình nghĩ mình nên làm là tránh xa nhỏ, càng xa càng tốt.

Một vài thông tin mình biết về nhỏ nhưng là nhỏ là con út trong nhà có 2 anh em, anh của nhỏ thì đã lấy vợ và ở nước ngoài, còn ba mẹ nhỏ cũng li di nên mẹ nhỏ Nhưng chơi thân với mẹ mình lắm.

...

Mình nhắn tin và gọi điện cho em gia sư nhiều lần, em gia sư cũng trả lời bình thường nhưng theo kiểu hỏi gì nói đó, mình hỏi em mấy giờ gặp nhau, vì hôm nay em gia sư nói sẽ gặp mình, nhưng em nói để khi khác. Mình lo lắng chuyện chẳng lành hay em thấy quá đơn độc trong cuộc đời này. Mình chạy tới nhà em, mình tính chạy xe 1 tay đó nhưng sợ công an với sợ bị gì nữa thì chắc đi cái mạng, mình gọi ông xe ôm chở mình tới ngay đầu hẻm nhà em, mình đi bộ vào. Vào gần tới nơi mình gọi cho em gia sư nói là mình đang ở nhà em, xuống gặp mình . Nay giờ mình đình ninh là em ở nhà vì em nói thế

- ‘alo, anh ở dưới nhà em nè, xuống đi’, mình nói

- ‘hả, em đang ở quê rồi, anh tới chi vậy, tay đau mà’, giọng em ngạc nhiên và bất ngờ, nhưng mình còn bất ngờ hơn.
 - ‘em nói em ở nhà mà?’, mình hỏi, đợi lời giải thích
 - ‘em ko muốn anh lo, em về quê sáng thứ 2 lên rồi, anh ngoan nha, em mua quà cho’, em nói ráo hoảnh, cố tỏ ra vui vẻ nhưng em về đó đủ biết em mệt mỏi cỡ nào. Mình buồn lắm nhưng hiểu em cần khoảng lặng để suy nghĩ.
 - ‘oh, về đó ráng nghỉ ngơi, đừng nghĩ lung tung, anh đợi em đó’, mình nói với em, phải đợi thêm ngày nữa để được gặp em.
 - ‘biết rồi, về nhà đi, anh đi gì tới?’, em hỏi mình
 - ‘anh đi xe ôm, em đang ở đâu?’, mình hỏi
 - ‘dặn người ta chạy chậm thôi, về đi, em đang ở nhà bà ngoại, về nhà nhắn tin cho em’, em dặn dò mình, tới lúc bị vậy còn lo lắng ỉn.
 - ‘uhm, em ở đó với bà thôi àh?’, mình hỏi em, muốn nói chuyện thêm chút nữa.
 - ‘với bà với chị hàng xóm nè, mới luộc khoai xong, anh ăn ko?’, em hỏi mình, cười trong điện thoại. Nghe giọng em cười mình thấy nhẹ nhõm hẳn
 - ‘ăn, cho anh miếng’, mình nói cũng cười, trong đầu mình nảy ra ý định hay giờ mình đi xuống chỗ em, gặp em.
 - ‘xì, đồ ham ăn, về nhà đi, đứng ngoài đường uối cấn àh?’, em nói với mình
 - ‘ohm, anh về anh nhắn tin, em nhớ lời anh, đừng lo gì cả, lời miệng anh chưa nói thì chưa phải, ai nói gì em nghe như chưa nghe’, mình dặn em.
 - ‘em biết mà, về đi, đi cẩn thận nha’, em nói rồi mình đợi em cúp máy, nghe xong tiếng tút tút thì thấy trống trải lắm.
- Trên đường đi về mình nghĩ ngợi nhiều lắm, nhưng mong mỗi mọi thứ sẽ yên ổn, mình chỉ mong em còn bên mình em vững tin và những chuyện còn lại để mình từ từ giải quyết êm thỏa, em đừng nghe lời bất kì ai nói để lung lạc rồi buông tay. Mình mong vậy thôi. Tối thứ bảy, nhìn nhiều cặp tình nhân chở nhau trên phố mình càng thấy buồn.
- Về tới nhà thì mẹ mình ngồi sẵn ở phòng khách, mình bước vào, mẹ mình nhìn mình như hỏi mình đi đâu.
- ‘con ra ngoài chút’, mình nói với mẹ, mẹ mình nhìn rất nghiêm khắc nhưng cũng ko quá căng với mình, phần mình bị đau tay phần vì những thứ mẹ đã làm với em gia sư của mình
 - ‘đi đâu?’, mẹ mình hỏi
 - ‘con qua nhà bạn’, mình nói, giữ thái độ bình tĩnh dù mình còn bực lắm vụ mẹ cho em gia sư nghỉ việc
 - ‘qua nhà con Linh hả?’, mẹ mình hỏi.
 - ‘ạ’, mình trả lời thẳng vì mẹ mình biết rồi
 - ‘ngồi xuống đây mẹ nói chuyện chút’, mẹ mình đổi giọng. Mình nghe lời ngồi xuống
 - ‘mẹ nói con nghe không phải mẹ cảm đoán gì con nhưng con nhỏ đó là ko đc’, mẹ mình nói chuyện kiểu xưng mẹ con rất ngọt ngào
 - ‘sao ko đc?’, mình hỏi mẹ
 - ‘nhà nó phức tạp lắm’, mẹ nói
 - ‘liên quan gì tới Linh đâu’, mình nói
 - ‘mẹ nó là vợ nhỏ ng ta rồi nó bỏ bịch lung tung lắm’, mẹ mình nói. Toàn những chuyện mình biết rồi

- ‘sao mẹ biết, chuyện con vợ nhỏ thì Linh đâu muốn, còn bồ bịch thì lớn phải có bồ chứ?’, mình nói, mẹ mình chau mày. Mình nghĩ những chuyện này là do chị Q nói, không đúng sao mẹ mình biết đc
- ‘chị nó nói, cả chị nó còn nói nó thế, mày nhầm quen đc ko?’, mẹ mình hỏi, đổi cách xưng hô.
- ‘chị Q là chị cùng cha khác mẹ, nên ganh ghét nên nói thế, mẹ nên tin vào mắt mẹ chứ, mẹ thấy Linh sao?’, mình hỏi mẹ, mình biết mẹ mình ko có ấn tượng xấu với em gia sư
- ‘người ta nói là có lí do, mà lằng nhằng lắm, mẹ ko thích’, mẹ mình nói quyết liệt
- ‘con thích’, mình nói, mẹ mình mở to mắt nhìn mình
- ‘mẹ thấy Nhung đc đó, con coi tim hiểu rồi thích à, nó hiền ngoan nhà cũng tốt’, mẹ mình nói, thuyết phục mình
- ‘con mà ko quen Linh thì cũng ko quen Nhung, con ko hợp với nó, với kiểu mai mối đó dành cho người khác, ko phải con’, mình nói sự thật mình đang nghĩ.
- ‘ko nói nhiều với mày, tao nói ko đc là ko đc’, mẹ mình nói, chắc mẹ bực mình rồi
- ‘mẹ nghĩ cho con chút đc ko? Con cũng có suy nghĩ của con, con cũng biết yêu mà’, mình nói, mình ko nghĩ mình sẽ nói vậy với mẹ mình chỉ cố gắng thuyết phục
- ‘yêu có ăn đc ko? Phải biết tốt xấu mà coi chứ’, mẹ mình nói
- ‘ngã cũng đc, đau cũng đc, con còn trẻ, để con trải qua, đừng ép con, con là con trai mà, chuyện gì con cũng nghe mẹ nhưng lần này để con tự quyết đi’, mình nói trong sự ngạc nhiên của mẹ, vì mình chưa nói vậy bao giờ.
- ‘ko đc’, mẹ mình nói rồi như biết nó hoài cũng ko đi tới đâu, mẹ mình đứng dậy bỏ vào phòng. Vậy là ngẫu nhiên mình có cuộc nói chuyện với mẹ, ít nhất giờ mẹ mình cũng biết ý của mình. Dù mẹ còn kiên quyết cấm nhưng mình thấy tạm ổn, hi vọng mẹ mình sẽ suy nghĩ lại

...

Mình vào phòng nhắn tin cho em gia sư

- ‘anh mới nói chuyện với mẹ xong’, mình nhắn
- ‘oh, nói chuyện gì’, em hỏi
- ‘chuyện bọn mình đó, em muốn nghe ko?’, mình hỏi em
- ‘muốn, nói đi’, em nhắn tin liền, chắc em cũng quan tâm lắm
- ‘vậy giờ em kể anh nghe mẹ anh gặp em nói gì đi rồi anh kể em nghe, ok?’, mình nói với em, muốn em kể mình nghe
- ‘mẹ anh đưa tiền lương rồi kêu em nghỉ thôi, có nói gì đâu’, em nhắn mình biết là em nói dối
- ‘mẹ anh nói rồi, anh muốn em nói lại thôi’, mình dụ em nói ra, chứ mẹ mình có nói gì đâu
- ‘anh muốn nghe nên dụ em hả? haha biết tẩy rồi nha’, em quá lanh so với mình, em chẳng gặp mình mà cũng thích đoán suy nghĩ.
- ‘thì em nói đi anh nói em nghe chuyện anh nói với mẹ’, mình nói thuyết phục em, em nói thì mọi thứ sẽ ổn
- ‘thứ 2 em nói, nói qua điện thoại ko tiện,’ em nhắn tin liền. Mình lại phải đợi để biết sự thật.
- ‘uhm, em phải nói đó nha, em mệt mỏi lắm hả?’, mình hỏi em
- ‘uhm, em hơi mệt nhưng sẽ hết, em là Linh siêu nhân mà, haha’, em thấy mệt rồi tự an ủi là em sẽ qua.
- ‘anh đang ôm em đó, ôm chặt lắm nên dựa vào anh đi’, mình nói với em.
- ‘uhm, hèn gì thấy ầm ầm , anh ôm em chắc phải kìm nén lắm hả?’, em hỏi mình, mình tò mò
- ‘kìm nén gì?’, mình hỏi

- ‘thì mỗi lần anh ở cạnh em anh kìm nén lắm mà, haha’, em nói tinh nghịch, sao chuyện gì em cũng biết thể hả?

- ‘uh, anh khổ lắm đó nên đừng quyến rũ anh’, mình nói, thấy mình nói chuyện như thằng dở hơi. Tự dưng câu chuyện lái sang hướng này.

- ‘haha, em ngủ đây, anh ngủ đi, nói hồi anh khổ nữa’, em chọc mình

- ‘uhm, ngủ đi, ở yên đó, anh đang ôm em’, mình nói khẳng định với em là luôn có mình bên cạnh

- ‘uhm, ngủ chung nha, em cũng ôm anh, chồng ơi ngủ nha’, em nói

Mình leo lên giường ngủ luôn, cứ tưởng tượng là mình đang ôm em ngủ, mình ngủ ngon lành

...

Trong giấc mơ mình thấy em và mình ở cạnh nhau, mình ôm em từ đằng sau và em đang hát ầm ỉ.

20. Chương 20

Thứ hai, ngày thứ 21 yêu nhau

Nếu 49 ngày thì mình còn 28 ngày nữa...

Sáng hôm nay là ngày mình đi học và em gia sư cũng ở dưới quê lên. Học kì này mình đăng kí học buổi sáng và buổi chiều tối mình sẽ đi dạy thêm, nếu mình được nhận. Chiều hôm nay mình có hẹn với chị ở trung tâm dạy kèm, mình sẽ nhận giấy giới thiệu, nộp % rồi có lớp dạy.

Sáng này mình dậy sớm lắm, tối hôm qua mình nghĩ đang ôm em gia sư và ngủ ngon lành, mình nhận được tin nhắn của em gia sư đúng 4h30: ‘dậy đi học đi heo, ngủ cho cổ trễ học’, mình cười khi thấy tin nhắn, nghe em nói tối qua là sáng hôm nay chắc 6h em tới Sài Gòn, em đi xe sáng cho khỏi say xe vì xe chạy nhanh không phải dừng nhiều.

Bây giờ là 5h sáng, mình quyết định ra đón em 1 cách bất ngờ, mình nghĩ tới lúc em ngạc nhiên khi thấy mình, cái xe em hay đi nó thả em ở cái chỗ lần trước mình đón em rồi. Mình thay đồ, đánh răng rồi để lại tờ giấy ẹ mình, nói là mình đi học, mẹ mình cũng biết là hôm nay mình đi học nên chắc ko thắc mắc nhiều. Đi đón em mà chẳng có xe thì cũng kì nhưng mình gặp em là vui rồi. Nghĩ thế nên mình xuống dưới đón xe ôm đi, buổi sáng sớm trời mát rượi, tâm trạng mình sáng khoái, mình cũng khỏe, chẳng còn đau nhiều nữa.

5h30, mình tới chỗ xe sẽ thả em xuống mình ngồi đợi với nhiều thứ cảm xúc, chờ đợi thấy vui, rồi lo lắng không biết em sẽ như thế nào sau những chuyện xảy ra. Rồi tự nói với bản thân chắc mọi thứ sẽ ổn thôi mà

Mình định là đón em lúc 6h rồi cùng em ăn sáng rồi mình đi học, chỗ này tới trường mình không quá xa. Mình ngồi đợi em.

Tối gần 6h, khi mình đang đeo tai nghe và nghe nhạc thì bên đường có chiếc xe lớn tấp vào, mình đoán là xe của em gia sư, mình đứng lên, đợi em bước xuống xe và nhìn thấy mình. Sáng sớm như thế này đường ko quá đông, trên trời màu hồng tím làm mình nhớ tới nụ cười trong veo của em, những khi nắng làm da mặt em đỏ thì em vẫn cười nụ cười trong veo ấy. Mình nhớ tới và thấy vui, cảm giác có ai đó để mà yêu thương, để nghĩ tới và thấy hạnh phúc, để có động lực cố gắng nhiều hơn nữa. Cuộc sống có ý nghĩa dù mọi thứ còn nhiều chông gai nhiều

Mình đứng bên này đường, em gia sư của mình đứng bên kia đường, em sẽ xuất hiện khi chiếc xe kia chạy đi, khi thấy mình em lại cười. Mình đang nghĩ thế thì chiếc xe đó chạy đi

...

Đó là em gia sư, đang đứng đó, tóc em thả và hơi rối có lẽ do ngồi xe lâu, môi em thì đỏ như mọi lần. Có lần em từng nói, em sẽ luôn xuất hiện với cái môi màu đỏ, vì em ghét thấy bản thân trở nên nhợt nhạt. Em gia sư mang balo màu vàng trên vai, balo ko quá to, em gia sư hôm nay mặc quần jeans lửng, áo thun màu đen và đeo đội cái nón cặp. Chân em mang dép và do hơi xa nên mình chỉ thấy cái vệt màu hình xăm con dao trên chân trái của em, nhìn em dễ thương. Em gia sư chẳng nhìn qua đây để thấy mình đang nhìn em, mình cười vì thấy cái nét ngơ ngơ của em, mình toan gọi em.

Khi mình đang định gọi em thì có chiếc xe máy chạy tới tấp vào chỗ em, mình nhận ra ngay là HA, mình choáng váng hết cả đầu, chẳng lẽ em gia sư gọi HA ra đón, chứ ko sao hắn ta biết em gia sư ở đó mà ra. Mình bắt đầu thấy bức tức vì nghĩ mình bị lừa dối, mình lơ mơ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

Phía bên kia em gia sư đang nói gì đó với HA mà ánh mắt ko vui lắm, em ko cười nhưng mình ko rõ em có ngạc nhiên khi HA ra đón ko. Em vẫn đứng còn HA thì đang ngồi trên chiếc xe tay ga đắt tiền. Họ nói gì mình không rõ, cảm giác lúc ấy của mình là thiếu không khí, mình bức tức khi thấy em cùng hắn nói chuyện, chẳng thể để mọi chuyện vượt xa tầm với, mình la lên

- ‘Linh’, em gia sư nhìn dáo dác rồi thấy mình, bộ dạng mình chắc tệ hại lắm, với cái tay bó bột và có 1 miếng băng trên đầu. Mình lặng thinh khi em nhìn mình, ko cười.

Em gia sư vội chạy qua chỗ mình đứng, em ngạc nhiên lắm khi thấy mình. Em cười, còn mình thì còn bức cái việc thằng HA đứng đó, mình im lặng

- ‘anh tới hồi nào vậy?’, em hỏi mình sốt sắng

- ‘anh đợi từ 5h30’, mình nói, thằng HA thấy mình nên caun4g chạy xe qua.

- ‘lên xe anh chở về’, nó nói với em gia sư, mình nhìn nó, im lặng, đợi coi em gia sư như thế nào, mình cũng muốn biết lắm sao nó lại nói vậy.

- ‘điên, biến đi’, em gia sư nói với nó, nghe rất phũ mình hi vọng không phải em gọi nó ra đón, mà nếu ko phải thì sao nó biết mà đón

- ‘đi thôi anh’, em gia sư nắm tay mình kéo đi, mình bức mình lắm. Mình đang định hỏi em sao HA ở đây thì tiếng HA nói

- ‘què mà ko biết thân hả mày?’, nó nói mình, mình nhìn nó thấy mặt nó rất xác xược.

- ‘mày ko biết nhục hả?’, mình hỏi nó, thấy nó đi đón em gia sư là mình bức rồi. Chẳng nể nang gì nữa. Em gia sư nhận rõ tình hình căng thẳng, em nắm chặt tay mình

- ‘kệ nó đi anh’, em gia sư nói

- ‘sao nó ở đây?’, mình nén giọng hỏi

- ‘em biết đâu’, em gia sư nói, nếu em ko nói dối thì em cũng ngạc nhiên khi thấy nó y như mình. Mình tin là em nói thật.

- ‘tao ở đâu phải xin phép mày àh?’, nó hỏi mình, chắc muốn đánh nhau với mình. Em gia sư vẫn nắm chặt tay mình

- ‘anh rảnh quá thì đi chỗ khác rảnh, đừng phá cuộc sống của tui’, em gia sư nói với HA rất gay gắt.

- ‘ko phá sao được em, anh nói rồi mà em ko dây dưa với nó nữa mà, em ko nghe à?’, HA nói với em gia sư, vừa bức vừa như nài nỉ

- ‘gì? làm ơn, làm ơn, chúng ta chia tay lâu rồi, cũng chẳng nợ nần gì nhau, anh vì gì nữa, biến gấp dùm’, em gia sư cũng có vẻ rất mệt mỏi vì sự lằng nhằng này.

- ‘anh yêu em, anh cũng đâu muốn’, nó nói gần như tuyệt vọng. Mình nghe mọi thứ trở nên nặng trĩu. Mình nắm tay em gia sư kéo đi, thằng HA dai dẳng bám theo.

- ‘để em nói lần cuối với nó’, em gia sư vẫn tay trong tay với mình, em nói

- ‘nói nè HA, em nói lần cuối anh hiểu dù em, chúng ta hết thật rồi hết sạch, chẳng còn chút gì để yêu nhau đc, anh đừng như vậy, em biết chẳng phải vì yêu đâu chỉ là lòng tự trọng của anh ko cho phép anh bị em đá, cứ coi như anh đá em đi, và cần ai hỏi em cũng nói là anh đá em, vậy nha. Đừng nói yêu gì em vì nó có đâu mà nói’, em nói rõ ràng, chắc nịch với HA, HA nghe nhưng ko muốn hiểu

- ‘ko đc đâu, anh biết em ko yêu nhưng ko đc, em về đi, mình nói chuyện sau’, HA nói hoảng hốt như muốn cứu vãn gì đó. Mình hiểu hẳn ta yêu em gia sư nhiều lắm nên 1 con người như hẳn mới cam chịu như thế, biết rõ sự thật nhưng ko muốn tin. Về phần mình, mình để yên cho em gia sư giải quyết chuyện của em, mình thấy đủ rắc rối rồi ko muốn dây ra thêm nữa và em gia sư cũng nói dứt khoát. Thứ mình tò mò là không biết sao HA biết em gia sư về quê và vào thành phố giờ này để tới đón, có cái gì đó liên quan tới H không

Mình linh cảm nhiều thứ đang mở ra và còn nhiều chuyện sẽ đến nữa.

- ‘em đói quá’, em than vãn khi thấy mình im lặng, mình quên mất là em về quê vì chuyện của mẹ mình gây ra cho em

- ‘uhm, anh dẫn đi ăn sáng rồi anh đi học’, mình nói, em đi phía bên phải, bọn mình đang thả bộ.

- ‘anh thấy phiền ko anh?’, em hỏi mình, cứ nhìn đường đi

- ‘sao hỏi vậy?’, mình nghe thấy chột dạ, em lại quay đầu lại nhìn quá khứ rồi

- ‘thì em thấy phiền quá, cứ lần quần hoài cũng nhiều đó’, em nói, cũng chẳng nhìn mình

- ‘anh sẽ cùng em giải quyết mọi chuyện, với 1 điều kiện duy nhất’, mình nói

- ‘gì?’, hn em nói chuyện ngoan ngoãn như mèo con

- ‘em ko bao giờ được rời xa anh. Em nói mà, em nợ anh quá nhiều nên em phải trả bằng cách sống bên anh tới cuối cùng’, mình nói, khi thấy thằng HA mình như nổi điên nhưng nó làm mình quyết tâm giữ lấy em gia sư bằng mọi giá

- ‘ohm, em biết rồi, cảm ơn anh’, em nói và có vẻ cảm động vì mình nói thế. Em đang là người mệt mỏi nhất, mình biết em gia sư của mình đang mệt đến rã rời, em muốn buông xuôi và nghỉ ngơi, em muốn dừng lại, nhưng dù em có phải cõng em, thì mình cũng nhất quyết phải cùng em đi tiếp.

Mình và em ghé vào tiệm phở ăn, nói chuyện qua lại và tuyệt đối không nói gì tới chuyện của mẹ mình, mình để cho em tạm quên nó và muốn yên ổn, với lại thời gian cũng không có nhiều để nói nên mình biết là nên để khi khác hỏi em, có thể là tối nay. Gặp nhau nhiều hơn và nói chuyện, giờ nói cũng ko đi tới đâu rồi còn khiến em mệt mỏi nữa. Đôi khi không quên hẳn được thì ta đành phải chọn cách quên lúc nào hay lúc đó.

- ‘giờ anh đi học, em đi xe ôm về đi’, mình nói

- ‘gần nhà mà với còn sớm, em đi bộ về được rồi’, em nói, chắc lại tiết kiệm tiền đây mà

Mình dẫn em ra chỗ ông xe ôm, hỏi giá rồi trả tiền trước cho ông. Mình ko muốn em gia sư đi bộ và gặp HA, cũng ko muốn em có nhiều thời gian rảnh để nghĩ ngợi lung tung cho tới khi mình nói chuyện, nên mình nhờ em lên mạng search tìm dùm mình về các thông tin về hóa dầu, các nơi làm việc và nhiều thứ khác liên quan tới đó.

...

Mình và em tạm biệt nhau, mình tới trường trễ 10p nhưng thầy chưa vào, lâu ngày gặp lại bạn bè với bộ dạng này, đứa nào cũng ngạc nhiên nhìn mình.

...

Trưa

Mình về tới nhà thì nhắn tin cho em gia sư, em nhắn tin lại nói em đang ăn cơm. Mình cũng đi ăn cơm, 1h30 chiều mình có hẹn với chị ở trung tâm dạy kèm. Lần đầu tiên đi xin việc làm kiểu này nhưng mình chẳng hồi hộp gì. Mình có nhắn tin nói là chiều nay mình đi xin việc làm nhưng em gia sư có vẻ không tin, em nghĩ mình đùa, mình dự định là tối nay nói chuyện rõ ràng với em.

Tối nay chắc trời không mưa

...

Mình tới chỗ trung tâm gia sư thì cái chị gọi điện ình nhận ra mình ngay, tại có mình mình là gãy tay và mình nói trước cho chị ấy về tình hình của mình. Mình mang thẻ sinh viên cho chị ấy coi, nói chuyện thuyết phục 1 hồi thì chị ấy cũng viết giấy giới thiệu ình và kêu mình đóng 40% lương, chị ấy nói lương của mình là 1 triệu cho tuần 3 buổi, mỗi buổi 1 tiếng rưỡi, mình đi nhận lớp nếu ko đc thì lấy lại tiền %. Lần đầu tiên cho việc sắp có thể có việc làm, mức lương đó làm mình vui vì ko nhiều nhưng là khá so với 1 công việc làm thêm. Mình còn nghĩ tới cả cảnh mình lãnh tháng lương đầu tiên và mình sẽ khoe với em gia sư.

Chắc cứ cố gắng thì trời không phụ lòng người

Mình gọi theo số điện thoại ghi trong giấy giới thiệu, gặp phụ huynh và cô ấy hẹn mình 4h chiều gặp ở nhà và nếu đc thì sắp xếp giờ dạy phù hợp trong tuần luôn. Ngoài buổi sáng mình đi học thì giờ các mốc thời gian mình đều free , mình sẽ sắp xếp thời gian phù hợp cho việc đi học anh văn cùng em gia sư nữa.

...

Mình tới nhà gặp phụ huynh học sinh thì đó là căn nhà trên đường TKTQ, chị phụ huynh thấy mình trong bộ dạng đó nhưng cũng đọc giấy và cũng chịu nhận mình, lần đầu tiên mình đi xin việc mà mình gặp may mắn này mình mừng lắm, mình sẽ đi dạy tối 2,4,6. Qua tuần mình bắt đầu đi dạy, hi vọng mọi thứ sẽ ổn, nghĩ tới lần đầu tiên đi làm, mình thấy như mình trưởng thành ra

Chị phụ huynh cũng ình gặp thằng học trò, nó to béo và cao lắm, giờ mình mới hiểu sao mẹ nó sợ thầy giáo quá nhỏ con sẽ bị nó ăn hiếp.

...

Mình về nhà tới tâm trạng vui vẻ, tối nay mình có hẹn với em gia sư lúc 7h, nghĩ lại mình vẫn thấy chưa quen, vì thường giờ này hằng ngày mình đang đợi em gia sư tới dạy và em gia sư cười với mình, lần này thì chẳng còn nữa, chính mình cũng thấy lạ lắm, không hiểu em gia sư sẽ có cảm giác như thế nào?

6h hơn mình đang ăn cơm, mấy bữa nay mình ngán ăn cháo quá, mình cũng khỏe chẳng còn đau nên mình ăn cơm. Mình đã nhờ thằng anh là tới chở mình đi chút ẹ mình khỏi nghi ngờ, mình ko muốn kiếm chuyện với mẹ trong tình hình căng thẳng này .Mình nhắn tin cho thằng anh hỏi nó vì mình biết tính nó rề rà lắm, nó tới trễ mắc công em gia sư phải đợi. Mình và em gia sư hẹn nhau ở ngã tư gần nhà mình.

- ‘lát anh Đ tới chở con đi chơi’, mình nói khi mẹ vừa về nhà với nhỏ Nhung

- ‘ở nhà chơi với Nhung đi’, mẹ mình nói

- ‘con hẹn rồi, hẹn Nhung khi khác’, mình nói, cười cố gắng trả lời lịch sự dù mình chẳng ưa gì nhỏ

Mình nói tới mức đó, rồi thái độ đó chẳng nhẽ nhỏ Nhung ko hiểu ý mình, sao cứ tới nhà mình rồi nhây ra.

...

Thằng anh mình gọi nói nó tới rồi là mình đi thẳng ra ngoài, cửa bước ra khỏi cửa là mình thấy thoải mái, ở nhà mà có nhỏ Nhung mình cảm giác như thiếu không khí, rất khó chịu. Mình tin mình dị ứng với nhỏ Nhung.

- ‘anh chở em ra ngã tư đi’, mình nói với thằng anh

- ‘khi mày khỏe, phải đợi tao nhận ba ngày ba đêm, mày hành tao quá’, nó than với mình . Mấy hôm nay nhờ nó, không thì mình gặp nhiều khó khăn hơn với mẹ rồi

...

Chạy ra tới ngã tư thì em gia sư đã đứng sẵn đó đợi mình

- ‘em chào anh’, em gia sư cười nói khi thấy thằng anh mình, em rất linh hoạt.

- ‘ohm, chào em’, thằng anh mình nói rồi ngó ngó người ra nhìn em gia sư chăm chú, mình hỏi mình ko lẽ nó bị em gia sư hấp hồn rồi sao? Em gia sư cười với mình

- ‘nhìn em quen quen’, mình lẫn em gia sư đều ngạc nhiên khi nghe thằng anh nói thế, mình thấy chẳng lẽ trùng hợp như thế
- ‘anh quen em àh?’, em gia sư hỏi liền, vậy là em gia sư ko quen thằng anh mình
- ‘thì anh thấy vậy, chẳng biết sao nữa’, thằng anh nói, mình tin là nó có quen biết em gia sư, hay đã từng biết, nó không nói có lẽ là không chắc chắn hay nó mới ngỡ ngàng, ko rõ lắm
- ‘thấy gái đẹp là thấy quen’, mình nói, muốn mọi người bớt khó xử
- ‘haha, mày sợ tao cua bồ mày àh?’, nó nói cười rồi phóng xe chạy mất. Mình thấy có gì đó hơi lo lắng, mình tin rồi chuyện gì đó sẽ mở ra.

Mình leo lên xe em gia sư ngồi, mình hỏi em

- ‘em có quen anh Đ àh?’
- ‘không, đâu biết ai đâu’, em trả lời như ngơ ngàng, mình nghĩ chắc thằng anh mình giống.

Mình và em gia sư chạy vào quán trà sữa, tối nay trời không mưa, Sài Gòn về đêm mát mẻ hẳn, trời nhiều gió, mình và em gia sư chọn 1 góc gần cuối quán và ngồi cạnh nhau.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 20/08/2012: tiếp thứ hai, ngày thứ 22 yêu nhau

Quán trà sữa này cách khá xa chỗ nhà mình, như nhiều quán trà sữa khác nó được tô vẽ nhiều hình thù màu sắc khá rực rỡ, quán không đông lắm, mình cùng em gia sư ngồi trên tầng trong phòng máy lạnh . Ngoài mình và em gia sư ngồi ở góc cuối thì còn một cặp nữa đang ngồi góc kia.

Mình gọi trà sữa bạc hà còn em gia sư gọi trà sữa đào, tiếng nhạc nhẹ vang lên đều đều, mình ngồi cạnh em, em gia sư ngồi phía trong còn mình ngồi phía ngoài. Thấy mọi thứ nhẹ nhõm, như ai đang nhấc cái cảm giác bị đè nặng của mình lên. Tâm trạng mình đã tạm quên những thứ nên quên, tự dưng mình nhớ tới bài báo xưa cũ mình đọc, trong đó có nói về những người bị bệnh mà tâm trạng tốt thì mau lành bệnh hơn những người ủ rũ. Và bây giờ mình cũng thấy thế.

- ‘em, người ta ôm nhau kìa’, mình nói khi thấy cặp ngồi ở góc đang ôm nhau
- ‘muốn sao’, em nhìn mình hỏi, cười cười

Không trả lời, mình quàng tay mình ôm em, ấm thiết ấm, mềm thiết mềm. Mình thích sự mềm mại đó, làm mình như tan chảy

- ‘anh, nó hôn kìa’, em nói sau khi mình buông em ra. Thực ra cặp kia ko hôn nhau. Em nói xạo
- ‘muốn sao’, mình hỏi em, cũng cười cười

Em cũng như mình, ko trả lời, em nắm tay gầy đang bó bột của mình hun lên, rồi em hôn lên môi mình. Vị ngọt đọng trên môi, ngon hơn kẹo, vừa ngon vừa thơm. Hồi xưa đi quán thấy bọn nó ôm nhau, hôn nhau mình thường chê này nọ rồi cả ganh tị, giờ mình cũng hôn, cũng ôm và cũng ngoài cảm giác thích thì chẳng nghĩ được gì nhiều.

- ‘phải chi trời mưa ha?’, em nói khi mình và em đang ngồi rất sát nhau
- ‘em buồn à, khi buồn em hay mong mưa mà’, mình nói, em nhìn mình bất ngờ vì mình nói thế thay cho câu hỏi, sao mong mưa?
- ‘tại thích vậy, bên người yêu khi mưa tuyệt lắm’, em nói băng quơ, cô nàng của mình dù đời vùi dập cỡ nào thì cái nét thơ mộng, lãng mạn khao khát yêu vẫn bùng cháy. Em từng nói, người ta hi vọng và cái hi vọng giết chết tình yêu của người ta nhưng em gia sư khi yêu luôn hi vọng, mình có cảm giác em luôn tìm thấy lí do để cho bản thân cơ hội yêu và hi vọng thêm lần nữa. Là mình đúng hay mình suy nghĩ quá đơn giản về em.
- ‘ở bên anh là mưa nắng gì cũng tuyệt hết’, mình tự tin nói

- ‘cái tật nói dóc ko chứa hen, bữa này T ế vợ khá quá’, em gia sư nói, cười tươi
 - ‘xùy, anh ko ế vợ , gọi anh là T đẹp trai hay T thanh lịch đc rồi’, mình nói, sao bữa này mình nói chuyện chém gió quá, mình nói không biết ngại. Em gia sư làm điệu bộ muốn ói rồi cười sặc sụa. Mình cũng cười vì thấy vui quá.
- Sau tràng cười mình và em gia sư im lặng, nhìn băng quơ và nghe nhạc. 8h30 mình phải có mặt ở nhà vì mẹ mình dặn thằng anh mình là 8h30 tới chơi mẹ mình cho nó ăn món gì đó. Mình hẹn thằng anh là 8h15 gặp mình ở ngã tư, từ giờ tới lúc đó còn 45p, vậy là chỉ còn bên nhau nửa tiếng nữa, mình muốn nghe để hiểu tình hình những thứ mẹ mình nói với em gia sư
- ‘em muốn nghe mẹ anh nói gì với anh ko?’, mình hỏi dò em, biết là ngốc nghếch khi dò kiểu đó, nhưng gọi vậy thì em cũng hiểu
 - ‘muốn nghe mẹ anh nói với em gì chứ gì?’, em nói tinh nghịch, em quá rành rẽ trong việc nắm bắt tâm lí của người khác
 - ‘uhm, nói đi, anh muốn nghe’, mình nói thẳng luôn, lòng vòng mất thời giờ
 - ‘chuyện ko có gì quá quan trọng, chỉ là mẹ anh gọi em tới chỗ gần cty mẹ anh áh, rồi trả lương cho em, xong’, em nói, mình biết ngay là nói dối, nói bót đi
 - ‘ohm, xạo, nói tiếp đi’, mình nói, bỏ lơ qua cái cố ý lảng tránh của em, mẹ mình đâu hiền thế.
 - ‘haiz, nhiều chuyện thấy ớn àh, thì mẹ anh biết mình quen nhau, chị ấy ko thích’, em nói theo quen miệng gọi mẹ mình là chị. Em kịp nhận ra, nói trở lại : ‘Cô’.
 - ‘tiếp’, mình nói
 - ‘mẹ anh nói em ko hợp với anh rồi kêu là thôi ngay từ đầu, để lâu phiền, mẹ anh cảm ơn em nữa’, em nói, giọng lạc đi hẳn, thấy em buồn nhưng như người đã bình tĩnh và chấp nhận sự thật
 - ‘em có buông tay anh ko?’, mình hỏi em, mình muốn biết ý kiến của em.
 - ‘chưa, chưa đào mỏ mà, haha’, em cười, lại buông cái chữ đào mỏ, mình có gì mà để đào, em nói chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn cho qua cái không khí căng thẳng.

Mình thấy em cứ cười mà thấy vẻ đáng thương, em càng cười nhiều mình càng thấy em đáng thương. Sao mà cuộc đời này quá khổ sở với em? Mình thấy môi em cười mà tưởng tượng như khóc, mình đưa tay chạm vào môi em, mình làm theo quán tính thôi. Tay mình chạm vào cái môi đỏ mềm, em ngơ ngàng nhìn mình, em thôi cười, nước mắt em lăn nhẹ xuống, rất nhanh như kiểu những giọt nước mắt đó nắp sẵn ở hàng mi rồi khi em chỉ chớp là nó lăn xuống. Mình hoàn toàn thấy lạ lẫm, chỉ cái chạm nhẹ vào môi và em khóc. Sự ngăn cách giữa mình và em trở nên như chưa từng tồn tại. Với mình em luôn có quyền để khóc, dù như thế nào. Yêu một người là cho người khác có quyền làm tổn thương mình. Không phải lần đầu mình nhìn em khóc, nhưng lần này mình thấy hoảng hốt nhất, thấy mình trống rỗng vì mình nhỏ bé chẳng thể làm nước mắt ngừng rơi. Cuộc đời có thể là màu hồng với 1 ai đó nhưng cũng có thể là bi kịch của 1 ai đó. Vậy nên cứ sống thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều, đừng so sánh nhiều và cũng đừng hi vọng sự công bằng.

Em gia sư chở mình tới ngã tư và đứng đợi thằng anh mình cùng với mình. Thằng anh mình cứ nhìn nhìn em gia sư làm mình tò mò nhiều lắm. Thằng anh chở mình về nhà rồi mẹ mình nấu món gà ác tiềm cho nó ăn, không biết mẹ mình nấu sẵn từ bao giờ. Mình biết lí do mẹ mình nấu món này cho thằng anh mình ăn vì thằng anh mình nói món này mẹ mình nấu ngon nhất, nó khen làm mẹ mình thích và nấu cho nó ăn khi có dịp.

Mình vào phòng đánh máy, chơi bời trong khi thằng anh nói chuyện với mẹ mình ngoài phòng ăn. Mình có nhiều thứ chất chứa trong cảm xúc khi nhìn em gia sư khóc lúc nãy.

- ‘mẹ mày ko thích mày quen nhỏ đó hả?’, nghe tiếng thằng anh nói, mình nghe nhạc và ko biết thằng anh mình vào hồi nào
- ‘ohm, mẹ em cảm em quen’, mình nói với thằng anh

- ‘anh thấy nhỏ đó đc ko anh?’, mình hỏi thằng anh về em gia sư, mình nhớ tới cái đoạn nó nói thấy quen quen nên mình tò mò hỏi.
- ‘cũng đc đó’, thằng anh trả lời cụt ngắn và không đá động gì tới chuyện kia, mình nghĩ nó chỉ đùa vớ vẩn. Mình và thằng anh đều im lặng.
- ‘àh, nhỏ bạn mày hình như học chung lớp với đứa bạn của tao’, thằng anh nói như kịp nhớ ra
- ‘gì trùng hợp quá ba’, mình hỏi nó, làm gì mà dây dưa rề má như thế. Mình liên tưởng tới HA
- ‘thằng bạn đá banh chung với tao hình như biết nhỏ bạn mày’, nó nói, biết là mình tò mò
- ‘sao anh biết?’, mình hỏi
- ‘thì thấy hình nhỏ bạn mày nên tao ngờ ngờ quen, ko biết phải ko?’, thằng anh nói.
- ‘hình ở đâu, thằng bạn anh là ai?’, mình hỏi hệt hệt, nếu là HA thì mình ko biết gì để nói, nếu là nó thì quá ngỡ ngàng rồi.
- ‘thằng D bạn tao, chung đội đá banh, tao thấy hình nhỏ bồ mày đây trong điện thoại nó’, mình quá ngạc nhiên vì sự trùng hợp nào, D là người mà em gia sư nói trong tn, là bạn thân của em gia sư đó hả?
- ‘sao anh thấy, chém mát quá’, mình nói giỡn, nhưng mình có cảm giác thằng anh mình nói thật.
- ‘shit, tao mượn điện thoại nó, nó để làm hình nền mà’, thằng anh nói, nó vừa nói vừa ăn miếng dưa hấu trong đĩa trái cây mẹ mình kêu nó mang vào ăn. Mình hồi hộp nghe, thấy vừa phấn khích vừa thấy bất ngờ
- ‘ohm, mà thằng D đó còn đá banh chung với anh ko?’, mình hỏi, vì theo em gia sư nói là nó đã ko còn bên cạnh em gia sư
- ‘còn, thứ 6 hàng tuần hay đá, thằng đó cũng học FPT luôn’, thằng anh nói, thằng anh mình học FPT. Vấn đề mình thắc mắc tại sao ở cùng nhau trong 1 thành phố mà sao em gia sư nói là D đã đi mất? Rồi tại sao thằng anh mình chỉ đơn giản là tấm hình nền hay đôi ba tấm hình trong điện thoại mà nó nói là quen, thường thì ta phải nhìn qua nhiều lần mới sau gặp lại mới thấy quen chứ.
- ‘ủa, mà sao có tấm hình mà anh nhớ zữ vậy?’, mình hỏi thằng anh, nó có vẻ cũng rất thích thú với chuyện này
- ‘ko, con nhỏ bồ mày nhiều đứa bạn tao cũng biết đó, đâu phải mình tao’, thằng anh nói, sao em gia sư làm gì mà nhiều người biết.
- ‘sao biết?’, mình hỏi, mình tò mò lắm rồi
- ‘trong đội đá banh thì hầu như biết, nhỏ này hồi đó cũng đi đá banh nữ đó, hình như nó hâm mộ arsenal’, thằng anh nói, đúng trùng hợp với chiếc áo ngủ em mặc ở vũng tàu, là màu áo của arsenal. Mình vừa ngạc nhiên vừa thích thú với cái thông tin này, không ngờ em gia sư của mình còn đi đá banh.
- ‘vậy sao nhỏ bồ em nói ko biết anh’, mình hỏi
- ‘tao biết nó chứ nó làm gì biết tao, mày quen cũng hay đó, nhỏ này ngày xưa nhiều thằng cua mà ko dính’, mình thấy nhiều tin tức bất ngờ quá. Thực tình em gia sư dễ thương, ưa nhìn nhưng mình ko nghĩ nhiều người thích em như mình, có lẽ là cá tính nổi bật của em thu hút người ta. Nếu nói về mốc thời gian đó thì trong khoảng này em gia sư đang quen với C.
- ‘em mà, đẳng cấp khác’, mình nói giỡn đầy tự tin
- ‘lâu lắm rồi tao ko gặp nhỏ này, nên gặp lại hơi ngờ ngờ nhìn nó cũng khác quá, hồi xưa nó cắt tóc ngắn’, thằng anh nói vui vẻ lắm. Mình ko ngờ hôm nay mình được biết những tin tức này và 1 chút về người tên D.
- ‘thứ 6 cho em đi đá banh với’, mình nói, tự dưng muốn biết gì đó về D. Mình chỉ đi chơi thôi cũng chẳng làm gì.
- ‘mày đi làm gì?’, thằng anh hỏi mình

- ‘đi chơi ở nhà chán bỏ mẹ’, mình nói.

...

Thằng anh mình về nhà rồi mình mới nhắn tin với em gia sư

Mọi thứ tạm ổn và đang đi theo hướng kiểm soát được. Mình có cảm giác như ngẫu nhiên mọi thứ dần mở ra, thì tới thời điểm nào đó phù hợp, chuyện gì cũng đc lí giải rồi trở thành dĩ vãng.

21. Chương 21

thứ ba, ngày thứ 23 yêu nhau

Thời gian qua nhanh đến mức ko tưởng...

Sáng mình thức dậy lúc 6h sáng , hn phải đi học. Điện thoại có tin nhắn của em gia sư và nhỏ Nhung, ko có của nhỏ H. Mình ko bận tâm về những tin nhắn ngoài tin nhắn của em gia sư.

Khoảng hơn 6h15 mình đang ăn sáng thì có điện thoại của nhỏ Nhung, mình cân nhắc mãi rồi bắt máy xem nhỏ nói gì, dù gì cũng không nên quá sỗ sàng, còn mẹ mình nữa.

- ‘alo’, mình trả lời

- ‘anh dậy chưa, em gọi đánh thức anh nè’, giọng nhỏ Nhung nghe nhỏ nhẹ trong điện thoại

- ‘cám ơn em, anh dậy lâu rồi’, mình nói rất lịch sự

- ‘vậy hả, àh sắp tới sn em đó, thứ bảy này nè, em mời anh đi nha, thời gian địa điểm em nhắn tin sau’, nhỏ nói, thì ra là sinh nhật nhỏ. Mình chắc chắn ko thể đi. Vì mình ko thích nhỏ với chẳng có lí do gì để đi, có phải bận bẻ gì nhau đâu

- ‘thứ bảy này hình như anh bận rồi, có gì nói sau nha, anh ăn sáng đi học’, mình nói. Cứ nói chuyện với nhỏ là thấy có cái khó chịu trong người, cảm giác rất kì cục.

- ‘ohm, bye anh’, nhỏ nói rồi cúp máy. Mình cũng ăn sáng rồi đi học luôn.

...

Mình tới trường rồi lấy điện thoại gọi cho em gia sư, em gia sư giờ này cũng đi học, không biết em tới trường chưa? Em là chuyên gia đi học trễ. Em nói trưa em chạy qua đón mình về, kiểm tiền xe ôm.

...

Trưa em gia sư tới đón mình, em mua sẵn bình li nước mía. Miệng thì luôn miệng nói đùa mở, còn hành động thì chăm sóc mình và chẳng ngại tốn tiền với mình. Em gia sư của mình chu đáo lắm

- ‘anh đi xe ôm từ đây về nhà hết nhiều?’, em gia sư hỏi

- ‘hết 35k luôn đó’, mình nói

- ‘từ mai em chở anh đi, đón anh về, lấy rẻ 1 lần 30k thôi, em nhân từ thiệt’, mình buồn cười vì cái chữ nhân từ. Đã nhân từ thì chở free luôn đi.

- ‘ohm cám ơn heo nha, mai anh đc đi xe miễn phí, còn được ôm’, mình giả lả như ko nghe chuyện tiền bạc

- ‘thứ gì đâu không’, em nói rồi cười, mỗi lần em nói câu đó là y như rằng em tỏ ra vẻ chán ngán nhưng miệng lại cười. Vậy chẳng lẽ mai có người chở đi học. Mấy hôm nay đi học mẹ mình đưa tiền xe ôm cho, nếu mình ko đi xe ôm mà em gia sư chở thì sẽ dư được một khoản khá đáng kể cho nhiều lần đi. Mình tính toán sơ qua thì cũng thấy được.

- ‘vậy mai em chở anh hả?’, mình hỏi, nói vậy thôi chứ em mà qua chở mình dù mình thích lắm nhưng cũng phiền lắm, em sẽ phải dậy sớm rồi cũng mệt.

- ‘ohm, ham lắm, nhớ trả tiền’, em nói. Nếu ai không biết thấy mình giống thằng đào mỏ hơn em là kẻ chuẩn bị đào mỏ mình.

- ‘anh ôm trả nha’, mình nói rồi ôm em. Đúng là gây tay khi có người yêu nó cũng có cái sướng, được chở, được ôm và cảm nhận cái cảm giác mềm mại ấm áp ở da thịt em.

- ‘bây giờ em sẽ canh mấy ổ gà mà chạy vô, anh sẽ phải ôm em chặt, haha, y như mấy thằng con trai chở bạn gái và canh ổ gà chạy’, em nói, sợ luôn với những thứ em nghĩ trong cái đầu nhỏ bé ấy, mọi thứ phong phú hơn mình nhiều, em nói rồi cười liên tục. Có vẻ em vui với ý tưởng đó. Tự dưng mình tưởng tượng tới hình ảnh em mặc bộ đồ đá banh, rồi chạy trên sân như cầu thủ, mình buồn cười với hình ảnh đó. Rồi mình lại ước, nếu được mình vẫn muốn gặp em sớm hơn thì những kí ức trong mình sẽ dày lên rồi nhiều hình ảnh tươi đẹp mà mình sẽ có.

- ‘ù, mê trai quá, ko cần chạy vậy, anh cũng ôm em chặt mà’, mình cười nói

- ‘em ko mê trai thì có quen anh ko hả? anh mê gái, em mê trai, chúng ta mê nhau, haha’, em cười giòn, trưa nay trời nắng lắm, em cũng che kín mít nhưng ko đeo bao tay

...

Nắng phủ lên mình và em, tràn ngập mọi góc ngách, nhờ nắng hay nhờ em mà mình thấy tâm hồn rực sáng, như cánh cửa lâu năm được mở ra. Càng có cảm giác yêu thương ngào ngạt. Trời trên cao trong xanh, nắng màu vàng, mình cứ mong em chạy chậm để thời gian bên em kéo dài mãi.

- ‘ăn kem đi em’, mình nói khi thấy cái quán kem tươi, mình muốn ở bên em chút nữa và cũng muốn cái vị mát lạnh của kem.

- ‘ohm ha, ăn kem sô cô la’, em nói rồi chạy xe vào quán, kem tươi ở đây 4k 1 cây, mình và em gia sư mỗi đứa ăn 2 cây, ăn xong lạnh hết bụng

Mình lại thấy cái hình ảnh em gia sư đưa tay chạm vào que kem rồi đưa lên miệng mút. Em vẫn thích cái kiểu đó, nét tình nghịch hiện rõ lên trong ánh mắt, nhìn em dễ thương đến long lanh, hay mình yêu và thấy thế. Mình nhìn em ăn kem và đặt câu hỏi, theo mình thấy thì em gia sư đối xử với HA rất phũ phàng, vậy thì tại sao em gia sư lại luôn bị hấn bầm riết. Vì khi bị em gia sư đá, lòng tự tôn bị tổn thương, giả thiết đó hợp lí nhưng ko đủ để hấn dày công theo đuổi rồi nhận lấy chua cay, người ta có thể vì chút tức tối ở đoạn đầu nhưng chắc chắn chuyện đó ko thể kéo dài mãi. Mình thấy cách hấn đối xử với em gia sư là cố gắng cố gắng để chùng mình xuống, hấn như con hổ bị mắc xương và người duy nhất có thể lấy cái xương đó là em gia sư. Tại sao hấn như thế? Mình lí giải là yêu, vì có thể hấn từng được yêu thương thật nhiều, được em gia sư đối xử bằng thứ tình cảm tương tự như với mình, hấn đâm nghiện như mình đang nghiện em, nghiện mọi thứ thuộc về em. Hấn quẫn quại khi không còn nữa, và vì nghiện nên ko thể bỏ dù lòng biết là khó, dù lòng muốn ko theo mãi con người đó. Nhưng không thể.

Mình tự dưng thấy thoáng buồn, và thấy mình vớ vẩn khi đang vui thì lại sợ mất người yêu, sợ ko thể thấy vui nữa.

...

Em gia sư chở mình tới chung cư, mình kiểm có hôn em tạm biệt. Cái hôn nhẹ lên má thôi mà mình cũng thấy lâng lâng, mình trở lên nhà thì mẹ mình về từ hồi nào. Mình chào mẹ rồi vào phòng thay đồ

- ‘anh’, mình giật mình khi thấy nhỏ Nhung, mình ko hiểu sao có kiểu tự tiện như thế, sao nhỏ lại ngồi trong phòng mình trong khi mình ko ở nhà. Không hiểu nổi mẹ mình nghĩ gì, con nhỏ này cũng ăn không ngồi rồi quá.

Sau vài giây ngỡ ngàng mình nói

- ‘em ko biết nghĩ àh, anh ko có ở nhà em vô đây làm gì?’, mình hỏi đầy bức bối kiểu ko thể chịu đựng nổi

- ‘em mới vào, tại em định kiểm quyển truyện đọc’, nhỏ Nhung nói có vẻ ngại, mình thấy vậy nên cũng thôi, làm quá cũng chẳng được gì

- ‘oh, lần sau anh ko có ở nhà em đừng vào phòng anh , giờ em ra ngoài cho anh thay đồ’, mình nói, bực lắm nhưng chắc nói nữa chắc đến mức cãi nhau với nó. Mẹ mình lại câu tiết rồi mình khổ nữa, mình ko biết mình phải chịu đựng cảnh này tới bao giờ

Buổi trưa mình cáo no và chẳng ăn cơm chung với nhỏ Nhung và mẹ, nếu có chút tự trọng chắc nhỏ Nhung sẽ hiểu ý mình, mình hi vọng là nhỏ hiểu nhưng vô vọng thì phải, vì nhỏ cứ trơ trơ. Có vẻ như nhỏ Nhung ko đơn thuần vào phòng mình lấy truyện, mình ko chắc nhưng có cảm giác là lap của mình bị nhỏ rờ tới. Trong lap mình có nhiều hình lắm, sáng nay mình ko mang đi vì tay bị đau vậy nên mình ko mang nặng. Mình hi vọng nhỏ chưa rờ tới, càng nghĩ mình càng có cảm giác ghét nhỏ Nhung, ko phải là ko thích mà là ghét luôn.

...

Mình nấu mì ăn sau khi mẹ mình với nhỏ Nhung ra khỏi nhà, mình tất nhiên là khóa cửa phòng và mở nhạc, tránh sự làm phiền. Chẳng biết tự bao giờ cái không gian của riêng mình lại chật hẹp như thế, hình như chẳng còn dành cho riêng mình thì phải, bị xâm phạm 1 cách nghiêm trọng bởi con nhỏ vô duyên vô cớ và tự tiện

Mình nhận được tin nhắn của nhỏ Nhung: ‘em xin lỗi anh vụ hồi nãy nha, em không cố ý, em cũng ko lục lọi gì đâu’, mình chẳng biết là nhỏ còn đòi lục lọi gì nữa

- ‘ko có gì, hi vọng em hiểu thứ anh muốn nói, mong em đừng làm phiền anh, cảm ơn em’, mình nhắn tin, nói thẳng luôn

Mình đợi tin nhắn mà mãi chẳng thấy đâu, chắc nhỏ quê hay nhỏ cố làm lơ coi như không có gì.

Sau 1 hồi đợi lâu mình nhận đc cái tin nhắn khá dài của nhỏ Nhung , tin nhắn có nội dung

- ‘em nói thích anh thì anh không tin đâu nhỉ? Nhưng em thích anh lâu rồi. Em tự tiện rồi bị anh ghét, nhưng anh đối xử với em phũ phàng quá. Nhưng em không bỏ cuộc đâu, em chưa thua và sẽ không thua. Em đợi anh đó, anh cứ suy nghĩ và cứ yêu chán đi’, nhỏ nhắn cái tin nhắn nghe chẳng ăn nhập gì, thích mới lạ chứ.

- ‘em cứ đợi thoải mái tùy em, anh không thích em và mãi mãi ko, ko phải vì ai khác hay có ng khác mà vì chính bản thân anh ko thích em, nói thì phũ phàng bởi anh là người như vậy. Anh mong em hiểu , nếu em ko hiểu thì cũng tự trọng đừng làm phiền cuộc sống của anh. Cảm ơn và xin lỗi em’, mình nhắn tin, nhắn nội dung như thế cũng thấy rườm rà và nhiều chuyện. Chẳng biết tự bao giờ mình trở nên như thế. Tất cả mình làm là mong nhỏ hiểu

- ‘tùy anh’, nhỏ nhắn tin như thế. Mình biết là nhỏ đang hiểu chiến và mình có nói gì nhỏ cũng ko chịu hiểu

...

Lâu thật lâu rồi cái số đuôi 37 ko nhá máy hay nhắn tin chửi bới, tối nay nó vừa nhá máy liên tục, mình biết là bắt máy ko có kết quả nên để nó gọi chán thì tự nó sẽ thôi. Hình như nó không biết mệt, cái số đuôi đó gọi liên tục

- ‘alo’, mình bực bội bắt máy

Không phải nhá máy, thay vào đó là tràng im lặng, tự dưng cảm giác số đó là của nhỏ Nhung, nhưng nghĩ lại thì ko hợp lí vì nhỏ Nhung đến sau cái số máy ấy, mình thôi cái ý nghĩ đó, giờ cũng chẳng muốn biết là ai nữa. Ai thì cũng như ai thôi, hình như mình có quá nhiều kẻ thù trong chuyện tình yêu này

- ‘alo’, tiếng đứa con trai trả lời, mình ngạc nhiên vì lần này nó chịu lên tiếng, không phải giọng HA, của 1 người khác, nghe hoàn toàn lạ

- ‘ai vậy?’, mình hỏi lịch sự nhưng giọng nói có chút căng thẳng

- ‘chào bạn, mấy lần trước mình hơi quá khi làm phiền bạn’, giọng nói rất rõ ràng , giọng miền nam

- ‘bạn là ai?’, mình hỏi lại, trên tinh thần thêm bạn bớt thù
- ‘mình là bạn của Linh’, mình cũng quên mất những nội dung tin nhắn mà số 37 đã nhắn, chỉ biết rất bất lịch sự và chữ bôi hay xúc phạm. Nhưng cách nói chuyện thì lại quá mực thước, lịch sự. Đúng là con người khó lường
- ‘ohm, có chuyện gì không?’, mình hỏi, đợi nó nói gì đó, mình nghĩ sẽ lại là nào là tránh xa Linh, Linh là của nó, rồi ko đc thì chữ Linh là con điểm, con đĩ. Mình cay đắng nghĩ thế, rồi thấy khó chịu.
- ‘mình muốn nói nhiều chuyện với bạn, hơi đường đột nhưng có mấy thứ phải nói, nếu bạn rảnh ình cái hẹn’, tiếng đứa con trai nói, mình bắt đầu lo ngại, biết số điện thoại mình, ko phải H, ko phải HA, còn là ai nữa? hình như ko phải giọng C.
- ‘bạn là ai, sao mình phải gặp bạn, bạn nói gì nói luôn đi’, mình nói, nghĩ tới mình cũng có nhiều cái hẹn kiểu này, đầy vô bổ.
- ‘rất dài dòng , bạn hiểu đi mình ko có ý xấu vì mình gọi để nói chuyện kiểu này là bạn biết rồi mà, mình dẫn đo lăm mới nói chuyện này, mình là bạn rất thân với Linh’, ng đó nói, mình thoáng nghĩ là nếu là bạn thân sao buông lời mạt sát, nói xấu nhau.
- ‘bạn quên mấy tin nhắn bạn nhắn àh?’, mình nói, không tin lắm. Nhưng mình có linh cảm hần nói thật, tự dưng thế dù mình thấy có vẻ mình quá tin người.
- ‘không, mình sẽ giải thích cho bạn hiểu, khi nào bạn rảnh ình cái hẹn’, nó nói. Mình im lặng suy nghĩ, mình cũng muốn chấm dứt mọi thứ nhanh nhanh lắm, mình ko thích nhiều thứ ở quá khứ cứ lằng nhằng ở hiện tại.
- ‘để mình suy nghĩ, mình nói sau’, mình nói vậy vì định hỏi ý kiến mấy thím
- ‘có gì nhắn tin ình theo số này’, hần nói rồi cúp máy. Cái số điện thoại đuôi 37 này thực ra rất thông minh, có lần mình lấy số lạ gọi lại nhưng ko có bắt máy, hần cân nhắc rất kĩ hay hần mua sẵn cái sim khuyến mãi và dư biết số lạ gọi là ng nào.

...

Có nhiều chi tiết khó tin hay ngẫu nhiên quá mức khiến người đọc cảm giác là không thật. Cuộc đời mình tẻ nhạt tới mức hơn cả nước ốc cho tới khi mình bị dẫn vào những thứ này. Chính mình còn không tin, nên mình cho đó là sự sắp đặt của ai đó.

Cám ơn mọi người đã đọc và ủng hộ mình trong thời gian qua.

22. Chương 22

thứ tư, ngày thứ 24 yêu nhau

Mình vẫn chẳng biết số đuôi 37 là ai, nội dung tin nhắn hần đã từng nhắn. Mình thì lười đọc lại những thứ mình viết để biết hần đã nói rõ ràng những gì. Nên mình bỏ qua số đuôi 37, người mình nghi ngờ nhiều nhất là D, ng bạn thân của em gia sư. Chỉ là bạn thân sẽ là ng cùng phe với mình hay biết rõ chuyện mình nhất, thế sao còn buông những lời nghe nặng nhọc thế, chắc chắn là có uẩn khúc gì. Tự dưng có cảm giác là D hơi nguy hiểm

Sài gòn không nhỏ, nhưng hầu hết những ng mình quen biết rồi gặp gỡ đều lòng vòng ở quanh khu nhà mình, như nhà thằng anh thì chẳng xa nhà mình mấy, rồi công ty mẹ mình cũng thế, trường mình học hồi cấp ba và bây giờ là trường đại học. Cũng lòng vòng gần nhà mình, ko phải kiểu gần như dạng đi bộ 5, 10p cũng tới mà là kiểu gần trong cùng quận, hay cùng khu hay những quận lân cận. Em gia sư và D học chung lớp, mà 2 người họ lại học cùng trường với thằng anh mình, rồi còn chung đội đá banh nên họ biết nhau cũng dễ hiểu. Như trường hồi cấp 3 của mình có 2 nhỏ hotgirl, ko phải nổi tiếng rồi lên báo, mà

2 nhỏ đó xinh rồi hát hò rồi làm mc trong trường nên hầu như ai trong trường cũng biết 2 nhỏ đó. Kiểu quen biết sơ đẳng, ko phải đã từng nói chuyện hay đi chung. Mình biết người ta nhưng người ta ko hề biết mình. Thằng anh mình cũng quen em gia sư với phương thức gần như thế.

...

Theo phác thảo của thằng anh mình về em gia sư hồi mình chưa gặp em là

+ tóc cắt ngắn

+chơi đá banh và hâm mộ arsenal

+có nhiều người theo đuổi, ko phải vì quá xinh đẹp mà vì tính cách với vẻ ưa nhìn dễ thương. Theo mình thấy những cô gái kiểu như vậy có nhiều người thích hơn những cô gái cực kì xinh đẹp, vì cô gái quá xinh làm cho con trai có cảm giác bản thân ko xứng.

+một cô gái lạnh lẽ và thông minh

...

Sáng nay mình cũng phải đi học, mình thức dậy từ 6h kém vì mình hẹn với em gia sư là 6h5' gặp nhau ở dưới nhà, mình và em sẽ cùng ăn sáng. Em chở mình tới trường rồi đi học luôn. Mọi ngày mình thường nằm ngủ dậy dưng lảm, vì mình hay nghĩ thầy hay tới trễ nên đi trễ chút ko sao. Hôm nay có em gia sư đưa đi học, mình dậy mà chẳng dậy dưng gì, cứ nghĩ tới đoạn mình và em gia sư cùng nhau ăn sáng rồi đi học là mình thấy sướng cả lên. Cảm giác yêu đương làm mình thấy dễ chịu nhất là mỗi sáng sớm cảm nhận thấy rõ ràng sự tồn tại tình yêu của con người đó với mình

Nói về mẹ mình và mình, mẹ mình chẳng đá động gì tới chuyện em gia sư. Mẹ quá rành tính mình và mẹ biết mình cũng cứng đầu không thua mẹ. Nhưng mẹ ko nhượng bước, mình biết thế chỉ là mẹ muốn để mọi thứ êm xuôi đã, mẹ vẫn gọi nhỏ Nhung tới chơi thường xuyên. Mẹ còn nhiều chuyện để làm và để lo nên mẹ tạm bỏ qua ỉnh. Mẹ tất nhiên chưa biết chuyện mình và em gia sư đi học chung. Còn về nhỏ Nhung, tối hôm qua nhỏ có nhắn tin chúc mình ngủ ngon và sáng nay cũng có tin nhắn. Mình không quan tâm và cũng ko muốn quan tâm nhỏ Nhung,kiểu con gái mình ghét nhất.

Sáng nay mình lại nhớ tới cái cảnh chị Q ngồi trên ghế và cười, bình thần như đang xem 1 bộ phim hay mà người đóng là cô em gái cùng cha khác mẹ đang quỳ, trên đầu cô em gái là những lời nói nặng nề đang trút xuống.Nếu Sự tức giận của ai đó làm ta sợ hãi, nhưng sự thờ ơ bình thần của họ làm ta thấy hận thù sâu nặng tới mức nào

...

Mình xuống tới nơi thì em gia sư đang đứng đợi sẵn, em hình như chưa từng để mình phải đợi, em luôn đợi mình. Em gia sư sáng nay mặc quần jeans và áo sơ mi đen, có cái thắt lưng nhỏ màu cam, em cũng đeo túi màu cam. Thỉnh thoảng mình nghĩ em ăn mặc như thế này đi học là hiểm họa của mình, nhìn em tươi trẻ và lại thu thêm vài vệ tinh.

Nhìn thấy em, mình cười. Em thường cười trước, lần này thì mình nhanh miệng hơn, mình cười trước, tất nhiên nụ cười mình ko trong bằng em đâu.

-‘sao yêu đời quá vậy?’, em hỏi mình rồi lấy nón bảo hiểm cẩn thận đội ỉnh, em vẫn làm mọi thứ nhẹ nhàng nhưng nhanh nhẹn. Ân cần như 1 người vợ ngoan

-‘có em là anh vui ảh’, mình nói, cười. Nói đúng với những thứ mình đang nghĩ, ko hề thêm bớt

-‘em có giá trị thiệt, vậy nên đối xử với em tốt chút’, em nói tình nghịch, mình leo lên xe em ngồi, quàng tay ôm em liền. Mình thích ngồi ở vị trí này, vì em quá mềm mại

-‘tốt sao nữa, anh tốt lắm rồi đó’, mình nói, đường sáng thoáng mát. Sài gòn cứ sáng là thấy trong veo và mát mẻ lắm.

-‘haha, thấy ớn’, em nói như kiểu mình đang nói chuyện hoang đường. Giọng cười nghe giòn tan.

-‘em thích đá banh ko?’, mình hỏi em, nhớ tới màu áo arsenal em mặc.

-‘cũng thích đó, em coi đây đủ nhất là euro 2008, hồi đó em thích búp bê Arshavin của Nga, euro 2008 là bước đệm cho anh ta thì phải, em cũng thích cái kiểu anh ta đưa ngón tay lên miệng. Đẹp trai lắm’, em nói say mê làm mình đến ganh tỵ với Arshavin, em làm mình ngạc nhiên vì tính cách em, mình chưa từng nào nghe cô gái nào nói về đá banh mà có vẻ thích thú đó.

-‘khi nào em với anh đá banh’, mình nói, nghĩ tới cảnh mình và em chạy vòng vòng trên sân và dành trái banh, mình thấy thú vị, quên mất cái tay đang bó bột và cái đầu còn băng của mình

-‘ok, nhớ nói nha, hồi xưa em với bạn em hay nói, đứa nào hứa lèo đứa đó làm ..., haha’, em cười to, em ngại khi nói từ đó.

-‘làm chó àh?’, mình hỏi lại

-‘ohm, haha’, em cười, mình cũng cười. Không ngờ là tình cảm của mình và em gia sư tiến triển nhanh thế, có thể nói với nhau những thứ khó nói.

Có người nói mình và em yêu quá nhanh, diễn biến cũng quá nhanh và lo lắng là sẽ chóng tàn khi thời huy hoàng qua đi. Nhưng mình biết làm sao khi mà vốn dĩ nó diễn ra như thế, chẳng lẽ mình lại cố gắng kìm tốc độ đó. Mình đâu thể nên để mọi thứ tự nhiên, mình chỉ có thể cân nhắc hành động của mình chứ đâu thể điều khiển mọi thứ.

...

Mình và em gia sư ghé vào ăn sáng rồi em chở mình tới trường

-‘ko hun tạm biệt hả?’, em hỏi mình, nháy mắt tinh nghịch, em biết rõ đây là trường học và ai đời làm chuyện đó ở cổng trường. Em thích làm mình khó xử mà, đã thế thì mình làm liều, hôn cũng sướng mà.

-‘có chứ’, mình nói, em đâu đoán được là mình sẽ nói thế, em đoán là mình sẽ ngại ngùng và ko dám chứ gì

-‘hả?’, em nói có vẻ ngạc nhiên lắm. Em hiểu mình lắm nhưng nếu mình làm trái tính cách của mình sao em biết được chứ.

Mình cúi xuống định hôn lên má em, mình chẳng hề run, chỉ thấy phấn khích khi em ngạc nhiên. Mình đang gần chạm tới em, mình biết nhiều đứa đang nhìn bọn mình lắm nhưng mình mặc kệ. Em gia sư lùi ra

-‘em đi học, trễ ừ’, em nói rồi bên lên cười chạy xe đi mất. Mình nghĩ tới cảnh đó mà buồn cười, cứ vừa đi vừa tủm tủm cười như thằng mát. Thấy vui vui làm sao khi nghĩ tới cảnh em gia sư bất ngờ vì hành động của mình

-‘bố thằng dở người’, nghe tiếng bắc và ăn nói kiểu này không ai khác là thằng bạn cùng lớp với mình. Nó người gốc bắc và luôn giữ giọng nói chính gốc. Nhiều lúc buồn công nhận là ngồi nghe nó chém gió mình cười đau ruột. Cái kiểu chọc gái của nó cũng ko giống ai, phải nói là thằng bạn mình rất vui, rất hài.

-‘ơ ẹt, chú ăn nói thế hả?’, mình nói thế với nó

-‘thằng dở người vừa đi vừa cười’ nó nói, người bắc có kiểu ngôn ngữ rất điêu luyện, nhiều từ ngữ rất phong phú. Hồi mình mới quen thằng này, có nhiều từ ngữ nó nói mình chẳng hiểu, nghe riết thành ra nhảm. Thỉnh thoảng mình còn nói như giọng bắc.

...

Mình hôm nay đi học đúng giờ, ko bị trễ như hôm trước. Mọi thứ bình thường như mọi ngày. Tới giờ ra chơi, mình nhận được tin nhắn của số đuôi 37. Mình nghĩ tới lời yêu cầu 1 cái hẹn của chủ nhân số 37, theo nhiều ý kiến thì khuyên mình ko nên đi. Mình cũng đang định thế nhưng cũng chưa trả lời rõ ràng.

-‘những thứ thuộc về bạn, mãi mãi thuộc về bạn dù có đi tới đâu thì nó cũng là của bạn’, tin nhắn thế chẳng hiểu mang nghĩa gì, chắc kiểu khẳng định chủ quyền. Mình tiếc tiền nên chẳng tin nhắn cho loại tin nhắn vô bổ này

-‘bạn biết như nhìn thấy bề nổi của tảng băng thôi, mình muốn gặp bạn 1 lần để nói rõ 1 số chuyện về Linh và về bạn. Hi vọng bạn đồng ý’, tin nhắn thứ 2 của hân ta. Không hiểu ai, mình cũng ko nhắn tin lại. Lỡ

lẽ có vẻ rất thông minh và ko hề thô tục, mình tò mò là ai lắm nhưng mình phải cân nhắc bình tĩnh rõ ràng. Thậm chí vì yêu người ta có thể làm mọi thứ, tình yêu đôi khi nguy hiểm hơn cả tiền.

...

Trưa học xong em gia sư chở mình về nhà

-‘em kiếm việc chỗ khác chưa?’, mình hỏi, lời lẽ hơi bất cần vì người khiến em mất việc là mẹ mình. Nhưng mình chỉ muốn biết em làm thế nào có tiền, cuộc sống em chắc trở nên khó khăn hơn

-‘em đang bán quần áo trên mạng’, em nói, nếu đúng thì em quá linh hoạt rồi.

-‘ủa, em làm hồi nào?’, mình hỏi em, chẳng lẽ em xúc tiến mọi thứ nhanh thế

-‘đó giờ em bán quần áo trên mạng mà, đi dạy là đi kiếm thêm tiền thôi.’, em nói, mình mừng dù em, thì ra đó giờ em bán quần áo, điều đó cũng lí giải cho những thứ quần áo đa dạng và đầy màu sắc em mặc

-‘có vợ bán quần áo, mà chồng ăn mặc rách rưới’, mình nói đùa cho không khí bớt trầm lắng. Mình chẳng biết nhiều về lĩnh vực bán quần áo, mình cũng ko có quan tâm tới quần áo.

-‘haha, rách cho tụi nó khỏi nhìn, khỏi để ý’, em cười nói

-‘ủa, mà em bán qua mạng theo dạng nào?’, mình tò mò hỏi

-‘em có cái shop trên mạng, rồi bán ở đủ thứ trang, cứ mặc rồi up lên web, ng ta thấy đẹp sẽ gọi điện đặt mua, nhưng thường là nt đặt mã số, địa chỉ, và thông báo là gửi tiền vào tài khoản rồi thì em gửi đồ, đồ em mặc em ít bao giờ ra shop mua, em tự lựa tự mua về bán, nên thấy đẹp thấy thích thì em mặc luôn’, em nói chi tiết như thế, hèn gì em có tiền xài rồi quần áo nhiều để mặc. Mình thấy khâm phục em vì em xoay sở quá giỏi.

-‘heo giỏi quá ta’, mình nói khâm phục.

-‘phải có cách để sống chứ, hehe’, em nói, mình hơi thắc mắc là em kiếm được tiền nhờ việc buôn bán, rồi đi dạy kèm, chắc tháng em kiếm cũng khá khá đủ để em sống và đi học. Vậy tại sao em phải ở trong nhà đó, theo mình thấy thì em không thoải mái và còn chị Q, chị ta đối xử với em tệ lắm. Tính em gia sư thì ngang bướng và có lòng tự trọng cao, hơi khó nghĩ để biết lí do sao em vẫn sống trong nhà đó.

Hay đơn giản nhà vẫn luôn là nhà dù như thế nào?

-‘sao em chọn học ngoại ngữ?em thích hả?’, mình hỏi em, ước mơ và nghề nghiệp luôn bắt nguồn từ điều gì đó và mình muốn biết mọi thứ thuộc về em

-‘hồi đó thì ko hẳn là thích,em cũng học ko giỏi anh văn lắm’, em trả lời, em gia sư bây giờ có thể nói thông thạo.

Trời nắng gắt quá, xe em chạy chậm

-‘ vậy sao chọn học?’, mình thắc mắc, mình thì chọn ngành học của mình tại mình thích và hồi cấp 3 mình học giỏi nhất môn Hóa, hóa gần như là đam mê của mình. Em thì ko thích, rồi học ko giỏi, sao ko chọn ngành khác mà là ngoại ngữ, cái môn cũng cần năng khiếu.

-‘hồi đó em còn ngây thơ lắm, em bị mất trinh rồi lo sợ tốt độ là sau này ko lấy chồng được hoặc lấy về sẽ bị đánh đập,lúc đó em đâu biết có vụ vá trinh, nên em muốn giỏi tiếng anh để sau này lấy chồng nước ngoài, người nước ngoài họ ko quan trọng trinh tiết bằng người việt nam, haha’, em lí giải rồi cười, nghe có phần trẻ con,nhưng điều đó trở thành động lực cho em, mình nghe câu chuyện của em, có cảm giác vừa vui vừa buồn, thứ em nói như bị kịch lại nói dễ dàng, với em hẳn chuyện mất trinh từng là thứ ám ảnh em.

-‘rồi sao nữa?’, mình hỏi, câu chuyện em nói về em làm mình muốn nghe.

-‘thì em lao vào học tiếng anh, học lại từ căn bản em học suốt ngày đi đâu cũng mang từ điển, đi đường mà thấy chữ tiếng anh nào em ko biết là em dừng xe lúi từ điển ra xem, học luôn nên từ từ vốn từ khá lên, học cũng khá dần’, em nói, mình có cảm giác em đang sống lại quãng thời gian đó, em sợ, em bơ vơ đơn độc và tìm động lực để cố gắng cho tương lai.

-‘em học tiếng anh ko phải như người ta, em học ko đi học thêm hay gì hết, em học vì nghĩ em phải sống phải lấy chồng, haha’, em nói tiếp. Mình cười vì em cứ nhắc tới chồng, em thích lấy chồng đến vậy àh?

-‘heo ham lấy chồng quá ha’, mình nói rồi cười.

-‘đó cũng là mục tiêu đó, mẹ em ko có chồng , đó là điều tệ hại kinh khủng khiếp. Anh ko biết ko chồng có con khổ sở như nào đâu. Nên em phải có chồng mà là chồng tốt nhất có thể, lấy cho cả phần mẹ em’, những thứ em nói, em lí giải rất đơn giản bình thường, nhưng nó cho thấy những thứ em cảm nhận và chịu đựng những gì. Mình nghe mà còn thấy đắng trong cổ họng. Mình thấy thương em. Mình ngồi sau nên chẳng thấy mặt em đang biểu lộ cảm xúc gì, vô tình lại chạm vào quá khứ.

...

Em chở mình về tới nhà, mặt em ửng đỏ vì nắng dù em có đeo khẩu trang. Mình càng nhìn em thì thấy em càng gầy, gầy đến mong manh, mình thấy thương thấy sợ mất em. Mình yêu em có thể nói là từ cái nhìn đầu tiên, sau đó là cứ tìm hiểu dần dần rồi tình yêu ngày càng nhiều, vụng về và nhiều trăn trở, em là chất gây nghiện đối với mình mà mình ko thể dứt ra được.

Trong đời rồi ai cũng sẽ gặp được 1 người mà mình yêu đến ko thể ngừng, yêu cuồng nhiệt và nồng cháy.

...

Tối, số điện thoại đuôi 37 gọi ỳnh

-‘alo’, mình trả lời, mình sẽ ko việc gì phải đi gặp hần trong khi ko rõ đó là ai

-‘bạn có sắp xếp ỳnh 1 buổi hẹn đc ko?’, giọng nói đó nó, nghe có vẻ cẩn thận và sâu sắc

-‘bạn là ai, nói rõ ràng xem, mình ko đi gặp ng mình ko quen’, mình nói rõ ràng, muốn biết coi đó là ai

-‘bạn gặp rồi sẽ biết thôi mà’, ng đó nói, mình càng nghi ngờ, chẳng việc gì phải giấu tên.

-‘ohm, vậy thôi, mình ko rảnh’, mình nói rồi cúp máy luôn. Gặp thì còn rắc rối nhiều hơn chứ cũng có được gì đâu, 1 người ngay cả tên còn muốn giấu thì liệu sẽ nói gì với mình đây? Số điện thoại đó không gọi lại nữa. Mình cũng bỏ qua luôn chuyện đó dù có chút cảm giác bất an. Không biết mình trở nên nhạy cảm từ khi nào?

Trời đổ cơn mưa từ chiều, mưa dai dẳng kéo dài mãi không chịu dứt,nhìn mưa mình lại nhớ tới em gia sư. Em giờ đang học bài, mình cũng đang đọc sách, trời thì mưa

...

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 23/08/2012:thứ năm, ngày thứ 25 yêu nhau

Tối qua trời mưa gần như suốt đêm vì tới lúc mình đi ngủ trời vẫn đang mưa dai dẳng, không khí trời buổi sáng hơi lạnh, em gia sư đợi mình sẵn, sáng nay trời nắng chói. Bầu trời cứ rực sáng, em và mình vừa đi vừa hát líu lo câu hát em bắt mình hát theo, sáng nay trông em yêu đời lắm

“Đường còn xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo”, câu hát em hát trên đường đi Vũng tàu

-‘có xa đâu heo?’, mình hỏi

-‘im lặng hát đi, đường còn xa..’, em nói nhanh rồi hát tiếp

-‘gần lắm heo, gần tới rồi, đâu xa đâu’, mình nói chọc em.

-‘oiii, điên mất’, em la toáng lên, mình cười sặc sụa, em tức điên nhéo mình đau điếng sau em cũng cười.

Em gia sư có nhiều trạng thái biểu cảm khác nhau.

...

Mọi thứ vẫn yên ổn hoàn toàn...cho tới khi, mình đứng đợi em lâu lắm ở cổng trường mà em chưa tới, mình ko dám gọi điện vì nghĩ em bắt máy nghe rồi gặp tai nạn, mình kiên nhẫn đứng đợi. Gần 12h trưa mà em

chưa tới, mình đang lo nóng ruột thì em gọi điện thoại, mình hồi hộp bắt máy nghe. Cầu mong đừng có chuyện gì xảy ra

-‘em ở đâu vậy? sao chưa tới nữa? có gì ko?’, mình hỏi liên tục

-‘em nè, có chút chuyện, em ko sao đâu, anh đi xe ôm về nha, lát chiều em ghé qua nhà anh ‘, em nói trấn an mình, mình thở phào vì em ko bị gì, nhưng lại tò mò sao em lại ko đón mình, em gặp ai chẳng? Mình thấy hơi bức mình khi nghĩ thế nhưng rồi mình cũng thôi

-‘ohm, anh về, chiều mấy giờ em qua?’, mình hỏi em, chiều mình sẽ hỏi rõ chuyện hơn, mình đợi vậy. Hơi thấy buồn.

-‘lát 2,3h em qua, em qua em gọi anh trước, anh về nha, em xin lỗi nha heo’, em nói hơi rụt rè khi để mình đợi rồi phải về 1 mình.

-‘uhm, anh về, chiều em qua nha’, mình nói rồi cúp máy

Mình có nhiều thứ lẩn tẩn trong đầu, nhiều câu hỏi chất chồng. Không biết em đi đâu nữa. Mình đón xe ôm rồi về nhà, hơi nóng ruột.

...

Đang bức mình vì em không đón mình rồi lo lắng ko biết có chuyện gì, về nhà lại gặp nhỏ Nhung đang ngồi nói chuyện với mẹ, không biết nói chuyện gì mà cười đùa vui vẻ lắm. Mình chào hỏi sơ rồi về phòng, tính mình ko giả tạo được nên ko tỏ ra mềm mỏng hay vui vẻ với nhỏ được, cứ thấy nhỏ là mình thấy khó chịu, thấy gai người. Vô lí lắm nhưng cảm giác rõ ràng là thế dù mình cũng đâu muốn như vậy đâu.

-‘anh chỉ em làm mấy bài tập nha?’, nhỏ Nhung nói với mình trong lúc ăn cơm chung. Nãy giờ mình chẳng nói gì với nhỏ. Mình ko biết nhỏ học ngành gì mà còn kêu mình chỉ làm bài tập. Nhỏ này kiếm nhiều cơ quá

-‘bài tập gì em?’, mình hỏi, mẹ mình nhìn mình và nhỏ nói chuyện thì cười, có vẻ vui lắm

-‘toán cao cấp, có mấy bài em ko biết làm’, nhỏ nói giọng nhỏ nhẹ nghe rợn người. Cái giọng đó mãi mãi ko hợp với nhỏ Nhung

-‘anh học lâu rồi giờ nhiều khi ko nhớ đó’, mình nói thoái thác .

-‘thì coi rồi chỉ em’, mẹ mình nói cứng rắn, như ra lệnh. Mình biết ko cãi đc, nên chỉ nhỏ vậy

-‘uhm, lát em đưa tập anh coi’, mình nói, nhỏ dạ rồi thôi. Từ đó đến sau mình chẳng nói gì với nhỏ nữa. Mình đang nóng ruột.

Mẹ mình vào phòng, chiều nay 1h mà chưa thấy mẹ đi làm, mình mong mẹ đi rồi nhỏ Nhung đi luôn, mình ráng giảng nhanh cho nhỏ, có nhiều cái mình quên nên mình bỏ qua. Nhỏ Nhung nghe giảng mà ko hề tập trung.

-‘xong nha, giờ anh đi ngủ, buồn ngủ quá’, mình giả vờ ngáp, muốn chạy nhanh. Mình còn hẹn với em gia sư nữa. Cứ cầu mong nhỏ với mẹ mình đi nhanh nhanh.

-‘còn mấy chỗ em không hiểu?’, nhỏ Nhung nói cố, có nghe gì đâu mà hiểu. Nhỏ Nhung chỉ kiếm cớ, mình biết rõ

-‘em ráng coi là hiểu àh, anh buồn ngủ quá, em về nhà học đi’, mình nói khéo, cố gắng giữ giọng nói bình thường.

-‘ohm, anh ngủ ngon, em về nha’, nhỏ nói, mình thầm cảm ơn nhỏ. Rõ ràng là nhỏ ko vui, ko hài lòng nhưng mình dứt khoát nên nhỏ đành chịu. Chắc nhỏ cũng ko muốn kiếm chuyện với mình.

-‘ohm, bye em’, mình nói rồi cười với nhỏ. Mẹ mình thấy nhỏ Nhung đi về thì cũng đi làm luôn, làm quản lí cũng sướng có thể đi trễ. Mẹ mình đi thì cũng đã gần 2h, mình chẳng thấy tin nhắn nào của em gia sư. Mọi lần em đi đâu về đều nhắn tin ình, vậy là chắc em chưa về nhà rồi. Không biết gặp em mà em ko nói rõ là đi đâu? Mình vừa lo em gặp chuyện gì đó vừa không biết em làm gì mà đến mức ko đón mình đc. Trong mình thấy bất an.

Có chuông điện thoại lúc gần 2 giờ rưỡi, lúc này mình đang đọc sách với làm bài tập.

– ‘15p nữa em tới, anh xuống nha’, em nói, mình uhm rồi cúp máy. Mình bỏ tập vở đi thay đồ rồi đi xuống.

Mình đợi chút xíu thì em gia sư tới, mình cùng em định ra bậc đá ngồi nhưng sau lại đi quán cà phê, vì trưa nay trời nóng nên em gia sư nói đi phòng máy lạnh ngồi. Em nói là tay mình bó bột mà ko ngồi máy lạnh hay ngứa ngáy lắm, khó chịu.

Em gia sư mặc bộ đồ y chang hồi sáng, cái quần jeans với cái áo cũng bằng jeans, hai vạt áo cột vào nhau, điều này chứng tỏ em chưa hề về nhà, mình ko biết em đã đi đâu tới giờ này. Mình tò mò, mình hỏi khi vừa ngồi lên xe của em

– ‘em đi đâu trưa giờ vậy?’, mình hỏi em

– ‘lát em kể cho nghe, em đi gặp bạn’, em nói, mình ko biết bạn nào mà gặp ngay giữa trưa, gặp đột xuất ko hẹn trước.

– ‘ohm, em ăn cơm chưa đó?’, mình hỏi, nhìn em có vẻ mệt và đói, chắc chạy lăng quăng quên ăn cơm.

– ‘chưa nữa, quên luôn’, em nói rồi cười, chạy nhanh tới quán cà phê gần đó. Mình đợi em kể ỉnh nghe em đã đi đâu.

Quán cà phê này không đông lắm, chắc giờ này vắng khách, đi qua những gốc cây, mình và em gia sư vào phòng máy lạnh. Mình thấy ở em có chút gì đó ko ổn, như kiểu vừa gặp gì đó bất ngờ lắm, mình gọi nhanh nước uống ỉnh và em, và thêm 1 phần cơm trưa cho em. Không biết đi đâu mà cô gái hay đói như em nhìn cả bữa trưa, tự dưng có cảm giác em vừa vui vừa buồn, cảm giác trong mình và em đều lộn xộn

– ‘ăn đi rồi nói’, mình nói với em khi em tính kể mình nghe liền. Mình ko nỡ nhìn em đói mà nhìn sắc mặt nhợt nhạt. Mình tò mò nhưng đợi thêm chút cũng được, em ăn cho ngoan đi.

– ‘oh, đợi em chút, đói quá’, em nói rồi cầm cùi ăn. Quán này đang mở bài nhạc tiếng anh gì quen lắm nhưng mình ko biết tên, mình nhìn em ăn mà cũng thấy ngon. Ăn được vài miếng, em bỏ miếng xuống lấy thun cột lại tóc, em búi 1 cái to tướng cao hết cỡ trên đỉnh đầu, mặt em lấm tấm mồ hôi vì cái nắng trưa ban nãy, vì em gấp gáp chạy ngoài đường. Thấy em dễ thương.

Mình nhìn xung quanh quán, quán này mát mẻ lắm vì có nhiều cây xanh. Cách bài trí trong quán thì bình thường thôi không quá đặc biệt, như nhiều quán khác. Thức uống cũng bình thường và giá thì hơi mắc, mình cũng ít uống quán này. Xung quanh quán ngồi lác đác khác, có người ôm điện thoại, có người đang đọc báo, mỗi người 1 việc. Những khoảng thư giãn của người Sài Gòn phần nhiều ở quán cà phê, cà phê ở thành phố này ko đơn thuần là thức uống mà trở thành loại văn hóa lâu đời. Khó 1 ai có thể tìm ra 1 con đường trong thành phố mà ko có quán cà phê.

...

Em gia sư ăn xong, em lau miệng, uống cạn li nước trà rồi vào toilet. Em trở ra thì tóc được cột lại kĩ càng hơn, em cũng tô lại son, màu son hồng da em ứng đỏ. Vài người trong quán nhìn em

– ‘hồi trưa biết sao em ko đón anh ko?’, em hỏi mình, bắt đầu cuộc trò chuyện

– ‘không, trưa em đi gặp bạn nào thế?’, mình hỏi em, trên gương mặt em có chút tư lự như ra chiều suy nghĩ

– ‘Hồi trưa em gặp D’, em nói nhỏ nhẹ, mình nghe mà choáng váng.

– ‘D nào?’, mình hỏi, hi vọng ko phải D là ng mà mình nghi ngờ có số điện thoại đuôi 37

– ‘D bạn thân em đó, ng em nói là bạn thân rồi đi rồi đó, yêu em đó’, em nói nhỏ, chắc có lẽ em sợ mình giận nên em hơi rụt rè. Chính xác đó là D, người mới xuất hiện trong cuộc tình của mình và em gia sư, ko hiểu mang vai trò gì? Mình thấy lo lắng về hần ta còn nhiều hơn về HA hay C, hần ta có vẻ thông minh và nguy hiểm vì sự thông minh đó, đi rồi thì sao lại về. Chuyện ngày càng lằng nhằng phức tạp hay mình tự suy diễn ra thế?

– ‘sao em gặp D?’, mình giữ bình tĩnh hỏi vì thực ra mình hơi khó chịu khi em đi gặp D

-‘em học xong đang định đón anh thì thấy D, em bất ngờ lắm luôn áh’, em nói, chắc chắn em ko có hẹn trước vì mình tin D cố ý xuất hiện bất ngờ

-‘sao nữa?’, mình hỏi, khó chịu quá. Tự dưng em lại cười

-‘rồi D nói có chuyện muốn nói, em nói em có việc bận nhưng D nói chuyện gấp cần nói’, em kể rõ ràng rành mạch, em biết mình khó chịu nên nói chuyện rõ ràng, ko úp mở.

-‘nó nói gì?’, mình hỏi, em đang nhìn mình

-‘lâu lắm rồi em chưa gặp D đó, em ko biết D đi đâu mất, giờ xuất hiện em ngạc nhiên lắm, em thấy nhiều thứ hơi lạ lạ’, em chậm chậm nói rồi cầm li sinh tố uống ngon lành. Em ko biết có hiểu tâm trạng mình ko, khi mình nghe em nói thế và thấy bất an vô cùng, D là bạn thân, là ng em có cảm tình và từng rất hiểu em. D ở 1 vai trò ko giống như C và HA. Mình im lặng đợi em nói tiếp.

-‘D dạo này nhìn khác xưa lắm, D gặp em rồi nói chuyện như những người bạn thôi, nhưng em thấy hơi lo’, em nói, mình mừng vì em còn nói rõ với mình là gặp ai và đi đâu, em ko dấu mình. Chuyện gì làm em thấy lo?

-‘em lo gì?’, mình hỏi, khi biết em gặp D mình đã thấy ko vui gì lắm, tâm trạng mình ko thoải mái rồi. Mình lo lắng và nóng ruột.

-‘ko rõ lắm, nhưng em hỏi anh nha?’, em nói, mình gật đầu không biết em tính hỏi chuyện gì

-‘em chơi chung với D anh thích ko?’, em hỏi, mình tất nhiên là ko thích khi mình có những cảm giác bất an vì cái người tên D, hẳn yêu em gia sư và giờ tìm lại chẳng lẽ vì đã hết yêu, quay lại làm bạn.

23. Chương 23

-‘sao hỏi vậy?’, mình hỏi ngược lại, ko muốn trả lời rõ ràng

-‘thì D hỏi em có nư chưa? Em nói có rồi, nó còn kêu khi nào em dẫn anh ra mắt nữa, em sợ anh ko thích D’, em nói, vậy chẳng lẽ chuyện em lo là chuyện này, lo mình ko cho em chơi chung với D. Mình thấy bực bội

-‘thực tình là anh ko thích, tại ng đó từng nói yêu em, anh ko cấm em nhưng nếu em hỏi là anh có thích ko thì chắc chắn anh ko thích’, mình nói rõ ràng, mình ko thích dây dưa lằng nhằng vì mọi thứ quá đủ rồi

-‘uhm, em biết rồi’, em nói, mình thấy hơi quá khi nói thế nhưng em ko có vẻ gì ko vui hay chán

-‘em buồn hay lo àh?’, mình hỏi, muốn biết cảm giác của em. Mình ko muốn làm những thứ như ép buộc hay làm em ko vui

-‘ko buồn, em chỉ hơi lo với bất ngờ’, em trả lời, em nhìn mình chăm chú. Em nhạy cảm và luôn nắm bắt mọi cảm giác của mình, mình nghĩ thế.

-‘là sao?’, mình hỏi, ko hiểu lắm câu nói của em

-‘thì là lâu quá ko gặp, h gặp lại nên bất ngờ với lại em thấy D khác quá, cảm giác sao sao, vừa quen vừa lạ. Cảm giác ko tốt lắm’, em nói băng quơ, mình ko biết tình cảm của em gia sư và D là gì?

-‘em có tình cảm ntn với D?’, mình hỏi thẳng

-‘là bạn, mãi mãi là bạn thân của em’, em trả lời dứt khoát. Mình nghe xong an tâm hẳn, như trút được gánh lo.

-‘nhưng D xem em là ng mà nó yêu’, mình nói

-‘kệ nó, có những người trong đời dù tốt thì cũng là mối quan hệ bạn bè, ko thể tiến xa’, em nói chắc nịch, mình biết ko chút lừa dối.

-‘ohm, nhưng anh vẫn ko thích em chơi chung nhiều với nó nha’, mình cẩn thận nói, mình biết nên cho em tự do riêng khoảng trời riêng nhưng em hỏi và mình nói ý kiến của mình

-‘xì, biết rồi, hihi’, em nói, mình ko ngờ em lại cười vui vẻ, thường thì phụng phịu khó chịu mới đúng

-‘em thích anh quăn em, vì em muốn thế’, em nói vì biết mình hơi thối má, câu nói của em làm mình ngạc nhiên quá đỗi, em cần yêu thương nhiều lắm nên mới thế.

-‘uhm, em là của anh anh phải quăn chứ’, mình nói không khí vui vẻ hẳn.

“anh bước thêm 1 bước, tiến về phía trái tim em. Bước nhỏ chậm chạp nhưng chắc chắn, em phải ngồi yên đó, để anh bước tới gần, em phải ngồi yên đó, để anh chạm vào em”

...

Hôm nay là mùng 7/7 âm lịch, ngày Ngưu Lang Chức Nữ tương phùng, trời đổ mưa tầm tã từ chiều. Những người thực tâm yêu nhau luôn mơ tới khúc tương phùng, họ đi đến cuối cùng vẫn mong gặp lại người họ yêu trong đời nếu lỡ trên đường đời lạc mất nhau.

...

Mình về nhà mà hơi ứt xịu, nhưng ko nhiều lắm, mình ngồi vào máy tính và viết lại mọi chuyện để up ọi người biết để giúp đỡ mình. Có nhiều lúc mình đau suy nghĩ thấu đáo được, nhờ mọi người nên mình mở mang ra nhiều. Đạo này nhờ gây tay mà mình được gặp em gia sư nhiều, ngày nào cũng được gặp em nói chuyện và vui vẻ, hiểu em nhiều hơn, gần em nhiều hơn và vui hơn

Em ban đầu trong suy nghĩ mình là thứ xa vời, em giống như ngôi sao trên trời, có thể nhìn nhưng không thể với tới, ở em có quá nhiều thú vị và đặc biệt. Có em làm người yêu đến tận bây giờ nhiều lúc mình thấy ngạc nhiên, vì mọi thứ quá nhanh nên thế mình đổ cho số phận cho định mệnh. Tới bây giờ, khi quen nhanh gần 1 tháng, mình mới thấy em càng gần gũi, em cũng là cô gái nhỏ muốn yêu thương và cần che chở. Quanh mình và em có nhiều chuyện xảy ra và không biết mình và em có thể cùng nhau đi tới đâu. Xa hay gần. Vì mình ko rõ nên mình chỉ cố gắng để yêu thôi.

...

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 24/08/2012, thứ sáu , ngày thứ 26 yêu nhau

Tối hôm qua, số đuôi 37 ko gọi hay nhắn tin với mình, chắc nó thôi ý định gọi mình để gặp mình rồi. Chỉ là trùng hợp là khi đuôi 37 gọi và đòi gặp mình thì cũng là lúc D xuất hiện trước mặt em gia sư sau 1 thời gian dài không liên lạc. Linh cảm ko tốt về người tên D khiến mình đưa ra giả thiết liệu tất cả từ HA, H, C là sự sắp đặt thông minh của D, lí do D làm vậy chẳng lẽ là để ko ai tới gần em gia sư, 1 người bạn thân thì chắc sẽ thương và không ích kỉ như thế nhưng 1 người yêu mù quáng thì có thể làm mọi thứ, kể cả giết người. Mình đang suy nghĩ mọi thứ quá nghiêm trọng rồi, haiz, tới đâu tính tới đó.

-‘những thứ thuộc về bạn, mãi mãi thuộc về bạn dù có đi tới đâu thì nó cũng là của bạn’. Đó là tin nhắn số đuôi 37 đã nhắn ỳnh, chắc chắn nó không rảnh tới mức đi nhắn vớ vẩn, đó là hàm ý gì đó.

Nhỏ Nhung tối qua cũng có mặt ở nhà mình, nhỏ tới chơi sau khi mình và mẹ ăn cơm. Nhỏ nói với mẹ mình về cái sinh nhật và xin phép mẹ mình ỳnh đi, dù mình chưa nói là mình có đi hay ko

-‘thứ bảy sinh nhật con, cô cho con tới chờ anh T đi tiệc nha cô’, nhỏ nói với mẹ mình, thực ra là hỏi cho có lệ thôi chứ nhỏ biết chắc mẹ mình đồng ý, thậm chí có khả năng mẹ mình còn biết vụ này từ lâu

-‘ủa, sinh nhật con àh, cô chưa mua gì hết, T con mua quà cho Nhung chưa’, mẹ mình nói rồi cười

-‘con đau lắm chắc con ko đi’, mình nói với mẹ, rồi mình nói

-‘anh mua quà gửi em sau nha, chắc thứ bảy anh đi ko đc’, mình nói rõ ràng, mình tới sinh nhật nhỏ làm gì đâu trong khi mình ko hề thích nhỏ cũng chẳng phải bạn bè gì?. Mình thấy mẹ mình chau mày, nhỏ Nhung thì xịu mặt ra.

-‘đi đi anh, năn nỉ mà’, nhỏ Nhung nói thế trước mặt mẹ mình và mẹ mình ngồi đợi phản ứng của mình, nhỏ này làm mình khó xử

-‘anh đi anh dẫn theo người yêu nha’, mình nói thẳng luôn với cả mẹ mình và nhỏ. Mẹ mình mở to mắt nhìn mình, nhỏ Nhung thì đầy sự tức tối.

-‘vậy cũng đc’, nhỏ Nhung định thần rồi nói lại, tới phiên mình ngạc nhiên. Mình nghĩ nhỏ sẽ chẳng nói gì chứ. Mẹ mình cũng chẳng tỏ thái độ gì nữa, chắc mẹ để yên cho tụi mình tự giải quyết.

Sau đó nhỏ Nhung vào phòng mẹ mình chơi với mẹ mình còn mình thì vào phòng, có điện thoại của thằng anh

-‘alo’, mình trả lời

-‘mai mày đi ko?tao qua chở’, nghe giọng thằng anh nói, mình mới nhớ lại cái bữa mình kêu thằng anh thứ sau chở mình đi đá banh chung.

-‘ohm, đi chứ’, mình nói, sau cái vụ em gia sư gặp lại D thì mình càng muốn gặp D, dù là chiến đấu thì biết mặt nhau vẫn tốt hơn, vì theo mình thì chắc chắn D đã biết mặt mình nên mình cũng nên biết mặt hắn ta. Mình nghĩ D là số đuôi 37.

-‘vậy chiều mai tao qua đón nha’, thằng anh mình nói, chắc nó thương mình tay chân đau sợ mình chán nên cũng hay gọi ình nói chuyện. Tự dưng mình nảy ra ý định hay làm mai thằng anh cho nhỏ Nhung, thằng anh cũng vừa chia tay người yêu, cũng đang buồn và cần người nói chuyện.

-‘dạ’, mình nói rồi thằng anh cúp máy.

...

Xác định: + chuyện tình yêu của mình và em gia sư đang tiến triển tốt đẹp, dù còn rất rất nhiều chông gai và khó khăn nhiều phía, đi hơn 1 nửa đoạn đường của 49 ngày, mình đang dần dần có nhiều hi vọng là 49 ngày không tồn tại, tình yêu của mình kéo dài thật dài tới mức ko thể dài hơn nữa, sẽ có kết quả cho chuyện tình yêu đầu đời của mình. Mông lung quá nhưng mình có quyền hi vọng và tình yêu đầu của mình. Có 1 cơ duyên hay ngẫu nhiên nào đó hôm đó mình ko đi chơi và về nhà gặp em, cô gia sư của thằng em trai. Từ đó mình đem cái tình yêu nhỏ bé của mình gửi trao vào đó, mình đem hi vọng và cố gắng tưởi cho tình yêu đó, đi đến được đây cũng là 1 bước dài của mình. Có người sẽ nói yêu 1 đứa con gái như nhiều đứa con gái khác, ko có đứa này thì còn đứa khác, trên đời này thiếu gì con gái, tình yêu ko phải là tất cả, hi vọng nhiều sẽ thất vọng càng nhiều. Mọi người nói ình về tình yêu và luôn cả đó lo lắng ình. Thực tình chưa bao giờ nhận được nhiều tình cảm ưu ái tới thế. Trước giờ mình vào Voz, đọc truyện này nọ, toàn cười với cười, rất ít khi cmt hay cho ý kiến, vì mình biết mình ăn nói dở tệ, kinh nghiệm thì chẳng có nhiều. Nhưng qua những thứ mà mấy thím làm ình và câu chuyện của mình, mình mới hiểu ra tình cảm trên mạng ảo luôn luôn tồn tại, có những người chưa từng gặp nhau và có thể chẳng bao giờ gặp nhau nhưng lại dốc tâm sức và thời gian đọc, rồi hiểu, rồi cho lời khuyên và lo lắng khi gặp biến. Có thể vì chưa thấy mặt nhau nên dễ dàng trải lòng nhưng trên hết tình cảm của mọi người dành ình. Cám ơn rất nhiều.

+Những người dính dáng trong câu chuyện của mình, những nhân vật liên qua hầu như có 1 mắt xích nào đó dính liền với nhau, nhưng mọi thứ chỉ chưa rõ ràng và chắc tới 1 lúc nào đó sẽ rõ ràng:

-C: anh ta là tình đầu của em gia sư và mình gặp anh ta ở buổi mình tới trường gặp em gia sư . Anh ta xuất hiện trở lại sau những thứ gây ra cho em gia sư và muốn quay lại. Khá ngẫu nhiên.

-HA: yêu điên cuồng và nông nổi, chẳng hiểu nổi nếu mình bị đối xử như thế thì có yêu như thế nữa không. Có phải anh ta luôn tin là em gia sư sẽ quay lại và chờ đợi như thế, hẳn là có nhiều lần trò chơi 49 ngày được đặt ra và HA mong là mình cũng chỉ đơn thuần nằm trong trò chơi 49 ngày như nhiều người khác và hắn đợi

-H: lâu rồi ko xuất hiện lại, thỉnh thoảng 1 vài tin nhắn, H có liên hệ đặc biệt tới HA và quen biết em gia sư, qua cách nói chuyện và những thứ xảy ra, chắc hẳn H ko có thiện cảm với em gia sư và luôn tìm cách phá. Chỉ là mình ko hiểu lắm cái động lực của H cho những việc làm đầy công suy nghĩ và tính toán như thế, chẳng lẽ chỉ vì yêu HA, con người ta ko thể rảnh tới mức đó trừ khi là oán thù của người ta làm người ta không yên. H cũng có liên hệ tới chị Q, người chị cùng cha khác mẹ với em gia sư,

- chị Q: thì rõ ràng ganh ghét ra mặt với em gia sư. Chị Q cũng từng bày trò gặp mặt giữa mình và HA ở nhà em gia sư, chị chắc cũng là tác nhân đâm thọt sau lưng vụ mẹ mình cấm đoán, chị nói gì đó với mẹ mình và có thể phóng đại để mẹ mình trở nên gay gắt với em gia sư chứ trước đó mẹ mình cũng có cảm tình với em gia sư, ko hẳn là thích nhưng cũng ko cấm đoán quyết liệt như bây giờ. Giữa chị Q và em gia sư có tình máu mủ, nhưng mối quan hệ theo như mình biết thì mẹ em gia sư là vợ nhỏ của ba em gia sư, nên cái máu mủ đó ko thể biến những hận thù trong chị thành tình thương.

-Nhưng:, nhỏ này được mẹ mình làm mai ỳnh, mình tất nhiên không thích nhỏ và mình cũng tin nhỏ không thích mình, đó chỉ là sự hiểu nhầm hay như đang là động lực để chơi 1 trò chơi trong thời gian rảnh rỗi của nhỏ là đang đợi đi du học.

-D: người mới xuất hiện và mình thấy là ko ổn lắm ở con người này, mình thấy rất lằng nhằng và nhiều uẩn khúc giữa D và số đuôi 37.

Nói tóm lại nhiều thứ , quá nhiều thứ đã xảy ra và thực tình ko biết là nên như thế nào ngoài cố gắng để đi tiếp và để yêu.

...

Sáng thứ sáu, em gia sư đợi mình ở dưới sân để chờ mình đi học . Mấy hôm nay đi học cùng nên nên cứ sáng ra mở mắt người đầu tiên mình nhìn thấy em gia sư. Cảm giác này rất tuyệt, sáng nay em gia sư không phải đi học nhưng em cũng đưa mình đi học. Tối qua mình nói em ở nhà ngủ, mình đi xe ôm 1 bữa cũng được nhưng em gia sư không chịu.

Thế nên sáng nay em gia sư mặc váy đỏ và áo thun màu trắng, em mang dép lười ra cái chân trắng nõn và cái hình xăm con dao , mình chưa từng hỏi em về cái hình xăm đó dù tò mò, mình cứ sợ khi mình hỏi mình lại vô tình chạm vào những thứ em cố quên ở cái quá khứ ko tốt đẹp, mình luôn sợ em bị tổn thương vì sự vô ý của mình.

-‘tay anh sắp lành ừ heo’,mình nói với em, cứ trời sáng là gió mát. Mình chẳng thấy chút đau đớn gì ở cơ thể nữa, thỉnh thoảng chỉ hơi ngứa chút, mình chỉ đợi ngày tháo bột là xong

-‘nhờ em đó nha’, em nói liền,

-‘sao nhờ em?’, mình hỏi em

-‘hôm bữa con nào hun vô tay anh đó’, em nói với giọng đánh đấm, mình cười liền, thì ra là vậy

-‘haha, uhm, nhờ heo ha, vậy anh đau ở đâu em hun là hết hả?’, mình hỏi em gia sư,

-‘uhm, tất nhiên , em là liều thuốc của đời anh mà’, em nói tự tin và hoạt bát

-‘vậy em đau ở đâu đưa anh hun, anh hun ko những hết đau mà còn khỏe ra’, mình nói với em, cả hai cười

-‘đau tim’, em nói băng quơ, xe vẫn chạy . Mình thấy hơi thoáng chút ngỡ ngàng, “ừ thì tim em vẫn còn đau, những vết thương trong em chưa từng có cơ hội để lành, em mệt mỏi lắm”, mình cứ nghĩ em sẽ nói tiếp theo, sự chịu đựng cũng có giới hạn mà

-‘mà cầm hun vô tim’, em gia sư nói tiếp như kịp nhận ra gì đó. Mình còn lơ ngơ chưa hiểu gì

-‘sao ko?’, mình hỏi, lúc này biết rồi mà vẫn chọc em

-‘bỏ qua bỏ qua, nói chuyện khác, haha’, em cười nói, miệng em rất dẻo, lời lẽ cũng đa dạng và linh hoạt

Em gia sư và mình ghé vào tiệm ăn sáng rồi em chở mình tới trường,rồi em chạy về nhà. Em quá tốt với mình.

...

Thằng số đuôi 37 nhắn tin ỳnh khi mình đang học : ‘có chuyện gấp muốn nói với bạn đó’, nó nhắn vậy thôi và mình không nhắn lại, mình thấy thằng này lằng nhằng lắm , không biết nó cứ nhất quyết đòi gặp mình làm gì. Tự dưng mình lại nghĩ ko phải là D, vì nếu là D thì D sẽ có cách khôn ngoan hơn để gặp mình nếu có việc chứ, càng ngày mình càng muốn biết số đuôi 37 là ai và D là ai, có liên quan ko sao cứ làm phiền tới cuộc sống của mình và em gia sư.

...

Trưa em gia sư tới đón và chở mình về, mình nói muốn ăn kem để em chở mình vào quán kem, mình muốn nói cho em gia sư về việc nhỏ Nhung và thằng đuôi số 37. Mình biết để càng lâu thì càng rắc rối, đêm dài lắm mộng. Trưa nay trời hiu hiu nắng, cái nắng gần tắt để nhường ư, mấy bữa này chiều nào cũng mưa dai dẳng cho tới tối nên tối mình toàn phải ở nhà vì tay bó bột ko thích hợp đi dính mưa.

Em và mình gọi 2 cây kem tươi sô cô la, mình hỏi em

– ‘nhỏ Nhung mời anh đi sinh nhật đó’, mình nói và hồi hộp đợi chờ phản ứng của em gia sư, em đang đưa tay chạm kem, như mọi lần ăn kem

– ‘nhỏ hôm ở bậc đá hả?’, em gia sư hỏi, có vẻ bình thường

– ‘uhm’, mình trả lời, mình cũng đang nếm cái vị ngọt mát lạnh của kem

– ‘anh đi ko?’, em hỏi mình, liếm kem ngon lành, em còn tranh thủ liếm cây kem của mình, heo con hay dành ăn lắm

– ‘ko, em nghĩ sao’, mình nói ý của mình và cũng hỏi ý của em

– ‘ko đi nhưng cũng mua quà tặng chứ, nó mời rồi mà’, em nói, mọi lời em nói đều chậm rãi, ko có gì là khẩn trương hay khó chịu khi nhắc về nhỏ Nhung.

– ‘uhm, mà nhỏ đó hay tới nhà anh chơi với anh thấy phiền lắm’, mình nói, muốn nói rõ ý định của mình, để sau này nhỏ Nhung có chơi xấu mà đi bịa đặt chuyện thì em gia sư cũng sẽ biết ý mình mà nói chuyện.

– ‘kệ nó, cứ bình thường đi’, em nói, mình hơi thấy lạ lạ con gái khi nghe đoạn này thường tỏ ra ko thích vì kẻ khác làm phiền ng yêu mình nhưng em gia sư lại tỏ ra bình thường lắm.

– ‘em ko ghen hả?’, mình buột miệng hỏi, hỏi xong mới thấy điên kinh niên, hỏi câu vớ vẩn thế mà cũng hỏi được

– ‘nó là gì mà em phải ghen với nó’, em cười nó, nhìn điệu bộ rất lạ. Mình nhìn em là biết em cũng ko thích nhỏ Nhung, nhưng em gia sư nghĩ là nhỏ Nhung ko đáng để em ghen tuông.

– ‘ghê zũ’, mình nói, cười nhìn em ngạc nhiên.

– ‘chứ ko đúng àh’, em nói, cười tươi rồi ăn kem tiếp, chưa ban giờ mình quen em mà ko thấy em ăn ngon lành.

– ‘àh , có cái số kia gọi anh nói chuyện về em đó, còn đòi gặp em nữa’, mình nói, cô gắng cân nhắc lời nói, vì mình sợ em buồn, mình thấy em ngừng ăn hẳn vì ngạc nhiên, nhìn sắc mặt em có chút biến đổi

– ‘ai?’, em hỏi liền, em cũng tò mò như biết

– ‘ko biết, để anh đưa em coi’, mình nói rồi lấy điện thoại mở cho em xem, em nhìn vào chăm chú, như cố nhớ ra số của ai, có thể là người quen.

– ‘ai vậy?’, mình hỏi em, mình cũng tò mò lắm.

– ‘ko biết’, em nói nhưng tâm trí thì đang cố gắng nhớ hay đoán gì đó. Điều này chỉ vô ích nếu số điện đó là thuộc sim khuyến mãi, với lại ko ai ngu ngốc mà dùng sim bình thường

– ‘có tin nhắn ko?’, em hỏi mình, mình nghĩ em muốn coi cách nhắn tin coi giống ai, vì thường mỗi người có 1 vài đặc điểm riêng khi nhắn tin.

– ‘có’, mình mở ra cho em xem, mình chờ xem em nói gì khi đọc những tin nhắn đó. Mình thấy hài lòng vì mình đã kể hết mọi chuyện cho em gia sư.

Em chăm chú đọc hết tin nhắn, cây kem đang chảy và em quên mất thì phải, sau 1 lát thì em lại ăn kem tiếp, em trả điện thoại ình, mình mới chợt dạ là mấy tin nhắn của nhỏ Nhung trong điện thoại, có cả số nhỏ H, mình đầu xó xóa, em gia sư thế là đã đọc hết. Điều đó ko là gì vì mình đầu trả lời mấy tin nhắn đó nhưng mình chẳng thích em thấy vậy, mình ko muốn em khó chịu vì mấy thứ dây dưa. Em gia sư im lặng

- ‘sao, ai?’, mình hỏi, mình nghĩ em biết là ai, vì bây giờ em lại ăn kem, ko nghĩ nữa
- ‘em đoán là D, mà ko biết đúng ko?’, em nói và mình sững sốt, vậy thì D chính xác là kẻ khó đoán, khi thì nhục mạ ng khác, tỏ ra nông nổi, khi thì lại tỏ ra quá mực thước và lịch sự. Sao mà lường nổi. Nhưng có 1 điều mình hài lòng là mình đã nói cho em gia sư về số đuôi 37 và em gia sư đoán là D, ít gì khi biết những chuyện đó em gia sư sẽ ko thể bình thường với D, sẽ hiểu rõ thêm về D và ko có lí do gì gặp D nhiều nữa.
- ‘sao em đoán là D mà ko phải ng khác?’, mình hỏi em vì mình ko biết sao em biết là D
- ‘vì em thấy cách nhắn tin kiểu đó với lại chỉ có D mới vậy?’, em nói mắt hơi nhìn xa xăm, em nói thể chắc chắn em hiểu khá rõ tính D và thói quen của D. Họ đã có 1 khoảng thời gian gần bó, nhưng mục đích của D là gì, sao ko xuất hiện trước đây mà giờ mới xuất hiện.
- ‘sao nó muốn gặp anh, nó làm vậy chi’, mình hỏi em gia sư, không biết có làm em khó xử không nữa
- ‘em ko rõ lắm nhưng chắc ko phải chuyện tốt, chuyện của em rối lắm’, em nói có vẻ tâm trạng em chùng xuống. Lúc này em ăn hết kem và đang nghịch với li nước trà, em lấy ngón tay chấm tại những vệt nước trên bàn rồi vẽ ra những hình thù nguệch ngoạc
- ‘anh sẽ mở rối cho em nếu em muốn’, mình nói, gợi cho em nói chuyện. Hình xăm ở dưới chân em nổi lên rất rõ, mình muốn biết cái hình xăm đó bắt nguồn từ đâu.
- ‘cứ bình thường đi’, em nói, em không vui, mình nghĩ thế. Lại nghĩ tới những thứ xung quanh và thấy mệt.
- ‘em có bình thường đc đâu, em vẫn mệt nhoài, rồi rã rời vì những chuyện đó. Anh ko rõ những thứ em trải qua lắm nhưng anh tin khi em nhìn và đối mặt với nó, dẹp nó yên ổn thì nó sẽ ổn’, mình nói, nói những thứ mình đang nghĩ trong đầu. Mình muốn em trả lời, mình sẽ dùng tất cả những thứ mình có, cả trái tim và trí thông minh ít ỏi để hiểu, để cảm thông dù lời mình nói có lẽ ko hay nhưng bảo đảm tính chân thực
- ‘anh tưởng đời là phim hả?’, em lặng mặt hỏi mình, mình ngỡ ngàng.
- ‘tất nhiên ko, nhưng thực tế phim lấy từ thực tế, em phải đối mặt chứ chạy hoài, trốn hoài àh’, mình nói nhanh, mình cũng thấy hơi phấn khích, sao em có vẻ như muốn nổi giận với mình.
- ‘em có chạy đâu, có trốn đâu, chỉ là nó đeo bám em và lằng nhằng’, em nói, mình và em nói chuyện với nhau hình như chưa từng căng thẳng thế.
- ‘em nói anh ôm em, mà em có cho anh cơ hội chưa? Em cứ bỏ qua, cứ để những thứ đó làm phiền em, em ko thấy mệt thì anh cũng thấy mệt dùm đó’, mình nói, tự dừng câu chuyện bị đẩy tới thứ này, chẳng liên quan gì tới câu chuyện lúc đầu. Thật là vớ vẩn
- ‘về thôi, nói hồi cãi nhau’, em nói, em cũng ko vui, mình cũng ko vui
- ‘ko, cứ vậy ko àh, chuyện gì giải quyết xong đi, cãi nhau cũng đc, anh sẽ làm lành trước nhưng em phải nói anh nghe, đừng im lặng mãi’, mình nói, mình đang muốn hiểu, muốn nói chuyện, muốn em nói mình nghe. Mình biết em ko thể mãi chạy trốn vì em sợ tổn thương. Cô bé nhỏ của mình luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng em mong manh và sợ đau hơn bất kì ai.
- ‘anh muốn em nói gì nữa?’, em hỏi mình, hơi rụt rè, chắc em ko thích cãi nhau, có lẽ em mệt. Mình tự dừng hỏi chính mình là những thứ mình nói hầu như ko liên quan gì tới chuyện thằng số đuôi 37 mà em gia sư cho là thằng D. Mình bị gì mà làm quá lên thế
- ‘thôi, anh xin lỗi’, mình nói, thấy mình điên cuồng quá
- ‘anh sẽ giải quyết dùm em hả?’, em hỏi mình, mình la quá chắc em buồn rồi, mình thấy có lỗi
- ‘ko, anh cùng em giải quyết, em phải sống mà’, mình nói, chuyện H, HA, hay C, D đều là người ngoài cuộc và cũng ko dính dáng nhiều lắm dù họ luôn cố gắng níu kéo hay làm phiền, người em gia sư cần giải quyết là chị Q, dù gì thì đó cũng là chị em và là máu mủ ruột thịt. Và chị Q và mẹ chị là những ng thân ít ỏi còn lại của em gia sư. Chị Q bị hận thù che mắt, chị nghĩ là em gia sư cướp hết tất cả của chị nên thế. Mình hi vọng mọi thứ sẽ qua, ngày mai nắng sẽ lên và sẽ thấy chân trời, nếu mình tin mai nắng thì dù mai mưa vẫn sẽ thấy cái ánh nắng mình mong trong mưa. Nắng hay mưa thật ra ko quan trọng nếu mình thấy ổn, thấy vui.

- ‘ohm, em sẽ cố gắng’, em gia sư nói, hôm nay em tỏ ra yếu đuối, chẳng hiểu có chuyện gì hay số đuôi 37 làm em thấy buồn

...

Câu cãi cọ bắt đầu hết sức vở vắn và kết thúc cũng hết sức vở vắn, chẳng đi tới đâu, nhưng có vẻ em trở nên mở lòng hơn. Mình không cố ý làm như thế chỉ là mình làm mọi thứ theo cảm xúc lúc đó

...

Chiều, mình ngủ trưa thì thằng anh gọi réo mình đi đá banh, khoảng 3h đá, mình lồm cồm bò dậy và thay đồ, chủ yếu là mình tới xem cho vui, có không khi sân bóng với sân coi D là ng như thế nào, mình cũng tính tới trường hợp hần đã biết mặt mình, nhưng mình cũng muốn biết mặt D, vì dù gì biết mặt cũng dễ lường hơn là không biết gì. Mình thay đồ và mặc quần short đứng sẵn dưới sảnh đợi thằng anh.

Đợi 10p thì thằng anh tới, nó mặc đồ đá banh màu xanh lá, cái màu này chói kinh. Mình leo lên xe nói hỏi liền

- ‘thằng D có đá ko anh?’

- ‘có đó , mày đi chủ yếu gặp nó àh?’, thằng anh hỏi, nó chạy xe nhanh như ma đuổi

- ‘đâu,em hỏi thui, ở nhà chán quá nên đi coi thôi’, mình nói chống chế

Thằng anh im và chở mình đi, tới nơi thì bạn bè trong nhóm của thằng anh đã tới, mình chào mọi người rồi vào ghế, mình nhìn khắp mọi người như đoán xem D là ai. Vừa ng đá vừa người đi chung để chơi là hơn 20 người, những người ngồi coi thì ngồi uống nước ngay đó coi, còn những người đa thì vào sân.

-‘thằng nào thằng D’, mình hỏi thằng anh khi nó chuẩn bị vào sân.

-‘hôm nay nó ko đi, nó đau chân’, thằng anh mình trả lời, thế là mình tiu nghỉu, sao hôm nay nó ko đi, vừa lúc này nó đi mà. Hay nó biết mình đi hôm nay, nhưng sao mà biết được, chẳng lẽ nó biết mình là em của anh Đ, chuyện đó xác suất xảy ra cực ít nên mình bỏ qua

Thế là không gặp dc D, mình càng thấy thằng này mờ ám,nhưng mình thôi ko nghĩ về nó vì chẳng được gì. Chuyện gì đến sẽ đến, nó cũng sẽ đến gặp mình. Giờ thì em gia sư đã xác nhận là đã gặp D. Thằng anh đá banh , mình thì ngồi uống cả 2 chai sting, lâu rồi ko ra sân banh, thấy không khí thoải mái dù trời sắp chuyển mưa. Thằng anh đá xong chở mình về, người thằng anh nhể nhại mồ hôi

-‘thằng D là người như thế nào? Tự dưng tò mò quá’, mình nói với thằng anh, thằng anh chắc chắn hiểu mình muốn nói biết gì rồi

-‘thì cũng bình thường thôi, thằng này tính trầm lắm nhưng chơi với anh em cũng được’, thằng anh nói, mình cũng đoán D là ng trầm tính

24. Chương 24

tiếp thứ bảy, ngày thứ 27 yêu nhau

Tối hôm trước trời lại mưa, mình ở nhà với mẹ và nhỏ Nhung , nhỏ Nhung tới nhà mình chơi vừa lúc mẹ mình đi làm về, nhỏ với mẹ mình nấu cơm ăn và rất vui vẻ. Mình cũng chỉ bình thường hết mức với mọi thứ vì cũng có gì đâu, em gia sư đã nói là bình thường, nhỏ Nhung có gì đâu mà phải quan tâm tới nhỏ. Cứ bình thường thôi mà.

- ‘mai anh đi sinh nhật ko?’, nhỏ hỏi mình, nhỏ này dai thật, mình đã nói nếu đi sẽ dẫn theo người yêu đi mà nhỏ còn ráng rủ, ko biết nhỏ muốn rủ mình làm gì.

- ‘em cho địa chỉ đi, anh tới được sẽ tới’, mình nói đối phó, nếu mà em gia sư chịu đi cùng thì mình sẽ đi, với lại mình ở nhà cũng ko yên với mẹ, mẹ sẽ nói mình là thằng bất lịch sự rồi sẽ chửi.

Sau đó mọi thứ bình thường, mình vào phòng nghe nhạc với nhắn tin với em gia sư. Ngoài trời mưa giăng kín lối, tự dưng mình có cảm giác muốn gặp em gia sư, mình nhớ, em gia sư thích mưa vì mưa giống tâm trạng của em.

...

Sáng này mình đc nghỉ, ko đi học nhưng mình nói với em gia sư là có đi học, vì mình muốn gặp em. Sáng mình thức dậy thì đã thấy tin nhắn như mọi ngày. Mình làm mọi thứ như mọi ngày rồi đi xuống đợi, hôm nay mình cố ý xuống sớm để đợi em. Ngày nào mình cũng thấy em đợi mình, chưa từng thấy em tới trễ. Sáng sớm ở chung cư vắng ngắt, vài người đi bộ tập thể dục xung quanh đó, không khí trong vắt và tươi mát. Mình nhớ lại lúc mình còn nhỏ, hay đi tập thể dục với ba, hồi nhỏ mình mập lắm nên mẹ sợ mình béo phì, cứ bắt đi tập thể dục và hầu như chẳng cho ăn vặt nhiều. Nghĩ lại cái thời đó mình mập, giờ thì mẹ mình toàn hối ăn, bắt ăn vì giờ mình hơi gầy, ngày đó ba mẹ vui vẻ lắm không như bây giờ. Giờ mẹ 1 nơi, ba 1 nơi, 2 đứa con làm ràng buộc liên kết nhưng ba giờ có cuộc sống riêng với người phụ nữ sắp thành vợ ba và mẹ thì dù tỏ ra dửng dưng nhưng mình biết mẹ vẫn thấy chút nhói đau. Mình biết mẹ vẫn còn tình yêu nhưng chỉ là lòng tự tôn ko cho phép quay lại

Đúng 6h thì em gia sư tới, em mặc quần lửng màu xanh và áo màu cam kiểu dài dài và mang dép lười, nhìn em rất rực rỡ sắc màu, tóc em thả sau lưng, nhìn mặt em không có nét gì ngái ngủ, thì 4h em đã thức và nhắn tin ình. Không hiểu sao em có thể dậy sớm như thế.

- ‘bữa nay heo dậy sớm ta’, em nói khi vừa thấy mình, chạy xe từ xa em đã cười, nụ cười tươi hơn hoa

- ‘anh mà’, mình nói, cười.

- ‘xạo cho cố, đc có 1 bữa mà làm phách’, em bĩu môi nói rồi lấy nón bảo hiểm đội ình, bữa này ngày nào mình cũng nhìn mặt em trực diện như thế này nên 1 chi tiết nhỏ thay đổi trên gương mặt em mình cũng nhận ra. Da em gia sư láng mịn và mỏng, đó là em cũng hay thức khuya và dậy cực sớm

Mình leo lên xe em ngồi, quàng tay ôm em liền

- ‘hôm nay anh ko đi học’, mình nói, chuẩn bị tinh thần để em chửi

- ‘hả, sao nói có?’, em hỏi liền

- ‘thì anh muốn gặp em, vậy cũng hỏi, em mang anh đi đi . Mẹ anh bán anh cho em đó’, mình nói, cười cười chớp chớp mắt nhìn em. Em làm điệu bộ tức giận rồi cười. Sáng nay em ko mang cặp.

- ‘hay quá hen, thì nói đi chơi em chuẩn bị’, em nói , có vẻ em cũng vui.

- ‘anh thích vậy đó’, mình nói ngang ra, em nhéo mình cái đầu điên rồ rồi cười. Vì không tính trước nên bọn mình chẳng biết nên đi đâu, chạy lòng vòng rồi vào ăn sáng. Em chở mình chạy dọc những con đường, em chỉ mình đi con đường mọc hai bên là hoa bằng lăng, chỉ vài cây có hoa bằng lăng màu tím

- ‘màu tím là màu thủy chung, màu tím hay làm ta nhớ’, mình nói vậy, tự dưng thôi, tại mình hay có cảm giác rất lạ kì với 1 khoảng màu tím, nhìn nó cứ băng khuâng, thấy nhớ nhớ.

- ‘em cũng thích màu tím, hơi buồn’, em nói, mình nghĩ tới sẽ có ngày mình tặng em bó bằng lăng to đùng.

Chạy hết đường rồi chạy vòng lại, chạy thêm lần nữa, cứ chạy vòng vòng trên đường hóng gió, và trò chuyện. Mình và em nói đủ thứ chuyện trên đời, sau cùng đi chán mình và em gia chạy ra cánh đồng hôm đó, trước lúc mình gặp tai nạn gãy tay là mình và em gia sư tính ra cánh đồng cắm trại, nhưng bị lỡ hẹn nên sáng nay mình và em ra bù.

Con đường ra cánh đồng luôn vắng, nắng thì treo trên cao, lần đầu là mình chở em còn lần sau là em chở mình, mình cũng ôm em. Lúc này tụi mình đã ghé vào mua 2 lon bia với mấy bịch đậu phộng, em nói là uống bia điều độ tốt cho sức khỏe, tốt cho thận gì đấy.

Sau cơn mưa cánh đồng đầy nước và ẩm ướt, may là chỗ gốc cây mình và em gia sư ngồi khá khô, em gia sư lấy áo mưa trải xuống. Mình và em ngồi ngay sát nhau, bắt đầu uống bia. EM co chân ngồi ôm gối nên mình lại thấy cái hình xăm đó, em cầm lon bia nhấp xong lại bỏ đậu phộng vào miệng, em và mình cùng im lặng nhìn trời mây. Cả 2 cùng nhìn xa xăm, mình vô định chẳng nghĩ gì, còn em mình ko biết em nghĩ

gì, cả 2 lần ra đây em đều có những khoảng lặng khó hiểu. Nơi cuối chân trời là nơi như thế nào. Mình tự đứng tò mò, mình đem câu hỏi ấy hỏi em gia sư

- ‘là nơi cuối cùng, là nơi anh thấy bình yên và ko có dối gian?’, em trả lời chậm rãi, lại uống bia, mình tin em định nghĩa nơi cuối chân trời như này đã từ lâu, chỉ là mình không biết, em tìm thấy nơi đó chưa??? Nơi thực sự khiến em thấy yên ổn và bình yên

- ‘em tìm thấy chưa?’, mình hỏi em, em vẫn ngồi bó gối

- ‘có lẽ rồi mà có lẽ chưa’, em nói nhẹ thôi, sáng nay em gia sư như có nhiều tâm trạng, hay em cứ uống bia và ra nơi này em lại trở về là chính em, chẳng chút giả dối, đau với vết thương trong lòng, thích nhìn trời mây và cố tìm chút yên ổn.

- ‘tại vì chưa đủ để em tin, anh đang bước về phía em đó, nhớ vậy thôi’, mình nói với em. Em quay sang nhìn mình, mặt em phẳng lặng, mình có cảm giác em buồn. Em mỉm cười, rồi im lặng ngồi bó gối nhìn trời. Sao thế nhỉ?

- ‘sao em có hình xăm đó?’, mình sau 1 hồi im lặng cũng hỏi em, vì cái câu hỏi đó luôn ở trong đầu mình, mình tò mò và muốn biết.

Em bỏ tay ra, không ôm gối nữa, em nhìn mình hơi ngạc nhiên, chắc em ngạc nhiên khi mình hỏi thế vì rất nhiều lần mình thấy cái hình xăm đó nhưng mình chưa từng hỏi, cái hình xăm con dao nhỏ trên cổ chân trái của em.

- ‘cái này á’, em lấy ngón tay chỉ vào cái hình xăm, em ngỡ ngàng hỏi mình, không biết này giờ em thả hồn đi đâu. Mình gật đầu

- ‘hình xăm này em xăm cách đây hơn năm rồi, đẹp ko?’, em hỏi ngây thơ như kiểu khoe thứ đẹp đẹp, mình hiểu rõ em biết ý mình muốn hỏi

- ‘đẹp, nhưng nhìn ai oán’, mình nói rõ cảm giác của mình của mình về cái hình xăm đó, sau nhiều lần trò chuyện, mình nhận ra 1 điều là nên nói rõ với em về mọi thứ, em cũng sẽ nói thật hơn là mình cố gắng nói tránh đi vì sợ em buồn. Đúng là khi mình nói thẳng thắn em sẽ có thể ngạc nhiên, có thể buồn hay nó chạm vào em làm em thấy đau, nhưng em sẽ gỡ bỏ nó, từ từ nó sẽ thành quá khứ thành dĩ vãng thật sự chứ ko lẫn lộn hay đau hoài vì chuyện đó. Muốn đỡ rồi thì mình phải gỡ rồi. Mình phải từ từ mở từng mối vì quá khứ của em gia sư luôn đeo bám và ám ảnh em.

- ‘hình xăm này em thích lắm, em thích có 1 hình xăm từ khi em mới lớn, nhưng tất nhiên em không dám xăm hình, tới khi sau này khi em lớn hơn em mới dám xăm hình, em suy nghĩ khác rồi’, em giải thích, cười với mình. Em trải qua vài chuyện kinh khủng và em chẳng còn đủ sức để nghĩ tới những thứ như ai nghĩ gì, xã hội việt nam thường ko thiện cảm lắm với người xăm hình, nhất là con gái.

- ‘sao lại xăm con dao?’, mình nói, mình đâu quan tâm việc em xăm hình, mình chỉ quan tâm sao em xăm hình và sao lại là hình con dao.

- ‘tại em thích’, em trả lời gọn gọn, em lấy tay mân mê hình xăm 1 cách chăm chú, chứng tỏ em kì thực yêu thích hình xăm này.

Mình im lặng nhìn em, em chăm chú với hình xăm của chính mình, mình thấy em nhẹ nhàng lắm, mình thấy yêu thương. Đơn giản là em thích hình xăm ấy và chỉ đơn giản như vậy, mình đang suy nghĩ thì em nói

- ‘nếu quá khứ làm phiền em, em sẽ dùng dao đâm thẳng vào nó, không thương tiếc’, em nói, lúc này thì lại nhìn trời mây. Mình hơi ngỡ ngàng xong thấy em rất đáng thương với cái quá khứ lằng nhằng và ai hiểu rõ sẽ khó chấp nhận.

- ‘em xăm hình con dao, để dặn em đời này đừng tin bất kì thằng chó nào, yêu cho có rồi cũng tan tành’, em nói, mình nghe như vụn vỡ, tan tành mây khói khi nghe em nói thế. Mình thấy đau thiết đau như em đang dùng chính con dao đó đâm vào mình. Vậy sao em quen mình, tỏ ra yêu thương mình trong khi chính em không cho phép bản thân em như thế, vì những người khác làm tổn thương trái tim em và mình giờ đây chung cách đối xử. Mình tự hỏi mình rằng là liệu HA có phải là tương lai của mình. Mình chắc chắn sẽ không, mình đã dành hết cảm xúc, hết chân tình cho tình yêu này với em, nếu nó nhớ may ko được đáp lại

hay đùa cợt, mình cũng ko hối hận nhưng mình sẽ ko mãi đeo bám thứ ko thuộc về mình và chưa bao giờ thuộc về mình

Câu hát của bài đêm chờ vợ lại văng vẳng trong đầu mình : ‘anh ước trái tim em đừng tổn thương vì một ai kia, có lẽ lúc đó trong em, là vị trí anh luôn thầm mong đợi. Mình vẫn ao ước như thế , nhưng ko nhiều vì chuyện đã xảy ra, chỉ là bản thân mình luôn hi vọng trái tim em sẽ lành, sẽ có chỗ ỉn, mình nhẹ nhàng bước vào đó và dù có làm xáo trộn thì đó cũng là sự xáo trộn ngọt ngào. Nhưng những lời em nói, quá thẳng thắn và làm mình sụp đổ, vì mình chẳng muốn tin đó là sự thật.

Mình muốn nói gì đó, nhưng tìm mãi chẳng ra lời nào để nói, em vẫn vui thì mình vẫn sẽ ổn. Mình im lặng, em im lặng, mình tin tất cả không phải là giả dối bởi những thứ hạnh phúc mình được nếm trải có vị ngọt như kẹo, mình thấy hơi nghẹt thở như kẻ độc ác nào đang siết cổ mình.

- ‘nhưng em vẫn luôn tin vào anh, em ko hiểu sao em như thế dù em nhìn con dao ở chân và dặn lòng là nếu em tin càng nhiều thì khi em bị phản bội em lại càng đau nhiều,nhưng em ko thể ko tin, haha’, em cười nói, chẳng nhìn mình, mình cũng chỉ nhìn thấy em từ 1 bên, ko nhìn trực diện. Em sợ em ngu ngốc và tin, nhưng em ko biết cách nào để ko thể ko tin mình.

- ‘em yêu anh ko?’, mình hỏi em câu hỏi mình vẫn luôn muốn biết. Tình yêu của em dành ỉn có từng tồn tại, nếu có dù chút thôi thì đau khổ hơn nữa, tổn thương hơn nữa mình cũng chịu.

- ‘em xin lỗi’, em nói, mình ko hiểu sao phải xin lỗi mình. Em làm ỉn nhiều thứ mà mình có làm được gì cho em đâu

- ‘ko sao đâu’, mình nói, mình tưởng mình hiểu câu trả lời của cái từ xin lỗi. Mình thấy mình trở nên ngờ nghệch, quái đản. Tình yêu đó ko có.

- ‘em xin lỗi vì em có yêu anh, anh sẽ khổ vì em đó’, em nói, rồi khóc . Mình ngạc nhiên, những cảnh như thế này hay có trong vài bộ phim nào đó, nhưng nếu ko phải diễn viên và không có đạo diễn thì chắc chẳng làm dc như phim. Em dẫm đạp lên mọi thứ để đi, nhưng em chẳng thanh thản lòng, vì em vẫn là cô gái có trái tim nhỏ bé và mỏng manh, em vẫn đau , vẫn sợ dù em cố tỏ ra em vẫn luôn ổn, cực kì ổn. Mình nghe em nói yêu, mình hạnh phúc và vui như sống lại. Mình từng sợ nhiều lần em nghẹt thở vì tình yêu của mình.

Vì đó là lời em nói, nên anh luôn tin. Lời yêu đó, em bỏ thật nhiều đường ngọt vào làm anh thấy lâng lâng và ngọt ngào. Anh chợt nghĩ, vị ngọt dù là giả dối thì anh vẫn mong nó là thật, vì nó quá ngọt , quá ngon. Anh từ giờ sẽ không coi em là cô gái có quá khứ đau buồn hay những tổn thương chất chồng, anh sẽ coi em là cô gái như bao cô gái khác, anh là chính anh và để em hiểu, em sẽ trở nên bình thường với những yêu thương của anh.

...

“ sẽ sẽ có đôi lần ước, sẽ có đôi lần muốn một lần yêu thương mãi, không dối gian đau buồn chỉ có mong chờ, bên nhau hôm nay và ngày nắng xanh

sẽ sẽ có đôi lần khóc, sẽ có đôi lần bước, một tình yêu xa lắm, tôi nhớ thương anh nhiều nhưng lối xưa ai mong mà về”

Em mở nhạc trong điện thoại, thêm 1 bài của Phạm Quỳnh Anh, em ôm mình, mình ôm em trong tay, mình nghĩ mọi bài của Phạm Quỳnh Anh em đều có, em đã nghe lại nhiều lần bài hát em mở ỉn nghe, những bài hát buồn mang tâm trạng đau khổ nhưng cô gái luôn tin vào tình yêu và hi vọng vào tình yêu. Cô gái trong những bài hát ko phải quá yếu đuối mà quá đơn độc và nhỏ bé, trong trái tim vẫn khao khát yêu thương.

Mình bên em và thấy bình yên thật nhiều, em nhỏ và gầy, em mong anh nhưng em sẽ không bao giờ tan vào gió nếu mình biết cách giữ chặt em. Mình tạm quên mọi thứ, nghe tiếng gió và tiếng em thở

- ‘hôm nay sinh nhật Nhung, anh nói là rủ em đi đó’, mình nói với em khi em ngoan ngoãn nằm trên đùi mình

- ‘anh muốn đi ko?’, em hỏi ngược lại mình. Mình không thích đi lắm nhưng ko đi cũng ko có lí do gì từ chối, còn mẹ mình nữa.

- ‘ko, nhưng từ chối cũng khó, nên anh nói anh đem theo em’, mình nói với em, có cơn gió mát thổi ào ạt.
- ‘vậy thì đi đi, em cũng muốn đi sinh nhật, đi ăn đồ ăn với uống bia thoải mái, ngon lắm đó’, em nói thế, bình thần, tiếng nhạc vẫn phát đều đều, được em tua lại nhiều lần, mình biết em ko phải ý đó nhưng em muốn đi vì gì? vì em biết mình sẽ khó xử hay em muốn mọi người biết rõ mối quan hệ của bọn mình.
- ‘ohm, nhưng mua quà gì cho Nhung’, mình nói với em. Em nheo mắt suy nghĩ một hồi rồi em nói
- ‘lát về mình ghé mua con gấu bông, em biết chỗ kia bán gấu bông giá sỉ nên gấu đẹp mà giá rẻ’, em nói và hoạt bát, em vẫn thoải mái dù em biết tổng nhỏ Nhung có ý với mình, em muốn mọi thứ bình thường, thật bình thường
- ‘ohm’, mình nói rồi hai đứa nghe nhạc và tận hưởng gió mát, mình tưởng tượng tới buổi tối mình và em gia sư đi sinh nhật nhỏ Nhung, mình hơi lo 1 chút nhưng mình thấy vui, vì mình hi vọng nhỏ Nhung sẽ hiểu và để mọi thứ bình thường trở lại

Mình để cho em nằm trên đùi mình 1 lát, mình thì cứ lấy ngón tay chạm vào những nét trên gương mặt em, em nhắm hờ mắt, em nói em để ỉnh chạm vào em rồi em thì lắng nghe tiếng gió vẫy quanh bọn mình, em nói

“nắng và gió đang ganh tỵ với anh và em”

Em gia sư và mình đi về, mình và em ghé vào tiệm mua con gấu bông, con gấu có lông màu vàng và to đùng, em để đằng trước xe mà chặt kín, em nói con gấu này em sẽ về nhà lấy nơ cột kĩ càng hơn.

Em hỏi mình giờ đi sinh nhật và nói em sẽ tới rước mình. Em có vẻ vui vẻ về buổi tiệc sinh nhật này.

Mình cũng chờ đợi buổi tối khi sinh nhật diễn ra, mình hi vọng sau đêm nay sẽ giải quyết được sự lằng nhằng từ nhỏ Nhung. Mẹ mình chẳng thể ép được nếu nhỏ Nhung ko thích nữa, mình chỉ mong nhiều đó, nhỏ Nhung ghét mình cũng được chỉ hi vọng dứt được nhỏ

...

Tối, mình tắm rửa sạch sẽ từ chiều, chọn bộ đồ bảnh và thoải mái để mặc, đầu mình thì đã gỡ miếng băng và vết thương đã dần khô miệng, vết thương cũng nhỏ thôi. Mẹ mình tất nhiên khi biết mình đi sinh nhật thì vui lòng lắm, mẹ mình đi về nhà ông bà nội cùng với thằng em từ hồi chiều. Mình và em gia sư hẹn nhau 6h30 em đón mình ở dưới nhà, mình ngồi đợi mà tưởng tượng ra đủ kiểu váy em sẽ mặc khi đi sinh nhật. Mình tin chắc em sẽ đẹp lắm. Chỉ là mình thấy hơi kì cục là nhỏ Nhung biết rõ là mình dẫn người yêu theo nhưng nhỏ vẫn vui lòng rủ mình, mình nghĩ nhỏ cũng có trò gì đó nhưng mình ko nghĩ nhiều lắm vì hôm nay sinh nhật nhỏ, chẳng lẽ bày mưu kế làm gì, mình thấy an tâm. Mình sẽ thực tâm chúc mừng sinh nhật nhỏ và mong nhỏ tìm được người phù hợp.

Mình đâu thể biết, đêm hôm ấy mình rơi vào bẫy của đứa con gái tên Nhung, cực kì nguy hiểm

...

6h30, em gia sư tới nơi thì mình đã đứng sẵn dưới chỗ bậc đá đợi em gia sư, mình nghĩ tóc em được uốn kiểu xù bính và hơi có màu vàng nhẹ, mặt em có trang điểm, mình nghĩ thế thôi vì em gia sư đeo khẩu trang, có lẽ em sợ đi đường bụi bay vào mặt, em mặc áo khoác nên mình ko biết em mặc váy kiểu gì chỉ biết đó là chiếc váy màu trắng. Em và mình sợ tới trễ nên chạy hơi nhanh, gói quà là con gấu được em cẩn thận gói rất đẹp, có chiếc nơ to tướng màu cam. Em làm rất cầu kì,

- ‘có thiệp đó, anh đọc đi’, em nói với mình, rồi đưa tấm thiệp ỉnh đọc khi mình và em vừa gửi xe để vào quán ăn, nhỏ này đãi sinh nhật ở 1 quán khá hoành tráng, đúng là con nhà giàu. Mình mở tấm thiệp ra đọc, nội dung như sau : “ happy birthday, Anh và Linh chúc em sinh nhật vui vẻ và hạnh phúc, mau tìm được tình yêu đích thực’, em gia sư rất thông minh gửi ẩn ý vào trong tấm thiệp. Em tỏ ra khôn ngoan và tế nhị

Mình đọc xong em gia sư cẩn thận kẹp vào tấm nơ rồi ôm gói quà to tướng đi vào cùng mình, em vẫn mặc áo khoác. Mình chờ đợi em mở cái áo khoác và em xinh đẹp như nàng tiên, mình cười với ý nghĩ đó. Tóc em gia sư được uốn cầu kì, em còn cẩn thận kẹp chiếc kẹp đính đá màu trắng và đỏ xen kẽ nhau. Gương mặt em trang điểm nhẹ, em kẻ mắt màu đen và tô son màu đỏ phía trong môi. Nhìn em rất hài hòa, không

biết phải là người mình yêu nên mình thấy vậy chứ thực tình mình thấy mọi thứ ở em không có nét nào chê, rất hài hòa. Các nét trên gương mặt em bình thường và em biết cách làm cho nó đẹp hài hòa. Đi cạnh em mà mình hạnh diện.

Đi vào tới nơi thì thấy nhỏ Nhung đứng ở ngoài như đón khách, nhỏ Nhung mặc đầm màu đỏ và tóc cũng làm rất cầu kì, mặt nhỏ cũng trang điểm nhưng mình không để ý lắm tới nhỏ Nhung. Nhìn nhỏ Nhung cũng dễ thương lắm dù nhỏ hơi tròn người. Nhỏ Nhung thấy mình và em gia sư thì nhỏ cũng cười tươi lắm, em gia sư và mình cũng cười đáp lại, tươi không kém.

- ‘vào trong đi’, nhỏ Nhung cười nói vui vẻ với mình và em gia sư

- ‘uhm, chúc em sinh nhật vui nha’, mình nói và em gia sư cười với nhỏ, em gia sư đưa món quà cho nhỏ và nói.

- ‘quà mình tự gói, hơi xấu nhưng tấm lòng đó nha’, em gia sư nói chuyện cứ như hai người làm bạn thân thiết, em rất vui vẻ với nhỏ Nhung.

- ‘ohm, cảm ơn, đẹp quá mà’, nhỏ Nhung nói, mình thấy hơi lạ là với cái tính của nhỏ Nhung chắc chắn nhỏ không thích thế sao nhỏ vui vẻ lắm, khác hẳn mọi lần. Mình nghĩ là sinh nhật nhỏ nên nhỏ vậy. Mình cũng thấy mừng.

Nhỏ Nhung dẫn mình và em gia sư vào trong thì em gia sư cởi áo khoác ra, em để cẩn thận ở 1 chỗ gần đó, khi em cởi áo khoác thì mình đứng bên cạnh. EM gia sư mặc chiếc đầm ống màu trắng đính nhiều hạt đá lấp lánh, cái đầm rất đẹp và cầu kì. Nhìn em mình còn không nhận ra dù nhiều lần trước em cũng rất đẹp trong mắt mình, da em trắng và em quá đẹp. Rất nhiều người nhìn em gia sư chăm chú, mình ghé tai em hỏi

- ‘em mua đầm hồi nào vậy?’, trước đây mình chưa từng thấy em mặc chiếc đầm này. Mình đoán em mới mua

- ‘đẹp ko?’, em cười hỏi mình, nụ cười hạnh diện và vui lắm

- ‘đẹp’, mình trả lời nhanh chóng, mình thấy em hấp dẫn lắm. Mình bắt đầu nghĩ lung tung vớ vẩn

- ‘em mua cái đầm này 70k àh’, em nói, mình thì ko tin nổi với cái giá đó lại có cái đầm đó.

- ‘rẻ vậy ah?’, mình hỏi nghi ngờ

- ‘ko, em mua cái đầm ko về, em mua hạt về đính lên, làm lâu thiệt lâu mới được đó’, em nói vậy. đúng là con gái, làm đẹp và bỏ thật nhiều công sức.

Mình và em đang đứng nói chuyện vui vẻ, sau đó mình và em gia sư vào chỗ nhỏ Nhung chỉ, sinh nhật mà nhỏ Nhung làm lớn, có rất đông bạn bè, nhìn ai cũng đẹp và lộng lẫy. Riêng mình đặc biệt hơn hẳn bởi cô nàng đi cạnh mình và cái tay gầy. Nhỏ Nhung nói là sinh nhật lần thứ 20 nên làm trang trọng 1 chút. Đánh dấu 1 mốc quan trọng trong cuộc đời, nhỏ Nhung cười suốt.

Mình và em gia sư ngồi yên ở 1 cái bàn gần sân khấu phía trong, ngồi chung bàn với tụi mình là đám cũng ngang ngang tuổi mình và đứa con gái nào cũng trang điểm. Tất nhiên trong bàn mình chỉ quen mỗi em gia sư, mình và em gia sư cũng nói chuyện với nhau thoải mái. Tới thời điểm đồ ăn dọn lên thì mọi thứ vẫn yên ổn và vui vẻ. Vì khá đông người nên mình đâu biết là ai với ai, mình cũng đâu đưa mắt mà điểm danh từng người, từng gương mặt được đâu và cũng đâu làm những việc đó làm gì đâu, mình quan tâm mình em gia sư.

Sự vui vẻ và hạnh phúc của mình trở thành sự ganh tỵ của 1 người và sự quan sát không thích của 1 người. Nhỏ Nhung là người thứ nhất, nhỏ rủ mình và em gia sư tới chung vui trong sinh nhật lần thứ 20 đầy toan tính của nhỏ. Sau hôm nay mình chính thức kinh tởm và ghê sợ nhỏ Nhung vì những thứ nhỏ gây ình và em gia sư.

...

Khi mình và em đang ăn món đầu tiên là mấy món khai vị như chả, tôm với gì gì đó mình không biết tên, em gia sư ăn ngon lành, em bóc tôm ình ăn, nhỏ Nhung thì ngồi bàn khác, chưa cắt bánh kem. Mình và em

gia sư vừa ăn vừa nói chuyện về phim titanic, vì em gia sư nói thích nhất đoạn ôm nhau của 2 nhân vật, em nói em luôn thích được ôm từ đằng sau vì cảm giác ai đó che chở ỉnh, em luôn có người đằng sau yêu thương mình. Nhiều thật nhiều

Đang ăn ngon lành thì mình muốn đi toilet, mình mới đứng dậy bỏ ra ngoài tìm toilet, lúc đi mình đi qua mấy cái bàn, nhiều ánh mắt nhìn mình nhưng mình cho là bình thường và bỏ qua cho tới khi mình dừng ngay ánh mắt của mẹ. Mình điếng hồn vì ngỡ ngàng, đành rằng là mẹ biết rõ mình quen em gia sư nhưng việc mẹ biết mình dẫn em gia sư đi tới đây và có cả mẹ nhỏ Nhung sẽ như gáo nước lạnh tạt vào mặt mẹ. Không biết mẹ thấy mình từ bao giờ, nhưng mình có cảm giác thấy mình mẹ cũng ko ngạc nhiên cho lắm. Không hiểu sao mẹ có thể điềm tĩnh ngồi đó, mẹ quá lịch sự còn nhỏ Nhung quá nham hiểm, nhỏ biết rõ mình sẽ ko thể yên ổn sau vụ này. Mẹ mình đã không ỉnh quen em gia sư, mà giờ mình còn dẫn em gia sư tới đây làm bề mặt mẹ với sếp là mẹ nhỏ Nhung, liệu mẹ có để mình yên . Mình đứng sững ra nhìn mình, mặt mình lẫn cảm giác mình đều mất hết, thấy quá đáng sợ cuộc sống này. Mình sao cũng đc, nhưng còn em gia sư, em sẽ chịu đựng nổi ko. Chuyện ko có gì nhiều nhưng nó nghiêm trọng và khó xử. Mình mất mấy chục giây để định thần còn em gia sư thì thấy mình đứng lớ ngớ, em cũng nhìn theo và cũng thấy mẹ mình. Mẹ ngồi 1 góc, em gia sư ngồi 1 góc, còn nhỏ Nhung ở đâu mình ko rõ, nó mà đứng trước mặt mình chắc dám mình tát nó 1 cái vào mặt. Hèn gì nhỏ Nhung vẫn tỏ ra vui vẻ, ừ thì nhỏ đang chờ đợi kịch hay mà. Con người với nhau mà độc ác quá.

Mình bước về phía mẹ, bây giờ ăn thua là cách ứng xử của mình, và bây giờ mọi thứ cần được phơi bày và làm rõ. Mình ghét cảm giác này cũng như tình huống này, thấy mệt mỏi và chán ngán mọi thứ.

- ‘chào cô’, mình cười và nói với mẹ nhỏ Nhung, mẹ mình thì mặt lạnh tanh, nhưng sau mẹ cũng giả vờ vui vẻ. Cái điệu bộ đáng sợ nhất của mẹ là đó.

- ‘chào con, bạn gái con àh?’, mẹ nhỏ Nhung hỏi mình, mặt bà ta cười kiểu lịch sự.

- ‘ạ’, mình đáp, mình lén nhìn qua em gia sư thì em gia sư đang ngồi yên, em ko quay qua đây nhìn, có lẽ em cũng khó xử.

- ‘gọi qua đây ngồi chơi’, mẹ nhỏ Nhung nói, nhỏ Nhung ko biết từ đâu cũng vui vẻ đi lại bàn này. Vì tiệc mới bắt đầu nên mọi thứ còn kéo dài.

- ‘ạ thôi’, mình nói, cười cố gắng đánh trống lảng qua chuyện khác, em gia sư mà qua đây thì sẽ ra sao? Mình ko dám nghĩ.

- ‘kêu nó qua chơi chút’, mẹ mình nói như ra lệnh, mắt mẹ nhìn mình hoàn toàn ko dễ chịu.

- ‘để con qua kêu cho, anh T ngồi đây đi’, mình chưa kịp nói gì thì nhỏ Nhung nói rồi chạy đi mất. Nhỏ kêu em gia sư qua, rồi đi tới từng bàn với đám bạn, tiếng cụng li, tiếng nói chuyện, tiếng nhạc và tiếng cười đùa tạo nên một mớ âm thanh hỗn độn , thứ âm thanh đó vài phút trước khiến mình thấy vui vẻ vì sự náo nhiệt giờ lại thấy mình nhức đầu không thể tả.

Em gia sư nhanh chóng đi lại, nhìn em vẫn rất xinh, em vừa đi vừa cười nhưng mình biết em cũng đang thấy khó chịu nhiều lắm. Mình thấy thương cho chính mình và em gia sư

- ‘chào cô’, em nói với mẹ mình và nói tương tự thế với mẹ nhỏ Nhung. Em gia sư đổi cách xưng hô và em tỏ ra thoải mái.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 25/08/2012: tiếp thứ bảy, ngày thứ 27 yêu nhau

Mình cũng ngồi xuống cạnh em gia sư, mình cũng tươi cười tỏ ra bình thường còn mẹ thì giữ nguyên thái độ. Mình chỉ lo mẹ thấy cái hình xăm ở chân em, mẹ sẽ có thành kiến không tốt lại càng không tốt. Bên ngoài trời bắt đầu giăng mưa, mình nhìn thấy mưa qua cửa kính, câu chuyện thực sự bắt đầu. Mình chỉ lo là em sẽ mệt nhoài sau cơn chống trả này, càng nghĩ thế mình càng bực con Nhung đang tươi cười ngoài kia với đám bạn bây giờ đã ráp bàn lại ngồi chung với nhau. Mọi người vui vẻ lắm, trừ mình, em gia sư và mẹ là ở trong trạng thái ko thể thoải mái

- ‘nghe nói con là gia sư của thằng Tuấn ah?’, mẹ nhỏ Nhung hỏi vui vẻ, nhìn cô ta ko có vẻ gì là khó chịu

- ‘dạ’, em gia sư trả lời vui vẻ rồi gấp thức ăn ọi người cùng bàn, mình thấy rất khâm phục cách ứng xử của em. Em nói chuyện cũng rất hoạt bát với những người xung quanh

Mọi chuyện ko đến nỗi tệ như mình tưởng, chỉ là không khí này như được ai xịt lên 1 lớp keo, nên nó cứ đặc sánh lại

- ‘à, Linh xăm hình hả’, nhỏ Nhung từ đâu chạy tới nói, nhỏ rất biết cách kiếm chuyện. Mình nhìn mẹ, mẹ nhìn em gia sư, cả mẹ nhỏ Nhung cũng nhìn xuống chân em gia sư, mình thấy em đáng thương quá, mình ko thể để em ngồi đây mãi được.

- ‘uhm’, em gia sư trả lời vừa đủ nghe, lại nhoen cười nhưng ko thể vui vẻ tự nhiên nữa rồi, em khó xử vì cái cách người ta nhìn vào hình xăm đó của em.

- ‘hình xăm con dao đẹp quá àh’, nhỏ Nhung cười nói giả lải, mình thấy nhỏ quá nham hiểm.

- ‘àh Nhung, sinh nhật này em làm hoành tráng chắc vui lắm hả, bao giờ em đi du học’, mình bắt chuyện với nhỏ để nhỏ đá qua chuyện khác đừng xoáy vào em gia sư nữa.

- ‘cô nói chuyện với con chút được ko Linh?’, mẹ mình bắt đầu lên tiếng, cũng thích nghi với cách xưng hô mới, mẹ mình nói với em gia sư. Mình hoảng hốt khi nghe mẹ nói thế, mình mong bão tố sẽ qua, đẩy em vô hoàn cảnh này là lỗi của mình. Mình thấy ngu ngốc khi tới buổi sinh nhật này.

- ‘dạ’, mẹ mình đứng lên, em gia sư cũng đứng lên theo, mình cũng đứng lên đi theo, dù chết mình cũng phải bảo vệ em. Mẹ mình mà làm quá mình cũng cự tuyệt tới cùng, mình nghĩ thế.

Nhỏ Nhung cũng nhìn theo, nhỏ có vẻ muốn đi theo nhưng hiểu là không tiện với lại còn đám bạn nữa nên thôi. Mẹ mình ra cái bàn khu phía ngoài, quán này bên trong là tổ chức hội nghị, đây tháng sinh nhật hay gì cỡ nhỏ như thế, còn bên ngoài là quán cà phê. Em gia sư vẫn đi ngay theo sau, mình đi cạnh em và nắm tay em. Mình cố ý dẫn em đi nhanh hơn cho bằng mẹ, mình thấy bước chân em chậm lại, mình biết em khó xử và mệt mỏi.

- ‘có anh, ko sao đâu, ra mắt mẹ luôn’, mình nói với em gia sư, mình cười trấn an em. Mình sẽ mang em ra khỏi giai đoạn khó khăn này, nếu cần thiết khi em quá mệt mỏi mình sẵn sàng để em trên lưng ngủ yên trên lưng, mình công em đi. Mình nghĩ theo chiều hướng tích cực và thấy trấn tĩnh hẳn, mình nghĩ tới chiều hướng tốt là nhân cơ hội này mình sẽ tìm cách để mẹ mình hiểu và chấp nhận em gia sư hơn.

Mẹ mình ngồi sẵn ở cái bàn cà phê phía bên ngoài, mình và em gia sư bước ra và ngồi xuống, em gia sư cố gắng thoải mái nhưng điều đó ko dễ dàng, mình thấy em hơi run. Lần đầu tiên mình thấy em tỏ ra thiếu tự tin như thế, em cũng sợ và mệt khi trong tình huống này. Mẹ mình giữ nguyên thái độ lạnh tanh, gương mặt mẹ không biểu lộ nhiều cảm xúc, mưa cứ rơi, cứ rơi. Mưa hắt vào tấm cửa kính rồi những giọt nước chảy xuống thành vệt, mình sợ nước mắt em giống như thế, chảy thành dòng bởi đời nhiều mảnh gai và sẵn sàng đâm vào em.

Em gia sư và mình ngồi cạnh nhau, mẹ mình ngồi đối diện. Cả ba im lặng, nhân viên quán mang menu ra hỏi dùng gì, gọi nước xong không khí vẫn chỉ im lặng, em gia sư mọi ngày hoạt bát là thế nhưng hôm nay lại ngồi im lặng, em nhìn ra màn mưa. Mẹ mình cứ bấm bấm trên điện thoại, còn mình thì cố gắng suy nghĩ mình sẽ nên làm gì trong những tình huống khó xử và mình chưa từng gặp như thế này. Mình nói với bản thân mình, sẽ ổn, nếu mình cố gắng nhất định là sẽ ổn.

Trời mưa nên quán vắng, lác đác vài người ngồi co ro và phủ thuốc, những lọn khói tròn trịa lên không trung cứ xoay vần. Người phục vụ bưng thức uống, em gia sư nhẹ nhàng cảm ơn, và mẹ mình bắt đầu nói chuyện.

- ‘bây giờ cô nói thẳng với con luôn’, mẹ mình nói bằng cái giọng nhừa nhựa. Mẹ mình thường dùng cái giọng này trong trường hợp gặp chuyện nghiêm trọng. Mình thấy rõ em gia sư thở ra rồi ngược mặt lên nhìn thẳng vào mẹ, như kiểu em chuẩn bị ọi chuyện, em dự đoán là chuyện không hay. Mình thì căng thẳng ngồi kế bên, nhiều thứ suy nghĩ đang lộn xộn chạy trong đầu mình.

- ‘dạ’, em gia sư trả lời dứt khoát đúng tính cách của em. Mình có cảm giác như em đang nói: ‘anh ơi em đau’, ý nghĩ đó là mình thấy lạnh buốt trong cổ họng, lực phủ ngũ tạng đóng băng.

- ‘con là quen với thằng T nhà cô’, mẹ mình nói, vẫn rất lịch sự. Em gia sư gật đầu và nói

- ‘dạ’, tiếng nhẹ như gió.
- ‘cô nói thẳng được lòng trước mắt lòng sau, là cô không đồng ý cho con quen T nhà cô’, mẹ mình nói dứt khoát, em gia sư vẫn bình tĩnh, mẹ mình quá cương quyết.
- ‘Linh mà ko quen con theo ý mẹ, thì con cũng quen Linh’, mình nói chen vào, không ngồi im được nữa. Mẹ mình quay sang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ, nhiều năm rồi mẹ dẫn mình đi theo con đường mẹ vẽ sẵn và mẹ đâu nghĩ là mình sẽ cãi lời mẹ.
- ‘cho con hỏi lí do được ko?’, em gia sư hỏi mẹ mình, mặt em buồn hẳn.
- ‘rất nhiều lí do nhưng lí do chính là con ko hợp với gia đình cô’, mẹ mình nói liền, mình ở giữa mẹ mình và em gia sư cũng thấy khó xử.
- ‘dạ, nhưng con ko hiểu sao lại ko hợp’, em gia sư hỏi nhỏ, em tỏ ra cố gắng bình thường, mình có cảm giác như em nghĩ chẳng còn gì để nuối tiếc vì chuyện đã đi tới đây.
- ‘mẹ chưa cho thử sao biết không hợp?’, mình nói phần nộ vì mình thấy em gia sư tội nghiệp quá
- ‘cô nói rõ với con, cô biết là cô nói vậy là không phù hợp nhưng mà cô hi vọng con đừng quen với con cô nữa’, mẹ mình đang nói và coi mình là đứa trẻ con, như kiểu đang dặn con mình ko nên chơi với bạn này bạn kia
- ‘mẹ’, mình gọi mẹ mình khi em gia sư chuẩn bị nói gì đó, mình sợ em vì mình mà nghe lời mẹ, nên mình chẳng ngại từ đầu

Mẹ mình và em gia sư quay sang nhìn mình, mình thấy em mệt mỏi lắm rồi, mình thấy thương

- ‘con hiểu ý mẹ, nhưng mẹ có thể để cho con yêu 1 lần được ko? Mẹ cũng nên công bằng mà xét lại là Linh lần con chẳng có lỗi gì, có thể mẹ không thích vì mẹ nói mẹ lo cho con. Chỉ là con không còn là thằng nhok 13 và dễ dàng bị dụ dỗ, bây giờ mẹ có thể bảo vệ con tuyệt đối theo cách của mẹ, nhưng con phải lớn và phải học cách ra đời, học cách tự bảo vệ bản thân mình. Con chưa từng cầu xin mẹ điều gì ngoài điều này, để con yêu đi mẹ’, mình nói mà cũng chẳng biết mình đang nói gì, mình cứ nói những thứ mình nghĩ để bảo vệ người mình yêu. Mẹ nhìn mình ngạc nhiên, em gia sư cũng nhìn mình, mình đưa tay nắm chặt em gia sư. Chưa khi nào mình thấy kiên quyết như thế, nếu mẹ đuổi mình đi mình cũng chịu.
- ‘đó con thấy ko, con cô nó đó giờ đâu cãi lời cô vậy mà giờ nó cãi lời. Cô biết chuyện của con và cô thấy con không phù hợp, hi vọng con thương cô mà nghĩ lại’, mẹ mình bỏ qua lời mình nói và chùng giọng nói với em gia sư. Mình ko biết là mẹ mình biết những gì và nói thế, chuyện ra tới nước này cũng nhờ ơn con Nhung và chị Q, nhờ họ đẩy mà 1 con người muốn có đường đi về cũng khó khăn

CON NGƯỜI LUÔN BIẾT CÁCH LÀM TỒN THƯƠNG NHAU

Lời mình nói mẹ bỏ qua không thương tiếc, mẹ vẫn kiên quyết với ý định của riêng mẹ. Mẹ mình cực đoan quá hay do mẹ ko chấp nhận nổi việc mình ko nghe lời mẹ

Mưa chẳng ngại gì mà ko rơi, mưa rơi mãi rơi mãi

- ‘dạ, xin lỗi cô, con biết là có nhiều chuyện ko hay quanh con, con ko phủ nhận hoàn toàn nhưng ko hoàn toàn là sự thật. con cũng hiểu ý của cô nhưng mà cô ơi, cô bắt con từ bỏ người con thương thì con không làm được. Cô ghét con cũng đc, nhưng xin đừng bắt con làm vậy’, em nói xong liền cúi mặt. Mình chưa từng thấy em trở nên bi lụy như thế, em hạ mình chỉ vì thẳng như mình. Mình thấy hạnh phúc vì lời em nói không bỏ rơi mình, nhưng mình lại thấy sợ, em ko chịu đựng nổi.

“dù cả thế giới quay lưng lại với em, thì em vẫn còn anh”

Mẹ mình chắc ko tưởng tượng nổi là mẹ mình đang nghe những thứ này, giống phim quá chẳng. Mình từng thấy sến nhưng khi ở trong trường hợp này mình mới thấy là bình thường, chỉ muốn dùng mọi lời để được hiểu, được cảm thông. Mình chợt thấy ánh cầu vồng và mình sẽ tin vào ánh cầu vồng đó mà cố gắng

- ‘con nhìn lại con đi, nhà con thì rắc rối, bản thân con thì lằng nhằng trong nhiều chuyện, rồi còn hình xăm, cô ko thể chấp nhận đâu’, mẹ mình buông ra những lời nặng nề như thế này chứng tỏ là mẹ mình bức lắm rồi đó. Chứ nếu ko thì mẹ mình cũng sẽ cân nhắc khi nói, mẹ mình sẽ không nói nặng nề như thế

- ‘giờ con về đi, cô biết nói nhiều cũng ko được, chỉ mong con nghỉ lại, cảm ơn con’, mẹ mình nói rồi đứng lên ra tính tiền. Mẹ kiên quyết bỏ mặc mình và em gia sư. Mình thấy náo nức, vậy là mẹ mình chính thức ra lệnh cấm, khoảng thời gian tiếp theo sẽ gặp nhiều khó khăn, mình quay sang em gia sư, em ngồi co ro, 2 tay em nắm chặt vào nhau, em nhìn ra màn mưa. Mắt em ráo hoảnh, cái ráo hoảnh của em làm mình thấy đau, thấy tim mình như nghẹn. Mình chưa bao giờ biết cảm giác đó, cảm giác bất lực nhìn người mình yêu tuyệt vọng.

Mình ôm em bằng tay phải của em, ko hiểu sao, mình lại thấy cay ở sống mũi. Vì thương hay vì đau. Chắc là vì cả hai.

- ‘về đi anh’, em nói, giọng như chẳng còn chút sức lực. Mình muốn ôm em, nên ôm em 1 lát mình mới đứng lên. Mình và em đi ra phía ngoài

- ‘mưa rồi, đợi hết mưa đi’, mình nói với em khi em định đi lấy xe.

- ‘ngay đây mà, em ra mặc áo mưa rồi chạy đón anh, đứng đây đi’, em nói liền, mình biết em đang muốn tắm mưa.

- ‘không, ướt hết đó, em mà bệnh thì sao?’, mình nói với em, cương quyết ko để em chạy ra đó, mình sợ mưa làm tan chảy em mong manh. Nhìn em mà mình cứ thấy thương vô bờ, mình thấy thương và bất lực.

- ‘để em hỏi mượn cái dù, chứ mưa này là tới đêm đó’, em cười nói vui vẻ, nãy giờ mới lại thấy em cười, chắc chắn là sợ mình lo. Thấy em vậy mình càng thấy lo. Rồi em chạy lảng xảng hỏi người trong quán mượn dù, sau cũng mượn được cái dù, em bỏ đi ra ngoài màn mưa với cây dù, chân em bắt đầu ướt vì mưa, vài hạt mưa văng lên chiếc đầm trắng dính hạt. Em vẫn là cô nàng lộng lẫy nhất dành riêng ình, bằng mọi giá mình phải giữ lấy em.

Mình thấy em đi khuất vào chỗ giữ xe, mình đứng đợi một lát. Trời mưa trở to, mưa tầm tã như thác nước, những hạt mưa to rơi xuống làm thành những bong bóng. Mình nhớ nghe đâu đó có người từng nói là mưa bong bóng thì lâu tan lắm, mưa cứ dai dẳng mãi thôi.

Cái tâm trạng mình hình như cũng giống mưa bong bóng, tạo thành vòng và vỡ tan nhanh chóng

...

Mình đợi 1 lát thì em trở ra, em mặc áo mưa sẵn và chạy xe tới. Em đưa mình cây dù, mình đem vào trả cho chị nhân viên mặc đầm đỏ, cẩn thận cảm ơn chị rồi trở ra ngồi lên xe em. Em quay lại đội nón ình, mình nhìn mặt em trong chiếc áo mưa, vài hạt mưa dính trên mặt em, vụng về và đáng trách. Mình nhìn em, cứ thấy giận mẹ, giận nhỏ Nhung và giận nhiều nhất bản thân mình.

Mình leo lên xe em ngồi, chiếc áo mưa trùm ngang qua mình, trước đó em cẩn thận mặc ình chiếc áo mưa lẽ nhỏ, em nói em chuẩn bị để khi đi mưa. Tay mình thì nên tránh mưa. Thế là thành ra mình mặc 2 cái áo mưa, mình ôm em liền khi vừa lên xe, em chở mình đi chậm lắm.

Sự nhần tâm của cuộc đời hành hạ trái tim em, mọi người có từng nghĩ, em cũng là con người em cần yêu thương.

Cơ thể em nóng ẩm và mềm mại, có mùi hương của phấn trong cổ em quện với mùi son môi và mùi mưa. Mình lại thấy thương và nhớ. Trời mưa to lắm nên ướt hết giày của em, chiếc áo khoác em đã cất trong cốp xe nên chắc với chiếc đầm ngắn em sẽ lạnh. Mưa cứ to to mãi như chẳng quan tâm ai đang có tâm trạng, mình nghĩ em đang nghĩ, cả thời tiết cũng bất nạt em. Trời mưa to nên chạy xe rất khó khăn, gió thổi mạnh làm chiếc xe như nghiêng, lúc này mình thấy bất lực với cái tay gầy...và mình hỏi, đau khổ em phải chịu như này, em sẽ đi tới đâu, có thể cùng mình ko?

Người ta thường chỉ thấy những hạnh phúc người đó được hưởng mà ko hề biết những đau khổ người ta phải chịu trước những hạnh phúc đó.

Mình và em chạy mãi cũng chưa tới nhà, mưa thì cứ to quá đỗi, băng qua con đường ngập nước em chạy càng khó khăn, mưa ướt hết mặt em và 2 cánh tay, mình thấy em run lên vì lạnh hay em khóc, mình ôm em và cảm nhận rõ ràng em đang run lên, mình cố gắng ôm chặt em, sau như chạy không nổi nữa em tấp vào lề, em chạy xe trú vào mái hiên nhà ai đó, mình đứng xuống phía trong, em cũng bước xuống, em vẫn

mặc nguyên áo mưa, mặt em ửng sùng, em đi lại phía mình, ngồi sụp xuống, em nhanh chóng xắn gấu quần ình, em nói

- ‘hãy em quên mất, chắc lạnh chân lắm’, em chỉ lo ình lạnh chân mà ko lo toàn thân em run rẩy, lạy trời mình ko cố ý nhưng nước mắt mình rơi. Mình ko kìm lại kịp, chắc ai ở trong hoàn cảnh đó mới thấy cái thấm thương ở hành động em dành ình. Sao em trở nên đáng thương như thế, mình thấy hận, thấy đau. Hình như quá nhiều cho 1 sức chịu đựng của em, mặt em ráo hoảnh nhưng đầy tổn thương.

Mình lau vội nước mắt để em không kịp nhìn thấy, mình im lặng vì mình ko dám hé môi, mình sẽ ào ra mắt. Mình ngồi xuống cạnh em, mình lấy tay lau nước dính trên mặt em, mình ko dám nhìn em lâu, vì mình lại sợ mình rơi nước mắt vì gương mặt đầy đau đớn của em. Thấy tồi tệ lắm

- ‘qua nhanh thôi, anh hứa đó’, mình nói rồi vội quay đi, tìm như vỡ ra. Chuyện không có gì quá nghiêm trọng nhưng ai trong cảnh đó sẽ hiểu cảm giác, mình cứ thấy đau và bất lực hoàn toàn.

- ‘cho em điều thuốc’, em nói nhỏ và vì mưa to nên mình nghe ko rõ lắm, mình hỏi lại em.

- ‘hả?’, mình hỏi em, trời mưa mãi

- ‘làm ơn cho em điều thuốc’, em quay sang mình nói như van nài mình, mình đào đâu ra thuốc giữa trời mưa, mình nghe em nói, mình nhìn dáo dác, em cần lắm 1 điều thuốc, chắc đã là tội cùng mệt mỏi, em cần bình tĩnh lại

Mình nhìn dáo dác xung quanh, ở phía xa kia mới có tạp hóa. Mình chẳng nghĩ nhiều, mình chạy ra đó liền, phải băng qua đường, nước mưa ngập quá mắt cá chân mình, mình lạnh buốt. Mình đi như chạy để mua cho em, giờ mình chẳng nghĩ gì ngoài làm những thứ đó cho em. Mình mua cho em vài điều mèo và mua cái hộp quẹt. Mình mang về cho em, em đang khóc, tiếng nấc cứ nấc lên mãi, mình cũng khóc theo dù cố kìm nén, mình quàng tay ôm em. Chẳng nói gì

- ‘em mệt lắm anh ơi, chắc em bị bệnh’, em nói và gục trong người mình, cả 2 ửng sùng.

Mình và em ngồi đó cho đến khi mưa ngớt thì em và mình đi về, những điều thuốc mèo ửng sùng vì em không hút dù em nói em cần và em thêm 1 điều.

25. Chương 25

chủ nhật, ngày thứ 28 yêu nhau

Nói về tối hôm qua, cái tối mà trời mưa tối mắt tối mũi và ông trời như trút tất cả giận hờn của ông vào mặt đất, cả ông trời còn tuôn mưa để trút giận, vậy cơ sao phải bắt em kìm nén không phải khóc, dù uất ức trong em chất cao ngất. Đau khổ và oan tức. Em gia sư của mình biết đòi ai, ai sẽ trả lại. Sinh ra đã ko may mắn rồi cuộc đời xô đẩy, mình đặt mình vào trong hoàn cảnh em gia sư, và chính mình cũng ko biết mình sẽ ra sao nếu là em gia sư.

Em chở mình về nhà, dặn mình đứng đợi xú rồi em chạy xe đi đâu đó mình không rõ, em chạy nhanh nên mình ko kịp hỏi, mình đứng trên bậc đợi em, vẫn còn mặc nguyên cái áo mưa. Mình cứ như người thần thờ, cứ nghĩ và thấy thương em tới ứa nước mắt.

Trời ngớt mưa hẳn, ko ầm ĩ như lúc nãy, chắc ông trời cũng thấy mệt rồi. Mình đợi khoảng 10p thì em gia sư chạy vào, em đưa ình 2 cái bánh pappa roti, mình cầm 2 cái bánh còn nóng hổi trên tay mà ngạc nhiên

- ‘lúc nãy mới ăn xú là về rồi, anh mang vào nhà ăn đi, mà tắm liền nha coi bệnh đó’, lời em nói cẩn thận, mình ngạc nhiên rồi xúc động. Mình chẳng làm gì được cho em trong khi em thì làm quá nhiều thứ ình

- ‘em về nhanh đi, về gọi cho anh’, mình nói nhanh, mình biết ko nên để nước mắt rơi nhưng mình có cảm giác xót trong tim, ko kìm nổi, mình ráng kìm vào. Đợi em chạy đi mất, nước mắt mình nuốt vào trong, đau

đến đầm ngực dậm chân. Mình nhìn thấy dáng em đi khuất, em chạy xe nhanh, nước bắn tung tóe, trời gió thổi cùng mưa, tạo nên cái không khí lạnh buốt. Mình cũng đi nhanh lên nhà với cái áo mưa luôn

Vào tới nhà thì mẹ mình ngồi sẵn ở ghế ở phòng khách, mẹ mình đã thay bộ đồ xanh lơ dài, chắc trời lạnh. Mình đi vào nhà, cởi cái áo mưa, chào mẹ rồi vào phòng. Mình đã nhìn thấy tất cả sự quá đáng của mẹ, mình cố hiểu ẹ, nhưng mình ko tránh cảm giác buồn bực và tức giận. Mình cứ nghĩ tới những lời mẹ nói mà thấy tàn nhẫn, mẹ mình chắc hiểu tình cảnh của mình, cảm giác của mình lúc đó nên mẹ thôi, ko đá động, chửi bới hay khuyên nhủ gì mình. Trong mình lúc đó như con sóng ngầm, chỉ cần 1 sự tác động, nó sẽ thành sóng thần, mình sẽ bùng nổ. Và mẹ để mình yên. Mình vào nhà tắm rồi trở ra ăn 2 cái bánh papparoti ngon lành, mình ăn mà tâm trạng tệ kinh khủng. Mình dự định sáng mai mình sẽ tới gặp em gia sư, bọn mình sẽ đi đâu đó, nơi chỉ dành cho 2 đứa, không mệt mỏi hay âu lo.

“ em luôn tự hỏi nơi nào trên đời thuộc về em, sao em tìm mãi cũng ko dc 1 nơi để em dung thân khi chân đã mỏi và tìm thì đau ră rồi...ừ thì anh muốn em biết, có 1 nơi chỉ thuộc về em, nó dành riêng cho em , 1 chỗ rất rộng trong tim anh, chỉ là em có muốn cho bản thân cơ hội nhìn thấy nó ko?”

....

Sáng mình cố gắng hên h vào lúc 3h30, mình sẽ nhắn tin cho em trước khi em tỉnh dậy và nhắn tin ình. Ngủ qua 1 đêm, mình vẫn hi vọng những thứ mình thấy, mình nghe và những thứ em phải chịu đựng hôm qua chỉ là giấc mơ thôi.

3h30: mặt trời còn ngủ và trời tối đen như mực. Mình lấy điện thoại nhắn tin cho em gia sư của mình: “em đang ngủ, hi vọng là em ngủ ngon. Anh có nhiều thứ muốn nói với em lắm, nhưng anh ko giỏi ăn nói và cũng chẳng biết nói ntn. Anh yêu em và em vì tình yêu đó mà cùng anh trải qua mọi chuyện. Nếu có 1000 điều ước thì anh cũng chỉ xi giữ lại 1 điều, là em ở bên anh mãi mãi dù như thế nào. Ngủ ngoan nhé my love”, mình nhắn tin thật nhanh, biết là sến nhưng thỉnh thoảng cần sến để nói những thứ trong tâm đang nghĩ.

Nhắn xong tin nhắn mình nằm đó, nhìn qua cửa sổ thì chỉ 1 màu đen đặc, trời đã tạnh mưa nhưng cái hơi lạnh của nước vẫn còn nhiều lắm. Mình cứ nằm nhìn ra màn đêm đen cho tới

4h30 : “dậy đi, ngủ như heo, xlvatc”, tin nhắn của em gia sư, tin nhắn hôm nay khác mọi ngày là nó có đoạn code phía sau, mình chẳng hiểu gì.

- ‘anh dậy lâu rồi, em đứng giờ ghê, xlvatc là gì?’, mình nhắn tin cho em, mình tạm quên những thứ lằng nhằng đang bủa vây mình và em nhỏ bé.

- ‘ý, em bần ngủ nên bấm bậy đó, anh thức chi vậy?’, em hỏi mình, mình tin cái dòng code đó mang nghĩa gì chứ ko đơn thuần là nhắn lung tung

- ‘anh nhớ em, nên lát anh qua gặp em’, mình nhắn lại liền, tâm trạng mình thì lo lắng ko biết em sao rồi. Mình muốn nghe giọng em. Nghĩ là làm, mình gọi cho em

- ‘alo’, mình nghe giọng em khàn trầm phía bên kia, có cảm giác ko ổn. Mình nghe cả tiếng em thở trong điện thoại, tiếng thở nặng nề phả vào cái tĩnh mịch của sáng sớm khi sương mù đang giăng lối

- ‘em bệnh àh?’, mình hỏi, mình lo lắng chắc em bị cảm lạnh, hôm qua em mặc váy ngắn rồi trời thì mưa tầm tã làm em ướt hết

- ‘chắc vậy, em thấy mệt ră rồi’, em nói nghe nhỏ như tiếng muỗi , giọng nghe mệt hẳn. Mình chỉ đợi tới 5h, khi ông xe ôm quen ra chạy thì mình sẽ chạy qua nhà em.

- ‘em thấy sao, nói đi anh đi mua thuốc’, mình hỏi khẩn trương

- ‘đau họng, nóng lạnh, khó chịu, nhức đầu và đau tim, haha’, giọng em nói kiểu đùa vui, chắc mệt lắm rồi đây. Mình nghe mà thấy xót hết ruột gan. Không biết có ai trong nhà đó biết em đang bệnh ko?

- ‘lát anh qua nha, mà mệt thì giờ ngủ đi, khi anh qua anh gọi’, mình nói, em mệt thế sao còn phải dậy giờ đó, thói quen hay ám ảnh day dứt?

- ‘qua làm chi, giờ em đi nấu cháo ăn là khỏe àh’, em nói chậm chạp trong điện thoại, cố gắng thêm giọng cười mệt mỏi nữa

- ‘không nói nữa, lát anh mua mang cháo cho, ngủ đi, ko ngủ đừng trách anh’, mình nói kiên quyết, em rất ngang bướng và mình thì phải ngang bước gấp bội thì mới thắng em được

- ‘dạ, anh 2’, em nói rồi cúp máy, ko quên cười trong điện thoại. cố tỏ ra vui vẻ làm gì, đồ ngốc kinh niên. Mình đợi em cúp máy rồi mình đứng dậy đi đánh răng.

...

Mình ra ngoài nhà bếp nấu cháo, mình thì biết nấu ăn sơ sơ, ko ngon nhưng chắc ăn không đến nỗi, mình biết nấu ăn từ khi ba mẹ mình li dị và mình phải cho chuyện ăn uống mình và mẹ. Nói là lo nhưng mình chỉ thường nấu cơm, còn đồ ăn mẹ mua sẵn ngoài siêu thị nên mình chỉ biết sơ sơ vài món. Và tất nhiên đây là lần đầu tiên mình nấu cháo cho 1 ai đó. Cháo nấu cũng rất nhanh, cháo mình nấu có thịt, mình băm hết miếng thịt có sẵn trong tủ lạnh cho vào nên nhìn cháo thịt giống thành thịt cháo, chúng đặc quánh lại. Nhưng mình cũng cẩn thận bỏ vào cà men sau khi nếm thử mùi vị, theo mình thì ko đến nỗi ko ăn được. Chắc ăn cháo nấu bằng tấm lòng của mình, em sẽ khỏe nhanh thôi.

- ‘mày nấu cháo làm gì?’, mẹ mình hỏi khi mình để cái cà men đầy cháo nóng trên bàn, mẹ mình hôm nay cũng thức sớm, chắc mẹ nghe tiếng lục đục khi mình nấu cháo.

- ‘con nấu cho Linh, Linh bị bệnh’, mình nói thẳng, sau hôm qua thì giữa mình và mẹ còn gì đâu mà phải sợ. Mẹ có thể bỏ qua ý kiến của mình ko thương tiếc thì mình sẽ yêu em theo ý mình, vì theo mẹ điều đó ko đáng quan tâm nên mẹ đừng quan tâm. Mẹ mình nhìn mình hơi ngạc nhiên rồi chuyển sang bực bội

- ‘đẹp đi, nói mày ko nghe àh’, mẹ nói to, mẹ khó chịu lắm thì phải, chắc 1 phần tại mình làm ồn.

- ‘con xin lỗi’, mình nói rồi cầm cái cà men bỏ vào phòng thay đồ, mình ko muốn cãi nhau với mẹ vì tình hình chỉ càng tệ hại và còn thẳng em đang ngủ nữa. Mình cũng tội nghiệp nó. Tự dưng mình cầm theo cái cà men vì mình nghĩ, mình để mẹ thấy mẹ nhất định đem đồ món cháo mình cất công nấu.

Thay đồ thật nhanh, mình trở ra ngoài, mẹ mình đã vào phòng. Mình hi vọng mẹ hiểu, hiểu dùm là mình có nỗi khổ riêng, không phải mình muốn làm trái ý mẹ mà mình thật tình ko thể làm theo ý mẹ. Mình đi xuống và ủ cái cà men cháo trong cái áo khoác, mình sợ mang cháo chưa kịp tới thì đã nguội mà nhà mình ko có cái li giữ nhiệt như nhà em gia sư.

Sáng sớm nay trời lạnh lắm, nên số người đi tập thể dục cũng ít hơn hẳn. Mình đi ra ngoài đón xe ôm, nói cho ông xe ôm quen chỗ mình muốn tới và ổng chở mình tới, ông xe ôm này đã 54 tuổi, mình biết thế do hôm bữa mình có nói chuyện qua. Mình biết ông từ trước đã khá lâu, vì thỉnh thoảng mình cùng ông uống cà phê trước, ông gọi mình là cậu và xưng tôi, cái giọng nói đặc trưng của người miền tây chân chất. Ông giống em gia sư 1 điểm là rất thích cười

- ‘cậu qua nhà ghê àh?’, ông hỏi mình, mình có lần nói với ông về em gia sư khi uống cà phê chung

- ‘dạ, bạn con bị bệnh’, mình trả lời, gió lạnh và tóc của mình đang cuộn vào nhau.

- ‘thôi cứ cố gắng đi’, ông xe ôm nói thế. Tay vừa chạy xe vừa hút thuốc, cái lạnh buổi sáng này thích hợp với 1 điếu thuốc. Ai hút thuốc cũng biết là độc là hại là tốn tiền, nhưng họ ko màng vì thành thói quen, vì họ có lí do để hút và khói thuốc làm bạn của họ. Nhìn cái màn khói bay ra từ điếu thuốc của ông làm mình nhớ những điếu mèo mình mua cho em đêm hôm qua, những điếu mèo ướt sũng nước

Con người luôn có cách cảm nhận riêng về cuộc sống và mọi thứ xung quanh. Mình chẳng nói gì mà ông xe ôm như hiểu, dù không rõ ràng nhưng có nguyên nhân để ông khuyên mình nên cố gắng.

...

Ông xe ôm chở mình tới nơi thì hơn 5h30 rồi, mình vẫn ủ cái cà men cháo trong áo khoác, trời cũng tan tắng sáng rồi, nhà bà bán cà phê đã mở cửa và con gà màu trắng nhà bà đó gáy inh ỏi, mình gọi cho em gia sư

- ‘alo’, tiếng em vẫn rất mệt

- ‘anh tới rùi nè, anh vào nhà nha’, mình nói với em gia sư, giờ mới thấy là đường đột vì trời còn sáng quá, vào nhà không tiện.

- ‘anh đứng ngoài cửa đợi đi, em ra ngoài mở’, em trả lời, lúc này đi sớm nên tiệm thuốc chưa mở cửa, mình lấy mấy viên sỏi ở nhà có sẵn với viên thuốc cảm cho em, để em uống tạm rồi trời sáng hơn tính tiếp.

Mình nghe tiếng lách cách mở cửa ở phía trong, rồi em gia sư đi ra, tóc em xõa ngang vai, mặt em hơi nhợt nhạt, em khoác chiếc áo khoác mỏng bên ngoài bộ đồ thể thao màu áo đội arsenal. Nhìn thấy mình em cười, nụ cười mệt mỏi. Nhìn em thấy thương lắm, mưa đã đánh gục ngã em hay những lời cay đắng?

Mình cũng cười khi thấy em

- ‘cháo anh nấu đó, em mang vô ăn đi, em bỏ viên sỏi vào uống rồi uống thuốc luôn nha’, mình nói rồi đưa đồ cho em, mình định đi về luôn vì mình biết vô nhà ko tiện.

- ‘cháo này ăn vào có sao ko đó?’, em nháy mắt hỏi mình, vẫn cười. Bị bệnh mà không quên nghịch ngợm.

- ‘ăn vào khỏe như tiên, vào nhanh đi gió không đó, đứng đó nói nhiều’, mình nói với em, nhìn em muốn ôm vào lòng quá.

- ‘vào nhà đi, giờ anh tính về àh’, em gia sư nói với mình, mình mừng húm, mình có muốn về đâu, chỉ sợ vào nhà ko tiện thôi.

- ‘giờ này anh mà vào tiện ko?’, mình hỏi em, mình hơi lo mình gây phiền cho em, vì em ở chung với 2 người ko ưa em lắm.

- ‘vào chơi chút có sao’, em nói rồi đi vào trong, mình đi theo em vào nhà. Trong nhà mở cái đèn nên cũng sáng, cả căn nhà có mùi nhang trầm, mới sáng sớm đã đốt nhang.

- ‘em đốt nhang àh?’, mình hỏi, có mùi nhang hình như thấy ấm hơn. Ngày nay nhiều người mua nhang điện tử về đốt mà ko hiểu cây nhang là kết nối giữa người âm và dương, khói nhang trầm mặc như người thân đang trở về.

- ‘mẹ em đốt’, em nói rồi rót li nước ình, mình liền lấy li nước khác bỏ viên sỏi vào bắt em uống. Vậy là mẹ em gia sư cũng thức sớm, mình tò mò không hiểu mẹ em gia sư làm nghề gì?

- ‘vậy mẹ em đâu?’, mình hỏi liền, em đang nhìn đợi viên sỏi sỏi bọt màu cam trong nước

- ‘mẹ em trên nhà tụng kinh áh’, em gia sư nói, tụng kinh và chửi em gia sư thậm tệ? có mâu thuẫn ko, mình hơi nghi ngờ.

- ‘vậy em sao ngày nào cũng dậy sớm vậy? tụng kinh àh’, mình nói rồi đưa li nước bắt em uống, cái cà men cháo vẫn ngoan ngoãn nằm trong cái áo khoác.

- ‘em quen rồi, em ko theo đạo nào hết, để em lấy cái tô ra ăn cháo’, em nói rồi đứng lên bỏ vào bếp. Mình ngồi lại 1 mình, nhìn xung quanh nhà, so với hôm bữa mình tới đây thì chẳng có gì thay đổi.

Mình đang dáo dác nhìn thì trên lầu mẹ em gia sư bước xuống, mình cũng thấy hơi ngại, cùng lúc đó em gia sư cũng lấy tô đi ra. Em nhìn mẹ em cười, mình nghĩ chắc em ko bị đối xử quá tệ, chỉ là phút tức giận, nhưng mình cũng ko rõ lắm.

- ‘dạ con chào cô’, mình cười nói vui vẻ. Mẹ em gia sư cũng cười vui vẻ, gật đầu đáp. Cô ấy cũng lại chỗ bàn ngồi, cô ấy hỏi thăm cái tay của mình rồi nói vậy là may đó, chưa bị gì nhiều. Cách nói chuyện của cô ấy từ tốn làm mình thấy khó tin người bắt em gia sư quỳ rồi chửi thậm tệ hôm ấy cũng là cô ấy

Em gia sư thì đổ cháo ra ăn, em cứ bụm miệng cường nhìn tô cháo, mình nhìn vào thì công nhận là nó thơm hại thiệt, cứ sánh lại như bánh đúc rồi nhìn quánh quánh, chẳng biết sao vậy, lúc này nó đâu tới nỗi vậy.

- ‘cô nấu nồi to cho nó kìa, con nấu chỉ mất công’, mẹ em gia sư nói cười. Mình thấy quê hân. Thì ra mẹ em gia sư cũng lo lắng cho em. Mình thoáng thấy mừng.

- ‘để con ăn thử’, em gia sư nói vào, em vừa nói vừa cười, nhìn điệu bộ em thấy em dễ thương, nhìn mệt mỏi mà còn nghịch ngợm. Mình nhớ lại những chuyện tối qua mà còn thấy kinh khủng

Rồi nhìn em ăn ngon lành, mẹ em gia sư thì hỏi mình đủ thứ chuyện, hỏi quá trời câu hỏi về chuyện của mình, gia đình mình. Em gia sư ăn bằng hết đó cháo trong khi mình định là với số cháo đó em ăn cả buổi trưa. Em bệnh nhưng em vẫn là heo con tinh nghịch. Ăn xong em uống thuốc thì có tiếng chuông điện thoại ở dưới nhà dưới, là điện thoại của em gia sư nên em gia sư đứng lên đi xuống lấy, mình liền tò mò là ko biết ai gọi cho em vào giờ này, mới hơn 6h sáng.

- ‘chắc con biết cô ko phải mẹ ruột nó hả?’, mẹ em gia sư hỏi mình, mình giật mình, không biết sao cố ấy lại nói những lời đó

- ‘dạ’, mình trả lời.

- ‘con có ý định quen nó nghiêm túc không?’, mẹ em gia sư hỏi mình nghiêm túc, cách nói chuyện nghe có vẻ nghiêm trọng và không đùa đâu

- ‘dạ, con quen Linh nghiêm túc’, mình cười đáp, thực tình là mình chưa từng có ý nghĩ quen chơi đùa.

- ‘nói chung là nhà cô có nhiều vấn đề nhưng dù gì nó cũng là con cô và cô mong con nếu yêu thì hãy quen, đừng đùa giỡn với nó’, những lời mẹ em gia sư nói mình không hiểu rõ lắm, sao nói những thứ đó với mình, theo nhỏ H với HA thì em gia sư là người chơi trò chơi 49 ngày và đùa giỡn với ng khác, còn mẹ em gia sư lại nói là đừng đùa giỡn với em gia sư. Và nguyên nhân ở đâu mà cách nói chuyện của cô ấy có vẻ như rất nghiêm trọng

- ‘dạ, cô yên tâm, con yêu Linh và ko có ý định đùa giỡn’, mình nói thẳng 1 cách nghiêm túc, em gia sư ở trong nhà bếp nghe điện thoại chưa đầy 5p thì đi ra, ngay cái lúc mình nói câu này. Có lẽ em cũng hiểu gì đó nhưng em im lặng và ra vẻ vui vẻ, dù mắt ánh lên cái mệt mỏi rõ ràng.

- ‘con ngồi chơi, cô đi chợ cái muộn’, mẹ em gia sư nói với mình, mình thắc mắc là đáng lẽ giờ này chị Q đã phải dậy đi làm, mà chẳng thấy chị ấy đâu.

- ‘dạ, cô đi’, mình đáp. Mẹ em gia sư vào trong rồi nhanh chóng trở ra với cái nón lá đội trên đầu và cô ấy đi mất.

- ‘chị Q đâu?’, mình hỏi em gia sư, ko biết em gia sư tranh thủ lúc nào mà môi đã đỏ do son. Bệnh mà còn điệu quá

- ‘chị Q hôm qua đi nhà bạn chơi rồi ở lại đó’, em gia sư nói thế.

Mình và em ngồi im lặng, hương nhang trầm làm mình thấy thanh tịnh và dễ chịu.

- ‘lên phòng em chơi đi?’, mình nói, tự dưng tò mò về phòng ngủ của em, nhưng chợt nhớ lại mẹ em gia sư mà về thì kì, mình thấy mình nông nổi quá

- ‘ohm đi’, em nói, có vẻ ăn no xong em đã khỏe ra. Em hn có vẻ ngoan ngoãn quá

Rồi em dẫn mình lên tầng 2, căn phòng ở sát lan can phía ngoài. Căn phòng của em gia sư bình thường lắm, nhưng cũng khá ngăn nắp. Trong phòng có 1 tủ quần áo khá lớn và cái tủ nhựa kê bên, nhìn là đủ biết em có nhiều quần áo. Có cái bàn học trên để cái máy vi tính để bàn, cạnh đó là laptop, chắc em gia sư thường xài máy bàn ở nhà còn laptop thì mang đi học.

Nhưng thứ thu hút mình là những món đồ em để góc trái, đó là những con thú em đi tô màu ở nhà sách, nhìn phòng em đa dạng hơn hẳn phòng mình, trên chỗ cao cao có tấm hình, là hình em gia sư với ng đàn ông lớn tuổi mà mình đoán là ba em gia sư

Quan sát chán mình cũng ngồi xuống cái ghế chỗ để máy vi tính, mình tự nhiên mở máy lên. Em gia sư đang ngồi cầm quyển sách tiếng nhật dày cộm, mình ko nghĩ là em còn biết thêm tiếng nhật.

- ‘siêng quá ta’, mình nói với em, em ngược mắt lên nhìn mình, hơi ngơ ngời do nãy tập trung, xong em nói

- ‘giả bộ đó, haha’, rồi em cười, cái máy tính cũng dc mở lên, mình nhìn vào màn hình và vô cùng ngạc nhiên, khi thấy hình của mình nằm chèo queo, cảnh này là lúc ở Vũng Tàu, chẳng biết là em chụp khi nào, mình khinh xuất quá. Nhìn cái hình mà mình buồn cười, chưa bao giờ nhìn thấy mình khi ngủ, hôm nay thấy tấm hình mới biết mình ngủ xấu. Mình đang định nói với em nhưng thấy em có vẻ tập trung với quyển

sách nên thôi,mình coi qua máy tính, thì đúng là máy con gái, sắp xếp lộn xộn và hình thì lưu bên ngoài desktop. Mình tò mò mở hình ra xem.

Đa phần toàn là những cái hình em tự sướng nhìn cực nhăng, mình ko nghĩ em còn có hình ảnh này, nào là chu miệng chu mỏ và làm đủ thứ kiểu ko tưởng.

...

- ‘nãy ai gọi em vậy?’, mình hỏi, chợt nhớ tới cái cuộc điện thoại em nghe trong bếp

- ‘D đó’, em ngược lên trả lời mình rồi lại chăm chú nhìn sách. Mình thì nghe tới tên thằng D thì thấy ít vui rồi, sao sau những tin nhắn rồi nhá máy của cái số 37 là thằng D thì mình càng khó chịu với nó. Nhưng em đang bệnh và chắc gọi điện như bạn bè nên mình cũng bỏ qua. Mình ngồi yên trên máy tính, mở mạng đọc báo.

Có cảm giác như em ở đằng sau ôm cổ mình,em nói

- ‘thằng D nói muốn quen em đó’,mình nghe xong thấy nóng máu gì đâu

- ‘gì nữa?’, mình nói với em

- ‘kệ nó đi, em chỉ kể với anh thôi chứ nó làm gì kệ nó’, em nói, vẫn ôm cổ mình như đứa con nít. Mình cảm giác thấy thoải mái, và sau lưng mình như có điện,thấy tê tê. Lại bắt đầu nghĩ bậy bạ.

Mình nghĩ chẳng nên làm căng với chuyện ko ra đầu của cái thằng phá đám nên mình cũng thôi luôn.

...

Mình và em gia sư ngồi chơi trong phòng tới 8h thì mẹ em gia sư đi chợ về, cô ấy lên phòng em gia sư thấy mình và vui vẻ nói chuyện, phòng em gia sư kế bên cái phòng thờ, em gia sư và mình đi xuống nhà. Cô ấy đi chợ rồi đi chùa luôn và theo em gia sư nói thì ngày nào mẹ em gia sư cũng đi chùa

...

Chuyện đang yên ổn thì khi mình đi về nhà thì gặp thằng D, nó đứng đợi mình sẵn ở đầu hẻm khi mình đi ra đón xe ôm về nhà. Đáng lẽ mình ở lại ăn cơm trưa nhưng còn mẹ mình ở nhà, mình cũng muốn về nhà để tình hình giữa mình và mẹ mình bớt căng thẳng.

Mình đi bộ ra đầu hẻm , đang đi với tâm trạng vui vẻ và thoải mái thì có người con trai cao cỡ mình mà có vẻ to hơn mình, nhìn dáng ra vẻ người hay tập thể dục thể thao. Mình cũng chẳng để ý nếu hắn ta ko gọi tên mình

- ‘T’, mình quay nhìn thì thấy hắn ta gọi mình, lúc ấy mình đã đinh ninh là D, nhưng ko chắc. Mình đứng lại chờ xem hắn nói gì, thì hắn đi về phía mình, hắn ta đeo kiếng cận và nhìn mặt có vẻ thuộc dạng người lạnh lùng trầm tính.

- ‘bạn là ai? Sao biết mình?’, mình hỏi hắn, hắn ta mặc quần jeans áo sơ mi và cũng đi 1 chiếc ex giống loại của mình, chỉ khác màu.

- ‘mình nói chuyện với bạn chút ko?’, hắn nói, cái giọng y chang trong điện thoại, mình nhận ra ngay là D.

Rồi mình biết là ko thể trốn tránh mãi đc và cũng đã gặp ở đây nên mình và hắn vào quán cà phê gần đó, ko phải quán của bà ở đầu hẻm

- ‘mình là D, chắc bạn cũng biết’, hắn nói sau khi mình và hắn đều gọi 2 li cà phê đen

- ‘ohm, bạn muốn nói gì với mình’, mình nói chuyện lịch sự dù mình chẳng ưa gì nó.

- ‘trước tin xin lỗi bạn vì mấy cái tin nhắn khiếm nhã hồi trước, hồi đó mình nông nổi quá’, hắn nói, giọng hắn đục ngầu và có vẻ rào trước đón sau .Mình không nghĩ tới việc mình bị đánh hay gì vì tình hình không đến nỗi. Mình gật đầu ra hiệu cho nó nói tiếp

- ‘mình là bạn thân của Linh nhưng mình yêu Linh, mình nói thẳng luôn là mình hiểu là mẹ bạn ko đồng ý bạn quen Linh, nên mình mạn phép hi vọng bạn rời xa Linh vì Linh’, hắn nói chuyện vậy, mình nghe thấy ngứa tai

- ‘bạn nói nhằm gì vậy, nói chuyện gì sến quá’, mình nói với nó, mình nói như kiểu chẳng quan tâm nó nói gì

- ‘T biết Linh có hím xăm dưới chân ko?’, hấn nói, đưng ngay vào cái tò mò của mình, hấn chuyển qua xưng tên.

- ‘sao?’, mình hỏi, mình đang cố gắng để nói chuyện hết sức bình thường với nó

Mình thấy nó cầm li cà phê uống rồi cúi xuống vạch ống quần lên ình thấy hình con dao y chang của em gia sư, mình hơi bất ngờ, nhưng mình cũng trấn tĩnh, chắc đơn thuần là bạn bè đi xăm chung thôi dù mình ko vui lắm với ý nghĩ đó.

- ‘có nghĩa gì đâu?ngoài việc Linh nói với tôi là bạn yêu Linh nhưng Linh chỉ xem bạn là bạn,’ , mình nói với nó, tỏ vẻ mình chẳng quan tâm lắm và điều đó khiến D hơi ngạc nhiên, hấn ta chắc cũng bực rồi

- ‘mày nói nghe ngon, chắc mày ko biết quá khứ của nó nên nói thế ha?’, D lại chuyển cách xưng hô, thiệt tình mình ko hiểu loại người này, trong đầu mình lúc đó nghĩ là hấn bị bệnh gì đó.

- ‘quá khứ của Linh tôi biết hết, nhưng chẳng quan tâm, ko hiểu bạn nghĩ gì khi gọi tôi ra đây rồi nói nhằm’, mình nói bình tĩnh, vì tự dưng mình thấy hấn đáng thương.

- ‘tao nói 1 lần cuối, là những thứ thuộc về tao mày đừng hòng dành’, nó nói điên khùng rồi đứng lên bỏ về. Mình thấy nó giống như tâm thần, nói chuyện và hành động chẳng ăn nhập vào nhau. Mình chỉ tò mò là nếu quen em gia sư, yêu em gia sư nhiều như thế thì việc gì phải bỏ đi 1 thời gian rồi giờ quay lại. Mọi chuyện có vẻ trùng hợp nhưng mình nghĩ là sự sắp đặt của ai đó, kể cả nhỏ Nhung cũng thế, ko dưng xuất hiện. Rất nguy hiểm

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 27/08/2012: thứ hai, ngày thứ 29 yêu nhau

Cái tối chủ nhật em gia sư bị bệnh nên mình và em ở nhà chat với nhau, tối đó ko thấy con Nhung, mình nghĩ nhỏ cũng biết quê mà tránh rồi, và cũng đang thấy mừng vì hầu như mấy chủ nhật từ khi nhỏ xuất hiện tới giờ nhỏ đều tới nhà mình. Mình nghĩ lạc quan chắc mình cũng sắp đc yên ổn. Có vài chi tiết làm mình thấy lạ là sao nhỏ hành động như thế trong khi nhỏ thiếu gì người yêu, làm gì phải mắc công suy nghĩ và tính toán vì mình, có hai giả thuyết là nhỏ quá hiếu chiến hay nhỏ cũng là 1 quân cờ của 1 người đứng sau. Là ai mình chưa rõ?

XLAVTC- ‘xin lỗi anh vì tất cả’, tạm dịch thế, câu xin lỗi đó, mình là người phải nói, vì những giọt nước mắt lăn dài trên hàng mi vì cả những tổn thương không biết làm cách nào để em có thể gượng dậy bước tiếp, vì cả cái tình yêu của mình làm em mệt mỏi. Mình nhớ tới câu nói em nói

- ‘làm ơn cho em liều thuốc’, giọng van nài và khẩn khoản. Mình hiểu những lời nói, những thứ em chứng kiến đã đẩy em vào vực tối sâu thẳm, nơi em luôn muốn thoát ra nhưng người ta luôn tìm cách đẩy em về chỗ cũ.

...

Sáng thứ hai, mình dậy đi học, hôm qua mình gọi bắt em gia sư không được tới chỗ mình đi học, mình biết em đang bệnh và muốn em nghỉ ngơi nhưng em nhất quyết ko chịu, em cứ lảng qua chuyện khác

Mình chuẩn bị rồi xuống dưới thật sớm, không muốn để em đợi. Đạo này mình cũng đã dậy sớm hơn rồi, sáng nay tự dưng thêm cái đắng của li cà phê, vị đắng tan trong miệng rồi trở thành ngọt. Mình vừa đứng vừa hát vu vơ lung tung bài hát mới nghe tối hôm qua, tâm trạng thoải mái dù còn nhiều thứ đáng lo

Mình ko có ác ý nhưng mình có cảm giác thằng D có vấn đề về tâm thần vì cách hành xử của nó rất khó hiểu, cuối cùng chẳng nắm bắt được nó là loại người gì, sao biến đổi nhanh ko lường nổi. Mình ko rõ sao nó biết số điện thoại của mình và cũng ko biết sao nó xuất hiện ở thời điểm này khi mà gần tới 49 ngày và nó cũng gặp lại em gia sư, mình nghĩ tới nó, chợt nhớ tới nhỏ Ban, cũng là bạn em gia sư và D, chắc chắn D sẽ hiểu ít nhiều về D.

Nhưng trước mắt mình muốn kể chuyện gặp thằng D ngày hôm qua cho em gia sư, giữa mình và em nếu không có khúc mắc thì chẳng ai có cơ sở nào chơi xấu được.

...

Đội 1 lát thì em gia sư tới, sáng nay em mặc quần dài bó sát và áo dài bên ngoài. Em như mọi lần thấy mình và cười.

- ‘hôm qua anh gặp thằng D đó’, mình nói khi em vừa đội nón bảo hiểm ình và mình leo lên xe em ngồi
- ‘ủa, sao gặp được?’, em hỏi liền, chắc em cũng ngạc nhiên lắm. Gió thổi tóc em bay ra sao, chạm vào mặt mình, mình lại nghe mùi hương quen thuộc.
- ‘hôm qua anh tới nhà em, khi về nó đứng đầu hẻm đợi anh’, mình nói, kể với tâm trạng bình thường, mình ko muốn làm mọi thứ trở nên căng thẳng
- ‘nó điên àh, hèn gì nó xuất hiện là em thấy lo’, em gia sư nói, có vẻ lo lắng lắm. tới phiên mình ngạc nhiên, hẳn là thằng D và em có chuyện gì trong quá khứ hay em hiểu rõ về nó nên em thấy lo.
- ‘anh ko biết, nó nói yêu em, mà nó có cái hình xăm y chang em’, mình nói, mình cố gắng cân nhắc từ ngữ, mình sợ mình trở nên sơ suất
- ‘trời, vậy nữa, nhưng anh đừng ghét nó’, em gia sư lắc đầu ngạc nhiên rồi nói thế. Mình ko biết sao ko đc ghét nó.
- ‘sao ko?’, mình hỏi, ko biết uẩn khúc gì đây
- ‘nó bị bệnh đó, 1 dạng bệnh tâm lí, nó hay nóng nảy rồi hoảng sợ’, em nói ra vẻ lo lắng và buồn
- ‘sao nguy hiểm ghê’, mình nói buột miệng, mình kì thực thấy hơi lo cái dạng này, nó làm gì nó cũng ko biết, vì bản thân ko thể điều khiển nổi mà.
- ‘sao nó ko chữa bệnh đi?’, mình hỏi tò mò
- ‘ko hết, nó uống thuốc mà cũng ko hết, tội nghiệp nó’, em gia sư nói, mình hiểu ra vài hành động của thằng D, nhưng nếu là bạn thân sao em gia sư không giúp nó mà cà 2 lại mất liên lạc 1 quãng thời gian
- ‘ko ai giúp nó hả, anh nghe là loại bệnh đó nếu có ng thân hay đại loại thế giúp đỡ sẽ mau hết đó’, mình nói sau khi lượm lặt những kiến thức ít ỏi của mình về bệnh tâm lí, tâm thần, những người bệnh đó thường do ở lâu trong trạng thái cô đơn, stress hay những tổn thương tâm lí dẫn nên.
- ‘em quen nó lâu lắm, nhưng chỉ là bạn thân rồi em biết nó yêu em, em cũng đâm ra hơi sợ vì với em bạn mãi là bạn với hiểu nhau quá thì chẳng còn gì mà yêu nên em nói thẳng với nó rồi từ đó nó biến mất luôn, em cũng ko hiểu lí do nhưng rồi em cũng có những mối lo từ chuyện của em, em cũng quên luôn. Nhưng thỉnh thoảng em thấy mất mát vì những lúc đau khổ ko còn ng nghe em nói nữa’, em nói 1 hồi, trả lời rõ ràng và dứt khoát, mình nghĩ mình hiểu tình cảnh ấy. Mình thì chưa từng yêu bạn thân và cũng chẳng có bạn thân nào yêu mình nhưng mình biết là giữa 2 người bạn thân, vì ko có khoảng cách vì quá hiểu nhau nên họ không yêu nhau đc vì họ ở lâu trong vai trò ng bạn, họ quen và sợ chỉ 1 sự thay đổi sẽ làm họ mất tình bạn
- ‘uhm, thôi kệ đi’, mình nói, chẳng muốn buổi sáng trở nên tâm trạng với chuyện thằng D.
- ‘ohm’, em nói, có vẻ cũng đang suy nghĩ gì đó nhiều lắm. Sau đó mình và em gia sư đi ăn sáng rồi em chở mình tới trường, sáng nay em gia sư ko đi học .

Sáng này trời nắng ươm vàng, mình và em gia sư đi trong nắng

26. Chương 26

Mình nhận đc tin nhắn của số đuôi 37 khi khoảng 8h, lúc đó đang ngồi học, ông thầy giảng lí thuyết nên hơi buồn ngủ. Mình mở tin nhắn ra đọc như bình thường thì thấy tin nhắn trống trơn, chẳng có gì trong đó, mình cũng chẳng để ý thì có thêm 2 tin nhắn của số đuôi 37, cũng là tin nhắn trống trơn. Mình chẳng

biết thằng điên này tính làm trở gì nữa, chắc nó đúng tự kỉ thiệt. Nó chỉ nhắn 3 tin nhắn trống trơn rồi thôi, tới giờ giải lao mình và thằng bạn người gốc bắc đi uống nước . Lúc mình đang ngồi nhâm nhi cà phê thì có điện thoại, mình nghĩ là thằng D số đuôi 37 gọi nhưng là anh Đ

- ‘alo’, mình trả lời

- ‘mày gặp thằng D rồi ak?’ thằng anh mình hỏi

- ‘sao anh biết?’, mình hỏi thằng anh lại, tò mò sao nó biết

- ‘thôi nếu tôi tao rảnh tao qua nói, hết m tiền điện thoại’, thằng anh nói thế, mình hơi ngạc nhiên vì cách nói chuyện có vẻ ko vui của thằng anh

...

Trưa em gia sư tới đón mình đúng giờ như mọi ngày và chở mình về, chuyện chẳng có gì đáng quan trọng xảy ra, mình về nhà thì gặp mẹ rồi. Không biết mẹ đã biết cái việc em gia sư chở mình đi học chưa nhưng thấy mẹ cho tiền xe ôm đều đặn. Tình hình giữa mình và mẹ không căng thẳng cũng ko khả quan, giữa mình và mẹ trở nên khó khăn khi nói chuyện sau những thứ mẹ đã làm. Tất nhiên ko phải mình ko hiểu đó là điều tốt nhưng vấn đề là điều tốt ấy làm tổn thương ng khác và mình ko thể bình thường hoàn toàn

- ‘con đi du học không?’, mẹ mình hỏi trong lúc ăn cơm trưa, câu hỏi làm mình giật mình, chẳng lẽ mẹ mình tính tới hạ sách là ỉnh đi du học chung với con Nhung.

- ‘dạ không, con đang học ở đây mà’, mình nói với mẹ 1 cách dứt khoát, mình hồi đó có từng thích đi du học nhưng sau càng lớn càng không thích, mình thích ở Việt Nam hơn hẳn.

Sau đó mẹ mình cũng im luôn không nói gì thêm, nhưng chắc chắn mẹ chưa bỏ ý định đó. Mẹ kiểm đủ lí do cho việc cấm đoán.

Thằng số đuôi 37 liên tục nhắn tin ỉnh bằng những tin trống, mình cũng mặc kệ nó, chắc chẳng còn gì để nói nhưng để yên thì ko cam tâm.

....

Tối, trời lại mưa tầm mưa tã, thằng anh mình tới chơi, trước đó nó đã gọi điện hỏi xem mình có nhà hay không rồi, mình ko biết có chuyện gì mà khi biết mình gặp D nó tỏ ra ko vui, ko thích cho lắm. Hay chỉ là tự dưng mình cảm giác như thế.

Thằng anh vào nhà mình mẹ mình vui lắm, mẹ mình gọi trái cây cho nó hỏi han lung tung rồi thằng anh vào phòng mình chơi, mình cũng tò mò muốn biết chuyện nó nói hồi sáng .

- ‘mày gặp thằng D khi nào vậy?’, thằng anh mình hỏi liền khi vừa ngồi xuống giường và ăn trái cây.

- ‘sáng hôm qua thì phải?’, mình trả lời, thấy chuyện càng ngày càng rối. Tự dưng thằng anh nghe xong trở nên trầm lặng như ra chiều suy nghĩ gì đó, nó càng làm mình tò mò sao nó biết mình gặp thằng D và còn có vẻ không vui.

- ‘sao anh?’, mình hỏi thêm nó

- ‘chiều qua tao đi đá banh chung với nó, nó nói tao là nó gặp mày’, thằng anh chậm rãi nói, mà vấn đề chỉ nhiều đó thì sao phải gọi và có vẻ ko vui.

- ‘thì sao?’, mình hỏi thêm, bực mình quá chẳng biết gì khó nói mà thằng anh có vẻ ngập ngừng

- ‘mày đừng quen nhỏ đó nữa’, thằng anh nói, mình hơi ngỡ ngàng, thế là thêm 1 người phản đối chuyện mình, là anh họ. Không biết thằng khốn D đã nói gì mà anh Đ lại nói vậy. Chắc thấy mình có vẻ thắc mắc nên nó tiếp

- ‘chuyện của mày tao ko có quyền nói, nhưng tao khuyên vậy đó’

- ‘sao vậy?’, mình hỏi, tự dưng trở nên chán nản với những từ ngữ đại loại cho việc cấm đoán.

- ‘thằng D nó kể tao nghe về nhỏ bồ mày, quá khư oanh liệt đó, coi chừng’, thằng anh nói có vẻ lo ngại, quá khư đó mình biết mà chỉ là sao người ta thường quan tâm quá nhiều tới quá khư còn hiện tại thì bỏ bê.

- ‘em biết hết mà, mà thằng đó nói gì với anh?’, mình hỏi, nghe là thấy bức mình thằng D , sao mà nó rảnh quá, làm đủ trò
 - ‘nó nói là nhỏ bồ mày quen nhiều ng với ăn chơi lắm, nhỏ bồ mày ngày đó hay đi nhảy nhót, nó còn học nhảy đó rồi hút thuốc và tiền xài hoang phí lắm’, thằng anh nói, không quên lấy miếng táo bỏ vào miệng. Nhiều đó trong quá khứ thì mình biết rồi.
 - ‘có sao đâu, đó là quá khứ, còn hiện tại thì khác mà’, mình nói với thằng anh, cố kéo thêm 1 đồng minh.
 - ‘vấn đề là có 1 chuyện quan trọng’, thằng anh nói, rất là nghiêm túc, không hiểu chuyện gì.
 - ‘nhỏ đó còn nhiều ràng buộc tới mấy thằng khác, chuyện quá khứ qua rồi tao ko nói, nhưng hiện tại nhỏ đó còn nhiều vướng mắc, còn mày thì quá khờ khờ và nhỏ đó quen ai chỉ 49 ngày’, thằng anh nói to rõ, mình chỉ sợ mẹ mình nghe thấy nên mình mở nhạc lên. Mình tự hỏi, còn chuyện gì nữa đây.
 - ‘mà ràng buộc gì?’, mình hỏi,
 - ‘thằng D nói là có 1 thằng giữ 1 món đồ quan trọng của nhỏ này, còn nhỏ này thì chưa từng quen ai quá 49 ngày, 49 ngày tượng trưng cho quãng thời gian yêu nồng nhiệt và đá ko thương tiếc như tiền vào con đường đau khổ’, thằng anh nói, mình nghe xong cũng hơi thấy nghet thở, nhưng mà mình ko tin những thứ mình đc nhận chỉ là âm mưu, trong khi 49 ngày gần tới và em gia sư và mình thì gặp quá nhiều khó khăn, chẳng lẽ em rảnh tới mức bỏ công sức yêu thương và thời gian làm đủ trò, chỉ để khiến 1 người yêu thương hết mức rồi trở nên đau khổ tột cùng. Mình vẫn hi vọng mình là ngoại lệ. Mà nếu có thật thì mình cũng may mắn lắm rồi, mình tự an ủi bản thân như thế. Còn món đồ gì đó thì mình không biết
 - ‘em biết mà’, mình nói, thấy bình thường, vì món đồ mình từng nghe qua trong cuộc điện thoại nhỏ H có tình gọi còn 49 ngày thì khá nhiều ng nói rồi.
- Tất cả là âm mưu của ai?
- ‘mày biết mà cũng quen hả?’, thằng anh ngạc nhiên hỏi, chắc thằng anh nghĩ là mình sẽ hốt hoảng khi nghe những tin ấy.
 - ‘thằng D còn nói gì ko? Sao nó nói với anh?’, mình hỏi tiếp, chẳng lẽ tự dưng lại nói chuyện về mình.
 - ‘àh, nó nói hôm qua lại nhà nhỏ bồ này mà thấy mày rồi nó với mày nói chuyện, nó nói biết mày là em tao nên nó khuyên tao về nhà cảnh báo mày, nó nói nhỏ bồ mày nguy hiểm lắm’, thằng anh nói, mình nghe thấy ngứa tai lắm, nếu nguy hiểm thì nó tránh ra đi, đằng này nó cứ sấp lại làm gì, rồi còn nói mãi mãi là của nó. Ăn nói mâu thuẫn vậy cũng nói.
 - ‘nguy hiểm mà nó sấp lại, kêu bồ em là của nó’, mình nói với thằng anh đầy tức tối, thằng anh cũng ngạc nhiên
 - ‘má, vậy nó nói tao vậy, thì ra nó còn yêu con đó àh’, thằng anh hỏi mình. Mình còn có ý định nhờ thằng anh nói chuyện với mẹ mình nên mình muốn thuyết phục thằng anh thành đồng minh của mình.
 - ‘uhm, nó nói vậy đó, thằng đó còn nói gì nữa ko? mà nó là thể loại gì vậy?’, mình hỏi thêm thằng anh.
 - ‘éo biết, mà tao thấy nó chơi cũng được với anh em, nhưng nó trầm tính lắm, hôm qua tao cũng thấy lạ sao nói nhiều vậy’, thằng anh nói. Thì đơn giản thôi, có động lực thì nó phải nói thôi mà. D là người đến giờ mình thấy nguy hiểm nhất trong những đứa mình từng gặp liên quan tới em gia sư, nhất là khi biết nó có thêm bệnh tự kỉ mình càng thấy nguy hiểm. Nhưng mà cũng ko quan tâm nhiều đến nó.
- Thằng anh ở chơi thêm lát nữa rồi về, mình hỏi thêm nó có người yêu chưa thì nó bắt đầu than là chán kiếp FA lắm rồi
- ‘anh có chơi voz ko?’, mình hỏi, tự dưng tò mò, thằng anh học FPT chắc có chơi voz, ko biết nó có đọc cái thớt của mình không nữa.
 - ‘có, trên đó có mấy cái bựa bựa’, thằng anh nói băng quơ.
 - ‘anh có đọc truyện trên đó ko?’, mình hỏi thằng anh

- ‘trên cái f17 có cái truyện yêu nhằm với cái gì đó đang hot lắm, mà tao ko h đọc, dài bỏ mẹ, tao đọc mấy cái tư vấn với xem hình, đọc cho vui’, thằng anh nói liền. Vậy là nó chê dài ko đọc, ít nhất nó cũng ko đọc chuyện của mình.

...

Ngày mai thứ ba cũng là kỉ niệm 1 tháng ngày mình yêu nhau, mình chẳng thấy em gia sư đá động gì tới, mình nghĩ là em gia sư quên mất ngày nhưng mình không buồn vì mình sẽ chuẩn bị cho ngày này thật đặc biệt, ngày mai mình sẽ dành cả buổi chiều cho ngày kỉ niệm. Cứ nghĩ tới những khoảng thời gian đẹp mà ngày mai có là mình thấy yêu đời, dù gì thì cũng sẽ làm sao cho đó thành ngày đáng nhớ, nhưng vấn đề là mình hơi bí về cái ý tưởng, mình ko biết nên làm gì cho nó trở nên đặc biệt. Suy đi tính lại mình viết trước cái thiệp nhỏ

Mình lấy giấy A4 trang trí lung tung theo kiểu của mình rồi viết vài chữ cho em gia sư, mình thích cái cảm giác đọc những thứ ng yêu viết riêng ình nên mình cũng viết vài chữ cho em gia sư. Mình chưa từng viết dài dòng như thế trong 1 tờ giấy A4 để gửi cho 1 cô gái trước đây, cứ viết và viết, chẳng biết chữ ở đâu trong đầu cứ đổ ra ào ạt, mình viết hết cả mặt giấy A4, nhưng chắc do chữ cũng to nên thế

Thế mà cũng đã dc 30 ngày yêu, thời gian cứ trôi như ngày qua ngày nhưng nhanh lắm, yêu thương từng ngày cứ đọng đầy và nhiều sóng gió. Giữa mình và em không còn những ngại ngùng như ban đầu nữa mà cũng trở nên thân thiết. Yêu em trở thành thói quen của mình và mình cứ yêu, cứ yêu mãi thôi.

Viết xong bức thư, mình cẩn thận xếp lại và mình sẽ chuẩn bị cho em 1 món quà và mai đặt thêm bánh kem nữa là tạm ổn.

Tối hôm đó mình nhắn tin với em gia sư.

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 28/08/2012: thứ ba, ngày thứ 30 yêu nhau

Sáng này mình vẫn phải đi học, em gia sư tới chở mình như mọi ngày, và như mọi ngày mình nhận được tin nhắn lúc 4h30 sáng : ‘dậy đi, ngủ như heo’.

...

Giờ ra chơi mình nhờ thằng bạn người gốc bắc chở đi đặt bánh còn quà thì mình có 1 món quà từ lâu rồi, đó là món quà quan trọng mình mua từ lâu, 1 cái đồng hồ dành cho nữ. Mình nhìn tay em gia sư thì em chỉ đeo cái lắc nhỏ bên tay phải và ko có đồng hồ, mình mua cái đồng hồ này từ bữa mình qua nhà thằng bạn chơi về và đi cùng nó mua quà cho người yêu nó. Chiếc đồng hồ dây da màu nâu và theo mình thì rất đẹp, mình cũng đã tính là dành chiếc đồng hồ này tặng em gia sư vào ngày này. Mình trong lòng tràn đầy hi vọng đây là ngày đáng nhớ và vui vẻ , có thể bù lại phần nào những mệt nhọc tối thứ bảy và làm động lực cho con đường dài sau này.

Mình chờ đợi sự bất ngờ từ em gia sư. Mình thấy hơi lạ là em cẩn thận thế mà chẳng lẽ 30 ngày yêu là ngày quan trọng em không nhận ra, em cứ tỏ ra bình thường lắm, chẳng có 1 dấu hiệu nào cho thấy em có nhớ tới ngày này.

...

Trưa em gia sư tới chở mình về nhà, nụ cười em luôn nở trên môi và trời thì nắng chang chang.

- ‘chiều em qua chở anh đi chơi nha’, mình nói với em, mình sẽ tranh thủ trước đó lấy bánh kem

- ‘ủa, sao hôm nay đi chơi?’, em hỏi, mình đang ôm em và xe em chạy chậm. Ngày nào còn được yêu thì còn được ôm em trong tay, em nói thế vậy là em đã quên mất ngày này rồi.

- ‘thì anh muốn đi chơi thôi mà’, mình nói đơn giản.

- ‘uhm, chiều mà mấy giờ?’, em hỏi mình, từ hôm qua tới hôm nay mình thấy em bớt đi cái nét tinh nghịch hẳn

- ‘1h30 dc ko?, mình đi tới chiều về’, mình nói

- ‘ohm, vậy 1h30 em qua nha, thấy em chiều anh ko?’, em hỏi mình
- ‘thì anh đau tay mà’, mình nói, nhại theo cái điệu của em. Tự mình cũng thấy ớn.
- ‘òe, gớm, nhõng nhẽo quá, mà chiều mình đi đâu?’, em hỏi mình, mình thực ra cũng chỉ định đi quán nào đó hay đi ra cánh đồng chẳng hạn, tự bao giờ mình trở nên nghiện chỗ đó, nơi chỉ có mình và em gia sư. Bên cạnh nhau cùng gió và nắng. Nhưng bữa này chiều hay mưa lắm nên ra cánh đồng không tiện lắm.
- ‘đi rồi biết chứ’, mình nói với em ra chiều bí mật.
- ‘ohm, bí mật quá, chiều nhen heo’, em nói rồi cười giòn tan. Sau đó em chở mình về nhà.

...

Mình ăn cơm xong rồi chạy đi lấy bánh kem, về tới nhà lại thì cũng 1h hơn, mình đã chuẩn bị sẵn sàng cho buổi chiều nay, chỉ hi vọng trời đừng mưa. Nói về mình với mẹ mình, thì mọi thứ vẫn bình thường, chưa có biến động gì nhiều. Mẹ mình cũng thôi nhắc về con nhỏ Nhung trước mặt mình, mình nghĩ chắc mọi thứ cũng ổn, còn thằng D, sáng nay nó cũng nhắn ỉnh vài tin nhắn trống. Mình ko nghĩ nhiều về nhiều nó dù mình có chút bất an về cái tin nhắn của nó, như hàm ý gì đó.

Khoảng 1h20 thì mình đi xuống dưới sảnh, trước đó thì mẹ mình đã đi làm, mình ngồi ở bậc đá đợi em gia sư, tâm trạng mình rất rất thoải mái và vui vẻ.

Em gia sư tới rất đúng giờ nên mình chẳng phải đợi lâu, mình nhìn thấy em từ xa và em gia sư mặc 1 cái đầm màu vàng chói. Vừa dừng xe là mình nhìn thấy em cười, và em có mang đàn guitar nữa, mình chợt thấy lòng mình như đc ai mở ra nên thấy bừng sáng.

Tóc em gia sư được thắt bím kiểu cọ gì đó đẹp lắm, nó bắt chéo và lộn tóc được bỏ 1 bên, mình đâu ngờ hôm nay em xinh thế, mình lại thấy cái kẹp nơ màu vàng cũng kẹp trên tóc. Trời nắng thế mà em không mặc áo khoác, em từng nói vì em là đàn bà nên em không sợ nắng. Nhớ lại cảm giác lúc đó, đó là 1 ngày trong xanh khi ấy mình và em gia sư chưa làm người yêu như bây giờ, em nói câu đó, tới tận bây giờ cảm giác trong mình về cái ngày đó vẫn còn như đang diễn ra, khi mình nghe em nói, nhìn em cười, khi mình nhói đau khi em buông lời về em nhẹ như gió. Từ ngày đó mình đã biết ở trong em là những khoảng không của tổn thương và những vết thương chưa ai từng cho cơ hội để lành.

Mình chưa từng hối hận vì đã gặp em, yêu em, dù em có quá khứ hay dù mọi người đều nói những lời không hay về em, mình vẫn thấy là mình chắc hẳn ở kiếp trước đã làm nhiều việc lành nên kiếp này gặp em, cho cái cuộc sống của mình ko trở nên tẻ nhạt, cho tim mình ngập trong yêu thương. Để được những cảm giác đó, để được yêu điên cuồng như thế này hay tim thổn thức vì nhiều cảm xúc. Trong đời đâu dễ gặp được ng khiến ta say mê và điên cuồng

- ‘em đẹp ko mà nhìn dữ vậy?’, em nháy mắt tinh nghịch hỏi mình
- ‘đẹp’, mình cười đáp, công nhận em đẹp thật, cô nàng xinh đẹp đó là người mình yêu
- ‘anh tính đi đâu?’, em hỏi rồi cẩn thận đội nón ỉnh, thực ra mình tự đội được nhưng em gia sư luôn dành phần, em nói em thích thế và nhờ cái thích của em nên ngày nào mình cũng nhìn thấy mặt em, rõ từng chi tiết.
- ‘mình đi quán nào đi’, mình nói, tay cầm bánh kem, còn món quà với lá thư thì mình để sẵn ở trong cặp.
- ‘bánh kem chi vậy?’, em cười hỏi mình, mình biết là em hỏi giả vờ, vì em gia sư mang đàn và mặc váy, em cũng đã chuẩn bị cho ngày này.
- ‘em biết còn hỏi hả?’, mình nói, rồi cười, em cũng cười rồi mình leo lên xe em ngồi. Mình có quán cà phê cũ, mình đi mới 1 lần vì quán đó ở khá xa dù rằng rất đẹp. Mình sẽ dẫn em tới quán đó, tại mình sẽ leo lên sân thượng cao nhất, nhìn những cảnh vật xung quanh cùng với gió.

Em và mình chạy thật xa để tới quán đó, trời thì nắng nhưng mình và em thấy mát rượi trong lòng. Hôm nay mình cũng bắt chước em hát câu hát em hay hát khi đi xe : “đường còn xa, con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo”. Chạy mãi cũng tới quán, quán này thuộc vùng ngoại ô thành phố, quán rộng và trang trí toàn cây với cây nên mát mẻ lắm. Mình và em gia sư nắm tay nhau đi lên tầng cao nhất của quán và nhìn

cảnh vật xung quanh. Gió thổi mạnh nắng thì chen nhau len qua những tán cây tạo nên những vệt màu vàng rất đẹp. Chắc tại yêu nên trong lúc ấy, mình thấy mọi thứ đều đẹp đến diệu kì, đến huyền ảo

- ‘sao anh kiếm dc hay vậy?’, em gia sư rất thích thú với quán này, em cười suốt và hỏi mình
- ‘hồi đó anh đi câu cá nên tìm dc chỗ này’, mình nói, quán này do đi câu cá với mấy thằng bạn ở gần đây nên biết.
- ‘ohm, nhìn đã quá hen’, em nói thích thú. Giờ mình mới để ý em gia sư mang giày búp bê màu đỏ và mang túi nhỏ cũng màu đỏ. Hai thứ ấy hợp với màu môi của em

Mình và em chọn cái bàn trong góc khuất sau chậu cây, nhìn ra phía trước là dải đất trống, nơi nắng và gió đang chơi đùa, những ngọn cỏ ngắn cũng tham gia, khung cảnh đẹp lắm, nó không phải là những cánh đồng trải dài, nó là khoảng trống màu xanh được bao bọc bởi những căn nhà gần đó, nhìn nó mình hình dung tới những khoảng bình yên trong tâm hồn của mỗi con người. Ai thực ra cũng khao khát được yêu thương, chỉ là thời bấy giờ, người ta coi tình yêu không đơn thuần là yêu nữa, rất nhiều thứ làm họ phải nghĩ, phải lo và nơm nớp lo sợ bị gạt, sợ mình trở nên lụy tình. Làm tất cả cho 1 tình yêu tự trong tim ta muốn thế, đừng đắn đo thiệt hơn quá nhiều, vì sự đắn đo đó giết chết tình yêu của ta.

...

Chiếc bánh kem phủ sô cô la, em gia sư và mình nhiều lần đi ăn kem và chỉ chọn vị kem chocolate. Cả hai đều thích vị chocolate, mình mở cái bánh kem ra để lên bàn, em gia sư lấy tay che miệng, em suýt xoa khen đẹp

- ‘ngon quá anh ơi’, em làm điệu bộ nuốt nước miếng và liếm môi
- ‘đồ heo’, mình nói, nhìn em cười mình thấy hạnh phúc lắm

Mình lấy nến cắm lên, lúc này mua bánh kem mình đã xin cây nến số 8. Mình lấy cây nến cắm nằm ngang, em gia sư nhìn mình ngạc nhiên, mình quen em mới 1 tháng mà sao dùng nến số 8 mà cắm nằm ngang

- ‘ủa’, em hỏi, cây đèn này giờ em để kế bên em, mình và em ngồi lọt thỏm trong 2 cái ghế to. Rất êm.
 - ‘yêu em đến vô cực, tình yêu mình sẽ đến vô cực’, mình nói quả quyết, nếu là trò chơi hay là gì thì mình cũng nên đóng góp 1 phần quyết định kết quả của trò chơi tình yêu này. Câu nói làm mắt em ngạc nhiên rồi chuyển sang hạnh phúc, em mở miệng cười. Nắng thì đang ghen tị với nụ cười đó
 - ‘cám ơn anh’, em nói rồi nhìn chăm chú cái bánh kem, mình lấy điện thoại ra chụp hình em với cái bánh kem, rồi tụi mình chụp tự sướng cùng nhau. Rất vui vẻ, vì cây đèn cây được đặt nằm ngang nên mình chẳng thể đốt nến.
 - ‘quán vắng quá anh, may ghê’, em gia sư nói, quả thực giờ trưa nên quán vắng và trời nóng thế này người ta có uống cà phê thì cũng muốn uống trong phòng máy lạnh.
 - ‘đâu, anh muốn hết tầng này đó’, mình nói chém gió. Mình nói làm bộ dạng nghiêm túc
 - ‘thiệt àh?’, em hỏi mình cũng nghiêm túc lắm, có vẻ em ngạc nhiên, mình nghĩ mình gạt được em, đang thích thú.
 - ‘tất nhiên’, mình nói hãnh diện, vừa nói dứt câu thì em cười sặc sụa, em cười chọc quê mình
 - ‘nói xạo ko biết ngại, haha’, em cười, làm mình tên tò, nghĩ là gạt được em ai dè em gạt lại mình. Mình cũng cười, em nhìn lung linh lắm. Càng lung linh càng huyền ảo càng sợ mất nhau
- Chẳng biết lúc mua bánh kem, ng ta quên để dao vào mà chỉ có mấy cái muỗng với cái đĩa bằng nhựa. Mình và em gia sư lấy muỗng múc ăn luôn. Lúc này em gia sư và mình đều chọn cà phê đen.
- ‘anh có này cho em’, mình nói khi chợt nhớ ra món quà và bức thư. Em gia sư vẫn ăn ngon lành nhưng nghe mình nói thế, em mở mắt ra thật to, chớp chớp hỏi
 - ‘thiệt hả?’, em cười hoài, biết là làm anh rung động ko ? Mình nói thầm rồi mở cặp lấy món quà và lá thư cầm trên tay

- ‘đây là trái tim tinh thần của anh’, mình nói rồi đưa bức thư cho em, dặn em về nhà mới đọc, mình thích vậy với mình cũng hơi ngại nếu em đọc trước mặt mình. Lời lẽ hơi bị sến và mình ko thích em chọc què mình.

- ‘còn đây là món quà anh tặng em, hi vọng nhìn đồng hồ em sẽ ko bị bỏ lỡ bất cứ việc gì’, mình nói chậm chạp, mình muốn hàm ý em hiểu là thời gian rất quan trọng và hi vọng em đừng phung phí nó và đánh mất thứ quan trọng trong cuộc đời. Mình nghĩ em vui, vì em cầm món quà đầy thích thú

- ‘em cũng có quà cho anh’, em nói rồi đặt món quà của mình xuống bàn, mình rất ngạc nhiên khi mình cũng có quà. Em nói và mở chiếc túi nhỏ của em ra, lôi ra món quà được gói rất đẹp trong giấy gói màu nâu và chiếc nơ màu trắng được cột cẩn thận. Mình nghĩ là em tự gói quà

- ‘nè, mở ra xem đi’, em nói với mình, lại mỉm cười. Mình và em cùng mở quà, mình mở chậm chạp món quà vì sợ nó rách. Điều ngạc nhiên là món quà em tặng mình cũng như món quà mình tặng em, em cũng tặng mình chiếc đồng hồ dây da màu đen hiệu casio.

- ‘tụi mình có thần giao cách cảm ha’, mình nói thì ngẫu nhiên lúc đó em gia sư cũng nói câu đó, tụi mình cười nhìn nhau đầy hạnh phúc

“Cô gái ngồi ngay đây, trước mặt tôi là cô gái tôi yêu. Nụ cười cô ấy xua tan bóng tối trong tôi và dù có tan vỡ thành trăm ngàn mảnh , những mảnh vỡ của tôi cũng âm thầm yêu cô ấy,yêu đến lúc ko thể yêu nữa.”

...

- ‘hôm nay em đàn anh nghe àh?’, mình hỏi em khi em và mình đang thấy hạnh phúc

- ‘không’, em lắc đầu cười nói, mình tò mò thế em mang đàn làm gì

- ‘thế mang đàn làm gì?’, mình hỏi em

- ‘mang nhìn cho nghệ sĩ, haha’, em nói rồi lại cười, rất vui rất thẳng thắn

- ‘haha, gớm’, mình cười nói, mình tin là em nói đùa

- ‘nói giỡn thui, hôm nay em đàn anh hát’, em nói,tới phiên mình lo lắng, mình chưa từng hát kiểu đó, cũng ko biết có biết hát vậy ko, phải hát đúng nhạc.

- ‘anh biết đâu’, mình nói với em, sao em không ngoan ngoãn hát ình nghe

- ‘im lặng, chuẩn bị hát’, em nói rồi lấy cây đàn ra rồi chạy lại chỗ anh nhân viên phục vụ nói gì đó, sau đó chút xíu thì tiếng nhạc trong quán được tắt, chắc cũng dễ vì trên tầng này có mình và em với 1 ông lớn tuổi ngồi góc kia.

Em ôm cây đàn, em lướt nhẹ mấy ngón tay miết lên thân đàn một cách yêu thích như trân trọng lắm.

- ‘anh muốn hát bài gì?’, em hỏi mình, có vẻ cũng chờ đợi mình hát, chẳng lẽ em đàn giỏi tới mức bài nào cũng biết đánh.

- ‘đêm chơ vơ ha’, mình nói, chắc bài này mình thuộc nhất vì nó giống tâm trạng của mình với mấy nay mình đi học thuộc để đi off hát với mấy anh em.

- ‘uhm, để em coi cái nhạc nó ra sao’, em nói rồi mở điện thoại bật bài đó lên nghe rồi em tắt

- ‘được ùi đó, chuẩn bị nhe, nói vài lời đi T ế vợ’, em gia sư nói, ko quên chọc mình, cái tên T ế vợ lâu lắm mình mới được nghe lại. Mình có cảm giác như mình trở thành ca sĩ và run bần bật, thấy tâm trạng phần khích và hồi hộp

- ‘bài này T đẹp trai gởi tặng..’, mình mới nói tới đó là em gia sư cười làm mình cũng cười theo

- ‘T đẹp trai gửi tặng Linh kute với lời nhắn là trong anh luôn luôn có chỗ dành cho em’, mình nói đầy cảm xúc, muốn nói nhiều hơn nữa nhưng thôi,

- ‘àh, anh yêu em’, mình nói, không thấy ngại ngùng, mình chỉ thấy yêu thương. Em gia sư nhìn mình cười, nhưng trong giây phút nhìn thẳng vào mắt em và mình thoáng thấy em buồn, nhưng mình nghĩ mình nghĩ lung tung. Mình cũng cười cùng em

- ‘hát nha’, em nói, mình gật đầu và em bắt đầu gảy đàn, em gảy sai nhạc nên gảy 2 lần sau mới bắt đầu đúng, mình cố gắng nhớ nhạc và hát

Kì thực là giọng mình bình thường, nhiều đoạn cao ỉnh mất hơi nhưng do bài này tập nhiều lần nên cũng ko đến nỗi, dù mình hát ko đúng với phần đàn hay của em nhưng cũng tạm. Cứ hát mà nghĩ mình làm ca sĩ xong thấy sang trọng sao đâu, em gia sư phải nói là đàn hay lắm, mình cũng định nhờ em chỉ dạy đàn.

- ‘ca sĩ T ế vợ hát hay quá’, em vỗ tay khen, anh phục vụ với ông lớn tuổi ko biết có nhìn ko nhưng mình thấy ngại sao đâu.

- ‘anh mà, nói thừa quá’, mình nói thế, cố gắng lấy lại bình tĩnh, cũng vui vẻ lắm

- ‘tật nỏ ko chữa mà’, em nói rồi cười tươi

Buổi chiều này rất vui vẻ, mình và em trân trọng từng phút giây bên nhau, nói đủ thứ chuyện sau chuyện qua việc đặt tên con, em nói sau này em thích đặt tên con là Thiên Thanh nghĩa là trời xanh, mình thì chẳng biết thích tên gì vì chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Con gái rất kì lạ là thế, nghĩ rất xa, hi vọng rồi đau khổ.

...

Mình quên mất mọi thứ, kể cả thằng D, 49 ngày và những đứa vo ve làm phiền mình và em gia sư, quên muộn phiền là cách tốt nhất khi ta chưa dẹp được nó

...

Tối hôm đó sau 1 ngày vui vẻ và đầy hạnh phúc, mình về đi dạy học, mọi chuyện vẫn ổn, tinh thần mình cũng thoải mái. Hiện tại là đối phó với mẹ, vì chưa tới lúc để nói chuyện, mình nghĩ mẹ mình cần vài ngày để nguôi ngoai

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 29/08/2012: thứ tư , ngày thứ 31 yêu nhau

Nếu đúng là 49 ngày thì mình còn 19 ngày nữa, kể cả ngày hôm nay. Buổi chiều hôm qua là ngày hạnh phúc nhất, đánh dấu 1 mốc quan trọng trong tình yêu đầu đời của mình. Sáng sớm thức dậy là thấy cả chục tin nhắn, mình lại nghĩ là tin nhắn của em gia sư như 30 tin nhắn hồi trước nhưng tin nhắn của em gia sư có 1 tin nhắn còn lại là 1 tin nhắn của nhỏ H, nhỏ này lâu ngày lại xuất hiện 1 lần, 1 tin nhắn của nhỏ Nhung, cũng bắt đầu trở lại sau khi bày trò dè tiện và 7 tin trống của thằng D, nó thức suốt đêm để mà nhắn. Đúng kì thực là khó hiểu và nguy hiểm, chẳng biết nổi nó đang toan tính gì trong đầu và sao đến bây giờ mới xuất hiện và đúng lúc như thế. Dù gì thì mình thời gian yêu còn không có nhiều do đạo này bận rộn nên mình cũng chẳng có nhiều thì giờ để mà để ý tới những người phá đám, mình biết cũng nên cẩn thận nhưng không việc gì phải quá để ý tới những người đó.

...

Có nhiều người thắc mắc là sao em gia sư biết tiếng nhật thành thạo?, thực chất em gia sư chỉ học thêm tiếng nhật chứ ko phải là biết rõ tiếng nhật, còn guitar, em ấy đánh tốt nhưng không phải là không sai, thậm chí ngay khúc đầu em gia sư đánh sai 2 lần lạc âm hoàn toàn, 2 lần sau mới đỡ hơn xịu. Mình tin là ở nhà em gia sư cũng có đàn qua bài này, vì bài này có trong điện thoại và em gia sư cũng thường nghe. Còn chuyện nhiều người nói em gia sư quá ảo vì quá hoàn mĩ, thực chất mà nói công tâm, liệu những người mới biết em gia sư ở đoạn đầu, khi hút thuốc uống bia và có quá khứ dày đặc, có còn cho là em gia sư hoàn hảo hay là 1 cô gái đáng thương. Mà nếu đã đáng thương thì không thể gọi là hoàn hảo.

Nói tóm lại mình nói lần cuối với mấy thím, chuyện hay truyện của mình có 3 giả thiết, tùy vào sự cảm nhận của mỗi người

GT1: Là thật, tin đó là câu chuyện của mình, một người tường thuật lại câu chuyện. Và vì tin nên luôn tìm dc lí do để lí giải cho những điểm ngẫu nhiên quá mức. Tin ở đây thực chất ko hề mất mát gì, thay vì sợ ng khác gạt mình thì tin cũng chẳng sao, khỏi mất công dò tìm những điểm ko logic.

GT2 :Là bịa, là giả, không tin đó là câu chuyện mà là câu Truyện. Cũng được mà, nếu là truyện thì cứ đọc thôi, lẩn tẩn làm gì có được gì đâu, cuộc sống này là thực hư lẩn lộn. Mấy thím coi nó là bịa, đọc xong thì cũng chẳng chết đâu. Nếu tin nó là bịa, thì đừng moi móc ra, vì người bịa giỏi cỡ nào cũng có lúc sai sót, quan tâm làm gì

GT3: Bán tín bán nghi, những người này chắc nhiều, mình thành thật khuyên những người ở dạng này nên chuyển sang GT2 cho khỏe

Cám ơn mọi người góp ý ỉnh nhiều lắm, nhưng tính mình rất kì cục ở điểm là mình không thích bị soi mói quá nhiều, vì mình chỉ muốn chia sẻ, cho lời khuyên hay góp ý chứ mình không thích là cố gắng viết theo ý của mọi người là trở nên thực tế, ít biến cố hay có vài người là kêu dạo này chuyện có ít biến cố, cần thêm vào để chuyện hấp dẫn. Hi vọng mọi người ỉnh viết theo những thứ mình nghĩ, những thứ diễn ra, cảm xúc của mình, tâm trạng mình. Có rất nhiều ý kiến khiến mình tỉnh ngộ, cũng có những người hóng hắng ngày, hay những người vào troll rất vui, làm ỉnh đọc cmt mà nhiều khi đang buồn cũng cười như điên. Tất cả mọi người cũng làm động lực của mình để cố gắng, chứ mình nói thực với mấy thím, nhiều khi nản viết value, vì viết cũng mất nhiều thời gian rồi còn bị nói câu view này view nọ, rồi còn bị kêu CDSHT, bịa truyện, rồi moi móc đủ thứ trên đời làm mình nản và nhiều lần mình muốn bỏ ngang. Vậy nên thím nào đọc thì đọc, không đọc thì thôi mình ko ép nên đừng nói này nói nọ, ừ thì CDSHT, hay là câu view, thì mấy loại đó đâu đáng để mấy thím quan tâm, nên kệ nó đi.

ĐƯỢC KHÔNG?

...

Sáng ngày thứ tư em gia sư vẫn chở mình đi học bình thường, mọi thứ diễn ra như mọi ngày, mình vẫn ôm em. Chỉ có điều đơn giản là em nhớ ngày kỉ niệm 1 tháng yêu nhau hay em cũng đếm đủ 49 ngày, mình cũng ko biết khi ấy mình sẽ ra sao? Đơn giản là chấp nhận hay lờ lộng lên vì đau đớn. Nếu nó đến thì cũng phải đối mặt dù mình luôn tin mình là ngoại lệ trong trò chơi 49 ngày đó. Tâm trạng mình hiện tại vui, nhưng lại lẩn lộn nhiều thứ

Chiều hôm qua, em gia sư có nói : ‘thực ra bất cứ cái gì cũng có giới hạn, kể cả tình yêu’. Mình mông lung về câu nói đó, chắc nó cũng gợn gợn ầy. Khi con người ta tổn thương quá nhiều thì mật ngọt càng làm người ta e sợ. Mình có cảm giác em muốn chạy lại phía mình, nhưng em còn nhiều thứ sợ hãi, cản bước chân em và vì bị thất vọng quá nhiều lần đến mức em ko tin thứ là tình yêu đó, em có thể nắm bắt. Điều đó cũng giống như lòng muốn bước mà chân ko thể nhấc.

Trưa em gia sư đón mình đi về nhà, rồi em cũng về nhà. Mình về nhà thì mẹ đã về sẵn, mình khi vào tới cửa thì thấy đôi dép mà mình định ninh là của nhỏ Nhung, mình vừa nhìn thấy là mình nhớ lại cái tối thứ bảy đen tối nhỏ Nhung gây nên. Nhưng mình cũng cố gắng trấn tĩnh bình thường, cứ lơ nó đi cho khỏe chứ ở đó mà lằng nhằng với nó hay tỏ ra ghét nó thì nó càng tưởng nó làm hay, nó được quan tâm và càng làm tối. Loại người như nhỏ Nhung là tiểu thư con nhà giàu, chắc đang buồn chán nên kiếm trò chơi cho qua ngày chờ ngày đi du học. Không phải là tranh giành hay là gì, mà chỉ đơn thuần là coi như trò chơi giải trí. Càng nghĩ thế mình càng mất hết thiện cảm với nhỏ Nhung, dù thực ra, chẳng có thiện cảm gì với nhỏ.

Mình vào nhà thì mẹ mình với nhỏ Nhung đang xem quần áo gì trong phòng nên mình đi thẳng vào phòng mình, đóng cửa luôn tránh phiền. Mình vào phòng thay đồ rồi onl liền, mình mở nhạc nên chẳng nghe gì ở bên ngoài, cũng chẳng quan tâm, mình định là không ăn cơm chung với mẹ và nhỏ Nhung, mình sẽ ăn sau đó. Cứ giáp mặt với nhỏ Nhung là mình thấy khó chịu, nên chắc cơm nuốt ko trôi. Không biết có phải do mình ích kỉ nhỏ nhen để bụng hay không chứ thực tình mình ko ưa nổi nhỏ, nhất là sau cái hôm ấy. Cứ thấy trong cổ họng có gì gợn gợn, gọi là ghê sợ hay là ngán ngấm cũng ko rõ. Mình thề là mình chưa từng có cảm giác đó với bất kì ai.

- ‘ra ăn cơm’, là điện thoại của mẹ mình gọi mình ra. Chắc lúc nãy mẹ mình gõ cửa mình ko nghe.

Mẹ mình nói xong là cúp máy liền, mình cũng biết là ko nên chống đối nên mình đi ra. Nhỏ Nhung chẳng dám nhìn mặt mình, nó hơi cúi mặt, mình nghĩ thì ra nó còn biết què. Mình ngồi xuống bàn, cách nhỏ Nhung 1 cái ghế, lần này nhỏ cũng mặc quần đùi tới nhà mình. Mình cầm cúi ăn chẳng nói câu gì, mẹ mình với nhỏ Nhung nói chuyện gì đó về cái áo

- ‘xin lỗi anh’, nhỏ Nhung nói khi mẹ mình vừa đứng lên bỏ vào phòng nghe điện thoại

Mình chỉ lắc đầu ko nói gì, lại cầm cúi ăn, nhỏ Nhung có vẻ ko hài lòng, nhỏ nói thêm

- ‘em ko cố ý, đó là mẹ em mời tới’, nhỏ Nhung nói thành khẩn như vẻ nói thiệt, mình cũng chẳng quan tâm, ai mời ai thì sự việc cũng xảy ra rồi, ko tính nữa, nhưng cái việc nhỏ Nhung như chằm ngòi bằng câu nói tố cáo em gia sư có hình xăm thì còn gì để nói nữa

- ‘bỏ qua đi, miễn sao giờ em đừng lại gần anh là anh cảm ơn’, mình nói và giữ giọng nói lạnh lùng, chính mình cũng thấy phũ phàng nhưng mình không thể nào nói nhẹ nhàng hơn được

- ‘em ko cố ý mà’, nhỏ nói ráng thêm, lúc này mình quay sang nhìn nhỏ, nhỏ Nhung đi đâu cũng trang điểm, mắt còn ươn ướt như sắp khóc.

- ‘ok, nhưng chuyện đó ko quan trọng, chuyện anh hi vọng là em đừng cái ý nghĩ trong đầu em lại, và đừng phiền anh’, mình nói hàm ý, ý muốn nhắc tới việc nhỏ đang nghĩ đem mình và em gia sư ra làm trò chơi. Mẹ mình ko biết làm gì mà lâu, mãi cũng chưa ra

- ‘anh quá đáng quá’, nhỏ nói to có vẻ tức tối.

- ‘gì nữa, anh vậy đó, em làm vậy ư gì, không thấy anh có ng yêu àh?’, mình nói với nhỏ, chậm nhưng lạnh lùng.

- ‘thì sao, liên quan gì tới em’, nhỏ nói, giữ giọng liền, mình cũng hết biết nói gì, cứ thấy không đáng. Mình lắc đầu đứng lên bỏ vào phòng. Với dạng như thế này nói chung là không nên phí nhiều lời. Vì mục đích duy nhất là xem người khác làm trò đùa.

- ‘đẹp đi, tướng ngon lắm àh?’, nhỏ Nhung nói, mình mong mẹ mình nghe được câu này, mẹ mình sẽ thấy rõ bộ mặt thật của nhỏ.

- ‘mày biến khỏi mặt tao’, mình nói thẳng, quả thực nghe rất phũ, nhưng lúc đó nhỏ Nhung nói bằng cái giọng nghe cay nghiệt và khiêu khích lắm. Câu nói đó như ngòi nổ chạm vào nhỏ Nhung. Nhỏ mở to mắt nhìn mình ngạc nhiên, thực ra chính mình cũng ngạc nhiên khi mình có thể nói câu đó với nhỏ, trước đó mình hoàn toàn bình tĩnh

- ‘mày đã nói thì tao đeo biến, mày làm gì tao’, nhỏ Nhung nói lạnh lùng gai góc, mình hiểu là nhỏ quá bị kích động khi nghe mình nói vậy. Mình cũng điên ko kém, cứ nghĩ tới những thứ nhỏ làm, mình thấy nhỏ cực kì trơ trên. Mình hình như tìm thấy điểm chung giữa nhỏ Nhung và nhỏ H. Mình thấy chán ghét loại người này

- ‘mẹ ra nghe nó nói kìa’, mình nói to, mẹ mình nãy giờ chắc cũng nghe những lời nhỏ Nhung nói, mẹ mình im lặng, mẹ mình quát mình

- ‘cãi nhau suốt’, mình hiểu ý mẹ mình, mẹ mình ko muốn làm mất cái hòa khí, với dù gì Nhung cũng là khách

- ‘anh T ác quá cô’, nhỏ Nhung nói rồi khóc, như oan ức lắm. Không hiểu mặt nhỏ làm bằng chất liệu gì mà nhảy như vậy. Mình bỏ vào phòng và biết mẹ mình đủ sức để hiểu mọi thứ. Vậy cũng tốt, chuyện này đưa tới chuyện kia, từ giờ ít gì mẹ mình ko ghép mình với nhỏ Nhung, ko bắt mình phải yêu hay quen nhỏ. Tự dưng trong lòng mình có cảm giác ớn lạnh.

Có nhiều thứ mình không hiểu, bởi những rắc rối và lằng nhằng quá nhiều đến mức mình nghĩ mình đang trở thành trò chơi của ai đó, một sự sắp đặt, nhưng mình tự hỏi lại là có đáng gì để làm như thế, mình chẳng có gì để mà ai đó phải dày công tốn sức như thế. Những thắc mắc cũng dừng lại ở những thắc mắc.

...

Mình vào phòng lấy tập vở ra học, thói quen vừa học vừa mở nhạc nho nhỏ làm mình thấy dễ chịu, cuối cùng cũng thấy được bộ mặt của nhỏ Nhung, cả mẹ mình nữa. Coi như giải quyết được 1 mấu nhưng mà cũng đắn đo nhiều, sợ với tính khí một người như nhỏ Nhung, nó sẽ không buông tha dễ dàng mọi chuyện, chẳng biết nhỏ còn gây ra chuyện gì nữa.

Thằng D thì nhận những tin nhắn trống , mình không chặn số nó vì mình còn muốn xem nó sẽ làm trò gì. Nói về D, thì ngoài những điểm như bất ổn tâm lí, có bệnh tự kỉ hay có những chấn động tâm lí dẫn tới những hành động lúc này lúc khác hơi khó hiểu khiến mình nghĩ chẳng biết người như vậy sẽ dám làm những gì, theo thằng anh mình thì thằng D là 1 người bình thường, trầm tính và chơi tốt với anh em. Nói về tự kỉ mình cũng ko hiểu lắm, theo mình biết những người tự kỉ thì thường ở nhà ru rú hay có những hành động kì lạ, ít bạn bè. Còn D, là 1 trong những chân đá banh trụ của đôi bóng chung với thằng anh, bọn họ rất thường đi đá banh và còn ăn nhậu uống cà phê chung nhóm, những thứ đó ko là gì nhiều nhưng ít nhất cũng ko khiến D ít có khả năng tự kỉ. Và tại sao sau 1 thời gian vắng bóng, hắn trở lại đúng lúc và có vẻ trở nên nguy hiểm. Cả món đồ của em gia sư nữa, nó là gì? Nó được nhắc đến 2 lần và mình tin nó ắt là thứ gì đó cực kì quan trọng.

...

Mình đâu thể biết, trên con đường của 49 ngày, dần dần mọi thứ được mở ra nhiều hơn và mình đang đấu tranh cho chính mình để cái kết 49 ngày ko phải rập khuôn như nhiều lần trước và dù nó ko là kết quả đẹp thì ít nhất nó cũng ko bao giờ lặp lại.

...

Ngày này trôi qua bình thường ko có gì đáng kể. Tối hôm đó em gia sư có nhắn 1 tin nhắn, nói là ngày mai em gia sư đi chơi với đám bạn, từ lúc quen nhau tới giờ em gia sư ít đi riêng với bạn bè, thường mình thấy em ở nhà học bài không thì đi chơi cùng mình, mình lần đầu tiên biết cảm giác người mình yêu đi chơi và xin phép mình. Thấy nó cũng lạ là và hay hay, cũng hơi chút ko thích nhưng ít thôi và ko đáng kể.

- ‘em đi với ai? anh biết ko’, mình nhắn tin hỏi em liền, lúc này gần 12h đêm, mình đang ngồi học bài, không biết bạn em rủ hồi sớm giờ em mới nói hay giờ mới rủ.

- ‘đi với đám bạn, sinh nhật nhỏ bạn thân của em, anh ko biết đâu’, em gia sư nói, mình ko biết ai nhưng chợt nghĩ tới nhỏ Ban, theo mình biết thì có lẽ bạn thân của em gia sư là Ban.

- ‘cho anh đi chung đi’, mình nói đùa, thực ra tối mai mình đi dạy kèm và ko đi được.

- ‘anh đi dạy mà, ở nhà đi, khi về em mua bánh cho, đi dạy ngoan nha’, em gia sư nhắn tin liền.

Sau đó mình và em nhắn tin thêm 1 lát nữa và em gia sư đòi đi ngủ, mình thì đi học bài, mình để ý thấy lạ là ngày nào mình thức khuya thì sáng mai đi học ko buồn ngủ, còn ngày nào ngủ nhiều thì y như rằng mai lên trường mắt mở ko ra nên thôi ráng học bài dù máu lười ăn sâu vào mình.

27. Chương 27

thứ năm, ngày thứ 32 yêu nhau.

Sáng này em gia sư vẫn tới chỗ mình đi học, sáng hôm nay trời hơi mờ đục, nhưng rồi nắng cũng lên. Em gia sư mặc quần jeans áo sơ mi màu xanh bằng jean luôn, nhìn em vẫn xinh nhưng có 1 điểm là mình thấy mắt em hơi thâm quầng và có vẻ sưng mọng. Mình thoáng thấy nhói khi nghĩ là em đã khóc vào tối hôm qua. Mình nhìn thấy những chi tiết nhỏ như vậy là do em gia sư ngày nào cũng dành đội nón ình, mình ở rất sát mặt em.

- ‘em khóc’, mình nói vừa đủ nghe, mình nghĩ là mình đoán đúng

- ‘hả, đâu ra vậy, tối qua hơi khó ngủ chút thôi’, em hơi ngạc nhiên rồi đáp nhanh, em bắt đầu cho xe chạy, mình biết em ngại, mình ôm em thật chặt.

- ‘cho cơ hội đi em’, mình nói với em, cố nói 1 cách băng quơ để câu chuyện ko trở nên nghiêm trọng

- ‘hả? cơ hội gì?’, em gia sư ngạc nhiên hỏi mình.

-‘cơ hội để những vết thương lành lại’, mình nói, mình lượm đâu ra những từ đó thì không rõ nhưng mình nói theo những gì mình nghĩ.

-‘ko phải em ko cho cơ hội mà em ko có cơ hội, hiểu ko?’, em nói, em nói đơn giản nhẹ nhàng, ng lớn tuổi khi nghe đoạn đối thoại này sẽ nói bọn trẻ làm quá vấn đề, cứ bình thường đi sao phải tỏ ra đau khổ khổ sở như thế, đời còn nhiều thứ cay đắng hơn. Nhưng mình ở trong cuộc và mình cảm ở trong em ko phải chỉ là vết xước nhỏ, nó nhiều hơn thế mà chẳng lẽ con người sống mà cứ chịu đựng, phải tìm mọi cách làm lành nó. Mình mơ hồ nghĩ những thứ vớ vẩn ấy

-‘nếu đã ko có thì ko cần nữa’, mình nói với em

-‘hả?’, em hôm nay có vẻ ngạc nhiên nhiều về mình, hay mình khác đi nên em chưa kịp đoán

-‘ý anh là dù ko có cơ hội thì anh và em cũng trải qua đc’, mình nói, bắt đầu trở nên vụng về.

-‘haha, bày đặt tinh vi’, em nói, rồi cười.

-‘hôm nay heo ko than đói àh?’, mình hỏi, ngày nào mình cũng nghe em than đói ít nhất là hai lần, nghe riết thành quen mà hôm nay gần tới trường mà em chưa than đói, chẳng biết đang nghĩ ngợi gì mà quên mất đói

-‘uhm ha,h mới thấy đói, hức hức đói quá’, em than liền, mình phì cười vì cái điệu bộ của em, làm như đau khổ lắm khi quên than đói.

-‘haha, sợ em luôn, em ăn gì?’, mình hỏi em, sáng nào gặp em mình cũng phải cười vài trận

-‘anh ăn gì?’, em gia sư hỏi ngược lại mình.

-‘ăn gì cũng được’, mình nói, bắt đầu hát câu hát em gia sư hay hát : ‘đường còn xa,con chó nó la con mèo, gâu gâu meo meo’, mình hát và nghe tiếng em gia sư cười giòn tan

Sau bọn mình chạy vào quán phở gần đó ăn xong em chở mình tới trường, em gia sư cũng đi học. Mình đợi em đi khuất mình mới vào trường, ai thấy mình cười ko hiểu sẽ nghĩ mình điên nhưng tại tâm trạng mình vui và hạnh phúc.

-‘em xin lỗi anh nha’, đó là nội dung tin nhắn của nhỏ Nhung, mình lại thấy ngán ngấm, mình ít gì cũng thấy được con người nhỏ và mình chẳng hơi sức đâu mà rep lại tin nhắn.

Ngoài tin nhắn của nhỏ Nhung còn tin nhắn của thằng D, những tin nhắn trống và tin nhắn của nhỏ H, nội dung hơi khó hiểu : ‘em ko muốn anh thành nạn nhân của trò 49 ngày, vì em từng là nạn nhân. Em thừa nhận là em căm ghét ng yêu của anh nhưng em nghĩ cũng nên dừng lại chứ anh. Nếu anh muốn em có thể giúp anh’, nhỏ H cứ xuất quỷ nhập thần như thế, thỉnh thoảng nhắn tin, thỉnh thoảng lại bật vô âm tín và bây giờ lại trở lại nhắn tin, nội dung tin nhắn thì vô cùng khó hiểu và khiến mình tò mò. Mình sợ mình bị dính bẫy nên mình không trả lời tin nhắn. Với lại mình cũng nghĩ, mình cũng gần tới cái mốc 49 ngày rồi và mình sẽ làm mọi thứ cho tình yêu này, cái tình yêu mình ko cảm thấy chút giả dối. Mình ko nghĩ ai có thể đóng kịch giỏi như thế, thậm chí nếu có kết cục buồn mình tin cũng là lí do khác chứ không thể là lí do chưa từng yêu hay hoàn toàn là dối trá. Vì không thể tin ai trong những người như H, Nhung hay HA, nên mình tin vào cảm giác của mình. Cứ bước , bước tới, cùng lắm là ngã nhào và vì mình lớn nên ngã thì mình sẽ đứng dậy, có thể đau rồi nhưng cũng qua. Mình lạc quan vì thứ gì? Vì mình luôn hi vọng tất cả ngọt ngào mình nếm ko phải là dối trá hay mình tin, con người mình yêu đó, dù làm như thế nào cũng có lí do

Trưa em gia sư tới đón mình về, đúng là cô nàng không sợ nắng, em chẳng mặc áo khoác. Nhìn thấy mình là em cười, hồi sáng thằng bạn người gốc bắc của mình có nói

-‘2 anh chị hạnh phúc nhá’

-‘mày về đập cái tay cho gãy là được như tao’, mình đáp

-‘tao có con mẹ nào đâu , gãy tay thì có mà đi bộ’, nó nói liền, mình cười vui vẻ, thằng bạn này cứ hớ ra là than ế, than chán. Hôm nọ nó còn nói là bộ y tế nên mang bệnh ế vào danh sách bệnh nan y.

Em gia sư chở mình về, mình chắc chắn là nắng và gió có tình ý với em gia sư, không thể sao 2 thứ ấy cứ tranh nhau đùa nghịch trên da em. Mình ôm em gia sư thấy thực chất hạnh phúc là thứ đơn giản, ngồi sau người mình yêu và được ôm.

-‘tối mấy giờ em đi’, mình hỏi em gia sư

-‘chắc cỡ 7h đó’, em trả lời liền, em chạy xe nhanh

-‘bạn em tên gì?’, mình hỏi em gia sư, mình vẫn nghĩ đó là Ban. Mà nếu là Ban thì có thể có D, vì bọn họ là bạn chung với nhau nhưng xác suất này khá ít vì D mới xuất hiện gần đây trở lại còn trước đó mất liên lạc hoàn toàn.

-‘nhỏ susu, nhỏ này bạn cùng quê với em chơi vui lắm’, em gia sư trả lời liền và có vẻ rất vui, nhỏ susu có phải là Ban ko? Có thể là tên biệt danh của Ban cũng có thể là người khác

-‘đi vui nha, mà em mua quà gì rồi?’, mình hỏi em gia sư

-‘em mua váy tặng với làm cái vòng tay, hồi sinh nhật em su còn trồng cả cây ổi nhỏ tặng em, em để trên lancan đó’, em nói hạnh phúc, chưa từng thấy em gia sư nói về ai mà có vẻ vui như vậy.

-‘sao trông được?’, mình tò mò

-‘su mang cây ổi từ quê lên nhà em trồng, cây ổi loại gì dù còn nhỏ nhưng cũng ra trái được. su chơi tốt lắm’, em gia sư, lúc này gần về tới nhà

-‘ohm, đi chơi nhớ mua bánh cho anh’, mình nói đùa

-‘vậy cứ chê người ta là heo, mang bánh kem về nha’, em nói lúc này tới nhà mình, mình đứng còn em ngồi trên xe, em đưa mặt về phía mình, chớp chớp mắt, gió lại đùa trên tóc em, nhìn em chu miệng khi nói xong, mình nhớ là cũng lâu rồi mình chưa hôn em. Cả mấy ngày rồi thì phải. Mình nhanh chóng hôn nhanh, mình tin chắc em chưa kịp phản ứng. Vẫn cái mềm mại, cái vị ngọt của son động trên môi, cả cảm giác ươn ướt làm mình thấy sáng khoái, mình còn nghĩ khỏi ăn cơm trưa chắc cũng đủ. Em gia sư hơi rụt người lại vì bất ngờ sau đó em gia sư cũng nở 1 nụ cười, chết tiệt khi mình lại muốn hôn tiếp. Mình tin chắc ở môi em có chất gây nghiện

...

Em gia sư về rồi thì mình trở lên phòng, mình vẫn thấy trên môi vị ngọt. Mẹ mình gọi điện thoại về nói mình là trưa nay mẹ mình không về, mẹ đi công tác gì đó và dặn mình tự mua cơm ăn đi. Thế nên mình đi chiến trứng với thịt và nấu cơm ăn. Mình định gọi em gia sư tới nấu cơm ăn chung nhưng nghĩ lại không nên. Em gia sư sẽ thấy khó chịu vì cái cảm giác lén lút, không dám tới khi mẹ ở nhà, mẹ vừa đi thì tới. Mình nghĩ tới đó lại thấy buồn, nhưng mình đợi 1 ngày không xa em gia sư sẽ về nhà mình, mẹ mình và em gia sư sẽ cùng nấu ăn, mình cũng sẽ phụ cùng. Mình thích khung cảnh đó, cảm giác đó. Sẽ tới nhanh thôi, chắc chắn thế

Mình nhớ tới thằng bạn mà giờ quen thân với Ban, mình nghi Ban và thằng bạn mình yêu nhau, nhưng hỏi thì nó giấu. Mình gọi điện cho nó

-‘alo, gọi anh có gì?’, giọng thằng bạn nói vui vẻ trong điện thoại

-‘hôm nay sinh nhật người yêu chú àh?’, mình hỏi lại

-‘sao chú biết?’, nó hỏi liền

-‘haha, vậy mà chối đek có ng yêu nhá’, mình đốp ngay, thằng bạn sơ hờ

-‘uhm sn vợ anh, chú định tặng gì?’, thằng bạn nói ngay, nó rất vui vẻ

-‘vợ chú là nhờ anh mới có, chú ko tặng quà anh thôi’, mình nói với nó vui vẻ, nghe nó có người yêu mình cũng vui lây

-‘tối anh nghe vợ anh nói là có mời nhỏ bạn, là vợ chú đó, chú có đi ko?’,thằng bạn nói, mình nghe rõ trong giọng nói sự phấn khích của thằng bạn.

-‘tôi anh bận việc rồi, chú nhớ canh chừng vợ anh dùm anh’, mình nói, thế là em gia sư ko hề nói dối, mình vui vì điều ấy. Đúng là tối nay sinh nhật Ban và mọi người sẽ có buổi tối vui vẻ. Mình linh cảm thằng D sẽ xuất hiện nhưng ko đáng lo lắng.

-‘đc , đc, đc’, thằng bạn nói, mình biết nó rất vui.

-‘vợ chú mời nhiều ng ko?’, mình hỏi thằng bạn, cũng thấy tò mò,nếu tối nay ko bận chắc mình cũng tới buổi tiệc nhưng mà có vấn đề là nếu thấy mình và thằng bạn là bạn nhau còn em gia sư và Ban là bạn, em gia sư sẽ nghi ngờ.

-‘nghe đâu có mấy đứa con gái bạn thân àh, tiền đâu mời cho nhiều’, thằng bạn mình đáp. Sau đó mình và nó chém gió qua lại 1 lát thì thôi, mình thấy hoàn toàn thoải mái và an tâm.

Lại nhận thêm 3 tin nhắn trống của thằng D, tự dừng lại thấy bất ổn nhưng mình trấn tĩnh được vì tính mình cũng hay lo xa, cũng quá nhạy cảm đến trở nên tào lao.

...

Chiều trời bắt đầu trở mây đen kịt báo hiệu cơn mưa, dạo này hay mưa. Cũng chẳng biết mình tự bao giờ để ý tới thời tiết, chắc tại khi yêu và người yêu mình thích mưa. Mình gọi điện cho em gia sư, mình tò mò không biết em mặc gì đi sinh nhật, em có thể sẽ xinh nhất đám

-‘alo, tổng đài Linh kute nghe’, em trả lời vui vẻ

-‘em đang ở đâu?’,mình cười rồi hỏi, vì mình nghe tiếng nước chảy

-‘em đang tắm, anh cấm nhìn nha. Haha’, em nói vui vẻ, ko biết đi tắm còn mang điện thoại chi

-‘đi tắm mang điện thoại cho ướt rồi khóc nha’, mình nói với em gia sư, nghe tiếng nước chảy, mình ko muốn cũng có chút tưởng tượng. Mình quả thực là thằng thích tưởng tượng

-‘em nghe nhạc mà, anh ko tắm đi dạy àh?’, em hỏi mình.

-‘tắm ùi, mà anh muốn đi nữa heo’, mình nói với em gia sư

-‘haha, nghỉ dạy rồi đi’ em nói, mình vẫn nghe tiếng nước chảy

-‘thôi tắm đi, em đi về sớm nha’, mình nói với em gia sư, mình nghĩ đi sinh nhật Ban em vui lắm.

-‘ohm, em tắm đây,em về sớm mang bánh cho anh, khi nào về em gọi anh nha’, em gia sư nói giọng vui vẻ nhẹ nhàng

-‘uhm, vậy nha, tắm đi, đi sao về vậy, bị gì anh giết chết ‘, mình đùa dọa em gia sư, nghe giọng em cười sau đó cúp máy.

Mình cũng chuẩn bị đi dạy, nói về mẹ mình khi biết mình đi dạy kèm. Mình nhớ lại hôm ấy mình đi về nói chuyện với mẹ

-‘ngày mai con bắt đầu đi dạy kèm’, mình nói trong bữa ăn tối cùng mẹ với thằng em, thằng em từ ngày em gia sư nghỉ, vẫn chưa tìm được gia sư mới dạy cho nó,với lại nó đòi phải là cô Linh nó mới chịu nên mẹ mình tự thành gia sư của nó, tối tối sau khi ăn cơm mẹ mình chỉ nó học, thỉnh thoảng mình cũng chỉ cho nó. Và như từ trước tới giờ, bựt nhà ko thiêng , nó cứ nhây nhây và giăng cho nó ức chế lắm. Lúc ấy mình mới thấy khâm phục em gia sư, có thể trị thằng em mình.

-‘đi dạy ở đâu?’, mẹ mình chắc cũng hơi ngạc nhiên việc mình đi dạy , nhưng mẹ mình tỏ ra bình thường, mình thấy mẹ không vui. Mẹ mình đâu thích mình đi làm, mẹ sợ mình lơ là việc học, mẹ coi mình là đứa con bé nhỏ, mới 13,14 và còn nhỏ lắm. Mình biết được điều đó khi thằng anh họ phân tích ình, thằng anh họ còn nói mẹ mình hơi shock khi biết mình có người yêu. Mình nghe thì cũng thấy ko hẳn hợp lí nhưng cũng ko đến nỗi

-‘dạy ở TKTK, cũng gần nhà mình’, mình trả lời liền, dù mẹ ko thích mình cũng đi làm

-‘tiền mẹ cho ko đủ xài hả?’, mẹ mình hỏi, tất nhiên là tiền thì ko bao giờ đủ, mẹ mình ình cũng đủ xài thôi vì mẹ mình sợ mình hút chích gì đó

-‘không phải, con muốn đi làm cho biết mà’, mình nói, hôm nay ăn cái món mình không thích lắm, canh khổ qua, mẹ mình thì thích món này lắm nên nấu hoài

-‘uhm, tùy mày’, mẹ mình nói rồi từ đó mình và mẹ chẳng nói gì nữa. Sau cái chuyện hôm bữa, mẹ mình và mình cũng chẳng nói chuyện với nhau nhiều, câu chuyện có phần gượng gạo, là do mình cãi lời mẹ và mẹ mình hoàn toàn ko thích điều đó nhưng mẹ vẫn để yên ỉn.

...

Mình đi dạy, khi đang cho thằng học trò làm mấy bài tập thì em gia sư nhắn tin nói em cứ tới chỗ sinh nhật, vui lắm. Em chúc mình đi dạy làm mình ganh tỵ, mình cũng muốn đang ở buổi sinh nhật để chơi cho vui vẻ. Nhưng mình đã có động lực là lát em gia sư về và ghé qua mang bánh ỉn, mình và em lại ngồi ở bậc đá trò chuyện vui vẻ.

...

Mình ko hề biết, trong buổi tiệc nhỏ đó có nhiều thứ xảy ra. Mình vẫn dạy, đúng thiệt là mình không thích làm giáo viên, công việc đó với mình hơi nhàm chán, mình ngồi dạy mà ngáp tới ngáp lui. Cuối cùng cũng tới 8h, mình đứng lên ra về liền, ở nhà lướt web chút xíu là tới tới mệt, đi dạy có 2 tiếng mà thấy thời gian dài đằng đằng, cứ ngồi canh thời gian. Giờ này em gia sư chắc đang vui vẻ lắm, vì về nhà ngồi chờ và học bài. Hơn 9h thì mình nhận được tin nhắn của thằng bạn, trước đó mình có vài cảm giác bất an, tự dưng thấy nóng trong ruột

-‘nhỏ bồ mày tao thấy hơi kì kì’,mình hoảng liền , gì mà thằng bạn mình nói kì kì,mình nghĩ ngay tới thằng D.

Mình gọi điện lại cho thằng bạn mình, bây giờ mà nhắn tin rồi ngồi đợi nó trả lời chắc ko kịp

-‘alo’, mình nghe giọng nó và vô số tiếng ồn ào, có lẽ đang trong quán ăn nào đó hay quán cà phê.

-‘gì mà mày nói kì?’, mình hỏi liền, vốn trong ng thấy có bất an nên mình lo lắng

-‘nhỏ bồ mày cãi nhau với thằng kia, mà nắm tay nắm chân nữa’, thằng bạn mình nói nhanh

-‘bây giờ hả?’,mình hỏi liền

-‘không, mới đây, giờ bồ mày về rồi’, thằng bạn trả lời, mình bắt đầu thấy sốt ruột, ko biết có chuyện gì xảy ra với em gia sư, mình linh cảm người em gia sư cãi nhau là thằng D

-‘cãi nhau vụ gì? thằng đó thằng nào?về lâu chưa?’, mình hỏi dồn dập, h mới nhớ sao thằng bạn mình lại nói là kì kì

-‘cãi nhau vụ gì sao tao biết, thằng đó tên D, mới về tức thì đó, thằng kia về luôn’, thằng bạn nói, mình bực bội hẳn, thế là thằng D xuất hiện và đi theo em gia sư, nhưng sao họ lại cãi nhau. Mình gãi tay ko thì mình xách xe chạy tìm em gia sư rồi. chẳng biết cái thằng có bệnh tâm lí đó có làm gì em gia sư ko nữa. Mình cúp máy sau khi hỏi xong thằng bạn, mình cũng kịp hỏi nó và biết chỗ đó là quán cà phê và nhờ nó tìm thông tin ở nhỏ Ban dùm mình.

Cảm giác này vừa nóng ruột vừa tồi tệ, mình gọi điện cho em gia sư và em không bắt máy, mình càng lo lắng và gọi lại thêm lần nữa. Sau nhiều hồi chuông thì may mắn em bắt máy, có lẽ đang đứng trên đường hay đang chạy xe vì mình nghe tiếng xe rất ồn ào trong điện thoại

-‘alo, em nghe’, em trả lời với giọng lớn

-‘em ở đâu? về chưa?’, mình hỏi em, cố tỏ ra bình thường như chưa biết gì

-‘em đang về, đang ở ngoài đường, em gặp phiền 1 chút’, em nói với mình, có vẻ như đang bận

-‘chuyện gì? em ở đâu, anh tới’, mình vừa nói vừa đi vớ cái quần jean để thay

-‘lát em nói, lát em ghé qua nhà anh, giờ em về đã, ở ngoài nghe điện thoại nó giật mắt’, em nói sau đó thì cúp máy, mình ko kịp hỏi gì thêm cũng ko gọi lại vì sợ em đi đường nghe nguy hiểm. Mình biết là em gặp chuyện gì phiền phức và mình thấy lo, sao cuộc sống ko thể êm ả chút nào cho khỏe, hết chuyện này đến chuyện khác

Mình thay cái quần jean và đi xuống phía dưới bậc đá, ngồi ở nhà cũng thấy khó chịu. Những lúc có chuyện này mới thấy cái tay gãy đúng phiền phức. chẳng đi đâu được, xe cũng ko dám chạy. Đúng là khổ

Mình đợi hơn nửa tiếng mà em gia sư chưa về trong khi cái quán đó thì cũng đâu phải ở nơi nào xa xăm, mình lo lắng đứng ngồi không yên mà gọi điện thì ko dám. Điện thoại mình liên có tin nhắn, tin nhắn của nhỏ H: ‘sắp có chuyện lớn rồi đó’, tin nhắn đó như chọc vào cái tâm trạng đang bất ổn của mình. Mình dặn mình rảnh bình tĩnh, chuyện đâu phải phim và chẳng tới mức đó. Mình không nhắn lại tin nhắn của nhỏ H dù mình muốn lắm vì mình biết với tính nhỏ H, nhỏ cũng dậm dậm ra thôi cũng chẳng hỏi được gì, ngay cả cái mục đích nhỏ H hành động mình cũng ko rõ thì làm sao có thể hỏi gì nhiều.

...

Mình rảnh đợi tới gần 10 thì mới thấy em gia sư, chạy sau em là chiếc xe ex, mình thấy em gia sư vừa mừng vừa lo, và cũng thấy thắc mắc, mình thấy bực mình khi thấy thằng D ngồi trên xe, không biết hôm nay nó tới đây làm gì, và lúc này chuyện gì đã xảy ra. Em gia sư chạy xe nhanh lắm, em chạy về phía mình, dừng xe lại

-‘anh’, em gia sư nói như khấn thiết lắm

-‘chuyện gì?’, mình hỏi thì ngay lúc đó thằng D cũng vừa đáp xe lại ngay gần xe em gia sư. Máu điên mình nổi lên. Mình nhìn nó tức tối, nó cũng nhìn mình bằng ánh mắt sắc lạnh. Hôm nay nhìn D rất bảnh, mặc quần jean và áo cũng bằng jean, em gia sư thì mặc chiếc váy màu hồng nhạt, nhìn hiền lành. Em gia sư không trang điểm và để tóc xõa, tô son như mọi lần

-‘D về đi, tớ ko thích nha’, em gia sư có vẻ cũng hơi hoảng, sau em định thần em quát, lần đầu tiên mình nghe em xưng hô cậu tớ

-‘Tớ đưa cậu về thôi mà’, thằng D nói, giọng nó trở nên ngọt, mình biết là họ vừa cãi nhau về chuyện gì đó và tình hình căng thẳng.

-‘về đi, tớ phát mệt với cậu’, em gia sư nói, giọng cũng dịu lại

-‘uhm, tớ về, về nhà tớ nhắn tin nha’, nó nói tỉnh bơ, mình ko nghĩ sao mới cãi nhau giờ lại bình thường thế đc

-‘khỏi, về đi’, em gia sư nói, em có vẻ mệt mỏi. Mình tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra

Thằng D chạy đi rồi, em gia sư và mình ngồi xuống bậc đá, em thở mạnh, chắc chạy nhanh nên mệt

-‘có chuyện gì?’, mình hỏi liền, tò mò quá rồi

-‘sao anh biết mà xuống đây, đợi lâu chưa?’, em gia sư hỏi ngược lại mình, trời bắt đầu mưa lâm râm, giống như kiểu mưa phùn

-‘thì anh ở nhà chán quá nên xuống đây hóng gió, mới xuống àh’, mình nói dối, thực chất là mình lo sốt vó và ngồi ko yên nên xuống đây

-‘àh, em ko mua đc bánh, tại có chuyện’, em gia sư nói, mình lấy tay chấm mồ hôi cho em gia sư, nhìn em thấy thương. Không biết có bị đói bụng không nữa.

-‘chuyện gì, bánh thì khi khác ăn’, mình nói, hi vọng mọi thứ vẫn ổn

-‘em với D cãi nhau’, em gia sư nói nhỏ, em có vẻ buồn

-‘D nói là thương em, D nói D thực ra luôn quan sát cuộc sống của em , theo dõi chi tiết nhưng ko ra mặt’, em gia sư nói tiếp, mình nghe rõ từng lời, thấy máu trong ng giống như đông lại, thằng đó ko biết nghĩ gì, ý đồ của nó là gì

-‘vậy thì làm gì cãi nhau?’, mình hỏi em gia sư liền

-‘chuyện lằng nhằng lắm, nhưng đại loại là D nói từ h nếu ko làm ng yêu thì nó sẽ làm tri kỉ, bên em mãi mãi’, em gia sư nói thế, mình nghe mà buồn cười. Gì mà tri với kỉ, đâu ra kiểu đó nữa vậy?

-‘đâu ra vậy?’, mình hỏi em, thấy bực mình quá

-‘thì thằng D nói thế’, em trả lời, mình tin chắc có chuyện gì đó nhưng em gia sư giấu mình thôi .Chắc có uẩn khúc gì đó em ko tiện nói, mình cũng để yên cho em gia sư, vì mình thấy em có vẻ căng thẳng và mệt mỏi.

-‘kệ nó đi, em mệt hả?’, mình hỏi em,

-‘uhm, phát chán’, em trả lời ngán ngẩm

-‘em có thể cho anh biết mọi chuyện ko?’, mình nói, mình nghĩ đây là cách duy nhất giúp mình và em lại gần nhau và ko gặp nhiều phiền phức từ những ng xung quanh. Có vẻ lời đề nghị đó quá đường đột nên em gia sư ngạc nhiên.

-‘khi nào có dịp em sẽ kể, h em mệt quá’, em gia sư bình tĩnh và nói, giữa mình và em cần sự đồng điệu trong tâm hồn và ko cần nói nhiều cũng có thể hiểu nhau. Mình dù muốn biết nhiều chuyện nhưng mình hiểu mình ko thể ép em, khi nào em cần em sẽ nói.

Mình và em cùng im lặng, em gia sư tĩnh lặng nói

-‘em đang phải trả giá anh ơi’, em nói nghe giọng có vẻ mệt mỏi

-‘trả giá gì?’, mình hỏi, gợi cho em nói chuyện, em phải gỡ thì nó mới hết rồi

-‘thì em đùa giỡn quá nhiều nên giờ em gặp rắc rối’, em gia sư nói rành mạch, mình nghe ở cơ thể em mùi bia pha với mùi nước hoa, cái mùi nghe lạ lắm

-‘em đùa giỡn với ai?’, mình hỏi em, thấy em như cánh hoa trong mưa, ai cũng có quá khứ và can đảm là dám nhìn lại hay không

-‘haha, em nói nhảm đó, thôi đi, khi khác em rảnh em kể anh nghe, h em về’, em nói nhanh như kip định thần, để lại trong mình 1 khoảng tiếc nuối dài đằng đẵng g.

-‘em sẽ ổn phải ko?’, em nói khi leo lên xe

-‘chắc chắn’, mình nói, hẳn là có chuyện gì xảy ra với em gia sư, em chạy về và mình thì vào nhà

Mình quyết định ko thể ngồi yên mãi

Reply With Quote

Say nắng gia sư của em trai

Update ngày 31/08/2012:thứ sáu, ngày thứ 33 yêu nhau.

Tối hôm qua mình trở vào nhà với nhiều thứ tâm trạng. Thằng D đã xuất hiện và chính thức giở trò, nhiều ng nói mình ko nên để ý nhưng thực ra nếu ở trong hoàn cảnh mình mấy ng đó có nghĩ vậy ko? Nó hiện diện trước mắt và làm đủ trò như thế thì cứ bỏ qua riết àh, chẳng biết nó còn làm tới mức nào. D thật tình ko giống như HA, D là mẫu ng dạng khó đoán và ko hề rõ ràng. Hẳn có bệnh tâm lí và hành động rất mờ ám, ko thể biết. Tất cả mọi thứ mình làm là bảo vệ người mình yêu và chính mình, hơn là cứ ngồi yên và chờ xem chuyện gì xảy ra.

...

Mẹ và mình có nói chuyện vài câu khi mình trở lên nhà tối hôm qua

- ‘con đi đâu đó?’, mẹ mình vừa bước ra khỏi phòng và hỏi mình

- ‘con đi xuống dưới nhà dạo mát chút’, mình nói, mà thực ra ở dưới chỗ mình và em gia sư hay ngồi nhiều gió lắm, hôm qua còn có mưa lâm râm nữa mà.

- ‘mày gặp con Linh đó hả?’,hôm nay mẹ có vẻ bắt đầu trở cáu sau vài ngày mẹ để yên, mẹ mình hỏi bằng giọng nghe khá gay gắt.

- ‘ạ’, mình trả lời thẳng thắn, mình không muốn yêu lén lút và dù gì mọi chuyện cũng đã phơi bày. Mình bước lại tủ lạnh rót nước uống, cố gắng tỏ ra hết sức bình thường

- ‘mẹ nói sao con không nghe vậy?’, mẹ mình đổi giọng ngọt ngào, mình biết có nhiều lí do để mẹ ko ưng, nhưng để mình 1 lần yêu, 1 lần tự quyết định cuộc đời của mình khó đến thế cơ àh?

- ‘con xin lỗi nhưng lần này mẹ để cho con làm theo ý con đi được ko?’, mình nói với mẹ bằng giọng nói nghiêm túc và cứng rắn. Sau cái vụ con nhỏ Nhung, mẹ cũng ngại thì phải dù gì thì mẹ cũng thấy cách nói chuyện và xử sự của nhỏ Nhung, mẹ ko còn lí do gì để ghét mình với nó.

- ‘mày yêu đi rồi sướng khổ tự chịu’, mẹ mình nói, mẹ mình quá lo lắng ình, sợ mình ngã và đau

- ‘con phải đi thì mới biết sướng hay khổ mà mẹ’, mình nói vụng về, muốn nói nhiều hơn nữa nhưng đầu óc trống rỗng. Mình nói thầm trong lòng , dù khổ con cũng sẽ đi tiếp, bước tiếp tới khi nào ko thể nữa thì thôi.

Mẹ mình lắc đầu ra chiều ngán ngẩm rồi bỏ vào phòng, mình ngồi lại bàn ăn uống nước, trước khi mẹ đóng cửa mình kịp nhìn thấy thằng em đang nằm ngủ say sưa. Mẹ là người phụ nữ nghiêm khắc gần như là có lòng tự tôn rất cao. Trong cách dạy con của mẹ và ba có 1 khoảng cách khá dài vì thế ình còn ở chung cũng có nhiều xung đột. Mẹ mình yêu mình theo kiểu là vẽ sẵn con đường ình đi, từ đó giờ mẹ chưa từng muốn mình có người yêu là vì mẹ có ý định sẽ giới thiệu ình 1 cô gái hợp ý mẹ và nhỏ Nhung là 1 điển hình. Và giờ dù không thành công trong việc nhỏ Nhung thì mẹ vẫn không đồng ý chuyện mình với em gia sư.

...

Sáng thứ sáu, hôm nay em gia sư và mình đi học như mọi ngày. Mình dạo này đã quen dậy sớm và vì thế mình luôn xuống dưới sảnh đợi em trước. Dạo này hay nghe mấy bài hát của Phạm Quỳnh Anh, vì em gia sư kêu giống tâm trạng em và mình muốn nghe để hiểu hơn về tâm trạng đó của em gia sư, những bài hát có tâm trạng da diết và nao nức, thường là thất bại trong tình yêu nhưng trái tim luôn yêu.

- ‘T ế vợ’, mình nghe tiếng em gọi mình, nãy giờ mình chơi game, hôm nay em gia sư tới trễ 10p. Mình ngược lên nhìn em, thì thấy em cười nụ cười trên đôi môi đỏ mọng.

- ‘em lấy anh mà ế gì?’, mình đứng lên tắt game bỏ điện thoại vào túi và bước lại chỗ em. Mình cũng cười, nhiều lúc mình có cảm giác em có 1 chỗ để cất mọi muộn phiền ở ngày hôm qua, vì thế dù hôm qua có chuyện gì thì sáng nay em vẫn ráng giữ nét tươi tắn. Cũng có thể vì em quá quen với những chuyện tương tự thế

- ‘ai lấy, có ma nó thêm’, em đáp liền, chưa từng thấy em chịu thua. Cái vấn đề em gọi mình T ế vợ mình nói nhiều lần thì em vẫn nhất quyết gọi, đến mức nhiều lúc mình nghĩ đó là tên của mình. Mình đưa tay nhéo lên má em, em la đau oái oái nhưng miệng cứ cười. Chú bảo vệ già nhìn mình vui vẻ. Tự mình cũng thấy vui vẻ

- ‘khi mà anh lành tay là mình đi chơi liền’, mình nói với em gia sư, lâu nay ko để ý tới cái xe của mình, sau cái vụ tai nạn thì thỉnh thoảng thằng anh mình qua mượn xe chạy thì hầu như nó nằm im trong bãi giữ xe.

- ‘đi đâu mà nói?’, em gia sư hỏi liền

- ‘đi đầm sen nước, lâu lắm anh chưa đi’, mình nói với em, hồi đó mình hay đi đầm sen nước với đám bạn lắm , đi chủ yếu chơi mấy trò chơi với dùm gái, tại hồi đó FA và hay ganh tỵ với mấy đứa người yêu của nhau mà đi đầm sen chung. Nhìn bọn họ tình cảm lắm

- ‘đi dùm gái àh?’ em hỏi mình liền, giống như đọc được suy nghĩ của mình

- ‘có nỳ rồi dùm chi’, mình nói chống chế

- ‘haha, chứ ko phải mấy thằng con trai hay nói là dùm gái là bản năng và hay giải thích với ng yêu là anh dùm thôi, có gì đâu’, em nói , tỏ ra vẻ am hiểu bọn con trai quá.

- ‘bọn nó khác, anh khác’, mình nói, sáng nay trời xanh gió mát. Từ ngày đi học buổi sáng mới cảm giác sài gòn ở 1 buổi sáng dễ chịu nhường nào, hay có người yêu và những thứ nhỏ nhặt cũng làm tâm trạng thoải mái.

- ‘anh gay àh, hahaah’, em phá ra cười, chọc quê mình. Có vẻ cười rất sảng khoái

- ‘em muốn biết ko?’, mình hỏi đùa lại, lúc này em vẫn đang cười, chắc em thích thú với ý nghĩ mình là gay

- ‘gay thì cũng như ng ta mà anh’, em nói tỉnh queo, mình đang định nói tiếp thì em rẽ vào quán phở dạo này mình và em gia sư hay ăn

Gọi 2 tô phở tái nhiều nước béo, nhiều bánh phở. Mình và em gia sư ăn lần đầu ở quán này cũng lâu rồi, hôm đó thế này, mình và em gọi 2 tô phở tái, hôm đó em gia sư than đói dữ lắm nên mình kêu người phục vụ cho nhiều bánh, mình trước đó cũng biết em thích bỏ nhiều nước béo nên mình gọi luôn. Khi người phục vụ đi rồi, em gia sư mới nhại lại giọng mình

- ‘cho em nhiều bánh, nhiều nước béo, nhiều thịt , nhiều rau’, nói xong em cười liên. Mình cũng đang cười vì cái tính tình nghịch của em thì em gia sư nói tiếp

- ‘nhưng tính giá 10k thôi’, em vẫn nhại giọng mình. Lần này thì em cười dữ nữa

- ‘gì gì, kiểm chuyện ah?’, mình hỏi em, biết em đang kiểm có chọc mình

- ‘haha, anh mà gọi kiểu đó nó đuổi anh ra khỏi quán, đốt phong lông’, em nói, mình buồn cười vì đầu óc em phong phú, tự tưởng tượng rồi tự bịa chuyện ra nói

- ‘tự biên tự diễn quá ha’, mình cười nói

Chuyện cũng chẳng có gì sau cái vụ hôm đó, nhưng tính em gia sư thì nhớ dai và hôm nay em gia sư nói lại, em gia sư nói về việc đó và còn bày trò thêm nữa, em nói khi người phục vụ hỏi mình và em ăn gì, mình trả lời như mọi ngày.

- ‘bữa nào mình đóng phim đi anh?’, em nói với mình

- ‘phim gì?’, mình ngạc nhiên hỏi em, mình suy nghĩ lung lắm.

- ‘thì tự dưng em thích thể thui’, em nói băng quơ, hơi khó hiểu thiệt.

- ‘mà phim gì?’, mình hỏi,

- ‘để em về nhà viết kịch bản rồi chiều nay gặp nhau mình đóng’, em ra chiều bí ẩn, ko biết em nghĩ ra chuyện gì nữa. Hay em kiểm có gặp mình, mình hoang tưởng thế mà thấy thích thú

- ‘vậy chiều nay gặp nhau àh?’, mình hỏi em, thấy vui lắm

- ‘ohm, chiều 2 h em qua đón anh đi chơi, hay anh có hẹn với em Nhung’, em nói đùa rồi cười, mình kì thực ko thích em nhắc tới nhỏ Nhung, mình nghe thấy khó chịu khi em ghép mình với nhỏ đó, dù là nói giỡn.

- ‘ko nói vậy nha’, mình nói với em gia sư, rất nghiêm túc.

- ‘ohm, biết rồi, dữ quá’, em bĩu môi than rồi cười. Mắt sáng lên thấy rõ khi người phục vụ bưng đồ ăn tới. Mình phì cười vì cô bé heo của mình đáng yêu quá .

Ăn xong xuôi thì em chở mình tới trường, chở tới trường cũng tới 7h rồi nên em chạy nhanh tới trường học sợ bị trễ, mà thực ra ngày nào em gia sư cũng đi học trễ ít nhất là 15p. Nhưng em gia sư nói giờ đó thầy cô mới vừa vào à. Nhớ lại tối hôm qua mình vẫn còn tò mò thằng D không biết nói gì với em gia sư mà bọn họ cãi nhau, sau đó D chạy theo em gia sư tới tận chỗ nhà cùng em gia sư làm gì? Chẳng lẽ nó biết nhiều thứ như thế mà không biết nhà mình ở đâu, mình tin là nó có ý đồ gì đó khi chạy theo em gia sư tới tận nhà mình. Rồi tỏ ra tỉnh bơ như chưa có gì, và những tin nhắn trống, lời cảnh báo của nhỏ H xuất hiện cùng lúc. Không muốn nghi ngờ nhưng cũng thắc mắc.

Nghĩ hoài cũng chẳng tới đâu nên mình bỏ qua, mình cũng tập tìm 1 chỗ để quảng những thứ ko đâu vào đây

...

Giờ ra chơi, mình gọi điện cho thằng bạn quen nhỏ Ban, nghĩ lại mới thấy chuyện gì cũng có lí do của nó, nhờ mình lấy số nhỏ Ban, tính tìm thông tin rồi nhờ thằng bạn thể thân mà giờ thằng bạn có người yêu. Đúng là định mệnh, hồi đó mình có nghe ai đó nói về việc mỗi cuộc đời là 1 câu chuyện được thượng đế viết sẵn và vì là câu chuyện nên không bao giờ có chuyện công bằng. Có người câu chuyện đời họ bình lặng yên ả, chỉ chút gọn sóng, có người là đầy bão tố và tìm 1 chốn dung thân cũng khó. Và có lẽ câu chuyện cuộc đời mình, đầy rắc rối hay nhiều rắc rối đến mức khó tin, có lẽ đó là phút hứng thú nhất

thời của người viết câu chuyện về cuộc đời mình và rốt cuộc là câu chuyện đó dẫn mình đi tới đây, nơi mà mình có ng để yêu và bên ngoài đầy bão tố. Khi không thể lí giải vài thứ, người ta thường đổ cho thượng đế. Tình yêu của con người cũng giống như sóng biển, mãi mãi nối liền nhau, dù sóng nhỏ hay to, dù thật hay giả, thì những con sóng vẫn phải theo quy luật và nối liền nhau, như 1 ai đó, rồi sẽ yêu 1 ai đó

28. Chương 28

Mình gọi mà thằng bạn không bắt máy, mình nghĩ ngay là nó đang ngủ. Mình ngồi chém gió với thằng bạn gốc bắc mà cười đau ruột. Gần hết giờ ra chơi thì thằng bạn mình gọi điện thoại lại.

- ‘alo’, mình trả lời

- ‘gọi lại cho tau’,nó nói rồi cúp máy liền, chắc điện thoại hết tiền

Mình gọi lại cho nó

- ‘mày gọi cho tao có gì ko?’, giọng nó nói, đúng là nó vừa thức dậy, còn nghe tiếng ngáp

- ‘gọi chơi thôi, anh em lâu ngày ko gặp’,mình nói, ý định mình là hỏi nó vụ hôm qua, nhưng nghĩ lại thôi vì thằng bạn có thể nghĩ xấu về em gia sư của mình hay gì đó không hay lắm. Mà biết 1 chuyện đã xảy ra cũng ko để làm gì?

- ‘rảnh vkl ha, tao đang ngủ đó’, thằng bạn mình nói

- ‘vậy ngủ đi’, mình nói, bỏ ý định hỏi han về em gia sư.

- ‘àh, mày với nhỏ bồ mày tốt chưa?’, nó hỏi mình,chắc nó cũng tò mò

- ‘bình thường như cơm sườn’, mình nói,cười, câu này là câu tủ của thằng này, mình nhại theo nó. Hồi đó ai hỏi nó, nó cứ trả lời : bình thường như cơm sườn.

- ‘đệt, vụ hôm qua sao rồi?’, nó hỏi mình.

- ‘tao có biết rõ gì đâu, mà chuyện gì?’, mình hỏi.

- ‘vợ tao nói nhỏ bồ mày là bạn hồi nhỏ của nó, nhưng nhỏ bồ mày tội nghiệp lắm’, thằng bạn nói, mình nghe như nuốt, đây là lời nhận xét đầu tiên về em gia sư dưới phương diện 1 người ko hề ghét em gia sư.

- ‘sao, nói rõ coi’, mình nói.

- ‘nhỏ bồ mày khổ từ nhỏ nhưng nhỏ bồ mày cũng thứ dữ, ko hiền đâu’, thằng bạn nói, có vẻ như nó đang mở nhạc. Ngủ dậy và vợ ngay tới máy tính khi chưa đánh răng là thói quen của nó

- ‘tao ko thích gái hiền, nhạt bồ mẹ’, mình nói đùa cho không khí bớt căng thẳng

- ‘bồ mày nhiều thằng theo lắm, nhưng nó yêu có 1 thằng àh, mà thằng này mất dạy lắm. thằng hôm qua là thằng theo bồ mày dai nhất trong ngần đó thằng’, mình nghe nó nói, những thứ này mình biết từ nhiều nguồn thông tin và không có gì ngạc nhiên, nhưng sao nghe lại mình vẫn có cảm giác như ai rút bớt không khí

- ‘gì nữa, mà hôm qua có chuyện gì’, mình hỏi nó

- ‘nghe vợ tao nói lại là thằng D và bồ mà có nhiều chuyện lắm nhưng chủ yếu là vì bồ mày không yêu nó và cự tuyệt,àh có chuyện này hôm qua tao quên nói’, thằng bạn nói, mình bắt đầu hồi hộp. Mình nghe trong giọng nói thằng bạn có chút gì e ngại khi nói ra

- ‘chuyện gì?’, mình hỏi liền, lúc này thằng bạn người gốc bắc đang kêu mình vào lớp vì hết giờ giải lao. Mình kêu nó đi trước đi

- ‘hôm qua lúc cãi nhau giữa nhỏ bồ mày và thằng D còn có thằng nữa, nhưng tao ko biết ai , lúc cãi gần xong nó mới tới’, mình giật mình khi nghe thằng bạn mình nói thế, ko biết là ai nữa
- ‘thằng đó thằng nào?’, mình hỏi liền
- ‘tao ko biết, nhìn cao to lắm nhưng mặt nó láo láo’, thằng bạn mình nói. Mình đoán là HA, buổi sinh nhật đó sao HA biết và tới, sao nhiều thứ rối quá vậy.
- ‘bồ tao đẹp ko?’, mình hỏi nó, lái sang chuyện khác cho câu chuyện tự nhiên hơn
- ‘đẹp thua vợ tao’, thằng bạn nói, mình biết là nó đang rất hạnh phúc với nhỏ Ban, quen nhau nhiều năm mà chưa từng thấy nó như thế
- ‘thôi anh vào học đây’, mình nói, thấy hơi bấn loạn vì những thứ nó nói

- ‘anh mà nậu mày’, nó nói rồi mình cúp máy. Mình vào lớp học, mình hiểu rõ mọi chuyện đang mở ra, từ từ, thằng D và thằng HA cùng xuất hiện, mà theo mình biết em gia sư quen HA sau khi D bỏ đi, vậy rất có thể thằng D bỏ đi nhưng luôn theo dõi rất sát mọi hoạt động của em gia sư. Điều đó nghe có vẻ khó hiểu, nhưng xét với 1 thằng mang tiếng có bệnh tâm lí thì có thể em gia sư là tình đầu day dứt mà nó mãi ko bỏ được và lên nhiều kế hoạch. Mình nghĩ thế mà còn thấy mình điên, chắc mình xem nhiều phim đến mức nhiễm loạn.

Thằng D lại nhắn tin nhắn trống ỳnh, mình ko quan tâm, cái tin nhắn trống trong số 3 tin nhắn nó gửi liên tục có 1 dấu chấm, 1 dấu chấm duy nhất, mình nghĩ là nó bấm nhầm nên thôi

...

Giờ ra về, em gia sư tới đón mình đúng giờ, mình vẫn tỏ ra bình thường vì mình cũng thấy chuyện chẳng có gì, mình sẽ tranh thủ cơ hội chiều nay đi chơi chung mình sẽ tâm sự nhiều chuyện hơn với em, mình tin em luôn muốn nói gì đó với mình chỉ là em còn e ngại và chưa có dịp. Rồi nắng sẽ lên, mọi thứ sẽ qua

- ‘trong tim anh, có chỗ cho em?’, em hỏi mình, tất nhiên là có, mình hơi ngạc nhiên về câu hỏi đó, có giống với câu con gái hay hỏi người yêu là anh có yêu em không?

- ‘tim anh là chỗ sinh ra dành cho em’, mình nói, tự thấy sến mà kể ra với em mình chưa từng dùng những lời ngọt ngào. Vì mình không dám, vì mình tự thấy sến dù những lời ngọt ngào đó là tình cảm của mình không chút giả dối.

- ‘ohm, đc rồi, chiều đi đóng phim nha’, em gia sư nói, trở lại giọng nói vui vẻ thoải mái, em cho xe chạy nhanh, mình ôm em chặt bằng 1 tay

Chở mình về tới nhà thì em gia sư hẹn mình 1h30 gặp lại, mình và em chắc là hai đứa yêu nhau mà toàn đi chơi buổi chiều, khi mà trời nắng và người ta ngủ trưa thì mình và em gia sư đi chơi. Thực ra đi buổi tối cũng được nhưng ít thời gian và không thoải mái với cái tay gãy và còn việc mẹ mình nên bọn mình thường đi buổi chiều.

...

Mẹ mình về ăn cơm và biết vụ em gia sư chở mình đi học, nhưng mẹ mình vẫn ỳnh tiền đi xe ôm như kiểu ko xác nhận chuyện đó, còn về việc cấm mình thì mẹ mình chắc hiểu rõ là bây giờ không còn tác dụng nhiều. Mọi thứ vẫn ổn.

...

Mình ngủ trưa liền ngay sau ăn cơm và thức dậy chuẩn bị, mình xuống tới nơi thì cũng gần 1h30, ngồi hóng gió chút xíu thì em gia sư tới. Em gia sư mặc nguyên bộ đồ đen, em làm mình nhớ lại cái dạo mình mới gặp em khi em tới nhà mình dạy kèm. Khi ấy em rất hay mặc đồ đen và cột tóc cao, nhìn gương mặt có chút lạnh lùng. Dạo đó đến tận bây giờ, ở em mình luôn thấy cái mong manh dù em ko từng tỏ ra như thế

- ‘đóng phim gì mà mặc đồ đen thui’, mình nói với em, hôm nay mình mặc quần jean áo sơ mi caro, cái áo này lâu lắm chưa mặc.

- ‘kệ em, anh có cái áo đâu đẹp vậy?’, em hỏi mình, em đưa tay chỉnh lại cổ áo ình, lúc này mình bẻ cổ áo chưa đúng nếp. Em lại chạm vào mình, mình lại thấy ấm áp thân thương, em ân cần quá mức với mình.

- ‘áo cũ rồi lâu lắm anh chưa mặc’, mình nói vui vẻ, trong người là cảm giác sung sướng. vì được khen hay vì em gia sư chạm vào mình.

- ‘đi thôi’, em nói rồi lấy nón bảo hiểm đội ình. Dù cố gắng nhưng có những thứ đã dần thành thói quen với mình.

Mình cười và leo lên xe em ngồi, em để cái cặp quàng qua tay lái, cái cặp nhỏ cũng màu đen

- ‘đi đâu heo?’, mình hỏi em, con heo gầy của mình

- ‘em chưa biết nữa’, em gia sư trả lời ngắn gọn, mình tò mò không biết sẽ có tiết mục gì. Tay em gia sư từ sau hôm kỉ niệm, em luôn đeo đồng hồ mình tặng và mình cũng vậy.

- ‘có làm kịch bản chưa?’, mình hỏi em, mình nghĩ cái kịch bản em nói là giỡn thôi nên mình giỡn lại

- ‘rồi, trong cặp’, em trả lời, không nói gì thêm. Đi chơi buổi trưa đúng là có cái hay là đường phố không đông nhưng nóng và tay mình ngứa ngáy, có vẻ như hôm nay em gia sư có chút bối rối nên cả đi đâu em cũng ko định hình, cứ cho xe chạy thật chậm trên phố.

- ‘em muốn ngủ cùng anh’, em gia sư nói, mình như ko tin vào tai mình, mình bắt đầu nghĩ bậy bạ sau câu nói ấy, nhiều thứ mông lung quá. Không biết chẳng lẽ đóng phim là thế.

- ‘hả?’, mình hỏi em liền

- ‘không phải quan hệ đâu, chỉ ngủ thôi’, em trả lời, mình nghe hơi sững sờ vì câu nói, sao em nói đi đóng phim gì mà. Mình không nhìn thấy mắt em nên ko đoán được em đang như thế nào, chỉ thấy có lẽ em mệt mỏi và muốn ngủ

- ‘uhm, đi ngủ, anh cũng buồn ngủ’, mình nói và dặn bản thân sẽ ko nghĩ hay ko làm gì bậy bạ

- ‘nghĩ em dễ dãi đúng ko?’, em hỏi mình e ngại, tất nhiên mình có ngỡ ngàng nhưng mình ko nghĩ em thế, mình hiểu em không như thế, chỉ là em hơi không giống những người con gái khác. Em muốn vượt qua những giới hạn và là chính em

- ‘ko’, mình trả lời, ko giải thích gì thêm, mình nghĩ càng giải thích em càng nghĩ mình có bao biện

Mình và em sau khi chạy lòng vòng 3 lần xung quanh những con đường gần khu nhà mình thì mình và em gia sư chạy vào cái khách sạn hôm bữa mình và em vào. Cảm giác trong mình cứ nóng rần dù mình không muốn thế. 49 ngày gần tới và giống như em đang cố gắng làm càng nhiều thứ càng tốt. Gửi xe và lên nhận phòng mình và em lại leo lên tầng hai, lần này là căn phòng khác, chỉ có 1 cánh cửa vào và tối om. Mình biết cả 2 đứa đều ngại.

- ‘mở ti vi lên anh’, em nói mình, lúc này là vừa vào tới phòng và em đang mở điện.

Mở ti vi xong mình ngồi xuống giường, em cũng ngồi xuống giường, cả 2 im lặng ngại ngùng như ko biết bắt đầu câu chuyện từ đâu

- ‘ngủ đi heo, anh canh cho’, mình nói, ngoài tiếng hát ca sĩ Tuấn Hưng thì không gian im lặng ngọt ngào. Như đợt mình nói, em gia sư cởi giày và nằm xuống, mình dặn mình đừng nghĩ bậy bạ. Mình cũng nằm xuống

- ‘em nói chuyện nha’, em nói, lúc này em ôm mình, lúc này thì hai tay em để 2 bên và mắt thì nhìn lên trần

- ‘uhm, anh biết trò chơi nào mang tên 49 ngày chưa?’, em gia sư hỏi mình, mình không ngờ em nói tới chuyện này, không biết em đã biết mình biết chưa?

- ‘sao?’, mình nói, giọng mình tỏ ra bình thường

- ‘nếu em yêu trong 49 ngày thôi thì sao?’, em gia sư hỏi mình, sao em lại mở bài ngứa, sao hôm nay em nói tới vấn đề này. Mình dù biết trước nhưng ko tránh khỏi sự thất vọng, thì thà rằng đừng nói, để mình còn hi vọng. Có lí do gì em nói ra? Cảm giác như ai đâm thẳng vào tim

- ‘sao lại là 49 ngày?’, mình hỏi em, cố tỏ ra như em đang đùa về cái gì đó đơn thuần mang tên 49 ngày thôi.
- ‘em thích con số ấy, nó trái ngược với tình yêu, nó mang danh cái chết’, em gia sư trả lời đơn thuần, ko hề nhìn qua mình. Mắt em dính ở trên trần nhà, nơi có cái quạt đang quay
- ‘nếu trò chơi 49 ngày đó có em, thì anh cũng muốn chơi’, mình nói đúng với suy nghĩ của mình. Mình vẫn có lòng tin là trò chơi đã từng diễn ra, và cái đã từng đó là ở quá khứ, mình là ngoại lệ. Câu nói của mình chắc khiến em ngạc nhiên.
- ‘yêu mù quáng và vẫn yêu?’ em hỏi mình, lần này mới quay sang nhìn mình. Đôi mắt em chứa thật nhiều sự trống rỗng, nhìn mênh mang hơn cả biển khơi
- ‘uhm’, mình trả lời
- ‘dù giả dối ngay từ đầu vẫn yêu?’, em gia sư hỏi, như cố dùng những từ ngữ phủ phàng, quả nhiên tim mình cứ nhói lên sau từng câu nói của em, dù mình đã lường trước. Chỉ là mình ko nghĩ em sẽ nói ra, nói thẳng trực tiếp với mình.
- ‘uhm, anh vẫn yêu’, mình nói, giọng mình chắc nịch. Mình biết nhiều thứ hơn em nghĩ và mình chưa từng hối hận yêu em. Vì mình có đủ lí do để cam tâm tình nguyện yêu em, yêu nhiều hơn trăm ngàn lần lời mình có thể diễn tả
- ‘anh nói nha’, em gia sư nói, mình tự hỏi sao em lạnh lùng đến thế, lời em nói có vẻ như đánh thép, như khẳng định đó là trò chơi của em.
- ‘uhm, vì anh ngay từ đầu bắt đầu với em là tình yêu, anh ko biết em có yêu anh ko, nhưng anh luôn tự tin tình yêu của anh đủ để cả anh và em xài, ko có gì phải hối hận’, mình nói rõ ràng, biết là trong tim mình có nhiều thứ đang trở nên lộn xộn nhưng những thứ đó không ảnh hưởng hay không hòa trộn vào tình yêu của mình. Em gia sư chắc chắn nghĩ là mình sẽ ngạc nhiên vì những thứ em nói, nhưng mình không tỏ ra như thế, mình bình tĩnh sẽ làm mọi thứ cứu vãn và giữ lại mọi thứ.
- ‘anh ko thấy em ác độc àh?’, em hỏi mình, em lại nhìn lên trần, giọng em trùng xuống. Nếu em ác thì em chỉ cần 49 ngày thì đá anh, cần gì phải nói ra.
- ‘có, em ác mà, nhưng anh yêu’, mình nói, em có ác hơn nữa thì mình vẫn yêu dù mình có chút thất vọng khi biết mình cũng là 1 món đồ chơi.
- ‘để em nói anh nghe’, em nói, thở ra như trút bỏ nỗi lòng.
- ‘ohm’, mình nói rồi nằm nghe, như mình từng nói, rồi thì mình cũng sẽ biết dần dần mọi thứ theo 1 cách nào đó. Tại sao lại như thế thì mình không rõ nên mình cứ đổ cho số phận vậy
- ‘sau mối tình với C bà HA, em yêu ai không quá 49 ngày, vì em sợ cảm giác không tình yêu, nhưng có tình yêu rồi em lại lo lắng nhiều thứ, cũng có thể em chưa thể yêu lại hay cũng có thể họ đòi hỏi ở em những thứ em chưa sẵn sàng cho. Em cho chính em 1 giới hạn 49 ngày, để yêu, để hiểu chính em’, em nói rõ ràng như muốn trút hết
- ‘và anh cũng ko phải ngoại lệ’, em nói tiếp, lời em nói như cửa vào mình, mình thấy rõ vết xước.
- ‘uhm’, mình trả lời, thất vọng nhiều lắm nhưng ko hối hận.
- ‘em nói rồi anh có quyền quyết định, em chưa từng nói những thứ tương tự với ai’, em nói, trong giọng nói như cố trút vào đó hết những nhẩn tâm. Mình chỉ thắc mắc sao em phải nói ra, hôm nay mới ngày thứ 33. Mình nghĩ là vì yêu và chính em đang sợ tình yêu đó
- ‘cứ tiếp tục đi, anh muốn đi tới cùng, nếu là trò chơi với em thì mình chơi tới cùng’, mình nói với em, câu trả lời này luôn nằm trong đầu mình.
- ‘mà sao em nói với anh những điều này’, mình hỏi vì mình tò mò.
- ‘vì em thích trò chơi vui hơn’, em nói, mình tin vừa có áp lực gì lên em, mình tin chẳng phải là giả dối mà vì em sợ hãi. Mình có thể ngu dốt nhưng mình có thể cảm nhận.

‘anh biết khi anh buông tay theo ý em, thì dù miệng em cười, chân em bước nhưng tim em đang tuôn máu, em chỉ đợi anh đi là em sẽ ngã nhoài một mõi. Em ngu ngốc để anh biết được những thứ đó và dù có chết anh cũng ko buông tay em”

- ‘ohm, cứ chơi đi, giờ thì ngủ yên trong lòng anh’, mình nói, em ngạc nhiên lắm. Mình hiểu hết với em thì mình nên thế, vì khi em nói những thứ như vậy là em đã mở lòng và em cần mình giữ em lại. Vì em muốn yêu, em yêu và em sợ. Có quá nhiều thứ uẩn khúc mình ko hiểu và đó là áp lực của em. Hôm qua hẳn có chuyện gì xảy ra và khiến em như thế. EM nằm yên không nhúc nhích, mình quàng tay ôm lấy em. Mình vui vì khoảng cách giữa mình và em đã rút ngắn, dù lời em nó làm mình đau, mình thất vọng.

Em quàng ôm mình chặt, chưa bao giờ em gia sư ôm mình chặt như thế, kiểu như em cố hết sức để bó chặt lấy mình. Rồi em ngủ yên lành trong vòng tay mình, mình cũng tranh thủ chụp 1 tấm hình em đang ngủ. Còn cái vụ em kêu đóng phim bị bỏ ngỏ, chắc em quên hay lấy đó làm lí do cho buổi nói chuyện này. Ngủ tới hơn 4h, em ngủ ngon lành và ít cựa quậy, từ giờ mọi thứ đã mở ra, mình sẽ là người chủ động dẫn em đi, vì mình may mắn nên biết được nhiều thứ hơn và mình sẽ không giống những người khác. Mình cũng sẽ ỉnh 1 kết cục khác, tốt hết mức có thể. Chẳng biết sao tâm trạng mình trước đó rồi bởi nhưng khi ôm em trong tay mình lại thấy thoải mái hẳn, mình thấy như vậy cũng tốt. Ngày 49 sẽ kết thúc và mở màn cho ngày 50, một quãng đường khác

Nếu em cầu cho tim em thôi đau và mình vững tin, thì mình sẽ cầu cho tay mình chắc chắn để giữ lấy tay em lâu thật lâu

...

Khi em gia sư ngủ dậy thì mình và em đi về, cả 1 buổi chiều ôm em trong tay, cả 1 buổi chiều dùng tay chạm vào mặt em, mắt mũi miệng. Mình ko chán. Mình chỉ hơi lo sau ngày hôm nay nhiều thứ sẽ thay đổi hay em sẽ có những bối rối, ngại ngùng. Nhưng dù gì thì mình cũng sẽ cố gắng. Trước giờ em dẫn mình đi theo ý em thì giờ mình sẽ dẫn em đi theo ý mình.

...

Tối hôm ấy mình và em gia sư nhắn tin bình thường. Thăng D thì vẫn nhắn tin nhắn trống ỉnh. Mình có cái tò mò là HA, sao xuất hiện trong buổi sinh nhật khi mà em gia sư và thăng D cãi nhau. Chuyện gì đã xảy ra giữa họ?

...

Update ngày 1/9/2012: thứ bảy, ngày thứ 34 yêu nhau

Về cái việc 49 ngày coi như là đã lật bài, chẳng còn là bí ẩn hay hi vọng nó không xảy ra nữa. Chỉ là từ bây giờ cố gắng để có cái kết quả tốt nhất có thể. Có nhiều người nói cũng rất đúng, yêu thôi không đủ và cuộc sống đâu chỉ có tình yêu. Nhưng có những người vì lỡ tay lạc mất người mình yêu mà ân hận cả đời. Mình là con người có trái tim làm bằng thịt và máu, nó biết đập biết yêu và biết đau. Em ngủ ngoan trong lòng mình suốt hôm qua, mình nghe tiếng em thở nhẹ nhẹ trong yên bình và mình biết nhiều đó với mình là đủ

...

Sáng thứ bảy mình vẫn đi học bình thường, em gia sư đã hẹn là hôm nay chở mình đi học. Mình thức dậy thì như mọi ngày có tin nhắn của em gia sư : ‘Dậy đi ngủ như heo’ thêm đó là 1 tin nhắn của nhỏ Nhung xin lỗi mình. Mình không quan tâm tới nhỏ Nhung vì dù gì mình cũng biết con người thật của nhỏ nhưng mình thấy nhỏ dây dưa và mình có chút tò mò sao nhỏ lại phải như thế thay vì chuyện đã vỡ lỡ và đã qua rồi. Mình tin nhỏ là 1 phần trong sự sắp đặt của ai đó. Hơi đa cảm nhưng mình nghi ngờ như thế.

Sáng nay trời nắng trong vắt, dạo này thường xuyên dậy sớm nên riết cũng quen, tâm trạng trong mình ở buổi sáng nay là hơi bàng hoàng vì những chuyện hôm qua. Mọi thứ lằng nhằng và kịch tới mức mình nghĩ đó là giấc mơ. Dù nhiều lần chuẩn bị tinh thần cho việc 49 ngày nhưng mà lời chính miệng em gia sư nói mình vẫn còn bất ngờ, nhiều ng cho đó là bị kịch nhưng riêng đối với mình đó là chuyện tốt chỉ là bất ngờ và mình tin có chuyện gì xảy ra trước đó khiến em gia sư hành động như thế. Mình nhớ rõ cái ánh mắt em nhìn mình dù em cố tỏ ra lạnh lùng hay đóng băng mọi thứ nhưng mình nhìn ra trong đôi mắt em chút thẳng thốt vì sự lạnh buốt hay tìm mãi cũng ko ra lí do để bản thân không đau lòng. D,HA, C... từng người

từng người đều góp phần vào cuộc đời của em gia sư và tác động, nhiều và ít hay ai hơn ai, con gái dù lạnh lùng tới nhường nào thì cũng luôn cần 1 chỗ dựa . Đời ko là mơ và cái gọi là thế gian cứ thế đẩy ta đi, đi mãi đi mãi muốn quay lại cũng khó. Em gia sư làm ình linh cảm như thế và mình mù quáng vẫn muốn dùng tình yêu của mình làm những vết thương trong em khép miệng và thôi rỉ máu.

- ‘tối trễ 10p’, mình cười nói khi thấy em, lần đầu tiên thấy em đi trễ như thế. Không biết là ngủ quên hay có chuyện gì

- ‘bấm h hả T ế vợ?’, em cười tươi hỏi mình. Mội em tô màu cam và cái quần bó cũng màu cam rất hợp với cái áo màu trắng phom rộng. Nhìn em rất bắt mắt và đáng yêu.

- ‘ngủ cho cổ vô’, mình nói giọng chọc tức em, vì lâu lắm mình mới có cơ hội như thế này. Mọi lần em quá đúng giờ , quá chín chu và em luôn là người chọc ghẹo mình. Đợi em mà mình chỉ thấy vui, cảm giác yêu cũng hình như thể hiện qua điều đó

- ‘ngủ đâu mà ngủ’, em nói nhẹ, đội nón ình và bắt đầu cho xe chạy. Chẳng biết sao theo lẽ là khi em gia sư nói ra những lời ấy mọi thứ đã trở nên phần nào ngưng ngập nhưng em gia sư vẫn bình thường, mình và em như mọi ngày như giữa cả hai có định ước ngầm là từ giờ chỉ yêu thôi. Tự dưng trong mình là cảm giác trong trẻo và êm ái. Cảm giác yêu làm mình thấy dễ chịu

- ‘chứ em làm gì đi trễ’, mình hỏi em không biết có chuyện gì, vì mặt em tỉnh bơ không đối đáp hay cãi ngang như nhiều lần, mọi lần là em sẽ nói cổ vì em ít khi nào chịu thua lắm mà.

- ‘em đi rồi phải vòng lại đó’, em nói, mình ngồi sau ôm em thật chặt. Từ ngày ngồi sau em và ôm mình đâm ra nghiện, cứ ôm và chẳng hề lo sợ người ta dòm ngó nhiều

- ‘em quên gì àh?’, mình hỏi em gia sư.

- ‘uhm,đi 1 hồi mới biết quên mặc áo, phải về mặc, hahaha’, em nói và cười haha, mình ko thể tưởng em dám nói như thế, mình nghĩ mình chọc em ai dè em chọc lại mình

- ‘thấy gớm ko?’, mình cười nói.

- ‘em đi trễ vì D đứng lằng nhằng’, em nói nhỏ chậm, em nói thật với mình như thế chứng tỏ là sau khi nói thẳng vụ 49 ngày thì hình như mọi thứ đã dễ dàng hơn khi nói ra.

- ‘nó làm gì?’, mình hỏi, nghe tới tên thằng D là mình thấy hơi bực mình. Mình ko ưa nó còn hơn cả HA và C

- ‘thì D nói mấy thứ, ko quan trọng lắm đâu’, em gia sư bình thản trả lời. Mình nghĩ chắc lại là yêu đương gì đấy.

- ‘nó nói yêu đương gì nữa ak’, mình hỏi, vẫn ôm em trong tay

- ‘không, nó hỏi thăm bình thường thôi, kêu là đi tập thể dục ngang qua nhà’, em gia sư nói. Cả mình và em đều biết ko phải là đơn giản như thế

- ‘kệ nó đi’, mình nói dù tò mò nhưng mình biết sáng này cái tò mò của mình chẳng thể đi tới đâu và thời gian ngắn ngủi còn lại mình chẳng muốn để bận tâm tới những thứ loạn xạ ko liên quan.

Mình và em sáng nay mua 2 ổ bánh mì. Một bánh mì thịt ình và 1 bánh mì trứng cho em gia sư. Mình và em tấp vào lề đường ngay chỗ trường mình ngồi ăn và nhìn xe qua lại. Nhìn ra phía bên ngoài dòng xe đang chạy qua lại, tấp nập lắm. cuộc sống vẫn luôn tiếp tục dù có như thế nào chẳng nữa. Em ngồi cạnh mình nhai liên tục ổ bánh mì, em khi nào cũng ăn rất ngon lành. Bên trên trời đang giăng những tia nắng ấm và âm thanh cuộc sống khiến mình dễ chịu lắm.

...

Mình vào trường học và em gia sư chạy đi về. Sáng thứ bảy em gia sư ko học. Sáng này vui nên thấy dễ chịu, thằng bạn người gốc bắc nói liên thiên về chuyện của nhỏ cùng trường, nó nói mà mình cười đau cả ruột. Kì thực cái kiểu nhây nhây của nó rất hiếm gặp nhưng càng nhây càng vui. Có lần mình chở nó đi mua mấy thứ đồ, đứng ở đèn xanh đèn đỏ thì kế bên chỗ mình có 2 em đi xe chung. Thằng bạn mình nhìn và phán liên

- ‘nhỏ đó đít bị đã quá mày’, nó nói to làm mình phát ngược với người ta, thằng bạn mình chắc hơi hồ nhưng với bản tính của nó nó tỏ ra bình thường. Khi mà 2 em ấy đưa mắt qua nhìn tỏ vẻ như nhìn 2 thằng mất nết. Mình ngại hết sức

- ‘nó nhìn mày kìa’, mình nói, lúc đó mình quê lắm rồi. Thế mà thằng bạn tỉnh bơ nói

- ‘nó nhìn kệ mẹ nó’, nó phán tỉnh bơ, mình ngại hết sức như muốn độn thổ, 2 em đó thì nhìn mình và thằng bạn bằng ánh mắt khinh bỉ. Từ đó có khi chở nó mà gặp đèn đỏ mình toàn đứng xa xa. Nó vậy đó, hơi thổ bỉ và bựa thôi rồi nhưng là thằng bạn chơi tốt lắm. Cái thằng bựa đó tự dưng sáng nay nói với mình 1 vài thứ nghe mơ hồ lắm. Mình đoán hình như nó đã đọc được chuyện mình viết, và cũng muốn inh lời khuyên.

...

Sau cái giờ học ngán ngẩm thì cũng tới giờ ra chơi, mình và mấy thằng bạn đi uống nước. Lúc này trong giờ học chị Q có gọi inh nhưng mình từ chối cuộc gọi vì ông thầy này hơi khó và ổng đã dặn là khi học tắt máy hay tắt chuông nên giờ giải lao mình gọi lại cho chị. Lâu lắm rồi ko thấy chị, dạo này chị cũng ko dính dáng tới chuyện mình và em gia sư sau cái bữa ăn ở nhà em gai sư cùng với HA. Hơi nghi ngại nhiều lắm nhưng cũng thoáng qua thôi

- ‘chị nghe nè T’, giọng chị nghe lạnh lạnh trong điện thoại. Mình đã biết chị là ng khôn ngoan và chị luôn tỏ ra như thế ngay cả trong cách nói chuyện

- ‘ạ, này em đang học nên giờ em gọi lại , có chuyện gì không chị?’, mình hỏi chị

- ‘àh, lâu ngày hỏi thăm em thôi’, chị cười nói vui vẻ lắm, mình rõ là chẳng có chị nào đủ rảnh để mà hỏi thăm thằng như mình vì không có lí do gì. Mình chưa kịp nói gì thì chị nói liền theo

- ‘nghe nói em quen Linh mà chị chưa có dịp nói chuyện’, chị cười nói rất linh hoạt

- ‘ạ, chị dạo này sao rồi?’, mình hỏi chị, thấy hơi kịch nhưng mình hỏi thế

- ‘chị khỏe àh, mà hôm nay em rảnh ko. Gặp chị chút’, chị hỏi mình, mình nghe thấy mùi có chuyện nhưng mình ko chắc là gì, cũng ko biết nên đi không. Dù gì chị Q cũng là chị của em gia sư và không giống như những ng khác, mình đang cố gắng giúp mối quan hệ giữa chị Q và em gia sư tốt đẹp hơn. Giữa họ có những hiểu lầm nên dẫn ra như thế. Cùng chung giọt máu thì chẳng lẽ mãi mãi đối đầu nhau

- ‘ạ, khi nào chị?’, mình hỏi chị

- ‘tối em rảnh ko?’, chị hỏi

- ‘ạ rảnh’, mình nói , tối hôm nay mình free. Đi gặp chị xem chị nói gì? Tất nhiên là mình sẽ nói với em gia sư nhưng mình ko biết chuyện sẽ theo hướng nào và chẳng lẽ ngẫu nhiên muốn gặp mình vì mình quen với em gái chị.

- ‘oh, 7h tối nha, chị đi làm về, địa chỉ chị nhắn cho ha’, chị nói sau đó mình và chị nói vài thứ linh tinh rồi cúp máy.

Hơi lẩn tẩn 1 chút, chị là người khôn ngoan và vì có lí do vì những hiểu lầm mà C gây ra nên chị trở nên nham hiểm và có vẻ hận thù. Trong lòng chị có mối thất lớn và do đó nên chị đâm ra ghét em gia sư. Mình chẳng thể làm gì nhiều nhưng mình muốn gỡ mối thất đó, vì mình nghi ngờ những mối thất trong chuyện này có liên quan tới chị

...

- ‘này chị Q gọi anh đó’, mình nói khi giờ ra về và em gia sư tới đón mình, em gia sư không mang áo khoác, môi em vẫn màu cam.

- ‘ủa, vậy hả, gọi chi?’, em hỏi , hơi chau mày lại. Giữa chị em họ có khoảng cách dài

- ‘chị rủ anh tối nay đi uống nước, nói có chuyện nói’, mình nói và để ý thái độ em gia sư thấy em hơi khó chịu thì phải

- ‘mấy h anh đi?’, em hỏi mình. Mình chưa nói mình có đi không thể mà em cũng biết là mình sẽ đi

- ‘thì chị Q hẹn 7h, em đi chung đi’, mình nói với em. Tự dưng thấy mình hơi vớ vẩn khi nhận gặp chị Q, nhưng ko đi cũng ko ổn

- ‘thôi, chị Q muốn nói chuyện với anh thì anh đi đi, tối em ở nhà học bài’, em nói giọng vui vẻ bình thường hay em tỏ ra thế.

- ‘em biết chị Q nói gì hả?’, mình hỏi em, sự bình thản của em khiến mình thấy hơi bất an

- ‘uhm, nhưng anh cứ nghe đi , trước sau gì cũng nghe mà’, em nói. Câu chuyện giữa mình và em gia sự càng trở nên khó hiểu, biết em đã chuẩn bị tinh thần ọi thứ. Nhưng mọi thứ cứ xoay vần mãi.

- ‘anh muốn nghe em nói, nói đi’, mình nói vì mình nghĩ chỉ cần lời em nói, mình nhất định tin.

- ‘em biết gì đâu nói’, em trả lời tỉnh queo và cho xe chạy nhanh.

- ‘mới nói biết h nói ko biết’, mình vặn lại liền , mình biết em biết rõ hơn ai hết những thứ chị Q sắp nói như thể chuyện này từng xảy ra trước đây

- ‘thứ em có thể nói bây giờ là 1 thứ duy nhất’, em nói, nghe trong giọng nói tiếng nhỏ nhẹ trầm đục nhiều cảm xúc lắm

- ‘em là con chó, con đĩ nhưng em yêu anh’, mình ko thể ngờ là em sẽ nói những lời như thế. Nghe đau lòng như ai cắt vào, hẳn là em đang bế tắc nhiều lắm. Tới mức tuyệt vọng. Mình từng nghe những lời chua cay nói về em như thế nhưng lần này là từ chính miệng em. Cảm giác như ai đó đang tâm cào xé nát bét mọi thứ, lời em nói phả vào tiếng xe cộ ban trưa, thế mà nghe nó não nề. Mình câm lặng chẳng còn tìm đủ từ để nói, để em hiểu với mình em ko bao giờ là ng như thế dù em có xác nhận hay cả thế giới xác nhận điều đó.

- ‘em thấy nặng ko?’, mình hỏi. Em gật đầu

- ‘với anh em là nắng, là mưa và là mọi thứ, vậy thôi’, mình nói. Thấy kì thực vụng về lắm, lời lẽ trong mình đóng băng vì những lời em nói rồi. Nghe đau lắm. Mình hiểu em quá tổn thương, quá bị kích và mình chưa từng nói quá lên. Người ta nói em lảng nhảng, điên khùng khi cố gắng làm quá mọi thứ, nhưng ng ta chưa từng nghĩ cho em là sao em lại trở nên như thế. Mình biết em ko hề muốn, chỉ vậy thôi.

...

Chở mình về nhà tới chỗ bậc đá thì cũng hơn 11h30 trưa, mình chẳng thấy được mặt em hết vì em đeo khẩu trang, mình chỉ choàng người tới ôm em thật chặt và em chạy đi mất. Mọi thứ dần dần mở ra

...

Trưa đó mẹ mình nói với mình về ba mình. Mẹ nói ba sắp làm đám cưới. Mình từng nghe phong phanh là ba có người yêu nhưng mình chưa từng nghĩ ba lấy vợ ở tuổi này. Theo mình thì vợ sắp cưới của ba chưa từng lấy chồng, đó là người phụ nữ trẻ độ 30 thôi. Mẹ mình trút vào lời nói những lời nghe lạnh tanh khi nói về việc ba sẽ lấy vợ. Mình tin chắc mẹ mình có đau, có ngỡ ngàng vì dù chẳng còn là gì nhưng nghe tin ấy không khỏi shock. Ai ở trong tình cảnh như mình sẽ hiểu là chẳng biết nên vui hay nên buồn. Ba mình lấy vợ mình ko phản đối nhưng mẹ mình chưa có ai và mình sợ mẹ cô đơn. Mình rõ ràng biết là giữa ba và mẹ ko thể quay lại với nhau và dù bất hiểu nhưng mình chưa từng hi vọng họ quay lại . Chỉ là trong mình ở buổi trưa hôm ấy là cảm giác hỗn tạp, hơi chông chênh. Vậy mới thấy có môn đăng hộ đối, có phù hợp mức nào thì cũng ko thể ngờ sự tan vỡ. Sự tan vỡ là thứ đáng sợ, len lỏi len lỏi từ những thứ nhỏ bé nhất nên đừng quá lo lắng sẽ ra sao về cái ngày mai ấy.

...

Tối đó mình đi gặp chị Q, biết mình gây tay nên chị hẹn quán ngay phía ngoài chung cư nhà mình. Vì quán gần nên mình đi bộ và cũng tới nơi, ngày hôm nay có nhiều chuyện đến với mình và trong tâm thức của mình có cảm giác chẳng còn ngăn thứ gì.

Quán cà phê này không đẹp, nó chật kín bàn ghế và thứ âm thanh xình xịch hỗn tạp nghe đến nhức đầu. Giọng cô ca sĩ hát chưa loét làm mình nghe phát nản. Mình vào quán và chẳng thấy chị Q đâu, gọi điện thì

chị nói chị đang tới. Không giống em gia sư, chị Q đi trễ tới nửa tiếng đồng hồ. Mình ngồi đợi, chơi game cùng tiếng nhạc dờ tẹ như cực hình.

- ‘chào cưng, đường kẹt xe quá’, chị nói và ngồi ngay xuống ghế, mình cười khi thấy chị cười

- ‘dạ’, mình đáp. Mình không nghĩ ở khu nhà mình giờ này có kẹt xe. Nhưng chắc chị có việc. Chị Q gọi nước ra bắt đầu ngồi thở, có vẻ chị hơi mệt. Chị Q mặc bộ đồ rất xì tin và ko hợp với mặt chị lắm.

- ‘em quen Linh àh?’, chị hỏi mình, chị biết rõ thế mà cũng hỏi làm chi.

- ‘dạ’, mình cười nói.

- ‘chị gặp em muốn nói 1 chuyện, chị biết là hơi sớm để nói những lời này’, chị nói e dè cân nhắc. Mình hơi ngạc nhiên chút.

- ‘dạ, chị cứ nói’, mình nói tỏ ra vẻ thoải mái và nghiêm túc. Chị Q đưa tay vuốt lại mái tóc uốn xoắn và nhấp ngụm nước trà. Mình nhớ lại những thứ chị từng nói, những hành động chị từng làm. Chúng luôn đối nghịch nhau và khi này khi khác

- ‘chị mong em đối xử tốt với Linh, nó khổ sở đủ rồi’, chị nói, mình biết khi dứt câu đó mắt mình mở to. Mình ko thể đủ thông minh để tưởng tượng chị sẽ nói những lời như thế. Mình lại thấy chị trong con ng khác và ko biết là có nên vui ko. Dù gì thì cũng ko phải chuyện xấu dù mình hoàn toàn ko hiểu động cơ của chị

- ‘dạ, em biết ạ’, mình nói dứt khoát. Mình có quyền hi vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp? Nhưng 49 ngày rồi chuyện này, chẳng lẽ lời nhỏ H từng nói là chị Q cũng biết về 49 ngày rồi là sai, vì nếu đúng ít gì chị cũng cảnh báo mình hay tìm cách nói gì đó ko hay.

- ‘chị với nó có nhiều thứ đáng tiếc xảy ra, nhưng suy lại thì đó vẫn là em chị. Hôm nay gặp em chị cân nhắc đủ lắm, tại trước đó em thấy chị với nó ở nhà xích mích nên chắc em cũng hiểu. chị nghĩ em biết nhiều thứ rồi nhưng chị chỉ muốn em đối xử tốt với nó’, mình nghe chị nói, nuốt từng lời, mình chính xác là quá ngạc nhiên. Giọng nói của chị nghe rõ nhưng mình ko nắm bắt đc cảm xúc trong diễn ra trong chị và mình hơi hoài nghi.

Tối hôm đó mang lại ình quá nhiều ngạc nhiên vì mình chưa từng nghĩ là chị sẽ nói những lời ấy. Cảm xúc đầu tiên trong mình là ngạc nhiên sau đó là hoài nghi vì thái độ thay đổi chóng mặt của chị, mình ko thể tin nhanh là 1 người như chị có thể nhanh chóng thôi hận thù và trở nên dễ chịu như thế. Trong buổi nói chuyện với chị, cảm giác của mình giống như kẻ lữ hành ngu ngốc ko nắm bắt đc cảm xúc.

Chung quy buổi nói chuyện ngắn là chị nói về em gia sư và khuyên mình đối xử tốt với em gia sư. Thực tình là chuyện này quá lạ, giọng nói chị biến đổi lúc trầm lúc cao nhưng những ngôn từ thì hoàn toàn khôn ngoan và có vẻ như được chủ nhân nó cân nhắc kĩ lưỡng lắm. Chỉ có vài thứ chị nói làm mình hơi lẩn tẩn hoài nghi nhưng mình trách bản thân đa nghi và bỏ qua. Mình biện minh là giữa bọn họ có tình chị em, cái tình ấy mãi mãi ko thể nào chối bỏ dù đã từng trở mặt thành thù. Chuyện gì cũng vậy, cũng sẽ có kết thúc, cũng sẽ có chán chường, sẽ mệt mỏi. Chắc chị Q mệt mỏi khi người cùng nhà mà trở nên đối nghịch nên chị buông dao xuống, trở nên bình thường. Mình nghĩ thế dù ánh mắt chị ko bình thường, mình vẫn đa cảm nên cảm giác nó sắc lẹm và nhọn hoắt. Chẳng biết sao có cảm giác điên khùng như thế

...

Mình và chị Q đi về khi buổi nói chuyện kết thúc, không có biến cố hay những lời nói xấu như mình nghĩ. Mình thả bộ về nhà, giờ này mới hơn 9h tối, xe cộ vẫn qua lại và đông đúc cùng những tiếng còi xe, tiếng âm thanh hỗn tạp. Thành phố về đêm mát mẻ lắm, trên đường đi bộ về nhà mình khoan khoái nghĩ về nhiều thứ. Cuộc sống mình bỗng chốc thay đổi và có nhiều biến cố hơn từ sau buổi gặp cô giáo nhỏ của thằng em, từ đầu nó là chút say nắng dần dần nó nhiều hơn thế, nhiều mãi, nhiều mãi tới mức đong đầy. Có nhớ em gái chơi thân từng nói với mình như thế này : “ sự thay đổi của ng ta ko đáng sợ bằng sự thay đổi của chính anh vì thế anh nên yêu thôi và đừng lo lắng quá về ngày mai”. Nó nói với mình như thế khi mình nghe những sự thật về em gia sư và không khỏi ngỡ ngàng. Nói về nhớ em gái này chơi thân này, đó gần như là tri kỉ của mình. Giữa mình và nó là tình anh em, nó có người yêu và đó cũng là bạn mình. Trong những rắc rối với mẹ mình nó cũng đã giúp rất nhiều vì mẹ mình rất thích

nhỏ này và coi như con gái . Mình đã đề cập với mẹ thay vì mượn gia sư mới cho thằng em thì mượn nhỏ em gái này làm dùm, nhỏ cũng đang học đại học và mình tin khi nó nói chuyện với mẹ mình mọi thứ sẽ khá khẩm hơn nhiều. Mình chẳng hiểu sao nhưng khi nói chuyện với nó mình càng cảm giác yêu em gia sư, nó phân tích và nói về em gia sư bằng sự cảm thông hết mực. Có vài lúc mình nản và mệt mỏi thì nó lại khuyên mình, có lẽ nó đồng cảm với em gia sư vì mình biết trong nó cũng có rất nhiều khoảng trống .

29. Chương 29

Mình về nhà và gặp mẹ đang trộn thứ hỗn hợp gì đó để thoa lên mặt, mình thấy cứ cách ngày là mẹ lại thoa gì đấy lên mặt.

- ‘mẹ kiếm được gia sư chưa?’, mình hỏi mẹ và tiện tay lấy li nước uống
- ‘có thì có mà ko ưng lắm’, mẹ mình nói, thứ hỗn hợp đó có màu xanh lá nhìn khá kì dị.
- ‘nhờ pé Xu đó’, mình nói gợi ý. Mẹ mình biết Xu khi mình dẫn nó về nhà chơi cùng đám bạn và nó học chung cấp 3 với mình. Mẹ mình thích sự trầm lặng đúng mức của nó nên quý nó lắm
- ‘ừ, cũng đc mà mày hỏi coi nó rảnh ko?’, mẹ mình nói.
- ‘để con hỏi’, mình nói liền. chuyện của mẹ mình cảm đoán chắc mình mình lo ko xuể, chắc chắn phải nhờ sự trợ giúp của nhỏ em mới được.
- ‘lẹ lẹ nha, thằng Tuấn sắp thi chất lượng đầu năm đó’, mẹ mình nói rồi bỏ vào phòng cùng với chén hỗn hợp màu xanh lá dùng để đắp lên mặt. Mình cũng uống cạn li nước và trở về phòng.

...

Ngày mai là lễ, mình và em gia sư tính cùng nhau đi miền tây chơi nhưng rồi do em gia sư nói đi những ngày này đông với đất hơn ngày thường nên mình và em gia sư chỉ hẹn nhau là lễ đi chơi lung tung. Quan trọng là chỉ cần có nhau, đi tới đâu cũng thấy vui. Mình mở điện thoại ra thì chỉ chẳng thấy tin nhắn của ai cả. Mình gọi cho em gia sư

- ‘a lo, Linh kute nghe’, giọng em trả lời vui vẻ, tối nay em nói ở nhà học bài.
- ‘em học bài àh?’, mình hỏi, trong phòng có tiếng nhạc nho nhỏ nghe ko rõ
- ‘uhm, mà em buồn ngủ quá, anh đi về rồi àh?’, em hỏi mình
- ‘uhm, chị Q nói anh phải đối xử tốt với em đó’, mình nói liền, chẳng muốn giấu em bất cứ thứ gì
- ‘uhm,hihi’, em trả lời, nghe chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên. Hay tình chị em của em gia sư và chị Q ko tệ như mình nghĩ.
- ‘mai mình đi đâu heo’, mình hỏi em, đổi đề tài.
- ‘thì mai đi chơi lung tung thôi, mà mình đi mấy giờ’, em trả lời, có vẻ vui vẻ trở lại.
- ‘mai đi từ sáng hen, sáng sớm áh’, mình nói với em. Tự dưng thích cảm giác chạy thật xa trên những con đường dài, chạy mãi chạy mãi cùng người mình yêu.
- ‘uhm, 6h sáng nha, em mới mà chưa thấy anh đi áh’, em nói giọng đánh đá ra chiều hăm dọa mình.
- ‘biết rồi , biết rồi. heo ơi heo’, mình nói với em. Bên ngoài ô cửa sổ, trời đang đổ mưa, mưa rơi nhanh xuống và kịp hất vào mình. Mình đưa tay kéo cửa sổ lại, mưa giờ hất vào tấm cửa kính rồi chạy nhanh xuống
- ‘nghe, mà mưa rồi anh’, em nói, chắc cũng đang đứng nhìn ra cửa ngắm mưa rơi

- ‘anh yêu em’, mình nói, ko cố ý chỉ là lời yêu mình muốn nói, mình cần phải nói. Mình cảm nhận em đang cười, có vẻ hạnh phúc lắm.

- ‘em học bài đây, muốn nói gì với mưa không?’, em hỏi mình có vẻ em hơi ngại ngùng.

- ‘muốn nói với mưa là mưa ko đơn độc khi có gió’, mình nói. Đạo này mình tự nhận thấy mình ăn nói sến ra nhưng mà mình gửi nhiều tình cảm vào đó lắm, những lời nói tự mình thấy sến nhưng đó là tình cảm hoàn toàn chân thành của mình.

- ‘ohm, hihi’, em nói vui vẻ rồi cúp máy. Mình và em chuyển sang nhắn tin qua lại. Mình học bài và ngắm mưa rơi. Lâu dần thấy yêu cả mưa, cái trời mà ẩm ướt mình từng ghét nhiều giờ chuyển sang yêu vì người mình yêu cũng yêu mưa.

Ngày mưa, anh biết anh yêu em rất nhiều

Update ngày 2/9/2012: Chủ nhật ngày thứ 35 yêu nhau

Mẹ mình là hôm nay qua nhà ông bà nội ngoại cùng với thằng em sau đó đi ăn tiệc chung với những người bạn. Mình nói với mẹ là mình đi chơi với em gia sư và mẹ mình làm thỉnh. Mình biết dù nói dối thì mẹ mình cũng biết nên vì thế mình nói thật để ẹ dần chấp nhận việc mình quen em gia sư. Sáng nay lòng đầy tự tin là mọi thứ sẽ tốt đẹp nếu mình cố gắng bước về phía trước. Con người ai cũng cần có mục tiêu, 1 động lực để phấn đấu và mình có mục tiêu là em gia sư để phấn đấu, có động lực để thấy yêu thương và không sợ khó khăn kể cả bất kì thứ gì.

...

Mình thức dậy thật sớm, tối hôm qua mưa rả rích cả đêm nên ngủ rất ngon lành, ở chung cư tầng cao có cái lợi là ít có muỗi và không khí thì thường mát. Tối thường có gió thổi thốc vào nhà. Sáng nay mình thức dậy và nghe rõ cái ẩm ướt trong không khí sau mưa. Dậy sớm khi vừa 5h hơn, tin nhắn của em gia sư dc nhận lúc 4h30 như mọi ngày. Cái việc em gia sư dậy sớm vẫn là bí ẩn nếu nó không phải đơn giản là thức dậy vì thói quen. Mình nhớ cái lần mình vào nhà em vào sáng sớm, khi đó có mùi nhang trong nhà, mùi nhang thơm và ấm. Mẹ em thì tụng kinh phật còn em thì học bài. Đơn giản và bình yên. Làm vệ sinh cá nhân thay bộ đồ và mang vài thứ như áo khoác hay vài thứ lặt vặt. Mình quăng vào hết trong 1 cái ba lô và ngồi nhìn ra cửa sổ đợi giờ xuống dưới, mọi thứ hoàn toàn thoải mái, mình mong mỗi 1 ngày lễ vui vẻ. Đây là 2/9 đầu tiên mình đi chơi cùng người yêu 1 cách riêng tư như thế.

Mình xuống dưới nhà đứng đợi 1 lát thì em gia sư chạy tới. Em mặc quần jeans xanh xắn gấu và áo thun đen ôm sát, tóc em thả nhẹ ngang vai. Nhìn đơn giản nhưng dễ thương lắm. Tất nhiên là môi có son, son màu đỏ lợt tó phía trong.

- ‘đẹp quá ta’, mình nói với em gia sư

- ‘em ko đẹp thì ai đẹp, nói vậy cũng nói’em nheo mắt nói, ko quên cười tươi như hoa

- ‘bom nổ’, mình nói nhìn em đội nón ình cẩn thận rồi em cho xe chạy. Nắng bắt đầu nhẹ nhàng lên, ấm áp xua tan cái không khí lạnh đêm hôm qua.

- ‘để em kể chuyện nha’, em nói, sáng nay ko biết sao có vẻ tự lự, chẳng biết có phải do chuyện chị Q.

- ‘uhm, có chuyện nghe, vui quá’, mình nói đùa vui vẻ, gió thổi liên tục. Vì trời mới sáng nên đường vắng, có cảm giác như Sài Gòn lúc đến Tết. Cũng vắng tanh khi nhiều người đã về quê.

- ‘em có nhiều thứ lẩn tẩn lắm anh’, em nói nhỏ bắt đầu câu chuyện. Mình bắt đầu thấy trầm mặc, mình im lặng nghe em nói chuyện.

- ‘nào là gia đình, học hành, tình yêu, quá khứ và hiện tại, sao anh thấy em thích mưa ko?’, em nói. Không rõ sao sáng nay em nói với mình những chuyện ấy, cảm giác nghe mà sợ sợ vui vui. Chuyện ngẫu nhiên được gọi và mở ra.

- ‘rồi, gia đình, nói đi’, mình nói với em, vừ vui vui vừa để cho em cơ hội nói rõ mọi thứ. Từng thứ 1

- ‘gia đình thì có nhiều rắc rối, đôi khi em nghĩ tới việc đi 1 nơi nào đó làm lại mọi thứ. Nhưng em cần chỗ bầu vú, cần cảm giác tình thân gia đình, dù nó ko tốt như em ao ước’, em trả lời. Nghe đáng thương, đó có phải lí do em ở lại nhà dù nơi đó có vẻ không giống nhà lắm

- ‘học hành, tiếp’, mình nói với em gia sư.

- ‘em muốn đăng kí nhiều chỉ để mau ra trường đi làm nhưng mà hơi khó khăn. Em cũng ko biết sau này có dễ xin việc ko?’, em nói, nghe sơ qua như mình đang hỏi cung em gia sư nhưng em chưa từng nói 1 lời về việc học hay những lo lắng dự định tương lai. Em thường lảng qua chuyện khác hay ít đề cập tới. Đây có phải là dấu hiệu tốt 1 em gia sư?

- ‘tình yêu?’, mình hỏi, mình định để em nói hết 1 lèo xong mình mới bắt đầu nói.

- ‘tình yêu thì khó có thể trọn vẹn vì em thực ra ko hề xứng đáng’, em nói, giọng càng lúc càng nhỏ. Em lộ diện trong hôm nay là cô gái yêu đuối và mỏng manh.

- ‘quá khứ? Hiện tại?’, tiếp’, mình hỏi tiếp. Muốn nghe hết mọi thứ, mình đang thấy mình rất mạnh mẽ và cần mạnh mẽ hơn nữa để che chở cho em.

- ‘để em dẫn anh vào câu chuyện, từ từ và từ từ, anh sẽ hiểu rõ mọi thứ’, em nói, mình ngạc nhiên lắm. Em nói em sẽ là người 1 em biết mọi thứ

Mình và em chạy dọc trên những con đường, mơ hồ chẳng biết nên đi đâu vì những con đường cứ nối những con đường, em và mình đi cùng nhau và vui vẻ trò chuyện. Những câu chuyện cười, những lời nói vui vẻ về những thứ vu vơ trên đường, cảm giác bình yên đến lạ kì. Mình và em sau khi ăn sáng thì ghé vào quán cà phê nhỏ trên đường, ngồi ngắm đường phố qua lại, mình nhìn em nhìn chăm chú mọi thứ trên đường, có chút trầm lặng đọng trong đôi mắt, 1 chút nhỏ nhưng đủ làm mắt em buồn. Con người có đôi mắt, để nhìn mọi thứ, để chứa những tổn thương, những đau đớn. Miệng có thể cười nhưng mắt thì ko hoạt náo như thế, mắt là thứ phản ánh phần nào ko dối trá về những thứ chủ nhân nó đang nghĩ. Cứ yêu cứ đau rồi lại yêu và rồi lại đau.

‘Em nói cho tôi cái gọi là tình yêu, tôi mơ hồ bước về phía em

Chông chênh, gập ghềnh

Tôi chẳng thể biết mình là ai, cũng ko cần biết mình là ai, chỉ cần phía trước tôi biết đó là em...

Thế là đủ cho tất cả’

...

Cả ngày hôm đó mình và em đi chơi mọi nơi, ăn đủ thứ món ăn và nói đủ thứ chuyện. Mọi chuyện diễn ra êm ả, khi về nhà em đưa mình bức thư. Mình hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng lên nhà xem thư. Cái đoạn em gia sư đưa thư 1 em nó cũng có vài hành động khó hiểu

Em chở mình về tới nhà, cho xe chạy thẳng vào bậc đá, mình bước xuống đứng ngay đó còn em thì ngồi trên xe. Em nhanh chóng cởi nón bảo hiểm 1 em và em rồi em nhìn mình. Ánh mắt em nhìn mình khi đó mình chưa từng thấy trước đây, cái ánh mắt thoáng đăm buồn, miệng thì ko cười. Sự trầm mặc đáng ngạc nhiên, bộ dạng đó của em mình chưa từng thấy, cả ánh mắt lẫn sắc thái trên gương mặt. Tối lúc này thì mình tin chắc là em yêu mình và em có chuyện xảy ra. Vì 1 cô gái như em, có những quá khứ, có những tổn thương, có những vết cắt đau lòng. Em cười mãi, vui mãi nhưng tim thì đau đến rã rời. Chắc lá thư này là nơi em trút lòng, cho những mệt mỏi của em

-‘nè’, em nói rồi chìa lá thư ra đưa mình. Miệng em hơi nhoẻn cười có sao mình nhìn như em muốn khóc, mình chẳng biết cả ngày hôm nay mình làm gì nên tội ko. Chắc ko.

-‘gì thế?’, mình hỏi em, mình cũng cười. Chỉ cần nhìn em thì mình sẽ thấy bình yên

-‘thư, nhìn ko biết àh’, em nói liền, cái kiểu nói chuyện vắn vẹo em ko thể bỏ mà

-‘sao viết thư?’, mình hỏi em

-‘Vì có những thứ ko nói đc bằng miệng, vì miệng bị đóng băng nên nhờ thư’, em nói, hoàn toàn nghiêm túc, cách nói chuyện của em biến chuyển liên tục

-‘uhm, lần đầu có người viết thư cho anh’, mình nói. Kể cũng đúng, suốt 21 năm sống trên đời cho tới lúc nhận được bức thư của em gia sư thì mình chưa từng nhận được bức thư nào, hồi nhỏ thì có mấy tấm thiệp chúc mừng sinh nhật hay giáng sinh, tới lớn thì dù nhìn mình không đến nỗi như chẳng có bạn nữ nào viết thư hay nói lời yêu mình.

-‘mừng hen, vậy bữa nào dẫn em đi nhậu ăn mừng’, em đáp liền rất tinh nghịch, tranh thủ chớp cơ hội. Nhắc tới nhậu em làm mình nhớ tới buổi nhậu đầu tiên, khi em khui liền 1 lúc 5 chai bia và uống. Cái kiểu đó của em mình chưa từng gặp ở cô gái nào và những hình ảnh đó về em mãi luôn trong tâm trí mình. Một chút bất cần, 1 chút đau lòng và 1 chút khao khát yêu thương của cô gái 20 tuổi

-‘uhm, ham ăn ko bỏ, haha’, mình cười đáp lại, thấy em nhăn mặt rồi cười vui vẻ

-‘em về đây, nghe anh nói nhứt đầu quá, há há’, em đáp, ko chịu thua bao giờ

-‘về cẩn thận, về nhớ nhắn tin cho anh’, mình dặn em, em gật đầu lia lịa rồi cho xe chạy thẳng. Mình nhìn dáng em đi khuất mà lòng đầy băng khuâng. Cảm giác mọi thứ ko ổn lắm

Mình trở lên nhà liền tay thì cầm lá thư và ráng đi thật nhanh để về phòng đọc thư. Bước vào nhà thì mình thấy mẹ mình với thằng em đang ăn gì đó trong bếp, thằng em mình và mẹ đang nói gì đó, thằng em hỏi mẹ mình về mấy nhân vật hoạt hình. Mẹ mình vui vẻ trả lời, mình chào mẹ rồi đi nhanh về phòng. Cầm lá thư thôi mà cũng hồi hộp, cảm giác này lạ lắm lắm khi muốn biết thứ trong đó là gì.

Lá thư được được trong cái phong thư màu hồng có nhiều hình trái tim nhỏ màu đen nổi lên, những trái tim từ chính tay em vẽ và trang trí. Nhìn phong thư rất bắt mắt và đẹp

Mình mở chậm chậm ra cẩn thận hết mức nếu ko chắc xé toạc ra. Những dòng chữ xếp ngay ngắn trên 1 tờ giấy a4, nhìn sơ qua thì em gia sư viết cả 2 mặt, toàn chữ là chữ. Lá thư với những chữ của em gia sư có nội dung như thế này:

Love is LOVE

Anh! (T ế vợ ^^!)

Hình như đây là lần đầu em viết thư cho anh hay cho 1 ai khác. Mà thời này viết thư sến thấy cha, với chẳng ai đủ thời gian rảnh để viết thư nữa, cuộc sống vội vã và lời yêu cũng dễ nói vì nó sẵn trên môi. Bên ngoài trời đang mưa anh à, em chẳng biết sao đang học bài lại nảy sinh cái ý định đi viết thư, chắc muốn viết gì đó để anh đọc và hồi hộp (hehe).

Em hỏi anh nha, có phiền lắm ko? Phiền vì những thứ quanh em, phiền vì chính em? Em sợ mình trở nên phiền phức đối với anh, sợ em bị thương hại.

Anh đọc tới đây có lẽ thấy em tự ti, ko giống em hằng ngày ha. Mà hằng ngày em như thế nào em cũng ko rõ, chỉ biết là nên cười và nên vui. Em chưa từng nói cho anh về những thứ quanh em 1 cách rõ ràng. Em biết anh tò mò lắm, anh lẩn tẩn lắm, em cũng biết là có những thứ xảy ra mà em không thể kiểm soát. Rất nhiều lần em muốn nói với anh nhưng mở miệng ra khó lắm và vì nó là trò chơi 49 ngày nên đâu cần nói lắm gì đâu anh.

Nói thế mà lòng em lẩn tẩn lo sợ...Mâu thuẫn nhỉ

Bắt đầu là trò chơi thì chắc khó có kết thúc tốt đẹp. Tại em đem ra làm trò đùa nên chắc ko xứng đáng nhận được tình yêu...Anh sẽ coi thường, sẽ hận thù hay khinh bỉ khi biết tất cả mọi thứ...Chắc anh đang nghĩ anh sẽ ko đâu vì anh yêu em. Haha, em giỏi đoán quá ha. Nhớ lại ngày đầu anh gặp em, nhìn anh là em biết anh thích em, có vẻ rất tự tin nhưng em cảm nhận thế. Anh lóng nga lóng ngóng, nói những câu nói vụng về đến đáng yêu, có lẽ ông trời nghĩ em đủ từng trải nên cho em 1 chàng ngây thơ đến ngu ngốc. Bị gạt mà cũng chấp nhận gạt, miễn là yêu. Chuyện chúng mình bắt đầu vì sự hứng khởi của em và tình yêu mù quáng của anh. Đằng sau em có những gì anh chưa kịp nhìn rõ nhưng dễ dàng bỏ qua.

Em dặn em là anh cũng như những ng khác, chẳng thể yêu nổi đứa như em khi biết nhiều thứ về em . Em ko nên yêu anh. Em chán ghét cảm giác đau khổ vì yêu, nói lằng nhằng thì nó giống như thế này: Em yêu

1 người, rồi đau khổ tột cùng, em lại yêu thêm 1 người khi vết thương lành, rồi lại đau khổ tột cùng. Sau đó thì là trò chơi 49 ngày

30. Chương 30

Em sợ chính em khi em nhận ra em yêu anh, nó từ từ chậm chậm giống như mây, lơ đãng trôi chẳng ai để ý. Yêu và sợ đau luôn tồn tại trong em. Chị Q nói với em là nếu mà bất kì đứa nào yêu em cũng làm em đau khổ, chị sẽ ko cho phép em hạnh phúc. Vì chị nói 1 đứa như em ko đáng. Nghe có vẻ như đang kể lể, mà người ta thường dặn nhau 1 câu là đừng nghe mấy con đi kể chuyện. Em vẫn chỉ là cô gái bình thường, em chắc chắn thế với anh.

Lòng có nhiều thứ lắm như khi viết lại cứ viết linh ta linh tinh ko rõ ràng, đúng là em ngay cả với chính bản thân em em còn lừa dối. Nói gì nhỉ? Anh muốn biết gì? Tất cả hay chỉ vừa nghe là chạy thật xa, xa mãi. Kệ cứ nói, tới đâu thì tới thôi ha.

Em hỏi chính mình là khoảng cách giữa anh và em bao xa, quá nhiều người can thiệp và phản đối, em hỏi là anh sẽ đi tới đâu. Em sợ anh chán và mệt. Em sợ anh bỏ em ra. Người như em khi nói những lời này quả là khó, nhưng đang nín kìm và nài nỉ sự thương hại. Nhưng anh ơi, em sợ thực sự. Em ko biết em nên làm gì để đứng lên nếu em ngã thêm 1 lần nữa, em trầy trượt và đau đớn. Lần này ngã chắc nằm mãi xuống.

Àh, cho em làm cô gái yếu đuối 1 lần, 1 lần thôi nha...

Để em đủ dũng khí nói những lời này:

Khi em đưa tay ra, anh sẽ nắm lấy. Anh từng nói câu này trong bức thư đưa em . Lần này em đưa tay ra đó, anh nhất quyết đừng buông nha, anh sẽ hiểu mọi thứ, để em cùng anh chơi ván cờ này.

...

Nội dung lá thư của em gia sư cũng chẳng có quá rõ ràng nhưng nó làm mình chắc chắn về cái tình yêu em dành ỉnh, mong lung lắm nhưng nó là tình yêu. Mình biết dc là đoạn đường dài phía trước mình sẽ cùng em đi, ít nhất là em cũng mong muốn điều đó. Chỉ là còn điều gì đáng sợ hơn nữa khiến em trở nên như thế???

Trong bức thư có nói tới chị Q và chị nói những thứ độc ác đó với em gia sư. Vậy chị hôm qua là như thế nào? chẳng lẽ chị lại giờ chiều trò gì nữa

...

Tối đó thằng D gọi ỉnh, sau những tin nhắn trống thì chuyện này mới đáng nói

-‘alo’, mình trả lời

-‘bạn buông tha Linh dc ko?’, giọng D nói trong điện thoại có vẻ hoảng loạn

-‘haiz, nhầm quá, muốn gì nói đại đi’, mình nói, biết là nói đông dái với D cũng chẳng dc gì, nhưng mình ko hiểu sao D lại phải ra nông nổi như thế này vì 1 người hoàn toàn ko yêu D.

-‘mình sẽ cho bạn xem 1 thứ, rồi bạn sẽ hiểu, khi nào gặp bạn dc?’, nó nói khích mình , ko biết có phải nó biết mình đã nghe ngóng dc gì về thứ đồ nào đó của em gia sư. Nếu D nói những lời này thì D rất có thể là người bày trò, nhưng tại sao lại xuất hiện đúng lúc. Ko phải là 1 ai khác mà là mình?

-‘thứ gì?’, mình hỏi thêm, biết là câu hỏi sẽ ko câu trả lời nhưng mình buột miệng hỏi.

-‘khi nào gặp mình đưa, mà bạn xem khi nào rảnh nt mình’, D nói chuyện rành mạch, như nhiều lần hần ta chuyển thái độ rất nhanh.

Nói rồi D cúp máy, để lại ỉnh sự tò mò như đúng ý đồ của hần khi nói ra những lời đó. Mình không rõ là có nên đi gặp hần hay ko, vì để chấm dứt thì cần đối mặt nhưng ko biết bây giờ đã phải là lúc chưa. Mình

nghĩ nhiều về thứ đồ đó, nói đại hay hoang tưởng, có thể đó là thứ ko hay phản ánh lại quá khứ. Mình sẽ đối mặt như thế nào?

Update ngày 3/9/2012: thứ hai, ngày thứ 36 yêu nhau

Vì 2/9 rơi ngay vào chủ nhật nên được nghỉ bù sang thứ hai. Tối qua sau khi đọc bức thư của em gia sư và nghe điện thoại của thằng D tâm trạng mình có nhiều biến đổi, mình không biết là nên làm gì và sẽ làm gì. Không đi thì sao mà đi thì sao. Mình nghĩ mãi cũng chẳng ra đầu đuôi nên đi ngủ. Chung quy của những thứ lằng nhằng này là gì? câu hỏi mà tới tận giờ chưa có câu trả lời

D nói về món đồ nào đó mà theo ý niệm của hắn thì đủ sức khiến mình rời bỏ em gia sư, mình cũng từng nghe em gia sư nói về món đồ nào đó trong điện thoại với HA, đó là cái buổi nhỏ H bày trò gọi điện ỉn để mình nghe những thứ đó. Vậy trong chuyện về món đồ nào đó mà em gia sư cho là quan trọng còn D thì cho là đủ sức đe dọa mình thì có cả thấy ít nhất là 4 người biết: em gia sư, D, HA, và H. Đó là chưa kể mình, 1 người cũng biết về món đồ chỉ là ko biết đó là gì? Trong bức thư em gia sư gửi mình em gia sư có nói là sẽ dẫn mình đi, lần này em sẽ cùng mình tham gia ván cờ này, sẽ ỉn biết tất cả. Hắn là em đã thu hết can đảm để nói những lời ấy, mình từ hôm nay sẽ được biết, dần dần được biết mọi thứ. Những thứ đẩy đưa mang em tới nông nổi này và theo mình nghĩ thì em đặt ra 1 ván cờ để lần duy nhất này, mở tung ra hết ọi thứ không còn là bí mật. Vì cái bí mật làm người ta đau khổ và mệt mỏi, ta phải cố giấu diếm và không hề an tâm vì sợ 1 ai đó biết. Ăn không ngon, ngủ không yên. Chắc là cảm giác khi cất giữ quá nhiều thứ mà miệng thì ko thể mở mồm để nói, những thứ ấy gặm nhấm và khiến em mệt mỏi.

“ nếu em cam tâm tình nguyện nói, thì anh cũng cam tâm tình nguyện nghe và chấp nhận. Mình cùng đi nha em, đừng gọi là ván cờ, vì chơi cờ ắt có người thắng người thua. Anh chỉ muốn, đến cuối cùng người đi cạnh anh vẫn là em. Bắt đầu anh mong muốn như thế thì cuối cùng anh cũng mong như thế”

...

Vì em gia sư nói sẽ dẫn mình đi, từng bước để biết hết mọi thứ nên chung quy lại chẳng có lí do gì để mình đi gặp D, nghe nó nói những nói cuội về món đồ nào đó để rồi về nhà lẩn tẩn. Mình biết chắc chắn là khi đi gặp D, với tính cách D thì mình cũng chẳng thể thấy rõ dc món đồ đó, có chăng là hắn nói bóng gió để mình lung lay. Mình quyết định ko gặp D. Sáng này mình vẫn thức dậy sớm dù không phải đi học, do mình và em gia sư đi chơi cả ngày hôm qua nên em gia sư nói hôm nay ở nhà nấu ăn với mẹ. Cứ mỗi lần nghĩ tới nhà em gia sư mình lại như nghe thấy mùi nhang bay phảng phất, không hiểu sao lại thế. Sáng nay mình dậy sớm định học bài nhưng chẳng tài nào nhét chữ nào vào đầu, đầu óc lơ mơ thế nào ấy. Đáng lẽ hôm nay sẽ tháo bột nhưng là ngày nghỉ lễ nên chắc phải đợi tới ngày mai, mình chán ngấy cái tay mà bị bó bột, nó vừa nực nội vừa chật chội rất khó chịu. Lâu ngày thành quen, mình mong chờ cái giây phút tháo tung nó ra cho khỏe, kể thì cũng nhờ nó mà mình được mỗi sáng gặp em gia sư, được ngồi sau ôm và có nhiều cảm giác thích thú khác. Mình tháo bột, sẽ lại tự chạy xe, em sẽ ngồi sau mình. Nghĩ tới đó thôi mình cũng cảm thấy vui.

...

Đi xuống dưới sảnh dạo mát, định đi bộ vài vòng cho cơ thể ấm lên. Mình bước những bước dài, sáng nay tâm trạng mình hơi lạ. Cứ xoay vần giữa quá khứ và hiện tại, mình để đầu mình nhớ lại mọi thứ như tua lại 1 cuốn băng, thấy bắt đầu mọi thứ là thứ đơn thuần dần dần mình bị cuốn vào chuyện tình yêu đầy những biến cố và rắc rối, cái cảm giác yêu đến điên cuồng 1 người chưa từng xuất hiện trong mình cho tới khi gặp em. Nói thế nào nhỉ, đại loại như dạng mở mắt nhìn cũng là người đó, tự nhìn hướng khác cũng thấy người đó, quay về đằng sau lưng cũng thấy người đó. Rồi cứ bước 1 bước, là cảm xúc về nhau thêm đông đầy. Chẳng phải mình cố tình hay gì và cũng ko hiểu sao ra như thế nên mình đổ cho định mệnh, sắp đặt. Màغمغم lại, thực chất cuộc đời là thế.

Ai đau khổ, ai mệt mỏi...đời vẫn tiếp tục diễn ra. Như cái cách người ta bắt đầu một buổi sáng trong xanh, cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra. Mình chẳng biết sao nhưng mình tin với em gia sư, mọi thứ đau khổ hay nặng nhọc rồi sẽ qua. Đang thả bộ dọc theo cái đoạn gần bậc đá, nơi mình và em gia sư hay ngồi. Nơi này là nơi em cần tay để lại dấu tặng mình chiếc đồng hồ, mình nhớ lại nét mặt em ngày hôm ấy, vừa ranh mãnh vừa tình nghịch đáng yêu. Nơi đó cũng là nơi em thủ thỉ vào tai mình lời yêu, nghe tĩnh lặng và ngọt ngào như tiếng mưa rót vào đêm. Mình nhớ hết mọi thứ, như người hoài niệm. Mình ngồi xuống bậc đá

ngắm mây trên trời lững thững trôi. Cảm thấy trong túi quần short rung, mình biết có điện thoại. Lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra, nhìn thì thấy số của thằng bạn quen nhỏ Ban. Chẳng lẽ sáng nay nó không đi chơi với em Ban

-‘alo?’, mình trả lời bằng giọng nói vui vẻ, có phần hơi to

-‘mày đang ở đâu?’, thằng bạn hỏi mình liền

-‘ở nhà chứ đâu, có gì ko?’, mình trả lời, không biết có chuyện gì?

-‘giờ tao qua chơi nha’, thằng bạn nói, giọng nó lúc nào cũng thế, cũng sệt kiêu ngạo miên trung pha miền nam. Chẳng biết sao sáng nay nó thức dậy sớm thế

-‘uhm, qua đi’, mình đáp. Lâu ngày gặp bạn bè cũng thích, nói xong nó cúp máy. Mình ngồi thêm 1 lát rồi lên nhà.

Bước vào nhà thì mẹ mình đang ngồi ở bàn ăn sáng cùng với thằng em. Mình ngồi vào ăn cùng, nói với mẹ vài câu qua loa như mọi ngày. Mẹ giờ cứ như bỏ lơ chuyện mình và em gia sư

Ăn sáng xong mình vào phòng onl, onl 1 lúc thì thằng bạn vào. Mình nghe tiếng nó chào mẹ mình rất to ngoài phòng khách, nó bước vào phòng mình rất tự nhiên như mọi lần mình vào phòng nó. Nghe tiếng nó nằm phịch xuống giường, mình cứ onl bình thường

-‘mày với nhỏ Ban ko đi chơi ah?’, mình hỏi nó

-‘sáng nay Ban về quê, mới đi hôm qua rồi. Mày bị đá hay sao h ở nhà’, nó hỏi ngược lại mình.

-‘mới đi hôm qua, hôm nay ở nhà, đá mả nậu mày. Nhờ hn anh ở nhà mày mới đc gặp anh’, mình bắt chước cái từ ngữ nó hay dùng

-‘bấm, tao có chuyện gay cần muốn nghe không?’, nó nói kiểu mập mờ như đang nhử mình.

-‘nói nhanh’, mình nói liền. Mình mở cho tiếng nhạc kathy vang trong phòng, nghe nhẹ nhàng êm dịu vui tươi

-‘mà sao tao phải nói ày’, nó nói bắt đầu cù nhây

-‘thì giữ mình mày nghe đi’, mình nói tỏ ra ko thèm nghe, nhưng mình dự là chuyện này có liên quan tới em gia sư nên mình cũng hơi tò mò

-‘thôi dài dòng quá, hôm qua tao với Ban đi chơi từ sáng tới tối’, nó nói rồi ngừng tại đó

-‘chuyện gay cần ha?’, mình mở mắt nhìn nó hỏi, tới đó thì có gì mà gay cần.

-‘từ từ ông nội, thằng D bạn Ban gọi lúc chiều sau đó tao với Ban đi gặp nó’, thằng bạn nói mình bắt đầu thấy phần khích, tối hôm qua nó gọi ỉnh kỉnh mình buông tha em gia sư và hẹn sẽ ỉnh xem món đồ gì đó nếu mình đi gặp nó.

-‘bộ nó gọi là mày phải đi àh?’, mình hỏi vì hơi ngạc nhiên. Đáng lẽ 2 đứa đang đi chơi thì người khác gọi gặp mặt sẽ nói bận hay có việc.

-‘éu, lúc đó Ban từ chối mà nó nói chuyện gấp, cần nhờ Ban giúp nên tao với Ban đi gặp nó’, thằng này như tự kể mày’, thằng bạn mình nói, nó nói với vẻ có vẻ phần khích

-‘sao tự kể pa?’ mình tò mò hỏi nó dù mình biết thằng D có vài biểu hiện tâm thần. Từ cách nói chuyện thay đổi liên tục tới việc nhắn những tin nhắn trống. Có vẻ hắn luôn hoảng loạn, điên vì tình

- ‘để tao kể cho, tao với Ban tới gặp nó ở quán cà phê, tới nơi thì nó ngồi sẵn 1 góc rồi, nó nhìn thấy Ban nó mừng lắm. Lúc đó nhìn nó thắm lăm mày, mặt mũi thì đờ đờ như mới có chuyện gì. Tao cũng chẳng hiểu mô tê gì, nó ngồi nói chuyện với Ban, tao qua bàn khác ngồi vì nó muốn thế nên tao ko nghe trực tiếp. Chỉ ngồi quan sát nó, thấy nó có vẻ hoảng loạn như lên cơn’, thằng bạn mình nói rành mạch, mình hồi hộp nghe nó nói. Chuyện đến ngẫu nhiên và mình ko thể hiểu nổi thằng D là như thế nào?

-‘rồi sao?lẹ lẹ pa’, mình nói hỏi nó, mình muốn biết D gặp Ban nhờ gì và sao lại có vẻ hoảng loạn như thế.

-‘tao nhìn nó nói chuyện với Ban, chẳng nghe được gì nhưng sau hỏi Ban kể lại do tao hỏi. Nói tóm lại tao xác định thằng D có vấn đề ngay từ đầu’, nó nói kết luận ra chiều bí hiểm như kiểu suy luận dữ lắm, nó càng làm mình tò mò.

-‘nói lâu ko?’, mình hỏi nó. Mình đang muốn biết diễn biến của cái mạch chuyện, muốn biết những thứ D nói, những hành động của D.

-‘khoảng gần nửa tiếng àh, sau đó nó đứng lên tính tiền rồi về, cái thằng tướng cao vãi, phải chi nó cắt cho tao 1 khúc’, thằng bạn mình nói. Thằng này hơi thấp nên nhìn mấy đứa cao nó rất thích.

-‘rồi nội dung câu chuyện là gì?’, mình hỏi nó, giờ mình muốn nghe nội dung chứ ko phải mấy thứ lằng nhằng. Mình hỏi nó

-‘từ từ, cái này mới hay nó đứng lên về , đi được 1 đoạn nó đánh rơi điện thoại mà nó ko biết, Ban nhặt được’, thằng bạn nói, mình thấy bắt đầu mâu thuẫn

-‘rơi điện thoại mà ko biết, nhầm mảy’, mình đáp lại liền.

-‘mày ko biết nó đâu, nó cầm điện thoại trên tay mà ko biết rớt đó, tao nhìn nó thấy hoảng loạn lắm, đã nói như thằng lên cơn mà’, thằng bạn nói tiếp. Chẳng biết chuyện gì đã xảy ra mà nó như thế.

-‘rồi sao mày?’, mình hỏi nó nói tiếp

-‘Ban ko coi điện thoại nó nhưng điện thoại nó để hình nền vợ mày’, thằng bạn nói. Sau đó nó kể tường tận ình nghe, nội dung hoàn toàn liên quan tới em gia sư và nội dung chi tiết là như này, mình sẽ phiên lại chi tiết theo lời của thằng bạn về cuộc nói chuyện của nó với nhỏ Ban

-‘nó để hình Linh kìa’, thằng bạn nói

-‘uhm, nó yêu đơn phương mà. Yêu quá giống như điên’, nhỏ Ban đáp

-‘sao điên? Mà nãy nó nói gì?’, thằng bạn hỏi tiếp. Theo như lời nó nói thì nó chủ yếu muốn dò hỏi dùm mình vì lần trước có lần mình nhờ nó để ý dùm mình. Thực ra thì nó cũng biết những thứ lằng nhằng quanh mình và em gia sư, nên những chuyện có liên quan tới mà nó biết nó thường tìm cách báo ình.

-‘chuyện của Linh với D thì từ lâu lắm rồi, D yêu Linh mà Linh yêu ng khác...’, Ban nói

-‘thế thôi chứ sao điên?’, thằng bạn mình hỏi liền

-‘chuyện D dài dòng lắm, hoàn cảnh cũng đặc biệt nên dẫn ra như thế, D có bệnh trầm cảm tự kỉ gì từ nhỏ rồi, hồi em mới biết D là do Linh dẫn về quê chơi ,rồi cả đám chơi chung, hồi đó cách đây cũng lâu rồi . Có Linh D là ng khác, ko có Linh D là ng khác’

-‘giống ng hai mặt hả?’, thằng bạn hỏi

-‘uhm, tương tự thế, lúc nãy anh thấy D hoảng loạn ko?’, nhỏ Ban hỏi, thằng bạn mình gật đầu, nhỏ Ban nói tiếp

-‘nãy D nói Linh đang quen 1 người nguy hiểm nên cần nhờ em can thiệp’, nhỏ Ban nói. (mình nghe thằng bạn kể tới đây mắt mình mở to, chẳng lẽ thằng nguy hiểm ko phải là D mà là mình?)

-‘nó nhờ em gì?’, thằng bạn mình hỏi nhỏ Ban

-‘nó nói là em đừng có nói cho Linh nó đang giữ món đồ của Linh, món đồ đó nó lấy từ lâu rồi nhưng Linh ko biết ai giữ. Kêu em giữ bí mật’, nhỏ Ban kể cho thằng bạn mình nghe, mình nghe tới đây càng ngạc nhiên là tại sao D giữ món đồ đó , Ban biết mà giấu Linh, có lí do gì

-‘đồ gì mà nó giữ mà giấu?’, thằng bạn hỏi.

-‘em nghe nói là cái hộp đựng đồ của mẹ Linh, kỉ vật đó. D nói D giấu vì muốn giữ dùm Linh sợ Linh nhìn thấy buồn. D nói là đợi 1 ngày mang ra đưa Linh’, nhỏ Ban nói. Câu chuyện nghe tới đây mình thấy hoàn toàn ko hợp lí vì với 1 món đồ như thế chẳng có đủ lí do gì có thể mang ra dọa dẫm người khác, chính D còn mạnh miệng nói với mình là món đồ đó đủ sức để rời xa em gia sư cơ mà. Mình ko thể hiểu những mâu thuẫn từ hai phía.

-‘D nói với em là D yêu Linh lắm nên nó nhờ em đừng nói gì với Linh, nó sợ mấy lần rồi, em thì thấy cũng thương nó nên thôi’, nhỏ Ban nói tiếp

-‘uà, nó giữ làm gì? được gì đâu?’, thằng bạn mình hỏi (thằng này hỏi đúng cái câu mà mình muốn biết)

-‘nó nói món đồ đó vừa giúp nó vừa giúp Linh, nó có thể giữ chân Linh, Linh thì ko đau buồn, với Linh mẹ là tất cả’, Ban nói (mình nghe kể lại thôi cũng đầy cảm xúc, chỉ là quá nhiều mâu thuẫn)

-‘thấy kì quá, tự dưng giữ đồ ng ta rồi kêu giúp’, thằng bạn nói

-‘tại chuyện dài dòng khó hiểu nên có nhiều thứ dẫn tới chuyện đó, kệ nó đi’, Ban nói. Tới đây thằng bạn mình cũng thôi hỏi luôn. Mình nghe xong thì biết món đồ đó là gì nhưng chẳng biết sao món đồ đó đủ sức giữ chân em gia sư, và sao D lại nói là mình thấy thì sẽ rời bỏ em gia sư.

Đó là đoạn nói chuyện giữa thằng bạn và nhỏ Ban. Nhìn lại thì có vẻ nhiều mâu thuẫn và biến cố (do mình up chậm nên tới thời điểm hiện tại mình đã biết dc nguyên nhân rồi nhưng ở khoảng thời gian đó mình thấy nhiều mâu thuẫn lắm). Chuyện đời nhiều thứ mình ko hiểu dù mình cố gắng tới mức nào. Mọi chuyện xoay vần và lẩn quẩn.

...

Mình với thằng bạn nói thêm 1 số chuyện rồi chơi game rồi nó về. Nó nói chỉ mong ngày em Ban lên thành phố lại. Khi thằng bạn về nhà mình xâu chuỗi mọi thứ lại, nhưng do chưa có nhiều thứ mình chưa rõ nên cũng chẳng tìm được ra ngơ ra khoai gì hết.

...

Với ai đó đời là màu hồng tươi sắc nhưng với ai đó đời có thể là chuỗi bi kịch trải dài

...

Chiều đó khi mình đang ngủ thì D gọi điện ình, sáng giờ mình với em gia sư nhắn tin qua lại và mọi thứ vẫn bình thường như mọi lần

-‘alo, gì đó?’, mình trả lời, cũng mún xem nó nói thêm gì về món đồ đó. Thứ D đang giữ và tự tin là mình sẽ buông tay, chắc chắn hẳn chưa hề biết thứ đó mình đã rõ

-‘bạn ko gặp mình à? Mình có thứ muốn bạn biết đó, ko xem đừng hối hận’, D nói bằng giọng khá tự tin, như đã nhử mình.

-‘ko cần đâu, thứ gì cũng ko lay chuyển dc , vậy thôi nha’, mình nói. Mình muốn biết món đồ đó, mình ko hiểu nhiều thứ nhưng mình chẳng có lí do gì để D điều khiển.

-‘cả clip sex cũng ko hứng thú àh?’, giọng D nói có vẻ trở nên gay gắt nham hiểm hơn. Mình nghe tới đây cảm thấy hoang mang , ngỡ ngàng. Cảm giác như con người ta luôn tìm kiếm mọi động lực để tranh giành với nhau. Kể cả bịa đặt.

Mình cảm thấy biết ơn thằng bạn sáng nay, món đồ D giữ là kỉ vật mẹ của em gia sư còn món đồ D nói là clip sex, quá mâu thuẫn. Nhưng mình bám vào giả thiết là D bịa đặt mọi thứ, mình cũng ko tin là có clip sex nào đó. Nếu có thì đã sao? Chuyện đã qua và mình sẽ dần dần chấp nhận. Chỉ là những hệ lụy quanh nó. Và mình ko cam tâm nhìn ai đó có thứ gì đâm vào em gia sư

-‘thì sao, mà giữ mà xem’, mình nói, dù mình hơi bấn loạn như cổ tổ ra bình thường hết mức

-‘hả, ừ thôi dc’, nó nói đầy tức giận rồi cúp máy. Mình trở lại với khoảng không khí trong phòng mình. Quá rối ren và nhiều thứ xảy ra. Mình trước đây cũng nghĩ về món đồ mà mình nghe thoáng quá, mình chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Giờ thì nghe chính miệng D nói, mình chỉ thấy cảm thương, 1 chút gọi là đau lòng. Không phải ình mà là cho em gia sư. Em sẽ đổi mặt thế nào? Mọi thứ mở ra rồi sẽ có lúc phải đóng lại. Chắc cũng dần tới lúc như thế

p/s: nhìn về phía trước, cho bản thân cơ hội nhìn thấy. Sẽ thấy 1 ai đó, đầy yêu thương.

Update ngày 4/9/2012: thứ ba, ngày thứ 37 yêu nhau

Tối hôm qua mình gọi điện cho bé xu nói về chuyện dạy kèm dùm thằng em mình và khuyên mẹ mình dùm mình. Chứ cái tình trạng mẹ con bất ổn, mẹ mình ko cấm tuyệt đối nhưng mẹ có thái độ không vui và không được thoải mái lắm. Mình muốn làm mọi thứ để mẹ thay đổi ý định, chẳng muốn ngồi đó mãi mà đối phó với thái độ của mẹ. Mình tin vào cái ngày thứ 49, mọi giông bão qua đi. Mình và em gia sư sẽ bắt đầu 1 tình yêu mới, ở 1 hoàn cảnh mới với những hạnh phúc mới. Rồi đó là yêu đơn thuần, là nắm bắt cái hạnh phúc hiện tại và cố gắng cho tương lai. Mình và em sẽ tìm đủ lí do để cùng nhau đi tiếp con đường dài. Chẳng biết là sẽ đi bao xa nhưng mình muốn bước tới cùng em, ít nhất chỉ cần đơn thuần người đó là em.

Hôm qua khi D nói ỉn về món đồ, mình tỏ ra dừng dừng rồi đến cuối cùng hẳn nói huých toẹt về món đồ là 1 cái clip sex, mình vẫn tỏ ra dừng dừng. Một phần may mắn là mình nghe thằng bạn kể về món đồ đó là 1 thứ kỉ vật của mẹ em gia sư nhưng mình cũng hoài nghi và lẩn tránh nhiều lắm dù mình cố tỏ ra không có gì. Mình bắt ngờ 1 có lẽ D sẽ bắt ngờ 10 vì cái thái độ của mình, hẳn dùng chiêu bài cuối để lật ngược, để mong mình hoảng hốt rồi bỏ cuộc nhưng mình không như thế. Thực tình chẳng phải mình ko có cảm giác gì khi mình nghe tới cái clip sex đó, mình vẫn thấy có gì như nghẹn đắng trong cổ họng dù mình chưa rõ thực hư. Mình ngàn lần hi vọng đó là bịa đặt, vì mình chẳng muốn nhìn em đau khổ vì sự dai dẳng của quá khứ, của tự ti và ám ảnh. Ai cũng thế, cũng có quyền bước và em cũng thế.

...

Sáng nay nắng lên, vương nhẹ trên tóc em. Cái nắng sáng trong veo đến lạ kì hay tâm trạng mình phẳng lặng như mặt hồ êm ả. Mình ngồi ở bậc đá chờ em tới, cảm giác gió vi vu làm mình nhớ tới những ngày đầu quen em, dạo đó đại khờ và vụng về, 1 chút suy nghĩ về em mình cũng sợ sệt, cảm giác trong người luôn có lửa đốt. Mình và em đi tới đây quá nhiều những biến cố xảy ra như 1 quyển tiểu thuyết mà bước tới 1 bước lại 1 bí ẩn rồi cuối cùng chúng được mở ra dần dần. Hôm nay mình sẽ tháo bột và mình sẽ tự đi học. Chẳng còn lí do để em qua chỗ, nghĩ tới đó hơi tiếc nuối. Mình dự định sẽ qua chỗ em đi học ngược lại.

-‘T ế vợ’, em cười nói từ xa, mình nhìn em. Đẹp hơn nắng với mình là thế

Mình thả mắt nhìn vào mắt em, nhìn mọi chi tiết trên mặt em. Đến mức như không thể rời mắt ra, có sức hấp dẫn lạ kì.

-‘T đẹp trai, nói hoài em ko nhớ àh?’, mình bẻ lại liền, mình nói bằng giọng rất tỉnh như đó là điều hiển nhiên. Em nhanh lắm, làm điệu bộ nép người qua 1 bên nôn ọ. Xong em ngược đầu lên lắc đầu

-‘may sáng nay chưa ăn’, em nói mà mặt còn tỉnh hơn mặt mình. Mình phì cười vì cái điệu bộ đó của em. Mình muốn như thế, đơn giản như thế thôi, nhìn em cười và thấy đời bình yên

-‘hôm nay anh tháo bột, huhu’, mình nói, giả bộ khóc vì buồn. Em đưa tay lên trán mình, đo độ nóng

-‘diên àh, ng ta mong tháo bột cho khỏe, anh thì tháo bột khóc, đúng mê gái’, em cười nói. Lấy nón bảo hiểm đội ỉn cẩn thận như lần đầu mình gậy tay và em đội cho. Nhìn em đáng yêu lắm

-‘ế, anh làm gì mà em kêu mê gái’, mình hỏi liền

-‘chứ ko phải ko ai chở đi, ko ôm đc chứ gì?’, em nói liền, mắt em nheo nheo lại như đang nói về 1 thứ em rất rành

-‘ủa ủa, ko phải em chở anh đi hoài àh? Tháo bột nhưng tay còn yếu, nghe ng ta nói phải ít gì cả năm sau mới như cũ’, mình nói

-‘ai nói?’, em hỏi liền

-‘bác sĩ nói’, mình trả lời tỉnh queo. Lúc này mình leo lên xe em ngồi

-‘uh, cho ngay cái tên bác sĩ’, em nói, bắt đầu cho xe chạy

-‘lấy tên làm gì?’, mình hơi ngạc nhiên hỏi

-‘em tới đốt nhà chứ chi, bác sĩ nói láo, hahaha’, em cười giòn tan. Mình nghe tiếng cười ấy vỡ rụm ngọt ngào. Mình thấy hạnh phúc

-‘giang hồ ha’, mình nói rồi cười vì cái độ tỉnh nghịch của em.

-‘anh ơi anh’, tiếng em nói , tự dừng lại chùng xuống. Mình chẳng biết có chuyện gì

-‘sao?’, mình đáp lại tiếng gọi của em

-‘nếu ngày nào đó em gọi mà chẳng nghe tiếng anh đáp thì sao?’, em gia sư nói, hôm nay không biết có gì mà em như thế.

-‘ko có chuyện đó’, mình nói chắc nịch

31. Chương 31

-‘chắc em sẽ chờ vợ, độc hành ...haha lại nói nhảm. Cẩm hỏi em bị sao? Em ko sao hết’, em nói liền 1 mạch, như thể nói chính với bản thân. Bắc giác mình thấy đau lòng

-‘ăn sáng đi đói bụng quá’, mình lảng qua chuyện khác. Rồi anh sẽ cùng em bước tới, đừng lo quá cô gái nhỏ

-‘heo ăn gì?’ em hỏi mình

-‘thế nào cũng nói ăn gì cũng đc, anh dễ nuôi’, em nói tiếp, em làm như em rất hiểu mình. Thân quen tới mức cảm giác ngưng đọng sâu lắng

-‘biết luôn ta, vì anh ko nghĩ ra được gì khi anh ở cạnh em’, mình nói với em.

-‘sến quá, ko biết nói ko biết, màu mè,’ em nói xong lại cười. Em như trở lại ngày đầu, cô gái lém lỉnh và đáng yêu. Dù thì chính em rõ nhất tim em đang đau.

-‘chiều nay mình gặp nhau đi em?, anh tháo bột rồi anh qua chở em. Mình ra cánh đồng chơi’, mình nói với em

-‘sao tự dừng ra cánh đồng?’, em hỏi mình

-‘cái ngày anh gãy tay là ngày anh tính chở em đi cánh đồng, đợi lành mới tới ngày tay khỏe, anh phải chở em đi chứ’, mình nói đơn giản. Mình vẫn thấy có lỗi vì ngày đó để em đợi

-‘thôi, để mai một khi thật bình yên, em với anh lại ra đó’, em nói nhanh và tỏ ra hoàn toàn vui vẻ

-‘thì cứ đi chơi thôi mà’, mình nói, thấy hơi lạ

-‘chiều nay đi nhậu đi, muốn có chút men quá, haha’, em gợi ý nói. chuyện buồn lại đến chẳng?

-‘uhm, chiều tối đi nhậu’, mình nói. Lần này là lần thứ hai mình và em đi nhậu đúng nghĩa là ra quán, uống vài chai bia và nhâm nhi mỗi. Nhớ lại lần đầu mình cùng em đi nhậu, em có thói quen khui liền 1 lúc 5 chai bia. Cách uống cũng rất hào sảng và tự nhiên, như 1 người đã làm bạn với men bia. Từ lượng uống của em có lẽ tốt hơn mình, đôi lúc nhớ lại cái cảnh ngày hôm ấy mình thấy ngay từ đầu đã có nhiều chuyện ko hay. Nhưng mình chưa từng hối hận vì dẫn thân vào, kể từ lúc mình thấy cô gái nhỏ gầy thả khói điệu nghệ trong quán bar và nhấp rượu chuyên nghiệp một cách bất cần đời.

...

Em chở mình tới trường học rồi em đi học

“ em ngoan , em ngoan, đời vẫn cứ thế vẫn cứ tiếp tục”

Chẳng biết sao sáng nay đc nghỉ tiết, mới học có tiết thầy nói có việc cho nghỉ mất tiêu. Cảm giác đi học mà được nghỉ nó sướng gì luôn, mấy thằng bạn về hết còn mình với thằng bạn người gốc bắc ở lại do mình nài nỉ nó ở lại chơi với mình trong thời gian mình chờ em gia sư tới rước. Mình và nó ra quán cà phê vỉa hè ngay gần sát ngoài cổng trường ngồi. Gọi li cà phê đá ỉnh và sting dàu cho nó. Mình và nó tán dóc với những thứ vô thưởng vô phạt, mình chưa từng kể chi tiết hay rõ ràng cho nó về chuyện tình yêu của mình, mình cũng chẳng nghe nó kể về chuyện tình yêu của nó ngoài mấy cái chọc gãi tinh thì chẳng có gì đáng kể. Ngồi nói chuyện với nó chán mình và nó trở vào trường mở lap chơi.

Mình với nó đang mờ máy thì mình có điện thoại của nhỏ Nhung, cũng khá lâu rồi mình ko thấy nhỏ liên lạc như nhiều lần. Chuyện bây giờ mẹ mình chẳng còn nhắc tới nhỏ Nhung nữa cũng chẳng còn ép buộc mình, mình thì chuyện gì qua rồi cũng cho qua. Dù mình nhớ rõ mồn một gương mặt của Nhung trong cái hôm sinh nhật và cái bữa ở nhà mình mà xưng mày tao với mình

-‘alo’, mình trả lời bằng giọng bình thường

-‘lâu quá ko gặp anh, anh khỏe chứ?’, giọng nhỏ Nhung nhỏ nhẹ trong điện thoại. Cứ mỗi lần nhỏ này xuất hiện là mình có cảm giác không ổn lắm. Con gái quá kiêu kì và toan tính thực ra không hề tốt, hoàn toàn ko.

-‘anh khỏe, em sao rồi?’, mình hỏi lại xã giao, dù gì thì công việc của mẹ mình còn dính liền với mẹ nhỏ Nhung

-‘em buồn lắm sau ngày đó em hối hận lắm, anh cho em xin lỗi nha’, nhỏ Nhung nói vẫn chất giọng nhỏ nhẹ nhưng lần này thêm chút sâu thẳm.

-‘có gì đâu, chuyện qua rồi mà’, mình nói, hơi thấy ngại dù là nói chuyện điện thoại thôi

-‘anh hết giận rồi àh?’, nhỏ hỏi lại mình

-‘có giận gì đâu em, hi’, mình nói lại

-‘thế tôi đi cà phê với em đi, giờ ko làm ng yêu thì làm bạn mà’, nhỏ Nhung nói liền. Mình biết ngay là có chuyện, mình còn gặp lại nhỏ để làm gì đâu.

-‘tôi anh có hẹn rồi, chắc hẹn em khi khác’, mình chối liền.

-‘dạ thôi’, nhỏ Nhung có vẻ tiu nghỉu rồi thôi. Mình cup máy và vào facebook, tự dưng muốn vào face nhỏ Nhung xem thử, cái tên nhỏ xuất hiện ngay đầu danh sách bạn bè của mình, chẳng biết kết bạn từ khi nào luôn

-‘nhỏ nào nhìn ngon vãi’, thằng bạn người gốc bắc mình chen vào.

Mình lộn wall nhỏ thì có mấy stt chẳng ăn nhập với mấy cái hình chụp kiểu bây giờ, chụp hình mà còn thêm tờ giấy ghi chữ gì đó. Mình theo thói quen click vào tấm hình thì bắt đầu là tấm hình nhỏ đang ngồi cạnh chậu hoa, click tiếp vài tấm, mình thấy có tấm hình nhỏ Nhung chụp trong phòng, tay chạm vào khung ảnh để trên bàn. Mình tự dưng căng mắt nhìn người trong khung ảnh: Đó là D, mình tin chắc là gương mặt đó. Mình hoảng hốt đánh rơi cả cây bút xuống. Lạy trời, thế là thế nào? sao lại như thế. Thế là D có liên quan tới Nhung, và nếu thế chắc chắn Nhung biết em gia sư. Mình tìm kiếm gần như mọi góc ngách từ face nhỏ Nhung và lần tìm ra thêm face của thằng D.

...

Dòng status ghi kèm trong tấm hình nhỏ Nhung chụp có khung ảnh của D là như thế này : ‘em gặp rồi đời, đời anh mãi mãi, tình chúng ta giống như vòng tròn lẩn quẩn’. Mình mơ hồ như kẻ bị ai nện 1 cú vào đầu, mọi chuyện trùng hợp đến đáng lo. Sao mọi thứ dạo gần đây xuất hiện trước mình đều có liên quan và mắc xích với nhau. Nhỏ Nhung tới nhà mình cùng với mẹ, mẹ mình ra sức gán ghép ình trong khi mình và nó chưa từng quen, rồi chuyện nhỏ bày đủ trò, rồi D xuất hiện đầy lằng nhằng. Mình bây giờ phải linh hoạt hơn, cẩn thận hơn và thông minh hơn. Mình tự hỏi là có lí do gì cho tất cả những thứ này xảy ra, chẳng phải phim nên chẳng ai đủ rảnh để đi làm những thứ lằng nhằng, trừ khi kẻ đó hoang tưởng hay có nguyên nhân gì mình chưa rõ. Mình chỉ đi tới thôi cũng khó khăn đến thế sao?

...

Trưa em gia sư chở mình về, mình có hẹn với bác sĩ chiều 2h mình tháo bột. Do chiều nay em gia sư bận việc nên mình tự đi tháo bột, thật ra tay mình khỏe lâu rồi nhưng vẫn để đứng ngày cho tay khỏe và cứng cáp trở lại. Mình về nhà thì mẹ đang ngồi ăn cơm ở nhà bếp trên cái ghế mọi ngày mẹ ngồi. Mình cũng ngồi vào bàn ăn cơm, tự dưng muốn biết sao mẹ mình làm mai nhỏ Nhung ình trong khi trước đó chẳng hề đá động gì.

-‘ủa mẹ, sao hồi xưa mẹ làm mai nhỏ Nhung cho con?’, mình hỏi thẳng, mình tỏ ra hết sức bình thường. Mẹ mình nhìn mình, cầm li nước uống rồi chậm rãi nói

-‘mày có thích đâu mà giờ hỏi?’, mẹ mình hỏi

-‘thì tự dưng con thắc mắc’, mình trả lời vui vẻ

-‘tao biết Nhung hồi lâu rồi, thấy nó cũng xinh xắn dễ thương lẽ phép nên tính làm mai ày, mày lại đi thích con nhỏ ko ra gì’, mẹ mình nói dần gay gắt, mình bắt đầu phát cáu vì mẹ. Mẹ chưa từng cố hiểu em gia sư nhưng cứ nói về em 1 cách gay gắt, mình thấy thương em gia sư.

-‘hôm bữa mẹ ko nghe nó nói hả sao giờ mẹ còn khen’, mình bình tĩnh hỏi mẹ. Cái hôm mình và nhỏ Nhung cãi nhau, mẹ mình có chứng kiến, mình biết mẹ cũng ngán nhỏ Nhung từ đó, nhưng mẹ vẫn ko thể chấp nhận em gia sư. Xét cho cùng mẹ có lí của mẹ, vì quanh em có quá nhiều tai tiếng nhưng mà đôi khi con người ta ko nên tin những thứ chỉ nhìn bằng mắt rồi phán xét mọi thứ

-‘thôi dẹp’, mẹ nói rồi đứng lên vỗ vào phòng, mẹ mình cũng ăn xong. Đúng là tình hình căng thẳng, mình cũng chẳng dò hỏi được gì từ mẹ. Nếu có nói thêm nữa có thể tình hình căng thẳng thêm nữa.

Mình cũng ăn xong rồi đứng lên vào phòng. Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi. Mình lại vào wall của D xem, vì không kết bạn mà D chỉ public những thông tin cho bạn bè nên mình ko xem đc gì từ wall của D. Mình tạo thêm cái face khác để kết bạn với D vì nếu là face mình bảo đảm D sẽ biết. Làm xong face mới, đợi D accept.

...

Mình tháo bột nhanh lắm, cảm giác tay mình lạ lắm. Mấy bữa này làm gì cũng 1 tay giờ có 2 tay lại, thấy lạ lạ. Mình thấy vui nhiều lắm.

...

Tối, 6h mình qua nhà em gia sư. Chọn ình chiếc áo sơ mi màu đen sọc và quần jean. Mình hào hứng chạy xe qua nhà em gia sư. Lâu lắm mới bắt gặp cảm giác em đứng ngay trước hẻm đợi mình. Em gia sư mặc chiếc váy ngang gối và áo kiểu màu tím đậm ôm sát cơ thể, em mang đôi dày cao cùng màu với màu áo và túi nhỏ màu trắng. Nhìn tổng thể em rất dễ thương.

-‘em quen nhìn anh trong bộ dạng tay bó bột rồi, nhìn ngộ quá’, em nhoẻn miệng cười rồi nói. Tay em chạm vào cái phần tay bị bó bột trước đây của mình, em cứ luôn miệng nói thấy kì. Dạo mình bó bột em cũng hay mân mê tay bó bột của mình.

-‘giờ em muốn nhậu gì?’, mình hỏi em, nhìn môi em cứ chúm chím cười, chẳng biết vì yêu đời hay lí do gì .

-‘ăn lẩu hay gì đi anh? Em đói’, em leo lên xe, gác đầu vào 1 bên vai mình như nhiều lần. Em hơi lim dim mắt, lâu lắm mới thấy cái điệu bộ này của em khi đói bụng.

Mình chạy mất 2 vòng mới tìm thấy quán mình và em có vẻ ưng ý, quán đó nằm trên đường S, quán bán nhiều loại lẩu và khá đông khách. Giờ này tan tầm chắc nhiều người ghé vào nhậu. Nhậu trở thành văn hóa với nhiều người Sài Gòn, các quán nhậu ở Sài Gòn cũng rất đông đúc và mọc nhiều như nấm sau mưa. Nhiều người không quen chắc nghĩ sài gòn là nơi thanh thoi nhất thế giới, nơi mà các ngày trong tuần quán nhậu đều chật kín. Mình và em gia sư chọn 1 quán nằm trong góc, em gia sư gọi liền 5 chai bia. Cũng cái kiểu khui cùng 1 lúc 5 chai, sau đó mình và em gọi lẩu cá điêu hồng.

-‘này là lần thứ 2 mình nhậu kiểu này ha’, em cười nói. Tay nhắc chai bia rót đầy ình và li của em

-‘uhm, lần này khác chút là anh là người yêu em’, mình cười nói sau em với mình cạn li. Lần này tất nhiên ko phải cảm giác e dè nhưng nó vẫn là quan sát cô gái ngồi đó, ráng tìm trong đôi mắt cô ấy thứ gì cô ấy muốn giấu và muốn hiểu lắm thứ tâm trạng trong cô ấy chất chứa. Mình chẳng biết sao nhưng hôm nay có cảm giác hơi lạ, kiểu như có chút gì đó ở em tràn qua mình. Đơn độc? Mệt mỏi hay sốc nổi?

-‘100%’, em nói rồi miệng cười to hết cỡ. Mình nhìn thứ trong đôi mắt đó ko phải là vui. Em lần này có như lần trước, tìm hơi men để dễ dàng nói thứ muốn nói. Em nói là tự em, chính em sẽ cùng mình đi tới,

mình sẽ biết tất cả. Bí mật là thứ nhiều rắc rối và muốn thôi những rắc rối chỉ còn cách cho chúng ko còn là bí mật nữa.

Mình cạn li cùng em, người phục vụ dọn lẩu ra thì mình và em kịp uống hết chai bia.

–‘ko say ko về?’, em cười nói. Có men bia cách nói chuyện của em khác hơn xúu

–‘ohm, ko say ko về’, mình nói chiều lòng em nhưng mình cũng uống chừng mực để có gì lát chở em về

–‘em ghét anh’, em nói rõ ràng rành mạch, mình mở to mắt nghe. Hơi ngạc nhiên nhưng mình nghe tiếp

–‘uhm, yêu em’, mình nói, việc của mình trong tối hôm nay là đợi em mở lòng, em kể và chỉ vậy thôi

–‘em ghét anh vì anh ko như mấy thằng khác, khiến em lung lay. Shit’, em nói, chưa ăn gì mà chai bia thứ 2 đã cạn. Ủ, mình hiểu, đơn giản là em muốn nói. Mượn bia chút dừng khí để nói, bám víu vào bia để nói những thứ em muốn nói nhưng ko dám. Mình chỉ gật đầu nhẹ đáp

–‘em nói nha, mới 2 chai thôi nhưng để em nói, thử 1 lần đơn giản là 1 người ko quá nhiều suy nghĩ’, em nói với mình. Nghe những lời đó tim mình như thắt lại, đau buốt

–‘em cần nói thì em nói, anh luôn sẵn sàng nghe’, mình nói câu đơn giản

–‘em thật ra ko đàn ông như những thứ anh nghĩ đâu, em thề đó, khốn kiếp cực kì’, em nói. Em nói câu đó hẳn em đã dẫn vật rất nhiều

–‘em với ai đó thế nào anh ko quan tâm, anh chỉ quan tâm em như thế nào với anh’, mình nói. Tới mức này rồi, mình chẳng cần quan tâm ai khác ngoài tình yêu của mình

–‘ohm, hihi, nói nghe đơn giản, nhưng thôi vì anh ko hiểu nên anh nói thế, để em nói anh hiểu’, em nói, lại uống cạn li. Mình ko cản em vì em muốn uống, mình biết thế và mình chỉ đơn giản để em làm thứ em muốn. Như nói những lời mà từng từ từng từ siết chặt tâm can em.

Chỉ là mình ko hiểu, còn thứ gì nghiêm trọng và kinh khủng hơn những thứ mình biết

–‘đẹp hết’, tiếng bàn bị lật tung lên. Mọi thứ đồ trên bàn văng tung tóe, cả nồi lẩu, nước nóng. Mình đứng bật dậy, mình chẳng biết HA xuất hiện từ bao giờ và sao hẳn dám hành động như thế. Em gia sư cũng bật dậy đứng ra phía sau, đầy hoảng hốt

Update ngày 4/9/2012: tiếp thứ ba, ngày thứ 37 yêu nhau

Hắn xống xỏ tới với gương mặt bặm trợn, khách trong quán la ồm ồm rồi những người ngồi bàn gần đó né sang 1 bên. Cảm giác trong mình như cái pít tông bị nén 1 đầu. Em gia sư đứng 1 góc, thần thờ, tay em buông thõng xuống như hoàn toàn tuyệt vọng.

–‘mày làm cái chó gì thế?’, mình quát lên, tới mức này mình hết nhịn nổi rồi. Mình nhìn thẳng mặt nó, mình tin mặt nó với mặt mình lúc đó đỏ gay, mình nghĩ ít nhất nó đã nốc cả đồng bia rượu. Sao nó biết mình và em gia sư ở đây? Sao nó tới đúng lúc và hành động điên loạn như thế? Mình nhớ lại những thái độ trước đây của HA, có thể hắn nông nổi nhưng ít nhất còn 1 chút gì đó gọi là tôn trọng em gia sư và sợ tình trạng giữa em và hắn tồi tệ hơn. Chẳng biết sao hôm nay hắn như thế, mình nghĩ chắc chắn có thứ gì tác động vào.

–‘đi, đi, đẹp hết đi’, hắn nói lè nhè và nắm tay em gia sư lôi đi. Có phải hắn đơn giản là kẻ điên tình và bị ai đó tác động??? Mình chạy lại đẩy hắn ra, em gia sư thì rung lên, vì sợ? vì nóng? Vì đau hay mệt mỏi. Mình thấy thương em vô hạn.

HA lúc này ngã sòng soài, nhưng hắn đứng dậy cũng rất nhanh. Tới đây thì mình chắc chắn hắn xin. Mình ôm vai em gia sư để em trấn tĩnh, mình cảm thấy mệt mỏi.

–‘tao muốn nói chuyện đàn ông’, tiếng HA nói, mình nghĩ chính hắn cũng đang thấy mệt. Mình bỏ lơ hắn và mang em gia sư đi. Mình biết với hiện trạng này có nói gì cũng ko ăn thua. Mình và hắn sẽ nói chuyện sau. Dù mình muốn biết sao lại như thế.

Mình đưa em gia sư ra gần tới cửa thì ông chủ quán chặn đầu đòi mình thanh toán tiền, mình nán lại thanh toán thì thằng HA nhào tới, kéo em gia sư chạy mất, mình nắm tay em kéo lại. HA như con thú điên, hẳn

hành động thứ hần chẳng còn biết đó là gì. Mình điên tiết nhào tới đâm thẳng 1 cú ngay vào giữa mặt nó, nãy giờ mình đã ráng kiềm nén cho khỏi xảy ra xung đột, tay mình vừa mới lành mà đã có việc dùng. Ông chủ quán lầu sau khi lấy tiền thì nhanh chóng đẩy mình, em gia sư và HA ra khỏi quán. Tiếng mọi người bàn tán, tiếng người phụ nữ chửi xa xả hay tiếng nhân viên dọn dẹp. Quán nhậu đích thực là nơi phức tạp, đầu óc mình khi ấy lẫn lộn bởi nhiều âm thanh chất chứa. HA vẫn bám theo mình sau cú đâm đó. Mình nắm thật chặt tay em gia sư, dẫn ra hướng để xe.

...

Như đã kịp trấn tĩnh em rút tay ra khỏi tay mình, rất nhanh. Mình tự hỏi cảm giác đó như thế nào? ừ giống như hực hẫng, cả trăm thẳng HA, hay 1 đồng thẳng D thì cái hành động rút tay ra khỏi tay mình vẫn khiến mình hực hẫng và lẫn lộn nhất. Mình hơi ngỡ ngàng nhìn em rồi mình bình tĩnh lại, em chỉ vì quá hoảng sợ và quá mệt mỏi. Có lẽ em muốn chấm dứt mọi thứ, ngay tại đây hay em muốn giải quyết êm thấm. Em dù như thế nào cũng chỉ là cô gái nhỏ, mà mọi thứ trước mắt hình như là quá sức

-‘để em nói chuyện với HA, 3 người nói chuyện đi’, em nói dứt khoát, mắt em ráo hoảnh đến vô hồn. Mình ko biết con người ta đôi lúc sống vì thứ gì? Lòng vòng và lẫn lộn

-‘giờ nó xin nói đc gì mà nói, khi khác nói’, mình kiên quyết nói. Mình nắm lại tay em

-‘và cấm em ko rút tay ra khỏi tay anh’, mình nói to nhấn mạnh và đánh thếp, chẳng biết sao mình nói như thế. Chỉ là trong khoảnh khắc điên loạn xoay vần đó mình ko cho phép em rời bỏ mình hay bất cứ hành động mang tính chất như thế. Cả em, HA, D hay bất kì ai khác cũng ko có quyền đó.

-‘để em nói, ko nói bây giờ mãi mãi em ko thể nói’, em nói như van nài, mắt em đục buồn nhưng ko khóc. Mình sợ khi thấy con gái khóc, nhất là em vì cảm giác có lỗi và bất lực nhưng trong lúc ấy mình muốn em khóc, mình mong muốn thấy giọt nước mắt lăn trên má em, để mình biết ít nhất em còn ổn, 1 chút yên ổn nhỏ thôi.

HA đứng cách mình và em độ 3 bước chân, cái gương mặt đỏ ngầu vì rượu hay vì tức giận. Em gia sư bước lại gần HA, mình bước theo. Tay mình vẫn nắm chặt tay em, trời thì lác đác mưa. Hình như ông trời rất quan tâm tới chuyện của mình, ông hay ư rơi lúc gặp chuyện như thể ông tin như thế chuyện tình này bi thảm hơn.

-‘đi đâu nói chuyện đi, anh chưa xin tới mức như anh hành động đâu’, em gia sư nói với HA, giọng em lạnh như băng và có vẻ mắt em nhìn mọi thứ xung quanh tốt hơn mình

-‘uhm, đi’, HA trả lời, mắt hần vô hồn và vương chút bất cần. Chuyện hình như quá kịch, mình ngỡ ngàng. Cách đây vài tháng, mình vẫn chỉ là đứa sống qua ngày với những chuyện linh tinh và cuộc đời ko có nhiều biến cố. Tới hôm nay thì quá nhiều biến cố

Mình chạy lại dắt xe, HA cũng dắt xe của hần, rồi mình chở em gia sư đi trước hần đi đằng sau, tìm 1 quán cà phê để nói chuyện. Mình muốn mọi thứ chấm dứt nhanh chóng và trời thì đang lác đác mưa nên mình tấp dạp vào quán gần đó. Quán nhỏ và vắng khách, nhìn quán đơn giản như những quán cà phê khác. Mình nghe tiếng nhạc của bài Touch by touch vang lên. Bài nhạc này lâu lắm mình chưa nghe, có cảm tưởng như hôm nay mới là ngày mọi thứ chính thức bắt đầu.

Cả 3 người lần đầu giáp mặt là ở nhà em gia sư, lần này là lần cả 3 sẽ cùng nói chuyện. Chọn 1 chiếc bàn ngay phía ngoài vừa vào là thấy, chiếc bàn bằng kiếng hình chữ nhật và những chiếc ghế mây, mình và em gia sư ngồi cạnh nhau, tay vẫn nắm chặt tay nhau còn HA thì ngồi đối diện, tất nhiên cuộc nói chuyện này chẳng ai vui vẻ gì, chỉ là bắt buộc dĩ phải nói vì muốn giải quyết ngọn ngành

...

Mình trong tâm trạng lo lắng của thằng chờ nghe mọi thứ, ko phải là hồi hộp mà vì nghĩ tới cảm giác của người mình yêu. Sợ đó là quá sức với cô gái nhỏ bé của mình, sợ khi lời đã nói ra, thì mọi chuyện sẽ đi xa hơn. Con người ta có lòng tự trọng, sự tự ti và đôi khi vì sợ ko xứng hay ko đáng người ta sẽ lấy làm lí do để rời xa nhau. Mình chẳng biết cái thứ sắp nói là như thế nào chỉ biết hình như là khó nói

Em gia sư, 1 tay trong tay mình, 1 tay em nắm chặt. Mặt bình thản đến lạnh lùng, vì em quen rồi hay vì em sợ hãi. Mình thấy thương bản thân mình và vì thế mình thương em. Coi ai đó là cuộc sống là như thế

đó, là nhìn về người đó và quan sát, là đau khi ng đó đau, là cảm giác như nếu ko có người đó, bản thân sẽ sống rất khổ sở.

HA, trên mặt hần còn vết do tay mình để lại, hần nhìn mình bằng ánh mắt lạnh tanh và có vẻ hững hờ căm tức. Mình có cảm giác cái hành động hần lật cái bàn và hét lên như nầy là có ai đó tác động, ai đó nói gì đó và khiến hần điên lên. Mình linh cảm có bàn tay D nhúng vào chuyện này, vì D là người khó lường nhất, ngay cả nhỏ Nhung cũng liên quan tới D. Đời là điên, ảo, thực, mơ, cảm, lẫn lộn và hòa quyện.

– ‘sao anh biết mà tôi?’, sau khi người phục vụ bưng 3 li cà phê ra thì mình nghe giọng em gia sư nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của mình. Em gia sư hỏi HA. Đúng là việc hần đến và tới hơi khó hiểu

– ‘chuyện đó quan trọng àh? Sao em làm thế?’, HA nhắc mặt hỏi, cái kiểu nói chuyện như nhiều lần mình thấy. Mình ngồi yên nghe.

– ‘em làm gì, em đã chẳng muốn dính dáng gì với anh thì em làm gì nữa’, em nói liền. Đúng là có hiểu làm gì đó giữ 2 người, mình tin chắc có người đã tác động vô HA

– ‘vậy đứa nào đưa cái clip đó cho thằng chó D’, thằng HA nói khá to, chuyện lại liên quan tới clip. Mình đâu thể biết rằng cái clip đó mình là người biết được mặt trái của nó. Gương mặt HA tỏ rõ vẻ thất vọng đến giận dữ. Mặt hần vẫn giữ nguyên vẻ đỏ gay

– ‘ko phải em, clip đó em giữ mà đưa nó làm gì, anh nghĩ gì vậy?’, em gia sư nói, em khá hoảng khi nghe những thông tin đilo nhưng kịp đính chính ngay.

– ‘ko phải em cố tình bêu xấu anh àh, còn đi nói với ba mẹ anh. Chơi chó thế’, tiếng HA nói, mình chẳng hiểu rõ sự tình nên ngồi nghe mà cái tò mò dâng cao cùng sự đau lòng theo em gia sư.

– ‘anh khủng hã, tôi làm mấy thứ đó làm gì?’, em hỏi lại HA, giọng điệu em đánh thép và ko chịu thua. Nghe giọng thế nhưng mình biết là em mệt mỏi, tiếng hơi thở trút qua từng câu nói nặng nhọc như 1 người cố gắng xoay sở mọi thứ đến mức quá sức.

– ‘đẹp mẹ nó đi, xạo chó, vậy đứa nào làm mấy thứ đó’, thằng HA nói, có vẻ như chuyện này tác động khá nhiều đến HA.

– ‘ai nói với anh gì? anh bình tĩnh kể đầu đuôi để mình giải quyết? sao anh biết em ở quán này’, em gia sư sau khi nhăn mặt giận giữ, em bình tĩnh hỏi. Chắc em cũng muốn biết rõ tình hình. Mình siết chặt tay em như nói cho em là mình sẽ bên em và ủng hộ em. Tay em dù mình nắm chặt thì vẫn lạnh toát. HA cầm li nước trà dốc cạn, có vẻ hần ta cũng đang hết sức kiềm nén lại. Không biết là chuyện gì mà có vẻ kinh khủng đến thế

– ‘em ko đưa nó phải ko?’, HA hỏi lại như muốn chắc chắn

– ‘ko. Em điên hay sao mà đưa?’, em gia sư nói liền. Mình và em cũng uống li trà. Nãy giờ mình chưa nói gì chỉ ngồi nghe thôi

– ‘ohm, nãy D gặp anh, nó nói mấy chuyện liên quan tới chuyện tụi mình. Nó chỉ anh tới quán này...’, mình nghe tới đó thì HA im bặt vì em gia sư có điện thoại. Hần như chờ để em gia sư nghe xong điện thoại và nói tiếp. Đúng là có dính tới D, mình đã biết D nguy hiểm nhưng ko nghĩ tới mức đó vì mình ko hiểu lí do gì hần hành động như thế, như mọi thứ được sắp đặt và đẩy kịch tính. Chỉ đơn giản đó là vì 1 cô gái???

“ yêu có hai loại, 1 loại chấp nhận thương đau và quên đi, 1 loại thì cố tranh giành cho bằng được, coi việc có ng mình yêu làm lẽ sống”. Mình nghĩ thế rồi tự động sắp D vào loại thứ 2, chỉ là sao hần xuất hiện vào đúng lúc như thế? Hần thần thông quảng đại tới mức biết mọi thứ ư???

– ‘điện thoại của chị?’, em gia sư nói với mình, miệng em hơi nhướn cười. Nhìn em quá mệt mỏi. Mình nhìn em cười, HA thì mắt nhìn về hướng khác và uống nước liên tục. Cô gái phục vụ rót trà liên tục, mình nghĩ chắc cô gái ấy phát bực vì HA, còn HA cứ uống như thế đang có ngọn lửa trong lòng và hần cần uống nước để dập tắt bớt ngọn lửa đó.

– ‘dạ alo’, em gia sư trả lời, nghe rất lễ phép. Tóc em lúc này em vén qua 1 bên, có vài lọn quạt thổi bay phơ phất.

-‘dạ dạ, ở đâu chị?’, em hoảng hốt liền, em gần như đứng bật dậy, mình chẳng biết tin gì trong điện thoại khủng khiếp thế. Chỉ biết là bão tố sẽ đến sau khi trời kéo mây đen ùn ùn kín trời.

-‘em biết rồi’, em gia sư trả lời và đầu thì gật lia lịa. Cúp liền điện thoại mặt em ko còn chút máu vì hoảng, mắt em đầy vẻ hoảng hốt tột cùng.

-‘mẹ em đang nằm viện rồi, chở em tới bệnh viện đi’, em nói với mình. HA đang uống nước cũng bỏ li nước xuống, mặt hấn ta chắc giống mình. Đầy ngỡ ngàng vì những tia ương cứ nối tiếp nhau

-‘đi đi’, mình đáp lại và đứng lên khi em gia sư đứng lên

-‘tính tiền đi’, HA nói to.

-‘mày với Linh đi trước đi, tao tính tiền cho’, nó nói, vẫn với gương mặt lạnh tanh. Đầu óc lúc đó mình chẳng nghĩ gì nhiều, mình đi nhanh ra phía bãi giữ xe. Câu chuyện sắp được mở lại bị đóng lại. Đời oan trái hay trên chộc người khác.

32. Chương 32

Leo nhanh lên xe mình, em gia sư ôm mình như kiểu em tìm 1 chỗ dựa, đầy mệt mỏi

-‘nhanh đi anh’, em nói thì thào

-‘ không sao đâu, yên tâm đi’, mình nói với em và cho xe chạy nhanh. Mình ko hỏi em nhiều về tình hình mẹ em, vì mình biết em đang hoảng loạn. Chỉ là mình từng nghĩ mối quan hệ mẹ con của họ không tốt lắm và khi nhìn thấy hình ảnh này của em gia sư. Ôm mình nhưng 2 tay em bầu vào nhau, gương mặt thì như không còn giọt máu. Em đầy bất loạn và hoảng hốt. Mình biết em sợ mất người thân tới nhường nào, nhìn thấy mẹ rồi ba lần lượt qua đời trở thành nỗi ám ảnh của em.

“thì em vẫn chỉ là cô gái đơn độc, em sợ hãi cảm giác mọi người bỏ đi mất, em ghét phải ở 1 mình, em khao khát cái gọi là tình thân tới mức dù đau khổ mệt mỏi hơn thế em vẫn phải bám trụ, con người luôn có lí do cho những việc làm của họ”

...

Chạy tới bệnh viện, gửi xe xong xuôi mình và em chạy thẳng vào hướng những phòng bệnh. Có lẽ tình hình ko nặng lắm chứ nếu ko đã ở phòng cấp cứu. Mình vẫn chưa biết mẹ em gia sư bị gì

-‘mẹ sao vậy chị?’, em gia sư chạy nhanh lại chỗ chị Q đang ngồi, chị ngồi cạnh giường bệnh, trên giường là mẹ của em gia sư. Mắt bác ấy nhắm nghiền và thở, thấy hoàn toàn bình thường như đang ngủ

-‘nãy mẹ tăng xông nên ngắt, chị mang vào đây’, chị ấy nói. Ánh mắt chị lơ đãng, tự dưng trong mình có linh cảm gì đó ko được hay cho lắm. Nhưng nghĩ đó là vợ vẫn bậy bạ nên mình quăng sang 1 bên.

-‘vậy bác sĩ nói sao?’, em gia sư hỏi, mắt em nhìn mẹ mình, vẫn chưa hết đau đớn và lo sợ.

-‘bác sĩ nói nghỉ xít về àh, ko sao đâu mà dặn mẹ giờ ngày nào cũng phải uống thuốc’, chị Q nói chậm rãi, điềm tĩnh. Em gia sư như thở ra.

-‘anh về đi, lát em về taxi chung với mọi người, cảm ơn anh nha’, em nói với mình khi dẫn mình ra phía ngoài. Mình còn muốn ở lại đâu muốn bỏ về

-‘thôi, lát em về anh mới về, ở lại anh mới yên tâm’, mình nói với em gia sư. Cái lúc này là lúc em cần mình mà mình bỏ về thì ra gì

-‘thôi, về đi, em tự về đc, có gì em gọi’, em nói, cười vui vẻ. Cố tỏ ra bản thân ko sao, giả bộ cứng rắn

-‘ko’, mình vừa nói vừa lắc đầu kiên quyết. Chí ít mình phải thấy em về nhà mình mới yên tâm. Ngày hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá. Nếu mình quá vô tư và lơ là thì có lẽ mọi thứ càng ngày càng tồi tệ. Xét

1 cách nghiêm trọng thì người ta ở trong tối, mình ở ngoài sáng, mình chẳng thể làm gì ngoài cố gắng cắn thận đâu. Có lẽ cũng phải xem vận may của mình trong chuyện này nữa

...

Mình ở lại cùng em sau đó mẹ em tỉnh dậy và đi về, bác ấy cùng chị Q đi xe taxi, mình và em gia sư chạy liền theo sau. Vì trời tối muộn nên đường vắng và lạnh. Gió thổi lộng và to. Em ôm chặt mình có vẻ lạnh. Thỉnh thoảng mình thấy ánh mắt chị Q từ trong xe nhìn ra, có chút gì đó khó hiểu, tĩnh lặng và có chút gì đó ko vui.

–‘nhiều rắc rối hen anh?’, em hỏi mình như hỏi chính em

–‘cuộc đời mà em, rồi mọi thứ sẽ qua’, mình nói an ủi, thấy câu nói của mình nghe xàm gì đâu.

–‘uhm, em sẽ làm mọi thứ qua hết. Em sẽ làm đc’, em nói kiên quyết tỏ vẻ quyết tâm. Một con người có nhiều thứ tính cách, ai cũng thế. Nhưng hình như em gia sư có quá nhiều tính cách đan xen nhau

...

Em về nhà rồi mình mới về nhà, khi này mình nhớ tới HA và những chuyện khi nãy. Mình rót li nước uống và tìm cách mắc xích mọi thứ lại cho dễ hiểu. D quen Nhung, Nhung lại được mẹ làm mai ính đúng lúc mình bắt đầu quen em gia sư. Rồi chuyện hôm nay D nói với HA là em gia sư đưa cho hấn cái đĩa gì đó, tới mức HA giận dữ và lao tới chỗ mình và em gia sư nhậu cùng nhau. Vấn đề là làm như thế nào D biết được mình và em gia sư ở chỗ đó và chỉ cho HA, chính mình và em gia sư cũng đâu có dự định sẽ tới đó trước nên việc đó hơi kì quặc. Là theo dõi hay còn 1 ai khác trong chuyện này mình chưa rõ.

‘Update ngày 5/9/2012: thứ tư, ngày thứ 38 yêu nhau

Sáng thứ tư trời âm u, mình vô thức tỉnh dậy khi trời vừa tang tảng sáng, nằm trên giường nhìn ra cái cửa sổ nhỏ mình thấy màu xám trắng, không khí có vẻ có nhiều sương mù. Nhìn mờ mờ ảo ảo, bất giác mình liên tưởng tới cảm nghĩ của em gia sư về con đường phía trước, mờ mờ ảo ảo và làm thế nào để băng qua nó để thấy rõ hơn mọi vật. Đôi lần cuộc sống trở nên chông chênh và vô định, ai cũng thế và nếu kiên cường nhất định sẽ vượt qua...

Sáng nay mình phải đi học 1 mình, em gia sư sáng nay nói nghỉ học ở nhà với mẹ. Nhớ lại thái độ của em gia sư tối qua, mình chợt nhận ra em ko chút hận thù hay căm ghét, tất cả những thứ em làm là khao khát yêu thương, em khao khát cái gọi là tình thân tới mức dù bị đối xử không tốt em vẫn ở lại

“chuyện gì trên đời cũng có cái lí do của nó”, giấu lại câu này thật có lí, có 1 cô nhóc em gái từng nói ính câu này khi mà mình hỏi em ấy về những thứ đang diễn ra, em ấy nói mình cần nhìn thật sâu bằng tâm hồn vì thứ mình thấy bằng mắt chưa chắc đã tỏ tường. Nếu yêu đơn giản là bước tới, ít nhất thì sẽ không bao giờ phải hối hận. Mình khi thấy những thứ diễn ra quanh mình nói về em gia sư, mình cũng khó chịu và lẩn tránh, nhưng kịp ngay đó, mình biện minh cho chính mình rằng em có lí do của em và điều đó đủ mình bước tiếp.

Đạo này cứ như ông già, nhớ về những chuyện trong quá khứ, thỉnh thoảng còn nằm mơ về cái thời con nít, khi cha mẹ còn ở chung và mình được ngồi trước xe, ba ôm trọn trong lòng. Chẳng biết sao lại thế???

...

Mình vớ lấy cái điện thoại, giờ đã 5h30 sáng. Vẫn như cũ là cái tin nhắn : ‘dậy đi ngủ như heo’ vào lúc 4h30. Suốt những ngày quen nhau hình như chỉ 1 lần giận nhau là em ko nhắn cái tin ấy, còn những ngày còn lại ngày nào cũng có, cái tin nhắn đơn thuần nhưng ính thấy mình ở trong em vẫn luôn có 1 vị trí nào đó. Mỉm cười vì tin nhắn, mình rep lại liền

–‘sáng rồi đó, anh cũng dậy rồi. Nắng lên xua tan sương mù và cả bóng đêm’. Có lẽ hơi sến nhưng mình muốn khích lệ tinh thần, cái tinh thần mình nhìn thấy rõ là đang mệt mỏi.

Nhắn xong tin, mình thức dậy đánh răng, tính chạy bộ vài vòng và đi học. Cảm giác trong mình lúc này là : vì 1 ai đó mà cố gắng. Nên mình nhìn đâu cũng thấy hi vọng, nhìn đâu cũng tìm thấy niềm tin mọi thứ rồi sẽ qua. Cả D, cả mẹ hay những người tác động. Mình trở lên nhà, định nấu mì ăn rồi đi học thì thấy mẹ đang chuẩn bị chở thẳng em đi học.

-‘good morning mom’, mình la to rồi cười khi mẹ nhìn mình. Mình biết là mẹ hiểu câu tiếng anh đó nên mắt mẹ mở to ngạc nhiên, chắc ngạc nhiên vì cái thái độ của mình.

-‘lo ăn gì rồi đi học’, mẹ mình nói và cùng thằng em đi xuống. Thằng Tuấn em mình thì mặt bơ phờ vì còn ngái ngủ, trường học nó có đồ ăn sáng nên hầu như nó chẳng bao giờ ăn sáng ở nhà, dạo này mình cũng ít nói chuyện với nó vì nó thường ở trong phòng mẹ hơn, trong đó đã có bàn riêng và máy vi tính dành riêng cho nó.

-‘yes sir madam’, mình nói và đi thẳng vào bếp. Tự dưng mình nghĩ nếu mình vui vẻ thì tình hình giữa mình và mẹ sẽ khả quan hơn, mẹ cũng ít gay gắt hay cấm đoán hơn.

...

Trưa khi mình đi học về , mình chạy thẳng qua nhà em gia sư , mang cho em 2 cái bánh papparoti và li sinh tố bơ, mình chạy tới cổng nhà em, tính cho em bất ngờ thì mình thấy em đang đứng ngoài lan can lấy đồ gì đó. Nhìn thấy mình em hơi ngạc nhiên nhưng cũng kịp cười.

-‘vào nhà chơi đi anh?’, em nói với mình

-‘anh về luôn, qua đưa đồ cho em thôi’, mình nói rồi đưa bánh với li bơ cho em. Nếu trưa nay mình ko nói với mẹ là về nhà ăn cơm thì chắc mình ở lại chơi với em gia sư rồi. Nhìn em đứng ngay trước mặt mình, gần lắm. Em mặc chiếc váy xanh lơ lơ và tự dưng mình thấy nhớ em, nhớ da diết dù mình đang ở cạnh em.

-‘vậy về cẩn thận, về nhắn tin em nha’, em nói và cười với mình, nụ cười em trưa nay tĩnh lặng như mặt hồ yên ả

-‘uh, anh về nha’, mình nói và đưa tai bái bai em rồi mình rồ ga chạy về.

Sau lưng mình nặng trĩu lên em, mình nhìn qua kính chiếu hậu thấy em đứng nhìn mình cho đến khi mình đi khuất. Tự dưng lòng mình có cảm giác tiếc nuối.

...

Mình về nhà thì mẹ mình đang dọn cơm, mình vào dọn phụ rồi ăn cùng

-‘ngày xưa mẹ quen ba sao?’, mình hỏi mẹ, vừa cười vừa nói rất tự nhiên, mình trước đây chưa từng hỏi mẹ về những chuyện này

-‘ba mày là bạn của bác Mai, nên quen’, mẹ mình hơi ậm ừ rồi trả lời mình, bác Mai là bạn thân của mẹ mình, bác tới giờ vẫn còn độc thân, cũng hay tới nhà mình chơi nhưng giờ bác ấy đã đi định cư nước ngoài. Mình nhìn mẹ, mẹ vẫn nhai cơm bình thường.

-‘kể rõ con nghe xem người ngày xưa yêu nhau thế nào?’, mình hỏi mẹ

-‘bác mai và mẹ bữa đó đi học về xe đạp hư, mà trời cũng khuya rồi nên bác mai nói hay là ghé vào nhà anh bạn ở gần đây rồi nhờ sửa xe và đưa về’, mẹ mình hồi nhớ lại, ánh mắt mẹ như có tia nắng

-‘hồi đó đi khuya sợ lắm, đầu như bầy giờ’, mẹ mình nói tiếp

-‘rồi gặp ba mày, cũng bình thường rồi sau ổng tới ktx chơi hoài riết yêu luôn’, mẹ mình nói, hơi mỉm cười. Đúng kỉ thực kỉ niệm lúc nào cũng đẹp đến lạ thường.

-‘nghe nói ông bà ngoại ko chịu, sao ko chịu mẹ?’, mình hỏi mẹ, chuyện ông bà cấm thì mình cũng biết sơ sơ nhưng ko rõ nguyên nhân

-‘ông ngoại mày coi tuổi kêu ko hợp, nói vợ chồng sớm muộn li dị và ko hạnh phúc, thế mà giờ đúng thật’, mẹ mình nói, hơi cúi xuống chắc thoáng 1 chút đắng trong cổ họng mẹ.

-‘ko phải thầy bói đúng đâu’, mình nói bất giác với mẹ. Mình thoáng nghĩ tới chuyện tình của mình và em gia sư, cái chuyện tình mẹ cũng đang ra sức ngăn cản

-‘tất nhiên ko phải là thầy bói đúng mà vì ko thể hòa hợp nữa’, mẹ mình nói nghe đanh thép đúng kiểu của mẹ.

-‘ít gì mẹ cũng có 1 thời yêu mãnh liệt để ko bao giờ phải hối hận’, mình nói với mẹ, chẳng biết sao hôm nay mình ăn nói can đảm và giảo hoạt như thế, chỉ muốn mẹ hiểu, mình sẽ ngã hay gì gì đấy đau đớn hơn thì mình cũng lớn và có thể chịu chấp nhận. Mình tin mẹ sẽ hiểu

-‘lo ăn lệ đi’, mẹ mình hơi im lặng rồi nói, sau đó mẹ ăn rất nhanh rồi bỏ vào phòng. Mình phải thuyết phục mẹ, nếu mẹ con hiểu nhau chắc chắn dễ nói chuyện hơn. Trong mắt những người mẹ, đứa con dù đã bạc đầu họ vẫn thấy chúng trẻ thơ, vì cảm giác của người mẹ là yêu thương, yêu thương đơn thuần và ko hề thay đổi, tình yêu thương đó cho tới lúc họ chết đi vẫn còn nguyên như ngày đầu.

Mình ăn xong dọn dẹp và vào phòng ngồi ngay lên máy tính, log vào yahoo. Cái yahoo phủ bụi lâu ngày ko vào, thấy vài cái nick đang sáng

-‘dạo này sao rồi mày?’, nick của thằng bạn lâu ngày nhảy vào chat. Trong cái đám bạn mình chơi hồi cấp 3 thì hầu như châu nào cũng có mặt thằng này

-‘anh khỏe, chú sao?’, mình hỏi nó

-‘đệt, chưa chết’, nó chat liền

-‘tối nay có kèo nhậu mày đi ko?’, nó chat tiếp

-‘nhậu đâu pa’, mình hỏi lại, kể ra lâu ngày chưa gặp bạn bè

-‘quán nhậu chứ đâu, cả đám thằng phúc , mình, lý cũng đi nữa đó’, nó nt

-‘dự gì mà nhậu?’, mình hỏi lại

-‘thì anh em lâu ngày gặp thôi pa’, nó nt. Mình nghĩ lại thì tối nay mình cũng chẳng làm gì, cũng vẫn phải có những mối quan hệ bạn bè của mình.

-‘ok, tối nt tao cái địa chỉ’, mình nói với nó. Rồi mình và nó nói tào lao đủ thứ, nó hỏi tình hình của mình, mình hỏi ngược lại tình hình của nó , v.v.

Đám bạn này của mình có 1 thằng có lần dẫn nhỏ H tới quán nhậu, thằng T và nhỏ H nói ình vài thứ dữ liệu mình từng cho là linh tinh. Lâu ngày nhỏ H chẳng còn nhắn tin hay liên lạc với mình, nhỏ này cũng bí hiểm ko kém thằng D, thoát ẩn thoát hiện. Có dạo nhỏ còn nhắn tin chúc mình buổi sáng tốt lành này kia, nhưng dạo này thì mất hẳn, mình cũng quên bég nhỏ. Tự dưng đám bạn đi nhậu làm mình thoáng nhớ tới châu nhậu hôm đó, chuyện khi ấy cũng vừa mới bắt đầu, mọi thứ còn mơ hồ và tình cảm trong mình chưa chín chắn như bây giờ

...

Mình nói với em gia sư mình đi nhậu với đám bạn thì em cũng nhắn tin chúc mình đi chơi vui vẻ, còn dặn mình uống ít để còn lái xe về nhà. Mình thấy em như vợ hiền, mình yêu và hàng đồng lần tưởng tượng cảnh em gia sư làm vợ mình, mình đi làm về sau 1 ngày mệt nhọc và thấy em ở nhà. Ai nói gì, ai bàn tán gì về em, mình cũng mặc kệ.

Chọn ình chiếc quần jean đen và áo sơ mi đơn giản, đám bạn hẹn nhau lúc 6h30 ở quán quen lần trước cũng nhậu rồi. Trời lại bắt đầu lất phất mưa bay, mình chạy nhanh hơn tránh mưa to. Chạy tới quán thì cũng hơi ướt người, nhưng ít thôi không đáng kể. Mình gửi xe và đi vào quán, vào tới nơi thì thấy đám bạn ngồi sẵn, có vài ba đứa con gái trong đó người mình nhìn ra đầu tiên là nhỏ Phương ù lớp trưởng lớp mình.

Lại có cả nhỏ H, mình hơi ngạc nhiên nhưng mình tin chắc đây thực sự là ngẫu nhiên vì ngẫu nhiên mình lên yahoo, ngẫu nhiên gặp thằng bạn lâu ngày. Còn nhỏ H thì lâu lắm rồi ko liên lạc với mình, mình cũng ít thấy nó đi chung kè kè với HA như dạo trước

-‘chào mọi người’, mình nói vui vẻ và lấy cái ghế ngay gần đó ngồi vào, mấy thằng bạn và cả mấy nhỏ con gái đều uống bia, nói là gọi món rồi đang đợi người ta bưng lên. Mình nhìn qua nhỏ H, lúc này khi bước vào nhỏ H cũng nhìn mình bằng ánh mắt khá ngạc nhiên, nói cho cùng thì mình và nhỏ cũng ko phải bạn bè và cũng chẳng là mối quan hệ gì ngoài quen biết sơ sơ. Hôm nay nhỏ mặc chiếc đầm màu xanh da trời mà bằng cái loại vải như voan , tóc được búi cẩn thận và trang điểm khá kĩ càng, như mình từng nói trước

đây là nhỏ H khá xinh xắn và cũng cao ráo. Mình lơ mơ đoán là H quen thằng T bạn mình rồi vì thấy 2 đứa ngồi cạnh thỉnh thoảng to nhỏ. Mình hỏi thằng Phúc ngồi cạnh mình

–‘ghệ thằng T hả mày?’, mình hỏi nó nhỏ nhỏ

–‘uhm, mấy lần đi nhậu con này cũng có mặt’, thằng Phúc nói cũng nhỏ nhỏ như mình. Thế là như mình đoán, nhìn nhỏ H cũng cười nói vui vẻ với thằng T bạn mình, mình cũng mừng cho nhỏ.

–‘mấy thằng im im địt thúí gớm’, thằng Phúc nói thêm, nó nói thế vì thằng T bạn mình cũng thuộc dạng im im ít nói. Mình cười với nó rất vui vẻ.

...

Đồ ăn dọn lên thì châu nhậu cũng bắt đầu, mọi người nói chuyện vui vẻ và cụng li liên tục, ngoài trời bắt đầu mưa to nặng hạt. Nhiều thứ âm thanh hòa trộn với nhau, tiếng mưa, tiếng cụng li, tiếng cười đùa nói chuyện và tiếng xì xèo của những vỉ nướng thức ăn từ những bàn gần đó. Khói từ những thứ thức ăn hay những nồi lẩu bay khắp nơi

Bạn bè lâu ngày gặp lại hỏi nhau về chuyện học hành, bạn gái rồi đủ thứ chuyện linh tinh, không khi rất vui vẻ. Trong suốt buổi nhậu nhỏ H và mình chẳng nói với nhau câu nào, chỉ thỉnh thoảng vô tình mình thấy nhỏ nhìn mình nhưng khi mình nhìn thấy nhỏ quay đi rất nhanh. Mình cũng chẳng để tâm nhiều, có vẻ nhỏ e dè hơn những lần trước, cũng ít nói hơn và thỉnh thoảng cười. Thằng T thì liên tục gấp đồ ăn cho nhỏ H như dạng những đứa con trai dốt bạn gái đi nhậu và hay gấp đồ ăn cho, thỉnh thoảng ghé vào tai nói gì đấy.

Nhỏ Phương ù và 1 vài đứa con gái về trước, chỉ còn nhỏ H là đứa con gái duy nhất ở lại vì đi cùng người yêu. Sau cùng cả bọn về, mình ra lấy xe, do thằng T say quá nên nhỏ H phải vào lấy xe và đưa nó về. Mình do uống chừa mực nên vẫn còn tỉnh táo

–‘lâu ngày mới gặp anh’, nhỏ H cười bắt chuyện với mình trong bãi giữ xe

–‘uhm, cũng lâu rồi, em dạo này thế nào?’, mình hỏi, cũng hơi thây ngượng ngập vì nhỏ H từng nhắn tin nói thích mình và cũng có những dây dưa đáng lẽ ko có thì tốt hơn

–‘em quen anh T, dạo này bình thường àh, anh với Linh còn quen chứ?’, nhỏ hỏi mình, mình với nhỏ đứng nói chuyện ngay cái xe của mình.

–‘uhm, còn quen’, mình đáp đơn giản rồi cười với nhỏ. Chẳng biết sao lâu ngày gặp lại mình thấy nhỏ có vẻ hiền hần, cũng ko còn nét ranh ma nhiều trò như dạo ấy. Cũng chẳng hiểu chung quy dạo đó nhỏ làm những trò đó làm gì, nào hẹn gặp mình, nói nhảm những chuyện xấu xa về em gia sư như em gia sư không quen ai quá 49 ngày hay em gia sư lăng nhăng rồi tới chuyện nhỏ gọi ình và để ình nghe về cuộc nói chuyện giữa em gia sư và HA về món đồ nào đó. Với mình, H từng là cô gái toàn nói xấu về người yêu của mình, toàn tìm cách bôi xấu hay ít nhất trong lời nói của H có những ác ý do ganh ghét hay do giữa họ có hiềm khích. H có quen với chị Q có quen biết, và từng nói với mình là em gia sư là kẻ tham lam cướp người yêu của cả chị mình. Bẵng đi 1 thời gian, mọi thứ về H yên ả hẳn thì Nhung rồi D. H đứng đây, trước mặt mình như 1 người khác hay do mình cảm giác khác thôi. Cũng ko rõ lắm

Rồi mình lấy xe, nhỏ H đi sâu vào phía trong lấy xe, nhỏ H đi qua mình 1 đoạn rồi dừng lại

–‘anh T’, mình quay lại, thấy nhỏ có vẻ lưỡng lự lắm. Mình cười hơi nhấc chân mày như hỏi nhỏ có chuyện gì?

–‘uhm...chuyện mới bắt đầu àh, anh cẩn thận nha’, nhỏ có vẻ như cân nhắc lắm mới nói ra câu đó. Mình bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng và có phần ngạc nhiên về câu nói đó, nhưng nhỏ H là người biết khá nhiều chuyện

–‘ý em là gì?’, mình hỏi liền, không thích cách nói chuyện kiểu mập mờ này dù mình hiểu rõ có vẻ nhỏ khó nói. Mình thấy nhỏ hơi im lặng rồi nhỏ lắc đầu

–‘nói đi chứ?’, mình hỏi nhỏ, mình tò mò muốn biết thực sự nhỏ biết gì và chuyện gì sẽ xảy ra mà nhỏ dặn mình cẩn thận.

-‘lát về em gọi anh’, nhỏ H nói, mình gật đầu và nhỏ quay đi dắt xe ra. Chạy ngang mình nhỏ còn nói nhỏ về trước. Nói chuyện ở bãi giữ xe cũng ko tiện,mình cũng chạy xe về nhà

Tâm trạng khi nghe nhỏ nói câu ấy cũng hơi bất an, mình chẳng hiểu sao nhỏ nói thế, vì nhỏ H biết em gia sư trước mình, biết rõ HA, nên có thể biết cả D rồi còn biết về món đồ gì đó, nhỏ H không còn quen HA và quen bạn mình nên chắc chẳng còn đủ rảnh rỗi kiểm chuyện như dạo trước. Mình cũng sẽ cân nhắc những lời nhỏ sắp nói, nhưng ít gì biết thêm chút ít cũng có lợi chứ đâu hẳn là có hại.

...

Dạo này em viết hơi chậm mong mọi ng thông cảm !!!

33. Chương 33

thứ năm, ngày thứ 39 yêu nhau

Sáng thứ năm, mọi thứ mênh mông và mơ hồ, trên nền trời trong vắt. Mình thức dậy để đi học như mọi ngày, mình đâu thể biết được 10 ngày tiếp theo sẽ là chuỗi ngày đầy những rắc rối của mình. Đóng và mở, nguyên nhân, kết quả và kết thúc, những ân oán hay những tình yêu đến rướm máu. Con người hoàn toàn có những lí do của riêng họ để lí giải cho những việc làm của họ, đúng hay sai đừng bàn tới vì đó chuyện mãi mãi ko thể có câu trả lời chính xác. Đôi khi phải học cách chấp nhận những chuyện dù bản thân trăm ngàn lần không muốn

Mình dậy lúc 5h30, thành thói quen tự bao giờ. Nói đến thói quen mình chợt ngẫm lại, chẳng biết từ khi quen em gia sư mình có tất cả bao nhiêu thói quen, nhớ 1 ai đó, yêu 1 ai đó, hạnh phúc khi nhìn thấy ai đó, cười sảng sảng khoái kiểu như của ai đó hay đơn giản hơn cả là nhận tin nhắn vào sang sớm. Người ta nói rất rất lâu sau để mất đi 1 thói quen, mình lại có quá nhiều thói quen. Nếu buộc phải bỏ đi, tự hỏi chẳng biết phải bỏ tới bao giờ để không còn những thói quen ấy.

Mình lấy điện thoại coi tin nhắn, ngày nào vào giờ này cũng tin nhắn đó, mình tự biết là ko cần xem thì mình cũng biết nội dung : “dậy đi, ngủ như heo”. Mình mở khóa điện thoại, thấy tin nhắn của em gia sư, mình mở ra thì hôm nay là nội dung tin nhắn khác, khá ngạc nhiên nhưng mình chẳng nghĩ gì - ‘ nắng là nắng, mưa là mưa, mỗi người sẽ có những kết cục riêng, have a nice day’

Thấy lạ lắm ,chẳng biết là chuyện gì rồi sẽ đến. Mình đón nhận mọi thứ bằng 1 tâm trạng điềm tĩnh hơn rất nhiều, không còn nóng ruột hay loay loay như muốn nhảy lên như dạo trước, thấu hiểu hơn cái người ta gọi là “từng trải”. Tính ra thời gian mình quen và yêu em gia sư tới ngày hôm nay ko phải là quá dài, đó chỉ là những bước đi đầu tiên trên cả chặng đường dài

Mình reply lại tin nhắn của em gia sư: “thay vì lo sợ kết cục, em nên làm thứ em thấy đúng, vì chúng ta chẳng biết làm như thế nào sẽ có kết cục tốt”. Mình nhắn tin đại theo thứ mình nghĩ rồi chuẩn bị đi học

...

Mình ăn sáng cùng mẹ và đến trường học, hôm nay em gia sư được nghỉ. Mình trường và nhận được tin nhắn đó của em, rất kì lạ vị tự dưng mình có cảm giác ko tốt lắm. Nhưng mình trách mình bị ám ảnh hay quá đa nghi đến mức hồ đồ. Linh cảm cũng chỉ là linh cảm thôi, chưa chắc là đúng. Mình nhắn tin dặn em về nhà cẩn thận. Buổi sang ngày hôm nay cũng có vài thứ diễn ra trong lớp học, thành lớp trưởng lớp mình thông báo là đội đá banh lớp mình đang cần thêm 2 người, và thứ bảy này sẽ có 1 trận đá. Nói về đội đá banh hay vấn đề đá banh, lớp mình học đa phần cũng khá nhiều con trai nên cũng rất tích cực trong thể thao, nên lớp mình cũng có 1 đội đá banh riêng hay đi đá nếu trường có tổ chức giải đấu hay cùng nhau đá với lớp khác. Nói là đội đá banh cho oai chứ thật ra thành nào trong lớp cũng có áo đá banh và đều có thể đá, vì đợt đó làm chung với nhau hết. Mình dạo đó cũng hay đi đá lắm, con trai mà FA thường kiếm niềm vui ở bạn bè hay thể thao. Mình ở trong đội đá banh ở lớp bị xếp vào dạng đá thường thường bậc trung, không có gì gọi là xuất chúng hay đá hay so với những đứa tiêu biểu trong đội nên khi đi đá với lớp khác

mình rất hay bị xếp vào dự bị nếu quá đông. Đạo gần đây mình bị gãy tay và cũng từ đạo quen em gia sư mình ít đi hẳn. Chẳng biết sao thiếu mất 2 người và cũng ko hiểu sao thằng lớp trưởng nói với mình

- ‘ông rảnh thứ bảy này đi nha’, mình hơi ngạc nhiên

- ‘đá với ai thế?’,mình hỏi thế

- ‘đá chung với mấy thằng khoa xây dựng’, thằng lớp trưởng này làm việc rất hiệu quả và chẳng biết sao tiếng nói của nó rất có uy tín với mấy đứa trong lớp.

- ‘ủa, sao tự dưng đá,có kèo gì àh?’,mình hỏi lớp trưởng, lớp trưởng mình người miền trung, học kì nào cũng lấy học bổng và điểm luôn luôn cao nhất lớp. Nó là đứa duy nhất ko thể đá banh, hay ko thích

- ‘đá giao lưu thôi, ai thua trả tiền sân với châu nhậu,kèo cũng thơm ‘, thằng lớp trưởng vừa hí hoáy ghi chép gì đó vừa nói rất hào hứng. Chuyện đá giao lưu kiểu này cũng diễn ra trước đây nhiều lần nhưng mình chẳng rõ sao hôm nay còn có châu nhậu và sao lại chọn mình trong khi còn hàng tá thằng đá hay hơn nhiều

- ‘sao ko kêu đứa khác, thiếu 2 người,tui rồi ông bổ sung ai nữa’,mình hỏi ngay cái tò mò của mình

- ‘thằng Sứ, mà ông đi được ko?’,nó hỏi mình. Từ hồi gãy tay mình chẳng có chơi môn thể thao nào ra hồn nên cũng muốn vận động 1 chút với lại mình cũng nhớ cái không khí mạnh mẽ thể thao ở sân bong

- ‘được’,mình trả lời đầy hào hứng. Giờ nghĩ lại cũng ko rõ sao lúc ấy tâm trạng lại hào hứng đến thế,có lẽ mình lường trước sẽ có những chuyện rất hay xảy ra,những chuyện 1 phần được sắp đặt nhưng cũng có thể nhờ đó mà câu chuyện có hồi kết

Mình dự định chiều thứ bảy này sẽ dẫn em gia sư theo,em sẽ nhìn mình đá banh ,có thể em sẽ cổ vũ và biết đâu không gian mới khiến tâm trạng em khá hơn. Mình nhận ra đối với những nỗi đau đừng cố chạm vào nó và làm mọi cách để nó tan biến, vì ta quá quan tâm đến nó nên nó càng khiến ta bận tâm. Cách tốt nhất là chờ,cần 1 ít thời gian để lãng quên nó,ta cần những ngoại cảnh mới,những không gian mới khiến tâm trạng ta thoải mái hơn nhiều. Mình thoải mái khi nghĩ về những kế hoạch của mình cho thứ bảy này . Mình luôn tin mọi thứ nếu mình biết cách cố gắng sẽ tốt hơn rất nhiều,cả tâm trạng hay 1 phần nào đó trong những thứ em trải qua.

Con người ta thường trách nhau yếu đuối,hèn kém,trách người khác sao không thể tốt hơn và ta kiếm cách xem thường hay tự trong bản thân ta có cảm giác thương hại và chê bai họ. Ta là ta,mãi mãi ta cũng ko thể hiểu sao họ phải ra nông nổi như thế , ta chưa từng đặt mình ở trong hoàn cảnh như họ. Tất nhiên mọi thứ đều có những giới hạn của riêng nó ...

Trưa đó mình đi học về,mình ghé vào tiệm bánh mua vài cái bánh ngọt sau vào tiệm sinh tố gọi 1li sinh tố bơ mang về,ý định của mình là khiến em ngạc nhiên và vui vẻ hơn,chuyện mẹ bị bệnh, chuyện lằng nhằng giữa mình, D hay HA rõ ràng khiến em mệt mỏi nhưng em che giấu rất tốt những chuyện đó. Mua mọi thứ xong xuôi,mình chạy ngay đến nhà em gia sư.

Mình bấm chuông đợi chưa tới 1 phút thì em gia sư ra mở cửa, nhìn em rất gầy trong chiếc đầm caro trắng hồng mặc ở nhà. Tóc em cột cao làm mình nhớ đến những ngày đầu mình mới gặp em. Em thích mặc đồ đen và tóc cột cao để lộ cái cổ trắng ngần,có lẽ em gia sư của mình đang làm dang dở việc gì đó

- ‘ơ, T ế vợ đi đâu đó’,đúng như mình dự đoán,em ngạc nhiên khi thấy mình,em nở nụ cười thật tươi. Nụ cười đó quả thật rất biết cách khiến mình dễ chịu, quên hẳn cái nắng đang chiếu rọi rõ trên đầu. Mình không nói gì,chỉ cười đáp lại

- ‘vào nhà ko heo?’,em vừa mở cửa vừa nói với mình,giọng điệu em luôn luôn ấm áp và tự nhiên. Hôm nay mình ko có hẹn ăn trưa với mẹ nên mình rất muốn vào nhà em chơi, cái mùi nhang bắc lăm mình vừa thấy lạ vừa thấy quen.

- ‘cho em’, mình cầm li sinh tố bơ và những cái bánh đưa cho em,em mở to mắt ngạc nhiên và cầm lấy, ko quên nở thêm nụ cười.

Mình dắt xe vào nhà rồi cùng em bước vào,mình vào ghế ngồi , em gia sư thì lật đật đi vào bếp, chắc là rót nước ỳnh. Mình lại nhìn xung quanh,mình muốn biết tình hình của mẹ em gia sư, vì chẳng thấy cô ấy đâu. Lần trước mình vào nhà em gia sư mẹ em ấy có ngồi nói chuyện với mình. Lần đó mình đã có rất nhiều

nghi hoặc, thậm chí đôi khi cả những thứ đang diễn ra trước mắt ta ta cũng ko thể hiểu mình nên hiểu theo phương hướng nào mới là đúng. Em gia sư trở ra mang ỉnh li nước chanh muối em pha, em nói trời trưa nắng uống chanh muối rất tốt. Mình thích ở em sự chu đáo đó, cảm giác như người vợ hiền

- ‘mẹ em khỏe chưa? cô đâu rồi?’, mình hỏi em gia sư

- ‘mẹ em trên lầu, khỏe rồi, mẹ đang tụng kinh’, em trả lời, ko quên làm điệu bộ đưa tay chỉ lên trên lầu. Mình hơi ngạc nhiên khi nghe em gia sư nói mẹ em đang tụng kinh. Ngẫm lại tự dưng cảm thấy mình có lỗi khi lần trước nghĩ là nên làm tốt hơn là tụng kinh, mình vì từng thấy em gia sư bị mẹ bắt quỳ và chửi không thương tiếc. Từ đó mình đâm ra có ác cảm và cảm giác ko thiện cảm càng tăng cao khi mình biết là cô ấy không phải mẹ ruột em gia sư.

- ‘ohm, nãy em làm gì đó’, mình hỏi em

- ‘nãy đang soạn mấy cái áo mang đi ship, anh chưa ăn cơm đúng ko ,bụng đang réo ầm ĩ kìa’, em gia sư nói, đúng cái kiểu của em, rất thích trêu chọc mình, quả thực là mình cũng đang đói bụng, nhưng mình đâu có ý định ở lại nhà em gia sư ăn trưa, mình biết em đâu có nấu phần mình. Nhưng chẳng biết sao lại hi vọng em mời mình ăn cơm, mình muốn nán lại nói chuyện với em, gặp em chút .

- ‘đói quá mà, anh chưa ăn gì hết’, mình nói, hết sức thẳng thắn

- ‘vậy về nhà ăn đi’, em gia sư đáp liền, mình đúng là ăn dưa bở, câu nói của em làm mình thất vọng với cái ý định ở lại ăn cơm. Biết thế khỏi nói đói cho rồi.

- ‘biết rồi’, mình trả lời, hơi bực. Đúng là mình vẫn rất là trẻ con

- ‘hahaha, đi xuống đây theo em’, em gia sư cười nói, mình ngạc nhiên nhưng vài giây sau mình hiểu ra em đọc được suy nghĩ của mình. Vẫn là cái kiểu cười ấy, rất sáng khoái hay vì được ăn mà mình vui vẻ, dù hơi ngại 1 chút.

Mình theo em xuống bếp, mình ngồi ngay vào bàn, em gia sư thì chuẩn bị đồ ăn ỉnh. Trên bàn trong cái lồng bàn vẫn còn đồ ăn, mình nhìn sơ qua thì đoán đó là đồ ăn chay

- ‘em ăn chay àh ?’, mình hỏi em

- ‘mẹ em đó, em ăn mặn chứ chay gì’, em trả lời rất nhanh và rồi tiếp tục hăm đồ ăn, mình thấy em đang hăm nóng gì đó trong nồi và hăm lại canh. Là do mình hên hay do nhà em lúc nào nấu ăn cũng nấu nhiều, kể cả cơm

- ‘nhà em ăn cơm hết chưa ?’, mình hỏi em gia sư, cũng thấy hơi bất tiện nếu mình ăn mất phần cơm của ai đó trong nhà

- ‘ăn hết rồi, anh không thấy em đang hăm đồ lại à đồ ngốc’, em trả lời, mình cười hì hì. Chợt nhớ lại li chanh muối mình để trên bàn hồi nãy, li nước ngon thế mà mình mới uống có chút xíu, mình trở ra phòng khách lấy li nước

Nói 1 chút đến khúc này, nhà em gia sư được thiết kế theo kiểu kiến trúc ngày xưa, ngay cả gạch đến màu sơn tường hay cả cầu thang, đều mang vẻ cũ kĩ. Mình đoán nhà này xây từ hồi ba em gia sư còn sống. Mình đi ra phía ngoài lấy li nước, lúc nãy vào nhà mình không để ý, tự dưng ở phía gần cầu thang có cái rương. Kiểu rương cũ hay thấy trên mấy bộ phim cổ của Trung Hoa, mình hơi tò mò nhưng chưa tới mức tới mở ra xem. Dự cảm ko tốt như buổi sáng lại đến với mình, làm mình hơi bồn chồn

...

Lấy li nước xong mình trở vào thì em gia sư đang tắt bếp và dọn mọi thứ ra bàn. Đồ ăn được lấy ra đĩa bốc khói vì nóng, bụng mình tự dưng réo cồn cào, mình quên mất cái rương

- ‘sao nhà em ít người mà nấu nhiều cơm thế ?’, mình đem cái thắc mắc ban nãy ra hỏi

- ‘đồ ăn ǎc ko ?’, em hỏi mình, nét mặt có chút căng thẳng, chắc em gia sư sợ mình chê dở

- ‘uhm thì ăn tạm, đói mà ăn đại’, mình trả lời bằng quơ ý là chọc em gia sư

- ‘đòi lại bây giờ, khen ngon nhanh lên’, em nhanh nhẩu đáp, đưa cả 2 tay che hết đồ ăn lại., mình bật cười vì cái tính trẻ con của em

- ‘ngon,ngon,đc chưa, ép người quá đáng’,mình nói,em thả tay ra có vẻ rất đắc ý,em đang uống sinh tố bơ mà mình mua,nây giờ li sinh tố bơ bị bỏ rơi,nên nó tan hết ra và pha loãng. Câu hỏi mình hỏi vẫn ko có câu trả lời

- ‘mẹ em lúc nào cũng dọn nấu cơm phần ba nữa’, em gia sư trả lời,mình ko hiểu lắm nhưng khi ấy mình suy đoán đó như 1 kiểu cơm cúng,và mình đang ăn cái phần cơm đó.

- ‘là sao ?’,mình hỏi em,rất ngạc nhiên

- ‘àh,mẹ em từ ngày ba mất tới giờ vẫn luôn có thói quen nấu cơm phần ba em’, em gia sư trả lời,gọng hơi tư lự,điều này có vẻ nhắc em nhớ gì đó

- ‘cơm cúng àh ?’,mình hỏi ,có lẽ hơi vô duyên. Đồ ăn em gia sư nấu rất vừa miệng hay mình đói nên thấy ngon, cũng ko rõ nữa, chỉ là mình ăn rất nhanh. Hết vào chén cơm, vụ ăn cơm này là ngẫu nhiên, em gia sư cũng từng có kiểu ăn cơm như thế này ở nhà mình. Mọi thứ khi ấy đơn giản lắm,ko phức tạp như bây giờ,tình cảm của mình và em gia sư khi ấy cũng ko sâu sắc như bây giờ. Thời gian luôn có ý nghĩa và giá trị của riêng nó,vì thời gian mà có những thứ mãi mãi thay đổi,nhưng cũng vì thời gian,lỗi lầm có cơ hội xóa nhòa,đau đớn có cơ hội nguôi ngoai.

- ‘không,mỗi lần sắp cơm là có cơm phần ba,đặt ngay ghế ba hay ngồi, mẹ em không quen với việc gia đình mất đi ba’,mình nghe em gia sư nói. Mới thấy tình yêu của người phụ nữ đó sâu sắc,mình trẻ con không thể hiểu, nhìn lại thì có lẽ trong tình yêu của người phụ nữ ấy hẳn rất nhiều đau thương và vị tha. Một người đàn bà chồng chết đã lâu vẫn ko quên được vị trí người chồng trong căn nhà,vẫn ngày ngày để mọi thứ như thói quen hằng ngày,ghế người chồng ngồi,cơm người chồng ăn. Chia sẻ tình yêu chồng mình cho 1 phụ nữ khác là việc khó nhất trong đời 1 người đàn bà. Tình yêu quả thực rất rất khó hiểu và đầy ngang trái. Mình tự dưng có cảm giác bản thân rất nông cạn

- ‘em yêu mẹ lắm đúng ko ?’,mình buột ra câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn đó

- ‘mẹ em,em ko yêu thì yêu ai ?’, em hơi ngỡ ngàng rồi tỉnh bơ hỏi mình

Tình thân hay tình yêu, đều là những thứ khó hiểu,hay mình nhìn vào chuyện của em gia sư giống như cười ngửa xem hoa,chỉ mới thấy phần nổi của tảng băng chìm. Cuộc sống tình cảm và thế giới nội tâm của em rất phức tạp, mình gần như không hiểu chút gì về em, càng đi sâu vào mình càng có cảm giác đó

Mình ăn tới chén thứ tư thì xong,mình no luôn vì em gia sư bới cơm rất chặt tay,mình ăn cũng nhiệt tình

- ‘anh về cho em ngủ trưa nha’,mình nói,gần 2 h chiều,ngồi ăn rồi nói linh tinh thế mà thời gian trôi qua cũng nhanh. Nãy giờ tuyệt nhiên không thấy mẹ em gia sư

- ‘ohm,em cũng buồn ngủ’, em gia sư nói thẳng luôn,chuyện giữa mình và em gia sư đã có những bước tiến đủ để có thể cải thiện trong ăn nói

p/s :mọi thứ đơn giản,ai có thể biết ngày mai

Em sẽ up tiếp,mong mấy thím thông cảm và cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ em

Có 1 vài điều em muốn nói :

- 1) Mọi thứ đã xảy ra,đây là viết lại,có thể có vài chi tiết về thời gian hay thời tiết ko hợp lí
- 2) Chuyện này em viết,em ko phải nhà văn,đừng nói nhạt hay vớ vẩn gì sất,mấy thím có quyền ko đọc mà. Thực ra em là đứa rất nhanh có cảm hứng nhưng cũng nhanh nản.
- 3) Em tạm thời up ở face,ko up ở voz vì mấy thím sẽ nói em câu view. Đợi em xong hết em sẽ up ở voz
- 4) Đừng hỏi info hay gì, vì em sẽ ko nói. Mỗi người trong câu chuyện luôn xứng đáng có 1 cuộc sống riêng tư, dù họ là ng như thế nào
- 5) Chúc mấy thím ngủ ngon

6) Em là Tú, ko phải là Linh, mấy thím thấy tên face là Tú Linh, cứ gọi em là Linh

Update ngày 6/9/2012 : tiếp thứ sáu, ngày thứ 40 yêu nhau

Mình trở về nhà sau khi ăn trưa và trò chuyện ở nhà em gia sư, cái cảm giác ko tốt về chiếc rương khiến mình hơi thất bất an. Hôm nay theo mình thấy thì mọi thứ diễn ra suôn sẻ, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại có cảm giác bất an như thế. Người ta từng nói con người thường có dự cảm trước khi xảy ra 1 chuyện gì đó, đến bây giờ nghĩ lại, mình mới thấy cái dự cảm của mình có lý do. Nhưng cái bất an đó không thể trấn áp cái tâm trạng vui vẻ của mình trong chiều nay, mình đã được ăn cơm, mình và em lại nói chuyện về gia đình em. Mình nghe em kể những thứ đó đầy cảm xúc và chân thật, cảm giác được người mình yêu thương chia sẻ thật dễ chịu ... Chạy về nhà, mình định lên phòng ngủ 1 giấc rồi chiều đi bơi, sau khi gây tay thì mình rất có hứng thú vận động, có lẽ lâu ngày chịu cái cảm giác gò bó khiến mình như thế. Nhưng cái thói quen đánh máy 1 tay, mình vẫn chưa bỏ được, dùng cả 2 tay khi đánh máy cứ thấy gượng gập thế nào đó. Mình mở laptop lên online theo thói quen, tiên tay mở luôn bài nhạc, mình log vào yahoo, facebook, mình lại muốn tìm face của thằng D, nhớ có lần mình thấy face nó, nhưng ngày đó mình bỏ qua vì chẳng có lý do gì để soi mói face của nó. Mình vào face của em gia sư, trên tường vẫn hoàn toàn trống trải, hầu như không có chút tin tức gì. Em gia sư lập face theo kiểu lập rồi để đó, hầu như em chẳng up hình lên stt, ngoài có 1 tấm hình làm avatar nhỏ xíu. Danh sách kết bạn cũng chẳng nhiều nên muốn tìm kiếm ai đó trong đám bạn đó chắc cũng chỉ mất vài giây

Mình dạo này thấy chính mình có những thay đổi, thay đổi đến rõ rệt. từ tâm trạng đến hành động, mình đã làm quen được với những thứ đang diễn ra. Mình đang ở trong danh sách bạn của em gia sư thì thấy face của nhỏ H, face này mình cũng xem vài lần, tự dưng mình click vào face. Nhỏ đang trong mối quan hệ với thằng bạn mình, click vào hình đại diện xem ảnh của nhỏ. Mình thấy tấm hình nhỏ chụp cùng chị Q và có cả tag face của chị, mình lại tò mò click vào. Face chị Q cho thấy chị Q có lẽ là 1 người có nhiều tâm sự và chị up stt khá thường xuyên, mọi người trong nhà em gia sư đều khó hiểu, từ em, mẹ em, tới chị Q. Nhìn phiên diện bên ngoài không thể hiểu được gì nhiều

Em gia sư : đầy biến hóa, có lần mình từng nói em giống xúc xắc, rất nhiều mặt và nhiều phương diện, thế giới nội tâm của em cũng đầy phong phú. Mình chỉ nguyện đi cùng em, cho tới khi mình tìm ra thấy lý do để mình yêu em, mình sẽ ngừng lại. Chẳng biết tự bao giờ mình như thế, cứ bước và không hề bận tâm. Chẳng phải là gì cao siêu, chỉ là, khi mình dừng là lúc mình mất thăng bằng, mình sẽ ngã nhào xuống những vực sâu thăm thẳm, ko một lối thoát. Do đó nên mình chọn cách bước tiếp, đi về phía trước

34. Chương 34: Chương Cuối

Chị Q : mình từng nghĩ chị tốt, rồi nghĩ chị xảo quyệt, rồi nghĩ chị chắc hẳn nhận ra gì đó, rồi nghĩ chị sẽ bỏ qua tất cả, cuối cùng mình chẳng hiểu là mình có thể biết gì dù 1 chút về chị, mình đáng lẽ sẽ chẳng quan tâm nếu mình không linh cảm chị ảnh hưởng 1 phần rất lớn tới em gia sư, chị có mối liên hệ với D, HA và nhất là H. Biết đâu khi mình gỡ được mối thắt này, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều

Mẹ em gia sư : đúng là người inh bài học lớn về cái gọi là nông cạn, mình còn quá non và xanh. Mình nhìn đời quá đơn giản và mộng mị, tình yêu với mình cũng là thứ hết sức có vẻ cao thượng và tươi đẹp. Ít nhất trong chuyện tình đó cũng là sự tự nguyện cùng nhau, chẳng giống như mẹ em gia sư, tìm thấy cho bản thân lý do đủ để mà yêu thương và bao dung. Tình yêu của người lớn rất khác trẻ con, tình yêu của họ cũng chẳng màu mè hay nhiều chuyện, đó đôi khi là chịu đựng, là tha thứ, đủ để họ sống với tình yêu đó mãi mãi.

Tự dưng mình lại nghĩ, con người ngày càng hiện đại, phụ nữ ngày càng đòi công bằng, càng đòi độc lập dân chủ, họ đấu tranh và họ rất linh hoạt. Điều này hoàn toàn tốt cho tới khi họ đơn độc. Có lẽ mình cổ hủ, nhưng mình vẫn muốn con người, tốt nhất là nhường nhịn nhau, đừng quá đòi công bằng, thứ lý thuyết lừ người mãi mãi ko tồn tại ... Có một bài note trong face của chị Q, ngày tháng đã lâu rồi, mình móc xích lại các mốc thời gian thì có lẽ nằm gần trong đoạn khi chị Q đang quen C và có dính tới em gia sư, mình đọc qua bài note muốn hiểu thêm sự tình và 1 chút thông tin

.....để anh đi, em đau lắm (tựa của bài note là như thế)

Chắc không thể tiếp tục nữa rồi anh nhỉ ? Khi mọi thứ trở nên tồi tệ tới nông nỗi đó, chẳng còn gì để mà có thể thay đổi. Dù gì đó cũng là em gái em, dù đó là đứa em gái em căm ghét, em hận thù, nó vẫn là em gái, trong người nó có chung với em 1 dòng máu. Chuyện này đáng lẽ nên chỉ có trong 1 bộ phim dài loạn dài dòng nào đó, hay chỉ nên có trong những cuốn tiểu thuyết mà chúng ta ngày ngày giẫm đạp là : tiểu thuyết thời mà, cuối cùng cũng là bịa chuyện kiếm tiền. Trong đời em, đó là ác mộng, ghê gớm hơn mọi cơn ác mộng em từng trải qua, em như hiểu được cảm giác của 1 người muốn làm dừng chút sức lực tàn để cứu vãn mọi thứ, nhưng ko thể, bất lực hoàn toàn, tay còn đó, chân còn đó nhưng chúng hoàn toàn vô dụng.

Em muốn biết, sau ngày hôm nay em nên sống là con người như thế nào, em nên đối diện với mọi thứ như thế nào ? Trách anh lừa dối em, trách em gái cướp mọi thứ thuộc về em, lòng em đau nhói, cứ như người ta đâm từng nhát, từng nhát.

Chồng của mẹ mình, mẹ của em gái cướp mất trái tim chồng của mình, em gái cướp mất

Thôi thì chẳng thể giết chết nhau để kết thúc, chẳng thể kết thúc kiếp này để bắt đầu 1 kiếp khác, nên em chọn cách hận, để em cảm thấy mình còn đủ dũng khí để sống nốt quãng đời còn lại. Coi như là tự em gạt rằng trái tim em sẽ 1 ngày nào đó lành lặn, dù 1 chút

Hận là còn yêu, ghét cũng là còn yêu, chúng ta nên tha thứ ? Lí thuyết hảo, còn hảo hơn cả việc những thứ ngày trước chưa từng xảy ra.

...

Mình đọc xong, cảm giác rõ ràng là ko thể biết dùng từ ngữ nào để diễn tả, hoàn toàn rối tung rối mù. Thế nên mình mới nói, ai đúng ai sai, đừng bàn tới vì không thể biết chính xác câu trả lời. Công tâm phân minh thì rõ ràng, người có thể nói rõ những thứ này nhất là C, người đứng giữa, anh ta chẳng lẽ ko biết trái tim mình thuộc về ai. Và lí do nào để anh ta còn gặp em gia sư, chường mặt ra để đòi quay lại ? Tất nhiên có lí do, nhưng mình chưa rõ thôi. Chỉ là, cái lí do của anh ta có đủ để anh hành động những thứ vô nhân tính đến như thế. Con người có thể lí giải cho hành động của mình bằng lí lẽ của mình nhưng luôn có những thứ để trừng trị họ, đôi khi làm sai không đơn giản là hối hận, có những thứ ko thể sai vì nếu sai chúng ta nhất định phải trả giá

...

Là những tổn thương của em, anh sẽ bắt họ trả lại gấp trăm ngàn lần, anh hứa...

...

Mình nghĩ tới thằng C mà máu nóng dâng lên, mình quyết tâm tìm cho ra info của nó. Mình lại tìm qua face của H, mình nhớ lại có lần nhỏ H nói về chị Q, C và em gia sư. H ko có thiện cảm tốt với em gia sư, nguyên do thì có nhiều, từ ganh ghét kiểu con gái thường tình tới cả những lí do mình chưa tổ tưởng. Nhỏ H giờ hầu như có cuộc sống riêng và ko dính dáng gì tới mình và em gia sư, mình có thể hỏi nhỏ, nhưng nhỏ sẽ ngập ngừng, nhỏ sẽ cân nhắc và không việc gì phải trả lời ỉn những thắc mắc của mình về C, chị Q. Mình tìm trong danh sách bạn của H, mình nghĩ C đã lớn, anh ta đi làm, anh ta là người có vóc dáng to cao và đi SH hôm bữa mình có thấy, mình nghĩ anh ta nếu có face kết bạn với H, có lẽ phần nhiều sẽ lấy tên thật, hay sẽ đệm tiếng anh vào, mình lợi vào face hầu hết những người mình thấy có chút khả nghi. Mình tìm, tìm tới mức quên cả dự tính đi ngủ trưa và chiều đi bơi, mình tự dưng muốn giải quyết mọi thứ nhanh hết mức có thể. Tìm mãi cũng ko ra được ai có nhiều phần trăm hay ỉn linh cảm là D, mình đang tính bỏ cuộc, mình rảo lại lần cuối những cái tên trong danh sách hơn tới 1000 bạn của nhỏ H. Tìm kiếm 1 người mà mình chỉ biết chút ít thông tin quả thực ko dễ dàng, mình đảo mắt 1 lần cuối, định bụng là sẽ tìm cách khác, cách này có vẻ vô vọng quá.

Ckelvin (TCC),

mình như vớ được phao khi sắp chết đuối. Dù chưa rõ ràng là có phải là C ko, nhưng linh cảm khiến mình nghĩ là C, mình click ngay vào. Chẳng thể tìm thấy thông tin gì từ face của C, vì C để chế độ chỉ bạn bè mới nhìn thấy được. Mình thất vọng, mình tính gửi yêu cầu kết bạn nhưng cũng có lẽ sợ lộ, mình sợ chưa kịp tìm thông tin gì thì mình gặp họa ngược lại. Nghĩ theo hướng logic 1 chút thì để thông tin chỉ dành cho bạn bè,

có lẽ cũng ko phải loại kết bạn quá tạpnham . Mình toan lập 1 face mới,giả làm nữ để kết bạn nhưng sợ ngày thángmới tham gia ko gây cho C đc thiện cảm,mình nghĩ ngay tới cô bé bạn thân của mình,bé Xu. Mình gọi điện xin Xu mượn face làm tí việc,Xu hỏi sơ qua rồi sẵn sàng ượn. Mình liền gửi yêu cầu kết bạn,ngồi đợi

...

Đờidạy ta cách tồn tại, người dạy ta cách đối mặt với người. Người này hay ngườikia, cuối cùng cũng phải lớn, cũng phải nhìn thẳng vào những sự thật mình phảinhìn. Thay vì bị người ta dẫn đi và sắp đặt sẵn ình 1 kết quả thì chỉ ít mình cũng nên cố gắng,đi theo sức của mình,nhận lấy những kết cục của chínhmình chứ không phải ai ban phát cho

...

Độchừng nửa tiếng,thì C(tạm gọi là C khi chưa biết có phải C ko) chấp nhận lờikết bạn,mình không quên chọn tấm hình xinh nhất làm avatar nhằm gây ấn tượngvới C,1 thằng con trai ít nhiều sẽ có thiện cảm với con gái hơn là 1 thằng contrai khác. Khi C chấp nhận kết bạn,mình liền vào mục thông xem thông tin. Nămsinh phù hợp,tên phù hợp,mình hi vọng là C. Mình trước đây đã biết được thôngtin là C sống ở thủ đức,ngay trong trên tường của C,có lưu lại 1 tấm bản đồ,ghilại nơi C sống thủ đức. Mình chắc 9/10 đây là C, vì những thông tin khá khớp vớinhững linh cảm của mình đây là C

Mìnhlội vào tường của C,hắn up những stt như đang tường thuật lại 1 trận bóng, hắncũng yêu Arsenal như em gia sư, mình biết điều đó khi đọc những stt đó. Tâmtrạng mình lúc đó như 1 người bị say xe,trộn lẫn nhiều thứ, người ta say xethường tình, mớ thức ăn trong bụng sẽ trộn đều lẫn nhau và sau khi chịu đựngghét mức, người ta sẽ nôn ra ngoài. Cảm giác say xe nhất định là khóchịu,mình cũng khó chịu như thế,nhưng mình chẳng thể nôn những thứ cảm xúc,cảmgiác đang bị trộn lẫn này. Nào là thấy ghét, thấy ganh tỵ và chút không hiểu,sao hành động của 1 người có thể xáo trộn hoàn toàn 1 gia đình,làm ọi thứhầu như không thể quay trở lại quỹ đạo của nó,những vết thương lòng của nhữnngười liên quan,mãi mãi ko thể lành,thì hấn ta vẫn đường hoàng đương nhiên nhenhàng như chưa từng có gì ? là hấn hấn tâm không tính người hay có nhữngthứ mình chưa rõ,chưa hiểu. Nhưng nói thế nào,cảm giác không ưa hấn mình ko bỏđược. Mình nghĩ tới những thứ hấn làm,ít nhất thì mình muốn đập cho hấn 1 trận,dù mình biết,những thứ hấn gây ra,cả đời trả chưa chắc đủ

- ‘ai thế ?’, hấn inbox mình,chính xác là inbox nick của bé Xu. Mình hơigiật mình, mình nghĩ mình nên là người chủ động trò chuyện để moi thôngtin,không ngờ hấn bắt chuyện trước. Thầm nghĩ chắc trời muốn giúp mình (dù mơhồ mình không rõ mình đang hành động gì thế này,lần đầu làm những thứ như thế này nên thấy có chút lạ lẫm)

- ‘chào anh J’,mình reply liền

- ‘em biết anh àh?’, hấn đáp liền

- ‘em thấy anh trong danh sách bạn của nhỏ bạn em,em gửi yêu cầu,muốn kết bạn’,mình nói,chẳng biết sao mình dạo này nhanh trí biện ra cái lí do đó

- ‘ai thế?’, hấn hỏi, mình vội vào danh sách bạn của hấn tìm đại 1 người mìnht thấy phù hợp và nói

- ‘ Như YẾN đó anh’,mình rep, để hình mặt cười tinh nghịch,nói chuyện tử tế vớihấn thấy mình phát bực

- ‘ohm,em là bạn Như YẾN àh? Em tên gì ?’, hấn hỏi, mình thật ra có biết Như YẾNnào đâu, cầu mong cho hấn đừng hỏi thêm nữa, ko thì mình lộ tẩy mất.

- ‘em tên my, anh tên gì ? C phải ko?’,mình rep lại, bắt đầu dò thôngtin,coi như là mình đang tán hấn, làm cho hấn có chút hứng thú với mình,lúc đónói chuyện sẽ dễ dàng hơn

- ‘ohm, em học trường gì?,nhìn em dễ thương quá’, hấn nói,bắt đầu có ý định tántĩnh mình, hay chính xác là cái nick mình đang mượn. Đành là con trai thẳng nàocũng thế, nhưng tự dưng mình thấy khinh hấn, ác cảm có sẵn chẳng?

- ‘em học bên Ngân hàng’,mình nói đúng info của bé Xu

- ‘vừa dễ thương vừa học giỏi,nhà em ở đâu?’, hần trả lời,bắt đầu lộ ra cái kiểunói chuyện tán gái thường tình

Nóichuyện thêm 1 đoạn,mình moi ra được thông tin về nơi ở của hần,chỗ làm,sđt,hầncòn hẹn mình đi uống cà phê. Tới lúc này mình mới bắt đầu bí,chẳng nhẽ vác cái mặt mình đi gặp hần(kể ra thì mình của trai cũng có nghề nhỉ?). Mà nhờ bé Xucó lẽ hơi khó,nhưng gặp hần, có cơ hội ình biết thêm về hần và tiếp cậnhần. Mình phải đi vào trong mới biết những gì đã diễn ra và nên giải quyết thế nào. Mình đánh xin hần ình suy nghĩ,mình tính thuyết phục năn nỉ bé Xu giúp mình lần này.

Tựdưng sao thấy mình toan tính thế, kể ra cũng thấy hơi sợ. Tự dừng lại hỏi, mình làm những thứ này rốt cuộc là đúng hay sai,liệu có thể giải quyết gì hay khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn nhiều. Mình không rõ lắm,ngồi yên thì không đành khimọi thứ tới mức này,mình linh cảm mọi thứ đang như 1 vở kịch có người dẫn dắt hết sức tài tình. Mình cũng bị đem làm diễn viên bắt đắcdĩ, ít nhất mình cũng nên biết lí do cho việc đó. Không nhắc gì tới em gia sư, mình yêu em và làm mọi thứ chung quy là vì mình, vì mình muốn cố gắng cho tình yêu của mình. Có lẽ trong trường hợp này mình không nên cân nhắc quá nhiều, chỉ nên cẩn trọng 1 chút. ...

Ngày thứ 40,mọi thứ chính thức bắt đầu J

p/s: Hiện tại cập nhật mới nhất là ngang đây, và có lẽ cũng là cập nhật cuối cùng của tác giả vì Linh gia sư đã bị tai nạn và không qua khỏi, các thím xem thông tin dưới đây:

“vì chuyện của em mà mấy hôm nay nhốn nháo lên, hôm nay em mới có đủ... để mà viết stt này để giải thích với mọi người 1 cách rõ ràng hơn

đầu tiên, việc có người chết là sự thật và việc những thứ cảm giác em trải qua cũng là thật, dù thật sự ko muốn chút nào

người ta thường nói con người trong đời có những chén đắng của riêng mình, nhất định phải uống,ko thể ko uống .Em cũng ném chén đắng rồi...nhận ra có những thứ mong manh hơn cả sương khói

đau tất nhiên đã đau, và nó còn kéo dài, sợ hãi thì cũng như thế

...

ko thể thay đổi mà

...

người chết là em gia sư, không phải tự tử như tin trên mạng, con người đó có thể đau khổ thì rất nhiều nhưng nhu nhược và chán nản thì ko, đừng nói thế.

nguyên nhân cái chết là do 1 tai nạn, chỉ là 1 tai nạn thôi nhưng có nguyên do.

ngoài máu thì thứ cuối cùng mình nhìn thấy chẳng là gì...máu đỏ, đỏ đỏ đỏ mãi, thậm chí mình còn ko hiểu, sao có thể có màu đỏ đến như thế

cảm giác đó là vô hồn, chẳng hiểu nổi

rồi mình lại nghĩ...là mơ, khi tỉnh dậy mình chỉ toát mồ hôi,mọi thứ vẫn như cũ

1 người chết đi,thế giới vẫn thế, xe vẫn chạy,ng ta vẫn ngày ngày sống

nhưng thế giới của mình khi mất đi ng đó đã mãi mãi thay đổi...

mình hỏi,mình hỏi : cuối cùng ng ta tồn tại là vì thứ gì, 1 ng sợ chết như em,cuối cùng sau những thứ trải qua,cũng đã chạm đến. Em ngủ ngoan nhá, có 1 nơi trong anh dành riêng ình em, 1 nơi mà chỉ em có thể ở, trên 1 vị trí độc tôn...

ko có gì là mãi mãi,nhưng riêng với lần này, điều đó mãi mãi đúng

vì nó là như thế, như nhịp đập của trái tim anh

PQM : khi em đưa tay, nhất định sẽ chạm lấy tay anh,ngủ ngoan trong tay anh ...” Tú Linh.

R.I.P Linh Gia Sư, Mong Tú sớm vượt qua nỗi đau này, e mãi ở trong a, là tình yêu bất diệt.....
THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-nang-gia-su-cua-em-trai>